Bí Mật Của Đông Chí

Contents

Bí Mật Của Đông Chí **3**

1. Chương 1: Mèo Con . . . 3
2. Chương 2: Tiểu Bát . . . 7
3. Chương 3: Đồ Ăn Vặt Của Hắc Đường . . . 10
4. Chương 4: Tiểu Dạng Nhi . . . 17
5. Chương 5: Tiểu Xám . . . 21
6. Chương 6: Ký Họa . . . 25
7. Chương 7: Quà Tặng . . . 28
8. Chương 8: Khăn Tay . . . 31
9. Chương 9: Lần Đầu Gặp Gỡ . . . 36
10. Chương 10: Tìm Hiểu Nguồn Gốc . . . 39
11. Chương 11: Phản Theo Dõi . . . 44
12. Chương 12: Tự Cho Là Thông Minh . . . 48
13. Chương 13: Như Vậy Không Ổn . . . 51
14. Chương 14: Bị Đùa Giỡn . . . 55
15. Chương 15: Lại Bị Đùa Giỡn . . . 60
16. Chương 16: Bị Động . . . 64
17. Chương 17: Tư Phòng Thái Quán . . . 68
18. Chương 18: Chó Bắc Kinh . . . 72
19. Chương 19: Chu Đáo . . . 77
20. Chương 20: Cãi Nhau . . . 80
21. Chương 21: Cải Thìa Địa Lý Hoàng* . . . 84
22. Chương 22: Nhà Tài Trợ . . . 88
23. Chương 23: Năm Xui Xẻo . . . 92
24. Chương 24: Thực Ngoan . . . 96
25. Chương 25: Lễ Khai Mạc . . . 100
26. Chương 26: Tài Mạo Song Toàn . . . 103
27. Chương 27: Gia Đình Phức Tạp . . . 107
28. Chương 28: Lật Tẩy . . . 111
29. Chương 29: Cao Phú Soái . . . 116
30. Chương 30: Điện Thoại Của Hoắc Tinh . . . 120
31. Chương 31: Thằng Nhóc Thối Tha . . . 124
32. Chương 32: Khăn Quàng Cổ . . . 129
33. Chương 33: Mục Tiêu Mới . . . 134
34. Chương 34: Lời Say… . . . 138
35. Chương 35: Cảm Động . . . 142
36. Chương 36: Thử Một Lần Đi . . . 147
37. Chương 37: Hùng Hài Tử . . . 151
38. Chương 38: Hòa Gia Huynh Đệ . . . 157
39. Chương 39: Tiểu Mao… . . . 162
40. Chương 40: Giết Gà Dọa Khỉ . . . 167

41. Chương 41: Hiện Trường Sống . . . 171
42. Chương 42: Quan Binh Tróc Cường Đạo . . . 176
43. Chương 43: Thân Bất Do Kỷ . . . 182
44. Chương 44: Không Thể Tha Thứ . . . 187
45. Chương 45: Người Nhà . . . 193
46. Chương 46: Xuất Quỹ . . . 199
47. Chương 47: Gặp Mặt . . . 204
48. Chương 48: Bồi Thường . . . 210
49. Chương 49: Meo Meo Meo... . . . 216
50. Chương 50: Tả Đội Trưởng . . . 220
51. Chương 51: Chị Dâu... . . . 226
52. Chương 52: Kết Phường... . . . 230
53. Chương 53: Cá Chiên Bé . . . 236
54. Chương 54: Mẹ Kế Xâm Lấn . . . 240
55. Chương 55: Kẻ Thù Trời Sinh . . . 246
56. Chương 56: Tính Toán Của Hắc Đường . . . 252
57. Chương 57: Đi Ngả Bài . . . 257
58. Chương 58: Người Ngoài . . . 263
59. Chương 59: Tây An . . . 268
60. Chương 60: Người Quen . . . 273
61. Chương 61: Đêm Tuyết . . . 277
62. Chương 62: Tử Mập Mạp Lông Dài . . . 282
63. Chương 63: Về Sau Lại Nói . . . 288
64. Chương 64: Đừng Ép Tôi Hận Anh . . . 295
65. Chương 65: Hòn Đá . . . 300
66. Chương 66: Miếu Sơn Thần . . . 305
67. Chương 67: Mèo Bản Địa Và Mèo Ngoại Lai . . . 309
68. Chương 68: Máy Ảnh . . . 314
69. Chương 69: Đản Đản . . . 318
70. Chương 70: Diễn Viên Thiên Tài . . . 322
71. Chương 71: Giúp Đỡ . . . 328
72. Chương 72: Sơn Thần Hiển Linh . . . 334
73. Chương 73: Quy Luật Tự Nhiên . . . 339
74. Chương 74: . . . 344
75. Chương 75: Thanh Thạch Trấn . . . 349
76. Chương 76: Nhiều Năm Về Trước . . . 352
77. Chương 77: Về Nhà . . . 357
78. Chương 78: Ân Oán Cá Nhân . . . 362
79. Chương 79: Vợ Luôn Đúng . . . 367
80. Chương 80: Lần Đầu Ra Mắt . . . 372
81. Chương 81: Chặn Đường . . . 377
82. Chương 82: Hài Tử Thiện Lương . . . 382
83. Chương 83: Lần Đầu Tới Cửa . . . 387
84. Chương 84: Lão Miêu Ngủ Say . . . 391
85. Chương 85: Phỏng Đoán Viên Đá . . . 396
86. Chương 86: Chút Chuyện Vụn Vặt . . . 400
87. Chương 87: Tình Bởi Vì Nhân Quả . . . 405
88. Chương 88: Tên Của Em... . . . 410
89. Chương 89: Nốt Ruồi Son . . . 415
90. Chương 90: Thanh Thụ . . . 421
91. Chương 91: Phiền Toái Của Trang Châu . . . 426
92. Chương 92: Nói Đạo Lý . . . 431
93. Chương 93: Điều Kiện Của Đông Chí . . . 437
94. Chương 94: Lời Nói Ác Ý . . . 442

95. Chương 95: Lão Già Bướng Bỉnh . . . 449
96. Chương 96: Hậu Nhân . . . 454
97. Chương 97: Bị Bỏ Rơi? . . . 460
98. Chương 98: Mâu Thuẫn . . . 467
99. Chương 99: Lão Bóng Đèn . . . 472
100. Chương 100: Tin Tức Mới . . . 476
101. Chương 101: Mộng Tưởng Huyền Ảo . . . 481
102. Chương 102: Mèo Làm Mai . . . 485
103. Chương 103: Mèo Mẹ . . . 491
104. Chương 104: Bệnh Di Truyền Gia Tộc . . . 496
105. Chương 105: Thăm Dò Và Phản Thăm Dò . . . 501
106. Chương 106: Chủ Ý Xấu Xa . . . 507
107. Chương 107: Cặp Sinh Đôi . . . 512
108. Chương 108: Sinh Con . . . 517
109. Chương 109: Cho Nhìn Cái . . . 521
110. Chương 110: Mượn Oai Hùm . . . 526
111. Chương 111: Thời Buổi Rối Ren . . . 531
112. Chương 112: Anh Em . . . 536
113. Chương 113: Cửa Hàng Của Tiểu Thất . . . 540
114. Chương 114: Sống Trong Phú Quý . . . 546
115. Chương 115: Dội Nước Lạnh . . . 550
116. Chương 116: Mối Tình Đầu . . . 555
117. Chương 117 . . . 560
118. Chương 118: Bí Mật Cuối Cùng . . . 565
119. Chương 119: Hồi Kết . . . 571
120. Chương 120: Phiên Ngoại 1: Hắc Đường . . . 576
121. Chương 121: Phiên Ngoại 2: Tiểu Ngư, Tiểu Ngư (1) . . . 582
122. Chương 122: Phiên Ngoại 3: Tiểu Ngư, Tiểu Ngư (2) . . . 583
123. Chương 123: Phiên Ngoại 4: Tiểu Ngư, Tiểu Ngư (3) . . . 585
124. Chương 124: Phiên Ngoại 5: Tiểu Ngư, Tiểu Ngư (4) . . . 587
125. Chương 125: Phiên Ngoại 6: Tiểu Ngư, Tiểu Ngư (5) . . . 589
126. Chương 126: Phiên Ngoại 7: Tiểu Ngư, Tiểu Ngư (6) . . . 590
127. Chương 127: Phiên Ngoại 8: Hạ Mạt (1) . . . 592
128. Chương 128: Phiên Ngoại 8: Hạ Mạt (2) . . . 597
129. Chương 129: Phiên Ngoại 9: Thanh Thụ (1) . . . 602
130. Chương 130: Phiên Ngoại 9: Thanh Thụ (2) . . . 607
131. Chương 131: Phiên Ngoại Cuối: Hôn Lễ . . . 611

Bí Mật Của Đông Chí

Giới thiệu
Thể loại: Hiện đại – Huyền huyễn – Thủy chung – Nhẹ nhàng – Thanh Thủy – 1×1 – HEEditor: JeremyBí mật lớn nhất

Đọc và tải ebook truyện tại: http://truyenclub.com/bi-mat-cua-dong-chi

1. Chương 1: Mèo Con

Lăng Đông Chí hết tiết dạy, còn chưa rời khỏi tòa nhà dạy học, cách cửa sổ thủy tinh ở hành lang thấy một đám học sinh đang vây quanh bên cạnh vườn hoa, đứa này chen đứa kia không biết đang làm cái gì,

thi thoảng còn vang lên những tiếng cười đùa thích thú. Mấy nữ sinh đứng ngoài cùng cũng châu đầu ghé tai vào dòm, trên mặt mang theo nét hưng phấn.

Tình trạng này đã từng một lần xuất hiện ở trong phòng dụng cụ thể dục, khi mấy nam sinh bắt được một con chuột con, lúc này không biết mấy đứa nhỏ đang ầm ĩ cái gì? Không hiểu sao đám nhóc con này lại đối với những động vật xuất hiện trong trường cảm thấy hứng thú đến vậy, có đôi khi bên ngoài cửa sổ có một con mèo hoang chạy ngang qua cũng có thể khiến tụi nó líu ríu hưng phấn nửa ngày.

Khi Đông Chí đi xuống bậc thang nghe thấy trong tiếng ồn ào của lũ nhỏ truyền tới vài tiếng mèo kêu mỏng manh, âm cuối kéo dài thật dài, mềm nhược yếu ớt, mang theo âm thanh run rẩy mỏng manh, giống như đang cầu xin tha thứ. Lăng Đông Chí cảm thấy âm thanh này có chút quen tai, lại gần đẩy đám nhóc choai choai ra chen vào vừa thấy, quả nhiên là mèo con mới sinh của con mèo hoàng trên ngọn núi phía sau trường học.

Mèo con lông màu nâu một chi bị trói vào lan can cạnh vườn hoa bằng dây buộc giày, vừa không ngừng giãy dụa, vừa kêu meo meo ầm ĩ. Lăng Đông Chí khẽ nhíu mày, ước chừng thức ăn cho mèo mấy tháng nay vẫn còn, nhưng đám mèo con mới sinh này so với những đám mèo con trước đây tinh nghịch hơn rất nhiều, đặc biệt là thằng nhóc lông màu nâu này, lúc nào cũng thích nơi nơi chạy loạn. hai ngày trước mới được Đông Chí vớt lên từ con mương phía sau căntin trường, hôm nay lại chạy tới dãy học đường.

Mèo con nhìn thấy anh, ngừng giãy dụa, tiếng kêu phát ra càng rền rĩ hơn.

Lăng Đông Chí lắc đầu, vươn tay cởi bỏ dây giày đang trói con mèo ra, cầm sợi dây lên, quay người lại nhìn đám học trò đang run rẩy xung quanh: “Của ai?”

Một nam sinh cao kều cười hì hì đi lên tiếp nhận: “Thầy Lăng, đây là mèo thầy nuôi ạ?”

“Không phải, nhưng tôi biết nó, giờ tôi sẽ đưa nó trở về.” Đông Chí nắm gáy xách con mèo đặt lên lòng bàn tay mình. Mèo con ăn mệt thành thành thật thật ngồi yên trong lòng bàn tay anh, cúi đầu một từng chút từng chút liếm cái chi vừa bị trói.

Đông Chí khoát tay với đám học trò chung quanh: “Đều về lớp đi, không nghe thấy chuông vào tiết vang lên rồi sao?”

Đám học sinh nói nói cười cười chạy đi, Đông Chí cúi đầu nhìn mèo con đang ủ rũ trong tay, nhận mệnh mang nó tới ngọn núi phía sau trường học. mèo con ngoan hiền liếm liếm ngón tay anh, lưỡi biếng nằm úp sấp xuống, xem ra một phen gây sức ép vừa rồi cũng khiến nó mệt chết đi.

Lăng Đông Chí vuốt lông nó, nhẹ giọng nói: “Tao đã bảo mày tránh xa đám trẻ kia ra rồi cơ mà, sao mày không nhớ hả?”

Mèo con giấu đầu dưới móng vuốt, đáng thương hề hề mà meo một tiếng.

Lăng Đông Chí nghĩ nghĩ, nhét nó vào trong túi áo gió. Lúc này mặc dù đang trong thời gian lên lớp, nhưng trên sân cũng có lớp đang học thể dục, nếu để đám nhóc con kia nhìn thấy anh bế một con mèo con đi ngang qua, chắc chắn sẽ ồn ào chạy theo sau.

Trung học Nam Sơn là trường trung học tư nhân đầu tiên ở thành phố Tân Hải, cơ sở vật chất ở đây so với các trường khác ở Tân Hải thậm chí là toàn quốc đều hơn hẳn, chỉ có một điểm duy nhất không thuận tiện đó là địa điểm có chút hẻo lánh, ở gần đỉnh núi vùng ngoại ô thành phố. Nhưng ngược lại đó cũng là một chỗ tốt, vì trường học đã chiếm luôn nửa đỉnh núi phía sau làm địa bàn của mình, mấy năm trước lần lượt xây dựng thêm các phòng thí nghiệm sinh vật cùng cơ sở nền tảng cho học sinh, ngược lại tạo thanh danh giúp cho học sinh phát triển toàn diện Đức – Trí – Thể – Mỹ. từ bên cạnh sân thể dục, theo bậc thang một đường đi thẳng lên núi, hai bên đường nhỏ đều là các phòng thí nghiệm được dán dấu hiệu cho các cấp học, xanh xanh hồng hồng, trông thập phần xinh đẹp.

Lăng Đông Chí phân biệt phương hướng một chút, rồi đi về phía vườn trái cây của trường, từ trong túi lấy mèo con ra đặt lên bụi cỏ dưới gốc táo.

Mèo con lăn lộn trên bụi cỏ mềm mại, ngẩng đầu lên non nớt meo một tiếng.

Lăng Đông Chí vươn tay vỗ vỗ đầu nó, xoay người xuống núi. Vừa mới bước được hai bước, chợt nghe phía sau truyền tới một trận thanh âm sột soạt sột soạt, Lăng Đông Chí quay đầu lại liếc nhìn, một con mèo lớn màu lông nâu nâu sáng bóng đi tới chỗ bụi cỏ, cúi đầu liếm liếm lông cho mèo con. Như cảm ứng được tầm mắt của Lăng Đông Chí, mèo mẹ quay đầu nhìn anh, meo một tiếng.

Lăng Đông Chí lắc đầu: "Không cần cảm ơn, nhớ chú ý tới lũ con. Đám trẻ con kia đều bướng bỉnh lì lợm, nếu thật sự để bọn chúng bắt được, chắc chắn sẽ ăn khổ."

Mèo mẹ lại meo một tiếng. Lăng Đông Chí khoát tay với hai mẹ con, xoay người đi xuống núi. Anh biết lời cam đoan của mèo mẹ không có tác dụng gì, nói không chừng vừa quay đầu mấy con mèo con lại chạy biến đi. Mèo mà, ai có thể trông cậy vào tụi nó giống như chó giữ nhà mà thành thành thật thật ngồi im ở sân đâu, chỉ hy vọng chúng nó không bị đám học sinh phát hiện thì tốt rồi.

Khi đi ngang qua sân thể dục, lớp đang tập trên sân vừa lúc đang hoạt động tự do. thấy Lăng Đông Chí từ sau núi đi tới, đám nhóc con châu đầu ghé tai thì thầm, còn lộ ra bộ dạng tươi cười ngầm hiểu trong lòng.

Lăng Đông Chí ít nhiều có chút bất đắc dĩ. Anh kỳ thật không phải người kiên nhẫn như vậy, cũng không giống bọn nó thích lén lút nghị luận bàn tán gì đó. Mỗi một lần bị động vật nhỏ chặn đường, vừa chớp chớp đôi mắt ngập nước, vừa tội nghiệp lắc lắc cái cổ có đeo bảng tên, anh đều thực khó mà làm bộ không phát hiện. hơn nữa càng đoạt mạng hơn là, chúng nó còn lẽo đẽo theo sau liên tục gọi tên anh.

Lăng Đông Chí cảm thấy có đôi khi bản thân tựa như thầy giáo dạy học ở vùng nông thôn xa xôi trước giải phóng, bởi vì mười dặm quanh đó cũng chỉ có duy nhất một người dạy học, cho nên tất cả mọi người đều biết tới.

Không sai, ở vùng núi Nam Sơn tại thành phố Tân Hải này, Lăng Đông Chí chính là nổi danh như vậy,

cơ hồ đám miêu miêu cẩu cẩu đứa nào cũng biết tên anh. Mà ngay cả con Yểng ở tòa nhà sau trường nơi anh vừa chuyển tới ở cũng biết anh, mỗi lần Lăng Đông Chí đi ngang qua cửa sổ, nó liền kéo dài âm điệu, lên mặt ông cụ non mà mở to cổ họng nói: "Đông Chí, đi dạy sao?" cố tình nó còn bắt chước tiếng người, Lăng Đông Chí muốn giả bộ không nói chuyện với nó cũng không được.

Lăng Đông Chí sau khi tốt nghiệp học viện mỹ thuật liền tới làm thầy giáo dạy mỹ thuật tạo hình ở trường trung học Nam Sơn, nhân viên trong trường đều có phúc lợi được phân một phòng kí túc riêng, bởi vì anh vẫn còn độc thân, nên chỉ được phân một căn phòng nhỏ khoảng ba mươi mét vuông. Phòng ở không lớn, nhưng anh chỉ là một người đàn ông độc thân, như thế là vừa đủ. Hơn nữa khiến anh vừa lòng nhất chính là tầng trên tầng dưới tòa nhà đều là nơi ở của các thầy cô độc thân, buổi tối ở nhà không soạn giáo án thì là chấm bài cho học sinh. Chung quanh vừa không có tiếng TV ầm ĩ vừa không có tiếng vợ chồng hàng xóm cãi nhau, hoặc tạp âm ồn ào của những đứa trẻ gây ra. Cả ngày trời nghe lũ học trò tranh cãi ầm ĩ cùng đám miêu miêu cẩu cẩu lải nhải bên tai nên Lăng Đông Chí cực kỳ coi trọng thời gian thanh tĩnh khó có được mỗi khi về tới phòng kí túc. Đó cũng là lý do vì sao anh tình nguyện ở một mình trong ký túc xá giáo viên cũng không muốn về nhà.

Ông lăng có hai người con trai, Đông Chí là út, bên trên còn một người anh trai sau khi kết hôn vẫn ở cùng với cha mẹ. Anh hai và chị dâu đã có một đứa nhỏ ba tuổi, trong nhà hầu như lúc nào cũng rất náo nhiệt. Ông bà Lăng đã cao tuổi, nên rất thích thấy trẻ con chạy nhảy ầm ĩ, nhưng Lăng Đông Chí thì không chịu nổi, là thật sự không chịu được, ban ngày anh nghe được rất nhiều loại thanh âm hơn hẳn người bình thường, cho nên đến thời gian nghỉ ngơi phá lệ chịu không nổi những tiếng tạp âm nữa.

Người Lăng gia cũng biết anh có tật xấu này, ông bà Lăng cũng không miễn cưỡng. Bố mẹ anh đều đã về hưu, ban ngày rảnh rỗi không có việc gì làm thì ngẫu nhiên cũng sẽ tới giúp con trai dọn dẹp phòng ở, hay làm chút đồ ăn ngon gì đó. May mắn Lăng gia cũng ở khu Nam Sơn, hai bên ở cách nhau cũng không xa.

Lăng Đông Chí nhét tay vào túi áo gió, cúi đầu đi thẳng tới kí túc xá. Xế chiều hôm nay anh không có tiết dạy, nhưng sau khi tan học, một tổ trong lớp 8 đã tới nhờ anh dẫn ra ngoài tham quan, cho nên anh vẫn không thể về sớm. Lăng Đông Chí đứng ở cửa kí túc xa cân nhắc trong chốc lát, lại xoay người đi tới phòng vẽ tranh.

Trung học Nam Sơn trừ bỏ tòa nhà dạy học còn có thêm mấy phòng vẽ tranh cũng dùng làm nơi dạy học cho học sinh, còn ở bên sườn thư viện cũng dành ra mấy phòng tranh độc lập cho các giáo viên mỹ thuật tạo hình sử dụng. ở trong này các giáo viên mỹ thuật tạo hình có thể vừa dạy kèm thêm cho các học trò ưu tú vừa có thể sáng tạo và giới thiệu những tác phẩm mới trong các hoạt động khác nhau. Bởi vì là trường tư cho nên so với các trường công lập càng coi trọng danh tiếng và uy tín của các giáo sư, giảng viên chuyên môn.

Thư viện nằm ở góc Tây Bắc của trường, chung quanh được bao bọc bởi những tàng cây xum xuê, phi thường u tĩnh. Lăng Đông Chí một chân vừa bước lên bậc thang, chợt nghe phía sau cách đó không xa truyền tới một loạt tiếng cười gù gù, thanh âm hơi thô ồm ồm nhưng có vẻ vui sướng khi người gặp họa vang lên: "Còn không đáng bị vậy sao, đáng đời nó, anh thấy nó bị đánh còn nhẹ ấy."

Lăng Đông Chí dừng bước, chợt nghe một thanh âm khác trong trẻo hơn bất mãn hừ một tiếng: "Anh xem anh kìa, thấy cậu bé đó bị đánh, anh còn vui thành như vậy?"

Thanh âm tức giận lúc trước lại vang lên: “Sao lại không, lần trước anh bị cái thằng tiểu ma vương đó dùng ná bắn trúng đấy, suýt nữa bị nó đem đi nướng ăn rồi!”

Thanh âm trong trẻo hơi có chút do dự: “Dọa anh rồi sao?”

“Mới không bị dọa đâu, anh cho em biết, Tiểu Cửu.” tiếng nói thô ồm ồm lập tức kích động hơn: “Cái thằng tiểu ma vương đó đến lửa cũng nhóm lên rồi, nếu không phải bị Đông Chí bắt gặp… Ah, Đông Chí, Đông Chí, anh tới làm chứng cho tôi đi, tôi không nói dối đúng không?”

Lăng Đông Chí liếc mắt nhìn một đôi chim bồ câu lông xám đậu trên cây ngô đồng, tuy rằng không muốn đáp lời nhưng thân là một giáo viên bản năng lại khiến anh lập tức tập trung vào mấy câu chữ mẫn cảm: “Mấy đứa nói ai bị đánh? Có phải lại có học sinh đánh nhau không? ở đâu?”

2. Chương 2: Tiểu Bát

Tiểu Bát trợn trừng trừng, trong mắt lộ ra ý tứ khiển trách, hiển nhiên đối với việc thằng nhóc kia bắt mình thập phần bất mãn. Tiểu Cửu bên cạnh lập tức sán lại lấy đầu cọ cọ đầu nó, rồi quay lại nói với Đông Chí: “Đông Chí, anh mau đi xem thử đi, ở trong rừng trúc phía sau thư viện ấy, lúc này hẳn vẫn còn đang đánh.”

Lăng Đông Chí tim nhảy dựng, xoay người chạy ra phía sau thư viện. tuy rằng nội quy trường không do anh quản, nhưng anh là một thầy giáo, lại đang ở trong phạm vi trường học, thấy có học sinh đánh nhau có thể làm bộ không biết sao? Hơn nữa người bị đánh cũng là người suýt nữa đem Tiểu Bát nướng chín, anh cũng biết, đó chính là đại diện của môn mỹ thuật tạo hình bọn họ.

Vòng qua ngọn núi giả, quả nhiên trong rừng trúc ân ẩn truyền tới tiếng đánh nhau, trong lòng Lăng Đông Chí có chút sốt ruột, dù chưa nhìn thấy ai nhưng cứ hô ầm lên: “Ai ở đó? Đang làm gì đấy?”

Tiếng động tựa hồ dừng một chút, lập tức lại truyền tới mấy tiếng kêu, sau đó là một trận hỗn loạn tiếng bước chân. Lăng Đông Chí tức giận trong lòng, ba bước thành hai chạy ngay tới, đám đánh nhau đã sớm chạy mất, chỉ còn một nam sinh khắp người đều là bùn, đang nằm thẳng trên đất. Lăng Đông Chí đi qua cởi áo, khoác lên người cậu nhóc, vừa định nói chuyện liền thấy đầu cậu nhóc cũng toàn bùn đất, trên quai hàm còn có vết bầm xanh tím.

Lời nói tới miệng liền dừng lại, Lăng Đông Chí nhẹ giọng hỏi: “Đang chơi trò gì vậy? Hoa Sơn luận kiếm à?”

Nam sinh bật cười một tiếng, nhưng tươi cười ảnh hưởng tới vết bầm đau tới nhe răng.

Lăng Đông Chí lắc đầu: “Bị đánh? Đánh hội đồng? lớp mấy?”

Nam sinh bất mãn vì câu nói của anh, trừng mắt thay mình biện giải: “Em là không cẩn thận thôi, thầy cho rằng em không đánh lại bọn nó sao. Mà… thầy Lăng, sao thầy biết tụi em ở đây?”

Lăng Đông Chí không để ý tới câu hỏi của cậu nhóc, một đường xách cậu ta về phòng vẽ tranh của mình. Anh là một người cẩn thận, vô luận là phòng vẽ tranh hay phòng làm việc đều có một hòm thuốc nhỏ, mấy thứ đồ cao cấp thì không có, nhưng i-ốt bông băng thuốc đỏ đều có đủ. Nếu mà đưa cậu nhóc tới phòng y tế, không tới 10 phút sau, ban giám hiệu trường sẽ biết hết. ở trường này, phương diện kỷ luật vô cùng nghiêm khắc, nếu thật sự điều tra ra, thì mấy thằng nhóc con này chỉ sợ trốn không thoát bị kỷ luật nặng.

“Nói nghe chút..” Lăng Đông Chí bảo cậu nhóc nâng tay lên, lộ ra chỗ da bị rách, vừa sát cồn I ốt vừa chậm rãi tìm việc vui: “Lần này là vì cái gì? Trang Lâm, không phải thầy nói em, nhưng lúc này vừa mới khai giảng, em đã ngứa tay nhanh vậy?”

Trang Lâm chun chun mũi, khó được khi lộ ra vài phần ngại ngùng: “Không có.”

Lăng Đông Chí liếc mắt nhìn cậu nhóc.

Trang Lâm vội nói: “Em khai, em khai là được chứ gì. Thực ra, chính là cái thằng đen lớp 6 ấy, ngày nghỉ, em mời Vương Nhã Tĩnh đi ăn pizza hut bị nó nhìn thấy, nó liền nghẹn khuất muốn đánh em…”

Lăng Đông Chí cảm thấy mình đã hiểu đôi chút: “À, Vương Nhã Tĩnh là bạn gái cậu ta?”

“Thí!” Trang Lâm nổi giận, “Em đã hỏi Vương Nhã Tĩnh, là cái thằng đen thui kia tương tư đơn phương, Vương Nhã Tĩnh căn bản đã từ chối!”

Lăng Đông Chí gật đầu: “ Vương Nhã Tĩnh học cao một lớp mấy?”

“Học sơ trung.” Trang Lâm gãi đầu, hắc hắc nở nụ cười: “Chính là người trình diễn múa dân tộc Thái trong tiệc tối tết Nguyên đán năm ngoái.”

Lăng Đông Chí không nhớ cái gì là múa dân tộc Thái, nhưng nghe cậu ta nhắc tới học sơ trung, lại một trận đau đầu, chuyện tình cảm của đám nhóc con này so với một ông thầy ế như anh còn phong phú hơn, còn chơi trò tình tay ba… điều này làm cho dân F.A như anh làm sao chịu nổi, làm sao chịu nổi đây.

“Đánh một trận liền xong việc?” Lăng Đông Chí tương đối quan tâm tới vấn đề này: “Mấy đứa đấy về sau có tìm em phiền toái nữa không?”

“Sẽ không.” Trang Lâm thành thật lắc đầu: “Bọn em đã nói rõ với nhau, phải đề cao tinh thần kỵ sỹ, bất luận thắng thua, ân oán xóa bỏ.”

Lăng Đông Chí cảm thấy thực muốn hộc máu. Ai cmn nói cho thằng nhóc này tinh thần kỵ sỹ là ý như

vậy hả? còn giọng điệu này, từ ngữ này, chỗ nào giống cách dạy dỗ trong trường quý tộc chứ? Rõ ràng là Young and Dangerous do xã hội đen đào tạo ra.

Cửa sổ vang lên tiếng phành phạch vỗ cánh, hạ xuống hai con chim bồ câu lông xám. Lăng Đông Chí rất muốn đi qua đóng cửa sổ lại, đuổi hai tên tiểu tử lắm mồm kia ra ngoài, do dự một chút lại nhịn được.

Quả nhiên Tiểu Bát lập tức bắt đầu bắn liên thanh: "Em nhìn đi, anh đã nói thằng nhóc này không đáng tin mà. Thằng bại loại này lần trước còn nhổ lông của anh, suýt nữa thì đem anh nướng chính. Giờ Đông Chí còn thoa thuốc cho nó… quả thực là bất nghĩa khí."

Lăng Đông Chí làm bộ cái gì mình cũng không nghe thấy. Trang Lâm nhìn qua khung cửa sổ thấy hai con bồ câu cứ kêu gù gù liên tục, cũng không để ý. Phía sau trường chính là núi, phụ cận có rất nhiều cây xanh, chim khách, chim sẻ gì đó nhiều vô cùng. Ngay từ đầu còn có chút cảm giác mới mẻ, nhưng sau vài năm học ở đây đều đã sớm nhìn chán.

Tiểu Cửu nghiêng đầu nhìn vào trong phòng vẽ tranh, vừa an ủi Tiểu Bát: "Anh xem, mặt cậu học sinh kia cũng bầm dập cả rồi, tay cũng bị thương, chậc, đã thê thảm như thế, Tiểu Bát, anh đừng nóng giận nữa."

Tiết Bát vẫn rầm rầm rì rì càu nhàu: "Chờ tới khi cậu ta ra ngoài, anh nhất định sẽ ị lên đầu cậu ta một bãi." (Jer: Tiểu Bát em moe quá đi =)))

Da mặt Lăng Đông Chí co rút, động tác tay cũng run lên, khiến Trang Lâm đau đến kêu ầm ĩ: "Thầy Lăng, thầy nhẹ tay chút."

Tiểu Bát ở ngoài cửa sổ giơ chân lên: "Nhất định phải vậy! Phải ị thật nhiều, càng nặng càng tốt!"

Lăng Đông Chí không thể nhịn được nữa, đứng lên đi qua đóng cửa sổ lại, hai con bồ câu bay lên, vừa bay về hướng rừng cây vừa thì thầm to nhỏ gì đó.

Trang Lâm tò mò nhìn hành động của thầy giáo mình, không hiểu sao đang êm đẹp lại đi đóng cửa sổ lại. thời tiết tháng chín có chút nóng nực, đóng cửa sổ khó tránh khỏi càng oi bức.

Lăng Đông Chí thu dọn lại hòm thuốc, liếc nhìn đồng hồ treo tường: "Đã sắp tan học rồi, giờ em định đi đâu? Lên lớp hay về kí túc xá? Học kỳ này em còn ở trong kí túc không?"

Trang Lâm lắc đầu: "Anh hai nói học kỳ này không để em ở trong kí túc nữa." nói xong lại lộ ra bộ dạng tội nghiệp: "Thầy Lăng, có thể làm phiền thầy đưa em về nhà không, nếu anh hai thấy em như thế này, khẳng định sẽ tẩn em thêm một trận."

Lăng Đông Chí nhìn khuôn mặt xanh xanh tím tím của cậu nhóc, trong lòng thật sự vừa bực mình vừa buồn cười: "Nếu em cam đoan học kỳ này không đánh nhau nữa, thì chuyện này thầy cam đoan sẽ không nói lại cho chủ nhiệm lớp em biết, còn việc đưa em về nhà…"

Trang Lâm lập tức lộ ra biểu tình chân chó: "Em và tụi thằng đen đã nói rõ với nhau rồi, trận này đánh xong liền xong việc. về sau tuyệt đối sẽ không đánh nhau."

"Giữ lời?"

Trang Lâm thẳng lưng giơ tay tạo dáng tuyên thệ: "Nói phải giữ lời!"

Lăng Đông Chí thực ra cũng biết đám nam sinh đặc biệt là nam sinh tầm tuổi như Trang Lâm đều không biết được mức độ khó lường của việc đánh nhau. Đừng thấy bộ dạng anh lúc này khiếm tốn nho nhã như vậy mà lầm, hồi 15 tuổi anh cũng từng có một giai đoạn phản nghịch vô cùng nghiêm trọng. trừ việc mơ hồ về cuộc sống trong thời kỳ trưởng thành thì việc phát hiện ra tính hướng khác thường của bản thân cùng năng lực đặc biệt không ai có đã trở thành áp lực nơi nơi đè nén anh.

Khi đó anh trai anh cũng lo lắng vô cùng, hận không thể một ngày 24 giờ đều cột chặt thằng em trai luôn gây chuyện này vào người để quản lý. Ngược lại cha anh lại không để tâm tới chuyện này lắm, còn bình tĩnh an ủi mẹ: "Có thằng con trai nào không đánh nhau, giờ nó chỉ bướng bỉnh một chút, qua một thời gian thì tốt rồi."

Sau khi lên đại học, anh quả nhiên liền yên tĩnh lại. vượt qua được giai đoạn phản nghịch mê võng, anh bắt đầu học cách chậm rãi chấp nhận bản thân không giống người khác. Lấy bản thân làm ví dụ tuy rằng hơi đặc biệt một chút, nhưng Lăng Đông Chí lại thấy mặc kệ là ai, đều phải phát triển từ một tiểu nam sinh trưởng thành thành một nam nhân thành thục, dù trong quá trình khó tránh khỏi sẽ xuất hiện đủ loại tình huống khó khăn. Người ta cũng đã nói: nhân sinh quan của mỗi người đều phải thông qua việc tự trải nghiệm mà hình thành.

Không ai là ngoại lệ!

Lăng Đông Chí vỗ đầu Trang Lâm: "Đi thôi, kỵ sỹ, vi sư sẽ đưa trò về thành bảo."

3. Chương 3: Đồ Ăn Vặt Của Hắc Đường

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Lăng Đông Chí có một chiếc Ford việt dã là đồ secondhand, mua được khi anh vừa tốt nghiệp đại học. lúc ấy anh em trong nhóm muốn tổ chức thành đoàn tới Đôn Hoàng vẽ quang cảnh, đầu óc Lăng Đông Chí nóng lên, liền bỏ ra số tiền mấy năm bán tranh mua chiếc xe secondhand này. Tuy rằng lúc ấy bị anh hai xạc cho một trận, nhưng sự thật chứng minh đối với người thường xuyên chạy tới những nơi hoang dã để vẽ vời như anh mà nói, có một chiếc xe của riêng mình quả thật vô cùng thuận tiện.

Kỳ nghỉ hè năm nay, Lăng Đông Chí đã tới Tây An một chuyến, gần khai giảng mới lái trở về, xe còn chưa kịp đưa đi bảo dưỡng. từ xa nhìn lại, trong đám xe sáng bóng long lanh lại có một chiếc xe jeep bùn đất bám đầy xung quanh, giống như giữa đám gà rừng sặc sỡ trà trộn một con cún bẩn hề hề lưu lạc thật không hòa hợp.

Trang Lâm thì thào: "Thầy Lăng, xe của thầy… ngon nha."

Lăng Đông Chí chỉ biết dựa theo tâm lý của mình mà suy đoán ý tứ trong lời người khác, nghe cậu nhóc nói như vậy lập tức toát ra bộ dạng vênh vênh đắc ý: "Tất nhiên rồi. à, mà nhà em ở đâu?"

Trang Lâm không còn lời nào nhìn anh một cái: "Thầy, trước kia em đã nói với thầy rồi."

"Ah, thật không?" Lăng Đông Chí chống cửa xe nghĩ nghĩ, một chút cũng không có tý ký ức nào, đành phải lắc đầu nói: "Không nhớ, aiz, già rồi, đã quên chuyện này."

Trang Lâm há miệng thở dốc lại nhắm mắt lại, tâm nói thầy như vầy mà dám nói mình già? Bộ thầy ấy thật sự không biết trong mười đại mỹ nam ở trường trung học Nam Sơn hai năm liền thầy ấy đều đứng thứ nhất sao? Tuy rằng không hiểu đám nữ sinh bầu chọn mỹ nam trong trường vì sao lại đưa cả thầy giáo cậu vào trong danh sách, nhưng có thầy ấy đệ nhất ngai vàng thượng trấn, thật sự không ai không phục. Còn cậu dương quang sáng lạn, vừa đẹp trai vừa anh tuấn, lại…lại chỉ xếp vị trí thứ bảy trong danh sách.

Hai người lên xe, Lăng Đông Chí dựa theo chỉ dẫn của Trang Lâm xuyên qua nửa thành phố, quẹo vào khu Phúc Tinh Uyển tiếp giáp công viên đồng hồ. Khu này là khu đô thị sa hoa đứng đầu thành phố Tân Hải, Lăng Đông Chí tuy rằng biết có thể đưa con em vào trung học Nam Sơn học đều không phải gia đình bình thường, nhưng khi nhìn thấy khu nhà này vẫn âm thầm líu lưỡi.

Công viên đồng hồ, hồi còn bé Lăng Đông Chí cũng đã từng tới, trong đó có hồ sen dưới chân núi, dòng suối chảy từ trên núi xuống, ở dưới chân núi tạo thành ba cái hồ lớn nhỏ không đồng nhất, nhưng cảnh sắc vô cùng xinh đẹp. Không biết là do phong thủy hay do may mắn mà những kẻ có tiền đều thích ở những nơi có sông có núi thế này. Không khí mát mẻ, lại không ô nhiễm, không tạp âm, từ góc độ sức khỏe mà nói đối với thân thể là vô cùng hữu ích. Vị trí khu đô thị Phúc Tinh Uyển nằm ở giữa sườn núi, đứng ở cửa nhà là có thể nhìn thấy một nửa công viên đồng hồ. phóng mắt nhìn ra xa, quả nhiên cảnh sắc như họa.

Đông Chí không khỏi âm thầm cảm thán có tiền thực sướng.

Xe dừng trước một cánh cổng sắt, một người đàn ông trung niên tóc hoa râm ra cửa đón, giơ tay nhấc chân đều thập phần nho nhã lễ độ, thấy Trang Lâm, liền mở miệng nói: "Tam thiếu gia" đúng chuẩn bộ dáng của quản gia. Một con chó Husky đen trắng đi theo bên chân ông ấy, thấy Trang Lâm liền bổ nhào tới.

Trang Lâm tay mắt lanh lẹ một phen đè nó lại, xoa xoa đầu nó, lắp bắp hỏi nam nhân kia: "Thất bá, anh hai cháu đã về chưa?"

Thất bá lắc đầu: "Nhị thiếu gia đã gọi điện về, nói phải tăng ca, tối muộn mới về." ông liếc nhìn cái mặt Trang Lâm xanh xanh tím tím, hàm súc hỏi han: "Có cần tôi gọi bác sỹ Trương tới không?"

Trang Lâm nghe thấy anh hai mình không có ở nhà, lập tức liền thở phào một cái, xoay người quả thực không che dấu nổi nét mặt vui mừng sung sướng: "Thầy Lăng, thầy vào nhà em ngồi một lát đi. Vừa lúc em cũng có mấy bài tập muốn hỏi thầy."

Thất bá nghe thiếu gia nhà mình gọi thanh niên xinh đẹp kia là "thầy", tựa hồ có chút ngoài ý muốn, nhưng lời nói cử chỉ vẫn không chút rối loạn: "Mời thầy vào nhà."

Đông Chí tuy rằng cũng có chút tò mò nhà của kẻ có tiền sẽ nhà cao cửa rộng thế nào, nhưng nhìn sắc trời vẫn nhịn xuống mà buông tha cơ hội thỏa mãn lòng hiếu kỳ của mình. Từ nơi này chạy về nội thành ít nhất cũng mất nửa tiếng, sắc trời cũng đã tối dần, anh cũng không muốn bị mưa to chặn ở giữa đường.

"Thôi." Đông Chí khoát tay: "Nếu phụ huynh em ấy không ở nhà, như vậy tôi nói chuyện với ông cũng được."

Thất bá vội nói không dám.

Đông Chí đem chuyện Trang Lâm chiều nay đánh nhau ở trường ngắt đầu bỏ đuôi kể lại, trọng điểm là Trang Lâm bị động hoàn thủ, và cậu nhóc đã cam đoan tuyệt đối không tái phạm. Cuối cùng khẩn thiết nhờ ông cầu tình chuyển lời lại cho phụ huynh Trang Lâm: "Là một thầy giáo, tôi hy vọng phụ huynh học sinh nên chủ yếu lấy việc khuyên bảo để dạy dỗ con em mình."

Đông Chí kỳ thật cũng sẽ không giảng đạo lý với học sinh cộng thêm khuôn mặt anh thế kia thật sự không có chút lực uy hiếp, cho nên khi nói chuyện với học sinh anh luôn dùng ngữ khí giáo điều. Nhưng chính ngữ khí kiểu này lập tức khiến Thất bá tin tưởng thân phận anh, thậm chí còn nhanh chóng lĩnh hội ý tứ trong lời nói của anh.

"Tôi sẽ nói lại lời của thầy giáo cho Nhị thiếu gia." Nét mặt già nua của Thất bá lộ ra biểu tình vừa vui mừng vừa cảm động: "Đã khiến thầy vất vả một chuyến, thật sự cám ơn thầy."

Lăng Đông Chí khoát tay: "Để cậu nhóc đi nghỉ ngơi, đồ ăn buổi tối nhớ chú ý nhiều hơn chút."

Quản gia nhất nhất đáp ứng, Đông Chí đang định lên xe, chợt nghe con Husky ngồi ở cạnh chân Trang Lâm gâu gâu sủa hai tiếng.

Lăng Đông Chí dừng bước, quay đầu lại nhìn con cún.

Trang Lâm vội nói: "Đây là chó anh hai em nuôi, tên Hắc Đường."

Đông Chí đi qua xoa xoa đầu Hắc Đường, ngồi xổm xuống trước mặt nó. Hắc Đường giống như có chút không kiên nhẫn, kiêu ngạo hất đầu sang một bên. Lăng Đông Chí tâm nói quả nhiên chó cậy gần nhà, gà cậy gần chuồng, cư nhiên dám gọi anh là giáo viên nghèo kiết hủ lậu… này là học được từ ai đây?

Đông Chí cười nói với quản gia: "Mấy hôm trước tôi có tham gia một buổi hội thảo của một tiến sỹ y học nói về thể trọng có liên quan tới tuổi thọ. Cho dù là người hay động vật, nếu thể trọng quá nặng đều sẽ ảnh hưởng tới tuổi thọ. Tôi thấy Hắc Đường nhà mình hình như hơi béo đấy."

Quản gia vội nói: "Lúc trước Nhị thiếu gia cũng thấy nó có chút béo, vậy tôi sẽ thu hết đồ ăn vặt của nó lại. Ừm, về sau cũng sẽ giảm bớt phần cơm tối."

Hắc Đường hai mắt màu lam xinh đẹp ngây ngốc một chút.

Quản gia còn đang mải khách khí với Đông Chí: "Thầy Lăng thật hiểu sâu biết rộng."

Đông Chí cười nói: "Giáo viên nghèo kiết hủ lậu, không có bản lĩnh gì, chỉ đọc kiến thức trong sách vở nhiều hơn chút mà thôi."

Hắc Đường tựa hồ hiểu được cái gì đó, trong mắt toát lên biểu tình khó tin.

Đông Chí cười tủm tỉm liếc mắt nhìn Hắc Đường biểu tình như bị sét đánh, cảm thấy mỹ mãn quay lại xe mình. Khi xe khởi động rời đi, Hắc Đường mới hồi phục tinh thần, đuổi theo chiếc xe mà sủa gâu gâu liên tục.

"Mi quay lại cho cậu đây, nói cho rõ đi! Xương mài răng, bóng bắp bò, bích quy thịt bò của cậu đây…lão già kia thật sự sẽ thu hết của cậu đây mất…"

Đông Chí cười hắc hắc, từ gương chiếu hậu nhe răng cười khểnh với nó.

Trang Lâm thực kỳ quái: "Hắc Đường hình như rất luyến tiếc thầy Lăng."

Quản gia cũng thấy khó hiểu: "Chắc nó cũng cảm thấy thầy giáo của cậu chủ rất xinh đẹp đi."

Hắc Đường đuổi theo tới tận bóng cây trước căn biệt thự ở cạnh đường quốc lộ, mới hổn hển ngừng lại. Theo gió truyền tới, những lời đối thoại của Trang Lâm và quản gia đều rơi hết vào tai khiến nó tức muốn hộc máu.

"Ai mà thèm luyến tiếc hắn, ai đặc biệt cảm thấy hắn xinh đẹp chứ, cái tên lòng dạ hẹp hòi hỗn đản, cậu đây mới thầm nói hắn một câu… ai nha, đồ ăn vặt của cậu đây…"

Đông Chí tâm tình khoái trá, trước khi cơn mưa bắt đầu nặng hạt đã về tới khu ký túc giáo viên trung học Nam Sơn. Con Yểng phía sau nhà đang được treo trên ban công, thấy xe anh dừng lại liền ở trong lồng đạp đạp hai cái, gân cổ gọi: "Đông Chí, Đông Chí! Tôi cho anh biết một bí mật…"

Đông Chí mặc kệ tên tiểu tử to mồm kia, nhanh chóng di chuyển, giành giật từng giây mà lái vào bãi đỗ xe trước tòa nhà, chậm một cái là cả người ướt hết. anh vừa mới lấy được chùm chìa khóa từ trong túi ra,

phia sau mưa dông đã ào ào trút xuống. trong lòng Đông Chí kêu to thật may mắn, hớn ha hớn hở đi lên lầu 4 ký túc, cửa vừa mở ra, anh liền trợn tròn mắt.

"Đệt, bọn mày vào bằng cách nào?"

Bốn năm con mèo cả lớn cả nhỏ sắp xếp đội hình đang cuộn tròn trên ghế sa lông nhà anh, nghe thấy tiếng cửa mở đồng loạt ngẩng đầu lên. Vàng, nâu, lam, lục… mấy cặp mắt ngập nước to tròn tội nghiệp đồng thời nhìn anh.

Đông Chí đầu đầy hắc tuyến.

Bởi vì thanh danh bản thân ở bên ngoài, cho nên thường xuyên sẽ có một ít miêu miêu cẩu cẩu tìm tới cửa, kể lể với anh những chuyện mà chúng nó không thể nói với chủ nhân của mình. Có đôi khi Đông Chí không có ở nhà, chúng nó sẽ từ ban công nhảy vào rồi ở trong phòng chờ anh. Đông Chí đối với chức vụ anh trai tri kỉ một chút cũng không có hứng thú, bởi vậy khi cần ra ngoài, anh sẽ khóa kỹ mọi cửa nẻo. Đương nhiên, khi thời tiết không tốt, mấy đứa nhóc đó muốn tìm chỗ tránh mưa, Lăng Đông Chí cũng không tuyệt tình, cửa sổ ban công đề khép hờ cho tụi nó đi vào. Nhưng anh có quy định, tránh mưa gì đó chỉ có thể ở ngoài ban công, không được vào nhà, anh cũng không phải dân Mỹ mà một ngày rảnh rỗi làm vệ sinh nhà cửa mấy lần.

"Đông…Đông chí." Con mèo vằn hổ có đôi mắt xanh biếc lắp bắp nói: "Bọn em không cố ý, bên ngoài… bên ngoài vừa rồi có sét đánh!"

Nằm bên cạnh nó, con mèo màu xám bị cụt nửa đuôi cũng không ngừng bổ sung: "Còn có tia chớp, thật đáng sợ!"

Mấy con mèo còn lại đồng loạt gật đầu.

Đông Chí rối rắm nhìn chúng nó một lát, bất đắc dĩ thỏa hiệp: "Vậy được rồi, lần sau không được viện lý do này nữa. Tụi mày vào lúc nào? Ăn cơm chưa?"

Mấy con mèo đều chen chen rúc rúc vào một chỗ, cúi đầu bắt đầu liếm móng vuốt, đứa nào cũng không lên tiếng.

Đông Chí trong phút chốc sinh ra vài phần dự cảm chẳng lành. Giây tiếp theo, anh liền nhìn thấy phía dưới sô pha lòi ra một cái vỏ túi thực phẩm.

"Đồ ăn tích trữ…. của taoooo…" Lăng Đông Chí nháy mắt nổi giận: "Lão tử liều mạng với tụi mày!"

Hết chương 3

Hắc Đường:

Nhóm mèo hoang nghịch ngợm =))

Yêu Husky

Yêu Husky

Yêu Husky

4. Chương 4: Tiểu Dạng Nhi

Sau một trận gà bay chó sủa, mèo lớn mèo nhỏ gì đều bị Đông Chí đuổi hết ra ban công.

Ban công được che kín lại, hai bên vách tường để mấy cái kệ gỗ, mặt trên để mấy chậu cây nhỏ. Đông Chí tuy không biết chăm sóc cây nhưng anh rất chịu khó, một khi phát hiện bồn hoa nào sắp chết, anh sẽ lập tức mua cây mới thay thế, sau đó đem cái cây sắp chết kia xuống trồng trong vườn hoa dưới lầu. nói đến cũng kỳ quái, mấy cái cây nửa sống nửa chết được anh chuyển xuống trồng ở dưới lầu, không quá vài ngày sau liền trở nên thần thái sáng láng xanh tươi mơn mởn. Lầu trên lầu dưới đều lấy cái này để trêu ghẹo anh, nói anh vì muốn thay đổi hoàn cảnh cư trú của mọi người mà tích cực cống hiến vân vân…

Ngoài ban công Đông Chí trải một tấm thảm lông dê cũ mang từ nhà tới, vừa lúc làm chỗ ngủ lâm thời cho đám tiểu động vật tới cửa tìm chỗ che chở. Thảm tuy cũ, nhưng sờ vào vẫn có xúc cảm dày dặn mềm mại, hết sức thoải mái. Trời nắng, đám mèo con ở phụ cận quanh đây đều chạy tới nằm phơi nắng. có đôi khi Đông Chí đi dạy trở về, còn có thể thấy đám tiểu tử kia nằm trên ban công ngủ tới bốn chi ngã chổng vó.

Một góc ban công, phía dưới chân cái bình cắm mấy cái lông công, Đông Chí để thêm vài cái bát con, đây là Đông Chí chuẩn bị bát đựng đồ ăn và nước uống cho tụi nó, nhưng hôm nay đám tiểu tử này đã ăn vụng nhiều lương thực dự trữ như vậy, xem ra không cần cho tụi nó ăn thêm bữa tối nữa.

Đông Chí tức giận một mình ở trong phòng bếp mân mê làm cơm chiều, hôm nay lái xe tới nơi xa như vậy, đã sớm đói bụng đến kêu ầm ĩ. Vốn tính lấy chân giò hun khói kẹp với bánh ăn, hiện tại thì hay rồi, cái gì cũng hết sạch. Anh vốn lười biếng, buổi trưa ăn cơm trong căn tin trường, buổi tối không ra ngoài ăn thì cũng là gọi thức ăn nhanh, hoặc mua bánh bao, cháo, cùng lắm là về nhà nấu mì gói. Ngẫu nhiên mẹ Lăng nhìn không được sẽ tới đây nấu một bữa ngon lành cho con trai.

Đối với cái ăn, Đông Chí chỉ có một yêu cầu duy nhất chính là cam đoan bản thân sẽ không đói chết.

Mới vừa ném nốt đống mì sợi vào trong nồi, dư quang khóe mắt thấy Tiểu Dạng Nhi là một bé mèo con đáng yêu lông vằn mắt màu lục ló đầu vào cửa phòng bếp ngó nghiêng nhìn một lúc, sau đó men theo góc tường tiến vào.

Đông Chí hừ một tiếng.

Tiểu Dạng Nhi dừng bước, ngại ngùng nói: “Đông Chí… Đông Chí… anh đừng nóng giận…”

Đông Chí cạch một tiếng đậy cái nắp nồi lại.

Tiểu Dạng Nhi giơ móng vuốt lên gãi gãi ria mép, ngượng ngùng nói tiếp: “Vậy…bọn em bồi thường cho anh…”

“Bồi thường?!” Đông Chí đang tức giận nhưng bị bộ dạng bé con chọc cười: “Tụi mày định lấy cái gì để bồi thường? bắt chuột cho tao sao?”

“Không phải, đương nhiên không phải.” bé con có chút sốt ruột: “Bọn em có thể…”

Đông Chí tuy rằng sinh khí vì đám mèo hoang này ngay cả một chút chân giò hun khói cũng không lưu lại cho mình, nhưng nhìn thấy bộ dạng tụi nó nhỏ xinh đáng yêu lại ngượng ngùng không được tự nhiên, bất giác có chút mềm lòng. Chúng nó đều bởi vì tuổi già hoặc sinh bệnh mới bị chủ nhân vứt bỏ, mèo lưu lạc ở trong quần thể vốn thuộc loại yếu thế, bình thường đến cái thùng rác cũng phải xếp hàng phía sau đám mèo cường tráng khỏe mạnh mà nhặt nhạnh đồ ăn thừa, thường xuyên bữa no bữa đói. Hôm nay hẳn là đã đói bụng lắm rồi đi.

"Được rồi, được rồi." Đông Chí trắng mắt liếc nó một cái: "Lần sau nhớ lưu lại cho tao một cái, đừng có ăn sạch sẽ như vậy, lão tử cũng đói bụng."

Tiểu Dạng Nhi gục đầu xuống, nho nhỏ kêu meow một tiếng.

Đông Chí cầm đũa gắp mì trong nồi ra: "Mày đi hỏi mấy nhóc kia, có muốn ăn thêm chút mì không? Chỗ này tao nấu hơi nhiều."

Hai mắt Tiểu Dạng Nhi sáng ngời, xoay người ba bước thành hai phóng ra khỏi bếp.

Đông Chí trong lòng bỗng có chút áy náy.

Trời mưa cả một đêm, đến gần sáng mới chậm rãi ngừng lại.

Đông Chí cả đêm nghe thấy đám mèo ở ban công ngoài phòng khách loạt xoạt loạt xoạt chạy tới chạy lui, cũng không biết chúng nó đang vội vàng làm cái gì, ầm ĩ khiến anh cả đêm cũng phải tỉnh giấc vài lần, khi rời giường đi rửa mặt mới phát hiện vành mắt mình đen xì. Nhóm mèo hoang còn chưa đi, mỗi khi qua đêm ở nhà Đông Chí, theo thường lệ còn cố cọ thêm một bữa ăn sáng.

Cá con đêm qua để trong tủ lạnh lấy ra cho giã đông, Đông Chí hầm cháo, chiên bánh màn thầu và cá con, mùi cá chiên bay ra hấp dẫn đám mèo lớn mèo nhỏ ngoài kia.

Giống như bầu trời sau cơn mưa lại sáng, trong không khí tràn đầy hương vị khoan khoái nhẹ nhàng dễ chịu, ánh mặt trời xua tan đám mây đen, ánh nắng sáng lạn chiếu xuống đến sương sớm trên cành lá cũng trở nên trong suốt như bảo thạch. Nhóm Miêu Miêu hoạt bát nghịch ngợm ở bên cạnh Đông Chí, thi nhau kêu meo meo, còn cào cào ống quần anh, có bé con thậm chí còn đu mình bám lên vạt quần anh. Tuy rằng có chút ầm ĩ, còn bị cào xước vạt quần, nhưng trong lòng Đông Chí vẫn thập phần cảm thấy sung sướng.

Sau khi ăn uống no đủ, nhóm Miêu Miêu từng bé một tới cọ cọ ống quần Đông Chí tỏ vẻ cảm tạ, sau đó ngựa theo đường cũ mà từ ban công cửa sổ nhảy ra ngoài. Bé mèo con ở lại cuối cùng thấy Đông Chí xoay người chuẩn bị đi giày tới trường, do dự một chút, thấp giọng nói: "Đông Chí, mấy ngày nay anh nhớ phải cẩn thận một chút nha, đừng về nhà quá muộn."

Đông Chí sửng sốt một chút: "Đã xảy ra chuyện gì à?"

Tiểu Dạng Nhi liếm liếm móng vuốt: "Buổi tối hôm trước, bên hồ có người bị cướp."

Nó nói bên hồ chính là chỉ cái hồ nhỏ ở bên ngoài gần cửa sau khu kí túc nhân viên trường, khu Nam Sơn trước khi bắt đầu khai phá kiến thiết còn được dân bất động sản lấy làm trọng điểm đầu tư, chẳng những xây dựng chòi nghỉ mát và trồng cây quanh hồ, còn đặt một cái tên rất hay cho nó: hồ Bích Ba. Có rất nhiều nhân viên trong trường sau khi ăn tối đều thích tới bên hồ đi tản bộ, ngay cả mấy nhân viên đã về hưu ban ngày cũng sẽ tới đó chơi cờ, tập thể dục hoặc tâm sự trò chuyện. trong ấn tượng của Đông Chí,

đây là một nơi thập phần náo nhiệt, theo lý thuyết mấy vụ cướp bóc không phải nên phát sinh ở những nơi hẻo lánh hay sao?

"Thật đó." Tiểu Dạng Nhi thấy anh trầm mặc không nói năng gì còn tưởng anh không tin, lại bổ sung thêm: " Chính Tiểu Xám tận mắt nhìn thấy mà."

"Không, không phải không tin." Đông Chí vội nói: "Chỉ là có chút ngạc nhiên, nơi đó không phải cả ngày đều rất náo nhiệt sao?"

"Không phải xảy ra ở ban ngày đâu." Tiểu Dạng Nhi chun mũi: "Là buổi tối, lúc không có người. Có hai người kia đang ôm hôn nhau ở bên hồ, đã bị một nhóm người cầm dao đe dọa."

"Đã báo công an chưa?" đối với chuyện phạm tội phát sinh ở xung quanh mình, Đông Chí vẫn rất khẩn trương.

Tiểu Dạng Nhi lắc đầu: "Em lại không biết bọn họ, báo công an hay chưa em mới không thèm quan tâm đâu." Nói xong còn liếc mắt nhìn anh một cái, đôi mắt híp lại thần sắc kiêu ngạo vô cùng.

Đông Chí nhìn mà buồn cười, nhịn không được lại gần xoa xoa đầu nó: "Tao biết mày quan tâm tao nhất mà. Cám ơn, bé cưng, lần sau sẽ mời mày ăn cá."

Bé mèo con cọ cọ trong lòng bàn tay anh, cuối cùng tiêu sái duyên dáng xoay người đuổi theo đồng bọn.

Đông Chí nghĩ nghĩ, lấy di động ra gọi điện cho Tiểu Chúc ở lầu trên. Tiểu Chúc cũng là giáo viên trung học Nam Sơn, là thầy giáo dạy ngữ văn, từ khi Đông Chí dọn tới đây vẫn luôn cùng anh ta làm hàng xóm, ngẫu nhiên khi thời tiết không tốt, lúc tan tầm sẽ cùng mấy thầy cô độc thân khác đồng thời đi ké xe của anh ta về kí túc.

Tiểu Chúc vừa nghe Đông Chí hỏi chuyện này, lập tức liền lên tinh thần: "A, cậu còn không biết à, hai người kia chính là con gái của Từ lão đầu tổ hóa học và con rể tương lai của ổng. vừa rồi khi tôi ra ngoài ăn sáng, thấy tất cả mọi người đều bán tán về chuyện này đó."

Từ lão đầu kỳ thật cũng không già lắm, còn chưa tới 50, nhưng bởi vì đỉnh đầu bị hói mà nhìn tương đối già, cho nên mới có biệt hiệu như vậy, người này nhìn qua tương đối nghiêm túc, nhưng thực ra lại là một người rất dễ ở chung.

"Chuyện này giờ hẳn đã truyền khắp nơi rồi." ngữ khí Tiểu Chúc càng nói càng hưng phấn: "Nghe nói khi bọn cướp đang thực hiện hành vi có một cơn gió yêu ma thổi tới, rồi một bóng đen bay vụt qua. Ngay sau đó dao của bọn cướp cạch một tiếng rớt xuống đất… Aiz, cậu đừng không tin, mấy tên cướp đó đều bị dọa sợ chạy mất hồn mất vía luôn đấy, nghe nói vẫn chưa bắt được bọn chúng."

"Cơn gió yêu ma gì chứ….anh đang viết sách à?!" Đông Chí nghe mà cảm thấy mây mù dày đặc, nhưng mà

nghe anh ta nói có một bóng đen bay vụt qua gì đó, Đông Chí có chút hoài nghi liệu đó có phải là Tiểu Xám không. Chủ nhân trước đây của Tiểu Xám là một bà chủ tiệm sách, bà ấy không có người thân, liền coi nó trở thành con mình, đến chỗ nào cũng mang nó theo. Có một buổi tối, trên đường về nhà bà ấy gặp phải bọn cướp, rồi bà ấy bị thương nặng, lại thêm đã lớn tuổi, ca phẫu thuật không thành công, liền qua đời ngay trong bệnh viện. Tiểu Xám bị cụt nửa cái đuôi cũng vì chuyện đó mà ra, cho nên nó hận nhất loại chuyện này.

Đông Chí nhớ lại bộ dạng Tiểu Xám vừa rồi cao hứng phấn chấn ăn cá chiên, trong lòng khó hiểu có chút chua xót.

5. Chương 5: Tiểu Xám

Buổi sáng Đông Chí không có tiết dạy, đi theo học sinh tới sân vận động tập thể dục buổi sáng xong liền rúc vào trong phòng làm việc của mình tiếp tục hoàn thành nốt tác phẩm tham gia triển lãm. Cuối năm có một buổi triển lãm tranh quy mô lớn được tổ chức ở thành phố Tân Hải, Đông Chí cùng một thầy giáo tên Lục Hành ở trong trường đều nhận được thư mời tham gia. Bởi vì có rất nhiều tiền bối nổi danh trong giới tham gia cho nên Đông Chí không dám khinh thường mà tập trung chuẩn bị kỹ càng.

Bận rộn nhiều việc khiến cái gì cũng quên, thẳng tới khi có tiếng gõ cửa lôi anh từ trong thế giới riêng bừng tỉnh lại mới phát hiện đã quá giờ ăn trưa. Tiểu Bát cùng Tiểu Cửu đang đậu ở bệ cửa sổ, thấy Đông Chí ngẩng đầu, thực không cao hứng lầu bầu một câu: “Sắp qua trưa rồi, nói không giữ lời.”

Đông Chí lúc này mới nhớ tới mình từng đáp ứng mang hạt ngô tới cho hai tiểu tử kia. Hôm qua trong nhà có đám khách không mời mà tới kia, nghịch nháo ầm ĩ cả đêm khiến anh quên luôn cả chuyện này.

“Thực xin lỗi, tao quên mất.” Đông Chí có chút ngại ngùng, nhanh chóng chạy tới nhà vệ sinh rửa sạch màu vẽ ở tay, rồi từ ngăn kéo lôi ra một hộp bánh quy, bóp vụn bánh rải trên bệ cửa sổ: “tụi mày ăn tạm cái này nhé, ngày mai tao nhất định mang đi.”

Tiểu Bát rầm rì vài tiếng, chắc cảm thấy vụn bánh quy hương vị cũng không tồi, bắt đầu vùi đầu vào mổ mổ liên tục. Tiểu Cửu cũng không kén ăn, Tiểu Bát ăn, nó liền ăn theo, dễ nuôi cực kỳ.

Tiếng gõ cửa lại vang lên, không đợi Đông Chí đáp ứng, cửa phòng vẽ đã bị người đẩy ra, Trang Lâm thăm dò ngó vào, cười tủm tỉm nhìn anh: “Thầy Lăng, thầy đang làm gì vậy ạ, em gõ cửa mãi chả thấy gì.”

Tiểu Bát đang ăn vụn bánh quy thấy cứu nhân tới, rất ngạo kiều tung cánh bay đi bỏ lại cho hắn một cái bóng dáng, kéo theo Tiểu Cửu cũng vỗ cánh đuổi theo. Đông Chí vừa rồi mải chú ý Tiểu Bát Tiểu Cửu nên cũng không chú ý có người gõ cửa. anh đang muốn hỏi chuyện ngày hôm qua, liền thấy Trang Lâm xách theo một cái túi tới: “Tới đúi lót?”

Trang Lâm cười ha ha: “Thầy Lăng, hôm qua đã làm phiền thầy. Thất bá ở bên cạnh liên tiếp nhấn mạnh em được thầy đưa về, sau đó… anh hai em chỉ chửi em vài câu thôi, ha ha.”

Đông Chí bị ngữ khí của cậu nhóc chọc cười: "Nói cứ như anh hai em là khủng long không bằng."

Trang Lâm hừ một tiếng: "Ổng chính là khủng long á, bá vương long! Suốt ngày đanh mặt, giống như em nợ tiền ổng vậy."

Đông Chí cười an ủi: "Anh trai mà, nghiêm khắc mới là quan tâm em."

Trang Lâm bĩu môi, giống như không đồng ý với lời anh vừa nói. Đông Chí nhìn ra cậu nhóc không muốn bàn luận chuyện gia đình mình, liền có ý chuyển đề tài: "Em mang gì tới hối lộ thầy vậy?"

Trang Lâm giơ cái túi trong tay đưa cho Đông Chí: "Em nhờ Thất bá làm xíu mại, nhân thịt bò."

"Oh, thực ngoan, thực ngoan." Đông Chí xoa xoa tay, lộ ra bộ mặt chảy nước miếng: "Thầy cũng sắp chết đói rồi đây này, ah, thơm quá."

Trang Lâm nói móc anh: "Bộ dạng này của thầy nếu để đám con gái nhìn thấy, hẳn mấy nhỏ sẽ không gọi thầy là mỹ nam nữa."

Đông Chí quan tâm quái gì tới mỹ nam với không mỹ nam, nước miếng chảy ròng ròng cầm đũa lên bắt đầu hưởng thụ cơm trưa học trò hiếu kính.

Trang Lâm đi vòng vòng quanh phòng vẽ tranh, rồi đứng ở trước một giá vẽ: "Đây là tác phẩm thầy chuẩn bị tham dự triển lãm?"

Miệng Đông Chí lúng búng nhồi hơn nửa cái xíu mại, hàm hàm hồ hồ mà ừ một tiếng.

Tầm mắt Trang Lâm chậm rãi đảo qua cái giá vẽ cao bằng một người lớn, đan xen giữa những dải lụa đỏ ở trên bức tranh là vô số hình ảnh khác nhau, có những đôi nam nữ chân đi cà kheo tươi cười đầy mặt, lũ trẻ con cầm dây pháo dài chạy đuổi nhau, trên nền đất vàng rải rác vô số xác pháo đỏ tươi. Trung tâm bức tranh là một cặp mẹ con, có lẽ do đứa nhỏ gây chuyện gì đó mà người mẹ đang nhéo lỗ tai cậu bé, bộ quần áo mới cậu bé đang mặc đầy nếp nhăn, khuôn mặt bụ bẫm còn dính bùn đất, miệng chu lên cầu xin tha thứ, tam cô lục bà ở xung quanh biểu tình khác nhau, tựa hồ đang thay đứa nhỏ bướng bỉnh cầu tình. Tuy rằng tác phẩm mới chỉ được sơn một tầng màu lót, nhưng loại không khí tết thôn quê vui mừng náo nhiệt đã tràn ngập trong bức tranh, đánh sâu vào tâm trí người xem.

"Nông thôn Tây bắc." Đông Chí gắp cái xíu mại cuối cùng lên, có chút luyến tiếc cắn một hơi, vừa giới thiệu tác phẩm với Trang Lâm: "Trò chơi dân gian thường có trong ngày tết, đặc biệt náo nhiệt."

Tầm mắt Trang Lâm có chút tiếc nuối: "Thầy Lăng, có phải thầy đã từng đi qua rất nhiều nơi không?"

"Cũng một số, không phải chúng ta có nhiều ngày nghỉ sao." Đông Chí cầm cái hộp không, thoáng có chút

khó xử. Bỏ cái hộp không xuống, không có nước rửa bát chỉ sợ không dễ dàng rửa sạch.

Trang Lâm liếc mắt nhìn thầy mình: "Thầy cứ để đấy, em mang về nhà rửa sau."

Đông Chí vô cùng cao hứng bỏ cái hộp xuống bàn, ăn no bụng, hưng trí nói chuyện cũng tới, Đông Chí đột nhiên nhớ tới bài tập dành riêng cho đại biểu khóa mỹ thuật tạo hình: "Hai bài tập phác họa thầy giao, em đã làm xong chưa?"

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Trang Lâm lập tức cúi gằm: "Thầy Lăng, thầy vừa ăn xong xíu mại của em, có cần qua cầu rút ván nhanh vậy không?"

Đông Chí bất vi sở động: "Thì ra là chưa làm."

"Em lại không định thi vào học viện mỹ thuật." Trang Lâm vẻ mặt đau khổ tranh thủ sự đồng tình: "Vẽ vời chỉ là sở thích của em thôi."

"Nhưng bài tập thầy giao vẫn phải hoàn thành nha."

Trang Lâm cố ý lảng đề tài: "Thầy Lăng, hôm qua sau khi thầy về, Hắc Đường nhà em thiệt kỳ quái, cứ luôn gầm gừ, thức ăn cho chó buổi tối nó cũng không ăn."

Đông Chí nhếch miệng cười, tâm nói bị mất nhiều đồ ăn ngon như vậy, nó nào còn tâm tình mà ăn với uống, khẩu vị không tốt mới là bình thường.

"Thất bá còn nói là do nó luyến tiếc thầy." Trang Lâm không hảo ý mà buồn cười nhìn thầy mình: "Hắc Đường nhà em nói không chừng là nhất kiến chung tình với thầy đó."

"Không hiếm lạ." Đông Chí bĩu môi: "Miêu miêu cẩu cẩu nhất kiến chung tình với thầy nhiều vô số kể."

Trang Lâm bật cười ha ha.

Đông Chí nhìn biểu tình cậu nhóc, bắt đầu đuổi người: "Về lớp đi, chiều nay thầy còn phải phụ đạo thêm cho học sinh cuối cấp."

Trang Lâm biết học sinh cuối cấp là chỉ những người định thi vào học viện mỹ thuật, thầy Lăng bổ túc thêm để chuẩn bị cho bọn họ đi thi. Lăng Đông Chí coi việc này là chuyện trọng đại của đời học sinh, nên không bao giờ qua loa. Trang Lâm do dự xin anh miễn bài tập tạo hình cho mình, xong mới vô cùng cao hứng rời đi.

Tan tầm chiều tối, Đông Chí đi chợ mua mấy con cá, lại mua hai mớ rau, định về nhà nấu ăn. Nhớ giữa

trưa được ăn xíu mại, Đông Chí sinh ra vài phần ghen tị với học sinh của mình: Mỗi ngày đều có người làm đồ ngon cho ăn, nhóc con đó thiệt quá hạnh phúc.

Xe lái vào tiểu khu kí túc nhân viên, xe còn chưa kịp dừng lại đã thấy một vật màu xám phóng vụt qua. Đông Chí giật mình, luống cuống tay chân phanh kít lại, bóng dáng màu xám đã phi vào trong cửa xe mở rộng.

"Tiểu Xám, lần sau không được như vậy nữa." Đông Chí kinh hồn chưa định thần lại: "Rất nguy hiểm."

Tiểu Xám ít nhất cũng đã bảy, tám tuổi, lông màu xám nhạt, đôi mắt màu lam trong suốt, cái đuôi bị cụt một đoạn, nhưng bộ dạng vẫn thực anh tuấn. Nhưng tiểu tử này lại không được đáng yêu như Tiểu Dạng Nhi, trừ bỏ ngẫu nhiên đi theo Tiểu Dạng Nhi tới nhà anh cọ cơm ra thì tiểu tử này rất ít khi tới tìm anh.

Tiểu Xám lắc lắc cái đuôi cụt, có chút sốt ruột meo một tiếng: "Đông Chí, tôi nhờ anh giúp một việc."

"Huh?" Đông Chí giật mình: "Giúp cái gì?"

"Từ chỗ này ra ngoài, đi về hướng Đông, tôi đưa anh tới gặp hai người." Tiểu Xám thấy anh chả có động thái gì, có chút hấp tấp nóng nảy: "Thật sự là chuyện trọng yếu."

"Được, được." Đông Chí quành xe lại, theo phương hướng Tiểu Xám chỉ một đường chạy thẳng tới… chợ đêm khu Đông.

"Không phải mày muốn ăn thịt nướng đấy chứ?"

Tiểu Xám không để ý tới anh, đôi mắt lam sắc trợn trừng trừng, tựa hồ như muốn tìm tòi cái gì đó trong đám người đang đi qua đi lại giữa chợ đêm, cái đuôi cụt không ngừng lắc qua lắc lại, bộ dạng thập phần bất an phiền toái.

Đông Chí rốt cục cũng từ phản ứng của nó nhận ra vài phần nghiêm trọng: "Rốt cuộc là có chuyện gì?"

"Anh bế tôi đi vào đi." Tiểu Xám nhìn vào chợ đêm đông đúc: "Tôi muốn tìm người."

Đông Chí bế nó xuống xe ôm vào ngực, vừa vuốt ve lông nó vừa tò mò hỏi: "Rốt cuộc xảy ra chuyện gì, mày muốn tìm ai?"

Tiểu Xám ở trong đám người hết nhìn đông tới nhìn tây, đột nhiên đè thấp giọng: "Đông Chí, anh nhìn bên kia kìa, cái quán có tấm biển in hình cá lớn cá nhỏ cùng tôm hùm ấy."

Nó nói chính là một cửa hàng đồ nướng, Đông Chí nhìn lại, không cảm thấy có gì khác thường, lúc này chợ

đêm vừa lúc náo nhiệt nhất, trong tiệm cũng có không ít khách nhân, hai nhân viên phục vụ vội vàng mang thức ăn lên, một nam nhân béo đen đen ngồi ở ngoài cửa đang quạt thịt nướng cho thực khách.

"Nhà hàng đó làm sao?"

"Cái tên mập mập đen đen đang nướng thịt đó, còn có cái tên đang bưng đồ ăn kia nữa, anh có thể vẽ lại mặt bọn chúng không?" thấy Đông Chí gật đầu, Tiểu Xám nói tiếp: "Sau đó giao bức vẽ cho cảnh sát."

Đông Chí rớt cằm xuống đất: "Giao…giao cho ai?!"

"Cảnh sát." Tiểu Xám biểu tình kinh ngạc kiểu 'anh không biết cảnh sát à?' "Bắt người xấu không phải là nhiệm vụ của cảnh sát sao? Hai tên kia chính là bọn cướp bại hoại đêm hôm đó."

Đông Chí cẩn thận đánh giá hai người Tiểu Xám nói vài lần, sau đó bế nó nhanh chóng rời khỏi nơi này: "Vẽ tranh không thành vấn đề, nhưng kêu tao gửi cho cảnh sát thế nào bây giờ? Nếu cảnh sát hỏi làm sao tao biết, tao phải nói làm sao?"

Tiểu Xám đối với câu nói của anh rất chi là bất mãn: "Anh cứ nói anh tận mắt nhìn thấy là được."

Đông Chí nghe vậy đầu đầy hắc tuyến: "Miêu đại ca, vụ cướp diễn ra vào nửa đêm, hơn nửa đêm tao không ngủ được, ra ngoài đi bộ tới nơi yên tĩnh lén nhìn các cặp tình nhân thân thiết… mày không thấy nói như vậy nghe rất giống biến thái sao?"

6. Chương 6: Ký Họa

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

"Vì sao giống biến thái?" Tiểu Xám hiểu nhiên không hiểu được ý của Đông Chí, đôi mắt mèo xinh đẹp thực rõ ràng toát ra thần sắc hoang mang: "Có rất nhiều người nửa đêm cũng không ngủ được mà. Lần trước khi tôi đuổi theo một con chuột chạy tới con hẻm phía sau chợ đêm. Thấy có rất nhiều người đi qua đi qua ven đường cái, ai nấy đều đi giày cao gót, thiếu chút nữa còn giẫm phải tôi nữa, meo."

Đông Chí thiếu chút nữa muốn phun một búng máu. Dù không tự trải nghiệm nhưng cũng không có nghĩa là anh cái gì cũng không biết, ở thành phố Tân Hải này ngõ hẻm phía sau chợ đêm khu đông nổi danh là 'phố vẫy', Tiểu Xám cư nhiên lấy cái phố vẫy đó làm ví dụ cho anh…

"Không được." Đông Chí rất coi trọng thân phận nhà giáo nhân dân của mình, anh không muốn các chú cảnh sát cảm thấy anh là một tên bại hoại giả danh nhà giáo: "Nếu không tao gửi nặc danh qua. A, cũng không được." cảnh sát cũng có thể căn cứ vào dấu vân tay trên bức tranh để tìm ra anh mà! Đến lúc đó chẳng phải càng khó giải thích sao?

Tiểu Xám dùng móng vuốt cào cào đệm ghế xe: "Anh không thể nói anh đi tản bộ sao? Hoặc là không ngủ được ấy. Anh cũng có thể nói là… tìm linh cảm gì đó cũng được?"

Đông Chí cảm thấy da mặt mình cũng phải run rẩy. hơn nửa đêm không ngủ được ra ngoài tản bộ tìm linh cảm? cái này không giống chuyện nghệ sỹ hay làm mà giống bệnh thần kinh.

"Cứ nói vậy đi." Thanh âm Tiểu Xám mềm nhũn: "Cứ nói anh đi tản bộ thấy bọn họ chạy tới, như vậy không được rồi sao?"

Đông Chí cùng nó nhìn nhau trong chốc lát, xoa xoa đầu nó thở dài. Anh đối với tiểu động vật làm nũng bán manh đều không có sức chống cự, càng đừng nói chuyện Tiểu Xám hiện tại đang năn nỉ anh làm, thực sự là một chuyện tốt. những phần tử nguy hiểm như vậy nhởn nhơ ở bên ngoài, nói không chừng còn có thể tiếp tục hại người.

Ông già trong phim Người Nhện không phải đã từng nói, có bao nhiêu năng lực sẽ gánh vác bấy nhiêu trách nhiệm đó sao. nếu cứ giả bộ không biết, Đông Chí sẽ hổ thẹn với lương tâm bản thân.

Khi nghe nói Đông Chí hơn nửa đêm ra ngoài tản bộ tìm linh cảm, vô ý nhìn thấy bọn cướp đang chạy trốn, các đồng chí cảnh sát quả nhiên đều dùng ánh mắt nhìn bệnh thần kinh nhìn anh. Nhưng việc anh xuất hiện, xác thực khiến bọn họ kinh diễm một chút, không ngờ người có bộ dạng xinh đẹp như vậy, đầu óc cư nhiên lại có vấn đề.

Cảnh viên Tiểu Ngô cũng có chút xấu hổ, ho khan hai tiếng, ý đồ cứu lại một chút hình tượng của Lăng Đông Chí: "Thầy Lăng là họa sĩ, tác phẩm của anh ấy thường xuyên đoạt giải, rất lợi hại đó."

Cả phòng cảnh sát từng đồng chí dần thu hồi tầm mắt, yên lặng oán thầm giới nghệ sỹ thật thần kỳ, quả nhiên đều là sinh vật ngoài hành tinh. Chỉ có vị đại đội trưởng Tả hạc đầy hứng thú tiếp tục đánh giá anh: "Thầy Lăng hiện tại có thể phác họa chân dung lại cho chúng tôi không?"

Đông Chí trong lòng nhịn xuống một búng máu kẹt trong cổ họng, yên lặng lôi tập ký họa từ trong ba lô ra, bắt đầu phác thảo chân dung hai tên cướp.

Bề ngoài Lăng Đông Chí vẫn thực có tính lừa gạt, hơn nữa khi anh cầm bút vẽ an an tĩnh tĩnh ngồi đó, miệng gắt gao mím lại, bên trái gương mặt có một lúm đồng tiền hơi nhạt. Lông mi cong dài đen nhánh rũ xuống, tựa như một đôi cánh mỏng đang vỗ nhẹ, che đi tầm mắt đạm mạc. Ánh mắt cùng màu tóc của anh so với người bình thường nhạt hơn một chút, hơn nữa con ngươi anh có màu trà, lộ ra vẻ sáng bóng thủy nhuận, nhìn bất cứ cái gì dường như cũng tạo ra vẻ rất xa cách.

Quả thực tựa như thiên sứ.

Các đồng chí cảnh sát ít nhiều cũng đã bình thường trở lại. Nhìn bộ dạng người ta tư thế chuyên nghiệp, quả nhiên là nghệ thuật gia. Đươc rồi, nghệ thuật gia ai chả có chút kỳ quái, hơn nửa đêm ra đường tản bộ hình như cũng không tính là chuyện kỳ quái với bọn họ. Nói không chừng mấy người bọn họ trong đêm khuya thanh tĩnh mới là lúc tìm được linh cảm sáng tác.

Cảnh viên Tiểu Ngô khẽ thở phào một hơi. Thầy Lăng chủ động tới giúp đỡ cảnh sát phá án, nếu như bị người chê cười, anh sẽ cảm thấy có lỗi với người dân tốt bụng như vậy.

Đầu năm nay, có bao nhiêu người sẽ nguyện ý rước phiền toái vào mình cơ chứ?

Lăng Đông Chí lúc đầu không biết nên tìm ai để cung cấp manh mối nên đã gọi cho anh, cảnh sát khu vực. Bởi vì vụ án phát sinh ở khu kí túc nhân viên trong trường, Tiểu Ngô rất muốn phối hợp với nhân viên điều tra, mấy ngày nay cũng rất đau đầu về chuyện này. Sau khi nghe Đông Chí nói tự nhiên vui mừng quá đỗi, lập tức liền kéo anh chạy tới tìm đội trưởng đội hình cảnh Tả Hạc.

Tả Hạc và Ngô Thành là bạn học trong học viện cảnh sát, sau khi tốt nghiệp đồng thời được phân tới đội hình sự thành phố. Sau đó trong một lần tham gia nhiệm vụ Tiểu Ngô bị trọng thương, liền xin chuyển sang làm cảnh sát khu vực, còn Tả Hạc vẫn làm ở phòng hình sự. Tả Hạc kỳ thật tuổi tác không lớn, nhưng hàng năm đều tiếp xúc với phần tử tội phạm, cộng thêm thân thể cường tráng nên cả người thường toát ra vẻ hàn khí bức người. Nhưng mỗi khi vụ án có tiến triển mới, vẻ mặt hắn sẽ hòa hoãn xuống tựa như bây giờ.

"Thật tốt quá." Tả Hạc tiếp nhận hai bức ký họa nghi phạm từ trong tay Đông Chí, hai chân mày rậm khẽ giãn ra: "Tiểu Trần, mang đi photo."

Đông Chí do dự một chút, lại tiết lộ thêm chút manh mối: "À, Tả đội trưởng, còn chuyện này nữa…khi cái tên mập mập đen đen chạy qua, tôi ngửi được trên người gã có mùi… ừm, mùi dầu khói."

Tả Hạc lập tức lĩnh hội ý anh: "Ý anh là, cái gã béo này có khả năng là đầu bếp?"

Đông Chí lắc đầu: "Đó giống như một mùi hương liệu gia vị tẩm ướp, hơi giống mùi cánh gà nướng hay thịt nướng…"

"Tôi hiểu rồi." Tả Hạc vỗ vai anh: "Cám ơn anh, đồng chí họa sĩ. Tiểu Ngô, cậu phụ trách đưa anh ta về nhà, có tình huống gì nhớ liên hệ với chúng tôi." Vừa nói, vừa vội vội vàng vàng dẫn người đi.

Đông Chí sợ mình gây trở ngại cảnh sát hành động, nhanh chóng kéo Tiểu Ngô rời đi.

Tiểu Xám nôn nóng bất an nằm trên ghế phó lái, thấy bọn họ trở về, đôi mắt lam mở lớn thật lớn. Đông Chí vỗ vỗ đầu nó, trấn an mỉm cười.

Tiểu Xám cọ cọ lòng bàn tay anh, nho nhỏ meo một tiếng.

Vài ngày sau Tả Hạc gọi điện lại cho Đông Chí, nói toàn bộ băng cướp đã bị bắt gọn, rồi khẳng định những thông tin anh cung cấp hoàn toàn chính xác, cuối cùng còn đề nghị mời anh ăn cơm để cảm tạ. Đông Chí hoàn toàn không có hứng thú với việc ăn cơm với người lạ, nên uyển chuyển từ chối.

Sau khi chuyện này qua đi, Tiểu Xám mới trở nên hoạt bát một chút, dù Tiểu Dạng Nhi không đi cùng thì thi thoảng nó cũng dạo một vòng trong nhà Đông Chí, cọ một bữa cá chiên hoặc đơn thuần chỉ tới ban công nhà anh ngủ một giấc. Đôi mắt lam xinh đẹp hấp háy, cái đuôi cụt khẽ lay động ở sau lưng. Đông Chí cảm thấy Tiểu Xám bây giờ so với trước đây tựa hồ càng ngày càng làm biếng hơn.

Đông Chí mỗi lần nhìn thấy bộ dạng này của nó trong lòng đều cảm thấy có chút khổ sở, anh biết Tiểu Xám cũng đã già rồi. Nếu tính ra tuổi loài người thì Tiểu Xám cũng đã khoảng 50 tuổi. Đông Chí rất muốn giữ nó lại để nuôi nhưng anh không dám nói. Bởi vì Tiểu Xám là một tên nhóc cực kỳ kiêu ngạo, trước kia có lần nghe thấy Đông Chí nói muốn tìm một chủ nhân mới cho nó, ba tháng liền nó không thèm xuất hiện trước mặt anh luôn.

Đông Chí đối với sự biến mất của những động vật xung quanh mình thực không thấy thoải mái gì. Hồi còn nhỏ, trong nhà từng nuôi một con cún Shar Pei, đó là giống chó cực kỳ ôn hòa, bình thường rất yên lặng mà cùng anh chạy tới chạy lui ở cánh đồng hoang gần nhà. Sau đó lại bởi vì ăn nhầm bả chuột mà nổi điên, bị hàng xóm liên thủ đánh chết. Đó là ký ức tồi tệ nhất trong tuổi thơ của Đông Chí, cách một bức tường, tiếng con chó sủa thê lương, tiếng người la hét ầm ĩ, tiếng gậy gộc đánh vào da thịt trầm đục đồng thời vang lên, tựa như một cơn ác mộng tiêu hao hết mọi sinh lực khiến anh không thể nào quên được.

Trừ bỏ Đông Chí, không một ai biết rằng thật sự không phải nó bị điên, mà nó chỉ đang kêu đau. Chất độc ở trong thân thể bỏng rát ăn mòn từng tế bào trong bụng nó, nó chỉ là… đau đến không chịu nổi.

Nhưng không ai có thể cứu nó, Đông Chí cũng không thể.

Anh chỉ có thể cầm chặt cái khăn co người trong góc tối, không tiếng động mà rơi lệ.

Chính từ lúc đó, tính cách Đông Chí dần trở nên đạm mạc, bắt đầu hữu ý vô ý mà tạo khoảng cách với tất cả mọi người bởi vì anh rốt cục ý thức được tất cả người trên thế giới này không ai giống mình. Trừ anh ra, không một ai có thể nghe hiểu ngôn ngữ động vật, không một ai có thể hiểu được hỉ nộ ái ố của chúng, cũng không hiểu được những gì chúng nó muốn biểu đạt, chúng nó không chỉ là sủng vật cùng chơi đùa với anh mà còn là một người bạn chân chính.

Cho nên, trên đời này tuyệt đối sẽ không có người nào thực sự có thể hiểu được anh.

Hết chương 6

Tác giả: Ừm, nội tâm Đông Chí là thập phần cô độc. Loại cô độc này đã định trước là khó hiểu.

Chó Shar Pei: có nghĩa là da cát là giống chó có nguồn gốc từ Trung Quốc, được nuôi làm chó giữ nhà với bản tính sinh động, dễ thương.

7. Chương 7: Quà Tặng

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Tháng 9 là tháng bận rộn nhất, học sinh mới phải tham gia quân huấn, học sinh cuối cấp thì phải tập trung gặt hái kết quả mười mấy năm khổ luyện, các thầy cô giáo thì phải chuẩn bị cho đại hội thể dục thể thao mùa thu, nhà trường cũng phải chuẩn bị cho tết Trung thu, kỳ nghỉ quốc khánh và rất nhiều việc khác. Còn Đông Chí nhà ở ngay gần trường, lại còn đang độc thân, quả thực chính là lựa chọn tốt nhất để giao trọng trách trực ban trong các ngày nghỉ.

Đông Chí cũng đã quen, dù sao về nhà cũng ồn ào, trong những lúc không phải đi kiểm tra quanh trường thì có thể tới phòng vẽ hoàn thiện nốt tác phẩm tham gia triển lãm. Cho nên với anh mà nói, gánh thêm trách nhiệm trực ban cũng không có ảnh hưởng gì lớn. Nếu muốn nói có gì khác biệt thì đó là mỗi sáng sớm hoặc chiều muộn sẽ cùng mấy đồng chí bảo vệ lượn quanh khắp ngõ ngách trong trường xem xét một vòng. Kỳ thật trong phòng bảo vệ của trường cả ngày đều có người quan sát qua màn hình camera theo dõi, nếu thật sự có tình huống gì, các nhân viên an ninh sẽ lập tức đi giải quyết. Dẫn theo một ông thầy tay trói gà không chặt như anh chạy tới bắt trộm không phải càng thêm cản trở sao.

Những ngày nghỉ các quán cơm quanh trường cũng đóng cửa, những ai ở lại trường đều phải tự mình nghĩ cách giải quyết chuyện cơm trưa. Đông Chí trước đó đã mua sẵn một thùng mì gói, lại mua thêm cả mấy cái chân giò hun khói đặt trong phòng vẽ tranh của mình. Ngày đầu tiên vẽ đến quên trời đất, chờ tới khi tỉnh hồn lại đã sắp tới giờ cơm tối. ngày hôm sau, đặt báo thức trên di động, cuối cùng cũng được ăn trưa đúng giờ. Chờ tới kỳ nghỉ lễ quốc khánh kéo dài, Đông Chí cũng chỉ còn cách làm như vậy mới không bỏ bữa. Bà Lăng biết được rất không vừa lòng quở trách liên tục, bình thường cuối tuần không về nhà thì thôi, ngay cả ngày lễ tết cũng không thèm về, còn muốn coi cái nhà này là gia đình nữa hay không?!

Đông Chí biết mình cũng hơi vô trách nhiệm, cho nên đã mua một đống đồ mang về nhà trong kỳ nghỉ.

Chờ tới khi anh về tới nhà, Lăng gia đã bắt đầu chuẩn bị ăn trưa. Bà Lăng thấy anh về, không thể thiếu việc mở miệng trách cứ. Anh cả Lăng Lập Đông cùng chị dâu Hàn Mẫn cũng đã sớm về, một người đang ngồi trên sô pha nói chuyện với hai ông bà, một người đang bận rộn chuẩn bị cơm trưa cho cả gia đình, Lăng Bảo Bảo ba tuổi tay cầm súng đồ chơi chạy loạn khắp nhà. TV đang chiếu chương trình gì đó kết hợp với âm thanh bùm bùm chéo chéo phát ra từ súng đồ chơi của Lăng Bảo Bảo khiến cả căn nhà ồn ào không chịu nổi, khiến Đông Chí đau đầu không thôi. Điểm chết người chính là Lăng Bảo Bảo lại rất thích cầm súng đồ chơi đuổi theo anh bắn phá. Đại khái là do những người trong nhà này đều đã bị thằng bé khi dễ qua, chỉ có chú út số lần về nhà ít, nên còn chưa bắt nạt được lần nào.

Đông Chí bị thằng bé làm ầm ĩ không thể nhịn được nữa, một phen túm cái quần yếm bé đang mặc xách lên, rồi vỗ lên cái mông căng tròn đầy thịt của bé mấy cái. Không ngờ Lăng Bảo Bảo căn bản không coi mấy cái tét mông đó ở trong mắt, ngược lại được chú út mình xách lên cao ẩn hiện hưng phấn không thể tả.

"Con muốn bay bay." Lăng Bảo Bảo hưng phấn đến phun cả nước miếng: "Chú út, Bảo Bảo muốn bay bay."

Đông Chí triệt để bại trận, ném tiểu quỷ xuống đất rồi nhào vào sô pha gào khóc thê thảm: "Ba ơi, mẹ ơi, chị dâu… cứu mạng, con chịu hết nổi rồi."

Ông bà Lăng nhìn một lớn một nhỏ trong nhà đùa giỡn nhau, có chút dở khóc dở cười. Lăng Lập Đông vừa bóc vỏ tỏi vừa xem náo nhiệt, Hàn mẫn cũng cười vui vẻ. Cô từ khi được gả vào Lăng gia đều cảm thấy trên người chú út diện mạo xinh đẹp này cứ thiếu thiếu sức sống sao đó, thần sắc đều lộ vẻ thản nhiên, lúc nào cũng như ông cụ non. Hiện giờ bị con mình nháo ầm ĩ, thoạt nhìn cũng có thêm vài phần sinh khí sôi động. lúc này mới giống thanh niên đôi mươi trẻ tuổi chứ, đâu cần thiết phải lúc nào cũng giả bộ lên mặt ông cụ non làm chi.

Cơm trưa được bưng lên bàn, Lăng Bảo Bảo rốt cục cũng an tĩnh lại, để mẹ bế ngồi lên bàn cơm. Nhóc con này cũng chỉ có lúc ăn ngủ là thành thật một chút. Đông Chí rốt cục cũng được giải thoát mà tán gẫu cùng người trong nhà.

Người Lăng gia đối với công việc của cậu rất vừa lòng, thằng út nhà bọn họ từ nhỏ tới lớn khá dã tính, rất thích nơi nơi chạy loạn. Còn nhớ hồi lớp 5 trường học tổ chức đi tham quan một ngọn núi, kết quả nó kéo thêm hai đứa nhỏ nữa tự tách đoàn đi thám hiểm, kết quả lạc đường, đến lúc mọi người tìm được, đồng phục học sinh mặc trên người đều bị cành cây quẹt phải rách tơi tả y như giẻ lau nhà. Đến khi lên đại học cũng tự nộp đăng ký theo nguyện vọng bản thân, một mình lên Bắc Kinh học. Đến khi tốt nghiệp ba mẹ Lăng có một thời gian rất lo lắng thằng út nhà họ sẽ ở lại đó không quay về nữa. May thay, sau khi tốt nghiệp đứa nhỏ này vẫn thành thành thật thật trở lại quê hương làm thầy giáo.

Trường trung học Nam Sơn đãi ngộ không tồi, Đông Chí lại là dân chuyên nghiệp có tiếng, bởi vì anh không dạy các môn chính nên cũng không có áp lực gì quá lớn, nhà trường cũng rất ủng hộ các thầy cô sáng tạo những tác phẩm xuất sắc, một năm còn có hai kỳ nghỉ dài đủ để anh ra ngoài chạy loạn. trong mắt người Lăng gia, nghề nghiệp này đối với Đông Chí tính tình vô kỷ luật mà nói coi như quá phù hợp.

Bản thân Đông Chí cũng tự cảm thấy như thế. Thế giới của anh vĩnh viễn so với bất cứ ai đều ồn ào hơn rất nhiều, nếu ở lại thủ đô ngày ngày đêm đêm đều ồn ào náo nhiệt quả thực không chút thanh tịnh, còn không bằng trở lại thành phố Tân Hải coi như tương đối yên tĩnh sống nốt quãng đời còn lại.

Người học nghệ thuật đa phần đều mẫn cảm. không chỉ nhạy bén trong tình cảm mà còn nhạy bén cả với hoàn cảnh xung quanh, như thời tiết, bầu không khí nơi ở, nơi làm việc… sau khi đi qua rất nhiều địa phương, Đông Chí không thể không thừa nhận, quê hương nơi cậu lớn lên từ nhỏ vẫn cảm thấy thân thiết hơn cả.

Anh đã đi rất nhiều nơi nhưng cuối cùng vẫn chọn quay về.

Buổi trưa Đông Chí có uống chút rượu, nên nằm luôn trong phòng khách ngủ một giấc, buổi chiều cùng mọi người trong nhà đồng thời làm bánh chẻo. Ăn xong cơm chiều, < chương="" trình="" thời="" sự="">
cũng bắt đầu phát sóng. Đông Chí nhìn cặp mắt to tròn láo liên như kẻ trộm kia của cháu mình, sống chết không chịu ở nhà qua đêm. Nhóc con này vừa thấy anh liền coi anh như đồ chơi mà đùa giỡn qua lại, có ngốc mới đồng ý lưu lại.

Cả nhà cũng hết cách, đành phải nhìn anh xách theo cặp lồng đựng đồ ăn siêu lớn cùng bánh chẻo mẹ Lăng đưa cho chạy trối chết rời đi trong tiếng khóc thất thanh kinh thiên động địa của Lăng Bảo Bảo.

Bà Lăng vừa dỗ dành cháu trai vừa hận nghiến răng nghiến lợi với thằng út: "Chú út thật đáng ghét, khó khăn lắm mới trở về nhà một chuyến lại chọc Bảo Bảo nhà chúng ta khóc một hồi. Lần tới chú út về, bà nội thay cháu đánh mông chú út nhé."

Lăng Bảo Bảo hức hức thút tha thút thít đáp: "Lấy dép lê đánh chú ấy."

Bà Lăng bật cười: "Được, chúng ta liền lấy dép lê đánh chú út. Bà nội còn bắt chú út đưa cháu đi xem hươu cao cổ, chịu không?"

Lăng Bảo Bảo vẫn còn thút thít gật gật đầu: "Còn muốn nhìn lão hổ."

"Được." bà Lăng xoa xoa lưng cho cháu yêu, còn hứa chắc với bé: "Chúng ta sẽ bắt chú út cõng cháu chạy quanh vườn thú ba vòng nhé?!"

Hàn Mẫn đẩy đẩy tay chồng, thấp giọng nói: "Em cảm thấy nên để Bảo Bảo quấy rầy chú ấy nhiều hơn, anh xem chú ấy bình thường giống như không vương chút nhân gian khói lửa…."

Lăng Lập Đông cười mà không nói. Thằng em anh trước giờ đều vậy, còn nhớ hồi học cấp II nó còn có biệt hiệu Tiểu Long Nữ. Bản tính lãnh đạm đã ngấm tận vào máu như vậy sao có thể dễ dàng thay đổi được?

Nếu Đông Chí biết được mấy lời nói của cháu yêu thì hẳn anh sẽ khóc hết nước mắt cho coi. Mấy ngày nay Đông Chí toàn ăn mỳ ăn liền, hôm nay về nhà chẳng những được bổ sung dinh dưỡng, còn được cho bao nhiêu đồ ăn ngon mang đi, điều này khiến tâm tình anh trở nên tốt vô cùng.

Một đường huýt sáo vui vẻ trở lại kí túc xá nhân viên, còn chưa kịp lên lầu đã thấy ánh đèn màu cam sáng rỡ trên ban công nhà mình.

Đông Chí không khỏi mỉm cười.

Ngọn đèn hình quả cam này anh mới mua tháng trước, lúc ấy Tiểu Dạng Nhi cũng có mặt, nó ép buộc anh phải mua cái này. Mà ngọn đèn này là anh chuẩn bị cho đám nhóc con kia, ngay cả công tắc mở đèn cũng chỉ cần tùy tiện dùng móng vuốt ấn vào cũng sẽ sáng lên. Đó một phần cũng là yêu cầu của Đông Chí, nếu buổi tối anh về nhà muộn, nhất định phải mở đèn ban công giúp anh, miễn cho đêm hôm khuya khoắt anh lại phải mò mẫm trên hành lang tối om hoặc là nhìn thấy mấy cặp mắt mèo sáng trưng của tụi nó, nghĩ thôi cũng thấy vô cùng kinh dị.

Đông Chí mở cửa vào nhà, huýt sáo về phía ban công, "Có ai đói bụng không? Tao có bánh chẻo này."

Ngoài ban công vang lên một loạt tiếng động, rồi lần lượt ba bốn cái đầu mèo ló vào.

Đông Chí đổi dép đi trong nhà, xách cặp lồng đi tới ban công: "Trong bánh chẻo có bỏ thêm gia vị, hơi mặn, tụi mày ăn ít thôi. À, ăn cho đỡ thèm là được, ăn nhiều sẽ rụng lông. Sáng mai tao sẽ cho tụi mày ăn ngon." Kỳ thật trù nghệ của Đông Chí cũng không tính là tài giỏi, cũng may đám tiểu tử kia không chê.

Đám điểu tử kéo cái bát tới, ghé vào đồng thời ăn bánh chẻo.

Đông Chí đổ thêm nước sạch vào bát đựng nước cho tụi nó, sau đó xách cặp lồng vào bếp. Tiểu Dạng Nhi ria mép vẫn còn dính một ít vỏ bánh chẻo, không ăn nữa, nhắm mắt đi theo anh vào bếp, đôi mắt mèo lóe ra tia sáng kích động, giống như đáp án kích động nhân tâm sắp được vạch trần.

Đông Chí đóng cửa tủ lạnh lại, ngồi xổm xuống xoa xoa đầu tiểu tử có chút khác thường kia: "Xảy ra chuyện gì? Hình như mày rất kích động, có phải lại gặp được Amy không?" Amy là một con mèo Ba Tư trắng muốt, Tiểu Dạng Nhi sau khi gặp nó một lần liền nhớ mãi không quên. Chỉ tiếc con mèo sang chảnh kia bởi vì vấn đề huyết thống mà khá coi thường giống mèo thường như Tiểu Dạng Nhi.

Tiểu Dạng Nhi chớp chớp mắt, lôi cái thứ được giấu dưới bụng đẩy ra, ngập ngập ngừng ngừng nói: "Lần trước bọn em lỡ ăn hết chân giò hun khói của anh, này, đây là món quà bọn em muốn tặng cho anh."

Vật kia lóe sáng, còn dính chút lông mèo: một cái đồng hồ nam.

Đông Chí liếc mắt nhìn cái LOGO đại biểu cho giá trị của nó được in nổi trên mặt đồng hồ, giống như bị sét đánh, lập tức nhảy dựng lên: "Trời ạ, bọn mày lấy cái này từ đâu ra?!"

Hết chương 7

Mèo Ba Tư công nhận quá sang chảnh =)))

8. Chương 8: Khăn Tay

Một đám mèo lớn mèo nhỏ gây họa xếp thành một hàng, đều cúi thấp đầu.

Đông Chí lia mắt nhìn một lượt: "Là ai nghĩ ra? Huh? Đây là chủ ý của ai? Lúc trộm đồ của người ta mấy đứa đều có mặt? là đồng phạm?"

Nhóm Miêu Miêu đầu cúi thấp hơn nữa. Tiểu Dạng Nhi vẻ mặt ủy khuất mà liếm liếm móng vuốt, rầm rì nói: "Trong nhà người kia có rất nhiều đồng hồ, bọn em chỉ nghĩ..."

Đông Chí hận không thể túm cái cổ nó lắc lắc vài cái cho tỉnh người ra: "Miêu ca ca, Miêu đại gia, người ta có nhiều đồng hồ là chúng ta có thể ăn trộm sao?"

Tiểu Dạng Nhi nào có nghĩ tới vấn đề phức tạp như vậy, vừa nghe Đông Chí nói không thể động vào, biểu

tình lập tức trở nên tội nghiệp: “Vậy phải làm sao bây giờ? Nếu không… trả lại?”

Đông Chí tâm gặp trở ngại: “Trả lại thế nào?”

Chả lẽ cầm đồng hồ tới trước mặt người ta, nói là do mèo ăn trộm… ai sẽ tin?!

Tiểu Dạng Nhi ũ rũ nhìn anh: “Vậy phải làm sao bây giờ, meo.”

Chắc chắn vẫn phải trả lại, nếu không trả, mọi chuyện sẽ càng nghiêm trọng hơn. Nhưng cụ thể trả thế nào, đúng là một vấn đề khó giải quyết.

Đông Chí than ngắn thở dài một phen, rốt cục nhớ tới một vấn đề khác: “Mấy đứa lấy nó ở đâu?”

Tiểu Dạng Nhi trộm liếc nhìn anh một cái, giống như gặp cảnh khốn cùng than thở nói: “Chính là cái nhà ở sân phía nam hồ nhỏ, trên lan can có trồng giàn nho xanh.”

Tiểu Dạng Nhi không biết từ tiểu khu, nên nói là sân. Nhưng Đông Chí vừa nghe tới mấy chữ phía nam hồ nhỏ, đầu lại ân ân nhức đau. Cái khu nhà nó nói chính là khu đất đắt đỏ ở phía nam hồ Bích Ba, từ lúc có quy hoạch thì bất động sản khu đó đã bị đẩy lên thành giá trên trời. Hiện giờ giá trị một căn biệt thự nhỏ trong đó, với lương giáo viên còm cõi như Đông Chí dù có nhịn ăn nhịn uống tới cuối đời cũng không thể nào mua nổi. Hơn nữa điểm chết người chính là trị an khu vực đó cực kỳ an toàn, ngay cả nhân viên tạp vụ nếu không có thẻ cũng không thể đi vào.

Chứ đừng nói là muốn trà trộn vào mà trộm đồ nhà người ta.

Đông Chí lại thở dài. Tiểu Dạng Nhi nhìn bộ dạng phát sầu của anh, ánh mắt rốt cục tỏ ra áy náy.

“Anh Đông Chí…”

Đông Chí cầm gáy xách nó lên bế vào trong lòng mình, vật nhỏ này có tâm tư gì anh làm sao lại không biết được. Lại nói, giống mèo thực sự kiêu ngạo thành tính. Hơn nữa những con mèo hoang như Tiểu Dạng Nhi, không nhà, không chủ nhân, đối với bất luận chỗ nào đều không có lòng trung thành, tự nhiên cũng sẽ không thiếu nợ nhân tình của ai.

Cho dù có là Lăng Đông Chí.

Tiểu Dạng Nhi thành thành thật thật cuộn tròn người nằm trong ngực anh, thấy Đông Chí không nói gì, dùng đầu cọ cọ vào lòng bàn tay anh, nho nhỏ meo một tiếng.

***

Đông Chí dạo một vòng quanh Ngự Cảnh Uyển, mệt đến độ chân cũng bắt đầu nhức mỏi, mãi vẫn không tìm được lỗ hổng một người có thể chui qua mà không bị phát hiện. Trừ bỏ các nhân viên an ninh từng tốp từng tốp đi qua đi lại liên tục, còn có cả camera theo dõi 24/24, đến ăn trộm chuyên nghiệp cũng không thể vào chứ đừng nói là người bình thường như Đông Chí.

Đông Chí từ trong áo khoác lôi Tiểu Dạng Nhi đang vô cùng ủ rũ ra, thở dài: "Chỉ còn cách là mày tự mình đi vào đi."

Tiểu Dạng Nhi nghe xong lời này, biểu tình càng phát sầu hơn. Nó có thể thuận lợi mang đồng hồ ra nhưng không chắc có thể đem cái đồng hồ trả nguyên vẹn trở về. Lại nói, ngậm một cái đồng hồ từ dưới đất nhảy lên lầu hai còn khó hơn cả việc nhảy từ lầu hai xuống đất.

Đông Chí cũng biết tang vật không thể để nó chói lọi ngang nhiên mang theo bên người, cắn môi rầu rĩ thêm một chút, từ trong túi quần lấy ra một chiếc khăn tay. Là một chiếc khăn tay hình vuông mỏng loại bình thường, mấy đồng tiền một cái, cơ hồ ở bất cứ đâu đều có thể mua được. Hơn nữa cái khăn này anh mới dùng chưa được nửa ngày, anh không có thói quen dùng nước hoa, hôm nay cũng chưa tới phòng vẽ, hẳn sẽ không để lộ một dấu vết gây chú ý gì, cho dù Tiểu Dạng Nhi có bị phát hiện tại hiện trường, cũng sẽ không liên lụy tới anh.

Đông Chí dùng khăn quấn quanh cái đồng hồ, rồi treo cái đồng hồ lên cổ Tiểu Dạng Nhi. Không đến mức quá nặng khiến nó khó chịu, nhưng cũng sẽ không dễ dàng bị rơi ra.

"Đi đi." Đông Chí vỗ đầu nó: "Đưa đồ trả về chỗ cũ, tao ở đây chờ mày."

Tiểu Dạng Nhi thật sâu liếc nhìn anh một cái, xoay người nhảy lên lan can đi vào trong, hai ba bước, thân ảnh màu nâu nhạt liền biến mất ở trong hoa viên rậm rạp.

Đông Chí lấy ra điếu thuốc châm lửa hút, trong lòng bỗng có chút chột dạ.

Nơi này là con đường phía sườn Ngự Cảnh uyển, đối diện đường cái chính là một tiểu khu khác, hai bên đường là một hàng cây xanh, cuối đường chính là hồ Bích Ba. Con phố này cũng là sau khi xây dựng Ngự Cảnh Uyển mới được tu sửa, có đôi khi người trong hai tiểu khu sau khi ăn cơm xong sẽ đi dọc con đường này ra hồ hóng mát, ban ngày có rất ít người đi ra đây. Mấu chốt chính là, đầu khu phố này có gắn một cái camera. Đó cũng chính là lý do khiến Đông Chí lựa chọn đứng ở chỗ này.

Nhưng cũng bởi vì ít người, nên anh, một người lớn đứng ở đây rất dễ bị nhìn thấy, bất luận ai đi ngang qua đầu đường tùy tiện liếc mắt một cái là có thể nhìn thấy anh, giống như việc anh đứng ở chỗ này, khó hiểu liền trở thành một cái bia ngắm.

Loại cảm giác này Đông Chí không biết có phải có tên là có tật giật mình hay không, nhưng nó khiến anh thấy bất an.

Chuông di động vang lên, một tin nhắn mới được gửi tới, là Lăng Lập Đông gửi. Thói quen xấu của Đông

Chí có rất nhiều, trong đó có một cái chính là không thích nghe tiếng chuông di động kêu, nói là sẽ cắt đứt dòng suy nghĩ của anh. Bình thường các cuộc điện thoại gọi tới hơn phân nửa anh sẽ không nhận, ngược lại nhắn tin anh sẽ nhanh chóng đáp lại.

[Quốc Khánh được nghỉ dài hạn 7 ngày, em không định về nhà mấy ngày sao?]

Đông Chí đúng là có ý định như vậy. anh muốn chờ kết thúc kỳ nghỉ, Lăng Bảo Bảo bị mẹ đưa đi nhà trẻ, anh sẽ về bồi hai bố mẹ. Nhưng bị Lăng Lập Đông vạch trần như vậy, trong lòng anh có chút ngại ngùng.

[Sao có thể, tối mai em về.] ban ngày không thể về, hoặc là tăng ca, hoặc là ở trong phòng vẽ, nói chung làm gì cũng được, nhưng tuyệt đối không thể dâng thân tới cửa để thằng nhóc Lăng Bảo Bảo coi như món đồ mà đùa giỡn.

Lăng Lập Đông không còn biện pháp, đành phải lui một bước: Đêm mai về thì ở lại mấy hôm đừng đi vội. ở nhà 2 ngày đi. Hôm nay em đi rồi, mẹ buồn lắm đấy, còn nói em gầy.

Đông Chí hừ hừ hai tiếng, ngón tay gõ gõ bàn phím nhanh như máy, ngạo khí mười phần hỏi một câu: *[Ở lại cũng có thể, nhưng trong nhà có sườn heo không?]*

[Có, chị dâu sẽ nấu cho em.]

[Thịt bò hầm?]

[Cũng làm luôn.]

[Cổ vịt nướng cay?]

[…Anh đi mua.]

[Còn có gà rưới mỡ của chú Hoàng ở lầu trên.]

[…Anh đi cầu xin chú ấy làm cho em…]

[Vậy em sẽ gắng gượng mà suy nghĩ một chút.]

Lăng Lập Đông nhìn cái tin nhắn của thằng em mà muốn hộc máu.

Đông Chí cầm di động cười hắc hắc, tâm nói: ai bảo con trai anh khi dễ em, cho anh nếm thử cái gọi là nợ con cha trả.

Anh cúi đầu cười ngây ngô, chợt nghe thanh âm một người ở phía sau đột ngột vang lên: "Tôi còn đang thắc mắc sao anh lại đi tới đây, hẳn là mải nhìn điện thoại không chú ý đường đi?"

Đông Chí hoảng sợ, cũng không chú ý mình đang đứng ở lề đường, bước hụt một bước, suýt nữa thì ngã xuống đường, may được người phía sau một phen đỡ lấy. Đông Chí vừa quay đầu liền thấy một gương mặt nam nhân phóng đại trước mắt, làn da ngăm đen, khuôn mặt mạnh mẽ, nhan sắc con ngươi so với người khác thâm sâu hơn một chút, mỗi khi chuyên chú nhìn người khác như xoáy sâu khiến người ta khó có thể nhìn gần.

"Anh… sao anh lại ở đây?"

Người đứng ở phía sau anh, là Tả Hạc, Tả đại đội trưởng. Đông Chí nhìn cặp mắt anh ta như có điều suy nghĩ, bất giác mà lạnh sống lưng. Người này có đôi mắt quá lợi hại, Đông Chí bỗng nhiên có chút lo lắng anh ta có thể đã nhìn ra được cái gì hay không?

Tả Hạc hơi cười cười hỏi lại: "Còn anh sao lại ở đây?"

Đông Chí nhìn lướt qua dãy hàng rào quấn đầy dây leo xanh mướt bao quanh Ngự Cảnh Uyển, lắp bắp nói: "Vào không được nên đứng ở bên ngoài nhìn."

Tả Hạc nhướn mày: "Định mua nhà trong này sao?"

"Là anh tôi." Đông Chí vừa rồi còn đang nhắn tin với Lăng Lập Đông, Tả Hạc vừa hỏi anh liền thuận miệng đẩy anh hai ra đỡ đạn, bất quá câu chuyện vừa mở ra, suy nghĩ của Đông Chí đã dần trở nên có trật tự. Bởi vì đó cũng không hoàn toàn là nói dối, công ty Lăng Lập Đông mở mấy năm gần đây ăn nên làm ra cũng kiếm được chút tiền, thời gian trước còn muốn mua nhà mới cho ba mẹ Lăng, kết quả bị hai ông bà một hơi cự tuyệt, ngại trong khu Ngự Cảnh Uyển cách xa nhà trẻ của Lăng Bảo Bảo, phương tiện đưa đón cũng không có; còn ngại căn nhà quá lớn, mà nhà trong tiểu khu lại thưa thớt, thoạt nhìn có chút thoáng đãng trống rỗng, không náo nhiệt; lại nói bọn họ cũng luyến tiếc hàng xóm láng giềng ở cùng với nhau bao nhiêu năm.

Tả Hạc cười nói: "Vừa lúc tôi cũng có chuyện muốn vào trong, có cần tôi dẫn anh vào xem không?"

"A? có án sao?" ánh mắt Đông Chí nhất thời mở lớn thật lớn, tâm nói: mẹ nó, mấy con mèo gây chuyện cũng không đến mức phải gọi cả đội trưởng đội hình sự tới điều tra chứ?

Tả Hạc bị vẻ mặt của anh chọc bật cười, ngoại lệ giải thích một vài câu: "Kỳ thật cũng không án tử tôi phụ trách, tôi chỉ tới xem náo nhiệt thôi. Nghe nói vụ án này khá kỳ lạ."

Đông Chí đang muốn hỏi xem kỳ lạ như thế nào, chợt nghe thấy cách đó không xa truyền tới tiếng còi ô tô vang lên, một thanh âm quen thuộc cao hứng phấn chấn gọi to: "Thầy Lăng!"

Hết chương 8

9. Chương 9: Lần Đầu Gặp Gỡ

Cửa xe mở ra, lông xù đại cẩu phi xuống đầu tiên, cái đuôi vẫy vẫy hùng hùng hổ hổ lao tới chỗ Đông Chí, vừa chạy vừa không ngừng gâu gâu sủa ầm ĩ.

Đông Chí mặc kệ nó, bình tĩnh cầm di động né sang một bên. Con cún này mới gặp lần đầu đã láo toét đặt biệt danh cho anh, lúc này còn hướng anh sủa bậy liên tục, anh mới không tính toán dễ dàng tha cho nó đâu. Lại nói, nó cũng quá kiêu ngạo đi, nhìn thái độ hung dữ của nó kìa, chỗ nào có ý tứ muốn xin khoan dung chứ?

Tả Hạc nhìn lướt qua hai nam nhân vừa xuống xe, khẽ nhíu mày: "Thực hung dữ."

"Hắc Đường!" Trang Lâm thấy con chó ngu ngốc nhà mình vừa xuống xe đã xông tới hung dữ với thầy giáo mình, lập tức gào lên: "Chó chết, mày quay lại đây cho tao!"

Hắc Đường mắt điếc tai ngơ, một đôi mắt lam sắc gắt gao nhìn chằm chằm Đông Chí, bộ mặt thực hung ác: "Đều là mi lắm mồm, làm hại ta không có đồ ăn vặt ăn. Mi bồi thường cho ta bánh quy cho chó, xương bò …"

Tả Hạc không rõ con chó này sao lại hùng hục chạy tới sủa tới sủa lui với Đông Chí là thế nào, nhưng xem tư thế của nó, hình như cũng không giống muốn cắn người, lại càng không giống đang làm nũng, gâu gâu gâu liên hồi giống như muốn tìm người cãi nhau… thật không rõ nó muốn làm gì. Mà Đông Chí nhìn nó, trong mắt rõ ràng không phải thần sắc ủy khuất, mà là cảm thấy hớn hở vui vẻ nói không nên lời. Không thể không nói, giống chó Husky loại mặt hàng này hình dáng bên ngoài mang theo vài phần hung dữ giả mạo, lúc này lộ ra biểu tình bi phẫn, nhìn thấy vậy, Đông Chí quả thực muốn cười ra tiếng.

Hắc Đường nhìn ra Đông Chí có thái độ đứng xem náo nhiệt, ánh mắt càng thêm ủy khuất.

"Hắc Đường, quay về." cách đó không xa, một nam nhân vừa mới xuống xe gọi nó một tiếng, tiếng nói trầm thấp giống như tiếng đàn Cello trong đêm tĩnh mịch vang lên một bản hòa tấu tuyệt đẹp.

Hắc Đường thấp thấp nức nở một tiếng, quay đầu chạy trở về, cái đầu lông xù cọ cọ lên chân nam nhân kia, lấy lòng mà lắc lắc cái đuôi. Nam nhân xoa xoa lên cái đầu bông xù của nó, ngẩng đầu, nhìn về phía hai người, khẽ gật đầu: "Tả đội trưởng, thầy Lăng."

Đó là một nam nhân thực anh tuấn, màu da hơi ngăm đen, gương mặt có chút tương tự với Trang Lâm, kiểu tóc không như Trang Lâm bị yêu cầu cắt ngắn theo quy định nhà trường, mà hắn để một kiểu cầu húi cua, hai bên mai cắt thực mỏng, càng toát ra đường cong ngũ quan kiên nghị mạnh mẽ. Hơn nữa dưới cặp lông mày rậm là đôi mắt linh hoạt sắc bén, nhuệ khí bức người.

Đông Chí híp mắt nhìn, cảm thấy tướng mạo nam nhân này thật không tệ.

Đối với họa sỹ, chuyện không thể cự tuyệt được chính là bị những vật xinh đẹp hấp dẫn, anh cũng đồng dạng như vậy. Khi đi dã ngoại, nhìn thấy cảnh sắc khiến anh tim đập gia tốc, anh thậm chí có thể ở lại đó mấy ngày mấy đêm cũng không thành vấn đề, thẳng tới khi vẽ đủ mới lưu luyến rời đi. Chỉ mấy phút đồng hồ nhìn thấy nam nhân này, anh thậm chí còn có chút tâm tình kích động phán đoán một chút khả năng xem người này có thể làm người mẫu cho mình hay không.

Nam nhân rất cao lớn, chân dài thẳng tắp, giơ tay nhấc chân đều mang theo khí chất thong dong siêu việt của người trưởng thành. Đông Chí cảm thấy anh ta hẳn là một nam nhân có thói quen ra lệnh cho người khác, quyết đoán, cường ngạnh, thậm chí còn có chút bảo thủ. Nhưng loại phỏng đoán này cũng không ảnh hưởng tới suy nghĩ của Đông Chí, bề ngoài của anh ta tương đối hấp dẫn anh, nếu có cơ hội thật muốn kêu anh ta cho anh vẽ một bức thì tốt rồi.

"Thầy Lăng," Trang Lâm đi theo phía sau cách nam nhân hai bước, vẻ mặt thuận theo giới thiệu với anh: "Đây là anh hai em, Trang Châu."

Đông Chí chưa từng thấy qua bộ dạng Trang Lâm thành thành thật thật như thế, nghe nói anh ta là anh trai cậu nhóc, lúc này mới hiểu ra. Từ những câu càu nhàu bình thường Trang Lâm hay nói có thể hiểu sơ sơ gia cảnh cậu nhóc, cha mẹ và anh cả cậu nhóc hàng năm đều không có ở nhà, người anh hai này cùng cậu nhóc tình cảm chẳng những không thân mật khăng khít, lại còn thường xuyên ra tay đánh cậu nhóc. Là đánh thật, thậm chí đánh thậm tệ không nương tay nữa kìa.

Tuy rằng nam nhân này thoạt nhìn không giống như loại hình thích tự mình động thủ, Đông Chí không quá xác định liếc nhìn Trang Châu mấy thêm mấy cái, nhưng từ hình thể nam nhân này có thể thấy anh ta thực rõ ràng chính loại người thích vận động bên ngoài, có lẽ… sở thích ra tay đánh em trai cũng không nhất định.

Trang Châu bất động thanh sắc đánh giá Đông Chí, vẻ mặt như có điều suy nghĩ: "Không ngờ thầy Lăng lại trẻ như vậy."

"Xin chào, Trang tiên sinh." Đông Chí bị người nhìn chằm chằm như vậy, trong lòng có chút mất tự nhiên.

"Thầy Lăng quá khách khí." Nếp nhăn bên môi Trang Châu khi cười hiện ra rõ ràng: "Cứ gọi tôi Trang Châu là được."

Đông Chí không biết anh ta nói như vậy có phải vì thân phận địa vị cao nên coi thường mình không đáng giá hay không, trong lúc nhất thời không thèm mở miệng nói chuyện nữa. tầm mắt Trang Châu nhìn về phía Tả Hạc ở cạnh Đông Chí, biểu tình trên mặt trở nên nghiêm túc một chút: "Tả đội trưởng cũng ở đây, thực trùng hợp. Không biết vụ án có tiến triển gì chưa?"

Đông Chí vừa nghe tới hai chữ vụ án, trong lòng lộp bộp một tiếng.

Tả Hạc đang định trả lời, thần sắc vừa động, vươn tay ấn vào tai trái mình, sau một lát, trên mặt toát ra biểu tình kinh ngạc: "Trang tiên sinh, vụ án chỉ sợ đã được phá."

Hai anh em nhà kia trên mặt đều lộ vẻ kinh ngạc tột cùng, Trang Châu đang định hỏi tình hình cụ thể thế nào, chợt nghe Đông Chí ở một bên lắp bắp hỏi: "Vụ…vụ án gì cơ?"

Trang Lâm vội nói: "Có mấy con mèo vào nhà anh hai em, quản gia đuổi tới đuổi lui, lúc đuổi được chúng nó thì phát hiện bị mất một cái đồng hồ."

Trước mắt Đông Chí dần biến thành màu đen. Quả… quả nhiên đã trêu nhầm người rồi. vị Trang Châu này nhìn qua thực không dễ chọc, người như vậy sẽ ngậm bồ hòn mới là lạ.

Tả Hạc thấy Trang Châu nhìn chằm chằm vào mình, liền giải thích: "Vừa rồi có một con mèo xông vào trong viện, bị cảnh viên túc trực ở đó bắt được, trên cổ con mèo có quấn một cái khăn, bên trong cái khăn chính là chiếc đồng hồ nhà anh bị mất trộm."

Trên mặt hai anh em đều toát ra thần sắc không tin nổi, Đông Chí khẩn trương đến độ đầu ngón tay cũng run rẩy, Tiểu Dạng Nhi đồ ngốc này, cư nhiên bị bắt tại trận!

"Vào xem đi." Tả Hạc nói xong mới nhớ tới bọn họ vẫn đang đứng ngoài đường nói chuyện: "Ah, thầy Lăng định xem nhà trong khu này, nếu không có việc gì…" hắn vốn muốn nói nếu không có việc gì, thì có thể đi vào cùng bọn họ không. Không ngờ Trang Lâm nghe vậy lập tức toát ra nét mặt hưng phấn: "Thầy Lăng muốn mua nhà ở đây sao? Căn nhà bên cạnh nhà anh hai chưa có người mua đâu. Em dẫn thầy đi xem."

Tiểu Dạng Nhi bị người tóm được, Đông Chí tự nhiên sẽ không chịu rời đi, nghe được Trang Lâm muốn dẫn mình đi vào, vội đáp ứng luôn, nhưng đáp ứng xong lại cảm thấy gạt người như vậy là không tốt lắm, lắp bắp bổ sung thêm một câu: "Kỳ thật mua nhà không phải thầy, là anh trai thầy nhờ thầy tới xem thử, anh ấy còn chưa quyết định."

Trang Lâm còn chưa nói, Trang Châu đi ở phía trước đã xoay người lại, thản nhiên nói chen vào: "Mua nhà là chuyện lớn, tự nhiên phải đi xem nhiều lần. thầy Lăng có hứng thú có thể để Tiểu Lâm dẫn thầy đi xung quanh nhìn xem, nhà cửa ở đây thiết kế không khác nhau mấy, xem nhiều một chút trong lòng cũng dễ quyết định hơn."

Đông Chí vội vàng nói cảm ơn, trong lòng khó tránh khỏi có chút thụ sủng nhược kinh. Anh không phải chủ nhiệm lớp Trang Lâm, môn mỹ thuật tạo hình đối với đại đa số học sinh mà nói chỉ mà một môn có cũng được mà không có cũng chả sao trong chương trình học, trừ bỏ những học sinh có ý định thi học viện mỹ thuật thì sự tồn tại của giáo viên mỹ thuật tạo hình cũng không quá được coi trọng. Hơn nữa vị Trang Châu này nhìn qua cũng không giống như loại người sẽ hàn huyên lôi kéo tình cảm với người xa lạ, chẳng lẽ là vì chuyện hôm trước anh đã che dấu chuyện Trang Lâm đánh nhau với nhà trường, còn tự mình đưa cậu nhóc về nhà, cho nên Trang Châu mới coi trọng mà liếc mắt một cái sao?

Nói vậy, Trang Châu đối với đứa em trai Trang Lâm này cũng coi như có quan tâm đi. Đông Chí nhìn Trang Lâm ở bên cạnh đã thu liễm không ít, cảm thấy hài tử ngốc này đang ở trong phúc mà không biết

hưởng phúc.

Đông Chí lặng lẽ chạm vào cánh tay Trang Lâm, thấp giọng hỏi cậu nhóc: "Không phải em sợ anh hai em sao?"

"Vô nghĩa." Trang Lâm nguýt anh một cái: "Thầy không thấy sợ à?"

Đông Chí muốn nói: anh trai em tôi việc gì phải sợ? vừa nhắc mắt liền thấy dáng người thẳng tắp của Trang Châu, nhất thời nhớ tới hình ảnh vừa nãy người này đi tới chỗ mình mỗi bước đi bất giác toát ra khí tràng áp bách khiến người ta không thể lảng tránh, do dự một chút, không hé răng. Anh cảm thấy loại cảm giác này hẳn không phải là sợ, nhưng rốt cuộc nên gọi là gì anh cũng không rõ, hoặc là có người trời sinh khiến nhân tâm sinh ra sợ hãi.

Trang Lâm bị vấn đề này kích thích tới, vươn một bàn tay ra tạo thành hình khẩu súng hướng về phía Trang Châu như muốn bắn, trên miệng còn thấp giọng phối âm "Piu ~"

Đông Chí nhịn không được bật cười.

Trang Châu như cảm giác được, xoay người lại, tầm mắt dừng ở trên mặt Đông Chí, tựa hồ ngây người một chút, lại rất nhanh chuyển trở về.

Đông Chí nhất thời có cảm giác xấu hổ bị người bắt gian tại trận. Anh kỳ thật không phải cố ý muốn nhìn hai anh em họ châm chọc lẫn nhau. Chỉ riêng mỗi bộ dạng kia của Trang Châu là anh đã không dám rồi, nhưng chính là bị Trang Lâm chọc cười, nhất thời nhịn không được.

Đông Chí bối rối cào cào tóc, đang định nói gì đó làm cho cảm giác xấu hổ dịu đi một chút, lại thấy hai cảnh viên chạy tới chỗ bọn họ, trong tay người đi trước đang bế một con mèo vằn hổ.

Chính là bạn nhỏ Tiểu Dạng Nhi xui xẻo.

10. Chương 10: Tìm Hiểu Nguồn Gốc

Tiểu Dạng Nhi cúi thấp đầu, một bộ cúi đầu nhận tội, cũng không dám lén nhìn Đông Chí một cái. Nó còn nhớ Đông Chí đã nói không được gây thêm phiền toái, nhìn tình hình trước mắt này, nó quả nhiên lại cấp cho Đông Chí thêm phiền toái lớn rồi.

Hai cảnh viên trên mặt đều mang theo thần sắc không nhịn được cười, một người trong đó còn mang theo cái túi vật chứng, bên trong có đồng hồ và cái khăn tay vuông của Đông Chí: "Đã kiểm tra mã hàng, đúng là chiếc đồng hồ Trang tiên sinh bị mất."

Trang Châu gật đầu.

Tả Hạc từ trong tay cảnh viên tiếp nhận túi vật chứng lật qua lật lại nhìn xem: "Phải nghĩ cách tìm được chủ nhân của con mèo này."

Trang Châu hơi nhíu mày: "Con mèo này chỉ là mèo hoang."

"Hả?" Tả Hạc sửng sốt: "Làm sao Trang tiên sinh biết?"

"Tôi đã thấy nó mấy lần ở quanh khu này." Trang Châu vươn tay nhéo nhéo lỗ tai Tiểu Dạng Nhi, nó khẽ run lên, thành thành thật thật không giãy dụa. khóe môi Trang Châu hơi cong cong, chắc cảm thấy bộ dạng nó mềm nhũn nhu thuận rất thú vị, lại nhéo nhéo móng vuốt của nó: "Có đôi khi nó đi cùng với mấy con mèo nữa. Ở khu này nhà nào nuôi mèo sẽ không để sủng vật của mình chạy lung tung bên ngoài, hơn nữa, tôi nghĩ bọn họ ít có khả năng sẽ nuôi loại thổ miêu này."

"Vậy à." Trên mặt Tả Hạc toát ra biểu tình suy nghĩ sâu xa: "Vậy chiếc khăn tay này là ai đeo vào cho nó?"

"Điều này có thể tìm được manh mối gì?" Trang Lâm nhìn cái khăn tay trong túi vật chứng, bất mãn nói thầm một câu: "Loại khăn tay này thực phổ thông, có rất nhiều người dùng, thầy Lăng cũng có một chiếc tương tự như vậy mà."

Đông Chí nhất thời cả kinh, tâm nói: nhóc con ngu ngốc này, chuyên gia trong những thời khắc mấu chốt nhảy ra ném đá hội nghị.

Mấy tầm mắt đều tập trung ở trên người Đông Chí, Đông Chí cười gượng hai tiếng, từ trong túi lấy ra một chiếc cũ đã dùng: "Ừ, tôi thường mua ở siêu thị gần đây, thực tiện dụng, mười đồng mấy cái."

Tầm mắt Trang Châu từ trên tay Đông Chí quét qua, hơi mang thần sắc cảnh cáo dừng trên mặt Trang Lâm: "Không phải việc của em, chen vào làm gì?"

Trang Lâm theo bản năng rụt lùi ra sau.

Trang Châu hơi nhíu mày, giống như thực không kiên nhẫn với thằng em: "Anh và Tả đội trưởng còn có việc, em dẫn thầy Lăng đi xem xung quanh đi."

Trang Lâm như được đại xá, kéo tay Lăng Đông Chí bỏ chạy.

Lăng Đông Chí vốn đang muốn nói lời khách sáo với Tả Hạc, lại nhìn Tiểu Dạng Nhi liệu nó có thể bị bọn họ bắt đi giết thịt gì đó không. Không ngờ cảm giác sợ hãi anh trai của Trang Lâm đã ăn sâu tới trình độ như vậy, vừa nghe anh trai kêu cút đi, lập tức xuất toàn lực lôi anh lăn đi mất, làm hại anh một câu hẹn gặp lại cũng không có cơ hội nói ra miệng.

Đông Chí không yên lòng cùng Trang Lâm lượn một vòng quanh Ngự Cảnh Uyển, lại bị cậu nhóc kéo vào nhà Trang Châu xem xét kết cấu bên trong.

Quanh nhà Trang Châu có trồng mấy câu ngô đồng rất to, tán rộng cơ hồ che khuất một khoảng sân vườn. Chắc chủ nhân căn nhà không có thời gian tỉa tót cho chúng, trong viện cái gì cũng không có, trừ bỏ đường đi cùng chỗ để xe được lát gạch, còn lại hoàn toàn trống không, mấy cái hố gần lan can nhà không biết bị đào lúc nào, có thể lúc đầu dự tính làm gì đó sau lại buông tha. Cỏ dại ở những khu đất trống mọc khá cao, nhìn có chút hoang vắng.

Nhưng căn nhà ngược lại nhìn rất đẹp, kết cấu 2 tầng lầu, nóc nhà đều là các đỉnh tháp nhọn. Trên lầu là mấy gian phòng phủ và thư phòng, còn phòng khách và nhà ăn đều ở tầng dưới. Nhìn cũng biết đây là chỗ ở của đàn ông độc thân, đơn giản dứt khoát, một chút trang trí dư thừa cũng không có, sạch sẽ đến lạnh lùng.

Trang Lâm từ tủ để giày lấy dép đi trong nhà đưa cho Đông Chí, vẻ mặt rất chướng mắt cằn nhằn: "Nơi này quả thật không chút sinh khí, em cho thầy biết, lão ấy là một tên công tác cuồng, mỗi khi vùi đầu vào công việc là y như người máy."

Đông Chí kỳ thật không muốn đi vào, anh và Trang Châu chỉ mới gặp mặt, quen biết gì mà ngông nghênh tới nhà người ta dạo chơi. Nhưng anh là muốn chờ Trang Châu về để hỏi thăm tình hình của Tiểu Dạng Nhi, tuy rằng Trang Châu nhìn qua không dễ tiếp cận, nhưng hiện tại chỉ có vài người biết chuyện, Trang Lâm thì không dám vọng tưởng, Tả Hạc là cảnh sát, Đông Chí nào dám đánh chủ ý lên người anh ta, tính đi tính lại cũng chỉ còn mỗi Trang Châu.

Lăng Đông Chí đi theo Trang Lâm đứng ở trên sân thượng tầng hai, xa xa nhìn Trang Châu và Tả hạc đang đứng nói chuyện gì đó với nhau, bên cạnh còn có hai cảnh viên vừa tới lúc nãy, Hắc Đường tự đắc chạy nhảy tới lui ở địa phương hơi xa hơn một chút. Bởi vì cách khá xa, Đông Chí không nghe được bọn họ rốt cuộc đang nói gì, trong lòng có chút sốt ruột, lại không muốn bị người nhìn ra cái gì, chỉ có thể cưỡng bách bản thân đem lực chú ý dời khỏi mấy người kia, không biết nên nói gì liền tìm đề tài nói: "Sân thượng nhà anh em…"

Anh vừa rồi chỉ lo nhìn người, căn bản không chú ý tới cảnh sắc xung quanh, lúc này mới phát hiện trên sân thượng trụi lủi trống trơn, trừ bỏ trong góc đặt hai chậu hoa còn lại hoàn toàn không có thêm bất cứ một cái gì. Anh vốn muốn khách khí khen ngợi vài câu, tỷ như sân thượng rất đẹp linh tinh gì đó, nhưng nhìn lại cái gì cũng không nói nên lời.

"Hết cách." Trang Lâm lên mặt ông cụ non chỉ chỉ vỉa hè: "Lão đó già mồm cãi láo vô cùng, bản thân không có thời gian chăm chút thì thôi, ngay cả người khác muốn động tay động chân gì lão cũng không cho. Y như chó hoang đi tiểu, địa bàn của mình ai cũng không cho động vào."

Lăng Đông Chí có chút so sánh anh trai mình với chó hoang, thật đúng là…

"A, bọn họ nói chuyện xong rồi kìa." Trang Lâm kéo kéo tay áo Đông Chí: "Xuống thôi, anh hai lúc nãy có kêu em pha trà, suýt thì quên."

Bởi vì ngược sáng, tình hình bên kia nhìn không quá rõ ràng, nhưng mấy người vừa rồi còn đang tụ họp giờ quả thật đã giải tán, Tả Hạc dẫn người đi, Trang Châu một mình đi về phía này. Dáng người cao lớn bước đi trong ánh sáng chói lòa, có một loại cảm giác trầm mặc nặng nề.

Đông Chí cảm thấy người này hẳn cất giấu rất nhiều bí mật trong người.

Khi Trang Châu đẩy cửa vào nhà, hai người kia đã ngồi trong phòng khách uống trà.

Trà tự nhiên là trà ngon, nhưng mà tay nghề pha trà của Trang Lâm quả thực nát bét, chỉ biết nấu nước nóng đổ vào lá trà. Tâm tư Đông Chí đều đặt trong câu chuyện của Trang Châu và Tả Hạc, trà ngon hay dở anh cũng không xoi mói gì. Thấy Trang Châu chậm rì rì đi vào, ngồi xuống ghế sa lông đối diện mình, trong lòng Đông Chí không khỏi khẩn trương hơn. Trang Châu nhìn lớn hơn anh, phương diện đạo lý đối nhân xử thế so với anh cũng càng thành thục hơn, phải mở miệng hỏi hắn thế nào, anh quả thật không nắm chắc.

Trang Lâm vội vàng rót cho hắn một tách trà, lấy lòng đưa tới tận bên tay hắn: "Anh hai, chuyện kia… thế nào rồi?"

Trang Châu quét mắt nhìn cậu nhóc một cái, nhìn lại thấy Lăng Đông Chí đối với đề tài này thực có hứng thú, nhẹ nhàng nhấp một ngụm mới đáp: "Vật bị mất đã tìm về được, còn có thể thế nào?"

Lăng Đông Chí trong lòng so với bất cứ ai càng sốt ruột hơn, không hiểu rốt cuộc hắn định giải quyết thế nào?

Trang Lâm hiển nhiên cũng nghĩ như vậy, nhanh nhảu: "Vậy là coi như không có việc gì? Còn con mèo kia đâu?"

Trang Châu lười biếng tà liếc cậu nhóc thêm cái nữa: "Thủ phạm là một con mèo, đồ cũng là nó lấy đi, còn có thể thế nào? Cảnh sát có thể bắt nó nhốt vào tù sao?"

Đông Chí khó chịu chờ hắn nói rõ ràng mọi chuyện. Thừa nước đục thả câu gì đó, thật đáng ghét.

Trang Châu không nhìn tới hai cặp mắt tội nghiệp đang chăm chăm nhìn mình, bình tĩnh thong dong cầm tách trà lên nhấp thêm ngụm nữa, mới thực ghét bỏ buông cái tách xuống: "Lần sau không biết pha trà thì uống nước lọc, đừng có hủy hoại trà của anh. Lại còn lấy ra mà đãi khách…Nhóc con tốt đẹp thì khóe ra, xấu xa thì đậy lại."

Trang Lâm: "…"

Đông Chí cười gượng hai tiếng, tâm nói ai thèm tới nhà mấy người uống trà chứ, lão tử là tới hỏi thăm tình hình mức hình phạt của Tiểu Dạng Nhi. Ai quản nước trà nhà mấy người có uống được hay không.

"Cái kia…" Đông Chí vốn là muốn hỏi xem có phải con mèo đã bị Tả Hạc mang đi rồi không, vừa mở miệng lại cảm thấy hỏi như vậy quá mức trực tiếp, lâm thời quẹo sang góc khác: "Làm sao mọi người biết đồ là do con mèo lấy đi vậy?"

Trang Lâm đang định mở miệng, liền thấy Trang Châu thản nhiên liếc mình, cậu nhóc vội vàng ngậm miệng lại. Trang Châu chậm rãi nói: "Trong nhà bởi vì thường xuyên không có người, vì sự an toàn cho nên có lắp camera theo dõi."

Khóe miệng Đông Chí co rút. Tiểu Dạng Nhi chỉ là một con mèo hoang cả ngày du đãng bên ngoài, nó có khi thật sự không biết cái gì là camera theo dõi.

"Rất thú vị." Trang Châu thực chuyên chú đánh giá Đông Chí, đột nhiên mỉm cười: "Thầy Lăng cũng thực thích tiểu động vật đi, vừa rồi tôi thấy thầy cứ nhìn chằm chằm vào con mèo kia."

Không biết có phải do mình đa nghi hay không, nhưng Đông Chí cảm thấy ánh mắt hắn tựa hồ có thâm ý khác. Còn chưa kịp nghĩ xem nên nói cái gì, Trang Lâm ngay bên cạnh đột nhiên nói chen vào: "Đúng thế, lũ mèo hoang ở sau trường em đều là do thầy Lăng chiếu cố. Em còn thấy thầy thường mua sữa dê cho lũ mèo con ở sau núi nữa."

Trang Châu khóe miệng cong cong: "Tả đội trưởng đã đem vật chứng về, còn về con mèo… anh ta sẽ phái người theo dõi nó."

Đông Chí nhất thời vừa mừng vừa lo: "Đã thả đi rồi sao?"

"Chỉ là một con mèo hoang, anh ta mang về làm gì, coi như sủng vật mà nuôi sao? Thả ra nói không chừng còn có thể tìm được nguồn gốc cái người đeo khăn tay cho nó."

Chỉ qua mấy phút đồng hồ, trái tim Lăng Đông Chí lúc cao lúc thấp, quả thực y như ngồi tàu lượn. Nghe được mấy chữ 'tìm được nguồn gốc' lại có chút lo lắng Tiểu Dạng Nhi cái con ngốc miêu này có thể vì được tự do mà đắc ý vênh váo, nhanh như chớp chạy tới nhà mình báo tin vui, kết quả bị người ta mai phục một phát tóm gọn luôn hay không. Vừa mới nghĩ như vậy, Đông Chí quả thật có chút đứng ngồi không yên.

Trang Châu hai mắt đen như mực đồng dạng nổi lên ý cười nhỏ vụn, hơi chợt lóe liền tắt ngấm, rồi lại giống như chủ nhà hiếu khách khách khí hỏi một câu: "Trang Lâm đã đưa thầy lên lầu xem qua chưa? Cảm thấy nhà ở đây thế nào?"

Đề tài chuyển dời từ mèo sang người, Đông Chí khẽ thở phào một hơi, thành thành thật thật biểu đạt ý kiến của mình: "Anh trai tôi muốn mua nhà cho cha mẹ ở. Nhưng tiểu khu này quá mức an tĩnh, hàng xóm hai bên lại cách nhau khá xa, tôi sợ bọn họ ở không quen."

Trang Châu gật đầu: "Những người sống ở đây đa phần đều giống tôi, ban ngày công tác bận rộn, cho nên khi về nhà đặc biệt yêu cầu hoàn cảnh yên tĩnh."

Đông Chí cũng là một người thích yên tĩnh, anh ngược lại thực thích nơi này. Đáng tiếc giá nhà đất ở đây chỉ chút tiền tích cóp ít ỏi trong tài khoản anh hoàn toàn không đủ dùng.

Những chuyện muốn nghe đã nghe được, Đông Chí cũng không còn tâm tư lán lại, anh muốn nhanh chóng trở về xem Tiểu Dạng Nhi đã trở về chưa. Nếu chưa, anh sẽ nhờ bọn Tiểu Xám giúp đỡ chuyển lời cho Tiểu Dạng Nhi, kêu nó an phận hai ngày, khi nào không có ai theo dõi mới được tới nhà anh cọ cơm.

11. Chương 11: Phản Theo Dõi

Đông Chí đứng dậy, Trang Châu cũng đứng lên theo: "Tôi đưa thầy về."

"Không cần." Đông Chí vội vàng từ chối: "Tôi ở cách không xa đây, ở phía bên kia hồ, đi chỉ mất hơn nửa giờ."

Trang Châu nhìn nhìn Đông Chí, lông mày hơi nhướn lên, toát ra vẻ mặt tựa tiếu phi tiếu: "Thầy sợ tôi? Có phải Trang Lâm đã bép xép gì không?"

Trang Lâm lập tức nhảy ra thề thốt, tỏ vẻ mình bình thường chỉ một tuần một lần gặp thầy trong tiết mỹ thuật tạo hình, muốn nói bậy cũng không có cơ hội vân vân và mây mây..

Trang Châu mặc kệ thằng em, từ trên bàn trà cầm chìa khóa xe, dẫn đầu đi ra khỏi nhà. Đông Chí trước giờ chưa tiếp xúc với loại người thích ra lệnh kiểu này, mặc kệ người khác có ý kiến gì đều cường ngạnh ép buộc người ta làm theo ý mình, cho nên căn bản anh không biết nên đối phó như thế nào, nhìn nhìn vẻ mặt căm giận của học trò Tiểu Lâm, anh có chút bất đắc dĩ mà đi theo.

Trang Châu đã khởi động xe, Hắc Đường chân trước với lên cửa sổ xe, cái đuôi bông xù vẫy qua vẫy lại. Trang Châu từ cửa sổ xe vươn tay ra xoa xoa đầu nó. Thấy Đông Chí đi ra, cổ họng Hắc Đường phát ra âm thanh gầm gừ nho nhỏ, cũng không biết là có ý gì.

Trang Châu vỗ vỗ lên đầu nó, Hắc Đường nhảy xuống, một đường chầm chầm chạy đi gặm quả bóng cao su, lúc xoay người còn tà liếc Đông Chí một cái, ánh mắt tràn đầy thần sắc căm giận bất bình.

Lăng Đông Chí mỉm cười.

Trang Châu thấy Đông Chí đi tới, thò người qua mở cửa xe bên ghế lái phụ.

Đông Chí mạc danh kỳ diệu cảm thấy một tia bứt rứt: "Cái này… rất phiền toái Trang tiên sinh."

Khóe miệng Trang Châu hơi hơi cong cong lên: "Thầy Lăng quá khách khí rồi, kỳ thật tôi còn có việc muốn

thỉnh giáo thầy."

"A?" Đông Chí vội vàng ngồi ngay ngắn, có thể khiến cho phụ huynh học sinh dùng hai chữ 'thỉnh giáo' để hỏi ý kiến, không còn nghi ngờ gì là có liên quan tới vấn đề học sinh. Sự bứt rứt trong lòng Đông Chí bất giác mà bị ném ra sau đầu, cả người chuyển thành tư thế ngồi ngay ngắn nghiêm túc lắng nghe: "Thỉnh giáo thì không dám, nhưng ngài có vấn đề gì xin cứ nói."

Tầm mắt Trang Châu thản nhiên đảo qua trên mặt Đông Chí, đây là khẩn trương? Như thế nào ngay cả kính ngữ cũng dùng tới rồi?

"Là thế này…" Trang Châu nhấn chân ga, chậm rãi lái ra khỏi sân nhà mình: "Thằng út lúc trước có nói với tôi về chuyện sau này nó muốn học chuyên ngành mỹ thuật tạo hình. Nếu nó thật sự lựa chọn phương hướng này để phát triển… thầy Lăng cảm thấy nó có tư chất trong phương diện này không?"

Đông Chí rũ mi mắt xuống, lông mi thật dài bởi vì đang lâm vào trầm tư mà rung động không ngừng, hai hàng lông mày tuấn mỹ cũng bất giác chau lại: "Trò ấy nói với anh?"

"Đúng vậy." Trang Châu nghiêng đầu nhìn Đông Chí một cái, ra vẻ tùy ý liếc nhìn, tựa hồ không có thâm ý nào khác. Đông Chí trong nhất thời có chút đoán không ra tâm tư vị đại thiếu gia này, có phải trong lòng hắn đang nghi ngờ Trang Lâm là bị mình xúi giục? hay những con cháu đại gia tộc giống như bọn họ tương lại bắt buộc phải theo học một ngành quản lý thương nghiệp nào đó?

Lăng Đông Chí cảm thấy mình tựa hồ đã nắm được mấu chốt của vấn đề: "Anh không hy vọng em anh lựa chọn như vậy?"

Trang Châu trầm ngâm một khắc, chậm rãi lắc đầu: "Tôi không đồng ý là vì tôi cảm thấy nguyên nhân nó quyết định lựa chọn như vậy không hẳn là do nó yêu thích, mà là… giận dỗi."

Đông Chí cảm thấy hai từ giận dỗi nghe qua có mùi âm mưu. Bởi vì Trang Lâm ở trước mặt anh thường biểu lộ bản thân và người anh trai này có quan hệ tựa hồ không quá hòa hợp. vô luận anh có trả lời câu hỏi của Trang Châu thế nào, hình như đều có chút… không an toàn.

Trang Châu hiển nhiên hiểu lầm sự trầm mặc của Đông Chí, lông mày giãn ra, kiệt lực bày ra bộ dạng hòa khí nói: "Tiểu Lâm kỳ thật không còn nhỏ nữa, tôi cảm thấy chỉ có một đánh giá khách quan mới có thể thúc đẩy nó ra quyết định có lợi cho mình. Thầy Lăng nếu không có gì băn khoăn, có thể ăn ngay nói thật."

Nan đề bị vứt ngay đến trước mặt hiển nhiên không thể tránh thoát, Lăng Đông Chí suy nghĩ một chút rồi chậm rãi nói: "Trang Lâm là cán sự môn của tôi trong lớp, tiếp xúc với tôi nhiều hơn các bạn học khác. Ngược lại, tôi cũng hiểu trò ấy nhiều hơn bạn học của trò ấy một chút."

Trang Châu gật đầu, tỏ vẻ tiếp nhận lời dạo đầu này.

Đề tài kéo tới lĩnh vực quen thuộc, điều này khiến Đông Chí cũng trở nên thong dong hơn: "Lấy sự hiểu biết của tôi với Trang Lâm, sở trường của trò ấy cũng không ở môn mỹ thuật tạo hình… ừm, nói thế nào nhỉ?" Đông Chí thoáng có chút rối rắm nhìn vẻ nghiêm túc lắng nghe của Trang Châu, tận lực biểu đạt ý mình sao cho dễ hiểu nhất: "Trang Lâm hình khối nắm bắt chuẩn, đường cong hình dạng làm phi thường tốt, nhưng về phương diện sắc thái lại hơi yếu. Tôi cảm thấy nếu Trang Lâm có hứng thú, tương lai có thể suy xét học chuyên sâu về thiết kế kiến trúc hoặc thiết kế công nghiệp."

Trang Châu nhíu mày, trong mắt toát ra vẻ kinh ngạc.

Suy nghĩ một khi đã mạch lạc, mồm miệng Đông Chí cũng trở nên lanh lợi: "tuổi Trang Lâm tuy nhỏ, nhưng trò ấy là một người lý tính. Trò ấy cho tôi cảm giác càng tiếp cận càng thấy trò ấy là một nhân viên kỹ thuật mà không phải một nghệ thuật gia." Đông Chí từ nhỏ tới lớn, tiếp xúc nhiều nhất chính là sinh viên nghệ thuật và giáo viên. Những người này tuy rằng tuổi tác bất đồng, tính tình cũng khác, nhưng ở trên người bọn họ đều có một đặc điểm chung, tỷ như cảm tính hoặc tỷ như mẫn cảm. Mẫn cảm với khung hình và hình ảnh, mẫn cảm với sắc thái và hình dạng, mẫn cảm với động và tĩnh, mẫn cảm với sự biến hóa dù chỉ là rất nhỏ. Mà loại tính chất đặc biệt vi diệu này, ở trên người Trang Lâm không tìm thấy được.

Trang Châu như có điều suy nghĩ gật đầu: "Tôi nghĩ tôi hiểu được ý thầy."

Sau khi Đông Chí phát biểu ý kiến của mình, trong lòng lại bắt đầu lo lắng cho tình cảnh của học sinh mình: "Trang tiên sinh quan tâm em trai, tôi thực cảm động, nhưng mà tôi cảm thấy con đường tương lai của một người, vẫn nên để người đó tự lựa chọn. Bởi vì đã lựa chọn là phải gánh vác hậu quả tương ứng. Vô luận là dạng hậu quả gì, tôi nghĩ, tốt nhất nên để bản thân tự gánh vác."

Trang Châu nghiêng đầu tùy ý liếc nhìn Đông Chí một cái, lại khiến Đông Chí có ảo giác giống như theo tầm mắt hắn đảo qua, trên mặt anh mỗi tấc da thịt đều bị một mũi dao sắc bén tinh tế miêu tả một lần. Lăng Đông Chí sau lưng bất giác nổi lên một tia lãnh ý. Nhưng nhìn kỹ lại, trên mặt Trang Châu vẫn là biểu tình không chút để ý, giống như vừa rồi chỉ là nói chuyện trong lúc nhàm chán tùy ý tìm đề tài để giết thời gian mà thôi.

Trong lòng Đông Chí càng suy nghĩ nhiều hơn. Anh và Lăng Lập Đông ở chung cho tới bây giờ đều không có âm dương quái khí như vậy, Lăng Lập Đông khi tức giận sẽ banh cổ họng mắng anh một trận, hồi bé còn động tay động chân, lớn lên thì hết rồi, nhưng chưa bao giờ có kiểu quanh co lòng vòng nói chuyện như thế này. Anh không biết hình thức ở chung giữa hai em họ Trang là thế nào, nhưng rõ ràng Trang Lâm đối với thái độ của anh trai không thích thú chút nào.

Có phải mình đã nói quá nhiều rồi không? Đông Chí tỉ mỉ xem lại những lời nói của mình trong đầu một lần, không cảm thấy có chỗ nào có vấn đề. Vì thế càng cảm thấy tính cách của những kẻ có tiền đều thực kỳ quái, thực khó hiểu.

Xe chậm rãi vòng qua quảng trường bên hồ Bích Ba. Đông Chí cách một cái núi giả xa xa nhìn thấy cửa Tây khu kí túc nhân viên của trường học. Anh hôm nay bỗng cảm thấy cái cổng phía Tây cũ kỹ này lại đột nhiên thuận mắt như vậy.

"Dừng ở đây đi." Đông Chí vội nói: "Cái cổng kia tương đối chật hẹp, xe không vào được."

Trang Châu nhìn lướt qua cái cửa sắt hoen rỉ đang đóng một nửa, khẽ nhíu chân mày: "Nơi này cách chỗ thầy ở xa không?"

"Không xa, không xa." Đông Chí chỉ chỉ tòa nhà ẩn hiện trong tàng cây phía sau tường viện: "Tôi ở chỗ đó, căn nhà có ban công có treo một cái vòng màu xám trong tòa nhà đó."

Trang Châu theo hướng ngón tay anh chỉ nhìn qua, tầm mắt dừng ở trên ngón tay thon dài một chút, lập tức lại như không có gì mà dời đi: "Vậy tôi liền không khách khí với thầy nữa. Lại nói tiếp, Trang Lâm nhà tôi phi thường tin cậy thầy, nên tôi cũng không coi thầy là người ngoài. Nếu có chuyện gì tôi có thể giúp đỡ, thầy Lăng ngàn vạn lần đừng khách khí với tôi."

"Đâu có." Đông Chí tuy rằng trời sinh tính tình có chút lãnh đạm, không thích cùng người khác tiếp xúc quá nhiều, nhưng lời nói khách khí thì vẫn phải nói: "Trò ấy là học sinh của tôi, những điều này là việc tôi nên làm."

Trang Châu tựa hồ còn muốn nói gì nữa, nghĩ nghĩ lại nhẫn trở về, khách khách khí khí từ biệt. Lăng Đông Chí nhìn theo xe hắn rời đi, xoay người một đường chầm chậm chạy về nhà.

Có lẽ là do trong lòng có lo lắng, nên Đông Chí cảm thấy một đường này bất luận lúc nào cũng an tĩnh lạ thường. Trên cành cây không có tiếng chim sẻ líu ríu, ven đường không có miêu miêu cẩu cẩu chạy nhảy nô đùa, thậm chí con yểng ở phía sau tòa nhà cũng không gào giọng gọi tên anh.

Điều này khiến anh càng cảm thấy bất an. Đến đoạn đường cuối cùng, anh cơ hồ là chạy nước rút trở về.

Cửa sổ nhà anh khẽ mở, trên ban công đang phơi bộ da bọc sô pha đã được giặt sạch, nhưng ban công hoàn toàn im ắng, từ dưới lầu nhìn lên không có bất luận dấu hiệu của vật sống nào. Đông Chí ba bước thành hai chạy nhanh lên lầu, lúc đẩy cửa ra trong lòng vô cùng khẩn trương. Khắp căn nhà từ trong ra ngoài nơi nơi đều phi thường tĩnh mịch.

Tiểu Dạng Nhi chưa tới.

Một góc bên hồ Bích Ba, trong lùm cây bên cạnh khu nghỉ chân ở quản trường, Tiểu Dạng Nhi vừa gặp kinh hách đang cuộn tròn người, lười biếng nằm trên cỏ phơi nắng, bên cạnh là nhóm bạn đồng hành cùng nó bước chân vào giang hồ, Bồi Tây một con mèo toàn thân màu nâu y như con báo ghé vào bên người nó, an ủi dùng đầu lưỡi liếm liếm đầu Tiểu Dạng Nhi.

"Đông Chí sẽ không giận cậu đâu." Bồi Tây đôi mắt nâu to tròn cảnh giác đảo quanh bốn phía quanh lùm cây, cái đuôi có chút bất an lắc lắc "Lần trước chúng ta làm dơ tấm thảm màu trắng trong phòng tranh của anh ấy, anh ấy cũng đâu có tức giận."

Tiểu Dạng Nhi ủ rũ: "Lần này không giống."

Bồi Tây trấn an tiếp: "Không có gì không giống, không phải cậu đã trở lại rồi đó sao? Đông Chí nói rồi, phạm sai biết sửa là tốt."

Tiểu Dạng Nhi chôn đầu vào giữa hai móng vuốt, buồn thanh hờn dỗi nói: "Nhưng mà khăn tay của anh ấy đã bị cảnh sát cầm đi rồi. tớ nghe nói bọn họ muốn từ chiếc khăn tay tìm manh mối để biết được ai là chủ nhân chiếc khăn tay. Nếu bọn họ thật sự tìm được Đông Chí…"

"Sẽ không." Bồi Tây bị nó nói cũng có chút không dám chắc: "Đông Chí không phải đã nói chiếc khăn sẽ không lưu lại dấu vân tay sao? Hơn nữa đó là một chiếc khăn mới tinh, anh ấy còn chưa sử dụng mà."

Tiểu Dạng Nhi kỳ thật cũng không biết rõ dấu vân tay là cái gì, chỉ biết cảnh sát từ dấu vân tay là có thể bắt được tội phạm, rất lợi hại. Nó hiện tại đã biết rõ mình đã gây họa lớn rồi, trong lòng lại càng sợ hãi, sợ Đông Chí sẽ bị cảnh sát bắt đi, về sau sẽ không thể làm cá chiên cho bọn nó nữa.

Bồi Tây lắc lắc đuôi hai cái: "Nếu không… chúng ta lén trộm cái khăn tay ra."

Tiểu Dạng Nhi rất hoài nghi nhìn nó: "Tới cục cảnh sát sao?"

Ánh mắt Bồi Tây thoáng có chút hưng phấn, cái đuôi vẫy vẫy càng thêm dứt khoát: "Không phải cậu nói có người theo dõi cậu sao? Bọn họ không phải muốn tìm chủ nhân chiếc khăn tay sao? Vậy chúng ta cứ đi theo bọn họ là được rồi."

Tiểu Dạng Nhi chớp chớp đôi mắt to, cảm thấy nó nói cũng có lý.

"Không có khăn tay, cảnh sát sẽ không thể tìm được Đông Chí." Bồi Tây càng nghĩ càng cảm thấy mình nói chuẩn: "Tớ sẽ đi tìm cái tên ngốc vừa rồi theo dõi cậu."

Tiểu Dạng Nhi nhìn đứa bạn nhanh như chớp từ trong lùm cây phóng ra ngoài, do dự một chút, vẫn đứng dậy chạy theo: "Bồi Tây, cậu chờ một chút!"

12. Chương 12: Tự Cho Là Thông Minh

Khi Đông Chí tìm được Tiểu Xám, nó đang rúc trong tòa núi giả cạnh cây anh đào trong công viên ngủ gật.

Nơi này có chút vắng vẻ, không đông người, lại là nơi cản gió, nắng vàng ấm áp chiếu xuống, có đôi khi Tiểu Dạng Nhi cùng Bồi Tây cũng sẽ tới đây. Tiểu Xám rất thích ở chỗ này, là bởi vì nằm ở đây, chỉ cần vừa mở mắt ra là có thể nhìn thấy tiểu khu trước đây nó cùng chủ nhân nó ở. Đó là một khu dân cư lâu đời cũ kỹ, ngoài cửa còn chả thèm lắp thiết bị chống trộm, cũng không có bảo vệ trông coi, cho nên chủ nhân của nó trước đây mới xui xẻo gặp phải bọn cướp như thế.

Tiểu Xám theo tầm mắt Đông Chí nhìn ra tiểu khu xa xa kia, nâng móng vuốt lau mặt, lười biếng thở dài: "Aiz, già rồi, già rồi, đạo đức giả một chút."

Đông Chí vươn tay gãi gãi cổ nó.

Tiểu Xám không khách khí gạt tay anh ra, không chút cao hứng nói: "Đừng coi tôi là con mèo con như Tiểu Dạng Nhi."

Đông Chí mỉm cười: "Tao tới tìm mày thật sự là vì đám nhóc Tiểu Dạng Nhi kia."

Tiểu Xám cảnh giác vẫy vẫy cái tai: "Bọn nó lại gây họa gì à?"

"Mày giúp tao tìm tụi nó." Đông Chí nói: "Chúng nó đi trộm đồng hồ của một nhà có tiền, hiện tại đang bị cảnh sát theo dõi, tao sợ nó thiếu kiên nhẫn lại gặp rắc rối."

Đôi mắt lam của Tiểu Xám chớp chớp: "Nó không tới tìm anh?"

Đông Chí lắc đầu.

"Tôi biết rồi." Tiểu Xám lắc lắc cái đuôi cụt: "Anh về trước đi, chuyện này giao cho tôi."

Ai cũng không thể trông cậy vào việc một con mèo gặp phải chuyện gì cũng sẽ gọi điện liên lạc với bạn. Đông Chí tuy rằng có thể nghe hiểu tụi nó nói gì nhưng anh cho tới giờ đều không trông cậy vào đám vật nhỏ lông xù này sẽ nhớ được số điện thoại của mình. Mà cho dù chúng nó có thể nhớ được dãy số đó thì có thể chạy đi đâu để gọi điện đây?

Tìm không thấy Tiểu Dạng Nhi và Bồi Tây, hiện tại đến cả Tiểu Xám cũng không thấy bóng dáng. Đến ngày thứ ba, Đông Chí đứng ngồi không yên. Tuy rằng hôm đó Trang Châu đã nói cho anh biết Tiểu Dạng Nhi đã được thả đi, nhưng anh vẫn chưa nhìn thấy tận mắt, ai biết được Tiểu Dạng Nhi có thật sự được thả tự do hay không? Nếu Tả Hạc lúc ấy chỉ làm cho có lệ trước mặt Trang Châu cũng không phải không có khả năng, dù sao con người ở trên thế giới này cũng sẽ không để ý tới việc thừa hay thiếu một con mèo hoang.

Đông Chí lái xe tìm kiếm ở những nơi đám mèo hoang thường tụ tập, Tiểu Dạng Nhi thường xuyên tới công viên, chỗ lùm cây phụ cận hồ Bích Ba nhưng không thấy, anh thậm chí còn liều lĩnh dừng lại ở cạnh hai con mèo hoang đang đùa giỡn ở bên đường, hỏi bọn nó có biết tin tức gì của Tiểu Dạng Nhi không, kết quả khiến hai con mèo kia sợ chết khiếp, nhanh như chớp phóng vụt đi.

Đông Chí lái xe vòng quanh Ngự Cảnh Uyển một vòng, cuối cùng thất vọng mà trở về. Đến khi xe vòng qua hồ Bích Ba, Đông Chí tùy tay chỉnh gương chiếu hậu, lại nhìn thấy một dáng người quen thuộc. Đông Chí vội dừng xe, từ cửa sổ thò đầu nhìn lại cho kỹ, quả nhiên là Tả Hạc. Nhưng anh ta không mặc cảnh phục, mà mặc một bộ đồ vận động bình thường, thoạt nhìn giống một viên chức đi tản bộ tập thể dục. Nhưng ở

thắt lưng anh ta có giắt một cái đai nhỏ màu xanh, trong tay còn cầm một cái que bằng cành cây khô.

Đông Chí nhìn rõ cái que trong tay hắn, trái tim nhất thời đập bang bang.

Có lẽ là chức nghiệp đã tạo thành thoi quen cảnh giác, Đông Chí mới chỉ nhìn anh một chút, Tả Hạc đã quay người lại, đôi mắt sắc bén chăm chú nhìn lại đây. Bốn mắt giao nhau, Tả Hạc có chút ngẩn ra, thu lại thần sắc cảnh giác nổi lên trong mắt: "Thực trùng hợp, thầy Lăng vừa tan tầm sao?"

Đông Chí có tan tầm thật thì cũng không về đường này, nhưng bị anh ta nói như vậy, trong lòng không khỏi khẩn trương: "Đi bàn bạc chút chuyện, còn Tả đội trưởng đây là?"

"Tôi đang tìm con mèo." Tả Hạc nhún vai: "Thầy Lăng còn nhớ con mèo hoang mấy hôm trước nhìn thấy ở trong Ngự Cảnh Uyển không?"

Đông Chí nhảy dựng, cổ họng thoáng có chút khô khốc: "Tôi nghe Trang tiên sinh nói đã thả nó rồi mà?"

"Đúng vậy." Tả Hạc lưu ý biểu tình trên mặt Lăng Đông Chí, miệng lại không nhanh không chậm trò chuyện: "Nhưng tôi vẫn cảm thấy con mèo đó có chút khác thường. Trong lòng vẫn không bỏ xuống được, nên muốn tìm nó thử xem."

"Khác thường chỗ nào?" Đông Chí càng căng thẳng hơn: "Không phải nói là mèo hoang sao?"

"Là mèo hoang." Tả Hạc khẳng định gật đầu: "Nhưng nếu là mèo hoang thì sao lại nghe theo mệnh lệnh của người chủ chiếc khăn tay?"

Lăng Đông Chí há miệng thở dốc. Chẳng lẽ trong chuyện này thực ra mình mới là người làm phiền hà tới Tiểu Dạng Nhi sao? Nếu lúc ấy mình không tự cho là thông minh mà dùng khăn tay, Tiểu Dạng Nhi và Bồi Tây đem đồng hồ trả về tuy rằng phải tốn chút sức lực nhưng cũng sẽ không khiến người ta hoài nghi?

Tả Hạc thành thục dùng cái que chọc chọc gẩy gẩy trong lùm cây: "Tôi cảm thấy sau lưng con mèo đó hẳn còn có một người khác."

Đông Chí khó nhọc cười cười: "Vậy sao? Cũng bởi vì cái khăn tay kia?"

Tả Hạc do dự một chút, cười nói: "Vụ này đã hủy bỏ bản án, nói cho anh cũng không tính là gì. Vụ án trộm đồ này tuy rằng lớn, nhưng người bị hại cuối cùng cũng không tổn thất gì, nhiều nhất cũng chỉ là tin tức xã hội. Nhưng mà tôi vẫn cảm thấy dường như có người đứng sau khống chế mấy con mèo kia. Nếu không truy ra được, nói không chừng người này sẽ lợi dụng đám mèo đó để làm việc xấu cho mình."

Đông Chí âm thầm thở phào một hơi: "Vậy anh hiện tại đã tan tầm? hay là đang ở đây tăng ca vậy?"

"Không còn cách nào khác." Tả Hạc hé miệng mỉm cười: "Ăn một bát cơm nhưng tâm tư vẫn đặt ở việc này. Án mình chưa phá, trong lòng liền không bỏ xuống được."

Đông Chí không biết nên làm thế nào để biện giải cho bản thân bị coi là độc thủ đứng sau màn, nhưng vô duyên vô cớ bị quy chụp thành người xấu khống chế động vật nhỏ gây tội, anh có chút không cam lòng.

"Nói không chừng là gặp may thì sao." Đông Chí ý đồ nói bóng nói gió xáo trộn tin tức tai nghe mắt thấy một chút: "Nhỡ người đó thấy con mèo chạy ra ngoài chơi đùa, còn tưởng là lấy đồng hồ trong nhà mang ra chơi, cho nên giúp nó buộc lại đeo trên cổ cho nó mang về nhà thì sao? Cũng có thể là con mèo đó thấy đồng hồ lấp lánh mang ra Ngự Cảnh Uyển chơi chứ không có ý lấy thì sao?"

"Đương nhiên cũng có khả năng này." Tả Hạc trầm ngâm một chút, chậm rãi nói: "Nếu là như thế thì sao cái khăn tay lại không có dấu vết gì lưu lại?"

Đông Chí: "…"

"Khăn tay mới tinh." Tả Hạc thì thào tự nói: "Đó cũng là một điểm đáng nghi."

Đông Chí quả thực muốn hộc máu, hóa ra mình lại tạo ra nhiều lỗ hổng thế sao? Nhưng cũng từ mấy câu nói của anh ta, cũng có thể khẳng định Tiểu Dạng Nhi quả thật không bị bắt lại, mình cũng coi như có thể yên tâm một chút.

Đông Chí cũng không dám ở lại lâu, tìm cớ có một đồng nghiệp gọi điện liền nhanh chóng chuồn mất. Cũng vì Đông Chí đi quá nhanh mà không chú ý tới Tả Hạc đứng đó nhìn theo anh rời đi, trong mắt trừ bỏ nghi hoặc còn có một chút thần sắc khác lạ.

13. Chương 13: Như Vậy Không Ổn

"Tiểu Dạng Nhi tới Vương thôn rồi." lão Miêu đứng trên cửa sổ lắc lắc cái đuôi, lười biếng nói: "Đi tối qua."

"Vương thôn?" Đông Chí giật mình, không yên lòng khuấy khuấy hộp dầu thông trong tay, lại bóp thêm chút thuốc màu pha vào: "Chính là cái làng chài năm ngoái đã tới đấy sao?"

Tiểu Xám liếm liếm móng vuốt mình, không lên tiếng.

Thành phố Tân Hải nằm ven biển, các đô thị vùng duyên hải đều đã được khai phá cảnh biển làm điểm du lịch, cầu tàu có trải thềm đá, quang cảnh những thuyền đánh cá thuần phác trước kia đã sớm không còn thấy. Đông Chí biết phụ cận gần đó có một làng chài nổi danh, nhưng trước giờ vẫn chưa từng tới đó. Những hải đảo nằm xa hơn một chút, anh lại đã tới không chỉ một lần.

Tiểu Dạng Nhi từng theo anh tới một làng chài nhỏ gọi là Vương thôn nằm trên đảo, các thuyền đánh cá của bọn họ chạng vạng mỗi ngày mới trở về nhà, toàn bộ người trong thôn đều ra bến chờ thuyền về, người lớn, trẻ nhỏ náo nhiệt vô cùng, tựa như sắp đón năm mới. Chờ sau khi bọn họ tản đi hết thì trên bến tàu còn lưu lại rất nhiều tôm cá nhỏ ngư dân không cần, đều tươi mới cực kỳ. Đông Chí cũng từng tìm hiểu về làng chài nhỏ kia, từ nội thành xuất phát đi cũng mất hai giờ chạy xe. Anh không nghĩ ra Tiểu Dạng Nhi đã tới đó như thế nào, chạy bộ? hay là trốn ở góc khuất không ai biết đi nhờ xe người ta tới?

Động vật có những bí mật riêng không ai biết tới khiến Đông Chí vừa thấy kinh ngạc vừa thấy thần kỳ vô cùng.

"Chắc là chỗ đó không?"

"Còn có Bồi Tây nữa." Tiểu Xám bất mãn giật giật lỗ tai: "Khi tôi tìm được hai đứa nó, chúng nó đang định lẻn vào cảnh cục để tìm cái khăn tay của anh. Nếu không phải do tôi ngăn lại, không biết còn gây chuyện ầm ĩ thế nào nữa?"

Đông Chí bị ngữ khí của nó chọc cười. Anh đương nhiên biết tuổi Tiểu Xám đã cao, nhưng bộ dạng nó xù lông như vậy, thấy thế nào cũng là một tiểu sủng vật đáng yêu, cho nên mỗi lần nghe nó lên mặt ông cụ non giáo huấn đám nhóc mèo con kia, Đông Chí đều khó hiểu cảm thấy buồn cười.

"Mày làm rất đúng." Đông Chí mỉm cười khen nó: "Nếu thật sự để chúng nó đi tìm chiếc khăn tay, vậy càng khiến cảnh sát coi trọng manh mối này, đến lúc đó chỉ sợ càng thêm phiền toái."

Trên mặt Tiểu Xám toát ra biểu tình vừa kiêu ngạo lại tự đắc.

Đông Chí rất muốn cười, tuy rằng Tiểu Xám dùng hành động của mình để chứng minh quy luật gừng càng già càng cay nhưng khi thấy cặp mắt màu lam ngập nước kia của nó, Đông Chí cảm thấy đáng yêu không chịu nổi. Nếu không phải băn khoăn lòng tự trọng của nó cao ngút trời thì anh đã muốn chạy tới xoa đầu nó một phen.

"Lần trước mày bảo sẽ đi cùng Tiểu Dạng Nhi mà." Đông Chí hỏi nó: "Sao không đi theo?"

Tiểu Xám nhấc thân đứng lên, lười biếng nhắm mắt lại: "Lớn tuổi, chạy không nổi." Nói xong còn khẽ thở dài.

Đông Chí nhịn không được, lại gần gãi gãi cổ nó. Anh không biết nên nói gì cho phải, bởi vì anh biết, Tiểu Xám đúng là đã già rồi.

"Đông Chí." Tiểu Xám nhắm mắt lại lắc lắc cái đuôi cụt: "Tôi cảm thấy anh như vậy không ổn."

"Không ổn chỗ nào?" Đông Chí từng cái từng cái vuốt lông Tiểu Xám. Khác với Tiểu Dạng Nhi và Bồi Tây lông tơ mềm mại, lông Tiểu Xám đã trở nên thô ráp cứng ngắc, đồng thời mất đi sức sống mạnh mẽ

và màu lông sáng bóng như hồi trẻ, cảm xúc trong lòng bàn tay anh lúc này giống như nhuốm đầy hương vị tang thương.

Tiểu Xám lười biếng nói: "Anh cứ ở cùng chúng tôi như thế không ổn đâu. Anh đừng quên, những người đi hai chân ngoài kia mới là đồng loại của anh."

Đông Chí tạm dừng một chút, sau đó lại tiếp tục vuốt lông nó, lại nhẹ nhàng gãi gãi cái đuôi nhỏ lắc qua lắc lại: "Tao biết."

Nửa câu sau anh không nói. Nhưng anh cảm thấy Tiểu Xám nhất định hiểu được.

Đôi khi, anh thà rằng mình không phải đồng loại với bọn họ.

Tiểu Xám nói khiến anh nhớ tới lời chị dâu Hàn Mẫn.

Mấy năm trước khi chị Hàn Mẫn được anh hai dẫn về Lăng gia gặp gia trưởng, cũng đã nói với anh hai rằng chú út quả thực không chút thú vị. Đương nhiên nguyên văn câu nói của chị ấy vốn không phải như thế. Cho dù chị ấy có dùng mấy câu đại loại như "không vướng khói lửa nhân gian" gì đó nghe qua tương đối mỹ miều văn nghệ để tô điểm ý tứ của chị ấy, nhưng từ nhỏ tới lớn đã nghe rất nhiều nghị luận kiểu như thế nên anh hai Lăng Lập Đông lập tức liền hiểu ý chị ấy muốn biểu đạt, sau đó anh ấy lại dùng một câu thực không đầu không đuôi để diễn tả cái nhìn của mình: "Em cũng phát hiện sao? Kỳ thật anh vẫn luôn hoài nghi chú ấy là yêu tinh."

Sau đó, Lăng Bảo Bảo được sinh ra, Đông Chí ngại ồn cứ tránh xa, Hàn Mẫn liền nói để anh dính chút nhân khí nên cứ ném thằng bé cho anh. Lăng Bảo Bảo còn đặc biệt vui lòng quấn lấy anh mà chơi đùa, cho nên có đôi khi Hàn Mẫn còn oán giận với ông bà nội là anh cứ trốn tránh Lăng Bảo Bảo.

Đông Chí trong lòng rõ ràng, chị dâu không phải đang muốn đùa giỡn anh, anh có thể nhìn ra trong mắt chị ấy có sự nghi ngờ được cho là đã che dấu thực hoàn hảo. Không phải thật sự hoài nghi mình không phải nhân loại mà Đông Chí cảm thấy chị dâu đang nghi ngờ anh rốt cuộc có phải mắc chứng tự bế hoặc là có vấn đề về tinh thần nào đó không.

Đông Chí cảm thấy mình tất yếu vẫn nên tự kiểm điểm lại bản thân, từ nhỏ tới lớn anh quả thật không có bạn bè đặc biệt thân thiết nào đó. Khi còn bé, anh đặc biệt hướng nội, sau đó lớn lên phần lớn thời gian anh đều đặt trong chuyện vẽ tranh, cơ hồ chưa từng cùng lũ nhỏ hàng xóm chạy nhảy nghịch phá cái gì. Khi lên đại học ngược lại cũng khá thân cận với học trưởng…

Đông Chí lắc đầu, tận lực bỏ qua đoạn hồi ức này.

Sau khi đi làm, nhà trường yêu cầu bọn họ sáng tạo tác phẩm, đề cao sự nổi tiếng của bản thân. Cho nên trừ bỏ thời gian lên lớp, toàn bộ thời gian còn lại đều đặt hết trong phòng vẽ tranh, trừ bỏ thầy Lục giáo viên Mỹ thuật tạo hình và Tiểu Chúc ở lầu trên kí túc xá, còn lại anh đều duy trì khoảng cách không xa không gần với những đồng nghiệp khác trong trường. Tựa hồ không có một ai có thể giống như tụi Tiểu

Xám, vẫn luôn thản nhiên bước vào trong cuộc sống sinh hoạt của anh.

Tiểu Xám được anh vuốt ve càng duỗi người làm biếng: "Đông Chí, anh quá cảnh giác. Tôi không hiểu anh đang đề phòng cái gì?"

"Thói quen thôi, có đề phòng gì đâu." Đông Chí cười lắc đầu: "Còn nữa, giao tiếp với người khác là một chuyện rất phiền phức."

"Tôi nói chính là ý này." Tiểu Xám liếm liếm đầu ngón tay anh: "Phiền toái chính là một phần của cuộc sống nhân loại. giống như trời sinh mèo phải bắt chuột, con người trời sinh chính là sống cùng một chỗ với đồng loại. Anh lại không hợp đàn."

"Tao không cảm thấy mình không hợp đàn." Đông Chí muốn biện giải cho mình: "Mày xem, phần lớn thời gian của tao đều đặt trong việc hoàn thành tác phẩm — đây vốn là chuyện một mình mình phải hoàn thành, cũng không phải diễn kịch, cần gì phải hợp tác với ai?"

Tiểu Xám nằm trên cửa sổ phơi nắng nửa ngày, ánh mắt đã díp cả lại, nghe anh nói vậy, mắt không thèm mở mà lầu bầu một câu: "Tôi cảm thấy anh so với tôi càng giống mèo hơn. Có lẽ, anh kỳ thật là một con mèo, chỉ là trưởng thành sai hình dạng."

Đông Chí ngẩng đầu, nhìn về phía Tiểu Bát Tiểu Cửu vừa đậu xuống một cành cây ở cách đó không xa, ra hiệu chớ có lên tiếng. Anh biết Tiểu Xám hẳn là rất mệt, nếu không phải vội vàng chạy về nói cho anh biết tình hình của Tiểu Dạng Nhi và Bồi Tây thì nó sẽ không lao lực mà chạy một mạch khu vực trường học. Hình như loài mèo cũng có phân chia địa bàn riêng, tựa như khu vực trường học này hẳn là thuộc về đám ly miêu ở sau núi kia.

Còn quyền sở hữu quanh khu vực phòng vẽ tranh đã sớm bị Tiểu Bát Tiểu Cửu đánh dẫu lãnh thổ của mình. Bình thường, lúc này, Tiểu Bát Tiểu Cửu cũng sẽ tới cửa sổ phòng tranh của anh phơi nắng, hoặc ăn chút vụn bánh mì anh cho. Chỉ là địa bàn hàng ngày của chúng nó hôm nay đã bị một lão miêu chiếm cứ, điểm này khiến cho 2 con bồ câu rất bất an. Thẳng tới khi đại gia hỏa này đi ngủ, hai chúng nó vẫn còn chút kinh hồn bất định. Hơn nữa, chúng cũng nhìn ra lão miêu này là người quen của Đông Chí, hai con bồ câu càng lo lắng liệu sau này nó có thường xuyên xuất hiện hay không? Nếu thường xuyên tới đây vậy ở trên địa bàn của mình lúc nào cũng thấy một lão miêu hung tợn dữ dằn, cuộc sống của hai chúng nó còn có gì tốt đẹp để nói đây?

Tiểu Bát thực cẩn thận nhảy tới đầu ngọn cây tương đối gần cửa sổ, vừa nơm nớp lo sợ nhìn lão miêu đang ngủ, vừa thấp giọng hỏi Đông Chí nhằm chứng thực nghi vấn trong lòng chúng lúc này: "Ngày mai nó lại đến sao?"

Đông Chí cười lắc đầu: "Hôm nay là có chuyện. xin lỗi, dọa tụi mày sợ sao?"

Tiểu Bát thấy anh lắc đầu, nhất thời thở phào một hơi: "Tiểu Thập Tam nhà tôi chính là bị mèo bắt đi… mẹ nó, dọa chết người."

Đông Chí cũng thấp giọng lặng lẽ an ủi chúng nó: “Đừng sợ, tao sẽ nhắc nhở nó.”

Tiểu Bát khó tin liếc Tiểu Xám thêm một cái: “Nó sẽ nghe lời anh sao?”

Đông Chí gật đầu.

Tiểu Xám đột nhiên quẫy đuôi một cái, Tiểu Bát sợ tới mức bay vọt lên. Tiểu Cửu đậu trên cành cây xa xa cũng bất an mà vỗ cánh mấy cái.

“Đừng sợ.” thấy bộ dạng thất kinh của hai tiểu tử kia, Đông Chí có chút áy náy: “Mai tao mang hạt ngô cho tụi bay nhé.”

Tiểu Bát run rẩy đậu xuống bên cạnh Tiểu Cửu, còn không quên cò kè mặc cả với anh: “Phải là loại ngô ngọt của nhà bà Cố trong chợ.”

Tiểu Cửu cọ cọ bả vai nó mấy cái, sẵng giọng: “Tiểu Bát!”

Tiểu Bát chịu kinh hách, thái độ rất kiên trì: “Muốn ngô ngọt nhà bà ấy — Đông Chí, anh trước kia từng nói, mỗi khi chịu kinh hách phải ăn đồ ngọt mới trấn tĩnh được, nếu không sẽ lưu lại bóng ma tâm lý.”

“Tao có nói vậy sao?” Đông Chí đực mặt.

Tiểu Bát lao thẳng xuống chỗ Đông Chí gào to: “Không được quỵt nợ! Không được giả bộ quên!”

Tiểu Xám nằm trên cửa sổ bị quấy nhiễu, thập phần không kiên nhãn mà xoay người một cái, cái đuôi như muốn uy hiếp mà đập đập xuống nền hai cái. Tiểu Bát hoảng sợ, ở giữa không trung vèo một cái lượn cong chuyển hướng, lủi thủi đậu trở về bên cạnh Tiểu Cửu.

Đông Chí che miệng mỉm cười.

14. Chương 14: Bị Đùa Giỡn

Bà Cố Tiểu Bát nói chính là lão bà bà mở một cái quán rau quả trong cái chợ gần khu vực kí túc nhân viên trường. Nghe nói nhà bà ấy nằm ở phía sau ngọn núi, trong nhà có vườn táo rộng vài mẫu đất, vừa để bán cũng vừa để ăn. Đông Chí rất thích táo nhà bà ấy, vừa ngọt lại giòn. Để một quả táo trên cửa sổ, cả ngày trong phòng vẽ tranh đều tràn ngập hương thơm dịu ngọt của táo, rất dễ chịu.

Thật không may, hôm nay Đông Chí tới sạp hàng của bà Cố, trừ bỏ mấy thứ rau xanh cũng chỉ còn mấy

quả táo và mấy quả đào đã chín giòn, không có ngô ngọt Tiểu Bát nói. Đông Chí chỉ có thể mua mấy quả táo, lại mua thêm hai cây mía nhờ người ta tước luôn cho, tính toán lấy mấy thứ này về để an ủi Tiểu Bát và Tiểu Cửu bị kinh hách.

Xung quanh chợ đông người nhiều xe, ngã tư đường lại chật hẹp, khi Đông Chí tới đã cố ý gửi xe ở bãi đỗ trong quảng trường suối phun gần đó rồi đi bộ vào. Giữa trưa là thời điểm náo nhiệt nhất chợ, trên quảng trường, ngược lại khá vắng người. Đông Chí mua xong xách túi đồ đi ra, xa xa thấy một nam nhân trung niên mặc áo khoác xám dắt theo một con Husky đi tản bộ. Nam nhân trung niên nhìn có chút quen mắt, mà con chó trong tay ông ta lại càng quen mắt hơn.

Đông Chí có chút buồn bực sao cả ở đây cũng có thể nhìn thấy cún cưng của nhà người ta thế này. Nơi này tuy rằng cách không xa Ngự Cảnh Uyển nhưng với những người thường dắt chó đi dạo mà nói, đa phần đều đi tới hồ Bích Ba, dù sao chỗ đó vừa vắng người, không gian lại rộng rãi. Anh và người nhà Trang Lâm cũng chỉ tính là quen biết, nhà người ta có thói quen gì tự nhiên không biết được.

Người kia chính là quản gia tiên sinh được Trang Lâm gọi là Thất bá, ông nhìn thấy Đông Chí từ xa liền lộ ra biểu tình tươi cười. Ngược lại trên mặt con cún Hắc Đường, đôi mắt lam lộ ra vẻ hung dữ, tràn đầy khinh thường, toát ra khí tức thô bạo.

"Thầy Lăng, thực trừng hợp." Thất bá kéo Hắc Đường đi thẳng tới chỗ anh: "Thầy vừa tan trường sao?"

"Đúng vậy, tôi vừa dạy xong, ra ngoài mua chút đồ." Đông Chí rất có hảo cảm đối với vị trung niên đại thúc đầy hòa khí này, thấy ông chủ động chào hỏi liền cười đáp: "Thất bá đi tản bộ sao?"

Thất bá cười nói: "Dạ dày Hắc Đường hai ngày nay không ổn, tôi dẫn nó tới bác sỹ, đang trên đường về."

Đông Chí biết vị cẩu thiếu gia này được chủ nhân chăm sóc rất chu đáo, cũng không quá lo lắng, chỉ hỏi han một câu: "Bác sỹ nói sao? Có nghiêm trọng không?"

Những người nuôi dưỡng sủng vật đều rất vui khi bảo bối nhà mình được người khác quan tâm, trên mặt Thất bá tỏ ra rất cao hứng: "Không nghiêm trọng, chỉ là ăn nhiều đồ dầu mỡ thôi."

Thất bá còn chưa dứt lời, Hắc Đường đột nhiên nằm lăn ra đất, vừa ô ô kêu, vừa run rẩy co giật liên tục. Đông Chí bị tình huống bất ngờ này làm cho giật mình, suy nghĩ đầu tiên trong đầu chính là: bị động kinh?!

Không đợi anh suy nghĩ xem con chó này có bị động kinh hay không, chợt nghe Hắc Đường rền rĩ nức nở kêu to: "Đau chết mất… hình như có xương mắc trong cổ họng… A, chảy máu rồi…."

Đông Chí vội nói: "Có phải nó bị vật gì mắc trong cổ họng không? Có phải hóc xương không?"

Nói xong mới kịp phản ứng quản gia tiên sinh thoạt nhìn thập phần chiếu cố Hắc Đường, nhưng từ đầu tới

cuối đều không có phản ứng gì đối với tình huống của nó, vừa không có biểu hiện lo lắng, cũng không giật mình hoảng hốt giống anh. Trong lòng Đông Chí ân ẩn cảm thấy không đúng, vừa ngẩng đầu quả nhiên liền thấy biểu tình bất đắc dĩ của Thất bá.

"Thầy Lăng, xin lỗi, để cậu phải chê cười." Thất bá khom lưng xuống vỗ vỗ đầu Hắc Đường, sủng nịnh cười nói: "Hắc Đường là đang muốn đùa giỡn với cậu thôi."

Để chứng minh lời ông nói, Hắc Đường đang nằm co giật liền đứng bật dậy vững vàng trên mặt đất, vừa lắc lắc lông mao bóng mượt vừa nhếch miệng chó phát ra âm thanh hừ hừ, giống như đang cười nhạo biểu tình hoảng hốt của Đông Chí.

"Giả chết?!" Đông Chí kinh ngạc, tâm nói TMD rốt cuộc nó là loại yêu quái gì, cư nhiên còn biết diễn loại tiết mục có yêu cầu cao như giả chết này?

Hắc Đường vẻ mặt cười nhạo lắc lắc cái đuôi, nhìn anh nói: "SB." (SB: là ngôn ngữ mạng, đọc là shǎbī có nghĩa là ngu ngốc, ác ý vũ nhục người đối diện)

Đông Chí: "…."

Đây căn bản không phải đùa giỡn, là trắng trợn bị đùa giỡn có được không? Đông Chí mặt không đổi sắc nhìn con chó tai quái: "Nó thường làm vậy?"

Thất bá bất đắc dĩ gật đầu, rồi đưa tay về phía nó tạo thành hình khẩu súng lục khoa tay múa chân: "Bằng!"

Hắc Đường không sủa một tiếng trực tiếp ngã lăn ra đất, chân sau còn thập phần nhập vai mà giật giật hai cái.

Đông Chí: "…."

Hắc Đường đang nằm im giả chết lại lắc mình đứng dậy, miệng hừ hừ thêm mấy tiếng nữa tựa như đang cười.

Đông Chí thật sự có cảm giác sụp đổ, tâm nói: rốt cuộc là dạng yêu nghiệt nào mới có thể dạy dỗ ra được con quái vật này a, đờ mờ.

Thất bá một chút cũng không chú ý tới biểu tình tan nát của Đông Chí, vẻ mặt tươi cười hớn hở vuốt lông khích lệ cho Hắc Đường, trong giọng nói còn lộ ra sự tự hào ghê gớm: "Hắc Đường so với bất cứ con chó nào đều thông minh hơn, tam thiếu gia chỉ dạy nó một lần là nó học được ngay. Nhiều người không rõ đều bị nó làm cho hoảng sợ."

Đông Chí đờ đẫn gật đầu: “Phải, rất thông minh.”

Không chỉ thông minh, còn sắp thành tinh!

“Ông chậm rãi chơi đi, tôi về trường trước.” Đông Chí cảm thấy nếu còn tiếp tục đứng ngốc ở đây, mặt mình chắc nứt ra được luôn.

Thất bá nhiệt tình vẫy vẫy tay từ biệt anh: “Thầy Lăng đi thong thả.”

Cẩu tinh (chó yêu quái) kiêu ngạo giống như hát đệm mà phụ họa tru lên một tiếng.

Đông Chí vội bước nhanh không ngừng.

“Mía ở đâu vậy?!” Tiểu Bát cúi đầu mổ mổ dóc mía, rất chi là bất mãn than thở: “Đây rõ ràng là mía trồng trong ruộng đi. Đông Chí, anh không biết phân biệt à.”

“Cái này không ngọt à?” Đông Chí đối với sự oán giận của nó không cho là đúng, anh cảm thấy mía nào ăn cũng như nhau mà.

Tiểu Bát rung đùi đắc ý thở dài: “Lúc này mới tháng mấy chứ, phải qua hai tháng nữa mía ăn mới ngon.”

Tuy rằng trong cuộc sống Đông Chí cũng không tính là ngu ngốc, nhưng rất nhiều chuyện bình thường anh quả thật không hiểu rõ lắm. Tính anh vốn thờ ơ lạnh nhạt, phương diện vật chất cũng không quá chú ý, ngay cả vấn đề ăn uống cũng không có gì để xoi mói, vậy thì anh còn để ý mấy thứ kia làm gì? Ông bà Lăng luôn nói là do anh làm biếng, nhưng trên thực tế làm biếng chỉ là một phần, anh đối với phương diện sinh hoạt thực sự không có nhiều so đo như vậy.

Tiểu Bát gặm gặm dóc mía trong chốc lát, bắt đầu không hài lòng quái vật lớn Đông Chí đang tranh cướp đồ ăn với nó: “Sao anh không đi vẽ tranh đi, còn ở đây giành đồ ăn với tôi?”

Đông Chí cầm một dóc mía, cắn xuống một miếng lớn, mơ hồ không rõ nói: “Các tác phẩm của tao xong hết rồi.”

Tiểu Bát theo hướng ngón tay anh chỉ nhìn qua, quả nhiên ở trong góc phòng, có mấy bức tranh lớn đang được phủ vải chống bụi. Sàn phòng vẽ đều được thu dọn sạch sẽ, thuốc màu cọ vẽ đều được sắp xếp thập phần chỉnh tề, hoàn toàn khác hẳn thời gian lộn xộn trước đây.

Tiểu Bát có chút thất vọng: “A, nhanh như vậy đã xong rồi sao?”

“Còn nhanh?!” Đông Chí gặm một dóc mía trừng mắt nhìn nó một cái: “Tao đã vẽ nửa năm rồi đó!”

Tiểu Bát phẫn nộ: “Không phải anh luôn nói phải đặt ra yêu cầu cao cho chính mình sao?”

“Vậy cũng cần kết hợp giữa làm việc và nghỉ ngơi.” Đông Chí nhổ bã mía ra, hai ngón tay cong lại búng lên đầu Tiểu Bát một cái: “Hai ngày nữa tao bị đuổi đi thu xếp phòng triển lãm, chính là đi làm cu li, mày không để tao yên tĩnh hai ngày à?”

Tiểu Bát lắc lư hai cái, tay mắt lanh lẹ đè xuống dóc mía cuối cùng: “Miếng này của tôi!”

Đông Chí hậm hực buông tay, giống như chưa ăn đủ mà liếm liếm môi.

Tiểu Bát cướp được dóc mía cuối cùng, tâm tình tốt lắm, giả mù sa mưa tỏ vẻ quan tâm tới vấn đề Đông Chí vừa nhắc tới: “Sao lại cử anh đi thu xếp phòng triển lãm vậy?”

Đông Chí dựa vào sô pha thở dài: “Mỗi trường đều phải cử một người qua đó. Tác phẩm của thầy Lục còn chưa xong, trong trường có thể đi chỉ còn lại mỗi mình tao.”

“Sao lại như vậy chứ.” Tiểu Bát căm giận, lập tức quan tâm tới vấn đề ăn uống của mình: “Anh đi thu xếp phòng triển lãm, vậy buổi trưa có quay về trường ăn cơm không?”

“Đồ vô lương tâm, chỉ biết ăn ăn ăn!” Đông Chí oán hận muốn búng nó thêm một cái, lại bị Tiểu Bát thông minh né được: “Phòng triển lãm nằm trong trung tâm thành phố, đi tới đó cũng mất ít nhất 40 phút, mày nói xem tao có về ăn trưa không?”

Tiểu Bát thở dài: “Aiz, hết bánh mì ăn.”

Đông Chí nghĩ nghĩ: “Đừng lo lắng, chuyện này tao có thể nhờ học sinh giúp.”

Tiểu Bát cao hứng một chút, lập tức lại lo lắng một vấn đề khác: “Học trò của anh tôi có biết không? Đáng tin không?”

Đông Chí chắc như đinh đóng cột: “Tuyệt đối đáng tin.”

“Vậy được rồi.” Tiểu Bát bán tín bán nghi, bất đắc dĩ dặn anh: “Nhớ chuẩn bị thêm mấy loại quả nhỏ nhớ. Ờ, tốt nhất là mấy loại xiro ngâm đường ấy.”

Đông Chí giễu cợt: “Mày ngon nhỉ.”

Hết chương 14

15. Chương 15: Lại Bị Đùa Giỡn

Hiệp hội họa sỹ tỉnh rất quan tâm tới triển lãm tranh lần này, sau khi xác định phòng trưng bày triển lãm xong, còn cố ý mời các giáo viên tham dự triển lãm ở các trường trung học trong tỉnh hợp thành một tổ công tác, chuyên trù tính các hạng mục công việc chung cho triển lãm. Trung học Nam Sơn có hai giáo viên đăng kí tham dự là Đông Chí và Lục Hành. Bởi vì tác phẩm của Lục Hành còn chưa xong cho nên công tác tổ chức bên sự kiện liền đổ lên đầu Đông Chí.

Chuyện bố trí sắp xếp phòng triển lãm đều đã có công nhân làm, nhiệm vụ chủ yếu của tổ công tác chính là cử người trông coi giám sát thi công, hoặc lâm thời có chuyện gì thì làm chân chạy việc. Công việc không tính là mệt, nhưng mỗi ngày đều phải chạy đi chạy lại giữa hai bên trường học và phòng triển lãm. Đông Chí là một người sợ phiền toái, mới làm được 2 ngày đã thấy chán. Lại cộng thêm anh là người sợ ồn ào, cố tình hiện tại trong phòng triển lãm đang sắp đặt không gian trưng bày nên toàn sử dùng máy khoan điện, hay các dụng cụ đục đẽo khác, Đông Chí nhịn hai ngày thật sự nhịn không nổi nữa, lấy cớ trong trường có việc liền mặt dày chuồn mất.

Sau khi chuồn đi mới phát hiện đã sắp tới giờ tan tầm, Đông Chí lười quay về trường, đang cân nhắc nên đi đâu để giải quyết vấn đề cơm chiều, dư quang khóe mắt lại thấy trên mặt cỏ bên cạnh phòng triển lãm mỹ thuật tạo hình có một con chó Husky khỏe mạnh cường tráng đang chạy nhảy tung tăng.

Đông Chí híp mắt.

Con Husky chạy qua chạy lại hai vòng quanh thảm cỏ, rồi nhấc một chân sau lên tiểu bậy dưới gốc cây anh đào. Sau đó nó cao hứng phấn chấn mà bắt đầu rượt đuổi đám bồ câu trên mặt cỏ. Sợi dây xích bằng da bị nó kéo lê vang lên tiếng loẹt xoẹt.

Đông Chí nhìn trái nhìn phải, xung quanh hoàn toàn không thấy thân ảnh của Thất bá đâu.

Sao con chó này lại có thể chạy tới đây vậy?

Đông Chí vốn không muốn để ý tới nó. Nhưng quanh khu này dân cư đông đúc náo nhiệt, thảm cỏ cạnh phòng triển lãm chỉ là so với sân vườn hơi lớn hơn một chút, nhưng bên ngoài những lùm cây kia chính là đường giao thông nhộn nhịp như mắc cửi, người xe qua lại như nước. Chưa nói tới việc không an toàn, nếu nó ở trong này bị bắt đi thì thật sự không biết đi đâu mà tìm.

Đông Chí xuống xe, không tình nguyện mà đi về phía cái con chó ngu ngốc đang tung tăng lăn lộn vui vẻ kia.

"Hắc Đường!"

Hắc Đường bỗng nhiên ngẩng đầu, lắc lắc cái đuôi, giống như hắt xì hơi mà từ trong lỗ mũi văng ra một cỗ

khí thô.

"Thật đúng là mày." Đông Chí đi qua đó, từ dưới đất nhặt lên cái dây xích dính đầy bụi đất lắc lắc: "Mày tới đây với ai?"

Hắc Đường giật giật lỗ tai, đôi mắt lam ngập nước toát ra thần sắc do dự. thật giống như nó cũng không ngờ lại gặp Đông Chí ở chỗ này, nhất thời không biết nên có phản ứng gì.

"Không phải là mày tự chạy tới đây đấy chứ?" Đông Chí thấy nó không phản ứng gì, có chút nghi ngờ, khom lưng xuống nhìn cái vòng cổ của nó: Hắc Đường 186XXXXX0988.

Là Hắc Đường không sai, nhưng số điện thoại này Đông Chí không nhận ra, có lẽ là của Trang Châu, cũng có thể là của quản gia tiên sinh. Đông Chí nghĩ nghĩ, cứ gọi điện cho Trang Lâm trước.

Di động của Trang Lâm vừa vang lên không lâu liền nối thông, từ trong loa vang lên tiếng thở dốc hồng hộc, như là vừa chạy bộ vừa nghe điện. Xung quanh khá ồn ào, còn kèm theo tiếng nam nữ sinh cươi đùa: "Thầy Lăng?"

Đông Chí hỏi luôn: "Em đang ở đâu thế? sao ồn vậy."

"Bọn em đang chơi bóng." Trang Lâm thở hổn hển, tựa hồ mệt muốn chết: "Thầy tìm em có chuyện gì sao?"

"Là thế này..." Đông Chí nghe thấy trong loa có người gọi tên Trang Lâm, vội vàng nói ngắn gọn: "Thầy mới từ phòng triển lãm mỹ thuật tạo hình ra, thấy Hắc Đường nhà em đang lạc một mình ở đây."

"Đệt mợ! Cái con ngu này..." Trang Lâm mắng chửi một câu: "Thầy đang giữ nó sao?"

"Ừ, đang giữ." Đông Chí nhìn con chó ngu ngốc đang ngọ nguậy đứng cạnh chân mình, bổ sung thêm một câu: "Nhưng nó lúc nào cũng nhăm nhăm muốn chạy đi."

Trang Lâm có chút phát sầu: "Trận đấu của em vẫn chưa xong, không thể qua đó được. Hay là thầy gọi điện cho anh trai em đi, chính là số điện thoại ghi trên vòng cổ của nó ấy." nói xong còn lộ ra khuôn mặt tươi cười: "Anh ấy sẽ cám ơn thầy thật hậu hĩnh. Nhờ thầy đó, thầy Lăng."

Đông Chí bất đắc dĩ, đành ngồi xuống xem lại số điện thoại trên chiếc vòng cổ của Hắc Đường.

Hắc Đường không kiên nhẫn tránh né một chút, thấy Đông Chí không được như ý cứ dây dưa không bỏ lại bu lại, con ngươi đảo đảo, lộ ra biểu tình tội nghiệp: "Mi định gọi điện thoại cho cha ta sao?"

"Ừ." Đông Chí cũng không thèm ngẩng đầu lên đáp: "Kêu anh ta tới đón mày về."

Hắc Đường lùi về sau hai bước, do do dự dự hỏi tiếp: "Ta có thể… không về nhà không?"

Đông Chí sửng sốt một chút, dừng động tác ấn số điện thoại lại: "Vì sao?" nghe thấy Hắc Đường nói như vậy, suy nghĩ đầu tiên hiện lên trong đầu anh chính là: chẳng lẽ Trang Châu ngược đãi nó?

Hắc Đường bất an lắc lắc cái đuôi: "Ta không dám về. Dù có về cũng sẽ bị bắt đem bán."

"Là ai?" Đông Chí kinh ngạc, anh cảm thấy Trang Châu rất quan tâm tới nó, người trong nhà ai to gan dám đem nó đi bán?

Hắc Đường rụt cổ: "Là… người làm vườn trong nhà."

Cỏ dại trong nhà Trang Châu cũng không có bao nhiêu, khẳng định không chỉ có 1 người làm vườn cố định. Đông Chí chưa đi vào cái tòa nhà lớn nằm giữa sườn núi nên không biết người làm vườn trong nhà trông thế nào. Nhưng với những khu nhà cao cấp đều sẽ có nhân viên chuyên môn xử lý, người làm vườn gì đó chắc chắn phải có.

Hắc Đường vẻ mặt đau khổ tiếp tục yêu sách: "Người làm vườn này là do Thất bá mới tuyển vào, bộ dạng vừa cao to vừa cường tráng, so với ta khỏe mạnh hơn nhiều, nơi này bị gã đá một cước, vẫn còn đau. Đúng rồi, trên mặt gã có một mắt to một mắt nhỏ, khi cười cái miệng méo méo, vừa nhìn đã thấy không giống người tốt."

Đông Chí cảm thấy vấn đề này tương đối nghiêm trọng: "Hôm nay là gã bắt mày ra đây?"

Hắc Đường tội nghiệp gật đầu: "Gã nói với Thất bá là muốn dẫn ta ra ngoài đi dạo, kết quả liền kéo ta lên một chiếc xe, lái thẳng vào trong nội thành."

Đông Chí theo bản năng xoa xoa đầu nó: "Rồi sao nữa?"

"Xe chạy tới cổng một cái chợ, gã kéo ta xuống." Hắc Đường nhìn Đông Chí, đôi mắt lam nước mắt lưng tròng: "Nói muốn bán ta cho chủ quán thịt chó."

Đông Chí nhìn đôi mắt nhỏ nhấn thuần khiết vô tội của nó, lông tơ khẽ dựng đứng lên.

Hắc Đường liếm liếm tay anh: "Mi phải nói cho cha ta biết nhé?!"

Đông Chí lăc lắc tay mình: "Ừ, nhất định nói."

Thật sự là bị câu chuyện bi thảm nó tìm được đường sống trong chỗ chết ảnh hưởng, ngón tay Đông Chí ấn số điện thoại cũng có chút phát run, may mà bên kia rất nhanh nhận điện, giọng nói êm dịu nhẹ nhàng

có chút ngoài ý muốn vang lên: “Thầy Lăng?”

Đông Chí lại hoảng sợ, sao anh ta biết là mình? Anh ta biết số điện thoại của mình? Hay là trong điện thoại của anh ta có lưu số của mình?

Trang Châu thấy anh không lên tiếng, hơi đề cao âm lượng: “Alo?”

“Là tôi.” Đông Chí rốt cục hồi thần: “Là thế này, tôi vừa từ phòng triển lãm mỹ thuật tạo hình ra, có thấy Hắc Đường nhà anh.”

“Hả?” Trang Châu tựa hồ cũng sửng sốt: “Là nó thật chứ?”

“Chính là nó.” Đông Chí liếc mắt nhìn Hắc Đường biểu tình tha thiết, đem lời muốn nói ra tới miệng lại nuốt trở vào: “Tôi thấy nó có đeo dây xích hẳn là đi cùng ai đó tới đây.”

“Tôi không rõ lắm.” Trang Châu cân nhắc một chút: “Nhưng hôm nay nó hẳn đi cùng Thất bá tới bệnh viện tiêm ngừa. Thầy không thấy Thất bá sao?”

“Không thấy.” Đông Chí tạm dừng một chút: “Khi tôi tới thấy cạnh nó là một nam nhân trông khá khóe mạnh, ừm, nhìn qua một mắt to một mắt nhỏ, cười rộ lên miệng hơi méo, là người làm trong nhà anh sao?”

Trang Châu ngạc nhiên: “Nhà tôi hẳn là không có người như vậy.”

Hắc Đường tựa hồ phát hiện được cái gì, cảnh giác ngẩng đầu nhìn Đông Chí. Đông Chí âm thầm nghiến răng: “Người này quần còn dính bùn đất, thoạt nhìn như người làm vườn… nhà anh không có người làm vườn à?”

Trang Châu càng lúc càng mơ hồ: “Người làm vườn nhà tôi là một lão bá, đi đứng không thuận tiện, bình thường ít khi ra ngoài. Tôi nghĩ hẳn là thầy chưa từng gặp ông ấy.”

Hắc Đường miệng toe toét, lại vội vàng khép lại, sau đó lại toe toét, lộ ra bộ mặt vô sỉ tươi cười vui vẻ.

Đông Chí hận không nhẫn lại được, lại không thể đứng giữa đường đá cho nó hai phát, chỉ có thể dời tầm mắt sang bên kia, ngữ khí không tốt hỏi Trang Châu: “Tôi hiện tại đang ở cửa phòng triển lãm mỹ thuật tạo hình, anh mau qua đón nó về đi.”

Trang Châu vội nói: “Được, tôi lập tức tới.”

Cúp điện thoại, Đông Chí lườm cùng cái con chó chỉ toàn ăn nói linh tinh, điêu toa không đáng tin nói lời vô nghĩa, không nói một lời liền kéo nó đi ra cửa phòng triển lãm, tìm một chỗ tương đối dễ thấy chờ Trang

Châu tới nhận lại đồ bị mất.

Hắc Đường vì lừa được Đông Chí mà cảm thấy mừng thầm, về phương diện khác lại bởi vì không lừa được triệt để mà có chút xám xịt, nhưng khi thấy bộ dạng nghiêm mặt của Đông Chí, nó lại có chút rối rắm có phải mình đùa có chút quá đáng rồi không. Mỗi lần thấy người thanh niên này, trên mặt anh ta đều mang theo tươi cười, bộ dạng hòa hòa khí khí. Hiện tại vẻ mặt lạnh như băng, ngay cả một cái liếc mắt cũng lười cho nó, điều này khiến Hắc Đường cảm thấy có chút khổ sở — dù sao gặp được một người nghe hiểu được tiếng nó nói là một chuyện bất khả tư nghị cỡ nào, nó lớn như vậy rồi đây là lần đầu thấy có người nghe hiểu tiếng nó.

Không đợi Hắc Đường kịp nghĩ ra biện pháp gì làm dịu đi mối quan hệ căng thẳng giữa nó và Đông Chí thì Trang Châu đã xuất hiện.

Hắc Đường nhất thời phẫn nộ.

Đông Chí cũng có chút ngoài ý muốn sao anh ta lại tới nhanh như vậy, đến khi trao trả Hắc Đường cho Trang Châu, vẫn nhịn không được mà hỏi một câu: "Anh làm việc ở gần đây sao?"

"Cách hai con phố." Trang Châu chỉ chỉ phía sau lưng mình: "Tòa nhà Cẩm Hoa. Dưới lầu có một nhà hàng cơm Tây cũng không tệ lắm, hôm nào tôi mời thầy ăn cơm."

Đông Chí tức giận nói: "Mời cơm thì thôi khỏi, nhưng ngược lại tôi muốn nhờ anh Trang một việc."

Trang Châu thập phần bình tĩnh khẽ nhíu mày: "Thầy nói đi."

Đông Chí tà liếc mắt nhìn con chó tình tình quái ác nhà hắn một cái, nhấn mạnh từng chữ nói: "Tôi hy vọng anh Trang sau khi về nhà có thể kể câu chuyện "Cậu bé chăn cừu" cho Hắc Đường nhà anh nghe."

Trang Châu: "…."

"Đặc biệt là đoạn cuối câu chuyện, chính là phần kết cục của đứa bé nói dối kia, nhờ anh kể đi kể lại ít nhất ba lần cho nó nghe."

Trang Châu: "…."

16. Chương 16: Bị Động

Đông Chí biết yêu cầu này của mình đối với người không hiểu gì sẽ khiến người ta cảm thấy kỳ quái. Nhưng anh không nhịn được, anh đã bị con Husky ngu ngốc này đùa giỡn hai lần. Từ nhỏ tới lớn, anh đã thấy

nhiều nhân loại cảnh giác thậm chí là có ác ý đối với động vật, nhưng chưa từng thấy qua con vật nào tai quái thế này, cư nhiên đùa giỡn người ta chỉ vì vui vẻ… đều là học từ ai đây? Đông Chí có thế nào cũng nghĩ mãi không ra.

Tuy rằng anh chỉ mới gặp Trang Châu hai lần, nhưng qua nhìn lời nói hành vi cử chỉ của anh ta, hẳn không phải loại người thích chọc ghẹo người khác. Còn về Trang Lâm, tuy rằng có chút điên rồ nghịch phá nhưng tính cách hoạt bát sôi nổi. Thiếu niên choai choai 15 tuổi thì có thể ổn trọng ở chỗ nào? Xúc động thì xúc động, nhưng không giống Hắc Đường một bụng toàn chủ ý xấu xa.

Mỗi ngày nó còn có thể tiếp xúc với ai? Quản gia Thất bá?

Đông Chí cảm thấy càng không thể, Thất bá vừa thấy chính là người hiền lành tính cách ôn hòa. Người khác đùa dai ông ấy đứng ra hòa giải còn có thể, còn bảo ông ấy đi chọc ghẹo người khác…

Đông Chí suy nghĩ trong chốc lát, lại cảm thấy mình bị con chó ngu ngốc kia kích thích tới điên rồi. Cho dù cha con có quan hệ huyết thống thì đứa con cũng không nhất định mười phần giống cha mình, huống chi là giữa sủng vật và chủ nhân.

Quả nhiên là tức tới ngu người luôn rồi.

Nói về tính cách, đối với con người đa phần là không giống nhau, đạo lý này có lẽ cũng có thể áp dụng cho động vật được đi. Tỷ như loài mèo, có Tiểu Xám thuộc loại hình khá cảnh giác với con người, nhưng cũng có Tiểu Dạng Nhi không sợ trời không sợ đất khá ngông nghênh. Mà ngay cả loài chim luôn có dáng vẻ tao nhã trứ danh cũng có loại mặt hàng như Tiểu Bát Tiểu Cửu thích tụ tập bát quái đó thôi ?

Đông Chí vừa nghĩ như vậy, lại cảm thấy không còn giận như trước nữa. Vừa lúc điện thoại của Trang Châu liền gọi tới, không biết là do trùng hợp hay là lúc từ biệt thấy sắc mặt mình không tốt liền tận lực bấm đốt ngón tay tính toán thời gian mình về tới nhà. Bởi vì đã có hoài nghi nên khi Đông Chí ấn nghe điện thoại tâm tình có chút vi diệu.

Giọng nói Trang Châu không nhanh không chậm, âm tuyến thuần hậu giống như có một loại trấn an, mê hoặc nhân tâm: “Vừa rồi thấy tâm tình em không tốt, rốt cuộc là làm sao vậy?”

Đông Chí vừa mới bình phục, tâm tình lại bắt đầu bùng lên một cỗ nghẹn khuất. Mình có thể nói là bị chó của anh ta chọc tức không?

“Có phải Hắc Đường đã gây ầm ĩ làm phiền tới em không?” trong giọng nói Trang Châu giống như đang dỗ dành trẻ con mà càng kiên nhẫn chậm rãi nói: “Tiểu gia hỏa này được tôi bế về nhà khi còn chưa đầy tháng, tôi đã nuôi nó được vài năm, thật sự đã bị tôi chiều hư. Vốn có chút ngốc nghếch nhưng càng lớn càng không chút cố ky, em đừng vì nó mà mất hứng. Nhé?”

Bên tai Đông Chí bất giác bỗng nóng lên, lập tức trong lòng toát ra vài phần cảm giác thẹn quá hóa giận. Rõ ràng tôi mới là người bị khi dễ có được không, như thế nào ở trong mắt người không rõ chân tướng như

anh liền biến thành không biết nói lý?!

Cắn răng nuốt cục tức xuống bụng, nói mình đúng không?!

Đông Chí âm thầm nghiến răng, chợt nghe thanh âm Trang Châu ở đầu dây mang chút ý cười: "Chuyện ngày hôm nay thật sự cảm ơn em nhiều lắm. Nếu không có em trùng hợp đi ngang qua, Hắc Đường nhà tôi thật sự đã bị lạc mất rồi. Hài tử ngu ngốc này luôn không biết cảnh giác, ai đùa với nó, nó đều chạy theo. Nơi đó là khu náo nhiệt, nhiều người nhiều xe cũng nhiều… dù sao cũng cám ơn em."

"Không cần cảm ơn." Đông Chí thở dài một hơi hờn dỗi: "Nếu tôi đã nhìn thấy cũng không thể làm bộ không phát hiện."

Trang Châu tựa hồ nghe ra ẩn ý của anh, cũng không nói tiếp, liền khéo léo dẫn dắt đề tài sang chỗ khác: "Tối mai em có rảnh không? Cùng nhau ăn một bữa cơm đi."

"Ah, ngày mai à…" Tuy rằng Đông Chí cảm thấy lời mời của Trang Châu cũng nằm trong dự kiến của mình bởi vì Trang Châu chính là loại hình không thích thiếu nợ nhân tình của người khác. Nhưng nếu cùng ra ngoài ăn cơm với anh ta, trong lòng Đông Chí sẽ cảm thấy có chút áp lực. Trang Châu người này khí tràng cường đại, ở cùng một chỗ với anh ta sẽ khiến anh cảm thấy nhỏ bé. về phương diện khác, ở cùng với nam nhân cường thế, Đông Chí liền đặc biệt có vẻ bị động.

Đông Chí không thích cảm giác bị người nắm mũi dẫn đi.

Trang Châu giống như không chú ý tới do dự trong lời Đông Chí, hơi cười cười nói: "Tôi nghe Trang Lâm nói em thích ăn cay, vừa vặn ngày mai có một bằng hữu mới khai trương một nhà hàng, tôi nghe cậu ta nói đầu bếp nhà cậu ta chính là mời tới từ một cửa hiệu lâu đời ở Trùng Khánh, tay nghề tốt vô cùng. Thế nào, có hứng thú đi cùng tôi tới nếm thử không?"

Đông Chí do dự một chút, nghe ý anh ta hẳn không phải hẹn một mình mình ra ngoài ăn cơm. Nếu còn có những người khác ở đó, cùng ở chung với anh ta nói không chừng sẽ không có cảm giác nhỏ bé nữa. Tối trọng yếu chính là, mình cũng không hy vọng Trang Châu có cảm giác thiếu nợ nhân tình của mình. Ăn một bữa cơm, vừa vặn thanh toán sòng phẳng với nhau.

"Là bằng hữu của anh mở hàng ăn sao?"

Trang Châu cười nói: "Người ta ngại hai chữ hàng ăn nghe không đủ trình, buộc chúng ta phải gọi là Tư phòng thái quán (nhà hàng riêng tư)."

Đông Chí cũng bật cười theo, anh không định nói cho Trang Châu biết, trong quan niệm của mình tư phòng thái quán cũng chỉ lịch sự hơn một chút so với nhà hàng bình thường thôi. Nghe nói phương thức kinh doanh tư phòng thái quán tương đối cá tính, rất ít khi cho phép khách hàng tự mình gọi món, đều do đầu bếp làm món gì thì khách ăn cái đấy, đương nhiên điều quan trọng nhất chính là: rất đắt đỏ.

Đông Chí thành thành thật thật cùng hắn nói rõ ngọn ngành: "Tôi chưa từng tới tư phòng thái quán lần nào."

"Vậy càng hay, cùng tôi tới xem náo nhiệt cho biết. Người quen khai trương, sẽ không có nhiều kiêng kị, em có thể thoải mái quan sát từ trong ra ngoài, nhìn đủ thì thôi." Trang Châu uyển chuyển xác định chuyện này: "Vị bằng hữu kia của tôi cũng thích kết giao với giới nghệ sỹ, em là chuyên gia mỹ thuật chính tông, có thể cho cậu ta vài ý kiến về phương diện bố trí trang hoàng quán ăn."

"Tôi cũng không tính là chuyên gia." Đông Chí cùng hắn khách khí: "Nhưng nếu bằng hữu của anh không để ý thì có thể cùng ngồi nói chuyện."

"Cứ quyết định như vậy đi." Trang Châu cười nói: "Tan tầm ngày mai tôi qua đón em. Em dạy xong thường ra bằng cổng nào?"

"Ah, cổng phía nam." Đừng nói là anh ta định lái thẳng xe vào kí túc xá nhé.

"Mấy giờ thì tan?"

"Khoảng 6 giờ." Đông Chí nói xong câu đó, trong đầu bỗng có chút mơ hồ, hình như đoạn đối thoại vừa rồi chính là mình đã đáp ứng lời mời của người ta rồi đi. Quả nhiên vẫn bị anh ta nắm mũi dẫn đi….

Nội dung nói chuyện đã xong, người gọi tới trước cũng nên nói lời từ biệt đi chứ, Đông Chí chờ Trang Châu cúp điện thoại trước nhưng không biết Trang Châu bị cái gì mà không hề có ý muốn cúp điện thoại. Cả hai trầm mặc một khắc, Trang Châu có chút nghi hoặc mỉm cười: "Đông Chí, tôi rất muốn biết vì sao hôm nay em lại kêu tôi kể chuyện cho Hắc Đường nghe. Có thể giải thích một chút không?"

Đông Chí cào cào mái tóc, biết ngay Trang Châu sẽ bám dính điểm này không tha mà. Nhưng vấn đề là lúc ấy mình đang bị tức giận làm mờ mắt, căn bản sẽ không nghĩ tới phiền toái sau đó.

Trang Châu còn nói thêm: "Cho dù như thế nào, việc em giao tôi nhất định sẽ làm. Tôi sẽ hảo hảo kể lại cho nó nghe chuyện đó." Tạm dừng một chút, giọng Trang Châu vang lên tiếng cười rõ ràng: "Hơn nữa phần kết câu chuyện, tôi cũng nhất định kể đi kể lại ba lần cho nó nghe."

Đông Chí não bổ tưởng tượng cảnh Trang Châu nghiêm túc ngồi kể chuyện "cậu bé chăn cừu" cho con Husky ngu ngốc nghe, nhất thời tự đem mình sét đánh không nhẹ.

Anh ta là đang nói đùa phải không?!

"Được rồi, em nghỉ ngơi đi." Trang Châu cươi nói: "Ngày mai gặp, Đông Chí."

Bị hậu quả hình ảnh mình tưởng tượng kích thích nặng nề, tới tận khi bước chân lên lầu kí túc, lấy chìa

khóa ra mở cửa mới kịp phản ứng lại, vừa rồi trong điện thoại, cư nhiên Trang Châu không gọi mình là 'thầy Lăng' mà lại gọi thẳng tên.

Đông Chí.

Anh ta tựa như một bằng hữu thân thiết gọi tên mình, Đông Chí.

Bất tri bất giác Đông Chí lại một lần nữa bị phát hiện ngoài ý muốn này làm cho cứng đờ người.

Khi Đông Chí rời khỏi phòng triển lãm mỹ thuật tạo hình vốn tính toán tùy tiện tìm một chỗ giải quyết cơm chiều, không ngờ lại gặp phải Hắc Đường, lại còn diễn ra một đoạn nhạc đêm như vậy, khiến bản thân tức khí xông não cái gì cũng quên hết một đường chạy như bay trở về nhà. Tới khi vào cửa rồi, Đông Chí cũng lười trở ra, anh nhớ trong tủ lạnh còn dư lại mấy nguyên liệu có thể xào nấu qua, cảm thấy như vậy cũng đủ để đối phó qua bữa cơm chiều. Thay quần áo đang định đi tới phòng bếp, dư quang khóe mắt liếc qua ban công thấy có cái gì đó khẽ động.

Bộ lông màu vàng, hổ vằn màu xám, bộ dạng trông như…

"Tiểu Dạng Nhi?!" Đông Chí nhất thời vừa mừng vừa lo: "Mày đã về?!"

17. Chương 17: Tư Phòng Thái Quán

Thói quen của Đông Chí chính là luôn mở hé cửa sổ ban công, nhưng cánh cửa thông giữa ban công và phòng khách luôn được đóng lại. Anh vui vẻ trợ giúp chút gì đó cho nhóm miêu miêu cẩu cẩu này trong phạm vi mình có thể. Nhưng loại trợ giúp đó cũng có điều kiện tiên quyết, đó là không được ảnh hưởng tới cuộc sống của anh.

Đông Chí vốn là người thực chú trọng tính riêng tư cá nhân, anh không thích ồn ào náo nhiệt, cũng không thích trong địa bàn của mình có một sinh vật sống nào chưa được cho phép mà tự ý xuất hiện. Hơn nữa đến mùa đông, nhóm miêu miêu tới đây tránh rét khá nhiều, Đông Chí cũng không có khả năng biết được chúng chạy tới từ chỗ nào, cũng không thể mỗi ngày đều bỏ thời gian ra tắm rửa cho từng đứa một. Anh không có thời gian cũng không thừa tinh lực. Điều anh có thể làm chính là đóng chặt cửa sổ nối ban công và phòng khách lại, giữ gìn không gian sống của riêng mình. Đồng thời cũng để dành cái ban công cho đám nhóc khách không mời mà tới tránh tuyết tránh gió kia.

Tiểu Dạng Nhi đứng lên, hai chi trước đặt trên cửa kính thủy tinh meo meo kêu lên. Khi nó đi là mới đầu thu, hai ba tháng không gặp, ước chừng nó đã béo thêm một vòng, mặt mèo tròn xoe, rất giống một cái banh bao thịt lớn. Đông Chí vừa mở cửa ban công ra, Tiểu Dạng Nhi liền chạy tới, vây quanh mắt cá chân anh cọ tới cọ lui thân thiết vô cùng.

Đông Chí ngồi xổm xuống, vươn tay vuốt ve người nó hai cái: "Lông thực mềm, béo ra không ít. Mày mới

trở về sao? Còn Bồi Tây đâu?"

"Bồi Tây đi tìm Tiểu Xám rồi, còn chưa trở lại." Tiểu Dạng Nhi lấy lòng liếm liếm lòng bàn tay anh: "Đông Chí, anh có nhớ em không?"

"Nhớ." Đông Chí cười nói: "Khi bỏ đi mày còn chưa nói lời từ biệt đâu. Đồ vô lương tâm."

"Anh nói chuyện kia sao," Tiểu Dạng Nhi cọ cọ đầu vào lòng bàn tay anh: "Còn không phải do người ta thấy ngại sao?"

"Mày cũng biết ngại hả?" Đông Chí bị nó chọc cười: "Có phải chạy tới cái làng chài kia không? Tiểu Xám nói mày và Bồi Tây đều tới đó, có gặp phải phiền toái gì không?"

"Phiền toái khẳng định có một ít." Tiểu Dạng Nhi ngạo khí mười phần hừ hừ hai tiếng: "Nhưng đều bị em giải quyết hết rồi."

Đông Chí khích lệ nó: "Có bản lĩnh nha?!"

"Đó là đương nhiên." Tiểu Dạng Nhi vênh mặt lên trời, tầm mắt lại đảo quanh ban công một vòng, lại thay bằng biểu tình không quá vui vẻ: "Chỗ này của anh có thiệt nhiều mùi lạ của những con khác… trong thời gian em không có mặt, có phải có nhiều mèo hoang tới tống tiền anh không?"

Nó còn biết cả từ tống tiền nữa sao? Đông Chí trong lòng cảm thấy rất . Cho dù không có ai nhắc, thì nó cũng nên nhớ chính nó cũng là mèo hoang đi? Anh còn không ghét bỏ nó tới, nó lại ghét bỏ đồng loại tới sao.

Đông Chí vỗ vỗ lên đầu nó vài cái: "Thế cũng đừng hòng chuồn vào phòng tao. Muốn vào phải tắm rửa trước!"

"Vậy…vậy thì thôi đi." Tiểu Dạng Nhi do dự một chút, lại xám xịt lùi trở về ban công: "Đúng rồi, Đông Chí, trước khi đi em có gây phiền toái cho anh, sau đó có xảy ra chuyện gì không?"

Đông Chí lắc đầu: "Mày và Bồi Tây đều đã đi mất, cảnh sát người ta cũng bận rộn nhiều việc, nào có rảnh rỗi mà đi tìm hai đứa. Hơn nữa người bị hại cũng không so đo, tao đoán phỏng chừng chuyện này cứ vậy trôi qua."

Tiểu Dạng Nhi thở phào một hơi, khoa trương giơ móng vuốt lên xoa xoa thuận ngực cho mình hai cái: "Vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi."

Trong lòng Đông Chí có chút cảm động.

Tiểu Dạng Nhi lại nói tiếp: “Nếu thật sự liên lụy tới anh, nhượng cảnh sát bắt anh đi, về sau em còn biết tới nhà ai ăn cá chiên đây?”

Đông Chí: “….”

Tiểu Dạng Nhi vẫn còn cảm thấy may mắn: “Quay đầu lại ngay cả một chỗ để trốn cũng không có, vậy thì quá thảm nha.”

Đông Chí: “…..”

Tiểu Dạng Nhi nghĩ nghĩ, lại xán lại nhắc nhở anh: “Về sau anh đừng dùng khăn tay nữa nha. Quá không an toàn. Cảnh sát còn gọi cái đồ vật kia… là manh mối đấy.”

Đông Chí nghiến răng nghiến lợi: “Mày vẫn sớm cút đi thì hơn.”

Thời gian tan tầm ngày hôm sau, Trang Châu quả nhiên chạy tới đón người. Xe lái ra khỏi khu kí túc giáo viên, một đường dọc theo hướng bắc mà đi, không bao lâu lái tới con phố phía sau phòng triển lãm mỹ thuật tạo hình.

Đông Chí không ngờ sẽ có người mở nhà hàng ở loại địa phương này. Khu vực này ngoại trừ phòng triển lãm mỹ thuật tạo hình ra còn lại chính là các cửa đá quý, góc đường có một hiệu sách nước ngoài tương đối nổi danh, tuy rằng cũng là nơi phố xá sầm uất, nhưng so với khu phố chuyên kinh doanh buôn bán thì lượng khách ít hơn rất nhiều. có lẽ chủ nhà hàng muốn tạo hiệu quả kiểu hương rượu thơm không sợ ngõ nhỏ sâu đi.

Nhà hàng Trang Châu nói nhìn từ ngoài vào cũng không thấy có gì đặc biệt, cũng không giống các nhà hàng khác treo bảng hiệu lập lòe hút khách. Đông Chí đánh giá, người chủ mở tư phòng thái quán này hẳn là một người rất cá tính đi. Khách quen biết tới thì không nói, còn với những khách không biết dù có đi ngang qua cũng không phát hiện ở đây có một nhà hàng, bởi vì ngoài cửa chả có gì thu hút nhưng bên trong kỳ thật lại toàn gấm vóc cao sang.

Khi hai người đi vào, trong đại sảnh có vài khách quen đã có mặt, đang tụ tập cùng một chỗ nói nói cười cười, thấy hai người đẩy cửa đi vào, một người trong đó đi ra tươi cười tiếp đón: “Sao giờ mới đến, tao vốn mong mày tới sớm một chút để giúp tao tiếp đón khách khứa, thế mà giờ mày mới tới, nhàn hạ ghê nhỉ.”

Thanh niên này tuổi tác xấp xỉ Trang Châu, mặt mày ôn hòa, ngữ khí thân quen. Quay đầu thấy Đông Chí, ngây người một chút, trong mắt sinh ra thần sắc như có điều suy nghĩ: “Vị này là…”

Trang Châu khoác bả vai Đông Chí kéo tới trước mặt: “Lăng Đông Chí. Hòa Khoan. Lão Hòa chính là chủ quán ăn này.”

Hòa Khoan người cũng như tên, mặt mày tươi cười, đối với ai cũng rất hòa khí. Hòa Khoan chào hỏi hai

câu với Đông Chí, lại quay sang nhìn Trang Châu, ánh mắt có chút ý vị sâu sa.

"Nếu đã là bằng hữu của Trang Nhị, vậy liền không phải người ngoài ở đây." Hòa Khoan nhìn Đông Chí, tươi cười càng chân thành: "Hôm nay tới đều là bạn bè thân thiết, chỉ sợ tránh không được quá chén. Lát nữa nếu Trang Nhị uống nhiều quá, còn phải nhờ cậu giúp tôi trông coi cậu ta một chút."

Đông Chí hấp háy khóe miệng không nói chuyện. Anh cảm thấy hình như vị lão bản này nhất định đã hiểu lầm gì đó thì phải.

Trang Châu lại giống như cái gì cũng đều không nghe hiểu, hết nhìn đông tới nhìn tây, lại quay sang hỏi Đông Chí: "Em thấy bố trí nơi này của cậu ta thế nào?"

Nhà hàng diện tích không lớn, vì để chiêu đãi khách, cửa mấy gian nhã thất đều được mở rộng, đơn giản liếc mắt nhìn qua, tính toán đâu ra đấy thì có thể đồng thời chiêu đãi được 4 bàn khách. Đông Chí nhìn ra bài trí nơi này đều là thứ tốt hàng thật giá thật, đừng nói cho dù anh không hiểu lắm, cũng cảm thấy mãn nhãn đều là phú quý không thèm che giấu. Quả nhiên không phải địa phương tiểu dân chúng như anh đặt chân tới.

"Đẹp lắm." Đông Chí khách sáo gật đầu: "Bài trí cũng rất hợp lý."

Hòa Khoan mắt cười đều tít hết cả lại: "Là do tôi cố ý mời bậc thầy thiết kế tới chỉ điểm."

Trang Châu vẫn khoác vai Đông Chí dẫn sang một bên cùng đi xem xét: "Được rồi, để tôi dẫn em đi xem một vòng."

Hòa Khoan ở phía sau gọi với theo: "Này, tao nói trước, lát nữa hai anh em Đồ gia cũng tới, mày đừng có làm mất mặt tao đó nhé."

Trang Châu dừng bước, liếc mắt nhìn Hòa Khoan: "Hai tên kia cũng tới? mày mời?"

Hòa Khoan nhún vai, vẻ mặt bất đắc dĩ: "Quan hệ giữa nhà hắn và lão gia tử nhà tao… mày cũng biết mà."

Trang Châu nhíu mày: "Được rồi, tao biết rồi."

Tầm mắt Hòa Khoan đảo qua cái tay vẫn khoác lên vai Đông Chí, tạm dừng một chút, lại bất động thanh sắc dời đi, cười cười với Đông Chí: "Tôi còn phải đón tiếp những người khác, cậu và Trang Nhị cứ tự nhiên nhé, ngàn vạn lần đừng khách khí."

Đến khi nghe được hai chữ 'khách khí', Đông Chí đã bắt đầu cảm thấy hối hận. Trước khi đáp ứng lời mời, Đông Chí còn nghĩ sau bữa cơm này, giữa hai người bọn họ sẽ không còn ai nợ ai, mỗi người đều thoải mái. Huống chi anh cũng không muốn một mình cùng ăn cơm với Trang Châu, nhân một buổi tụ hội đông

người cũng coi như thích hợp. Nhưng sau khi tới, Đông Chí mới phát hiện không đơn giản như anh đã nghĩ, khách tới nơi này xã giao hẳn đều là người trong giới thượng lưu như Trang Châu, quan hệ giữa bọn họ dù chỉ nói với nhau vài câu ngẫu nhiên hoặc là gật đầu rồi lướt qua nhau, nhưng quan hệ vẫn thực quen thuộc. Chính bởi vì như thế, nên khi bọn họ nhìn thấy Đông Chí, ánh mắt đều có chút ý vị sâu xa. Đông Chí vốn là người cực kỳ mẫn cảm, đến khi ý thức được điểm này, trong lòng khó tránh khỏi có chút không vui.

Đông Chí đang cân nhắc nên tìm lý do nào để rút lui trước liền thấy cửa chính nhà hàng bị đẩy ra, lại có vài người nói nói cười cười đi vào

18. Chương 18: Chó Bắc Kinh

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Bên tai Đông Chí thoáng chốc yên tĩnh trở lại, chỉ còn một chút âm thanh sàn sạt mơ hồ. Những mảnh vỡ ký ức chôn sâu đột nhiên trở nên rõ ràng: cơn mưa rào mùa hè giữa trưa, gió nhẹ khẽ thổi tung bức rèm phòng vẽ, mùi mưa ẩm ướt hòa quyện với mùi thuốc vẽ, hai đôi môi mềm mại kề sát, tiếng hít thở dồn dập, tiếng tim đập thình thịch…

Đông Chí nhắm mắt lại, đến khi mở ra, đáy mắt một mảnh thanh lãnh.

Trang Châu sắc bén nhận ra người bên cạnh đã xảy ra biến hóa nào đó, hắn kéo tay Đông Chí lại, mày khẽ nhăn: "Làm sao vậy?"

"Không có gì." Đông Chí điều chỉnh góc độ thân thể mình một chút, kiệt lực tránh hướng mặt ra phía cửa chính: "Chỉ là không muốn tiếp tục ở đây nữa. Tôi… sợ ồn."

Trang Châu nhìn thẳng Đông Chí một khắc, con ngươi nặng nề dời tầm mắt: "Vậy đi thôi."

Đông Chí thấy thái độ của hắn, ngược lại có chút ngoài ý muốn: "Anh đây là…"

Trang Châu nhìn lướt qua hướng cửa chính, thản nhiên nói: "Em là khách tôi dẫn tới, sao có thể để một mình em đi về. Vừa lúc có mấy người không muốn gặp tới, tôi cũng lười ở đây ứng phó."

Đông Chí khắc chế xúc động muốn nhìn qua đó, thân thể cứng ngắc nhìn Trang Châu. Muốn rời đi tất nhiên phải bước qua cửa chính, mà đi qua cửa chính, tất nhiên sẽ mặt đối mặt với người nọ. Anh một chút cũng không muốn ở một nơi tràn ngập ánh mắt nghi ngờ này trình diễn tiết mục bạn cũ sau nhiều năm ngoài ý muốn gặp lại.

Nhưng phải nói thế nào với Trang Châu đây?

"Bên này," Trang Châu khoác vai Đông Chí, ghé sát tai anh thấp giọng nói: "Chúng ta từ cửa hông phòng bếp vòng qua cửa sau đi ra ngoài. Vừa lúc không cần chào hỏi lão Hòa và đám chó săn kia."

"Anh không ngại chứ?" Đông Chí hỏi hắn: "Cứ như vậy bỏ đi, bạn anh bên kia…"

"Không sao." Trang Châu mỉm cười, không chút để ý nói: "Nhiệm vụ chủ yếu tối nay của tôi chính là đưa em đi ăn cơm."

Đông Chí từ trên mặt hắn dời tầm mắt đi, trong lòng bỗng nhiên cảm thấy có chút mất tự nhiên. Hai ngày nay anh luôn cân nhắc làm sao mới có thể cùng Trang Châu duy trì khoảng cách vừa khách sáo lại không bất hòa, không nợ nần nhân tình của nhau.

Nhưng người này hiển nhiên lại không nghĩ như vậy.

Không ai có thể cự tuyệt cảm giác được người khác coi trọng, cho dù đó chỉ là một loại thái độ, nhưng chỉ chút đó thôi cũng đủ khiến Đông Chí lòng mang cảm kích. Đông Chí cảm thấy có lẽ có thể thay đổi suy nghĩ của mình một chút, nếu như có thể cùng người này làm bạn, tựa hồ cũng không tồi.

Đêm đông sớm buông xuống, từ cửa sau đi ra là một con phố nhỏ vắng vẻ hiu quạnh.

Xe đỗ ở ngoài cửa chính nhà hàng, Trang Châu đang cân nhắc đi qua đó lấy xe, quay đầu lại, thấy Đông Chí đứng ở bên đường, hai tay đút túi quần, hơi hơi ngửa đầu, nhìn không trung tối đen đến xuất thần.

"Làm sao vậy?" Trang Châu vừa rồi đã cảm thấy thần sắc Đông Chí có chút khác thường, không chút tinh thần. Hắn cẩn thận nhớ lại tình hình trong quán lúc đó, ân ẩn cảm thấy có liên quan với mấy người vừa mới tiến vào kia.

Đông Chí lấy lại tinh thần, quay đầu nhìn hắn không đầu không đuôi nói: "Aiz, có một bài hát rất dễ nghe, anh đã từng nghe chưa?"

Trang Châu sửng sốt một chút, đang muốn hỏi bài hát nào. Đông Chí đã hơi chu miệng, huýt sáo thổi một đoạn nhạc. Là một giai điệu rất du dương, mang theo chút tâm tình kỳ lạ nói không nên lời, ân ẩn lộ ra vài phần thê lương.

Trang Châu là người làm ăn, không nghiên cứu quá nhiều về cầm kỳ thi họa. Khi nào rảnh rỗi nhiều lắm là đi tập thể hình, cùng hắn bàn luận phương diện này thật sự là đàn gảy tai trâu.

Trang Châu thấy Đông Chí vẻ mặt chờ mong nhìn mình, trong lòng bất giác có chút xấu hổ: "Cái này… tôi thật sự chưa từng nghe qua."

Đông Chí hé miệng mỉm cười: "Chưa từng nghe qua cũng không sao. Tôi chỉ là đột nhiên có chút cảm xúc."

Nụ cười này của Đông Chí, hoàn toàn chưa từng thấy được trên con người bao phủ dày đặc khí tức ảm đạm trước đây của anh. Đôi mắt kia giống như được cái gì đó lau qua, một lần nữa lại trở nên sáng ngời trong suốt.

Trang Châu lặng lẽ thở ra, hắn biết Đông Chí là một người làm nghệ thuật, nhưng nếu bảo em ấy muốn cùng hắn bàn luận về âm nhạc, nghệ thuật gì đó, hắn thật sự ăn không tiêu.

"Tôi đói bụng." Đông Chí tội nghiệp xoa xoa bụng: "A, tôi biết cạnh phòng triển lãm mỹ thuật tạo hình có một hàng lẩu, mỗi lần tôi từ trong phòng triển lãm đi ra đều thấy quán đó đông khách lắm, chúng ta tới đó nếm thử nhé?"

Trang Châu tự nhiên không có ý kiến, vốn chính là mời em ấy đi ăn cơm, đương nhiên muốn chọn nơi em ấy vừa lòng. Lúc trước hắn cũng có chút băn khoăn, lo lắng Đông Chí không nguyện ý một mình ra ngoài cùng hắn, nên mới cố ý nói tới chuyện khai trương nhà hàng của Hòa Khoan. Lúc này Đông Chí tựa hồ không quá để ý chuyện hắn mạo muội hẹn riêng em ấy ra…

Nói tới đây, Trang Châu cảm giác có chút vi diệu. Hắn có thể cảm giác được, thái độ của Đông Chí trước và sau khi rời khỏi nhà hàng đối với hắn là hoàn toàn bất đồng. Là bất đồng thực vi diệu. Tựa hồ ít đi một chút đề phòng, hơn nữa tâm trạng của Đông Chí thoạt nhìn cũng thoải mái hơn một chút. Trong lòng Trang Châu có chút nghi hoặc, cũng hiểu được đây không phải thời cơ tốt để tìm hiểu cái này.

Trang Châu giãn chân mày mỉm cười: "Được, chúng ta đi lấy xe trước."

Đông Chí nghĩ nghĩ: "Cách đây không xa lắm, đi ăn trước. Vừa lúc ăn no có thể đi bộ lại đây, coi như tiêu thực."

Trang Châu tự nhiên răm rắp nghe theo lời Đông Chí nói. Hai người cùng nhau đi bộ tới quán lẩu. Chính là lúc này đúng giờ cơm tối, hai người lại không đặt trước, phòng riêng là không có. Vừa vặn góc đại sảnh có một bàn trống, lại cạnh cửa sổ, vị trí cũng không tệ lắm. Đông Chí đã tò mò đồ ăn nhà này thật lâu, vừa ngồi xuống không thèm ngẩng đầu quan sát xung quanh đã chúi đầu vào quyển thực đơn, gọi một đống đồ ăn, còn chưa kịp đợi nước sôi đã định gắp một khối đậu hũ lên ăn trước, oán giận: "Lúc ăn lẩu đáng ghét nhất là lúc này, lúc nước dùng được bưng lên rõ ràng đang bốc khói nghi ngút, nhưng chờ chán chờ chê mãi vẫn không thấy sôi."

Trang Châu lại không một lời phân trần liền đem đĩa đậu hũ trước mặt Đông Chí dời đi: "Đợi sôi rồi ăn."

Đông Chí biết hắn là đang quan tâm khẩu vị của mình, chỉ có thể cố nén con sâu đói trong bụng mà đặt đũa xuống. Lúc ngồi chờ nước sôi ít nhiều có chút nhàm chán, đơn giản lấy di động ra thừa dịp lúc này gọi điện về nhà. Anh vừa mới đặt ống nghe điện thoại lên tai, đã cảm thấy dưới chân có một vật bông xù đi tới, gâu gâu sủa hai tiếng. Cúi đầu vừa thấy, hóa là một con cún Bắc Kinh, đôi mắt nó đen bóng chăm chăm nhìn thẳng Đông Chí.

Đông Chí xoa xoa bụng, hướng về nó thở dài: "Chờ chút đi, nước lẩu còn chưa sôi đâu, chờ sôi tao lấy thịt chín cho mày ăn."

Con cún lắc lắc đầu, rất chi là khinh thường từ trong lỗ mũi văng khẩu khí: "Anh tự mình ăn đi, tôi không thèm."

Đông Chí bật cười: "Thịt cũng không thèm sao?"

Con cún còn chưa kịp phản ứng Đông Chí đang nói chuyện với nó, tiếp tục rầm rì: "Cái loại thịt đã ngâm qua nước thuốc lại còn là đồ thừa, ai mà thèm ăn. Còn không sạch bằng thức ăn cho chó của tôi đâu."

Đông Chí chấn động: "Cái gì ngâm qua nước thuốc? Đây là thịt thừa?"

Trang Châu nhìn cái di động trong tay Đông Chí, còn tưởng rằng anh đang nói chuyện với ai qua điện thoại, cũng không để ý. Ngược lại nghe thấy tiếng chó sủa, có chút buồn bực, nhà hàng sao lại để chó thả rông chạy vào thế này, chẳng lẽ là của chủ quán nuôi?

Con chó Bắc Kinh lăng lăng nhìn Đông Chí một chút, nơm nớp lo sợ hỏi lại anh: "Anh nghe thấy tiếng tôi nói?"

Đông Chí gật đầu.

Cún con trộm liếc mắt nhìn về phía phòng bếp: "Tôi cho anh biết, anh đừng nói cho người khác nhé."

Đông Chí lại gật đầu.

Nó ngồi xuống cạnh chân Đông Chí, lên mặt ông cụ non thở dài: "Ông chủ trước đây của nhà hàng cũng là chủ nhân của tôi đã chuyển về quê sống, đây là chuyện một tháng trước. Bọn họ ngồi xe lửa nên không thể mang tôi theo, nên để tôi lại cho lão chủ mới."

Đông Chí có chút kinh ngạc: "Tao thấy quán này mở đã lâu cũng không nghe đã đổi chủ."

Cún con tỏ ra khinh thường câu nói của anh: "Đó là do lão chủ mới cố ý lừa gạt mọi người. Việc buôn bán trong quán của ông chủ tôi rất tốt, nếu biết đã đổi chủ, khả năng sẽ có rất nhiều khách không tới nữa."

Đông Chí cảm thấy con chó này nói rất có đạo lý.

Cún con nói thêm: "Trong nhà lão chủ mới có người bán buôn, những đồ thịt cá rau quả gì đó không bán được đều chuyển tới nơi này của lão. Ngay cả đống ngó sen thái lát kia, khi đưa tới quán đều là màu xám, sau khi bọn họ cắt ra ngâm trong nước thuốc một ngày liền biến thành màu trắng."

Đông Chí nhìn nhìn đĩa ngó sen tuyết trắng phấn nộn trên bàn, sắc mặt cũng dần trắng bạch.

"Ngay cả thịt cũng được ngâm qua." Nó nháy mắt mấy cái, có chút hoang mang nói thêm: "Nhưng ngâm trong thuốc gì thì tôi không biết. Nhưng mùi rất khó ngửi, vừa hôi vừa hăng."

Đông Chí dí mũi lại gần đĩa thịt ngửi ngửi, quả nhiên có một loại hương vị nhàn nhạt, giống mùi thuốc đông y, lại không quá rõ ràng. Phòng chừng nhúng qua nước sôi, mùi vị gì cũng biến mất.

"Còn đống gia vị, sa tế đỏ hồng trong nồi lẩu kia, đều được vớt ra từ trong những nồi lẩu khách trước ăn còn thừa…"

Đông Chí một trận buồn nôn, đứng dậy kéo Trang Châu đi ra ngoài.

Cún con ở phía sau kêu to với anh: "Này, này, anh sẽ không nói với bọn họ là tôi nói cho anh biết đấy chứ?"

Đông Chí buông Trang Châu đang không hiểu gì ra, đi qua xoa xoa đầu con chó Bắc Kinh: “Sẽ không, mày yên tâm đi. Tao còn phải cám ơn mày. Bọn họ ở đây đối xử với mày thế nào?”

“Có ăn có uống, cũng không có ai đánh tôi.” Cún con chớp chớp mắt, biểu tình thoáng có chút ảm đạm: “Chỉ là có chút nhớ chủ nhân trước.”

Đông Chí lại xoa xoa đầu nó thêm mấy cái, không biết nên nói gì cho phải.

Cún con cúi đầu ủ rũ, gục xuống, thở dài.

Hết chương 18

Chó Bắc Kinh hay còn gọi là chó Kinh Ba, chó sư tử, phúc cẩu, pekingese…là một giống chó nhỏ của Trung Quốc.

19. Chương 19: Chu Đáo

Đông Chí rời khỏi nhà hàng rồi mà vẫn không ngừng cảm thấy ghê tởm. Nghĩ tới đám 'Mỹ thực' bày đầy một bàn không biết đã bị gia công thế nào, quả thực có chút nghĩ mà sợ. Chú chó Bắc Kinh chỉ biết là đã ngâm qua nước thuốc, nhưng ai mà biết được nước thuốc đó là quái gì? Dân chúng chỉ biết chất tạo nạc clenbuterol Tô Đan Hồng*, nhưng không biết nó có thêm chức nghiệp khác kỳ thật chính là sửa cũ thành mới. (clenbuterol là chất tạo nạc giảm mỡ trong thịt, Tô Đan Hồng là chất nhuộm màu hóa học rất độc hại với cơ thể, có tác dụng trong dầu mỏ, dầu máy hoặc công nghiệp, làm cho màu sắc vật phẩm trở nên rực rỡ sáng bóng.)

Trí tuệ người trong nước, tiềm lực vô cùng.

Đông Chí quyết định về sau không bao giờ ra ngoài ăn cơm nữa.

Trang Châu đi theo sau Đông Chí, đầy hứng thú nhìn anh vỗ ngực trấn an, tiếp đó cau mày, rồi mới đứng thẳng thắt lưng thở phào một hơi dài, lúc này mới chịu đựng cười hỏi: "Đông Chí, em rốt cuộc đã nói gì vậy, tên quản lý kia không cần thanh toán đã để chúng ta đi?"

Đông Chí lúc này mới nhớ ra có người đi cùng mình, nhất thời cảm thấy nguy cơ trùng trùng. Anh vốn cảm thấy Trang Châu là một người rất lợi hại, luôn khiến người khác có xúc động kính nhi viễn chi (tôn kính nhưng không thể gần gũi) — vực dậy kinh tế của cả một đại gia tộc, có thể là đồ ngốc sao? Hôm nay không nên đi cùng hắn ra đây mới phải, đầu tiên trong nhà hàng chính mình vô lý đòi về trước, sau lại gặp phải con cún Bắc Kinh, trước mặt hắn không coi đâu vào đâu cùng nó thì thầm nói chuyện nửa ngày, nghĩ kỹ lại có không ít lỗ hổng, không biết Trang Châu có thể nhìn thấu cái gì không?

Trang Châu vừa thấy biểu tình trên mặt Đông Chí, trong lòng liền hiểu ra vài phần. Hắn hồi học đại học còn chưa tốt nghiệp đã vào công ty gia tộc làm, trên thương trường lăn qua lăn lại cũng đã được vài năm, không nói là tinh anh, thì cũng là cao thủ nhìn mặt đoán ý. Chút tâm tư đề phòng của Đông Chí thật sự không thể gạt được hắn.

Điểm này càng khiến hắn cảm thấy thú vị, đồng thời cũng có chút uể oải. Hắn tự nhận điều kiện bản thân không thua kém ai, tuy rằng phương thức tiếp cận có chút tận lực, nhưng lời nói cử chỉ cũng không có gì khiến đối phương mất hứng. Đông Chí cho dù không tính tiếp nhận, nhưng bề ngoài cũng có thể giả bộ bình thường lạnh nhạt cho qua, ánh mắt trừng đến tròn xoe như vậy để làm gì? Hắn cũng sẽ không ở giữa đường động tay động chân gì với em ấy…

Trang Châu xoa cằm, bỗng nhiên cảm thấy bộ dạng này của Đông Chí thật đúng là khiến hắn muốn ôm lấy động tay động chân gì đó…

"Trang tiên sinh?" Đông Chí trong lòng càng không biết nên làm gì, hắn rốt cuộc có nhìn thấu cái gì không?

Trang Châu nghiêng đầu, ánh mắt hơi mang theo chút tà khí: "Đông Chí, em nói thật đi, rốt cuộc vừa rồi xảy ra chuyện gì? Nói muốn tới nơi này ăn cơm là em, đồ ăn đều được mang lên hết, rồi nói không ăn nữa cũng là em. Em không phải đang khảo nghiệm sự kiên nhẫn của tôi với em đấy chứ?"

Đông Chí sửng sốt, khuôn mặt nhất thời đỏ ửng lên: "Tôi không phải đang đùa giỡn anh, Trang tiên sinh…"

"Trang Châu." Trang Châu ngắt lời: "Tiên sinh gì đó, nghe rất khách sáo."

Đông Chí nuốt nước miếng: "Tôi không phải muốn đùa giỡn anh, là đồ ăn trong quán này không sạch sẽ." Nói tới đây, trong lòng lại có chút bất lực, nói ra người ta sẽ tin sao?

Thần sắc Trang Châu quả nhiên trở nên nghiêm túc hơn: "Không sạch sẽ chỗ nào?"

"Mấy đĩa thịt còn có đậu hũ, đều có mùi thuốc nhàn nhạt." Đông Chí nghĩ nghĩ, vẫn không nên nhắc tới chuyện con cún Bắc Kinh thì hơn: "Anh không cảm thấy màu sắc đồ ăn hơi lạ sao?"

Trang Châu hơi nhíu nhíu mày, vẻ mặt như có điều suy nghĩ: "Em nói chuyện này với tên quản lý kia? Hoặc là uy hiếp gì đó khiến gã không dán ngăn cản chúng ta?"

Đông Chí gật đầu: "Tôi nói tôi là dược sỹ, mùi thuốc hóa học điều chế thế nào tôi có thể đoán ra được. Hoặc là để tôi yên lặng đi ra, hoặc là tôi sẽ báo công an ngay tại chỗ." Cái gì cũng đều chưa động tới, Đông Chí tự nhiên không cam lòng mất trắng tiền ăn. Hơn nữa vừa nghĩ tới đống đồ còn nguyên trên bàn, tám chín phần mười sẽ được bưng ra cho khách hàng khác ăn, Đông Chí lại một trận buồn nôn.

"Có thể làm em im lặng, chứng tỏ thật sự có vấn đề." Trang Châu kịp phản ứng, một phen giữ chặt Đông Chí: "Chúng ta mau đi thôi, đừng để đám người trong quán có thời gian giết người diệt khẩu."

Đông Chí có chút há hốc mồm: "Không đến mức đó đi…"

Trang Châu thật vất vả mới cầm được tay Đông Chí, chỗ nào còn để ý anh nói cái gì, nhanh chóng kéo Đông Chí bỏ chạy, đến ven đường bắt taxi, còn cố ý ở trong nội thành đông rẽ tây quẹo lòng vòng một vòng lớn, cuối cùng mới về tới con phố phía sau phòng triển lãm mỹ thuật tạo hình gần nhà hàng của Hòa Khoan lấy xe.

Mãi tới khi ngồi trong xe Trang Châu, Đông Chí vẫn có cảm giác kinh hồn táng đảm. Lúc đầu anh dọa tên quản lý chỉ vì không muốn mất tiền oan, hoàn toàn không nghĩ nhiều như vậy. Bị Trang Châu dọa, trái tim nhất thời bất ổn, còn có chút nghĩ mà sợ.

Trang Châu khởi động xe, quay đầu thấy Đông Chí mặt mày ủ ê, lập tức bật cười: "Làm sao vậy? Mặt mày nhăn tít cả lại rồi kìa?"

Đông Chí cắn cắn môi: "Aiz, anh nói xem, tên quản lý có nhớ mặt chúng ta không? Nếu như quán ăn của gã bị điều tra, bọn họ có thể trả đũa chúng ta gì đó không…"

Trang Châu cắn răng cố nén cười trên mặt, giả bộ nghiêm túc muốn rút gân.

Đông Chí thấy hắn không nói lời nào, còn cho rằng chuyện này thực sự nghiêm trọng như mình đã phân tích, than thở tựa hẳn vào thành ghế, bả vai đều rũ xuống, trông uể oải cực kỳ.

Trang Châu khó khăn nhịn cười một hơi, cân nhắc trước sau chuyện này một phen, an ủi nói: "Chuyện này nếu chúng ta đã biết, tổng không thể giả bộ không biết. Nhưng muốn báo cảnh sát cũng phải chú ý cách thức báo tin, kẻo trước khi chưa lật đổ được cái tên quản lý lòng dạ hiểm độc kia lại khiến mình bị thua thiệt trước thì không ổn. Chuyện này cứ giao cho tôi, em đừng bận tâm."

Đông Chí hỏi lại hắn: "Anh định làm thế nào?"

Trang Châu thản nhiên liếc mắt nhìn Đông Chí một cái: "Nếu như là cạnh tranh công bằng, dùng thủ đoạn quang minh chính đại đánh bại đối thủ cạnh tranh, hắn là không ai có thể nhận ra điều gì. Em yên tâm, chuyện này tôi sẽ nói lại cho Hòa Khoan, hắn có cách làm riêng, đảm bảo không liên lụy gì tới em."

Đông Chí cân nhắc trong chốc lát, gật đầu: "Quả thật anh suy nghĩ chu đáo hơn tôi." Thật sự để mình đi làm, ngay cả tìm một phương pháp an toàn cũng không xong.

Trang Châu liếc mắt nhìn gương mặt nghiêng tinh xảo của Đông Chí, trong lòng cảm thán một tiếng không chu đáo không được a. Trong lòng hắn kỳ thật cũng có chút lo lắng gương mặt Đông Chí bắt mắt như vậy sẽ bị người ta nhớ kỹ, Tân Hải thị nói lớn không lớn, vạn nhất chuyện vỡ lở ầm ĩ bị niêm phong các kiểu, đến lúc đó tên chủ quán lòng dạ hiểm độc chó cùng rứt giậu, Đông Chí không khéo bị bọn chúng nhận ra, nói không chừng thật sự sẽ xảy ra chuyện không may gì đó. Hắn không thể chấp nhận loại tai họa ngầm này có ngày sẽ trở thành sự thật.

Trang Châu tính toán trong chốc lát, trong lòng dần yên ổn xuống, cũng có tâm tư trêu ghẹo Đông Chí, cười nói: "Em định đi báo công an đúng không?"

Đông Chí khẽ ừ một tiếng, thành thành thật thật gật đầu.

Trang Châu cảm thấy bộ dạng Đông Chí gật đầu đặc biệt nhu thuận, trong lòng có chút ngứa ngáy: "Ừ, tôi giải quyết xong chuyện này, có tính là giúp em một cái ân tình không?"

Đông Chí nhìn tia cười xấu xa trên khóe môi hắn, trong lòng nhất thời chuông cảnh báo reo vang mãnh liệt.

Trang Châu cươi nói: "Tôi không cần gì cả, em làm cho tôi một bữa cơm đi. Coi như cám ơn tôi một phen vất vả."

Không ngờ hắn lại đem đề tài chuyển tới chuyện nấu cơm, Đông Chí ở trong lòng một chút. Vừa vì mình đa tâm, đồng thời cũng vì trình độ bếp núc không ra gì của mình: "Cũng không phải không thể được, nhưng cơm tôi nấu thật sự không thể ăn."

Chỉ đủ trình cho mèo ăn thôi. Nửa câu sau Đông Chí nín nhịn không nói ra.

"Tôi không có yêu cầu đặc biệt gì với việc ăn uống, ăn ngon hay khó ăn tôi vẫn luôn không xoi mói." Trang Châu che giấu lương tâm nói dối: "Nhưng từ góc độ sức khỏe suy xét, một ngày ba bữa cơm vẫn nên ăn đúng giờ thì hơn. Chúng ta vốn định tới chỗ Hòa Khoan ăn cơm chiều, sau em lại muốn ăn lẩu, kết quả gây sức ép một vòng, lẩu gì cũng ăn không xong…"

Đông Chí có chút áy náy. Bị hắn nói như thế, ngay bản thân Đông Chí cũng cảm thấy mình chính là đang cố ý quấy rối.

"Chỉ cần anh đừng ghét bỏ là được." Đông Chí phẫn nộ.

Trang Châu hé miệng mỉm cười, trong lòng âm thầm nói câu: sao có thể chứ.

Xe còn chưa tiến vào sân nhà Trang Châu, con Husky tính cách ác liệt, đùa giỡn Đông Chí hai lần, vẫy đuôi mừng tít từ hậu viện biệt thự chạy vọt ra như gió lốc. Tốc độ nhanh tới nỗi đến Đông Chí cũng cảm thấy lo lắng nhỡ nó phanh không kịp, có thể tông thẳng vào cái xe luôn không.

"Cha, cha về rồi.. con sắp đói chết… gâu gâu… không có ai chơi với con… gâu gâu…. Bóng cao su bị cắn hỏng rồi, còn có… A! A! A!" Hắc Đường cách cửa sổ xe phát hiện Đông Chí đang ngồi ở ghế phụ, một tiếng sói tru, cơ hồ sắp vỡ giọng: "Vì sao cáo trạng tinh lại tới nhà chúng ta!!!!"

20. Chương 20: Cãi Nhau

Bữa cơm này đến cùng vẫn là Trang Châu làm.

Hết cách, trừ bỏ nấu mì ra, Đông Chí cũng chỉ còn biết nấu trứng. Tráng trứng gà hành lá, trứng gà bác cà chua, khổ qua xào trứng gà… cộng thêm món cá nhỏ rán. Trong tủ lạnh nhà Trang Châu có đầy đủ những nguyên liệu đó nhưng anh cũng sẽ không làm.

Trang Châu dở khóc dở cười, đành phải thỉnh vị tiểu thiếu gia thật vất vả mới lừa được về nhà này lên phòng khách ngồi, cung kính dâng điểm tâm trà ngon phục vụ, còn mình xắn tay áo lên xuống bếp nấu cơm. Thất bá ở nhà chính giữa trưa có phái người tới hầm canh gà cho hắn, rau dưa tươi ngon đều có sẵn một ít, cơm đã chín, canh gà chỉ cần đun nóng lên, Hòa Khoan đưa tới mấy món kho vẫn còn nóng hổi, làm thêm hai món rau, bữa cơm chiều như thế là OK.

Đông Chí ngồi trên ghế sa lông nhấp trà ăn điểm tâm, Hắc Đường ở bên ngoài hung hăng náo loạn nửa ngày, hất cằm vênh váo đi vào nhà. Đông Chí thấy nó ra vẻ chùi chùi chân lên cái thảm đặt trước cửa phòng khách, cảm thấy hết sức buồn cười, tâm nói loại hàng này còn biết chú ý vệ sinh.

Hắc Đường đứng ở cửa phòng khách trái phải nhìn quanh, đại khái hiểu được chuyện gì đang xảy ra, ánh mắt có chút kinh ngạc. Làm sủng vật được Trang Châu nuôi dưỡng từ nhỏ, nó đương nhiên biết Trang Châu biết nấu ăn, nhưng vấn đề là hắn cho tới giờ chưa từng làm cơm cho người khác, ngay cả anh em trai

của hắn cũng chưa từng được nếm qua. Hơn nữa cũng chưa từng thấy hắn đưa ai về nhà. Hai mắt Hắc Đường đảo đảo vòng tròn, đột nhiên cảm thấy chính mình khả năng… hơn nữa là rất có thể, phát hiện ra chân tướng khó lường gì đó.

Hắc Đường đứng ở cửa tính toán trong chốc lát, vẫy vẫy cái đuôi đi thẳng tới chỗ sô pha.

Đông Chí cầm tách trà tà liếc nó một cái, giả bộ mình cái gì cũng không phát hiện.

Hắc Đường ngồi xuống cạnh chân Đông Chí, thực rối rắm mở miệng: "Thầy Lăng, đã lâu không gặp."

Đông Chí bị sặc nước trà, nước trà còn suýt nữa phun ra từ trong lỗ mũi. Mặt hàng này cư nhiên còn chấp nhận hạ thấp địa vị tôn quý mà gọi mình một tiếng "thầy Lăng"? Nó là chịu kích thích gì sao?

Hắc Đường hắc hắc ngây ngô cười mấy tiếng, nịnh nọt dùng móng vuốt cào cào ống quần Đông Chí: "Thầy Lăng, thầy gần đây thân thể tốt không?"

Đông Chí một trận ác hàn. Anh hiện tại đã có thể khẳng định, con Husky này nhất định là có bệnh tâm thần, không biết là bị bẩm sinh hay do luyện tập. Đông Chí thầm nghĩ bắt nó đưa đi điều trị khẳng định sẽ khỏi, nhưng không biết bệnh viện tâm thần có chịu chứa chấp nó hay không còn khó nói.

Hắc Đường thực lưu ý biểu tình của Đông Chí, thấy anh thủy chung mặt đơ không cười liền biết mình chưa khiến người vui thích, vì thế càng thêm dốc sức: "Mấy ngày không gặp, màu lông thầy Lăng trông thật sáng bóng."

Đông Chí: "…"

Hắc Đường cố gắng nhớ lại lời những người khách từng tới nhà khen mình: "Ai nha, cái đầu trông càng khỏe mạnh."

Đông Chí: "…."

Hắc Đường trộm liếc nhìn khóe miệng Đông Chí đang co rúm, rốt cục là sắp nở nụ cười sao?

Hắc Đường vẫy vẫy đuôi, tính toán không ngừng cố gắng khích lệ Đông Chí thêm vài câu. Câu "càng ngày càng thông minh đáng yêu" còn chưa kịp nói ra miệng, đã bị Đông Chí không thể nào nhịn được nữa một cước đá văng: "Bảo cha mày nhanh cho mày uống thuốc đi! Bệnh tâm thần cần sớm điều trị!"

Hắc Đường lăn một vòng trên tấm thảm lông dày mềm mại, căm phẫn đứng dậy, cảm thấy cáo trạng tinh thật sự rất không biết điều! còn lấy chân đá nó, tuy rằng không dùng lực, thảm trải sàn cũng mềm mại nhưng từ nhỏ tới lớn đến cha nó cũng chưa từng làm vậy với nó bao giờ!

"Không biết phân biệt!" Hắc Đường lên mặt, hung tợn nhìn chằm chằm nam nhân đang ngồi rung đùi trên sô pha: "Mi đừng cho là ta cần phải nịnh bợ mi nhé. Cái đồ cáo trạng tinh!"

Đông Chí tức giận lườm nó một cái: "Ai cần mày phải nịnh bợ? lại nói mày nịnh bợ tao làm gì? Tao cũng không phải cha mày, cha mày đang ở trong bếp nấu cơm kia kìa. Còn ở đây khoe mẽ… mày ăn no rửng mỡ à?"

"Mi mới ăn no rửng mỡ!" Hắc Đường tức giận giơ chân: "Mi đừng tưởng rằng mi lừa tình được cha ta là có thể thuận lợi gả vào nhà ta nhé, ta mới không chấp nhận loại người âm hiểm giả dối như mi làm mẹ kế!"

"Nhà mày?!" Đông Chí suýt cười phun: "Mày là do ai sinh? Tao thật không biết mày cũng là huyết mạch nhà này… đậu má, lời này sao nghe lại quỷ dị vậy chứ?"

Hắc Đường thẹn quá hóa giận, nằm trên thảm trải sàn tạo tư thế muốn công kích, gâu gâu sủa ầm lên: "Cha ta gọi ta là con trai, đương nhiên chính là nhà ta!"

Đông Chí thấy nó tạc mao, ôm bụng cười muốn rút gân cẩm, hữu khí vô lực an ủi nó: "Được rồi, tao mới không thèm làm mẹ kế của một con chó ngu đâu, mày trăm phần yên tâm đi. Cha mày nhất định sẽ tìm cho mày một bà mẹ kế ôn nhu mỹ mạo, mỗi ngày sẽ cho mày ăn thịt gặm xương!"

Hắc Đường hừ một tiếng: "Mi biết được thì tốt, cơm nước xong thì lượn nhanh đi. Đừng mơ tưởng hạnh phúc không thuộc về mình." (Jeremy: =))) tui cũng muốn rút gân cẩm với ẻm)

Đông Chí vừa mới xoa xoa cẩm lại lần nữa cười muốn sái quai hàm. Đến lúc này anh cũng đoán được, con chó ngu ngốc này được nuôi dưỡng trong nhà phỏng chừng cơ hội ra ngoài không nhiều lắm, hiểu biết của nó đối với xã hội nhân loại có hạn, trừ bỏ tiếp xúc với mấy người trong nhà, còn lại chỉ sợ đến từ TV. Xem TV tự nhiên là người khác bật cái gì, nó xem cái đấy. Đông Chí cảm thấy có khả năng cao nhất là vào ban ngày, anh em nhà này người đi làm thì đi làm, người đến trường thì đến trường, nó chỉ còn biết theo Thất bá xem mấy bộ phim truyền hình bát quái. Nghe ngữ khí của nó, gì mà âm hiểm giả dối mẹ kế, còn mơ tưởng hạnh phúc không thuộc về mình…này mười phần là lời thoại trong phim thần tượng lúc tám giờ.

Hắc Đường tuy rằng không rõ vì sao mình bị cười nhạo, nhưng nó luôn sống trong an nhàn sung sướng, chưa từng có người nào ghét bỏ nó như vậy, vì thế tâm tình càng thêm căm phẫn: "Cha ta đã có bạn gái, bạch phú mỹ (trắng giàu đẹp)! đi đường đều xỏ giày cao gót! Muốn mông có mông, muốn ngực có ngực! còn có ma quỷ khuôn mặt! so với mi xinh đẹp hơn nhiều lắm!"

Đông Chí cười đến chảy nước mắt: "Ai nha, vậy cha mày thật có phúc khí!"

Hắc Đường thấy anh chảy nước mắt, quả thực tâm hoa nộ phóng, rốt cục cũng làm cho cái tên cáo trạng tinh này khóc, đắc ý dạt dào gật đầu: "Đương nhiên là có phúc khí. Cô ấy còn tặng quà gặp mặt cho ta đó, một túi thịt bò thật lớn…. hiện tại cuối cùng mi đã thấy địa vị của ta trong mắt cha ta rồi đi."

Đông Chí tựa vào tay vịn sô pha, cười tới thoát lực: "Hiểu rồi, thật sự hâm mộ chết người."

Hắc Đường hừ hừ hai tiếng, liếc nhìn anh một cái: "Hâm mộ cũng vô dụng. Dù mi có hâm mộ ta cũng sẽ không cho mi vào cửa." người này ngay lần đầu gặp mặt đã muốn ngáng chân nó, ghét nhất, mới không thể chấp nhận hắn ta gả cho cha, nếu không về sau nó thật sự sẽ biến thành Bạch Tuyết cẩu cẩu đáng thương. Chẳng những bị bắt làm việc từ sáng tới tối còn bị thợ săn do hắn phái tới móc tim gan nó ra. Vừa nghĩ tới cảnh tượng chính mình hoảng sợ chạy thoát trong rừng rậm, Hắc Đường mồ hôi lạnh theo đầu lưỡi nhỏ ra.

À, quên nói, phim hoạt hình công chúa Bạch Tuyết và bảy chú lùn là mấy hôm trước khi Thất bá đưa nó đi tiêm, xem được trong phòng nghỉ bệnh viện thú ý.

Thật sự là một câu chuyện thương tâm.

Đông Chí vừa xoa xoa cằm vừa xoa xoa bụng, hữu khí vô lực phun tào: "Chỉ với cái tử đức hạnh này của mày, ai thèm làm mẹ kế của mày chứ, mợ nó. Mày không phải thật sự coi mình trở thành cô bé lọ lem chứ hả, mặt cũng đủ dày."

Hắc Đường tuy rằng không biết cô bé lọ lem là cái gì, nhưng ngữ khí của Đông Chí nghe qua liền hiểu, nhất thời thẹn quá hóa giận, móng vuốt giơ lên muốn cào: "Cậu đây cắn chết mi!"

Đông Chí vui sướng khi người gặp họa ồn ào nói: "A, thật không? Cha mày còn đang ở trong bếp đó, nếu mày thật sự cắn tao, tao nhất định sẽ cho anh ấy nhìn xem. A, mày nói xem liệu anh ấy có giật mình không, hóa ra con trai anh ấy còn biết cắn người. Nói không chừng về sau anh ấy sẽ không thèm chú ý tới mày nữa, thậm chí còn tròng lên cổ mày một cái vòng sắt thật to thật nặng, hơn nữa không bao giờ cho mày ra ngoài."

"Mi cái đồ cáo trạng tinh!" Hắc Đường tức giận muốn phát cuồng, lại không thể thật sự xông lên cắn chết cái đồ cáo trạng tinh này, chỉ có thể phẫn nộ hướng về hắn gâu gâu gâu sủa ầm lên.

Đông Chí cười càng thêm sảng khoái.

Trang Châu cầm bát đĩa yên lặng lui về phòng bếp, hắn cảm thấy mình nhất định là bị hoa mắt, nếu không vì sao hắn lại cảm thấy Đông Chí đang cùng Hắc Đường cãi nhau chứ?

Người và chó… cãi nhau thế nào?

Nhưng tình cảnh vừa rồi trong phòng khách, lại không thể khiến hắn không nghĩ như vậy. Đông Chí nói nói với nó vài câu, Hắc Đường gâu gâu sủa hai tiếng, sau đó Đông Chí lại nói với nó vài câu…

Điều này sao càng nhìn càng thấy quỷ dị.

Liệu có phải tinh thần hoặc tâm lý Đông Chí có vấn đề gì đó không?

Trang Châu ngửa đầu nhìn chằm chằm trần nhà trong chốc lát, đột nhiên mỉm cười, lắc lắc đầu.

21. Chương 21: Cải Thìa Địa Lý Hoàng*

(Cải thìa là một bài dân ca Hà Bắc Trung Quốc, nội dung chính kể về một cô gái nghèo khổ, tuổi ấu thơ bất hạnh, ba tuổi mất mẹ, sống cùng cha. Sau đó cha cưới mẹ kế ác độc, sinh được em trai, cuộc sống cô bé liền trở nên thống khổ, cô bé không được yêu thương, cô độc buồn đau chỉ biết tưởng niệm mẹ ruột mình. Nhưng không một ai hay biết được. cuối cùng cô dùng tiếng ca và nước mắt đã khô cạn để kể lại cuộc đời mình. Ca từ có đoạn như sau:

Cải thìa nha, địa lý hoàng nha, hai ba tuổi nha, không có nương nha, mẹ ruột nha, mẹ ruột nha!

Đi theo phụ thân, hoàn hảo quá nha; chỉ sợ phụ thân, thú mẹ kế nha, mẹ ruột nha, mẹ ruột nha!…)

****

Trong phòng khách, một người một cẩu vẫn còn cãi nhau ầm ĩ, trong bếp cơm chiều đã nấu xong. Trừ bỏ nồi canh gà vẫn đang bốc khói, còn có bốn đĩa đồ ăn ba nóng một lạnh: tôm bóc vỏ chiên, thịt bò xào cần tây, hành tây, rau xào, và món kho Hòa Khoan đưa tới. Tuy rằng không thể so với tay nghề bên ngoài nhà hàng, nhưng nhìn chung sắc hương vị câu toàn. Đông Chí bị gây sức ép cả tối lại cùng Hắc Đường tốn nước miếng một hồi đã sớm đói tới độ da bụng dán da lưng. Trang Châu đang mải múc canh cho Đông Chí, bên này nửa bát cơm đã chui vào bụng anh. Trang Châu hoảng sợ, vội vàng nói: “Em uống chút canh trước đi, cẩn thận nghẹn.”

Hắc Đường ngồi xổm một bên gặm xương hừ hừ rủa xả một câu: “Cái đồ tham ăn! Ăn so với ta còn nhanh hơn!”

Đông Chí một miếng cơm nhất thời tắc nghẹn trong khí quản, đỡ bàn liên tục ho khan kinh thiên động địa.

Trang Châu vội vàng buông bát canh xuống, chạy tới nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng thuận khí cho Đông Chí. Hắc Đường lại gặm cục xương đi ra một chỗ xa xa né tránh, vừa đi vừa ghét bỏ lẩm bẩm: “Ghê tởm chết người! nước miếng đều phun hết ra!”

Đông Chí nước mắt vì ho mà chảy ra, nước mắt lưng tròng lườm đồng chí Hắc Đường nguyên nhân của mọi tội lỗi, hận không thể xông lên đá cho nó hai cái.

Trang Châu không hiểu rõ, còn tưởng Hắc Đường bị tiếng ho khan của Đông Chí dọa tới, lúc này tạm thời không nhìn tới nó, thấy Đông Chí đã đỡ ho, lại cầm bát canh lên cho anh thông họng.

Đông Chí như thế nào cũng không ngờ được lần đầu tiên cùng Trang Châu ăn cơm, chính mình lại mất mặt

như vậy, còn bị Hắc Đường chê cười, trong lòng xấu hổ cực kỳ. Hơn nữa Hắc Đường còn nằm một chỗ mắt đổ mắt xịt theo dõi anh, thi thoảng còn phun ra mấy câu hại anh ăn cơm nuốt không trôi, trước mặt Trang Châu, Đông Chí lại không thể đáp trả được câu nào, nghẹn một cục tức trong bụng không biết xả đi đâu.

Đồ ăn có ngon tới mấy vào miệng cũng chả còn vị gì, trong lòng bỗng thấy hối hận đã theo Trang Châu về nhà hắn ăn cơm. Đến lúc này, anh rốt cục cũng cảm nhận được vài phần cảm giác mẹ kế thân thiết tới cửa, kết quả lại bị con của vợ trước gây khó dễ. Liếc thấy Hắc Đường mắt to mắt nhỏ trừng tới đây, Đông Chí không thể nhịn được nữa, giành trước mở miệng: "Sao Hắc Đường nhà anh hôm nay lại ầm ĩ như vậy?"

Trang Châu cũng thấy Hắc Đường hôm nay có chút ầm ĩ, nhưng anh cũng không nghĩ nhiều. Chó Husky mà, hoạt bát hiếu động vốn là bản năng, ngày thường cũng chơi đùa như điên, hơn nữa chỗ hắn trừ bỏ người nhà ra chưa từng có người ngoài tới chơi, nó hưng phấn một chút cũng là bình thường. Nhưng làm ầm ĩ cả tối như thế này, hắn cũng có chút chống đỡ không nổi, hơn nữa nhìn tư thế Hắc Đường, còn rất có tinh thần muốn tiếp tục ầm ĩ với Đông Chí nữa, thực sự có chút quái dị. Chẳng lẽ là độc chiếm dục đối với chủ nhân hoặc là ý thức chiếm giữ địa bàn của động vật bùng phát?

Trang Châu ngoắc ngoắc đầu ngón tay với Hắc Đường: "Lại đây, con trai."

Hắc Đường ném cục xương mới gặm được một nửa xuống, vẫy vẫy cái đuôi bông xù thí điên thí điên xán lại gần.

Trang Châu vỗ vỗ nhẹ lên đầu nó nói: "Nhà chúng ta có khách tới chơi, con phải hảo hảo chiêu đãi, không thể gây ầm ĩ ảnh hưởng người khác, biết không?"

Hắc Đường ánh mắt căm giận. Đồ cáo trạng tinh!

Trang Châu nói tiếp: "Được rồi, đừng ở đây ầm ĩ nữa, ăn xong rồi thì ra ngoài chạy hai vòng đi. Con xem người con béo núc ních toàn thịt là thịt, khó tránh Đông Chí nói nên cho con ăn uống điều độ."

Hắc Đường ủy khuất làm nũng với lão cha: "Gâu gâu gâu!"

Đông Chí mừng rỡ, cắn đầu đũa hắc hắc hắc cười ra tiếng.

Hắc Đường trong lòng hận không chịu nổi, thừa dịp Trang Châu buông lỏng, hướng về phía Đông Chí nhào tới, móng vuốt đặt trên lưng ghế dựa. Hắc Đường là một con chó rất lớn, thể trọng của nó ít nhất cũng phải sáu bảy mươi cân, bất ngờ nhảy lên, hai móng vuốt để lên vai Đông Chí, thế nhưng anh lại không chút giãy dụa.

Trang Châu giật mình hoảng sợ, vội vàng hô to: "Hắc Đường! xuống ngay!"

Hắc Đường nghiến răng nghiến lợi, đột nhiên cúi đầu, ở trên mặt Đông Chí liều mạng liếm liếm.

Trang Châu: "…"

Đông Chí ở cùng với đám miêu miêu cẩu cẩu lâu ngày, chuyện bị liếm mặt cũng thường xuyên xảy ra, không phải không thể chấp nhận được. Còn tưởng Hắc Đường đang muốn tìm người chơi cùng. Kết quả Hắc Đường vừa mở miệng đã khiến anh tức gần chết: "Vừa rồi nước miếng của mi đều phun hết lên xương của ta, hiện tại ta cũng hảo hảo ghê tởm, ghê tởm chết mi!" (Jer: bé trả thù cũng đáng eo chớt mất >///<)

Đông Chí: "…"

Trang Châu túm cổ Hắc Đường lôi nó từ trên ghế Đông Chí xuống, Hắc Đường còn chưa ghê tởm đủ, giãy dụa không ngừng, bị Trang Châu kéo xuống ném ra ngoài cửa phòng khách. Bên này Đông Chí quả nhiên bị nó ghê tởm hết mức, rút khăn giấy lau hết những chỗ dính nước miếng của nó trên mặt, chà sát tới nhíu chặt chân mày.

Trang Châu bỗng nhiên có chút muốn cười: "Đừng lau nữa, da mặt đều bị chà tới đỏ hết lên rồi."

Đông Chí nghe ra ý cười trong giọng hắn, tức giận trừng mắt lườm hắn một cái.

Trang Châu cười lắc đầu: "Đi nào, tôi đưa em đi rửa mặt."

Trang Châu đưa Đông Chí tới khách phòng tầng một. Khách phòng nhà hắn tuy rằng ít sử dụng nhưng đồ dùng sinh hoạt vẫn có đầy đủ. Hắn nhìn Đông Chí rửa mặt, vừa thay con trai giải thích: "Em đừng để ý, tính tình Hắc Đường giống trẻ con, thích chạy nhảy ầm ĩ, nhưng nó sẽ không đả thương người."

Đông Chí xem thường liếc hắn một cái, tâm nói: có hài tử nhà nào ác liệt như vậy không, chẳng những biết gạt người còn biết đe dọa khách nhân lần đầu tới cửa?

Trang Châu cho rằng Đông Chí không tin, cười nói: "Tôi nói thật, em tiếp xúc lâu với nó sẽ biết thôi."

Đông Chí trong lòng phun tào: ai thèm cùng loại hàng này tiếp xúc lâu ngày.

Trang Châu săn sóc đưa khăn mặt khô qua, thấy trên mặt Đông Chí vương đầy bọt nước, đôi mắt xinh đẹp màu trà giống như bị nước rửa qua lộ ra quang mang thủy nhuận, không khỏi trong lòng khẽ động.

Buồng vệ sinh trong khách phòng không quá lớn, hai đại nam nhân đều đứng ở cửa buồng, không gian nhất thời liền có một loại cảm giác áp bách vi diệu.

Đông Chí treo khăn mặt lên giá, quay người thấy Trang Châu dường như không có ý định muốn rời đi, đôi con ngươi thâm trầm không chớp mắt nhìn mình, trong lòng ít nhiều có chút hiểu ra.

Đông Chí duỗi thẳng hai chân, lười biếng dựa vào cạnh bồn rửa mặt, nâng mí mắt lẳng lặng nhìn thẳng hắn.

Tim Trang Châu bỗng đập nhanh hơn, đang định nói chuyện, chợt nghe Hắc Đường ở bên ngoài phẫn nộ sủa lên vài tiếng.

Đông Chí nghe xong muốn cười, giương mắt nhìn Trang Châu tư thế như muốn nói ra suy nghĩ của mình, vội vàng khoát tay: "Cái gì anh cũng không cần nói. Tôi hiểu được."

Trang Châu một chút bi thương tắc nghẹn ở ngực, tiến thoái lưỡng nan. Đồng thời trong lòng lại sinh ra chút cảm giác dở khóc dở cười. Em ấy nói hiểu được, là thật sự hiểu được hay là giả bộ hiểu được? chính bản thân hắn kỳ thật còn chưa hiểu rõ tình cảm của bản thân đâu.

Đông Chí xoa xoa mặt mình, tận lực khiến vẻ mặt mình trông nghiêm túc một chút: "Trang Châu, chúng ta mới gặp nhau được hai lần, nói quen biết nhau còn có chút miễn cưỡng. Những cái anh định nói… thật sự không thể nói rõ."

Trang Châu cười khổ một chút: "Em là đang từ chối tôi sao?"

Đông Chí lắc đầu: "Cũng không đến mức từ chối, với quan hệ của chúng ta còn chưa tới mức độ đó. Kỳ thật hôm nay có thể cùng anh đồng thời ngồi ăn một bữa cơm là đã vượt xa dự liệu của tôi." Nói tới đây, Đông Chí không khỏi nhớ tới những thất thố của mình trên bàn cơm, hai má có chút nóng lên, ngại ngùng gãi gãi tóc: "Kỳ thật bình thường tôi cũng rất chú ý hình tượng, hôm nay…"

Trang Châu biết một số việc không thể nóng vội, nếu Đông Chí đã thoải mái nói thẳng suy nghĩ, hắn sao có thể làm loại chuyện không phẩm hạnh như mặt dày đeo bám này được? Lúc này thấy Đông Chí cố tình chuyển hướng đề tài, liền an ủi: "Em đừng nghĩ nhiều, ngược lại tôi cảm thấy em hôm nay rất được."

Đông Chí cười khổ, là mất mặt rất được sao?

Trang Châu hé miệng mỉm cười: "Em mới bao nhiêu tuổi mà cứ bày ra bộ dạng lão luyện thành thục để làm gì?" ấn tượng về Đông Chí trong hắn chính là ở trước mặt ai cũng thản nhiên, ánh mắt khách khí xa cách, nhưng hôm nay em ấy ở trước mặt mình và Hắc Đường chơi đùa vui vẻ trông sinh động vô cùng, dần dàn phá vỡ ấn tượng đạm mạc thờ ơ không gần gũi lúc đầu Đông Chí lưu lại.

Đông Chí thấy Trang Châu không nói lời nào. Anh ngay từ đầu đã thấy Trang Châu nhìn rất đẹp trai, điều kiện bên ngoài cũng hoàn toàn phù hợp với thẩm mỹ của mình. Sau khi tiếp xúc, càng cảm thấy tính cách hắn cũng không tồi, biết tiến lùi hợp lý, cũng biết chăm sóc người khác. Có người như vậy làm bằng hữu thực sự rất không tồi.

Đông Chí vỗ vỗ vai hắn, có chút cảm khái nói: "Lão Trang à, anh phải biết lão luyện thành thục cùng tuổi tác, có đôi khi không liên quan trực tiếp với nhau."

Trang Châu cảm nhận bàn tay đặt trên vai mình truyền tới chút áp lực nhu hòa, trong lòng có chút ngứa ngáy.

Đông Chí đang định nói chuyện, chợt nghe Hắc Đường ở bên ngoài sủa ầm ĩ: "Cha ơi, cha mau ra đây đi, cha không thể có tân hoan liền không cần con trai…"

Đông Chí một chút.

Hắc Đường gâu gâu sủa to hai tiếng, bắt đầu giả bộ khóc lóc: "Cha ơi, con là do cha tự tay nuôi lớn. Cha không thể vì một con hồ ly tinh liền không để ý tới phụ tử tình thâm chúng ta nha…"

Đông Chí gân xanh trên trán giật giật.

Trang Châu nghe thấy Hắc Đường ở bên ngoài sủa vang, cười nói: "Đứa nhỏ này từ bé đã thích dính người, không có ai liền ầm ĩ. Đi thôi, chúng ta ra ngoài nào."

Đông Chí vừa mới nhấc chân, Hắc Đường bên ngoài đã lại rầm rì thay đổi lời thoại: "….Cải Thìa a… địa lý hoàng…. Ba bốn tuổi…không có mẹ… cha muốn kết hôn với mẹ kế ác độc… cải thìa a…."

Đông Chí gạt Trang Châu sang một bên, căm giận phừng phừng, tức khí xắn tay áo: "Tôi muốn bóp chết cái con chó ngu ngốc nhà anh."

Trang Châu dở khóc dở cười giữ tay Đông Chí lại: "Ah, không đến mức đó đi, nó cũng chỉ muốn ầm ĩ chút thôi, kỳ thật nó rất thích em mà. Có nhiều khách tới nhà anh chơi như vậy, nhưng anh chưa thấy nó thân thiết với ai như vậy đâu."

Đông Chí nghẹn một bụng khí. Kia mà gọi là thích á? Kia mà gọi là thân thiết? Nó rõ ràng là đang muốn xông tới ghê tởm chết tôi có được không?

Đông Chí tức giận gạt tay hắn ra: "Tôi muốn về nhà!"

Trang Châu cười nói: "Ăn cơm trước đã, ăn xong tôi đưa em về."

22. Chương 22: Nhà Tài Trợ

Hắc Đường thấy Đông Chí sắp đi, còn chưa kịp cao hứng thì phát hiện cha mình cũng muốn đi cùng, nhất thời lại cảm thấy nguy cơ, chạy tới cạnh xe chít chít oa oa hồi lâu, thẳng tới khi xe lái ra khỏi nhà, lúc này mới không tình nguyện lững thững đi vào.

Đông Chí tuy rằng chán ghét tiểu lưu manh này nhưng không thể không thừa nhận, nếu không có nó ở bên quấy rối, thì lần đầu ăn cơm cùng Trang Châu sẽ không được tự nhiên như vậy. Tính tình mình thế nào, tự anh biết rõ, ngay cả cháu trai khóc hai tiếng cũng ngại phiền chứ đừng nói chi cùng người lạ giao tiếp.

Khẽ liếc mắt nhìn Trang Châu đang chăm chú lái xe, Đông Chí thấy cảm giác ở chung cùng hắn cũng không tồi, nếu hắn không làm ra chuyện gì khiến mình xấu hổ, thì có thêm một bằng hữu như vậy cũng là một chuyện tốt.

Trang Châu dừng xe trước vạch chờ đèn xanh, nghiêng đầu nhìn Đông Chí cười cười: "Nhìn tôi nửa ngày, đã nghĩ gì vậy?"

"Không có gì." Đông Chí hấp hé miệng, cũng không thể nói cho hắn biết là mình đang xăm soi diện mạo của hắn đi. Trang Châu khuôn mặt đẹp trai, thân thể cường tráng, mặt nghiêng nhìn có góc có cạnh, giống như những bức tượng thạch cao Phương Tây trong phòng vẽ của anh. Lúc bất động thanh sắc nét mặt ngưng trầm, khí thế có chút bức người. Khi tâm tình vui sướng, ngũ quan giãn ra, ánh mắt sáng ngời lộ ra nét tiêu sái phóng khoáng của nam nhân phương Bắc.

Đúng là một nam nhân có mị lực.

Đông Chí thoáng có chút tiếc nuối thầm nghĩ, nếu hắn đồng ý cởi quần áo để mình vẽ một bức, vậy càng hoàn mỹ.

Dọc đường đi Trang Châu vẫn nghĩ xem mình nên nói cái gì, chờ tới khi xe dừng lại trước cổng nam kí túc xá nhân viên trường học lại cảm thấy mình cái gì cũng không cần phải nói. Người trước mắt tâm tư trong sáng, chút tiểu tâm khó nói trong lòng, chỉ sợ em ấy so với chính hắn còn hiểu rõ hơn.

Trang Châu rốt cuộc cũng không nói gì, chỉ nói lần sau có thời gian cùng nhau uống trà.

Không có yêu cầu gì quá phận, Đông Chí liền sảng khoái đáp ứng.

Đông Chí mệt mỏi bị Hắc Đường quấy rối cả tối, nhưng chờ tới khi nằm xuống giường lại không cảm thấy buồn ngủ. Đơn giản đứng dậy, mở ngăn kéo phía dưới giá sách ra, từ bên trong lấy ra một quyển album được bọc kỹ. Đồ đã lâu không động tới, cho dù được bọc kín thế nào, khi cầm trên tay vẫn như cũ dính đầy tro bụi. Đông Chí ngồi xếp bằng trên thảm nhà, mở đến trang cuối cuốn album.

Trang cuối cùng là một bức ảnh chụp tập thể, hơn ba mươi người đứng sát nhau, Đông Chí liếc mắt liền nhìn thấy Trịnh Từ đứng ở hàng cuối và Đồ Tiểu Bắc đứng ngay phía trước hắn. Một người cao lớn rắn rỏi, một người thanh tú nhã nhặn, đứng chung một chỗ sẽ khiến người ta cảm thấy thực xứng đôi.

Cho đến hiện tại, Đông Chí vẫn nghĩ mãi không ra, khí đó tại sao mình lại cho rằng bọn họ chỉ là anh em bình thường, rõ ràng trong mắt Đồ Tiểu Bắc chói lọi hiện rõ hàm xúc độc chiếm dục, rõ ràng mỗi lần thấy mình trong mắt đều toát ra địch ý…

Có thể là do chính mình đã quá mức tin tưởng vào câu nói nhẹ nhàng bâng quơ kia của Trịnh Từ: "Anh vẫn luôn coi cậu ấy là em trai"?

Chính bản thân Đông Chí cũng không rõ ràng. Có lẽ khi đó bản thân còn trẻ, dễ dàng mềm lòng, cũng dễ dàng tin tưởng hảo ý của người khác đối với mình là phát ra từ chân tâm.

Khi đó Trịnh Từ luôn tỏ ra oán giận đối với sự kiêu căng tùy hứng của Đồ Tiểu Bắc, không ngờ vài năm qua đi, hai người này cư nhiên vẫn ở chung một chỗ. Còn nhớ lúc trước Trịnh Từ vẻ mặt khẩn thiết nói với mình: "Anh và cậu ta thật sự không có gì." Đông Chí chỉ cảm thấy châm chọc nói không nên lời.

Đó là một đoạn tình cảm còn chưa kịp bắt đầu đã tàn lụi. So với việc nói mình bị vứt bỏ chi bằng nói mình bị bọn họ đùa giỡn càng hợp lý hơn. Khi đó Đông Chí vừa mới đáp ứng Trịnh Từ theo đuổi mình, thì hôm sau tên đó đã dẫn theo Đồ Tiểu Bắc cùng nhau đi du học. Trước khi đi còn dùng vẻ mặt bi thương khóc lóc kể lể với Đông Chí rằng thì là mà trong nhà gây áp lực vân vân, bắt buộc phải chia tay nếu không đừng hòng quay về.

Thật không nghĩ tới, vẫn luôn cho rằng sẽ không có cơ hội gặp lại thế nhưng dưới tình huống như thế lại lần thứ hai chạm trán. Có lẽ vạn vật thế gian đều có quy luật như thế, luôn ở trong thời khắc không ai ngờ tới được sẽ bất ngờ gặp mặt người tự cho là cả đời vô duyện gặp lại. Trước đó, Đông Chí vẫn cảm thấy cả đời này mình sẽ không bao giờ gặp lại hai tên tiện nhân đó nữa.

Bọn họ hẳn không nhìn thấy mình đi, Đông Chí thầm nghĩ, Trang Châu phản ứng nhanh như vậy, nói đi liền lập tức kéo mình ly khai. Khi đó hai tên kia vừa mới vào cửa, liền cùng những khách nhân đến trước hàn huyên hẳn còn chưa chú ý tới trong quán còn có mình.

Đông Chí cũng tìm được chính mình trong bức ảnh, tóc hơi dài hơn so với hiện tại, trong mắt còn mang theo ý cười, thoạt nhìn xa lạ như một người khác.

Ngón cái khẽ lướt qua bức ảnh, bỗng nhiên cảm thấy mình thật sự già rồi.

Tác phẩm của Lục Hành rốt cục hoàn thành trước ngày triển lãm hai hôm. Sau khi giao tác phẩm cũng bắt đầu theo Đông Chí đồng thời giám sát nhóm công nhân sắp xếp bố trí phòng trưng bày. Bởi vì tổ chức triển lãm tranh ở Tân Hải thị nên các tác phẩm dự thi sẽ được trưng bày ở sảnh trung tâm trong không gian trưng bày. Đông Chí đã chuồn đi từ nửa tháng trước, cũng không biết tình hình sau đó thế nào, đến khi Lục Hành bắt đầu tới giám sát thì các bức tranh dự thi đã được treo lên tường, vừa vào cửa liền giật mình lại vui sướng vỗ vai Đông Chí: "Ai nha, cuối cùng đám đầu sỏ của chúng ta cũng có thể chiếm phần trung tâm."

Đông Chí quét mắt một vòng, không phát hiện tác phẩm năm mới của mình đâu, trong lòng có chút ngoài ý muốn, rõ ràng nhớ hôm qua nó được treo ở đây mà. Không để ý tới mấy lời trêu chọc của Lục Hành, liền vội vàng kéo một nhân viên lại hỏi thăm. Người nhân viên công tác kia cũng nhận ra Đông Chí, thấy anh hỏi liền cười nói: "Hôm qua, Thẩm lão có tới, sau khi đi xem xét phòng triển lãm của chúng ta nửa ngày, liền kêu chúng tôi đổi vị trí bức họa kia của anh mấy lần, cuối cùng vẫn cảm thấy không ổn, nói chờ các tác phẩm khác treo lên hết rồi xem xem."

Thẩm lão cậu ta nói chính là Thẩm Trường Sơn giám sát thường trực của hiệp hội họa sỹ tỉnh. Người này làm việc rất có danh vọng. Trước kia khi Đông Chí học đại học, giáo trình môn kỹ năng phối màu trong tranh phong cảnh do chính ông ta biên soạn, trong lòng anh luôn tràn ngập kính ý với vị lão nhân này. Nghe thấy Thẩm lão nói không ổn, Đông Chí vội hỏi: "Không ổn chỗ nào?"

Nhân viên công tác cười nói: "Thẩm lão nói, tác phẩm của anh thật sự rất bắt mắt, để ở chỗ nào thì trọng tâm hội trường triển lãm đều bị hấp dẫn ở chỗ đó, nếu treo ở đây giống như trọng tâm đứng xem sẽ bị lệch."

Đông Chí đang mải cân nhắc lời này rốt cuộc là đang khen hay đang chê mình, quay đầu nhìn Lục Hành thấy anh ta vẻ mặt ghen tị sán lại: "Phiền muốn chết, rốt cuộc vẫn bị cậu đoạt nổi bật của lão tử, tới chỗ nào cũng đều bị cậu áp bức, hôm nay nếu cậu không mời khách anh đây sẽ không tha cho cậu."

Đông Chí cười né sang một bên, trong lòng xác thực có chút thấp thỏm. Chủ yếu là do lời nói của Thẩm lão rất ba phải hiểu theo nghĩa nào cũng được, đây rốt cuộc là tốt tới mức áp đảo hết các tác phẩm của người khác? Hay là rất tệ đến mức để chỗ nào cũng bị ghét bỏ?

Lục Hành không hình tượng mà khoác vai Đông Chí, hầm hừ nói: "Cho dù cậu không tự tin với chính mình thì cũng phải có chút tự tin với anh đây chứ. Anh đây thực sự cam bái hạ phong với cậu, cậu đừng nghĩ nhiều." Lục Hành so với Đông Chí vào dạy trong trường Nam Sơn sớm hơn hai năm, khi Đông Chí vừa tới, ký túc xá còn chưa kịp sắp xếp chỗ ở, liền ở tạm trong phòng Lục Hành nửa tháng. Người này cũng là nhất biểu nhân tài chỉ là tính tình có chút cà lơ phất phơ, nếu không cũng không đến mức các tác phẩm của những người khác đều đã treo lên xong xuôi hết rồi mới lò dò mang tác phẩm của mình tới. Nhưng tính cách anh ta rất phóng khoáng, rất tốt với Đông Chí.

Đông Chí đang muốn phản bác, thì bên ngoài phòng triển lãm vang lên một trận ồn ào. Lục Hành liếc mắt nhìn ra ngoài, nhíu mày nói: "Cái đám tài trợ này cũng thật là, xì ra chút tiền thì giỏi lắm sao? Tới xem triển lãm mà cứ ý như… đi dạo kỹ viện."

Đông Chí bật cười: "Nói gì đó, đừng có kéo tôi vào."

Lục Hành bĩu môi: "Cậu nhìn cái tên ở giữa kia xem, bóng bẩy mượt mà không giống đang dạo kỹ viện sao?"

Đông Chí theo hướng ngón tay Lục Hành chỉ nhìn qua, ánh mắt nhất thời nhảy dựng.

Lục Hành hỏi anh: "Quen à?"

Đông Chí thần sắc hờ hững: "Danh nhân kinh tế tài chính, ai mà không biết Đồ Thịnh Bắc là con trưởng của Đồ gia chứ."

Lục Hành gật đầu: "Nghe nói hắn là người rất thủ đoạn."

Đông Chí dời tầm mắt, trong lòng khẽ cười lạnh, hồi còn là sinh viên, chỉ vì muốn giúp em trai xả giận mà gã đã ra tay chỉnh cậu thừa sống thiếu chết, còn không phải có thủ đoạn sao?

23. Chương 23: Năm Xui Xẻo

Mấy hôm nay liên tiếp chạm trán những người mình không muốn gặp, khiến Đông Chí cảm thấy thập phần bực mình. Hôm nay rõ ràng đang vui vẻ như thế, tự dưng giữa đường đột nhiên nhảy ra lắm cặn bã chướng mắt thế này?

Đúng là năm xui xẻo. Đông Chí thầm nghĩ, quả nhiên là năm tuổi nên có nhiều trở ngại thi nhau kéo đến sao?

Đông Chí trên đường về nhà liền gọi điện cho mẹ mình, cuộc gọi vừa nối thông liền hỏi: "Mẹ, mẹ có biết chùa nào hương khói tương đối vượng không?"

Bà Lăng bị anh hỏi sửng sốt: "Sao tự dưng lại hỏi cái này?"

"Con muốn đi thắp hương."

"Con không tin thì đi thắp hương làm gì?!" bà Lăng bị anh chọc cười: "Chớ hồ nháo."

"Không thắp không được a." Đông Chí thực phiền não: "Gần đây con gặp toàn người đáng ghét. Phiền muốn chết."

Bà Lăng suy đoán: "Lại bị người theo đuổi? Nam? Nữ?"

Bà Lăng lúc đầu biết có nam nhân theo đuổi con mình rất hoảng sợ, bà không biết con mình vốn cong, nên suốt ngày lo lắng vô cùng, sợ thằng út nhà mình bị người khác lôi kéo. Sau đó lại thấy con trai với ai cũng lãnh đạm, bất luận nam nữ thậm chí cả những người ưu tú nó cũng không để vào trong mắt, lại bắt đầu lo lắng có phải EQ thằng út nhà mình quá thấp, trong đầu thiếu mất dây thần kinh yêu đương hay không.

Nó nhìn ai cũng thấy chướng mắt, chẳng lẽ định ở vậy cả đời?

Tuổi Đông Chí tuy chưa tính là lớn nhưng dưới mắt bà Lăng, đứa con trai này từ nhỏ tới lớn ngay cả gần gũi bạn học cũng ít chứ đừng nói chi tới chuyện kết giao chặt chẽ. Điều này khiến bà vô cùng lo lắng. Hơn nữa mấy năm nay, bà thấy thằng út trừ bỏ những dịp nghỉ đông, nghỉ hè khắp nơi chạy loạn, thì sau khi trở về toàn tự nhốt mình trong phòng vẽ sáng tác tranh gì đó, hoàn toàn không để ý tới chuyện bên ngoài, trong lòng càng âm thầm sốt ruột, thậm chí cam chịu lén nói với chồng mình: cho dù nó dẫn về một thằng con trai cũng được.

Đông Chí thở dài: “Không phải.”

“A?!” sự hưng phấn trong giọng nói của bà lập tức tiêu tan, buồn bã ỉu xìu có lệ nói với con trai: “Thấy người mình không thích có gì kỳ quái đâu? Như cái bà bán đậu hũ chiên đầu đường nhà mình ấy rất ồn ào, mỗi lần mẹ ra khỏi cổng đều thấy phiền muốn chết, mà khổ nỗi bà ấy ngày nào cũng đứng bán hàng ở đó. Thật sự có lần mẹ phải đi đường vòng đấy.”

Đông Chí dở khóc dở cười: “Mẹ, không phải mẹ nói năm nay là năm tuổi của con sao, phải làm gì để tránh ạ?”

Bà Lăng nghĩ nghĩ: “Đúng rồi, cẩn thận một chút cũng không thừa. Nếu không ngày mai mẹ ra chợ mua vài cái sịp hồng* cho con nhé.” (Jer: thực ra là màu đỏ cơ mà thích để là màu hồng =)))))) ý là cầu may mắn)

Đông Chí: “….”

“Còn cả tất hồng, thắt lưng hồng.” bà Lăng tiếp tục nói.

“Thôi.” Đông Chí cảm thấy mình thật sự đã hỏi sai người: “Mẹ coi như con cái gì cũng chưa nói đi.”

“Con trai,” giọng bà Lăng đột nhiên trở nên đứng đắn: “Mẹ đã nói với con rồi. Tâm tĩnh tự nhiên lạnh. Chuyện gì cũng thế thôi, chính mình tâm tư ngay thẳng thì chẳng có chuyện gì dù là thượng vàng hạ cám cũng không thể ảnh hưởng tới con được.”

Đông Chí trầm mặc một khắc, gật đầu: “Con hiểu rồi, cám ơn mẹ.”

Xe chạy tới dưới lầu còn chưa kịp đỗ lại, Đông Chí thấy một thân ảnh nho nhỏ màu vàng đi tới đi lui cạnh bồn hoa, bộ dạng tựa hồ rất sốt ruột.

Đông Chí lái xe qua, hạ cửa kính xe xuống vừa định gọi tên, Tiểu Dạng Nhi đã nhìn thấy anh, giống như sợ có người đuổi theo, một mạch phóng thẳng qua cửa sổ nhảy vào trong xe, Đông Chí luống cuống tay chân tiếp được nó: “Làm sao vậy?”

Tiểu Dạng Nhi móng vuốt hai chi trước đặt lên khăn quàng cổ Đông Chí, ngẩng đầu nước mắt lưng tròng nhìn anh: “Đông Chí, tiểu xám bị thương rồi.”

Đông Chí sửng sốt: “Xảy ra chuyện gì? Tiểu Xám ở đâu?”

“Ở con phố sau hàng cá.” Tiểu Dạng Nhi thút tha thút thít hấp hấp cái mũi ướt: “Đêm qua, bọn em tới đó tìm cá ăn. Anh cũng biết đấy, cửa sau nhà bọn họ thường vứt rác bao lớn bao nhỏ, đôi khi sẽ có cá thừa ở trong đó. Lúc bọn em đang tìm trong một cái túi to, thì có một con chó thực hung ác chạy tới… sau đó nó

xông vào cắn Tiểu Xám."

Đông Chí trong lòng đau xót, da đầu tê rần. Chó hoang mèo hoang đều phải bới rác kiếm ăn như thế, anh tự nhiên biết nhưng mỗi lần nghe chúng kể lại, vẫn không ngừng cảm thấy xót xa trong lòng.

"Bị cắn ở đâu? Có nặng không?" Đông Chí xoa xoa cổ Tiểu Dạng Nhi: "Những con khác đâu?"

Tiểu Dạng Nhi vẫn thút thít mấy tiếng, nước mắt thi nhau rơi xuống: "Những đứa khác không sao, khi người kia chạy tới là Tiểu Xám che ở phía trước bọn em."

"Sao còn có cả con người?" Đông Chí nhíu mày: "Con chó kia có người nuôi?"

Tiểu Dạng Nhi gật đầu: "Người đó là khách của hàng cá, ăn được một nửa liền dẫn con chó ra ngoài đi dạo, thấy bọn em gã liền thả con chó ra…"

Trong lòng Đông Chí dâng lên một trận lửa giận: "Gã cố ý?!"

Tiểu Dạng Nhi nức nở gật đầu. Kỳ thật khi đánh nhau nó luôn là đứa đầu tiên xông trận bởi vì trong đám nó là đứa có thân thể cường tráng nhất, nhưng khi ở trước mặt Đông Chí kể lại chuyện này, nó lại bắt đầu cảm thấy ủy khuất: "Người kia còn cười ha ha nữa."

Đông Chí cắn chặt răng, cánh tay không khống chế được khẽ run lên.

Tiểu Dạng Nhi ở trước ngực anh khẽ cọ cọ: "Sau đó có người đi ra gọi gã, gã mới gọi con chó trở về. Tiểu Xám đi không được, liền trốn trong khu vườn ở góc đường nằm dưỡng thương, hôm nay bọn em tới thăm nó, mới phát hiện chân và người nó sưng hết cả lên."

"Đừng khóc." Đông Chí bế Tiểu Dạng Nhi từ trên người mình đặt sang ghế phụ, hai tay khẽ run run cài dây an toàn một lần nữa khởi động xe: "Em dẫn đường đi."

Tiểu Dạng Nhi ngồi trên ghế không nhìn thấy đường đi, liền nhảy lên thành ghế tựa, nhìn trái nhìn phải ra bên ngoài: "Đi như thế nào em không biết, xe của anh cũng không thể leo cây… nhưng chỗ đó gần một cái quảng trường có một cây cột màu đỏ rất cao, anh biết không? Từ cái ngõ ở cạnh cửa hàng đồ sứ phía đông quảng trường đi vào trong sẽ thấy cái sân vườn đó."

Chỗ đó Đông Chí có biết. Cạnh cửa hàng đồ sứ có một cửa hàng văn phòng phẩm không quá lớn, do một lão nhân người nước ngoài mở, chuyên bán những dụng cụ chuyên dụng để vẽ tranh, Đông Chí cũng thường xuyên tới đó mua đồ. Đường thì biết nhưng không khéo chính là lúc này đang trong giờ tan tầm cao điểm, xe tắc một đoạn dài, chờ tới khi bọn họ chạy tới cái sân vườn kia, sắc trời đã gần tối đen.

Đông Chí vừa xuống xe đã nghe thấy trong bụi cỏ vang lên mấy tiếng mèo kêu, thanh âm rất sốt ruột, ở

giữa thi thoảng vang lên tiếng kêu yếu ớt của Tiểu Xám. Đông Chí cố gắng lắng nghe, từ tiếng kêu đi lại gần, quả nhiên sau một bụi cây rậm rạp nhìn thấy Tiểu Xám nằm cuộn tròn người lại. Bồi Tây nằm sấp cạnh nó, còn liên tục liếm vết thương giúp nó, vừa tiếng cao tiếng thấp kêu lên.

Trời tối, cây cối lại che ánh sáng đèn nên càng khó nhìn, Tiểu Xám gắt gao cuộn tròn người lại, Đông Chí không thấy rõ vết thương của nó, lại sợ mình mạnh tay ảnh hưởng tới nó, còn chưa tới gần liền nhẹ giọng gọi một câu: "Tiểu Xám?"

Tiểu Xám yếu nhược đáp trở về một tiếng: "Meo…"

Đông Chí đau lòng vô cùng, cúi người đi qua đám cây cối rậm rạp, thật cẩn thận bế nó lên, thế mới phát hiện nửa người Tiểu Xám đều bị sưng phù vì vết cắn.

"Sao lại sưng thành như vậy?!"

Tiểu Xám cảm giác tay Đông Chí hơi run run, nghiêng đầu liếm liếm ngón tay anh.

"Đau không?" Đông Chí bế nó, thập phần cẩn thận đi ra khỏi bụi cây.

"Không quá đau." Tiểu Xám do dự một chút: "Không có việc gì, Đông Chí. Anh đừng lo lắng."

Đông Chí hốc mắt hơi nóng lên, lại nhẫn trở về: "Cố chịu đựng một chút, tao đưa mày tới bác sỹ."

"Tôi không sao." Tiểu Xám giật giật thân thể, muốn đứng dậy, nhưng nửa người nó lại không thể sử dụng lực, lắc lắc chống đỡ mãi mới đứng lên được một chút lại lảo đảo ngã trở về trong tay Đông Chí.

"Đừng lộn xộn."

Tiểu Xám nhẹ nhàng meo một tiếng: "Đông Chí. Tới bệnh viện thú ý rất tốn tiền."

Đông Chí cái mũi đột nhiên chua xót, khàn cả cổ họng: "Đắt thì làm sao? Mày chưa nghe câu sức khỏe là vô giá sao? Bọn mày khỏe mạnh, so với bất cứ thứ gì càng trọng yếu hơn."

Tiểu Xám cọ cọ ngón tay anh, tựa như thở dài nói: "Nhưng người lần trước ngồi trong xe anh có nói anh rất nghèo mà, anh ấy còn cho anh rất nhiều tiền, đỡ cho anh về sau không cưới được vợ."

"Anh hai tao nói bừa đấy." Đông Chí hé miệng mỉm cười, nhưng nước mắt đau xót lại theo khóe mắt chảy ra: "Tao có nhiều tiền lắm, thật đó. Mày xem tao trừ bỏ làm thầy giáo còn bán tranh của mình nữa. Chúng ta đi khám bệnh không mất bao nhiêu tiền đâu, vẫn đủ."

Tiểu Xám không lên tiếng. Xã hội con người kỳ thật nó cũng không thật sự hiểu lắm, Đông Chí nói cái gì thì là cái đó đi: "Tôi ngủ một lúc. Các người đừng làm ồn."

Tiểu Dạng Nhi và Bồi Tây sán lại giúp nó liếm liếm vết thương, thành thành thật thật cuộn tròn nằm ở ghế sau.

Tiểu Xám gối đầu lên cái chân không bị thương, nghiêng người nhìn Đông Chí một cái, sau đó chậm rãi nhắm mắt lại.

24. Chương 24: Thực Ngoan

Đông Chí mang theo ba con mèo vội vội vàng vàng chạy tới bệnh viện thú y, lúc này đã quá thời gian tan tầm, đèn trong bệnh viện đều đã tắt, một nam nhân mặc áo bành tô dài đưa lưng về phía ngã tư đường khóa cửa chính lại.

Đông Chí vội vàng hạ cửa kính xe xuống, gọi to một tiếng: "Bác sỹ, xin anh chờ một chút."

Nam nhân áo bành tô quay đầu lại, lười biếng hỏi một câu: "Có chuyện gì vậy?"

"Có một con mèo bị chó căn bị thương." Đông Chí vừa nói, vừa từ ghế sau thật cẩn thận bế Tiểu Xám ra: "Rất nghiêm trọng, nửa người đều bị sưng phù."

Tiểu Dạng Nhi và Bồi Tây cũng đi theo xuống xe, nhắm mắt chạy theo Đông Chí lên bậc thang.

Nam nhân xoay hẳn người lại, nương theo đèn đường nhìn con mèo trong tay Đông Chí: "Đã sưng như vậy, là bị cắn hôm qua đi?"

Đông Chí không biết trả lời thế nào cho phải. Anh không thể nói là lũ mèo nói cho anh biết đúng là bị cắn vào hôm qua, cũng không thể nói chính mình tận mắt nhìn thấy nó bị cắn, sau đó hôm nay mới nhớ ra mà đưa nó tới bệnh viện, vô luận nói thế nào cũng không ổn, đều không có cách tự bào chữa.

"Đưa vào trong đi, tôi khám cho nó." Nam nhân từ trong túi quần lấy chìa khóa ra mở cửa, vừa bước vào trong lại hướng về phía sau hô to một tiếng: "Chờ tôi một chút."

Đông Chí theo hướng anh ta nói nhìn qua, dưới ánh đèn mờ nhạt cũng không thấy rõ anh ta đang nói chuyện với ai, chỉ mơ hồ nhìn thấy bên đường có mấy chiếc xe đang đỗ.

Mở đèn bệnh viện, nam nhân cởi áo bành tô, thay áo blouse, Đông Chí thấy trước ngực anh ta đeo thẻ nhân viên ghi: Bác sỹ điều trị Hòa Thanh. Người này nhìn qua lớn hơn anh vài tuổi, đeo một chiếc kính

viền vàng tinh tế, khuôn mặt ôn nhã. Không phải vị bác sỹ già trước kia Đông Chí từng gặp.

Hòa Thanh bảo Đông Chí đặt Tiểu Xám lên bàn khám bệnh, vừa rửa tay vừa hỏi anh: "Mấy con mèo này là cậu nuôi?"

Đông Chí do dự một chút: "Không phải."

Hòa Thanh nhướn mày nhìn anh một cái, ánh mắt thoáng có chút kinh ngạc: "Mèo hoang?"

Đông Chí nhẹ nhàng xoa xoa đầu Tiểu Xám: "Cũng không hẳn là mèo hoang. Tụi nó thường xuyên xuất hiện gần tiểu khu nhà tôi, cũng coi như người quen."

Hòa Thanh nghe anh nói như vậy, trong lòng liền hiểu ra. Là một bác sỹ thú y, tâm tình khi đối mặt với tiểu động vật hoàn toàn bất đồng với con người. Vốn tan tầm muộn đã khiến anh có chút không kiên nhẫn, lúc này thái độ ngược lại càng trở nên hòa hoãn không ít, khi khám cho Tiểu Xám càng trở nên cẩn thận hơn, lúc cạo lông quanh vùng vết thương cũng càng nhẹ tay nhẹ chân.

"Nơi này có dấu răng, độc tố trong răng chó rất lợi hại, có thể khiến cơ bắp và da lông động vật bị tê liệt bong tróc." Hòa Thanh đè chi trước của Tiểu Xám lại: "Anh nghe tiếng động này xem, giống như cọ sát vào túi nilon."

Đông Chí nghe được tiếng lạo xạo phát ra, càng thêm đau lòng: "Vậy phải làm sao bây giờ?"

"Phải kháng viêm ở chân cho nó trước." Hòa Thanh lắc đầu: "Rất phiền toái đấy. Phải cắm ống dẫn vào trong, dùng nước muối rửa sạch, rồi sau đó hút hết dịch độc ra ngoài. Uống thuốc…anh có thể cho nó uống không?"

Đông Chí gật gật đầu.

Hòa Thanh thực cẩn thận nhìn Đông Chí, gật đầu xoay người đi chuẩn bị chích thuốc cho mèo.

Tiểu Dạng Nhi và Bồi Tây cứ luẩn quẩn quanh chân Đông Chí thấp giọng kêu meo meo, Đông Chí nghe thấy việc cắm ống dẫn vào người Tiểu Xám trong lòng một trận run rẩy, anh cảm thấy làm như vậy nhất định sẽ rất đau.

Tiểu Xám là một con mèo già, cho nên kiến thức của nó so với bọn Tiểu Dạng Nhi càng thêm rộng rãi, càng có sức chịu đựng. Khi Hòa Thanh nói chích thuốc sẽ rất đau, cả người Tiểu Xám đều run rẩy không ngừng, nhưng cũng không giãy dụa, chỉ là cọ cọ lên tay Đông Chí đang vuốt ve mình như muốn làm nũng.

Đông Chí thấy nó hiểu chuyện mắt càng thêm đỏ hoe. Anh thấy rõ ràng, khi cái ống dẫn từ miệng vết thương bị chó cắn từ từ cắm vào trong, cả người Tiểu Xám đều đông cứng lại, ngay cả cái đuôi cũng dựng

thẳng, run rẩy không ngừng. Tiểu Dạng Nhi và Bồi Tây không nhìn thấy tình hình khám chữa bệnh thế nào, nhưng dường như chúng nó đều cảm nhận được sự thống khổ của Tiểu Xám, động tác nhất trí ôm chặt ống quần Đông Chí, giống như không đành lòng nhìn thấy.

Hòa Thanh băng vải cố định ống dẫn ở miệng vết thương, ý bảo Đông Chí chú ý quan sát máu loãng và dịch mủ nhỏ giọt chảy qua ống dẫn: "Chắc cũng phải mất hai đến ba ngày, chờ tới khi hết hẳn dịch mủ, anh rút ống dẫn ra, và bôi thuốc lên miệng vết thương, thế là ổn."

Đông Chí gật đầu: "Cám ơn bác sỹ."

Hòa Thanh nhìn khóe mắt đỏ ửng của Đông Chí, hé miệng mỉm cười: "Anh cứ để nó nằm nghỉ thêm một chút, tôi đi kê thuốc."

Đông Chí xoa xoa đầu Tiểu Xám, thấp giọng hỏi nó: "Có phải đau lắm không?"

Tiểu Xám hữu khí vô lực meow một tiếng, muốn trấn an Đông Chí, đáng tiếc đau đến không nói ra lời. Đông Chí không dám tùy tiện động vào người nó, chỉ có thể từng chút từng chút vuốt ve chỗ lông trên lưng không bị thương của nó an ủi.

Tiếng bước chân vang lên, Hòa Thành cầm túi thuốc từ trong hiệu thuốc đi ra, ngẩng đầu nhìn ra ngoài cửa, trên mặt lộ ra thần sắc kinh ngạc: "Sao anh lại vào đây? Chờ sốt ruột?"

Đông Chí theo bản năng nhìn qua cửa, thấy một đại nam nhân cao lớn gạt rèm cửa đi vào. Trên người mặc một chiếc áo bành tô màu đen phẳng phiu, trên vai thực tùy ý khoác một chiếc khăn quàng cổ Burberry hoa văn kinh điển, bộ dạng lịch thiệp lại có vẻ phá lệ thong dong. Đến khi nhìn thấy Đông Chí, khuôn mặt vốn sắc bén dần lộ ra vài phần ấm áp nhu hòa: "Từ xa nhìn giống em, quả nhiên là thật."

Đông Chí không ngờ ngay cả ở chỗ này cũng có thể gặp hắn, sửng sốt một chút mới nói: "Trang tiên sinh, sao anh lại ở đây?" theo bản năng nghĩ Trang Châu chắc là dẫn Hắc Đường tới khám bệnh, nhưng nhìn ra phía sau, lại không thấy con chó ngốc thích chọc người kia, không khỏi có chút ngạc nhiên.

Tầm mắt Trang Châu rất nhanh đảo qua mấy con mèo, tới khi nhìn thấy Tiểu Dạng Nhi, con ngươi lóe lên thần sắc khác thường: "Em đây là?"

Đông Chí sụt sịt cái mũi: "Tôi mang Tiểu Xám tới chữa thương. Nó bị chó cắn."

Trang Châu chưa nhìn thấy Tiểu Xám, trước đó chỉ thấy bàn tay Đông Chí đang vuốt ve một con mèo, trong lòng âm thầm cảm thấy tay em ấy thật đẹp, ngón tay thon dài, mười ngón đồng đều như búp măng, đẹp như tay nghệ sỹ dương cầm. Bàn tay đặt trên lưng Tiểu Xám, quả thực giống như bạch ngọc tinh mỹ đặt lên tấm thảm nhung màu xám.

Tiểu Dạng Nhi lúc này cũng đã thấy Trang Châu, nó còn nhớ rõ chuyện 'tốt' mình đã làm, trong lòng khẩn

trương vô cùng, hai móng vuốt bám chặt ống quần Đông Chí, meo meo kêu hai tiếng.

Đông Chí cúi đầu nhìn nó, lại nhìn sang Bồi Tây thần sắc ngây thơ, giải thích với Trang Châu: "Đây là mấy con mèo thường hoạt động ở phụ cận tiểu khu nhà tôi. Bị thương tên Tiểu Xám, vằn hổ là Tiểu Dạng Nhi, ly miêu màu nâu là Bồi Tây."

Trang Châu cảm thấy mấy cái tên này thật thú vị: "Em đặt cho chúng?"

Đông Chí lắc đầu, tên là do chúng tự nói. Nhưng cái này sao có thể nói với Trang Châu? Chỉ có thể hàm hàm hồ hồ lảng sang đề tài khác: "Chúng nó đều thực ngoan."

Trang Châu hé miệng mỉm cười, trong mắt toát ra thần sắc nghiền ngẫm: "Thực ngoan?"

Dưới tầm mắt bức người của Trang Châu, Đông Chí có chút chột dạ gật đầu. Đến lúc nay anh mới nhớ ra Tiểu Dạng Nhi từng lộ dạng trước mặt Trang Châu, cũng không biết Trang Châu có còn nhớ rõ nó không. Nhưng Trang Châu suốt ngày bận rộn như vậy, một con mèo hoang hắn hẳn đã sớm quên rồi đi.

Hòa Thanh đưa túi thuốc trong tay cho Đông Chí, có chút ngạc nhiên nhìn Trang Châu: "Là bạn anh?"

Đông Chí nhìn ra Hòa Thanh và Trang Châu rất quen thuộc nhau, lúc này nếu nhận là bạn Trang Châu thì giống như đang muốn chiếm tiệm nghi người ta. Hơn nữa quan hệ giữ mình và Trang Châu chỉ tính là nhận thức, chưa đến mức bạn bè, hẳn là không phải. nghĩ như vậy liền lắc đầu, Trang Châu lại giống như không phát hiện cái lắc đầu của Đông Chí, nghe Hòa Thành hỏi như vậy, thực tự nhiên gật đầu nói: "Đúng vậy."

Hòa Thanh thu phản ứng quái dị của cả hai vào trong mắt, trong lòng bỗng cảm thấy thực thú vị. Nhưng anh cũng nhìn ra thái độ đối xử của Trang Châu với người ta có chút bất đồng, biết có vấn đề lại không thể hỏi thẳng trước mặt Đông Chí, liền dặn dò Đông Chí cách sử dụng thuốc rồi đưa tới quầy thu ngân nộp phí.

Đông Chí thấy anh ta không nói mấy lời khách sáo đại loại như chiết khấu cho người quen gì đó, trong lòng cũng lặng lẽ thở phào ra. Từ ngày cùng ăn cơm với Trang Châu tại nhà hắn, hai người bọn họ còn chưa có liên lạc lại. Tuy rằng ấn tượng của anh đối với Trang Châu không tệ lắm nhưng tình huống trước mắt, anh cũng không có tâm tư hàn huyên. Chào từ biệt Trang Châu, hẹn hôm nào rảnh cùng uống trà, lại cảm ơn Hòa Thanh, liền bế Tiểu Xám cáo từ ra về.

Trang Châu tiễn Đông Chí tới tận ven đường, mắt thấy mấy con mèo hoang nhất nhất đi theo lên xe, còn tự động nằm gọn trên ghế, trong lòng khó tránh khỏi cảm thấy vô cùng ngạc nhiên. Nhưng Đông Chí vội vã trở về, hơn nữa lúc này khóe mắt vẫn còn đỏ hồng, Trang Châu dù có sốt ruột cũng sẽ không nhân cơ hội này mà quấn lấy người ta.

Hòa Thanh khóa cửa bệnh viện lại, thấy Trang Châu vẫn còn đứng trên vỉa hè nhìn theo hướng xe Đông Chí lái đi, lững thững đi tới vỗ vai hắn: "Người lần trước anh đưa tới chỗ anh hai, chính là cậu ấy hả?"

Trang Châu nhíu mày: “Cậu hỏi cái này làm gì?”

Hòa Thành cười đến không hảo ý: “Sau khi nghe anh hai nói, tôi vẫn luôn thắc mắc, đến tột cùng là thiên tiên dường nào mới có thể câu mất hồn anh. Quả nhiên…”

Trang Châu không vui: “Cậu hảo hảo nói chuyện.”

Hòa Thanh cười nói: “Cậu ấy bộ dạng không tồi, rất không tệ. Nhưng tính cách này…chỉ mấy con mèo hoang cũng có thể khiến cậu ấy khóc, có phải quá mềm lòng rồi không?”

Trang Châu hỏi lại Hòa Thanh: “Không tốt sao?”

“Cũng không phải không tốt.” Hòa Thanh cào cào mái tóc: “Không chắc lắm nhưng tôi cảm thấy cậu ấy và anh không cùng một loại người.”

Trang Châu đối với cách lý giải của Hòa Thanh không cho là đúng: “Vậy cậu cảm thấy ai cùng loại người với tôi? Cái tên quy tôn tử Đồ Thịnh Bắc tâm ngoan thủ lạt kia, cậu xem hắn ta có phải cùng một loại người với tôi không?”

Hòa Thanh vội nói: “Anh tha tôi đi. Tôi chỉ là thuận miệng nói thôi, tự dưng anh lại nhắc tới vị bá vương đó… thôi thôi, coi như tôi cái gì cũng chưa nói đi.”

Trang Châu không nói, trong lòng âm thầm phun tào: Mặc kệ em ấy tốt thế nào, dù sao cũng không để cho cậu biết!

25. Chương 25: Lễ Khai Mạc

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Tuổi Tiểu Xám so với bọn Tiểu Dạng Nhi lớn hơn rất nhiều, thể lực tự nhiên cũng không bằng. Chống đỡ được tới hiện tại đã là quá sức, vừa lên xe đã mơ màng trầm vào giấc ngủ say. ống dẫn vẫn cắm trong tay dài khoảng 2cm, dịch mủ và máu đen ứ đọng bên trong theo ống dẫn từng giọt từng giọt rơi xuống, chờ tới khi xe lái vào trong khu kí túc xá nhân viên trường học, lông trên chân nó đã ướt đẫm một mảng.

Lúc lên xe Đông Chí đã lót mấy tấm khăn giấy dưới chân Tiểu Xám, hiện tại đã ướt phân nửa, Đông Chí thay mấy tờ giấy khác, cẩn thận bế nó lên. Tiểu Xám từ lúc lên xe đã ngủ tới bất tỉnh nhân sự, bốn chân đều mềm nhũn. Tiểu Dạng Nhi và Bồi Tây luôn đi theo sau anh, nhẹ nhàng bước từng bước, tựa như sợ kinh động tới Tiểu Xám.

Tiểu Xám một giấc ngủ thẳng tới hai ngày.

Đông Chí biết nó yêu sạch sẽ, mỗi buổi chiều sau khi tan tầm về nhà, chuyện đầu tiên làm chính là lấy thuốc sát trùng chà lau cái chân cắm ống dẫn bị máu và dịch mủ làm dơ cho nó. Nguyên bản dày đặc máu

đen chậm rãi chuyển sang chất dịch màu vàng, tần suất dịch chảy ra cũng càng ngày càng chậm. Những vết sưng ở chi trước cũng dần tiêu biến, nhưng Tiểu Xám vẫn bộ dạng gầy yếu như cũ, sau khi tỉnh lại lúc nào cũng ủ rũ chỉ nằm im một chỗ, ngay cả đứng lên cũng không có khí lực, càng miễn bàn ăn cơm. Đông Chí chuẩn bị thịt cá cho nó lại trở thành tiện nghi cho đám tham ăn mang danh tới thăm bệnh Tiểu Dạng Nhi và Bồi Tây.

Đông Chí áy náy xoa xoa đầu Tiểu Xám: "Vốn muốn xin nghỉ, nhưng không nghỉ được."

Bồi Tây tò mò hỏi anh: "Vì sao nha?"

"Bởi vì ngày mai chính là lễ khai mạc triển lãm tranh." Đông Chí giải thích: "Chuyện này đối với trường học là một chuyện lớn, cho nên tất cả mọi ngươi đều phải đi." Đông Chí vốn nghĩ tới phòng triển lãm mỹ thuật tạo hình cũng chỉ làm chân chạy vặt nên mới muốn xin nghỉ, không ngờ lại bị hiệu trưởng dùng lý do này phản bác trở về.

"Em thích nhất Đông Chí vẽ tranh." Tiểu Dạng Nhi híp mắt, vẻ mặt tham ăn liếm liếm miệng: "Trong tranh của anh có con cua, còn có mẻ cá lớn."

Đông Chí không biết nên giải thích thế nào với nó, chẳng qua đó chỉ là tranh tĩnh vật.

Bồi Tây nhìn anh, cái mặt tròn xoe cũng lộ ra biểu tình chảy nước miếng: "Vậy trong triển lãm tranh có cá lớn không?"

Đông Chí dở khóc dở cười: "Hai đứa tụi bây vừa ăn một con cá đù vàng* lớn, sẽ không đói bụng nhanh như vậy đi?"

Hai nhóc con kia ngại ngùng cười hắc hắc.

Tiểu Xám lười biếng tựa vào một cái đệm, thực chướng mắt với hai thằng nhóc con kia, khẽ hừ một tiếng.

Đông Chí xoa xoa đầu hai tiểu tử bị hất hủi, an ủi tụi nó: "Ngày mai tao sẽ lại mua cá tiếp. Tiểu Xám cũng cần gia tăng dinh dưỡng."

Bồi Tây vẫy vẫy cái đuôi, tội nghiệp ngẩng đầu lên nhìn anh: "Vậy… có phần cho hai bọn em không?"

Đông Chí bật cười: "Có mặt mới có phần."

Tiểu Dạng Nhi hoan hô một tiếng, bổ nhào lên người Bồi Tây lăn lộn thành một đoàn.

Tiểu Xám dụi dụi vào bàn tay Đông Chí, cũng ấp a ấp úng mỉm cười.

Ngày hôm sau, Đông Chí đã sớm chạy tới phòng triển lãm tranh, lễ khai mạc diễn ra lúc 9 giờ, tổ công tác của bọn họ còn phải giám sát nhân viên hoàn thành nốt khâu chuẩn bị, làm vệ sinh, đồng thời giúp đỡ công nhân kê bồn cảnh sáng sớm mới được chuyển vào trong phòng triển lãm. Ngoài sảnh chính đã bố trí xong một cái bục sân khấu tạm thời, Lục Hành cùng hai người khác bê một chậu cây nhỏ đặt lên cái bàn phủ khăn trải màu đỏ giáng sinh, chung quanh còn trang trí mấy hoa văn xinh xắn.

Vô luận là loại hoạt động gì, trước khi bắt đầu đều sẽ mời những nhà lãnh đạo quyền cao chức trọng tới phát biểu mấy câu cho trịnh trọng. Đông Chí cảm thấy khoản này hoàn toàn là một tiết mục dư thừa. Nhưng có rất nhiều nhà tài trợ đều chờ lộ diện, nếu hủy bỏ mục này người ta chắc chắn sẽ không đồng ý.

Các khách mời lục tục tiến vào, Đông Chí mắt lạnh nhìn qua, quả nhiên thấy có mấy người anh nhìn không vừa mắt, cố tình mình lại trốn không thoát. Tỷ như cái vị được xưng là thư pháp đại gia thuộc hiệp hội họa sỹ tỉnh kia, mỗi lần nhìn thấy anh đều cười tới mê đắm y như ngớ ngẩn, hoặc như hai anh em họ Đồ và cái tên Trịnh Từ luôn đứng bên cạnh hai anh em họ kia….

Sảnh chính của phòng triển lãm không quá lớn, khoảng cách gần như vậy, mấy người bọn họ không có khả năng không nhìn thấy anh. Nếu đã không tránh được, Đông Chí cũng liền lành làm gáo, vỡ làm muôi, thức thời đứng trong đội ngũ thanh niên họa sỹ nghênh đón tầm mắt nóng rực hoặc phẫn nộ hoặc xăm soi của đám người này, vừa hướng về phía máy quay lộ ra biểu tình tươi cười, vừa dùng câu chuyện bà bán đậu phụ chiên ở đầu ngõ mẹ Lăng kể làm ví dụ an ủi mình.

Phát biểu đầu tiên chính là giám đốc phòng triển lãm, sau đó là Thẩm lão đức cao vọng trọng, cuối cùng là đại biểu các công ty tài trợ buổi triển lãm thi nhau lên phát biểu. Đông Chí chán muốn chết hết nhìn đông tới nhìn tây, đột nhiên trong đám người nhìn thấy một gương mặt quen thuộc, không khỏi cảm thấy thực kinh hỉ. Cả nửa ngày chỉ toàn thấy những gương mặt mình ghét, như vậy so ra, gương mặt Trang Châu nhìn thật sự rất thuận mắt.

Trang Châu hơi mỉm cười gật đầu coi như chào hỏi, còn làm khẩu hình miệng hỏi: Của em đâu?

Đông Chí biết hắn đang hỏi các tác phẩm của mình, liền dùng ánh mắt ý bảo: bên này.

Trang Châu gật đầu: lát nữa đi xem.

Đông Chí bỗng nhiên cảm thấy phương thức giao lưu như vậy có chút ấu trĩ, giống như hai đứa trẻ con. Nhưng trong lòng có chút cao hứng liền cảm thấy lễ khai mạc buồn tẻ cũng không khó chịu đựng như trước.

Khi phục hồi lại tinh thần mới phát hiện đại diện tài trợ lên phát biểu đã thay đổi thành một người khác, nam nhân tây trang phẳng phiu đang đứng trên sân khấu phát biểu cư nhiên là Đồ Thịnh Bắc.

Mặt người dạ thú.

Đông Chí ở trong lòng căm giận phỉ nhổ một câu. Anh và người này cho tới giờ chưa từng gặp mặt trực tiếp, có lẽ gã không nhận ra anh, nhưng trước đây gã lại sai mấy tên lưu manh xông vào trường học, đánh anh ngay khi đang lên lớp. Chuyện này khi đó gây ầm ĩ rất lớn, bởi vì mấy tên lưu manh từ khi xuất hiện liên tục gọi tên Đông Chí, cho nên gần như toàn trường đều biết là Đông Chí đưa tới trận phiền toái này. Trường học vốn muốn xử phạt anh, nhưng may mắn chủ nhiệm khoa ra mặt bảo lãnh, tác phẩm của Đông Chí lại thập phần đúng dịp nhận được giải nhất toàn quốc, nếu không suýt nữa Đông Chí còn không thể tốt nghiệp được.

Từ đó Đông Chí liền hận một nhà họ Đồ này. Anh cảm thấy anh trai ra mặt giúp em trai giải quyết vấn đề không tính là gì, nhưng gã có thể làm rõ ràng mọi chuyện rồi mới ra tay được không? Đông Chí hận nhất chính là thái độ của gã, anh cảm thấy Đồ Thịnh Bắc căn bản là loại người không quan tâm tới quyết định của mình sẽ gây ngộ thương cho ai đó hay không, gã chỉ cần xử lý người làm xấu mặt Đồ gia, mà không cần quan tâm chân tướng sự việc như thế nào.

Phẩm hạnh người này hệt như một tên thổ phỉ. Không nói đạo lý, cũng không quan tâm đạo lý, thậm chí gã còn cho rằng chính gã mới là đạo lý. Mà Đông Chí chính là hài tử lớn lên trong quy củ, anh chịu sự giáo dục có văn hóa khiến anh theo bản năng thấy phản cảm loại thái độ vô pháp vô thiên, tự cao tự đại này của hai anh em Đồ gia.

Đồ Thịnh Bắc thanh âm thiên lãnh, mang theo hương vị đặc biệt trong suốt của người trẻ tuổi. Có lẽ vì tận lực tạo khí thế mà ngữ tốc của gã rất chậm, mỗi câu nói giống như đã trải qua cân nhắc kỹ càng. Có lẽ người này vốn có thói quen như vậy, nhưng Đông Chí vẫn cảm thấy gã cố ý làm ra vẻ lão thành.

Có lẽ đã thấy người nào không vừa mắt thì dù thế nào cũng sẽ không yêu thích nổi đi.

Trang Châu vừa bước vào phòng triển lãm Tân Hải đã nhìn thấy bức tranh Năm Mới treo trên vách tường chỗ cực kỳ bắt mắt. Khi đó hắn còn chưa biết đây là tác phẩm của Đông Chí, cũng không xem xét đó là tác phẩm của ai. Bởi vì ánh mắt đầu tiên nhìn thấy nó, Trang Châu đã bị hấp dẫn thật sâu.

Sân phơi phủ kín xác pháo, thôn dân ăn mặc sặc sỡ đi cà kheo nhảy múa, người xem ai ai cũng tươi cười hớn hở, hoàn toàn lột tả được cảnh tượng vui mừng ngày tết. Trang Châu bất giác mỉm cười theo những người trong bức tranh, hắn thậm chí còn sinh ra một loại ảo giác, giống như chỉ cần bước thêm vài bước nữa là hắn có thể dung nhập vào đám đông đang mừng rỡ kia. Thậm chí ngay cả những âm thanh huyên náo, mùi thuốc pháo gay mũi dày đặc trong không khí đều vô cùng rõ ràng.

Trang Châu cảm thấy chính mình đi vào một khung cảnh trong mơ mà mình chưa từng trải qua.

Lòng tràn đầy vui sướng, không còn là chính mình.

Hết chương 25

Cá đù vàng:

Jeremy: sáng nay coi trao vương miện HHHV buồn cười quá các thím ạ, có thím nào coi ko? =))))

26. Chương 26: Tài Mạo Song Toàn

Trang Châu tâm tình kích động nhưng lại chú ý tới bên mình còn rất nhiều người khác, mà trong số đó có một vị mà hắn muốn tránh xa còn không kịp, bắt đầu trở nên chẳng chút khoái trá.

Mà người bên cạnh lại như không chú ý tới sắc mặt của hắn, làm bộ làm tịch thở dài nói: "Trang tổng thậm chí còn rảnh rỗi tới tham gia loại hoạt động như thế này, chẳng lẽ… Trang thị sắp phá sản?"

Trang Châu thản nhiên liếc mắt nhìn gã: "Phá sản hay không, không phải anh nói là có thể thực hiện được. Đồ Thịnh Bắc, đừng tự coi mình là Voldemort, thủ đoạn của anh không cao như vậy."

Đồ Thịnh Bắc ha hả bật cười, tựa như Trang Châu nói cái gì buồn cười lắm vậy: "Tôi chỉ là tương đối tò mò dụng ý của Trang tổng thôi. Có người trừ bỏ diện mạo không tồi ra, còn được người ta nâng lên rất cao, nói cái gì có tài có mạo, lại tương đối hấp dẫn mắt người."

"Phải không?" Trang Châu trong lòng khẽ động, trên mặt lại không chút biểu hiện: "Có tài có mạo, ai mà không thích?"

"Đúng vậy." Đồ Thịnh Bắc âm dương quái khí mỉm cười: "Muốn tìm người như vậy, trêu đùa một chút mới

có hứng thú. Anh nói có phải không? Trang tổng?"

Trang Châu ngược lại có chút ngoài ý muốn Đồ Thịnh Bắc lại lưu ý động tĩnh bên mình như vậy, ngay cả chút tâm tư của mình đối với Đông Chí cũng có thể phát hiện. Ở trong lĩnh vực kinh doanh của mình, gia đình hai người bọn họ đều chiếm núi làm vua, cũng không có xung đột lợi ích trực tiếp, có thể nói là nước sông không phạm nước giếng. Nhưng Trang Châu rất ghét người này, thuần túy là chướng mắt cách làm việc của gã, rất tàn nhẫn, không lưu đường sống. Đồ Thịnh Bắc bày ra tư thế này, chẳng lẽ Đồ gia muốn nhắm vào mối làm ăn nào có liên quan tới Trang thị sao?

Trang Châu cười nhạt: "Trang mỗ là thô nhân, thấy người có tài có mạo, tự nhiên thưởng thức vô cùng. Không giống Đồ tổng, lớn lên tài mạo song toàn, đương nhiên không cần hâm mộ người khác." Hắn cố ý nhấn mạnh mấy chữ 'tài mạo song toàn', quả nhiên sắc mặt Đồ Thịnh Bắc lập tức trở nên âm trầm.

Đồ gia chủ yếu kinh doanh hóa chất, khi Đồ Thịnh Bắc vừa mới tiếp quản Đồ thị, có lần tiếp đãi một vị lãnh đạo, bị lão ta không có hảo ý khen ngợi 'tài mạo song toàn', cũng ẩn ý ngầm đưa ra một số gợi ý, tuy rằng cuối cùng chuyện không xé lớn khiến Đồ thị bị mất mặt gièm pha, vài năm sau, Đồ Thịnh Bắc cũng đã chỉnh chết lão nhân này, nhưng đoạn nhàn thoại này ở trong cái vòng nhỏ hẹp ở Tân Hải thị thi thoảng lại được người âm thầm nhắc tới, mọi người ai nấy vẫn còn tồn tại tâm tư muốn chê cười Đồ gia. Chẳng qua Đồ Thịnh Bắc xưa đâu bằng nay, đã không còn ai dám thẳng mặt nhắc tới chuyện này với gã.

Trang Châu không phải loại người thích chọc người đau chân, nhưng Đồ Thịnh Bắc dựa vào chút thủ đoản cỏn con của mình đã muốn uy hiếp hắn, không tránh khỏi bị hắn đâm lại cho một dao.

Đồ Thịnh Bắc thu hồi vẻ khách sáo giả dối lúc trước, lãnh mặt nhìn Trang Châu: "Nghe nói Trang thị cũng tính toán tham gia đấu giá khu đất ở thành nam. Thực trùng hợp, tôi cũng định thu mua khu đất đó. Nhà hai chúng ta ngần ấy năm đều mạnh ai nấy làm, rốt cuộc cũng có lúc cùng xuất hiện."

Trong lòng Trang Châu giật mình, khó trách Đồ Thịnh Bắc hôm nay lại có phản ứng lớn như vậy, hóa ra là tới hạ chiến thư.

Trang Châu cũng lười cùng gã hư tình giả ý cãi nhau, bỏ lại một câu "mỏi mắt mong chờ" liền xoay người rời khỏi phòng triển lãm tranh.

Đồ Thịnh Bắc vẻ mặt bình thản, khóe miệng lại gắt gao mím lại thành một hàng thẳng tắp. Gã và Trang Châu tuổi tác tương đương, đều là tuổi trẻ tiếp quản chức vị chèo lái công ty gia tộc, tránh không được thường xuyên bị người ta lôi ra so sánh với nhau. Tuy rằng không ai dám thẳng mặt nói gã không bằng Trang Châu, nhưng Trang Châu làm việc ổn trọng, quyết đoán, thanh danh hắn, gã đều đã nghe thấy, trong lòng tự nhiên có chút căm giận.

Đồ Thịnh Bắc nhìn theo bóng Trang Châu rời đi, trong lòng lại lần nữa cân nhắc về khu đất phía nam thành kia.

Trang Châu đi xem quanh trung tâm triển lãm, lại quay về phòng trưng bày các tác phẩm của Tân Hải thị. Sau khi xem bức năm mới kia, vô luận xem tác phẩm nào, vẫn cảm thấy thiếu hai ba phần không khí

sôi động. Thật giống như hoa giả và hoa thật đặt cạnh nhau, dù ngoại hình có giống nhau đến mấy cũng không thể có được nét tự nhiên cuốn hút mà thiên nhiên ban tặng.

Trang Châu xem sang mấy bức tranh bên cạnh bức năm mới hồi lâu mới nhớ ra quên xem tên tác giả bức năm mới là ai, ai ngờ vừa liếc mắt nhìn, thế nhưng lại thấy một cái tên quen thuộc, chính Trang Châu cũng phải giật mình. Hắn đương nhiên biết Đông Chí có tác phẩm dự thi, cũng biết tác phẩm của em ấy cũng được trưng bày ở đây, nhưng chân tướng bất ngờ không kịp đề phòng bị vạch trần như thế này, hắn vẫn có chút bị sốc.

Cạnh nhãn phụ có dán một bức ảnh của Đông Chí, bối cảnh là ở trong góc phòng vẽ tranh. Đông Chí trong tay cầm bảng pha màu, nghiêng người đối với ống kính, trên mặt hơi mang theo biểu tình ngoài ý muốn, tựa như trong lúc vô tình phát hiện mình bị chụp lén. Trên người em ấy mặc một bộ quần áo giống như áo choàng ngắn, dính đầy thuốc màu, nhìn qua có chút lôi thôi. Nhưng hết thảy đều không chút ảnh hưởng gì tới mị lực của em ấy.

Thẳng tới giờ phút này, Trang Châu mới ý thức được Đông Chí không chỉ là một nam nhân xinh đẹp. Thậm chí, bề ngoài đối với lực hấp dẫn của em ấy, chỉ là một nhân tố bé nhỏ, không đáng kể.

Tài hoa hơn người.

Tài mạo song toàn.

Giờ hắn mới biết người hắn thích lại ưu tú như thế.

Trong lòng Trang Châu thản nhiên sinh ra một loại kiêu ngạo khó có thể miêu tả bằng lời. Nhưng cũng theo đó sinh ra một tia bất an khó hiểu, nam nhân xuất sắc như vậy, hắn phải cố gắng bao nhiêu nữa mới có thể thu hút được sự chú ý của em ấy đây?

Trong lòng Trang Châu bỗng nhiên dâng lên một loại suy nghĩ cực kỳ cấp bách, nghĩ muốn lập tức được trông thấy em ấy. Hắn thậm chí còn không đợi rời khỏi phòng triển lãm, đã lôi di động ra ấn gọi dãy số của Đông Chí. Tiếng chuông vang lên hai lần liền có người nghe, từ trong loa truyền tới giọng nói của Đông Chí trong sáng như ngọc: “Trang Châu?”

Trang Châu hít sâu một hơi: “Em đang ở đâu vậy?”

“Trên đường. Tôi đang về nhà.” Lễ khai mạc chấm dứt, anh không còn chuyện gì để làm, hơn nữa Trịnh Từ và anh em Đồ gia đều đang ở đó, Đông Chí cũng không hy vọng có dây dưa gì với bọn họ.

Trang Châu có chút thất vọng: “Tôi còn tưởng em vẫn ở trung tâm triển lãm.”

Bị hắn nói như vậy, Đông Chí thoáng có chút ngại ngùng. Trang Châu dù sao cũng coi như người quen, anh nên tới chào hỏi trước, chỉ là người rất đông, bên trong có chút loạn, anh lại không nhớ ra.

“Anh có chuyện gì sao?”

“Không có việc gì.” Trang Châu tựa vào bệ cửa sổ, tầm mắt lướt qua hành lang rộng lớn, lướt qua cửa chính phòng triển lãm đang mở toang, lại dừng lại trên bức tranh cực kỳ bắt mắt ở đối diện cửa chính kia. Có một khoảng cách không xa không gần, loại cuốn hút dồi dào cùng không khí tết vui mừng hớn hở càng phát ra rõ ràng hơn bao giờ hết.

“Không có việc gì.” Trang Châu thu hồi tầm mắt, tận lực kiềm chế chút run rẩy nho nhỏ không khống chế được trong giọng nói của mình: “Chỉ là…” chỉ là cái gì, hắn bỗng nhiên không biết nên nói sao.

Đông Chí cũng trầm mặc. Anh là một người cực kỳ mẫn cảm, tự nhiên nghe được giọng nói Trang Châu có chút biến hóa, tựa như bị áp lực, trong âm điệu cố tình lại có một loại cấp bách nào đó.

Đông Chí có chút mê hoặc: “Trang Châu?”

Trang Châu lại mở miệng, lúc này âm điệu cơ bản đã khôi phục như bình thường: “Ừ, không có việc gì, chỉ là muốn hỏi em một chút, tối nay có rảnh không? Tôi muốn mời em đi ăn cơm.”

Đông Chí nhớ tới quán ăn lần trước gặp được con chó Bắc Kinh kia, nhất thời cảm thấy ghê tởm: “Không muốn, tôi không muốn ra ngoài ăn.”

Trang Châu tựa hồ mỉm cười một chút: “Vậy tự mình làm, tới nhà tôi đi.”

“Không được.” Đông Chí có chút rối rắm. Tuy rằng trong nhà hắn chỉ có một con ngốc cẩu không đứng đắn, nhưng tay nghề Trang Châu vẫn rất tốt: “Đêm nay tôi không thể rời nhà được.” Tiểu Xám vẫn chờ anh về cho ăn đó, nó là bệnh nhân, hơn nữa còn là bệnh nhân có tuổi. Kêu nó dùng chi trước bị thương run rẩy đi ra ngoài kiếm ăn, nó nhất định sẽ bị chết đói.

Trang Châu hỏi dò: “Vậy tôi tới chỗ em?”

Đông Chí hỏi lại: “Anh có ghét mèo hoang không?”

“Không ghét.” Trang Châu tâm nói thời gian này có ghét cũng thành không ghét a. Đông Chí mang theo mèo hoang tới chỗ Hòa Thanh chữa bệnh, hắn từng thấy rồi.

Đông Chí không quá thả lỏng chứng thực: “Thực sự không ghét chứ?”

“Không ghét.” Trang Châu trả lời thực rõ ràng. Chỉ cần đám vật nhỏ này đừng hơn nửa đêm còn tê tâm phế liệt tru lên ngoài cửa sổ là được, còn lại hắn một chút cũng không quản chúng nó chạy nhảy phá phách chỗ nào.

"Vậy anh tới đây đi." Đông Chí nói địa chỉ, lại bổ sung thêm một câu: "Lúc tới nhớ mang thêm chút cá nhỏ."

27. Chương 27: Gia Đình Phức Tạp

Đông Chí vừa vào tới cửa liền thấy Tiểu Dạng Nhi và Bồi Tây đang ở trên ban công lăn qua lộn lại không biết đang vồ cái gì, giống như đang luyện tập kỹ năng vờn chuột trong không gian nhỏ hẹp. Chân trước của Tiểu Xám chưa khỏi hẳn nên chỉ nằm trên thảm phơi nắng, cái đầu tròn tròn gối lên chậu hoa, khiến cho thân cây trúc đuôi phượng mảnh khảnh gần như sắp đứt gãy.

Đông Chí cảm thấy đồ vật Tiểu Dạng Nhi và Bồi Tây đang tranh nhau nhìn có chút quen mắt, chờ tới khi anh đổi giày xong đi vào nhà mới phát hiện đồ chơi bị hai con mèo tinh nghịch kia giành tới giành lui cư nhiên là… quần lót của anh!

Đông Chí ngẩng đầu nhìn dây treo phía trên lan can ban công, bi thương tự kiểm điểm một chút chẳng lẽ lúc mình treo lên không dùng kẹp cố định lại sao?

"Quá đáng!" Đông Chí căm giận đẩy mạnh cửa ban công ra, một phen giật lấy chiếc quần lót dính đầy nước bọt cùng lông mèo đang bị Bồi Tây giấu dưới bụng ra: "Quá đáng! Đây là lần thứ hai trong tháng này rồi đấy! thứ này tuy không đắt nhưng không chịu nổi bọn mày gây sức ép như vậy đâu." Mấu chốt chính là món đồ chúng nó dùng để chơi thực riêng tư TT-TT, bị hai thằng oắt con kia công khai ngay tại ban công tranh qua giành lại chơi đùa, vạn nhất bị hàng xóm hai bên rồi trên dưới nhìn thấy…

Đông Chí mới nghĩ thôi đã cảm thấy thực

Bồi Tây nằm lăn trên tấm thảm trải sàn lắc lắc cái đuôi, tựa hồ còn chưa hiểu được chuyện gì đang xảy ra. Tiểu Dạng Nhi đã kịp phản ứng, thành thành thật thật ngồi xuống bên cạnh Bồi Tây, hé mắt, lộ ra biểu tình cười lấy lòng: "Ai nha, Đông Chí, anh đã về."

Đông Chí run rẩy giơ chiếc quần lót bị phá tan lên: "Giải thích ngay!"

"Giải thích a….." Tiểu Dạng Nhi ánh mắt đảo lung tung: "Em và Bồi Tây đến thăm Tiểu Xám, Tiểu Xám đang ngủ, hai đứa bọn em liền dựa vào bên cạnh nó định ngủ cùng. đến khi sắp ngủ thì có một vật tự nhiên rơi xuống, vừa lúc trúng người Bồi Tây, khiến chúng em sợ hãi nhảy dựng lên."

Bồi Tây vội vàng gật đầu: "Mắt bị che hết, làm em sợ muốn chết!"

Đông Chí dở khóc dở cười. Anh cảm thấy Tiểu Dạng Nhi và Bồi Tây nhất định nghĩ những gì treo trên dây là đồ của anh, còn rơi xuống rồi là thuộc về chúng nó.

Đông Chí ném cái quần lót rách tả tơi kia vào trong thùng rác, kiểm tra vết thương của Tiểu Xám một chút, sau đó bắt đầu cân nhắc chuyện lát nữa sẽ có khách tới thăm.

Đông Chí biết mình có chút cổ quái, thí dụ như thích yên tĩnh, thích tới nỗi đến người nhà cũng khó có thể tiếp thu nổi, hoặc như trời sinh lười biếng, nhưng lại có bắt buộc chứng, không thể để phòng mình bị bẩn hay lộn xộn. Cho nên mỗi lần có khách tới thăm, đều khiến anh thực phiền não, bởi vì ý nghĩ này mà anh sẽ phải làm rất nhiều việc: rửa sạch tất cả những đồ dùng khách đã từng dùng qua, còn phải tổng vệ sinh căn phòng một lần…

Sao lúc đó lại đồng ý cho Trang Châu tới cửa cơ chứ?

Chính Đông Chí cũng có chút nghi hoặc. Bởi vì không ghét người này? Hơn nữa hắn biết nấu cơm, hương vị còn rất không tồi? mấy cái này tựa hồ là lý do cũng tựa hồ không phải.

Đông Chí quyết định, chờ sau khi Trang Châu vào nhà rồi hảo hảo quan sát, tranh thủ tìm một lời giải thích hợp lý.

Trang Châu qua điện thoại nghe Đông Chí nói nhớ mang cá nhỏ tới là biết nhất định mua cho con mèo hoang bị thương kia. Nhưng anh không nghĩ rằng ở ban công nhà Đông Chí cư nhiên lại có ba con mèo hoang, mà một con trong đó có hổ vằn, đôi mắt xanh biếc thoạt nhìn có chút … quen mắt.

Trang Châu cảm thấy hình như mình đã chạm tới chân tướng gì đó.

Nhưng hắn quyết định cái gì cũng không hỏi.

Trang Châu thấy, chuyện này đã không còn tất yếu để hỏi, nếu nhóm mèo con rất quen thuộc với Đông Chí, mà Đông Chí sau khi thấy mấy con mèo mang tang vật về, sẽ nghĩ cách kêu chúng nó trả lại đồ, cơ hồ là chuyện thuận lý thành chương.

Trang Châu chỉ không hiểu vì sao nhóm mèo hoang này lại nghe lời Đông Chí đến vậy. Chắc có lẽ là do em ấy dốc lòng chiếu cố đám mèo hoang lại còn chăm sóc chúng khi bị bệnh, bị thương, nên bọn chúng thích em ấy là chuyện đương nhiên. Hắn là người nuôi chó, tự nhiên biết rõ điều này, đôi khi động vật còn mang nặng tình cảm hơn con người, cũng càng có lương tâm hơn nhiều.

Trang Châu vẻ mặt tự nhiên thay dép đi trong nhà Đông Chí đưa tới, đưa túi lớn túi nhỏ trong tay cho Đông Chí: “Có hai loại cá nhỏ. Còn có thịt và rau xanh, đúng rồi, chỗ em có nồi lẩu không?”

Đông Chí gật đầu: “Có.”

Trang Châu nhẹ thở phào ra: “Vậy ăn lẩu đi. Không phải em nói thích ăn cay sao? Anh vừa mới tạt qua nhà hàng của Hòa Khoan, đồ ăn và gia vị là do cậu ta chuẩn bị. Hòa Khoan là người đặc biệt chú ý tới việc ăn uống, đồ cậu ta làm, em có thể yên tâm.”

Đông Chí lúc này mới chú ý tới trong đống túi to túi nhỏ cư nhiên có một cái hộp cà mèn nóng hổi: "Điều này sao lại không biết xấu hổ vậy chứ?"

Trang Châu cười nói: "Thịt cũng là lấy trong nhà hàng của Hòa Khoan. Mỗi tuần chỗ cậu ta đều nhập thịt dê từ Mông Cổ bằng máy bay về, tương đối đáng tin. Đồ ăn và cá là anh mua ở chợ, không biết em thích ăn cái gì, tùy tiện mua thôi."

Nói là tùy tiện mua, nhưng thực ra hắn dựa theo những món lần trước Đông Chí gọi trong cửa hàng lẩu mà mua cùng loại. Đông Chí tự nhiên cũng nhìn ra. Anh đã sớm cảm thấy Trang Châu là một người cẩn thận, hiện tại xem ra quả nhiên là vậy.

Phòng bếp của Đông Chí không lớn, hai người cùng đứng có chút hẹp. Đông Chí làm chút đồ ăn cho lũ mèo mang ra ngoài trước, lúc quay lại đã thấy Trang Châu bắt đầu sơ chế nguyên liệu, trước ngực còn đeo một cái tạp dề mới tinh, mặt ngoài có in hình Cừu vui vẻ và Sói xám. Chất lượng tạp dề không được tốt lắm, hoa văn và nhan sắc đều đã nhạt, vừa thấy chính là thuận tay mua ở sạp hàng tạp hóa trong chợ.

Đông Chí cào cào tóc: "Kỳ thật trong nhà tôi cũng có tạp dề."

Trang Châu cúi đầu tách từng lá rau cải thảo ra, cũng không ngẩng đầu lên nói: "Anh đã xem tranh của em."

Đông Chí nhướn mày: "Cảm thấy thế nào?"

Trang Châu thực nghiêm túc nghĩ nghĩ: "Rất sinh động, rất có sức cuốn hút."

Đông Chí nhếch miệng mỉm cười, trên mặt mang biểu tình xấu xa hỏi hắn tiếp: "Có phải không hòa hợp với các tác phẩm xuất sắc khác treo chung quanh hay không?"

Trang Châu nhớ lại các tác phẩm khác được treo trong đại sảnh, tựa hồ đa số là tranh thủy mặc, cũng có mấy bức tranh phong cảnh, nhân vật, nhưng đều là trạng thái tĩnh, nên ấn tượng của hắn về chúng không sâu: "Anh không hiểu lắm. Nhưng bức tranh kia của em phi thường hấp dẫn mắt nhìn. Ừm, vừa đi vào, tầm mắt đã bị hấp dẫn."

"Tôi cố ý đó." Đông Chí đắc ý dào dạt hừ một tiếng: "Lần trước hiệp hội họa sỹ tỉnh có một hoạt động, tôi gửi một số tác phẩm đề tài nông thôn qua đó triển lãm, kết quả trong ban tổ chức có một lão già nói tôi dùng mấy hình ảnh nông thôn quê mùa tới lừa người, còn nói tôi không có phong cách." Đông Chí trên mặt toát ra vẻ căm giận bất bình: "Anh biết không, cái lão già kia rất thích làm bộ làm tịch, bọn tôi mời lão ta đi ăn lẩu, lão nói muốn ăn đồ tây, lúc mời lão ăn đồ tây lão nói rượu không ngon, giống như đang giả ngốc vậy. Cứ mở mồm ra là Masaccio, Donatello, làm như không ai biết ấy." (Masaccio, Donatello là hai họa sỹ, nhà điêu khắc nổi danh của Ý thời kỳ Phục Hưng.)

Trang Châu thoáng có chút , bởi vì anh thực sự không biết hai cái tên kia là đại biểu cho ý tứ gì.

Đông Chí phát hiện ra biểu tình của Trang Châu, hắc hắc cười hai tiếng, ngại ngùng dời đề tài đi: "Sao anh lại biết nấu cơm?"

Trang Châu không đáp mà hỏi lại: "Nếu anh nói là có hứng thú, em tin không?"

Đông Chí lắc đầu. Anh cảm thấy Trang Châu là loại người trừ bỏ thể dục thể thao ra, đối với những hoạt động khác đều không cảm thấy hứng thú. Rất nhiều nữ nhân còn khá bài xích với việc bếp núc chứ đừng nói là nam nhân đại trượng phu.

"Thật thông minh." Trang Châu khen ngợi một câu, thần sắc thản nhiên giải thích: "Có thời gian sức khỏe mẹ anh không tốt, chăm sóc người bệnh, dù sao cũng phải làm chút đồ ăn có dinh dưỡng. Bà ấy lại không tin mấy người giúp việc trong nhà, khi đó anh trai anh không ở nhà, cũng chỉ còn cách anh phải xuống bếp nấu cơm. Tay nghề nấu ăn từ thời điểm nó mà luyện thành. Không tệ lắm đúng không?"

Đông Chí gật đầu, nhưng lại cảm thấy lời hắn nói thực khó hiểu: "Không tin người giúp việc trong nhà… là có ý gì?"

Trang Châu trầm mặc một chút, sau đó không hề gì mà lắc đầu: "Nói cho em cũng không hề gì, em cũng biết trên anh còn có một người anh trai nữa đúng không?"

"Trang Lâm từng nói qua." Đông Chí gật đầu: "Nhưng nghe ý tứ của thằng bé thì đại thiếu gia nhà anh thường xuyên không lộ diện?"

"Không phải như vậy." Trang Châu cười lắc đầu, trong mắt hơi toát ra vài phần tiếc nuối: "Trang Lâm chắc chưa đề cập với em, bọn anh — anh và anh trai, cùng với Trang Lâm là anh em cùng cha khác mẹ. Cuộc hôn nhân của cha mẹ anh xuất phát từ mục đích kết liên minh gia tộc. Hôn nhân không có tình cảm làm trụ cột, sau kết hôn cũng không bồi dưỡng xây đắp tình cảm nương tựa hiểu biết lẫn nhau. Có thời gian trạng thái tinh thần mẹ anh không tốt, bà ấy luôn hoài nghi…" Trang Châu do dự một chút, chậm rãi nói: "Bà ấy luôn hoài nghi cha anh muốn sai người hại bà ấy. Cho nên…"

Đông Chí có chút hỗn độn. Đây rõ ràng là hào môn bí sử a?

Trang Châu tự giễu cười cười: "Kỳ thật là do bà ấy suy nghĩ nhiều. Cha anh không có nhiều tâm cơ như vậy."

Đông Chí không biết nên nói gì cho phải, có nên an ủi hắn không?

"Vậy… Trang Lâm vì sao lại đi theo anh?" đây là chỗ Đông Chí không hiểu nhất. trong những phim hào môn thế gia anh đã xem, anh em trong nhà đều vì quyền thừa kế linh tinh gì đó mà đấu nhau tới ngươi chết ta sống. Mẹ Trang Lâm sao có thể thả tâm mà để con trai mình đồng thời sinh hoạt với con vợ trước như vậy được?

Trang Châu nghiêng đầu, nhìn biểu tình rối rắm của Đông Chí, nhất thời bật cười: "Lúc cha mẹ anh ly hôn, anh đã gần mười tuổi, khi cha anh tái hôn anh đã lên trung học. Trưởng thành, tự nhiên sẽ học được cách lý giải người khác. Trên thực tế, anh cũng không bài xích mẹ Trang Lâm, dì ấy là một người phóng khoáng, độ lượng, hơn nữa cũng đã chăm sóc anh rất nhiều." Trang Châu tạm dừng một chút, khẽ nhún vai: "Hai người bọn họ đều rất bận rộn, hầu như chạy quanh thế giới. Nhưng Trang Lâm phải đến trường, cần một nơi sinh hoạt ổn định, cho nên bọn họ ném Trang Lâm tới chỗ anh."

Đông Chí nuốt nước miếng, trong lòng tự nhủ một gia đình phức tạp.

Trang Châu rửa rau xong bỏ vào trong rổ tre nhỏ, hắn tìm được trong tủ bếp phía trên tủ lạnh. Anh phát hiện trong nhà Đông Chí có rất nhiều đồ vật bắt mắt nhỏ xinh, tinh xảo, rất khác biệt, nhưng không mấy thực dụng. Có lẽ là bệnh chung của nghệ sỹ đi, vô pháp cự tuyệt dụ hoặc của cái đẹp.

"Trang Lâm nói cha mẹ em cũng ở Tân Hải?"

"Cách đây không xa." Đông Chí chỉ chỉ phương hướng phía sau bọn họ: "Nhưng mà họ ở cùng với anh trai và chị dâu tôi, tôi ngại ồn, liền dọn ra ngoài."

Trang Châu gật đầu: "Xem ra em là một hài tử lớn lên trong một gia đình hạnh phúc."

"Vì sao?" Đông Chí không hiểu.

Trang Châu hơi nhướn mày, khóe môi lộ ra nụ cười ôn nhu: "Bởi vì thấy em sẽ cảm thấy ấm áp."

28. Chương 28: Lật Tẩy

Đây không phải lời ngon tiếng ngọt gì, nhưng bị người trước mắt dùng một loại âm điệu hơi có vẻ ám muội nói ra, không hiểu sao liền nhiễm một chút hương vị mê hoặc nhân tâm.

Hai má Đông Chí bỗng nóng bừng lên, tim cũng bất giác đập nhanh nửa nhịp. Đến khi ý thức được phản ứng của mình, trong lòng thoáng có chút căm tức: "Anh cố ý chạy tới nhà tôi là muốn câu dẫn tôi?"

Trong mắt Trang Châu ý cười càng thêm sâu sắc: "Em đoán đúng rồi, thật thông minh."

Đông Chí: "…"

Hít sâu một hơi, Đông Chí phẫn nộ trừng trừng mắt. Nhớ lại lần đầu gặp mặt, người này luôn tỏ ra bộ dạng không dễ tiếp cận, hóa ra đều là giả vờ giả vịt.

Trang Châu giả bộ không chú ý tới thần sắc mất tự nhiên trên mặt Đông Chí, tập trung đem nguyên liệu sơ chế sạch: "Nồi đâu?"

"Ở ngăn tủ phía dưới." Đông Chí quay đầu lại thấy hộp cà mèn đã mở nắp, mùi tương ớt đậm đặc xông vào mũi, chọc người thèm nhỏ dãi, nhịn không được hít hít mũi thêm vài cái: "Thơm quá."

Trang Châu xoa xoa đầu Đông Chí: "Rất nhanh là xong rồi."

Đông Chí cảm thấy động tác này hắn làm không khỏi quá thuận tay đi, so với mình mỗi ngày xen lẫn với đám trẻ con làm còn thuận tay hơn, quả thực chính là coi mình như trẻ con mà dụ dỗ, điều này khiến Đông Chí có chút khó chịu.

"Về nhà mà xoa đầu em trai anh ấy." Đông Chí tránh tay hắn đi: "Anh coi tôi là trẻ con đấy à?"

Trang Châu bật cười: "Trang Lâm đang trong thời kỳ phản nghịch, vô luận có nói gì với nó, nó đều hiểu theo nghĩa ngược lại, sau đó cũng làm ngược lại. Cho nó khuôn mặt tươi cười, nó liền cảm thấy anh đang đánh chủ ý xấu lên người nó, nghiêm mặt ngược lại nó lại có thể tiếp thu."

Đông Chí tà liếc hắn một cái, chẳng lẽ ý của hắn là hắn ở nhà không có cơ hội biểu hiện huynh hữu đệ cung cho nên mới chạy tới chỗ mình làm cho đã nghiền?

"Đừng có suy nghĩ lung tung." Trang Châu cảm thấy tóc Đông Chí mềm mềm mượt mượt, rất muốn sờ thêm mấy cái, chỉ là nhìn thấy bộ dạng em ấy tận lực tránh né lại cố nhịn xuống: "Anh luôn không coi em là em trai mà đối đãi. Đông Chí, em cũng đừng tự ép mình suy nghĩ theo hướng đó, hảo cảm của anh đối với em thuộc loại nào, trong lòng em hẳn rất rõ ràng."

Đông Chí giật mình, anh không ngờ Trang Châu sẽ nói thẳng ra như vậy, trong lòng thoáng có chút bối rối. Ý hắn thế nào, trong lòng anh đương nhiên rõ ràng, chính bởi vì rõ ràng nên mới do dự, mà muốn bảo trì một khoảng cách tự nhận là an toàn.

"Được rồi, không nói cái này nữa." Trang Châu săn sóc không tiếp tục dây dưa, đề tài sẽ khiến Đông Chí thấy bất an: "Nồi nhà em là nồi uyên ương, ngăn bên kia để cái gì? Nước canh suông sao?"

Đông Chí thu hồi suy nghĩ: "Nước sôi là được rồi, không cần bỏ thêm gia vị." Ngoài ban công còn có ba con mèo tham ăn đang chờ anh chia sẻ mỹ thực cho chúng nó kia kìa, Đông Chí sao có thể khiến chúng nó thất vọng được.

Trang Châu lập tức hiểu ra: "Cho mèo?"

"Ah, anh để ý sao?" Đông Chí nhìn hắn, thần sắc có chút do dự: "Ý tôi là lúc ăn cơm như vậy…"

“Không sao.” Trang Châu mỉm cười: “Em quên nhà anh có Hắc Đường sao?”

Ừ ha, cái loại mặt hàng kia, tuyệt đối so với bọn Tiểu Dạng Nhi càng ầm ĩ hơn.

Ánh mắt Trang Châu dán trên lưng Đông Chí, hắn biết cảm giác của em ấy — cảm giác vấn đề giải quyết xong nhưng vẫn không đuổi hắn ra khỏi nhà, vậy có phải chứng minh hắn vẫn có hy vọng đúng không?

Lượng nước bên ngăn nước trắng ít hơn một chút, cho nên sôi trước. Đông Chí nhúng thịt dê và tôm cho chín, rồi mang ra ban công chia cho ba tiểu tử tham ăn đang kêu meo meo ầm ĩ kia.

Khi trở về, đồ bên ngăn nước lẩu cũng sôi, Trang Châu liếc mắt nhìn cái đĩa trống không trên tay Đông Chí, cười nói: “Trước đây em rất quen thuộc với tiểu thâu miêu (mèo ăn trộm) kia sao?”

Đông Chí ngẩn ngơ, ánh mắt mất tự nhiên liếc mắt nhìn Tiểu Dạng Nhi thực ngoan ngoãn đoan chính ngồi im ngoài ban công: “Ưm….”

Trang Châu thích nhất là nhìn bộ dạng hoảng hốt nhưng lại cố gắng trấn định này của Đông Chí, hai mắt to tròn đảo lung tung, giống như muốn khẩn cấp nghĩ ra chủ ý nào đó, nhưng nhất thời lại không nghĩ ra được.

Trang Châu ngồi xem náo nhiệt một lát, lại bắt đầu không đành lòng: “Được rồi, ngồi xuống ăn cơm trước.”

Đông Chí lo lắng ngồi xuống đối diện Trang Châu: “Cái kia… anh vì sao lại hỏi như vậy?”

Trang Châu ra vẻ thâm trầm nhìn anh: “Làm chuyện xấu chính là nó đi?”

Đông Chí răng nanh khẽ cắn cắn môi, nhất thời không biết nên trả lời vấn đề này của hắn như thế nào.

Trên mặt Trang Châu lộ ra biểu tình buồn cười: “Lúc ấy anh đã có chút nghi ngờ con mèo này có phải có liên quan gì tới em hay không.”

Đông Chí phẫn nộ: “Vì cái gì anh lại nghi ngờ? Lộ dấu vết ở chỗ nào?”

Trang Châu lắc đầu: “Không có chứng cớ, chỉ là hoài nghi. Ừm, chủ yếu là khi Trang Lâm vô tình nhắc tới khăn tay. Sau đó em cũng lấy ra một chiếc. Anh vẫn luôn quan sát em, cho nên, biểu hiện của em ngay lúc đó anh thấy có chút mất tự nhiên.”

Đông Chí gãi gãi mũi: “Rõ ràng vậy sao?”

Trang Châu do dự một chút: "Anh thầm nghĩ không tốt, cho nên nhanh chóng kêu Trang Lâm dẫn em đi."

Trong lòng Đông Chí bỗng nhiên ấm hơn chút, hóa ra lúc đó, hắn đang đánh yểm trợ cho mình, mình còn tưởng rằng Trang Châu đơn thuần chính là muốn cùng em trai bịt đầu mối. Sau đó khi hắn vào nhà, lại còn không chịu ăn ngay nói thật, là đang cố ý cùng mình múa diễn sao?

"Nó vẫn luôn thân thiết với em à?" điểm nghi vấn này chôn trong lòng Trang Châu đã lâu, hôm nay cuối cùng cũng có cơ hội chứng thực: "Em thấy nó mang đồng hồ về, cho nên bọc khăn tay kêu nó trả lại?"

Đông Chí do dự một chút, gật đầu. Sự tình trên cơ bản chính là như thế, anh chỉ giấu diếm tiểu bí mật của chính mình mà thôi.

"Nó ngược lại rất nghe lời em." Trang Châu trong lòng có cảm giác bất khả tư nghị: "Là bởi vì em thường xuyên chiếu cố chúng nó?"

"Một phần nguyên nhân là vậy." Đông Chí nghĩ nghĩ: "Kỳ thật chúng nó đều rất thông minh."

Điểm này, Trang Châu cũng tán đồng ý kiến. Hắn là người nuôi chó, tự nhiên biết chỉ số thông minh của động vật có đôi khi đạt tiêu chuẩn của trẻ con ba, bốn tuổi.

Đông Chí lúc này thoáng có chút đau đầu, đang nghĩ xem nên chuyển hướng đề tài như thế nào, chợt nghe ngoài ban công một trận meo meo ầm ĩ truyền tới, hóa ra là tụi nó đã ăn xong mấy miếng thịt chín vừa rồi. Đám mèo tham ăn còn chưa thấy đủ, còn muốn ăn thêm nữa.

Đông Chí trong lòng khẽ thở ra, vội vàng gắp thêm đồ ăn vào đĩa mang qua cho đám mèo con. Tiểu Dạng Nhi thấy anh đi tới, thần sắc có chút bất an: "Đông Chí, người kia thoạt nhìn có chút quen mắt."

Đông Chí tức giận vỗ đầu nó một cái: "Lúc trước là mày trộm đồng hồ từ trong nhà anh ấy ra, quên rồi hả?"

Tiểu Dạng Nhi há to miệng. Lúc nó đi trả đồng hồ đã gặp mặt Trang Châu, nhưng lúc đó do nó đang hoảng sợ vì bị bắt được, nên cũng không quá chú ý tới người mất của.

Bồi Tây ở bên cạnh meo một tiếng sợ hãi: "Đông Chí, anh ấy là tới bắt anh đi sao?"

Đông Chí bật cười, thấp giọng an ủi hai tiểu tử thần sắc kinh hoảng kia: "Anh ấy và tao hiện tại là… bằng hữu. Sẽ không tiếp tục truy cứu chuyện này nữa."

Tiểu Dạng Nhi thở phào một hơi, nhưng Bồi Tây vẫn còn có chút bán tín bán nghi: "Vậy anh ấy nhận ra Tiểu Dạng Nhi rồi sao?"

Đông Chí gật đầu: “Yên tâm đi, thật sự không có việc gì.”

Tiểu Xám nằm bên cạnh lắc lắc cái đuôi: “Đông Chí nói không có việc là không có việc gì. Mấy đứa không thấy mỗi khi anh ta nhìn Đông Chí đều cười hì hì sao? Anh ta thực thích Đông Chí nha.”

Hai má Đông Chí lại bất giác nóng lên.

Tiểu Dạng Nhi thực nghiêm túc tới sau cánh cửa thủy tinh tỉ mỉ đánh giá Trang Châu đang ngồi bên bàn ăn: “Anh ấy… ừm, anh ấy luôn nhìn lén Đông Chí… lại nhìn lén kìa… lại nữa kìa…”

Mặt Đông Chí càng lúc càng nóng: “Không muốn ăn thịt và tôm nữa có phải không?”

Mấy tiểu tử kia đồng thanh kêu to: “Muốn!”

Khi Trang Châu về tới nhà trời đã tối đen, đèn phòng khách đã bật, đi ngoài sân còn nghe thấy tiếng nhạc xập xình.

Trang Châu biết là Trang Lâm tới đây. Hắn nhớ rõ hôm qua Trang Lâm có nói hôm nay sau khi tan học về sẽ cùng bạn học đi mua sách, chắc lúc về có chút muộn nên không về nhà chính.

Hắc Đường từ lúc anh tiến vào sân đã nghe thấy động tĩnh, cửa vừa mở ra đã lao tới vẫy đuôi rối rít. Trang Châu xoa xoa đầu nó, ngẩng đầu thấy Trang Lâm đang ngồi khoanh chân trên sô pha, trong tay để laptop vừa chơi game vừa nghe nhạc. Thấy hắn đi vào, vội vàng đứng dậy, thành thành thật thật gọi một tiếng: “Anh hai.”

Trang Châu ừ một tiếng, hỏi cậu: “Tới lúc nào? Ăn cơm chưa?”

Trang Lâm gật đầu: “Em đã ăn cùng bạn học ở Pizza Hut. Nhưng có chút muộn, không muốn về…”

Trang Châu gật đầu: “Mang theo cả cặp sách chứ?”

“Dạ có.” Trang Lâm vội nói: “Có thể trực tiếp tới trường.” nghĩ nghĩ, bổ sung thêm: “Em cũng làm bài tập về nhà xong rồi. Nghỉ một lát rồi em về phòng ôn thi.”

Trang Châu không nói gì nữa, đang định vào thư phòng, lại nghe thấy laptop của Trang Lâm đổi sang một ca khúc khác. Là ca khúc do một nam ca sĩ thể hiện, giọng hát có cảm giác sáng ngời, rồi lại có chút tang thương.

Trang Châu cảm thấy giai điệu này có chút quen tai, nhịn không được dừng bước: “Đây là… bài gì?”

Trang Lâm vội nói: “Từng người bay xa.”

Trang Châu chợt nhớ tới ngày đó từ trong nhà hàng của Hòa Khoan đi ra, Đông Chí ngâm nga một điệu nhạc chính là ca khúc này.

Trang Lâm lấy lòng mở phần ca từ ra cho hắn xem: “Là một ca khúc vô cùng trong sáng, tuyệt đối không bát nháo. Tình bạn đơn thuần và chúc phúc…”

Trang Châu liếc qua màn hình máy tính đọc nhanh như gió, nhưng trong lòng đột nhiên hiện lên một nghi vấn, chẳng lẽ ngày đó trong cửa hàng của Hòa Khoan, Đông Chí đã gặp được bằng hữu quen biết trước kia?

Rốt cuộc là…Ai?

Em ấy vì sao lại muốn tránh đi?

29. Chương 29: Cao Phú Soái

Căn tin nấu món cá om cà tím, Đông Chí đã sớm chân không chạm đất chạy tới tranh phần. Đông Chí và Lục Hành hai người mỗi người một phần cá muối cà tím, lại mua thêm thịt kho tàu và sườn heo kho tương, chiếm một bàn trống gần cửa sổ trong khu nhà ăn nhân viên trường, ngồi xuống sung sướng gặm ăn. Lúc này còn chưa có chuông tan học, đại đa số nhân viên và học sinh đều chưa tới căn tin, giữa đống đồ ăn hương thơm mê người chỉ có vài thầy cô không có tiết cuối lắc lưu tới đây ăn cơm, nhìn căn tin rộng lớn có vẻ trống trải.

Hai người đang ăn vui vẻ, chợt nghe xa xa ngoài cửa truyền tới một trận cười nói, Lục Hành quay đầu lại nhìn, bật cười: “A, cậu biết không, hôm nay lại có lãnh đạo tới thị sát trường mình đấy.”

Đông Chí thuận miệng hỏi: “Làm gì?”

Lục Hành lắc đầu: “Nghe nói là muốn quyên tiền tài trợ cho phòng thí nghiệm của trường ta.”

Đông Chí không cho là đúng: “Lắm kẻ có tiền nhỉ.”

Lục Hành hướng về cửa bĩu môi, chua chát nói: “Này, người ta chính là hàng thật giá thật cao phú soái. Từ giờ cho tới trưa, đừng nói mấy cô giáo còn độc thân, ngay cả phó hiệu trưởng của trường ta cũng y như người hầu đi theo từ đầu tới cuối. Bộ dạng kia thực ân cần nha, anh thấy tám phần là cô ấy coi trọng người ta rồi.”

Phó hiệu trưởng tên Hoắc Tinh, là con gái độc nhất của hiệu trưởng Hoắc Hải Thiên, xuân xanh hai mươi

sáu, từ khi tốt nghiệp đại học đã bắt đầu làm công tác giáo dục trong trường trung học Nam Sơn. Chắc là cảm thấy điều kiện bản thân không tồi, cho nên vẫn đang còn kén kén chọn chọn phu quân ưng ý. Khi Đông Chí vừa tới trường báo danh bị cô ấy bắt gặp, nhất thời kích động lòng người, xác thực bám riết không buông mấy tháng liền. Sau đó Đông Chí hết chịu nổi sự quấy nhiễu này liền nói thẳng mình không có hứng thú với phụ nữ, đời này cũng không định cưới vợ sinh con, khi đó Hoắc Tinh mới bán tín bán nghi mà thu tay. Sau đó thấy bên người anh chẳng những không có nữ nhân mà ngay cả nam nhân cũng không có, cô có chút nghi ngờ kỳ thật là do Đông Chí bị lãnh cảm. Xuất phát từ tâm tư con gái trời sinh đồng tình, quan hệ giữa cô và Đông Chí ngược lại càng thêm thân thiết hòa hợp như bạn bè.

Ngoại trừ chút phức tạp nho nhỏ không đáng nhắc tới này, con người Hoắc Tinh kỳ thật cũng không tệ lắm, công tác nghiêm túc, tính cách cũng thoải mái cởi mở. So với lão cha nghiêm túc của cô ấy dễ ở chung hơn rất nhiều.

Lục Hành tiếp tục yêu sách: "Nghe nói vị con nhà giàu này nguyên quán cũng ở Tân Hải chúng ta, trước kia trong nhà buôn bán hóa chất, sau đó lại lái sang đầu tư bất động sản. Bản thân hắn ta cũng mới từ nước ngoài trở về không lâu…"

Đông Chí đã nhìn thấy vài người đi vào cửa căn tin, Hoắc Tinh mặc một bộ váy tím hồng bó sát thân đang chậm rãi nói gì đó, bên cạnh cô ấy là vài người trong ban giáo vụ, tất cả như chúng tinh phủng nguyệt vây quanh một nam nhân trẻ tuổi khí vũ hiên ngang. Nam nhân kia mặc một chiếc áo bành tô nhung màu kem, trên mặt vừa vặn mỉm cười, giơ tay nhấc chân có vẻ rất phong độ.

Tầm mắt Đông Chí giống như bị đông cứng, bên tai ong ong tác hưởng.

Từ sau khi thấy người này ở trung tâm triển lãm, hoặc là nói từ hôm khai trương nhà hàng của Hòa Khoan thấy gã, anh đã đoán được sẽ có ngày chạm mặt nhau, chỉ là không ngờ tới lại chạm mặt trong tình huống như thế này mà thôi. Đông Chí ít nhiều vẫn có chút hiểu biết tên kia, anh không tin tên đó lại đột nhiên thiện tâm đại phát chạy tới ủng hộ sự nghiệp giáo dục.

Hẳn là dụng ý của tên đó sẽ làm người ta nghi hoặc.

Đông Chí nhớ rõ tên đó từng nói qua, chỉ có bước lên đài cao mới có khả năng tùy tâm sở dục lựa chọn cuộc sống bản thân muốn. Gã hiện tại cư nhiên lừa gạt Đồ Tiểu Bắc mà chạy tới đây bày trò quyên giúp, hành động này có phải là đang ám chỉ tên đó đã đi lên địa vị cao nhất trong gia tộc Trịnh thị, không cần phải băn khoăn suy nghĩ của người khác nữa hay không?

Rốt cuộc gióng trống khua chiêng lộ diện như vậy là muốn ám chỉ cái gì đây? gã còn chưa quên mình? Muốn một lần nữa lôi kéo được sự chú ý của mình? Hay đơn thuần chỉ là muốn tỏ vẻ gã có năng lực làm được việc gã muốn?

Trước khi tầm mắt của Trịnh Từ đảo tới, Đông Chí đã cúi đầu, thần sắc đờ đẫn nuốt xuống miếng cơm trong miệng. Trong lòng âm thầm cảm thấy may mắn chính mình tới sớm, đồ cũng đã ăn được bảy tám phần, hơn nữa phần cá om cà tím kia cũng chỉ còn lại cà tím và ít nước sốt. Đông Chí kẹp miếng cà với chút cơm ăn kèm, tâm nghĩ: nếu vì một nguyên nhân nào đó mà cô phụ đồ ăn ngon như vậy, quả thực không thể tha thứ.

Lục Hành không chú ý tới sự khác thường của Đông Chí. Anh ta vẫn luôn để tâm tới Hoắc Tinh, lúc này Hoắc Tinh lên sân khấu, lực chú ý của anh ta cơ hồ đều đã bị động tĩnh phía cô ấy hấp dẫn hết: "Chậc chậc, thấy không, cái tên ăn mặc lòe loẹt đi giữa kia kìa, trông cứ như con công, đang đi về phía chúng ta…"

Đông Chí vừa định để đũa xuống, nghe thấy anh ta nói như vậy, tay khẽ run lên, chọc cả vào trong đĩa của Lục Hành. Ánh mắt Lục Hành dán chặt lên người Hoắc Tình, căn bản không chú ý. Đông Chí thuận thế gắp trộm một miếng sườn kho của anh ta, thực không giữ hình tượng cho lên miệng gặm. Sau đó, trong tầm mắt thấy một nam nhân mặc đồ Tây đi giày da xuất hiện, còn có nữ nhân đi boot da cao cổ tinh xảo.

"Đồ ăn trong căn tin thực sự không tồi, mùi rất thơm." Đây là giọng Trịnh Từ, hơi hơi mang ý cười, mấy vị lãnh đạo đứng xung quanh nghe vậy đều cảm thấy vừa lòng.

"Bên này là khu nhà ăn của nhân viên trường. Nhà ăn của học sinh ở bên cạnh. Vì thỏa mãn nhu cầu dùng cơm của học sinh, chúng tôi còn sắp xếp bán cả đồ ăn nhẹ và mì nước trong căn tin. Trịnh tiên sinh có hứng thú có thể nếm thử, không phải khách khí mà khoe khoang đâu nhưng thực sự là vừa dinh dưỡng vừa mỹ vị đó." Đây là giọng của Hoắc Tinh, âm điệu xuất ra vừa có chút cung kính lại bất giác toát ra vài phần quyến rũ.

"Có cơ hội nhất định nếm thử." Trịnh Từ nở nụ cười: "Hai vị này…"

Lục Hành thập phần nhiệt tình đứng lên: "Trịnh tiên sinh, xin chào. Tôi là Lục Hành giáo viên bộ môn mỹ thuật tạo hình."

Đông Chí cúi đầu dọn dẹp bát đũa trên bàn ăn, bê chén đĩa đứng dậy đi tới khu tẩy rửa. Căn tin quy định, dụng cụ ăn uống của học sinh trong căn tin sẽ có người tẩy rửa sạch sẽ, chỉ cần sau khi ăn xong thu dọn đồ của mình đưa tới chỗ quy định là được. Còn nhân viên trường thì phần lớn sẽ tự tẩy rửa dụng cụ của mình, Đông Chí đã quen khi đi ăn cơm sẽ mang theo một cái túi, bên trong trừ bỏ hộp cơm bát đũa còn có cả bùi nhùi và nước rửa bát.

Phản ứng của Đông Chí khiến Hoắc Tình có chút xấu hổ, cô khẽ ho khan một tiếng: "Đó là Lăng Đông Chí, thầy Lăng cũng là giáo viên bộ môn mỹ thuật tạo hình."

Mỉm cười trên mặt Trịnh Từ không chút thay đổi: "Không ngờ ở đây cũng có thể gặp được người quen. Mọi người chắc hẳn không biết, thầy Lăng trước đây là sư đệ của tôi đấy."

Hoắc Tình cùng vài thầy cô giáo vụ hợp tình mỉm cười tiếp chuyện, Lục Hành có chút kinh ngạc: "Trịnh tiên sinh cũng học Mỹ thuật sao?"

"Đúng vậy." Trịnh Từ nhún vai, vừa vặn toát ra thần sắc tiếc nuối: "Nhưng người trong nhà không ủng hộ sở thích này của tôi. Sau đó lại…Aiz."

Tất cả mọi người đều lý giải mà gật đầu.

Hoắc Tình thấy Đông Chí rửa hộp cơm xong xuôi, xách theo túi định đi về, vội vàng gọi một tiếng: "Thầy Lăng!"

Đông Chí vốn định giả bộ không nghe thấy, Hoắc Tình đã nhanh chân nhấc cái boot cao bảy tám phân chạy tới, một phen kéo tay áo anh lại, hạ giọng uy hiếp: "Lăng Đông Chí, vị kia chính là đại tài thần của trường chúng ta. Nếu anh dám phá hủy, lão nương sẽ chỉnh chết anh."

Đông Chí thở dài: "Tôi thật sự không muốn thấy tên đó."

"Ai cần anh thấy?" Hoắc Tình liếc mắt nhìn anh một cái: "Anh chỉ cần đi qua đó, gọi một tiếng ai u sư huynh, đã lâu không gặp. Sau đó, cùng anh ta nói chuyện trường học trước kia, tranh thủ tạo ấn tượng tốt với anh ta về trường mình… như thế đủ rồi!"

"Kéo tài trợ không thuộc phạm vi công tác của tôi." Đông Chí không chút kiên nhẫn: "Hàng năm tôi mang về cho trường ít nhất là hai giải thưởng lớn, cô còn muốn lấy tôi làm mồi nhử? có quá thiếu đạo đức hay không?!"

Hoắc Tinh sống chết không buông tay, có giao tình từng học chung trường, đây là tài nguyên cỡ nào có thể dùng a. Nhưng cô lại không thể thực sự đắc tội Đông Chí. Đang lúc giằng co, chợt nghe phía sau vang lên giọng Trịnh Từ: "Lăng sư đệ, đã lâu không gặp."

Đông Chí hơi cứng đờ, Hoắc Tinh nhanh chóng điều chỉnh vẻ mặt của mình, xoay người lại cười nói: "Tôi và thầy Lăng đang nhắc tới Trịnh tiên sinh, hai người năm đó học cùng khoa?"

"Đúng vậy." Trịnh Từ liếc mắt nhìn Đông Chí đang mặt không đổi sắc, cười đến tự nhiên: "Là Lăng sư đệ nói?"

Hoắc Tinh chỉ là đoán mò. Người học chung trường đại học nhiều như vậy, cộng thêm tính tình Đông Chí đạm mạc, nếu không cùng khoa, có thể nhận thức còn khó nói, chớ nói chi là nhớ kỹ, càng đừng nói là lưu lại ấn tượng nào đó.

Trịnh Từ như không nhìn ra biểu tình cứng ngắc của Đông Chí, tự cố cười nói: "Năm đó tôi và Lăng sư đệ dùng chung một phòng vẽ tranh. Lăng sư đệ không thích nói chuyện, nhưng cậu ấy chính là người khiến những người khác cực kỳ ghen tị, bởi vì các thầy cô đều luôn biểu dương cậu ấy."

Hoắc Tinh liếc mắt nhìn Đông Chí thần sắc đạm mạc, xấu hổ phối hợp nở nụ cười hai tiếng. Hiện tại cô có thể khẳng định, Đông Chí cùng vị Trịnh thiếu gia này nhất định có chút khúc mắc nào đó. Đang không biết nên nói tiếp chuyện gì, chợt nghe Trịnh Từ cười nói: "Không bằng đoạn đường tiếp theo nhờ Lăng sư đệ dẫn đường cho tôi đi, vừa lúc, sư huynh đệ chúng ta có thể cùng ôn chuyện."

Đông Chí sao có thể đồng ý loại chuyện ngậm bồ hòn làm ngọt này, thấy Hoắc Tinh biểu tình phụ họa, lạnh nhạt xoay người bỏ đi.

Hoắc Tinh vội gọi anh lại: “A, thầy Lăng.”

Đông Chí không thèm quay đầu lại nói: “Trịnh tiên sinh cứ nhờ Hoắc chủ nhiệm dẫn đường đi. Tôi chỉ là giáo viên bộ môn, đối với tình hình trường học không hiểu biết bằng cô ấy, không rảnh phụng bồi.”

30. Chương 30: Điện Thoại Của Hoắc Tinh

Một người đã từng rời bỏ một người mà đi, một vài năm sau lại quay trở về bên cạnh người kia. Đoạn tình cảm này nếu đặt trong tác phẩm điện ảnh hay phim truyền hình có lẽ sẽ khiến người ta thấy cảm động, nhưng khi nó phát sinh trên người mình, Đông Chí lại cảm thấy thất vọng. Lúc trước gã có thể vì cái gọi là tiền đồ mà có thể dễ dàng buông bỏ tình cảm, hiện giờ có được tài phú địa vị lại muốn thu hồi lại đoạn tình cảm đã từng vứt bỏ, nói cho cùng loại người như thế chỉ yêu mỗi bản thân.

Tình cảm tính là cái gì? Bất quá chỉ là sau khi ăn uống no đủ có thể ăn thêm một ly điểm tâm ngọt mà thôi.

Nếu như vài năm trước, Đông Chí đối với Trịnh Từ còn tồn tại một chút hoài niệm, thì chút hoài niệm đó sau khi Trịnh Từ xuất hiện cũng chậm rãi tiêu thất. Anh thủy chung cho rằng hai người đã từng muốn phát triển tình cảm, sau khi tách ra còn có thể tiếp tục làm bằng hữu là chuyện bất khả tư nghị — cho dù đoạn tình cảm lúc trước của Đông Chí và Trịnh Từ chỉ có thể gọi là chút rung động qua lại, hoàn toàn không thể gọi là tình cảm lưu luyến. Cho nên khi Trịnh Từ đi rồi, Đông Chí chưa bao giờ trông cậy vào việc khi gặp lại bọn họ có thể trở thành bằng hữu. Điều anh không ngờ tới chính là khi gã bỏ đi, chút hồi ức về gã trong anh cũng triệt để phai nhạt theo. Giờ gã lại muốn cùng mình và Đồ Tiểu Bắc diễn trò hề hồng đỏ hồng trắng gì đó sao?

Đúng là quá ghê tởm.

Tiếng chuông tan học vang lên, các học sinh giống như thủy triều tràn ra khỏi lớp học, sân trường nhất thời tràn ngập tiếu ngữ ồn ào.

Đông Chí nhìn những gương mặt vương đầy nét thanh xuân non nớt trước mặt, đột nhiên tâm sinh hâm mộ. Tầm tuổi này làm chuyện gì cũng không cần quá cố kỵ. Yêu cũng thế, hận cũng thế, cũng không cần biết mình phải và có thể làm những gì. Còn đến tầm tuổi như anh, có rất nhiều chuyện đã trở nên muốn nhưng không thể làm. Kể cả những chuyện phong hoa tuyết nguyệt tuổi thanh xuân từng khao khát, cũng từng chờ mong…

Nương tựa lẫn nhau.

Đông Chí không biết sau đó Trịnh Từ và Hoắc Tinh nói gì, trừ bỏ thời gian đứng lớp, thời gian con lại anh đều ở trong phòng vẽ tranh. Hoắc Tinh biết anh đang trốn tránh mình nên cũng không chủ động sán lại tự tìm mất mặt. Đông Chí vốn tưởng rằng cô sẽ nhịn không được mà tới làm phiền hỏi về chuyện Trịnh Từ, không ngờ cô ấy còn có thể làm dáng, càng khiến anh khó có được vài ngày thanh nhàn.

Nhưng rất nhanh chút thanh nhàn ấy cũng không được hưởng thụ bao lâu, cách tết nguyên đán còn khoảng một tuần, khi vừa tan tiết xong, Hoắc Tinh cầm theo một ly trà sữa nóng gõ cửa phòng vẽ tranh của Đông Chí.

Tay Đông Chí còn đang cầm bảng pha màu, thấy cô đứng ở cửa, gương mặt nhất thời xụ xuống: "Cô có chuyện gì?"

Hoắc Tinh không vui lòng: "Em tốt xấu gì cũng là lãnh đạo của anh đó, anh định như vậy nói chuyện với lãnh đạo sao? thầy Lăng Đông Chí, em cảnh cáo anh, không nên được sủng mà kiêu nha."

Đông Chí tức giận đóng cửa: "Cái gì được sủng mà kiêu, đầu cô bị kẹp cửa à?"

"Thôi, thôi, đừng để ý." Hoắc Tinh vội vàng giơ tay chặn cửa lại: "Em thật sự có chuyện muốn tìm anh. Công sự! Chuyện đứng đắn!"

Đông Chí cùng nữ nhân thấy lợi là quên hết này cách một cánh cửa đứng nhìn nhau vài giây đồng hồ, không tình nguyện mà bước sang bên nhường đường: "Có chuyện mau nói, đừng quấy rầy công việc của tôi."

Hoắc Tinh chen vào, quét mắt một vòng nhìn phòng vẽ của Đông Chí, hắc hắc hắc cười nói: "Lại sáng tác tiếp? tin tức bên lề có được, bức 'Năm mới' của anh đã khiến ban giám khảo tranh cãi nhau tới bất diệc nhạc hồ, sắp đánh nhau to luôn rồi, nhưng nghe nói có hy vọng bước vào top ba."

Đông Chí thực khinh bỉ tà liếc cô một cái: "Người bình thường có mấy ai là không rõ? Tranh nhau còn không phải là do sau lưng có nhà tài trợ sao?"

"Lần này không phải." Hoắc Tinh đối với cách nói của anh tỏ vẻ phản đối: "Lần này người chủ trì chấm điểm là ai biết không, là Thẩm lão! Có Thẩm lão thiết diện Bao công tọa trấn, ai dám ở trước mặt ông ấy gian lận?"

Đông Chí không nói nữa.

Hoắc Tinh nói thêm: "Cố vấn cho ban giám khảo đều là những nhân vật có danh dự có uy tín trong giới họa sỹ, nếu muốn bị Thẩm lão chỉ thẳng mặt mắng một câu khinh nhờn nghệ thuật, rồi chẳng may bị đám truyền thông giật title tung lên, từ đó về sau sao dám lăn lộn trong giới nữa. Anh nói đúng không. Thời gian trước truyền thông còn tích cực đào bới về những mặt tối trong các cuộc thi, khắp thiên hạ ai cũng biết Thẩm lão nghẹn muốn chỉnh đốn lại hiệp hội họa sỹ đã lâu. Dù sao đám người kia cơ hội được làm giám khảo không nhiều, không quá đáng thì ai muốn hướng họng súng của Thẩm Trường Sinh vào người mình a."

Đông Chí không kiên nhẫn nghe cô đông kéo tây xả: "Cô rốt cuộc có chuyện gì?"

Hoắc Tinh vội nói: "Vừa rồi đại diện ban giám khảo gọi điện tới thông báo anh và Lục Hành ba ngày nữa

tới tham dự lễ trao giải, tổ chức ở hội trường đại học sư phạm. Sau đó có tiệc chiêu đãi mọi người, tạo cơ hội nâng cao tình cảm."

Đông Chí vừa nghe đã cảm thấy phiền: "Tôi không đi."

"Như vậy sao được?!" Hoắc Tinh tự mình tới thông báo cho anh, chính là sợ anh rút lui có trật tự: "Trường chúng ta tham gia thi đấu cũng chỉ có anh và Lục Hành hai người. Đây là cơ hội tốt giúp trường học chúng ta làm tuyên truyền, sao có thể không đi?"

Đông Chí biết cô gái này một khi đã mở miệng nói, chưa đạt mục đích sẽ không bỏ qua, vì thế càng thêm đau đầu: "Được rồi, tôi đi. Cô có thể về."

"Sao có thể nói chuyện với mỹ nữ như vậy chứ?!" Hoắc Tinh không vui, con ngươi xoay chuyển, trên mặt lộ ra nụ cười tươi: "Được rồi, không đùa nữa. Đông Chí à, kỳ thật hôm nay em tới, là muốn nhờ anh một chuyện."

Đông Chí biểu tình 'biết ngay mà' nhìn cô: "Có chuyện gì? Nói nghe thử."

Hoắc Tinh cười hì hì nói: "Có thể giúp em hẹn vị sư huynh kia ra ngoài ăn cơm không?"

Đông Chí cảm thấy đau đầu: "Coi trọng?"

Hoắc Tinh bộ dạng thẹn thùng: "Ừm."

Đông Chí lắc đầu: "Tự cô hẹn đi."

"Em có gọi rồi." Hoắc Tinh mặt nhăn tít lại: "Nhưng người ta từ chối rồi. Cho nên mới phải nhờ anh xuất mã…"

"Tôi không quan tâm." Đông Chí một hơi cự tuyệt.

"Lăng Đông Chí" Hoắc Tinh nổi giận: "Uổng phí lúc trước em đối với anh một mảnh tâm ý, anh lặp lại lần nữa anh không giúp em thử xem!"

Cô bày ra loại tiết mục ngắn này, Đông Chí thật sự hết cách với cô: "Cô không sợ hắn ta cũng giống tôi sao?"

Hoắc Tinh liếc mắt lườm anh một cái: "Anh cho là ai cũng như anh sao?"

Đông Chí nhún nhún vai, anh đã nói rõ đến như vậy rồi, Hoắc Tinh nếu còn một lòng một dạ lao vào, vậy không thuộc phạm vi anh quan tâm nữa.

"Hẹn người có thể." Đông Chí đối với nữ nhân, đặc biệt là nữ nhân mặt dày mày dạn thực sự hết cách, chỉ có thể lùi một bước cò kè mặc cả: "Nhưng tôi sẽ không lấy tư cách cá nhân để hẹn hắn ta, còn nữa, đến lúc đó cô đi một mình. Các người muốn tiến triển thế nào, hắn ta có quyên tiền nữa hay không, đều không liên quan gì tới tôi. Cô cũng đừng lấy chuyện tôi và gã từng là bạn học mà đánh chủ ý, OK?"

Hoắc Tinh một hơi đáp ứng: "OK."

Đông Chí vươn tay mượn di động của Hoắc Tinh, di động đã để sẵn số điện thoại của Trịnh Từ, sau khi có người tiếp, Đông Chí giải quyết việc chung mở miệng nói: " Trịnh tiên sinh, xin chào."

Trịnh Từ tự hồ lắp bắp kinh hãi: "Đông Chí? Sao lại là em?"

Đông Chí tà liếc hai má phấn hồng của Hoắc Tinh, thản nhiên nói: "Trịnh tiên sinh, đại diện trường chúng tôi muốn mời anh ăn một bữa cơm, để cảm ơn tiện bàn chi tiết vấn đề quyên góp. Xin hỏi anh có thời gian rảnh không?"

Trịnh Từ hồi phục tinh thần, lời nói cũng theo đó mà trở nên ôn nhu: "Đương nhiên có thời gian."

Đông Chí liếc mắt nhìn khẩu hình miệng của Hoắc Tinh: "Phúc Yên Cư ở đường Bắc An, 6 giờ tối, có thể chứ?"

"Đương nhiên có thể." Trịnh Từ một hơi đáp ứng: "Đây là quán ăn Quảng Đông đi, khi nào em lại thích món ăn Quảng Đông vậy?"

Đông Chí tăng thêm ngữ khí: "Trịnh tiên sinh, mời anh ăn cơm là đại diện trường trung học Nam Sơn chúng tôi."

"Tôi hiểu rồi." Trịnh Từ vội nói: "Tôi biết có một quán cay Tứ Xuyên rất ngon, có thời gian chúng ta…"

Đông Chí không chút do dự cúp ngang điện thoại, trả lại điện thoại cho Hoắc Tinh, vẻ mặt không vui nhấn mạnh điều kiện cuối cùng: "Số điện thoại của tôi, không được cho gã biết."

Hoắc Tinh vẻ mặt khó xử: "Nếu anh ấy hỏi thì sao?"

"Cứ nói cô không biết." Đông Chí lần này thật phiền: "Cô đừng trách tôi không nói trước, tôi và Trịnh Từ lúc đi học quan hệ không tốt, nếu cô muốn dựa vào tầng quan hệ này, đến lúc đó chuyện không thành cũng đừng tới tìm tôi oán trách."

Hoắc Tinh tựa hồ có chút hiểu được: "Ý anh là…"

"Tôi cái gì cũng chưa nói." Đông Chí xoay người quay lại với bức tranh của mình, không thèm ngẩng đầu lên nói: "Ra ngoài nhớ đóng cửa lại cho tôi."

Hoắc Tinh muốn nói lại thôi, do dự trong chốc lát vẫn xoay người rời khỏi phòng vẽ.

31. Chương 31: Thằng Nhóc Thối Tha

Hoắc Tinh đi rồi, Đông Chí cũng không còn tâm tư vẽ vời chi nữa, cất hết dụng cụ, bắt đầu xắn tay áo thu dọn phòng vẽ.

Phòng vẽ tranh của Đông Chí quay mặt về hướng nam, bên ngoài có rừng trúc rậm rạp che chắn, khi trời nắng, ánh mặt trời chiếu vào thập phần ấm áp, hơn nữa màu vẽ đều có mùi, cho nên cơ bản một năm bốn mùa Đông Chí đều mở cửa sổ. Từ cửa sổ nhìn ra ngoài, bầu trời xám xịt, gió thổi vào trong phòng mang theo hơi lạnh mùa đông, Đông Chí đoán thầm không trung phía trên Tân Hải thị hẳn đang chứa một hồi đại tuyết.

Thời tiết như vậy, Đông Chí có chút lo lắng cho bọn Tiểu Xám, Tiểu Dạng Nhi và đám mèo hoang. Sắp tới tuyết rơi dầy khắp nơi, trong góc đường sẽ có một số miêu miêu cẩu cẩu chết vì lạnh. Đông Chí mấy hôm trước đã dặn dò chúng nó, nếu thay đổi thời tiết, thì tới ban công trú, chỗ đó anh đã trải thêm một lớp thảm nhung dày. Hiện tại điều duy nhất lo lắng chính là chúng nó có kịp trở về hay không, hay đang bị gió tuyết chặn lại ở chỗ nào rồi, nếu như vậy thì tương đối phiền toái.

Đông Chí suy nghĩ miên man, tâm tình càng trở nên không tốt. Đang định về nhà kiểm tra, chuông di động trong túi áo lại vang lên. Lấy ra xem, là Trang Châu gọi tới.

Đông Chí liền ấn nghe, vừa đưa di động lên đã nghe thấy bên tai truyền tới tiếng Hắc Đường "gâu gâu" sủa mấy tiếng, sau đó là giọng nói mơ hồ của Trang Châu: "Ngoan, trả lại cho cha."

Đông Chí: "…"

Đây là cái tình huống gì?!

Đông Chí hắng giọng một cái: "Trang Châu?"

Trang Châu còn chưa kịp nói, chợt nghe Hắc Đường rất tức giận sủa ầm ĩ: "Lăng Đông Chí! Ta biết ngay là mi!"

Đông Chí tức giận đáp lại: “Mày biết là tao thì có gì đặc biệt hơn người?”

Hắc Đường căm giận chất vấn hỏi anh: “Lần trước mi rõ ràng đã nói không muốn làm mẹ kế của ta!”

“Ai thèm.” Đông Chí tâm tình vốn không tốt, lại bị cái con nhị hóa (ngốc) này quấy rầy, càng phiền chán không thôi: “Mày trộm điện thoại của cha mày chính là vì muốn nói mấy lời nhảm nhí này với tao sao?”

“Cái gì là nhảm nhí?!” Hắc Đường càng thêm bất mãn: “Mi cái đồ vừa gian xảo lại hay nói xạo! Cha ta đều đã cung khai hết rồi!”

Đông Chí không biết nên cùng loại hàng này nói thêm cái gì nữa, cái gì gian xảo? nói xạo? cái gì cung khai toàn bộ? đệt mợ, nó tưởng nó là Bao thanh thiên đang xử án sao? (Jer: chắc ẻm mới xem Bao thanh thiên xong =)))))))

“Mày muốn làm gì thì cứ làm đi.” Đông Chí định cúp điện thoại. Cùng một con chó nói chuyện thì có thể giảng được đạo lý gì?

“Mi chờ chút!” Hắc Đường mặc kệ: “Mi còn muốn chống chế nữa sao? Cha ta vừa rồi ngồi trên ghế sa lông chính miệng nói với ta, nói cha muốn mời mi đi ăn cơm, còn nói không biết phải nói sao mi mới đáp ứng… Mi còn dám nói hai người các ngươi không phải đi hẹn hò hả?”

Đông Chí não bổ hình ảnh Trang Châu ngồi trên ghế sa lông cùng Hắc Đường nói chuyện, bỗng nhiên không hiểu sao cảm thấy thực vui vẻ. Hóa ra Trang Châu cũng có lúc đáng yêu như vậy?

Khóe miệng Đông Chí bất giác cong lên.

Hắc Đường vẫn còn đang oán giận: “Hừ, cha rõ ràng đã nói sẽ đưa ta tới nhà hàng của chú Hòa, kết quả… hừ, nói chuyện không giữ lời gì hết, đều tại mi!”

Đông Chí cảm thấy đầu óc nó có vấn đề: “Cha mày lật lọng thì liên quan gì tới tao?!”

“Mi còn không thừa nhận?!” Hắc Đường phẫn nộ: “Kỳ thật chính là mi cố ý đúng không, cố ý cùng cha ta câu kết làm bậy, cố ý khiến cha không đi cùng ta! Chờ tới khi mi gả cho cha ta rồi, mi sẽ quang minh chính đại ngược đãi ta! Không cho ta ăn cơm, còn gọi ta là thằng nhóc thối tha, còn bắt ta giặt quần áo cho con mi nữa….” (Jer: Hắc Đường đã trở lại và lợi hại hơn xưa =)))

“Mặt dày không biết xấu hổ.” Đông Chí dở khóc dở cười: “Mày nói cứ như mày biết giặt quần áo thật ấy.”

Hắc Đường còn muốn khóc lóc om sòm, thanh âm lại đột nhiên thay đổi: “Cha ơi! Cha! Con không cố ý!”

Đông Chí đang suy nghĩ xem nó rốt cuộc lại muốn diễn cái gì nữa, chợt nghe thấy từ loa truyền tới giọng nói của Trang Châu, cũng không biết đã gây sức ép thế nào mà giọng hắn nghe có chút suyễn: "Alo? Đông Chí? Em đang làm gì đó? Có bận không?"

Đông Chí vốn một bụng buồn bực, bị con Hắc Đường loại hàng này nháo một phen ầm ĩ, ngược lại đã tiêu tan bảy tám phần. Lúc này nghe thấy giọng Trang Châu, nhớ tới tình cảnh Hắc Đường miêu tả, lại nhịn không được muốn bật cười: "Không bận, tôi đang thu dọn phòng vẽ tranh thôi. Anh ở nhà? Không đi làm sao?"

"Có chút việc nên về sớm." Trang Châu do dự một chút: "Tối nay cùng nhau ăn cơm nhé?"

Hắc Đường ai oán gâu gâu sủa to hai tiếng.

Đông Chí không nhịn được bật cười: "Được."

Trang Châu cười nói: "Lát nữa, anh sẽ qua đón em."

Khi Đông Chí về tới nhà, ngoài ban công trừ bỏ Tiểu Xám, Tiểu Dạng Nhi và Bồi Tây ra còn có thêm mấy con mèo hoang khác anh không biết đang lăn tới lăn lui trên thảm chơi đùa. Thấy Đông Chí trở về, mấy tiểu tử kia có chút cảnh giác.

Thời tiết như thế này, tiểu khách nhân tới nhà sẽ nhiều hơn bình thường một chút. Đông Chí cũng không quấy nhiễu tụi nó, từ trong tủ lạnh lấy ra hộp cá nhỏ hôm trước đã làm sẵn, cho vào lò vi sóng quay nóng lại, rồi mang ra ban công cho nhóm vật nhỏ ăn tối. Mấy tiểu tử mới tới kia lúc đầu còn cảnh giác sợ người lạ, sau khi cơm tối được mang tới lại giống như bọn Tiểu Dạng Nhi châu đầu quanh cái đĩa liều mạng ăn ăn.

Đông Chí đóng kỹ cửa ban công lại, quay về phòng ngủ tắm rửa thay quần áo.

Mùa đông trời tối sớm, không khí rét lạnh, đèn đường đã sớm được bật lên, mây đen xám xịt vần vũ trên đỉnh đầu, tiếng gió rít gào trên không trung bất động thanh sắc ào ào thổi qua.

Kỳ thật Đông Chí không muốn ra ngoài chút nào. Tuy rằng anh không sợ lạnh nhưng mỗi khi thời tiết không tốt, anh sẽ càng trở nên lười biếng. Nhưng lại chính trong những đêm như vậy, anh lại càng không muốn ở nhà một mình. Khắp nơi gió tuyết rơi trong im ắng, giống như toàn bộ thế giới đều bị tuyết trắng cách ly, tách biệt chỉ còn lại mình anh. Nghĩ tới tình cảnh đơn độc kia càng khiến người ta rét lạnh từ trong xương tủy. Cho nên, khi Trang Châu gọi điện nói xe hắn đang đỗ ở dưới lầu kí túc, trong lòng anh vẫn rất cao hứng.

Trong xe Trang Châu thực ấm áp, còn có hương chanh thoang thoảng nhẹ nhàng khoan khoái, Đông Chí càng lúc càng cảm thấy cùng hắn ra ngoài là một quyết định đúng đắn.

"Đi đâu ăn cơm đây?" Đông Chí thuận miệng hỏi một câu, sau đó bổ sung thêm: "Điều kiện tiên quyết là không tới nhà anh a."

"Sợ Hắc Đường ầm ĩ sao?" Trang Châu cười nói: "Nó kỳ thật không có ác ý gì đâu, chỉ là thích dính người mà thôi. Không phải em rất thích tiểu động vật sao? Sao lại không hòa hợp được với nó?"

Đông Chí tâm nói cái con ngốc cẩu kia nhà anh, trừ anh là cha nó ra, còn ai có thể hòa hợp được với nó chứ.

"Tôi thực thích tiểu động vật," Đông Chí bĩu môi: "Nhưng tôi lại không thích tiểu động vật nơi chốn đều đối nghịch với tôi — tôi lại không có tật xấu tự ngược."

Trang Châu bật cười trêu chọc: "Không phải hai bọn em hôm nay trong điện thoại lại cãi nhau nữa đấy chứ?"

Trong lòng Đông Chí có chút nhảy dựng, tầm mắt nhanh chóng quét một vòng trên mặt hắn: "Chuyện đó... tôi còn chưa hỏi anh là xảy ra chuyện gì nữa đấy."

"Còn có thể có chuyện gì nữa," Trang Châu không chút để ý giải thích: "Điện thoại vừa mới bấm xong, đã bị Hắc Đường bướng bỉnh tha vào trong ổ chó của nó."

Đông Chí có chút , vậy nghĩa là hắn phải chui vào trong ổ chó mới cướp được điện thoại về sao?

Trang Châu nhìn thấu suy nghĩ trong đầu anh, bật cười: "Muốn cười cứ cười đi."

Đông Chí gãi gãi mũi. Bị hắn nói thẳng ra như thế, ai còn cười được nữa chứ?

Khi xe dừng lại, trong lòng Đông Chí ân ẩn cảm thấy có chỗ không đúng. Nhưng rốt cuộc là không đúng ở chỗ nào, anh nhất thời chưa nghĩ ra được. Trang Châu xuống xe, thấy Đông Chí cứ đứng một chỗ nhìn bảng hiệu nhà hàng ngây người, liền giải thích nói: "Đây là nhà hàng Hòa Khoan giới thiệu, ông chủ rất quen thân với cậu ta, theo như cậu ta nói rất sạch sẽ."

Đông Chí không phải đang nghĩ tới chuyện đó, kỳ thật anh cũng không phải người hay già mồm cãi láo. Quanh năm suốt tháng hơn phân nửa thời gian đều ăn cơm trong căn tin trường, ở phương diện ẩm thực anh cũng không có nhiều yêu cầu. Ngày đó tại quán lẩu thật sự bị ghê tởm muốn chết, cho nên sau đó mới có chút so đo mà thôi. Trang Châu cố ý giải thích như vậy, bản thân anh cũng có chút ngại.

Hai người đi vào nhà hàng, nhân viên phục vụ mặc đồng phục dẫn hai người tới chỗ ngồi, Đông Chí nhìn lướt qua xung quanh, đột nhiên mới phản ứng lại, rốt cuộc mới cảm thấy là lạ ở chỗ nào.

"Phúc Yên Cư ở đường Bắc An?" Đông Chí có chút trợn tròn mắt, anh đến bây giờ mới nhớ ra Hoắc Tinh

và Trịnh Từ cũng hẹn nhau ở chỗ này!

Trang Châu cũng thấy kỳ quái: "Không phải trước khi vào em đã đứng nhìn bảng hiệu của nó rất lâu sao?"

Đông Chí vỗ trán, sao mình lại phản ứng chậm vậy chứ? Anh nhìn nhìn chung quanh, nhớ không lầm thì giờ Hoắc Tinh hẹn cũng là tầm này. Quả nhiên nhìn tới nhìn lui, liền thấy một nữ nhân ăn mặc thật diện ngồi ở cạnh hồ cá đang cầm gương bổ trang lại. Đông Chí âm thầm cảm thấy may mắn, nếu không phải cô ấy đang mải trang điểm, thì lúc mình và Trang Châu đi vào đã bị cô ấy nhìn thấy rồi.

Đông Chí vươn tay kéo kéo tay áo Trang Châu: "Ừm, anh đổi chỗ cho tôi đi."

Bên cạnh Trang Châu có một chậu cây cảnh cao cỡ nửa người, vừa lúc có tác dụng che chắn. Không giống chỗ anh chỉ có mấy cây trúc lưa thưa mảnh khảnh cái gì cũng che không được.

Trang Châu đang xem thực đơn, bị Đông Chí kéo như vậy, sửng sốt một chút mới nói: "Được."

Đứng dậy đổi chỗ ngồi, sau khi ngồi xuống Đông Chí còn không quá yên tâm, lại khom lưng xuống xê dịch chậu câu một chút. Trang Châu nhìn thấy vậy buồn cười, theo phương hướng Đông Chí vừa nhìn qua cũng không phát hiện được có gì bất đồng, nhịn không được hỏi lại: "Thấy ai à?"

Đông Chí đè thấp giọng nói: "Cô gái đang ngồi bên cạnh hồ cá đó, thấy không? Đồng nghiệp của tôi."

Trang Châu nhìn lướt qua, trong lòng hiểu rõ: "Đó không phải là phó hiệu trưởng Hoắc sao?"

"Anh biết?"

Trang Châu gật đầu: "Đôi khi đi họp phụ huynh cũng gặp cô ấy."

Đông Chí kinh ngạc: "Anh cũng đi họp phụ huynh?!"

Trang Châu bị vẻ mặt của Đông Chí chọc cười: "Trong nhà cũng chỉ có anh và Trang Lâm, cũng không thể để Thất bá đi chứ?"

Đông Chí ngẫm lại nhóc con Trang Lâm tinh nghịch kia, lắc đầu: "Như vậy xem ra, anh làm anh trai kỳ thật cũng không tệ lắm."

Trang Châu thản nhiên tà liếc Đông Chí một cái, ánh mắt có chút ý vị sâu xa: "Anh không chỉ là một anh trai không tồi."

Đầu ngón tay Đông Chí hơi run lên.

Trang Châu lại như không có việc gì mà đưa thực đơn tới trước mặt Đông Chí: "Xem có món gì em thích."

Đông Chí tiếp nhận thực đơn, trong lòng thoáng có chút phức tạp.

Bàn bọn họ vừa mới gọi đồ ăn xong, Đông Chí dư quang khóe mắt liền chú ý tới chỗ Hoắc Tinh. Qua khe hở cây cảnh thấy không rõ biểu tình của Trịnh Từ, nhưng hai người kia hàn huyên mấy câu liền ngồi xuống.

"Người kia là Trịnh Từ. Trưởng tôn Trịnh gia." Trang Châu không hiểu dụng ý của Đông Chí, thấy em ấy thường lưu ý động tĩnh của bàn bên kia liền liếc mắt nhìn theo: "Nghe nói rất có năng lực."

Đông Chí đối với cách nói này từ chối cho ý kiến, nhưng anh có thể thấy trên mặt Hoắc Tinh lộ ra nụ cười quyến rũ, trong lòng không ngừng có chút khổ sở thay cô ấy. Kỳ thật Hoắc Tinh là một cô gái rất không tồi, có năng lực làm việc, tính cách cũng cởi mở thân thiện, thích ai liền theo đuổi, đuổi không được cũng không trở mặt thành thù, chỉ là vận khí có hơi kém một chút.

Vừa nghĩ như vậy, cửa nhà hàng bị một người đẩy mạnh ra, một nam nhân hùng hùng hổ hổ xông vào, tầm mắt thô lỗ đảo quanh một vòng các bàn ăn, đẩy ra nhân viên phục vụ vừa tiến lên ân cần hỏi thăm, lập tức đi thẳng tới chỗ bàn Hoắc Tinh.

32. Chương 32: Khăn Quàng Cổ

Đông Chí vừa thấy Đồ Tiểu Bắc xông vào, trong lòng không từ khẽ rủa một tiếng đệt.

Cách tán cây nhìn qua, Hoắc Tinh hiển nhiên còn chưa rõ có chuyện gì xảy ra, ngốc hồ hồ nhìn Đồ Tiểu Bắc tùy tiện ngồi xuống cùng bàn bọn họ, hết lườm trái lại liếc sang phải nhìn hai người bọn họ, tư thế mười trên mười chính là tới cửa bắt kẻ thông dâm.

Trịnh Từ bị mất mặt, sắc mặt có chút khó coi. Không khéo chính là, nhân viên phục vụ vừa lúc đi ngang qua bàn bọn họ, thấy có thêm một vị khách, liền bước tới đặt xuống bàn thêm một ly trà. Hành động này giống như đã cho Đồ Tiểu Bắc gợi ý, gã cầm ngay tách trà định hắt thẳng vào mặt Hoắc Tinh. Tuy rằng bị Trịnh Từ tay mắt lanh lẹ giữ lại, nhưng trước mặt đám đông lại ồn ào gây chú ý như vậy, Hoắc Tinh cũng ngồi không nổi nữa, cầm theo túi xách sắc mặt ảm đạm bước nhanh bỏ đi.

Trang Châu đẩy đĩa cá sốt tiêu cay tới trước mặt Đông Chí: "Món này bọn họ dùng ớt đèn lồng được chuyển theo đường hàng không từ Hải Nam tới đây, em nếm thử xem."

Tầm mắt Đông Chí mới từ bên kia thu hồi lại, chỉ chốc lát sau lại theo khe hở lùm cây quét mắt qua.

Trang Châu bất đắc dĩ, sao hắn cảm thấy Đông Chí rất giống tiểu hài tử bướng bỉnh chỉ thích xem TV không chịu ăn cơm thế này?

"Củ cải sao thịt khô, vịt cỏ quay…" Trang Châu dùng một loại ngữ khí thực hấp dẫn báo tên đồ ăn: "Bông cải luộc, vịt muối dầm tương… ừm, món vịt muối dầm tương này làm rất chuẩn, Đông Chí, em không định nếm thử sao?"

Đông Chí có chút dở khóc dở cười: "Anh đang dỗ trẻ con à?"

Trang Châu cười lắc đầu: "Có vài người so với trẻ con còn không bằng, ăn cơm đi, xem náo nhiệt mãi vậy?"

Đông Chí gắp đồ ăn trong bát được Trang Châu gắp cho mình bỏ vào miệng vừa nhai vừa mơ hồ nói: "Không xem nữa. Vở kịch của bọn họ cũng đã hạ màn, tôi còn cái gì để xem đâu."

Trang Châu hướng bên kia nhìn lướt qua, Trịnh Từ vẻ mặt bình tĩnh đi thẳng ra ngoài, Đồ Tiểu Bắc đi theo phía sau hắn, sắc mặt so với hắn còn khó coi hơn. Trang Châu nhịn không được lắc đầu: "Hai người kia không biết có tật xấu gì."

Đông Chí có chút ngoài ý muốn: "Anh cũng biết bọn họ?"

Trang Châu gật đầu: "Cha anh và thế hệ trước Trịnh gia có quen biết nhau, đến trang lứa bọn anh thì chỉ có giao tình sơ sơ. Cùng với Đồ gia, từng có một chút khúc mắc…"

Đông Chí vội nói: "Nếu là bí mật thương nghiệp gì đó thì anh đừng nói."

Trang Châu cười nói: "Nào có nhiều bí mật thương nghiệp như thế, chỉ là hai nhà làm kinh doanh, vốn là cạnh tranh công bằng, kết quả trong đó có bên thường xuyên dùng một số thủ đoạn hạ lưu bất nhập lưu tình ác ý cạnh tranh. Em nói xem, quan hệ sao có thể tốt được?"

"Phải, không thể tốt." Đông Chí miệng còn gặm một miếng thịt khô, hai bên má phồng ra như con sóc: "Làm ác ý cạnh tranh là anh à?"

Trang Châu bất động thanh sắc hỏi lại: "Em nói thử xem?"

Đông Chí lấy lòng gắp vào bát hắn một miếng thịt vịt: "Đương nhiên không phải. Tôi rất tin tưởng anh nha."

Trang Châu không có biện pháp với Đông Chí: "Vậy còn em, sao lại biết hai người bọn họ?"

"Tôi sao," Đông Chí rũ mi mắt xuống, vừa dùng đầu đũa gạt củ cải ra tìm thịt khô, vừa dùng ngữ khí thản

nhiên giải thích: “Hồi đại học, tôi và Trịnh Từ là bạn học. Quan hệ của tôi và gã cũng không tồi, sau đó Đồ Tiểu Bắc tựa như hôm nay thường xuyên tới tìm tôi quấy rối làm phiền. Rất khó chịu. Sau đó bọn họ liền xuất ngoại.”

Trang Châu thực sắc bén bắt được mấu chốt của vấn đề: “Trịnh Từ từng theo đuổi em?”

Đông Chí ngẩng đầu nhìn thẳng hắn, trong mắt hơi có chút tự giễu: “Chuyện này nói là theo đuổi, còn không bằng nói tôi bị đùa giỡn.”

Trang Châu nhướn mày: “Có ý gì?”

Đông Chí nhẹ nhàng thở dài ra: “Một người tới thổ lộ với anh, không tới mấy ngày sau đó lại chạy tới nói chúng ta không hợp nhau, không thể cùng một chỗ, muốn xuất ngoại… anh sẽ nghĩ thế nào?”

Chân mày Trang Châu cau lại: “Họ Trịnh đã làm như vậy?”

Đông Chí gật đầu: “Như thế cũng không sao, nhưng điểm chết người chính là Đồ Tiểu Bắc, tên đó không chỉ quấy nhiễu tôi còn chạy đi mách lẻo, tên đó có một người anh, chắc anh cũng biết đi? Gã thuê một đám du côn chạy tới trường học tìm tôi, còn đập nát phòng vẽ của tôi. Lúc ấy… dù sao cũng gây ầm ĩ hậu quả rất tồi tệ, anh biết không, chính vì chuyện đó mà suýt nữa tôi còn không thể tốt nghiệp.”

Ánh mắt Trang Châu có chút âm trầm, ngữ khí lại tràn đầy khinh thường: “Đây thật đúng là loại chuyện Đồ Thịnh Bắc có thể làm.”

Đông Chí cảm nhận được Trang Châu có chút tức giận, loại dao động cảm xúc này không quá rõ ràng nhưng anh đích thật cảm nhận được. Không hiểu sao, trong lòng anh lại có vài phần thoải mái vi diệu.

“Muốn thay tôi báo thù à?” Đông Chí cùng hắn nói giỡn, một bữa cơm càng ăn không khí càng trầm trọng thật sự không phải chủ ý của anh: “Không cần đâu, chuyện này cũng đã trôi qua tám trăm năm rồi. Tôi cũng không muốn cùng những loại người đó dây dưa gì nữa.”

Trang Châu không tiếp lời, lại động thủ đem đĩa củ cải sao thịt khô giờ chỉ còn mỗi củ cải đặt sang một bên, lại gọi nhân viên phục vụ mang thêm một đĩa tới.

“Đồ ăn đã gọi quá nhiều rồi.” Đông Chí trong lòng rất cao hứng, nhưng trên mặt còn giả bộ khuyên nhủ hắn: “Thừa nhiều lãng phí.”

Trang Châu như nhìn thấu tiểu xiếc của anh, trên mặt lần nữa lộ ra tươi cười: “Lát nữa mua riêng cho em thịt khô ở đây mang về, chưng với cơm ăn cũng được, hoặc xào chung với rau cần và tỏi, đơn giản lại dễ ăn.” Hắn biết trù nghệ của Đông Chí, như mấy món đồ ăn ngon kiểu thế này, lực hấp dẫn đối với em ấy là vô cùng lớn.

Quả nhiên Đông Chí cười đến hai mắt đều híp lại: “Quán bọn họ sẽ bán lẻ cho khách như vậy sao?”

Ý cười trong mắt Trang Châu càng thêm sâu sắc: “Người khác không được nhưng chúng ta được. Không phải còn có Hòa Khoan sao.”

Đông Chí giả mù sa mưa khách sáo một câu: “Vậy ngại lắm.”

Trang Châu nhịn không nổi nữa, cách bàn ăn vươn tay xoa xoa đầu Đông Chí, ôn nhu nói: “Được rồi, biết trong lòng là được rồi, còn khách khí nữa anh sẽ coi là thật.”

Đông Chí vội vàng ngậm miệng. Anh cũng từng mua thịt khô trong siêu thị, nhưng hương vị đó so với ở đây kém hơn nhiều lắm, nếu Trang Châu có thể mua riêng, đồ ngốc mới cự tuyệt đó. Huống chi thịt ngon như vậy, bọn Tiểu Dạng Nhi nhất định cũng sẽ thích. Nhưng thứ này có ướp muối, không thể cho chúng nó ăn nhiều.

Tay Trang Châu từ trên đầu Đông Chí trượt xuống, thuận tiện nhéo nhéo má anh mấy cái: “Không phải em không thích đồ ăn đấy chứ?”

“Ai nói? Tôi thích nhất dùng bữa.” Đông Chí không chút cao hứng gạt tay hắn ra: “Đều là người già cả rồi, anh chú ý cử chỉ của mình một chút đi, Trang tiên sinh.”

Trang Châu tiếp tục đùa giỡn Đông Chí: “Vậy chúng ta gọi thêm rau cần xào tim cật nhé.”

“Đủ rồi, thật là..” Đông Chí liều mạng ngăn lại: “Anh không thể lãng phí đồ ăn như vậy! Rất đáng hổ thẹn!”

Trang Châu cười to, hóa ra tính cách Đông Chí còn có một mặt hài hước như vậy.

Đông Chí mới mặc kệ hắn ấu trĩ diễn xiếc như vậy, thịt khô sao củ cải lại được bưng lên, đồ ăn trong quán này có không ít đồ cay, dễ dàng ăn với cơm.

“Ăn chậm một chút.” Trang Châu giúp Đông Chí đẩy đĩa đồ ăn tới trước mặt: “Đúng rồi, lễ trao giải triển lãm tranh em có đi không?”

Đông Chí vừa nhai đồ ăn vừa hỏi hắn: “Anh cũng đi?”

“Đi chứ.” Trang Châu mỉm cười: “Anh nghe nói lễ trao giải có cả đài truyền hình về phát sóng trực tiếp, đây chính là một việc trọng đại của thành phố Tân Hải chúng ta. Trang thị là nhà tài trợ, anh tới đó lộ diện tiện làm tuyên truyền cho công ty đồng thời tỏ vẻ công ty rất ủng hộ sự nghiệp văn hóa gì đó.”

Đông Chí vốn không định đi, nhưng nghe Trang Châu nói cũng tới, trong lòng có chút dao động.

Trang Châu nói thêm: "Sau lễ trao giải còn có liên hoan chiêu đãi, chủ yếu là đãi các thí sinh dự thi, các cố vấn trong hiệp hội họa sỹ đã giúp đỡ ban giám khảo, cùng với mấy nhà tài trợ bọn anh cùng ăn một bữa cơm, giao lưu tình cảm. Anh nghe Hòa Khoan nói địa điểm tổ chức ở đây."

"Vậy thì tôi đi." Đông Chí hai mắt sáng ngời, lập tức lại có chút phiền não nho nhỏ: "Nhưng đám người trong hiệp hội rất thích ép rượu, điểm này thực đáng ghét."

"Không sao." Trang Châu khẽ cười, đáy mắt một mảnh thong dong: "Ngày đó anh phụ trách đưa đón em."

Khi rời khỏi Phúc Yên Cư, trên nóc xe đã phủ một lớp tuyết mỏng. Đèn đường chiếu xuống tuyết quang đầy đất, không khí giống như biến thành một màu vàng ấm áp. Xe cộ và người đi đường so với ban ngày càng ít đi, gió cũng ngừng thổi, Đông Chí nghe thấy rõ tiếng những bông tuyết rào rào rơi xuống. Trong không khí có một loại hương vị đặc biệt, hơi lạnh, thấm vào ruột gan.

Không còn sự ồn ào náo động của ban ngày, thế giới trước mắt dần trở nên yên tĩnh mà tốt đẹp.

Trang Châu đưa anh tới tận dưới lầu, lúc Đông Chí mở cửa xuống xe, hắn cũng theo xuống, Đông Chí chỉ chỉ ban công sáng đèn lầu hai: "Nhìn kìa."

Trang Châu nhìn thấy dưới ánh đèn vàng ấm áp, thấy một đám đầu nhỏ lông xù đang thi nhau châu đầu qua lan can ban công nhìn xuống dưới.

Trang Châu nhịn không được bật cười.

Đông Chí đưa hai tay lên miệng phả hơi ấm, hắc hắc cười nói: "Trời thực lạnh, tụi nó lâm thời tới tị nạn."

Trang Châu chú ý tới động tác nhỏ này của Đông Chí, tháo khăn quàng cổ của mình xuống quàng lên cổ cho em ấy. Khăn quàng cổ mỏng manh nhưng lại rất mềm mại, còn mang theo nhiệt độ cơ thể người kia, khi tiếp xúc với da thịt càng đặc biệt ấm áp.

Đông Chí bỗng nhiên cảm thấy vô pháp cự tuyệt.

Trang Châu cẩn thận giúp Đông Chí quấn kín khăn quanh cổ, cúi người rất nhanh khẽ hôn lên trán anh một cái: "Ngủ ngon, Đông Chí, nghỉ ngơi sớm một chút nhé."

"Ngủ ngon." Đông Chí thoáng có chút co quắp, nhưng cũng không né tránh.

Trang Châu mỉm cười, vẫy vẫy tay, chạy chậm vào trong xe.

Đông Chí nhìn theo hắn rời đi, đưa tay lên sờ chỗ vừa bị người ta hôn, lúc xoay người bất giác nở nụ cười.

33. Chương 33: Mục Tiêu Mới

Đông Chí đẩy cửa ra, liền thấy mấy cái đầu nhỏ lông xù ghé vào cửa kính thủy tinh nối ban công với phòng khách đang nhìn ngó xung quanh. Tư thế giống y đúc vừa rồi châu đầu nhìn xuống dưới lầu, chỉ là lúc này đã thay đổi hướng nhìn, từ bát quái nhìn dưới lầu đổi thành nhìn… anh vừa mới vào nhà.

Đông Chí một chút, tâm nói chúng nó thực không coi mình ra cái gì, còn có thể giữ chút riêng tư hay không?

Tiểu Dạng Nhi nhanh nhảu thấy anh vừa vào liền không kiên nhẫn vời vời chân đập cửa ban công: "Đông Chí! Đông Chí! Sao chỉ có một mình anh, người kia thật sự đi rồi sao?"

Đông Chí giả bộ không nghe thấy, tập trung cởi áo khoác, đổi dép đi trong nhà, xách theo thịt khô Trang Châu mua cho đi vào bếp. Đang định cho vào trong tủ lạnh, nghĩ nghĩ lại lấy ra một ít dằm nát chưng lên, trong tủ lạnh còn một ít cơm nguội, quay nóng lại trộn cùng một chỗ, vừa lúc cho bọn nhóc con kia ăn khuya.

Mùi thơm bay ra, mấy con mèo ở ngoài ban công đã không còn giữ bình tĩnh được nữa, bắt đầu nhốn nhào đòi ăn. Trong lúc chờ hâm nóng đồ ăn, Đông Chí bất đắc dĩ chỉ có thể lộ diện đi qua đó, trấn an đám vật nhỏ không kiên nhẫn.

"Thơm quá." Bồi Tây khụt khịt cái mũi, bộ dạng thèm nhỏ dãi: "Là thịt sao?"

"Là thịt khô." Đông Chí mở cửa ban công ra, đi chân trần lên thảm ngồi xổm xuống: "Nhưng có chút mặn, tao sẽ trộn với cơm, mấy đứa đừng ăn nhiều."

Mấy cái đầu nhỏ vội gật đầu không ngừng.

"Có lạnh không?" Đông Chí sờ sờ tấm thảm dày trải sàn ban công: "Có cần đóng cửa sổ lại không?"

Vì để cho đám tiểu tử kia ra vào thuận tiện, cửa sổ trong góc luôn để hé. Bình thường thì không sao nhưng nhiệt độ hôm nay sẽ có chút lạnh.

Tiểu Xám nửa thân mình cuộn tròn trong tấm thảm, lười biếng liếm liếm móng vuốt: "Không sao, chỗ góc kia cản gió, lại có thảm dày, sàn nhà bên trong cũng ấm áp, sẽ không bị lạnh. Giờ đóng cửa sổ, những đứa khác sẽ không vào được. Thời tiết thế này, phiền toái…"

Hai con mèo hoang không thường tới đang ngồi bên cạnh Tiểu Dạng Nhi cũng vội vàng nói không lạnh.

Đông Chí thích phong cách rộng rãi thoáng mát, nên khi trang hoàng phòng ở vì muốn thiết kế không gian không tạo hiệu quả ngăn cách, đã cố ý nối thông hệ thống sưởi sàn từ phòng khách ra thẳng ban công, phía dưới sàn nhà đương nhiên ấm, dù có đi chân trần cũng không có vấn đề. Lúc đầu do sợ mùa đông nhiệt độ quá thấp khiến cây hoa cây cảnh khó sống, hiện tại ngược lại tiện nghi cho đám tiểu tử này tới tá túc.

Tiểu Dạng Nhi bất mãn cào cào đầu gối anh, meo meo kêu hai tiếng: "Đông Chí, anh đừng đánh trống lảng, vừa rồi bọn em đều thấy cả rồi, nam nhân kia, anh ấy hôn anh!"

Hai má Đông Chí hơi nóng bừng lên, lập tức có chút thẹn quá thành giận đe dọa: "Đứa nào nhìn thấy? không thấy sẽ có thịt khô ăn, thấy thì nhịn!"

Dư lại mấy cái mặt mèo bối rối nhìn nhau.

Tiểu Dạng Nhi bất mãn giật giật lỗ tai: "Anh ăn gian, còn giả bộ không thừa nhận, meo."

"Không thừa nhận đấy, thì làm sao?" Đông Chí nhéo nhéo lỗ tai nhỏ của nó: "Tao không thể có không gian riêng tư sao? Với ai hôn nhau còn phải báo cáo cho bọn mày nữa hả?"

Bồi Tây bình thường đều đứng về phe Tiểu Dạng Nhi, hôm nay dù có mỹ thực hấp dẫn nó vẫn thực kiên định nhảy ra thay Tiểu Dạng Nhi biện giải: "Nhưng lần trước khi bọn em theo đuổi Amy đều nói cho anh biết!"

Đông Chí thực vô lại phản bác nó: "Đó là do bọn mày tự nói nhé, tao không có hỏi."

"Thiệt không nói đạo lý." Tiểu Dạng Nhi và Bồi Tây liếc nhau, cả hai đều có chút căm giận: "Xấu xa!"

Đông Chí đắc ý dào dạt đứng dậy: "Đều thành thật chờ đó, tao đi lấy bữa khuya cho bọn mày."

Anh vừa đi được hai bước, lại nghe Tiểu Dạng Nhi không hảo ý nói một câu: "Đông Chí, kỳ thật là anh đang ngượng đi?"

Đông Chí dưới chân lảo đảo, giả bộ muốn xông tới nhào nặn tụi nó một phen: "Để tao xem đến cùng là ai ngượng?"

Nhóm miêu miêu luống cuống tay chân chui xuống dưới cái thảm dày, meo meo cười vang thành một đoàn.

Ngày đó tại Phúc Yên Cư xảy ra chuyện gì, Hoắc Tinh không nói, Đông Chí đương nhiên cũng không hỏi. Nhưng mấy ngày kế tiếp cô ấy đều không chút cao hứng, lúc thông báo Đông Chí phải tới tham dự lễ trao

giải biểu tình cũng thực hung hãn, rất có tư thế nếu anh không đi tôi liền không để yên cho anh. Đông Chí cũng không dám cùng cô cò kè mặc cả, thành thành thật thật đáp ứng. Đến ngày trao giải, Trang Châu đã sớm gọi điện tới đón anh, Đông Chí thay đổi quần áo tương đối sang trọng một chút liền cùng đi.

Lễ trao giải vẫn diễn ra theo khuôn sáo cũ, lãnh đạo thành phố lên phát biểu, đại diện hiệp hội họa sỹ lên phát biểu, đại diện tài trợ lên phát biểu, đại diện ban giám khảo lên phát biểu, đại diện thí sinh lên phát biểu… vân vân. Chờ tới khi lãnh đạo công bố danh sách giải thưởng cũng đã là chuyện của một giờ sau đó. Tác phẩm của Đông Chí không ngoài dự đoán nhận được giải vàng cao quý. Khi lên sân khấu nhận thưởng, anh thấy Trang Châu ngồi ở chỗ dành cho các nhà tài trợ, mỉm cười nhìn mình.

Một khắc đó, Đông Chí bỗng cảm thấy tham gia vào hoạt động này cũng không tồi.

Lễ trao giải chấm dứt, kế tiếp chính là giai đoạn vui chơi giải trí. Đó cũng là khâu Đông Chí thấy phản cảm nhất, nhưng anh vừa mới nhận giải, thành viên ban giám khảo mà đặc biệt là Thẩm lão Thẩm Trường Sinh vẫn còn ở đó, anh bỏ về trước không nói năng gì thì thật sự không tốt lắm. Hơn nữa Trang Châu cũng đã đáp ứng đưa đi đón về, nên anh cũng không định đổi ý.

Hội trường lớn nhất tại lầu hai Phúc Yên Cư được kê thành 5 bàn lớn, hai bàn đầu là đại diện lãnh đạo và nhà tài trợ, một bàn dành cho thành viên hiệp hội họa sỹ, dư lại hai bàn là dành cho các họa sỹ có tranh triển lãm, kỳ thật đa số cũng là thí sinh dự thi. Có những người tham dự nhưng không sống ở đây, nếu không được giải, người ta căn bản cũng không lãng phí thời gian chạy tới thành phố Tân Hải này.

Đông Chí cầm giải vàng, mà chính bản thân cũng đã rất gây chú ý, không thể thiếu mặt trong tiết mục cùng các tuyển thủ khác đi tới các bàn mời rượu cảm ơn, coi như khiêm tốn. Dù sao cũng là nơi nhiều người, chức vụ cao nhất chính là vị Phó thị trưởng chủ quản văn hóa giáo dục cũng tham gia, cho nên cũng không gặp phải phiền toái gì, cho dù là cái lão ngốc đầu trong hiệp hội họa sỹ mỗi lần thấy Đông Chí đều trở nên mê đắm cũng đã thu liễm không ít. Nhưng Đông Chí vẫn có chút phiền lòng, sau một vòng chúc rượu, liền tìm cớ ra ngoài. Lúc này anh đã có chút hối hận, lúc đầu mình không nên mềm lòng, hôm nay chúc rượu một vòng như vậy quả thật đã quá sức chịu đựng, mặc dù đồ ăn ở Phúc Yên Cư rất ngon nhưng đến rồi mới kịp phản ứng những trường hợp như thế này nào có thể để anh yên ổn an tĩnh thưởng thức món ăn đâu, còn không ngon bằng lần trước cùng Trang Châu tới ăn.

Ngoài hành lang thanh tĩnh một ít, Đông Chí vừa mới bị chuốc vài chén rượu, trên mặt có chút nóng, đầu cũng có chút choáng, không muốn quay vào nhanh như vậy, cứ thế đi dọc hanh lang chậm rãi quẹo vào chỗ cầu thang bộ nghỉ ngơi. Anh dựa vào cửa sổ bóc từng hạt đậu phộng cho vào miệng nhai, chợt nghe phía sau vang lên một giọng nam nhân: “Lăng Đông Chí?”

Giọng nói thanh lãnh, nghe không chút độ ấm, ngữ khí cũng không tốt đẹp gì. Đông Chí quay đầu lại, thấy sau lưng có một nam nhân cao gầy đang đứng, miệng ngậm một điếu thuốc từ trên xuống dưới đánh giá mình. Đông Chí đã uống chút rượu, đầu óc phản ứng không kịp, chỉ cảm thấy nam nhân này thoáng có chút quen mắt, liền mở miệng hỏi một câu: “Anh là ai?”

Sắc mặt nam nhân không tốt lắm: “Tôi là ai không trọng yếu, tôi chỉ hỏi cậu một câu, gần đây cậu có gặp Trịnh Từ không?”

Lời này nghe qua thấy có chút quen tai. Đông Chí nheo nheo mắt: "Tôi nhớ ra rồi, anh là anh trai Đồ Tiểu Bắc? Sao, trước kia biết thuê đầu gấu ra mặt hộ, giờ lại tự mình mặc giáp ra trận à?"

Đồ Thịnh Bắc nhíu mày: "Tôi đang nói chuyện với cậu…"

"Anh và tôi có gì để nói?" Đông Chí phì một tiếng cười nhạt: "Không phải nhị thiếu nhà các người đã phá tanh bành mọi chuyện rồi sao? Làm phiền anh trở về chuyển lời với Đồ Tiểu Bắc, đồ cậu ta thích chưa chắc người khác đã để ý. Không biết loại người như thế nào mới có thể khiến cậu ta bị nếm mùi đây?"

Đồ Thịnh Bắc nhẫn nại hỏi lại một lần: "Cậu hiểu ý tôi chứ?"

Đông Chí tiếp tục bóc vỏ đậu phộng, tuy rằng người trước mặt vô cùng đáng ghét, nhưng đậu phộng lại không có lỗi: "Không biết, mà tôi cũng lười muốn biết."

Đồ Thịnh Bắc nhíu mày, lại buông lỏng: "Được rồi, tôi đổi cách nói khác. Trịnh Từ có phải đã đi tìm cậu không? Cậu ta hiện tại…"

Đông Chí đánh gãy lời gã: "Tôi không biết Trịnh tiên sinh nào cả. Hắn ta như thế nào liên quan đếch gì tới tôi. Anh tìm lộn người rồi."

Đồ Thịnh Bắc cười lạnh: "Cậu ngược lại đem mình phủi thật sạch sẽ."

"Anh tin tưởng người nhà mình là chuyện bình thường." Đông Chí nhướn mày hỏi lại gã: "Tôi hỏi anh một câu: các người có chứng cớ gì chứng minh tôi và Trịnh Từ không minh bạch?"

Đồ Thịnh Bắc theo dõi anh, ánh mắt có loại hương vị rét căm căm: "Thật sự nếu để tôi bắt được chứng cớ gì, cậu cho là cậu còn có thể đứng ở đây nói chuyện với tôi sao?"

"Tôi cũng không có gì để nói." Đông Chí vỗ vỗ vụn vỏ đậu phộng dính trên tay: "Trước kia tôi vẫn cảm thấy Đồ Tiểu Bắc có chứng vọng tưởng. Hiện tại xem ra, đây là bệnh di truyền của nhà các người đi."

Đồ Thịnh Bắc nheo mắt lại.

Cách đó không xa, cửa hội trường mở ra, Trang Châu đi ra nhìn trái nhìn phải, hướng về phía bên này đi tới: "Đông Chí?"

Đông Chí đáp ứng một tiếng, quay đầu nói với Đồ Thịnh Bắc: "Làm phiền Đồ tiên sinh chuyển lời cho nhị thiếu, tôi đang theo đuổi mục tiêu mới. Kính nhờ các người, đừng có lấy cớ quấy rầy cuộc sống riêng của tôi nữa."

Đồ Thịnh Bắc liếc mắt nhìn Trang Châu ở sau lưng Đông Chí đang đi về phía này, thần sắc ngạc nhiên: "Ý cậu là… Trang nhị thiếu?"

Trang Châu cách cũng khá xa, Đông Chí cảm thấy khoảng cách như vậy hẳn Trang Châu sẽ không nghe thấy cuộc đối thoại của mình và gã này, vì thế thả tâm mà nói hươu nói vượn: "Đúng vậy, Đồ tiên sinh không thấy Trang thiếu bỏ xa Trịnh Từ đến mấy con phố sao? Có mục tiêu theo đuổi như vậy, đổi lại là anh, còn có thể để ý loại người ăn cây táo rào cây sung như Trịnh Từ không?"

Đồ Thịnh Bắc không lên tiếng, trong lòng đã tin tưởng vài phần. Dù sao điều kiện của Trang Châu không phải ai cũng có được.

Mất nửa ngày tốn nước bọt, Đông Chí cảm thấy mình đã tỉnh rượu phần nào, liền có chút phiền chán: "Anh còn việc gì nữa không?"

Đồ Thịnh Bắc lắc đầu.

Đông Chí liền xoay người lại đi tới chỗ Trang Châu. Đông Chí vừa xoay người Trang Châu đã nhìn ra sắc mặt anh không ổn, bước nhanh lại gần, một phen kéo tay Đông Chí lại: "Làm sao vậy? không thoải mái?"

"Không phải." Đông Chí lắc đầu, thần sắc mỏi mệt: "Chỉ là có chút váng đầu."

"Anh đưa em về." Trang Châu khoác vai Đông Chí, tầm mắt lướt nhanh liếc nhìn Đồ Thịnh Bắc vẫn đứng ở chỗ quẹo. Bốn tầm mắt giao nhau, Đồ Thịnh Bắc rành mạch nhìn ra được hàm xúc tràn ngập ý tứ cảnh cáo hiện lên trong mắt hắn.

Đồ Thịnh Bắc khiêu khích cười đáp trả, bỗng nhiên cảm thấy chuyện phức tạp này dần trở nên có chút thú vị.

34. Chương 34: Lời Say...

Con người Đông Chí trên cơ bản không có thói quen sinh hoạt xấu nào. Anh không hút thuốc, ít uống rượu, không chơi bời. Đương nhiên, tửu lượng của anh cũng phi thường kém. Ở hành lang lời lẽ sắc bén nửa ngày với Đồ Thịnh Bắc thanh tỉnh được chốc lát, chờ tới khi ra tới cửa bị gió thổi một hồi, men rượu lại bốc lên. Đầu cũng không quá choáng váng nhưng dưới chân lảo đảo xiêu vẹo, nhìn cái gì cũng đều là bóng chồng bóng, mờ mờ ảo ảo.

Trang Châu đỡ Đông Chí đi được hai bước liền đơn giản khoác một cánh tay của Đông Chí lên vai mình. Trên cổ Đông Chí còn đang quàng chiếc khăn của hắn. Thấy khăn quàng bị Trang Châu kẹp dưới cánh tay, Đông Chí thực không cao hứng kéo ra, sau khi kéo ra còn thực cẩn thận vuốt phẳng hai cái. Tuy rằng không thấy rõ em ấy chỉnh sửa thành cái dạng gì nhưng Trang Châu vẫn bất giác mỉm cười.

Đông Chí không chút cao hứng nghiêng đầu nhìn hắn: "Cười cái gì?"

"Không có gì." Trang Châu cảm thấy bộ dạng em ấy liếc mắt nhìn mình có chút khác ngày thường, mang theo chút hương vị giống như làm nũng, nhìn rất đáng yêu. Nhưng lời này hắn không dám nói thẳng trước mặt Đông Chí, chỉ có thể thừa dịp lúc này đầu óc Đông Chí không tỉnh táo mà bâng quơ cho qua: "Chỉ là dặn em xuống cầu thang cẩn thận một chút."

Đông Chí tựa vào người hắn, có chút lao lực nhìn dưới chân: "Ừm, anh có thể nhìn rõ… sẽ không quăng ngã tôi."

Nụ cười trên mặt Trang Châu càng thêm toe toét: "Tin tưởng anh vậy sao?"

Đông Chí gật đầu.

Trang Châu dùng ngữ khí hấp dẫn hỏi: "Vì sao vậy?"

"Không vì cái gì cả." Đông Chí cảm thấy vấn đề này có chút luẩn quẩn, thoáng không kiên nhẫn: "Bởi vì anh là Trang Châu."

Trong lòng Trang Châu cũng không biết là có tư vị gì, em ấy là đang khích lệ mình sao?

Cẩn thận đỡ người ngồi vào trong xe, còn thắt dây an toàn luôn cho em ấy, Đông Chí lại cảm thấy có chút không vui, bởi vì dây an toàn đang chèn chặt lên khăn quàng cổ. Đông Chí nhắm mắt nhắm mũi cũng không kéo cái khăn quàng cổ ra khỏi dây an toàn được, có chút tức giận, hai hàng lông mày đều nhíu chặt lại.

Trang Châu vội vàng vươn tay qua, giúp Đông Chí rút khăn quàng cổ ra ngoài: "Thích vậy sao?"

Đông Chí nhìn nhìn chiếc khăn quàng cổ được để ngay ngắn trước ngực, mê mê hoặc hoặc gật đầu: "Thích."

Trang Châu nở nụ cười, trong giọng nói bất giác mang theo vài phần dụ dỗ: "Vì sao thích?"

Đông Chí trừng mắt nhìn như là không biết rõ hắn đang hỏi cái gì. Gò má hơi chút đỏ lên, trong mắt bởi vì say rượu mà phiếm thủy quang, sương mù mênh mông nhìn Trang Châu, tựa như yêu tinh trong truyện cổ biến ảo thành người, vừa đơn thuần vừa đáng yêu, rồi lại bất giác tản ra ma lực mị hoặc nhân tâm.

Trang Châu nhìn Đông Chí trong chốc lát bỗng cảm thấy miệng khô lưỡi khốc, vội vàng dời tầm mắt, không biết nên tìm đề tài nào để nói: "Vừa rồi em nói với Đồ Thịnh Bắc, em muốn theo đuổi anh?"

Đông Chí ngốc hồ hồ bật cười, bộ dạng đắc ý dạt dào: "Tôi lừa gã đấy."

Trang Châu không biết nên phản ứng sao: "Lừa gã làm gì? Gã tìm em phiền toái?"

Đông Chí nặng nề gật đầu: "Gã… gã rất đáng ghét. Còn thuê người đập phá phòng tranh của tôi."

Lần trước ăn cơm Trang Châu đã nghe Đông Chí kể qua chuyện này, nhưng hiện tại lần nữa nghe được, sắc mặt hắn vẫn trở nên khó coi: "Chuyện xảy ra khi nào?"

Đông Chí nghiêng đầu cân nhắc: "Năm kia… năm kia… năm trước…"

Trang Châu bị phép tính của Đông Chí làm cho dở khóc dở cười: "Là lúc ở trường đại học phải không? Sau khi em đi làm gã còn tìm em phiền toái không?"

"Đến trường!" Đông Chí một mực chắc chắn hai chữ này, căn bản không chú ý vấn đề phía sau: "Khi đó vẫn còn ở trên thủ đô á, dưới chân thiên tử còn… chẹp, thằng khốn đó quả thật quá ngang ngược."

"Ngang ngược?" Trang Châu cười lạnh, gã còn cái gì mà không dám làm?

Đông Chí không nghe rõ hắn nói gì, cau mày xoa xoa bụng: "Khó chịu."

Trang Châu có chút khẩn trương: "Khó chịu chỗ nào? Muốn nôn?"

Đông Chí lắc đầu, lười biếng dựa cả người vào thành ghế hắc hắc hắc cười ra tiếng: "Tôi kỳ thật đã lôi anh ra làm bia đỡ đạn. Trang Châu, anh so với tên Trịnh Từ hai mặt kia giỏi hơn nhiều."

Trang Châu biết Đông Chí đang nói lời say, nhưng trong lòng không quá cao hứng: "Sao lại so sánh anh với gã đó?"

"Không thể so, không thể so." Đông Chí khoát tay: "Việc gì phải so với gã khốn đó, gã có chỗ nào đáng để so với anh, vừa thích gạt người lại ích kỷ, còn…"

"Ngồi im." Trang Châu thở dài, giữ chặt hai cái tay đang múa loạn, nhẹ nhàng nhéo nhéo: "Uống say còn không thành thật."

Đông Chí nhìn tay mình bị hắn nắm trong lòng bàn tay, không cao hứng mà quơ quơ: "Tôi không uống rượu, thật sự không có say."

Trang Châu căn bản không tin lời Đông Chí. Làm gì có người say nào lại thừa nhận mình say?

Đông Chí liếc mắt nhìn hắn một cái: "Anh không tin?" một câu ba chữ, âm cuối được kéo dài thật dài,

mang hơi chút nũng nịu có loại cảm giác trẻ con.

Trang Châu vươn tay nhẹ nhàng xoa xoa gáy Đông Chí, trong lòng có chút mâu thuẫn có nên đập một cái cho em ấy ngủ luôn không? Nếu còn tiếp tục câu dẫn hắn như vậy nữa, hắn thật không dám đảm bảo lúc nào có thể thú tính đại phát.

Đông Chí căn bản không cảm thấy nguy hiểm, ngược lại hơi rụt cổ, bởi vì bị ngón tay hắn cọ vào, thấy ngưa ngứa bật cười: "Bỏ tay ra… thực ngứa."

Trang Châu thở dài, thu tay lại.

"Thật không có say mà." Đông Chí vẫn còn rối rắm vấn đề vừa rồi: "Tôi hiện tại cái gì cũng biết đó. Này nhé, anh tên Trang Châu, nuôi một con ngốc cẩu thực ác liệt, tên Hắc Đường, đúng không?" nói xong còn đè thấp âm thanh thở dài một câu: "Nó vẫn luôn bắt nạt tôi."

Trang Châu bật cười, vươn tay qua nhẹ nhàng nhéo gáy Đông Chí một phen: "Không sao, về sau nếu nó còn bắt nạt em, anh sẽ giúp em bắt nạt lại nó."

"Gạt người." Đông Chí mới không tin: "Nó gọi anh là cha, sao anh có thể giúp tôi bắt nạt nó chứ? Hừ, nhưng dù nó có chút đáng ghét nhưng tính cách cũng không tính là xấu…"

Trang Châu cảm thấy cùng nhau bàn luận vấn đề một con chó tính tình tốt hay xấu thật sự quỷ dị, nhưng bộ dạng Đông Chí than thở lẩm bẩm lại đặc biệt đáng yêu, khiến trong lòng anh có chút rục rịch.

Đông Chí nói xong còn nheo mắt lại, thanh âm cũng nhỏ dần: "Dù sao tôi đã có bọn Tiểu Dạng Nhi làm bạn, mới không cần… ừm, mới không cần làm mẹ kế cho Hắc Đường nhà anh…."

Mấy chữ cuối cùng thanh âm quá nhỏ, Trang Châu không nghe thấy, nhưng đoán rằng em ấy không thích Hắc Đường. Hắn muốn cười, lại cảm thấy có chút bất đắc dĩ, không biết em ấy với Hắc Đường một người một chó đã xảy ra chuyện gì, gặp mặt giống như nhìn nhau không vừa mắt, chẳng lẽ thật sự độc chiếm dục của Hắc Đường quá mức mạnh mẽ, đối với bất luận người ngoài nào xâm nhập lãnh địa nó đều thập phần cảnh giác?

Có khi lúc về nên hảo hảo nói đạo lý với con trai một chút.

Trang Châu bị suy nghĩ này làm cho chấn động một chút, lại nhìn Đông Chí đang nghiêng người say ngủ. Trang Châu dừng xe ở ven đường, từ ghế sau với lấy tấm chăn mỏng đắp lên người cho em ấy.

Đông Chí hai má cọ cọ lên tấm chăn, tiếp tục ngủ vùi.

Trang Châu nhìn bộ dáng Đông Chí ngủ say, trong lòng đột nhiên nảy ra một ý niệm trong đầu, suy nghĩ

này một khi đã sinh ra liền lập tức trở nên vô cùng mãnh liệt. Trang Châu hít sâu một hơi miễn cưỡng đè nén tiếng tim đập thình thịch trong ngực, sau đó vươn tay khẽ vỗ vỗ lên hai cái má đô phì của Đông Chí: "Đông Chí? Đông Chí? Em xem, anh không biết nhà em ở đâu, hay là về nhà anh ngủ nhé?" (Jer: =))) anh điêu nó vừa thôi chứ.)

Đông Chí ngủ say đến bất tỉnh nhân sự hoàn toàn không biết gì hết, nước miếng còn sắp chảy ra.

"Em nói gì? Em không có ý kiến?" Trang Châu tươi cười thập phần khoái trá: "Nếu em đã không có ý kiến, vậy chuyện này cứ quyết định thế đi. Nhưng mà, nhà anh chỉ có một phòng ngủ thôi, các phòng khác đều không có chăn đệm… huh? Cái gì? Em nói ngủ chung một phòng cũng không sao à?"

Đông Chí lung lay cái đầu một chút, tựa hồ muốn tránh đi tia nhiệt khí liên tục phả vào má mình kia.

"Thật ngoan." Trang Châu mỉm cười, cúi đầu xuống, nhẹ nhàng hôn một cái trên cái miệng nhỏ nhắn hơi hé mở của Đông Chí: "Cứ quyến định vậy đi."

35. Chương 35: Cảm Động

Đông Chí trong lúc nửa tỉnh nửa mê cảm giác có người cho mình uống nước. Mật ngọt, độ ấm cũng vừa vặn. Nước vừa đưa tới bên miệng liền uống vài hớp, từ khoang miệng xuống tới dạ dày nhất thời đều trở nên thoải mái.

Đông Chí càng nhích lại gần, cảm thấy cánh tay đang đỡ mình vừa ổn trọng lại vững vàng, sau đó lại nhẹ nhàng đỡ mình nằm xuống gối. Đông Chí theo bản năng cọ cọ lên gối đầu mềm mại êm ái, trên gối đầu có mùi hoa cỏ nhàn nhạt, rất dễ chịu. Anh nhớ rõ chính mình từng ngửi thấy được ở đâu đó. Nhưng, giờ khắc này cảm giác quá mức khoan khoái khiến anh vô pháp chống cự, ngăn cản anh tìm tòi nghiên cứu điểm nghi vấn này. Đông Chí xoay người, vùi đầu vào gối, rất nhanh liền ngủ say như chết.

Trang Châu buông cái cốc nước trong tay xuống, nhìn gương mặt Đông Chí ngủ say không tự chủ được mà mỉm cười.

Em ấy giờ này khắc này đang ngủ ở bên cạnh mình, hơi thở đều đều, an bình như thiên sứ. Cho dù làm được việc này, thủ đoạn chẳng mấy vinh quang nhưng trong lòng Trang Châu một chút cũng không hối hận. Hắn rốt cục hiểu ra vì sao trên thế giới lại có những lời nói kiểu như 'yêu nhau uống nước cũng no'… bởi vì trong lòng tràn ngập tình cảm với một người, thì linh hồn cũng đã có được sự thỏa mãn sâu nhất.

Em ấy ngay tại nơi này, ở ngay nơi hắn có thể chạm tới giống như tiểu hài tử chơi mệt tùy tiện nằm trong ổ chăn, một chân còn thập phần không để ý gác lên đùi hắn. Trang Châu chưa bao giờ biết được da thịt tiếp xúc lại khiến hắn thỏa mãn đến vậy.

Giờ phút này, trên thế giới không có đồ vật nào quan trọng hơn giấc ngủ yên bình của người trước mắt.

Trang Châu không thể không thừa nhận, bế Đông Chí vào phòng ngủ, tắm rửa thay quần áo cho em ấy, cả quá trình tràn đầy hương diễm chỉ cần nghĩ ngợi một chút sẽ gợi cho hắn đầy bụng dục hỏa. Nhưng khi nhìn thấy bộ dạng em ấy đứng dưới vòi sen, mơ mơ màng màng nhắm mắt tựa trên vai hắn, hắn càng nhiều là thấy đau lòng.

Hắn luyến tiếc.

Luyến tiếc khiến em ấy không thoải mái, luyến tiếc khiến em ấy chịu ủy khuất dù chỉ là một chút — nhất là khi thần trí em ấy đã rơi vào cơn say mộng, khi em ấy không còn làm chủ được bản thân, khi em ấy không biết gì, thậm chí sau khi tỉnh dậy có thể sẽ không nhớ rõ rốt cuộc đã phát sinh chuyện gì.

Hắn làm sao có thể tổn hại em ấy, chỉ vì thỏa mãn nhu cầu thể xác mà nảy sinh ham muốn dục vọng không đáng có với em ấy?

Trang Châu cẩn thận kéo chăn lên, cúi người nhẹ nhàng hôn lên trán Đông Chí, thì thầm nói: "Ngủ ngon, bảo bối."

……

Đông Chí vừa mở mắt ra liền thấy một cái mặt chó đầy lông lá, trong lòng có chút kinh ngạc, lại nhìn nhìn chung quanh, một căn phòng trước nay chưa thấy bao giờ, rèm cửa hai màu lam xám, thảm trải sàn màu xám, gia cụ màu trắng, chăn ga gối đệm màu lam đậm… tầm mắt Đông Chí quét một vòng quanh căn phòng, một lần nữa dừng lại trên con chó đang ngồi cạnh giường: "Hắc Đường, đây là phòng Trang Châu?"

Hắc Đường gật đầu, đôi mắt lam sắc toát ra thần sắc cùng loại với… u buồn: "Cha ta đang ở dưới lầu nấu cháo, cha còn nấu đồ ăn sáng." Nói tới đây, Hắc Đường hấp hấp cái mũi: "Cha nói không có phần ta."

Đông Chí nhất thời áy náy vô cùng. Mấy giây đồng hồ sau, anh bỗng nhiên kịp phản ứng, cha nó nói không có phần của nó, là có chuyện gì? Thật vậy sao.

Hắc Đường còn đang mải đắm chìm trong đả kích trầm trọng bị cha bỏ rơi, cư nhiên không có hứng thú cãi nhau với Đông Chí, chỉ lắc lắc cái đuôi ủ rũ, ỉu xìu nằm úp sấp trên tấm thảm trải sàn. Cha đã từng nói, phòng ngủ là địa bàn của cha, ai cũng không thể tùy tiện bước vào, nhưng hiện tại đã có người tùy tiện ra vào, nó có phải cũng có thể tiến vào rồi hay không? Cáo trạng tinh chẳng những hưởng thụ phòng ngủ cùng phòng tắm của cha nó mà còn ngủ say trên giường cha nó nữa?!

Hắc Đường lập tức sinh ra một loại cảm giác nguy cơ dày đặc, chính mình đang bị thất sủng?

Đông Chí chưa từng thấy Hắc Đường vẻ mặt mệt mỏi như vậy, chắc nó tâm tình không tốt đi, đôi mắt tròn xoe đảo loạn lung tung, nếu tâm tình tốt sao không thấy nghịch phá như bình thường. Đông Chí nhất thời cũng có chút không hiểu rõ tâm sự của sủng vật cẩu cẩu được nuông chiều không giới hạn này.

Bị nó thường thường liếc mắt nhìn một cái, Đông Chí da mặt có dày đến mấy cũng không thể nằm thêm được nữa. Từ trên giường bước xuống, cúi đầu liền thấy trên người mình đang mặc một bộ quần áo ngủ hoa văn màu xám trước giờ chưa thấy qua, nhấc vạt áo, banh cạp quần nhìn vào bên trong, bên trong cũng đang mặc một cái sịp đen chưa từng thấy.

Bỗng nhiên trên mặt Đông Chí cảm thấy nóng bỏng vô cùng lợi hại.

Cuối giường để một bộ quần áo sạch sẽ được gấp chỉnh tề: quần dài, đồ lót, áo sơ mi, đây là Trang Châu chuẩn bị cho Đông Chí. Bộ quần áo ngày hôm qua mặc, phỏng chừng đã được đem đi giặt rồi. Lúc này Đông Chí cũng không làm kiêu nữa, thừa dịp Trang Châu không có ở đây nhanh chóng thay quần áo.

Chờ khi anh làm vệ sinh cá nhân xong, từ buồng vệ sinh đi ra, Trang Châu vừa lúc đẩy cửa tiến vào. Thấy Đông Chí đã thay quần áo tử tế, ánh mắt lộ ra hơi chút thất vọng: "Dậy rồi?"

Hắc Đường vẫn nằm úp sấp trên thảm trải sàn, ủ rũ quơ quơ cái đuôi bông xù.

Đông Chí vốn định bày ra trước mắt hắn tư thái tối bình tĩnh nhất, nhưng không hiểu sao, khi thật sự đứng trước mặt người này, anh lại cảm thấy xấu hổ vô cùng.

Trang Châu thấy bộ dạng quẫn bách này của Đông Chí, mỉm cười: "Không phải em định đánh anh đấy chứ?"

Đông Chí ngây người một chút, đây không phải lời thoại anh mong muốn.

Trang Châu vươn tay xoa nhẹ trên gáy Đông Chí một phen, thanh âm bất giác trở nên mềm mại hơn: "Có gì phải kinh ngạc, anh có tâm tư gì với em, chẳng lẽ em còn không biết?"

Đông Chí cào cào tóc: "Anh tắm cho tôi?"

Trang Châu cười gật đầu.

Đông Chí vốn muốn hỏi thêm một câu: "Quần áo cũng là anh thay cho tôi?" nghĩ nghĩ lại không cần hỏi nữa, chuyện này không phải đã quá rõ ràng rồi sao?

Trang Châu cười nói: "Em muốn nói gì cứ nói đi."

Đông Chí trầm mặc. Anh bỗng nhiên cảm thấy trong lòng bình thường, uống rượu say tá túc một đêm ở nhà bạn, loại chuyện này cơ hồ đa phần nam nhân đều đã từng trải qua. Tuy rằng người giúp mình tắm rửa thay quần áo có chút ý đồ ái muội gì đó với mình nhưng thật sự mà nói cảm giác người ta đối với mình tựa hồ cũng không quá chắc chắn. Đông Chí rất sợ sẽ có một ngày, lần thứ hai nghe được câu "là mày tự mình đa tình, thật ra đối phương không hề có ý như vậy".

Năm đó Đồ Tiểu Bắc đã nói câu đó với anh: "Lăng Đông Chí, tao không biết nên nói cái gì với mày nữa, tự mình đa tình cũng phải có mức độ thôi chứ. Người ta đối với mày rõ ràng không có ý kia, chỉ là không muốn mày bị mất mặt, nên không tiện nói trắng ra với mày. Mày cũng không thể lợi dụng sự lương thiện của người khác như vậy."

Khi Đồ Tiểu Bắc nói những lời này, trên mặt mang vẻ thập phần khinh thường, tư thái đứng trước mặt anh giống như đang đuổi ăn mày.

Thời điểm đó Đông Chí đã biết hai nhà Trịnh Đồ là thế giao, con cháu hai nhà đều lớn lên bên nhau, quan hệ tương đối không tồi. Anh cũng biết nam hài thường xuyên xuất hiện bên cạnh Trịnh Từ luôn không thích mình, nhưng anh cũng không để ở trong lòng. Anh cũng không phải tiền mặt, nào có khả năng người gặp người thích đâu. Nhưng thẳng tới một khắc kia, anh mới rõ ràng nhìn thấy trong mắt cậu ta hận ý vô pháp che dấu.

Lúc đó cả người Đông Chí như trong mộng, hoảng hốt tự nói với mình rằng: nếu Đồ Tiểu Bắc hiểu rõ Trịnh Từ như vậy, vậy có lẽ nào cậu ta nói… là thật?

Đương nhiên, theo thời gian trôi qua, Đông Chí chậm rãi suy nghĩ cẩn thận. Sở dĩ Đồ Tiểu Bắc nói mấy câu đã có thể khiến tâm thần anh hoảng loạn như vậy, nói cho cùng vẫn là vì Trịnh Từ chưa từng cho anh cảm giác đủ tín nhiệm. Tâm động rất nhiều, nhưng cảm xúc sâu sắc nhất đọng lại nơi anh lại là bất an.

Suy nghĩ trước sau, lo được lo mất.

Cho nên sau khi Trịnh Từ và Đồ Tiểu Bắc rời đi, Đông Chí ngay lập tức khắc sâu tỉnh lại, cũng đối với con đường nhân sinh đời mình lần nữa quy hoạch lại toàn bộ. Mà ở trong kế hoạch đó, ít nhất trước năm ba mươi tuổi anh sẽ không để minh vướng vào vấn đề tình cảm hay hôn nhân gia đình.

Trong cuộc sống nhiều thêm một người cũng không nhiều thêm một nhân tố ảnh hưởng, điểm này qua sự xuất hiện của Trịnh Từ, Đông Chí đã có được minh chứng tốt nhất. Anh không hy vọng cuộc sống của mình sẽ phát sinh tai họa ngầm không an toàn kiểu này nữa. Nói trắng ra là, Đông Chí chính là một trạch nam cả ngày chỉ biết đóng cửa vẽ tranh, đọc sách, nghiên cứu, anh cũng không hy vọng cuộc sống mấy năm qua của mình sẽ phát sinh biến hóa không khống chế được.

Đông Chí không muốn làm cho Trang Châu cảm thấy mình đang cùng hắn diễn hài bị đùa bỡn còn dục cự còn nghênh, nhưng anh lại không thể biểu đạt rõ ý tứ của mình. Huống chi, cho dù Đông Chí có nói rõ ràng, Trang Châu nhất định sẽ hiểu được sao? Mình thật sự có tư cách yêu cầu người khác tới hiểu mình? Nhân nhượng cho mình sao?

Mình dựa vào cái gì đây?

Một chút cấp bách qua đi, Đông Chí thậm chí có chút nản lòng.

"Không có gì để nói." Đông Chí thần sắc chậm rãi khôi phục vẻ đam mạc ngày thường: "Là tôi khiến anh

thêm phiền toái."

Trang Châu không rõ vì sao tâm tình Đông Chí lại đột nhiên trầm xuống như vậy, nhưng thân là một thương nhân thành công, trực giác cho hắn biết, nếu lúc này hắn mặc kệ Đông Chí nhẹ nhàng bâng quơ cho qua mọi chuyện, vậy quan hệ giữa hắn và Đông Chí chẳng những sẽ không tiến thêm một bước như hắn mong muốn, mà nói không chừng còn thụt lùi trở về.

Trang Châu vươn tay kéo Đông Chí ôm vào ngực, Đông Chí đang mải thất thần, còn chưa kịp phản ứng, cằm đã gác lên bờ vai hắn. Trang Châu đối với chiều cao cả hai như vậy rất vừa lòng, bất giác mà mỉm cười: "Đông Chí, nhìn thấy vẻ mặt mất tự nhiên của em, anh bỗng cảm thấy anh đã có chút hiểu em hơn."

Đang định giãy dụa, Đông Chí lại bị hai chữ "hiểu em" trấn trụ, tay chân bỗng chậm một nhịp, lại bị Trang Châu kéo trở về, chợt nghe trên đỉnh đầu vang lên giọng nói mị hoặc nhân tâm mang theo vài phần ý tứ trấn an thấp giọng thì thầm: "Anh đưa em về nhà, là vì tối qua em mệt như vậy, tốt nhất vẫn nên có người ở bên chăm sóc em. Anh muốn đối tốt với em, tự nhiên sẽ không miễn cưỡng vì chuyện này mà ép buộc em — hai ta cũng không phải đàn bà con gái, ngủ cùng nhau một đêm thì có gì khó nói đâu? Phải không?" Trang Châu khẽ hôn lên trán Đông Chí: "Đông Chí, chúng ta sống không cần nhiều lý do như vậy, bất luận là cho người khác hay là cho mình. Em hiểu chứ?"

Đông Chí chớp chớp mắt, cảm thấy chính mình tựa hồ nghe hiểu điều hắn nói, lại giống như cái gì cũng nghe không hiểu.

Trang Châu thở dài: "Được rồi, vậy anh hỏi em, tối hôm qua em ngủ có ngon không?"

Đông Chí nhớ tới nước ấm mật ong tối hôm qua trong cơn say mộng, áo ngủ khô mát mềm mại trên người, còn có giường lớn êm ái thoải mái, không chút do dự gật đầu.

Trang Châu nói thêm: "Sáng dậy, phát hiện tối qua anh giúp em tắm rửa cùng thay quần áo sạch sẽ, hơn nữa dưới lầu còn có cháo ninh sẵn, em cảm thấy thoải mái không?"

Hắn không nói Đông Chí cũng ngửi được mùi hương thơm thản nhiên nhè nhẹ từ bên ngoài bay vào phòng ngủ, quanh quẩn nơi chóp mũi, bầu không khí tràn ngập hương vị ấm áp.

Sáng sớm mùa đông, tỉnh lại trong mùi đồ ăn thơm phức, bên người còn có một người cam tâm tình nguyện chiếu cố chính mình, Đông Chí bỗng nhiên cảm thấy những băn khoăn trước đó có vẻ… có vẻ…

Nếu mình rối rắm có lý do, vậy việc Trang Châu chiếu cố mình cả đêm tính là gì? Đông Chí biết mình ngủ không thành thật, nằm ngủ cùng mình, Trang Châu khẳng định ngủ không ngon, buổi sáng hắn chẳng những dậy sớm chuẩn bị bữa sáng, còn khéo léo đùa giỡn để mình mở lòng, e sợ mình hiểu lầm cái gì… mình tại sao lại ích kỷ như vậy chứ?

Đông Chí đột nhiên cảm thấy áy náy: "Cám ơn anh đã chăm sóc tôi."

"Ngốc à." Trang Châu thân mật nhéo nhéo cằm Đông Chí: "Anh nói những thứ này là vì muốn nói cho em biết, em thoải mái, anh cũng thoải mái, ngày hôm qua của anh liền không uổng phí. Còn về những thứ khác, không cần nghĩ nhiều như vậy nữa, nhé?"

Đông Chí gật đầu. Anh từ đầu tới cuối cũng không hiểu được Trang Châu rốt cuộc muốn nói gì, nhưng anh thật sự đã bị hắn làm cho cảm động.

Chuyện này thực sự rất

Chính Đông Chí cũng không hiểu vì sao chuyện này lại biến thành dạng này. Rối rắm lúc đầu bất tri bất giác liền rẽ theo một hướng đi hoàn toàn bất đồng, mà anh thế nhưng lại không biết khúc quẹo kỳ quái đó rốt cuộc nằm ở chỗ nào.

Đông Chí xoa xoa mặt mình, thực buồn rầu nghĩ: quả nhiên vẫn là do rượu, đầu óc không còn sử dụng tốt sao?

Hắc Đường nằm úp sấp trên thảm sàn, dùng hai móng vuốt che đầu lại. Bên phải nó là thâm tình lão cha, bên trái là Đông Chí ngây thơ vô tội.

Lần đầu tiên trong đời, Hắc Đường đồng tình với vị cáo trạng tinh đáng thương này: bộ dạng có xinh đẹp đến mấy cũng có ích lợi gì đâu, khuyết thiếu tâm nhãn vẫn thực đáng thương a.

36. Chương 36: Thử Một Lần Đi

Cháo, bánh mì, mì thập cẩm, trứng ốp la, còn có một đĩa đậu phụ chao, Trang Châu chuẩn bị một bữa sáng kiểu Trung Quốc bình thường nhất. Hương vị hẳn là không tồi, Đông Chí nhớ rõ hắn có chút tay nghề. Nhưng anh lúc này vẫn còn có chút chưa tỉnh rượu, đầu óc mê muội, chưa hoàn toàn tỉnh táo lại, chức năng vị giác giống như bị thoái hóa, một bữa cơm thật sự không nếm ra được tư vị gì.

Đông Chí có chút hoài nghi bản thân vẫn đang nằm mơ. Vừa tỉnh lại phát hiện mình đang nằm trên giường của người khác, loại chuyện này nghe qua có chút không thật. Tối bất khả tư nghị chính là: Trang Châu lúc này đang ngồi đối diện mình, khuôn mặt mỉm cười múc cháo cho mình, gắp đồ ăn cho mình, rất có cảm giác đương nhiên phải vậy.

Đông Chí đỡ trán, thầm nghĩ lúc này mình nhất định là chưa tỉnh rượu, cho nên mới xuất hiện ảo giác.

Nhất định là như vậy.

Còn có Hắc Đường, từ khi anh mở mắt tỉnh dậy, nó vẫn bộ dạng thành thành thật thật, vừa không làm ra hành động gì kỳ quái, vừa không nói mấy lời khó hiểu tranh cãi với anh — đó là chứng cớ. Hắc Đường

trong thế giới thật tuyệt đối không có khả năng bình thường như vậy. Trang Châu cho cơm và thức ăn cho chó vào bát của nó, nó cứ thế an an tĩnh tĩnh ghé vào cửa phòng ăn nhóp nhép nhai đồ của mình. Trừ bỏ ngẫu nhiên khẽ liếc mắt xem xét tình hình trong phòng ăn ra thì đến hừ một tiếng cũng không có.

Điều này thật kỳ dị.

Thật ra lúc này Hắc Đường tinh thần hoảng hốt cũng là có nguyên nhân. Bởi vì không lâu trước đây, thế giới quan của nó vừa mới bị một cơn sóng mãnh liệt dâng lên đánh sập. Nó tựa như một hài tử vận khí không tốt, vô tình thâm nhập vào thế giới của người lớn, sau đó bi thương phát hiện những gì dĩ vãng nó cho là chân tướng thế nhưng lại không phải sự thật.

Ví dụ như cha nó.

Nó vẫn cho rằng cáo trạng tinh chủ động tiếp cận cha nó nên mới đưa Trang Lâm về nhà, lại chủ động tới cửa dùng cơm, đến lúc về còn bắt cha nó đưa về… nhưng hiện tại nó lại phát hiện mọi chuyện không phải như vậy. Cha nó thừa dịp cáo trạng tinh đang ngủ trộm đem người ta bế về nhà, đến khi đặt nằm xuống giường còn trộm hôn anh ta, sáng hôm sau cáo trạng tinh tỉnh dậy, cha lại dùng mấy lời lấp liếm lừa gạt anh ta cho qua chuyện…

Hắc Đường thở dài. Cha nó lại có thể mặt dày mày dạn dùng nhiều thủ đoạn giảo hoạt như vậy, có phải chứng minh cha thật sự muốn cho cáo trạng tinh vào ở nhà mình không? Muốn anh ta tiến vào phòng ngủ của cha, xài chung địa bàn riêng trên danh nghĩa, mỗi ngày nấu cơm cho anh ta, nói không chừng còn chia một nửa quyền giám hộ nó cho anh ta nữa…

Nhưng mà nó đã sớm đắc tội với anh ta nha.

Hắc Đường càng nghĩ càng cảm thấy cẩu sinh của mình thê lương không sao tả xiết, thức ăn cho chó mà cha nó cố ý mua về từ nước ngoài hôm nay nó ăn cũng không thấy ngon như trước.

Đông Chí vẫn luôn chú ý tới động tĩnh của Hắc Đường, thấy nó ăn cơm mà bộ dạng u sầu, tinh thần sa sút, nhịn không được hỏi Trang Châu: “Nó rốt cuộc bị làm sao vậy? Không thoải mái à?”

Trang Châu đầu óc lơ mơ: “Phát xuân chăng?”

Đông Chí rất chi là ghét bỏ lườm hắn một cái, cũng không biết là ai đang phát xuân.

Hắc Đường cũng thực ghét bỏ liếc cha mình một cái, đang nằm trên thảm bỗng xoay người thay đổi phương hướng, chổng mông vào mặt cha nó, trong lòng căm giận nghĩ: cũng không biết là ai, thừa dịp người ta đang ngủ mà lén lút hôn người ta, hừ!

Trang Châu thấy phản ứng giống hệt nhau của một người một chó, nhịn không được bật cười: “Anh cảm thấy, chắc là nó chưa kịp thích ứng với cuộc sống mới đi.”

Đông Chí tự nhiên nghe ra ý tại ngôn ngoại trong lời hắn, bên tai hơi nóng lên một chút, giả vờ cái gì cũng nghe không hiểu: "Bữa sáng hôm nay không tồi."

Trang Châu mỉm cười cầm tay Đông Chí, giống như tiểu hài tử hư hỏng kéo tới bên miệng mình thật mạnh hôn chụt một cái: "Kỳ thật, soái ca ngồi ăn sáng cùng em cũng rất không tồi, em hảo hảo nhìn xem?"

Hắc Đường đang nằm trên thảm, nghe vậy lại lấy móng vuốt che đầu lại.

Đông Chí dư quang khóe mắt thoáng nhìn động tác nhỏ này của nó, nhịn không được khóe miệng nhếch lên. Mặt hàng này đã nhìn không nổi hành vi tác oai tác quái của cha nó rồi sao?

Trang Châu thấy Đông Chí không rút tay về, ngày càng thậm tệ hơn, nhẹ nhàng cắn cắn lên mấy đầu ngón tay anh. Tay Đông Chí đặc biệt xinh đẹp, ngón tay thon dài đặt trong lòng bàn tay hắn, thật sự giống như búp măng trong veo như nước. Hơn nữa màu da hắn không phải loại tái nhợt mà là nâu đồng phơi nắng khỏe mạnh, càng giống như sữa trắng trên nền mật ngọt.

Trang Châu thèm muốn cầm bàn tay này đã lâu, rốt cục có cơ hội nắm trong lòng bàn tay mình, quả thực yêu thích không muốn buông tay.

Đông Chí lúc đầu còn thất thần, tới khi phục hồi tinh thần lại quẫn bách tới lợi hại, thậm chí còn không hợp thời mà nghĩ tới mấy câu nói đùa trên mạng, tỷ như tôi vừa mới đi wc chưa rửa tay gì gì đó. Cuối cùng không nhịn được nữa, buông luôn đôi đũa trong tay xuống, đẩy đầu Trang Châu một phen: "Con anh còn đang ở đây nhìn đấy, anh đừng lộn xộn!"

Trang Châu mỉm cười nắm luôn cái tay còn lại của Đông Chí: "Con anh rất tri kỷ, nhất định sẽ không ra ngoài nói lung tung, em yên tâm đi. Hơn nữa nó cũng trưởng thành rồi, anh làm cha đương nhiên cũng có trách nhiệm phổ cập tri thức sinh hoạt thành niên cho nó."

Đông Chí: "…"

Hắc Đường: "…"

Hắc Đường cảm thấy cẩu sinh của mình lại một lần nữa bị đánh cho tan nát, cái gã mặt dày vô liêm sỉ kia thật sự là cha nó sao???

Hai tay Đông Chí đều bị hắn nắm chặt, Trang Châu rốt cục cảm thấy vô cùng mỹ mãn, biểu tình trên mặt cũng trở nên nghiêm túc hơn: "Đông Chí, anh biết em có chút phiền chán anh hiện tại làm bậy với em. Nhưng em biết không, anh căn bản không dám cùng em đứng đắn nghiêm túc nói chuyện này. Nếu hiện tại anh nói: cùng anh ở bên nhau đi, em nhất định sẽ thẳng thắn cự tuyệt anh. Đúng không?"

Đông Chí nhìn đôi mắt hắn đen như mực, đáy lòng chút nhiệt ý chậm rãi trào lên. Có chút cảm động, cũng có chút chật vật, anh thế nhưng lại bị người này dùng vài câu nói nhẹ nhàng bức tới hoàn cảnh như vậy:

"Trang Châu, tôi không phải đang lo lắng vấn đề chấp nhận hay cự tuyệt. Không phải như vậy. Điều tôi băn khoăn chính là, nếu hiện tại tôi gật đầu, liệu sẽ có một ngày… anh cảm thấy hối hận hay không."

Trang Châu giật mình.

Đông Chí muốn rút tay lại, nhưng Trang Châu nắm rất chặt, rút mãi không ra, biểu tình Đông Chí càng thêm nan kham. Từ nhỏ tới lớn, anh rất ít khi bị người khác bức bách đến mức như vậy. Trong lòng rõ ràng, Trang Châu không còn kiên nhẫn tiếp tục cùng mình chơi trò nước ấm nấu ếch, hắn là đang ép mình bày tỏ thái độ.

Nhưng điều Đông Chí không nguyện ý làm nhất chính là lấy bản thân ra tầng tầng phân tích. Anh có nhiều bí mật phải che dấu như vậy, làm sao có thể nói rõ ràng đây?

Đông Chí nhớ tới con chó shar pei bị hàng xóm đánh chết trước kia, nhớ tới tiếng cầu cứu vang dội của nó trong đêm đen dày đặc đã định trước không được đáp lại; nhớ tới Tiểu Xám tha cái đuôi bị đứt lìa máu chảy lênh láng run rẩy trong gió lạnh; nhớ tới mỗi khi ra ngoài vẽ phong cảnh, ở trong rừng cây thấy đám chim hoàng yến bị bắn đang hấp hối, cùng với việc khi anh muốn xé lưới nhốt thả đám động vật đang bị bắt ra lại bị ánh mắt trắng dã đầy địch ý của thôn dân xói tới. Ngày đó, anh rốt cuộc vẫn bị đám trai tráng trong làng xô đẩy đuổi ra khỏi khu rừng…

Đến khi ngồi trong xe của mình, Đông Chí vẫn cảm thấy phẫn nộ và sợ hãi tới phát run, anh so với bất luận thời điểm nào càng thêm tinh tường ý thức được anh đang sống trong thế giới con người đầy rẫy kẽ hở. Thấy động vật bị bắt như vậy đối với người ngoài có lẽ chỉ là một tiếng thở dài nhưng đối với anh lại chân thật đánh sâu vào. Thậm chí, sinh ly tử biệt anh đã trải qua so với bất cứ ai trên thế giới này càng nhiều hơn. Linh hồn anh đã chịu quá nhiều trầm trọng cùng bất đắc dĩ.

Anh như vậy, sao có thể cho người khác hy vọng đây?

Đôi khi, anh thậm chí cảm thấy chính mình càng sống lâu càng thấy thất vọng đối với thế giới này. Thậm chí còn không đủ tin tưởng ngay chính bản thân mình. Đông Chí không chỉ sợ hãi bị người khác cô phụ mà càng sợ hãi anh sẽ cô phụ người khác, sợ hãi một ngày kia mình sẽ không gánh nổi gánh nặng này, bị bí mật che dấu trên người làm cho suy sụp, triệt để điên mất. Thế giới của anh tồn tại nhiều tai họa ngầm không xác định như vậy, anh làm sao có thể khiến hắn phải chịu đựng, ích kỷ quấn lấy hắn làm chỗ dựa tinh thần cho mình được đây?

Người nam nhân này… kỳ thật vô cùng tốt.

Hai mắt Đông Chí hơi đỏ lên, lại bị anh nhẫn trở về.

Trang Châu không nói một lời kéo Đông Chí ôm vào ngực mình. Đông Chí rõ ràng cái gì cũng đều không nói ra, nhưng không hiểu sao, hắn lại cảm thấy sống mũi chua xót: "Em không phải không tốt, Đông Chí. Là anh không tốt, anh không nên nóng vội, không nên bức em."

Đông Chí gục đầu, một giọt nước mắt tinh khiết rơi xuống.

Trang Châu nhất thời đau lòng tột đỉnh: "Là anh không tốt, Đông Chí, em đừng khóc…"

Tay Đông Chí chậm rãi nâng lên, đặt ở trên lưng hắn: "Không phải."

Rốt cuộc không phải cái gì, Trang Châu cũng không dám nói. Hắn chỉ biết ôm chặt người trong ngực, giống như trấn an tiểu hài tử đang thương tâm, từng chút nhè nhẹ vỗ vỗ lưng em ấy.

Đông Chí gối đầu lên vai hắn, hơi ủ rũ nói: "Trang Châu, thật ra tôi không tốt như anh tưởng."

"Không vấn đề gì." Trang Châu nghiêng đầu nhẹ nhàng cọ cọ lên gò má Đông Chí: "Em cứ như vậy đối với anh thế là đủ rồi, xấu tính một chút cũng cũng không hề gì. Anh ngược lại cảm thấy em xấu tính một chút càng hay, miễn cho người khác nói anh không xứng với em, nói anh chiếm tiệm nghi em, hay một đóa hóa nhài gì gì đó."

"Tôi có rất nhiều bí mật." Đông Chí khụt khịt mũi: "Nhưng không thể nói cho anh biết."

"Em không muốn nói anh sẽ không hỏi. Chuyện này không quan hệ."

Đông Chí trầm mặc một chút: "Tôi sợ mình sẽ có một ngày cô phụ anh. Trang Châu. Anh biết không. Từ nhỏ đã có rất nhiều người nói tôi trời sinh tính lạnh nhạt. Tôi đối với chính ba mẹ mình còn không kiên nhẫn, thấy cháu mình còn cảm thấy phiền, chưa bao giờ chủ động đưa nó đi chơi. Trang Châu, khả năng cả đời này tôi đều sẽ như vậy. Nói không chừng một ngày nào đó thấy chán, tôi sẽ đá anh đó."

Trang Châu nhếch nhếch khóe miệng không tiếng động mỉm cười: "Vậy trước khi em đá anh, anh sẽ hảo hảo cùng em, kiếm đủ. Như vậy dù em không cần anh, anh cũng không chịu thiệt."

Đông Chí không lên tiếng.

Trang Châu cũng không lên tiếng. Sau một lúc lâu, Đông Chí ngẩng đầu dùng môi chạm nhẹ lên cằm hắn: "Vậy chúng ta thử một lần đi."

37. Chương 37: Hùng Hài Tử

Không lái xe, hai người một trước một sau ra khỏi cửa hông khu nhà, Trang Châu thậm chí còn cười tủm tỉm chào hỏi anh bảo vệ, bộ dạng tâm tình tốt vô cùng.

Đây là một ngày mùa đông thời tiết tốt đẹp nhất, bầu trời trên không hiện ra màu lam sắc sáng ngời, không khí khô ráo nhẹ nhàng khoan khoái, ánh mặt trời chiếu xuống tạo cảm giác ấm áp chan hòa.

Trên mặt Đông Chí cũng chậm rãi lộ ra biểu tình thoải mái, anh nhìn nam nhân luôn mang theo vẻ mặt tươi cười đi bên cạnh, bắt đầu cảm thấy có chút ngại ngùng: "Em chỉ muốn đi bộ một chút, anh không cần phải đi cùng em."

"Anh nguyện ý." Trên mặt Trang Châu lộ ra biểu tình bướng bỉnh chỉ có trẻ con mới có, thừa dịp chung quanh không có người chú ý, hắn lặng lẽ vươn tay ra nắm tay Đông Chí: "Anh luyến tiếc không được thấy em."

Đông Chí cảm thấy Trang Châu thật ấu trĩ, không may, anh cảm thấy mình cũng dần trở nên ấu trĩ giống hắn. Khi đối mặt với Trang Châu ấu trĩ, trong lòng cư nhiên lại có cảm giác nhảy nhót vui vẻ.

"Em đi đâu vậy?" Trang Châu lắc lắc nắm tay hai người: "Đây không phải đường về nhà em."

"Không muốn về nhà." Đông Chí nheo mắt nhìn sắc trời trong mát: "Em muốn đi bộ."

Trang Châu không chút do dự tỏ thái độ: "Anh đi cùng em."

Đông Chí nghiêng đầu nhìn hắn, trong mắt nhanh chóng hiện lên một tia giảo hoạt: "Vậy đi tới đâu do em quyết định, anh đừng có hối hận đó."

Trang Châu hùng hùng hổ hổ vỗ ngực: "Đại nam nhân, dám làm dám chịu. Đi bộ có mấy bước thôi mà, có gì phải hối hận."

Đông Chí nắm chặt tay hắn: "Vậy đi thôi."

Trang Châu cảm thấy nụ cười trên mặt Đông Chí lúc này có chút xấu xa, giống như đang tính toán trò đùa dai nào đó. Hắn bị tươi cười của Đông Chí làm cho lóa mắt, tràn ngập trong đầu hắn bây giờ là suy nghĩ mỗi ngày phải làm cho em ấy thật vui vẻ, không phải khóc, không phải khổ sở. Về phần em ấy muốn làm chuyện xấu gì…

Chỉ cần em ấy vui, vậy cứ để em ấy làm đi. Chẳng lẽ em ấy còn có thể bày ra rắc rối nào mà hắn không thể giải quyết sao? Thầy Lăng nhà hắn cũng không phải người không biết nặng nhẹ vậy a.

Trang Châu mỹ tư tư cùng thầy Lăng nhà hắn đi dạo trên đường, hai mươi phút sau… hắn hối hận.

Nơi Đông Chí dẫn hắn tới là một công viên bình thường, lối đi bộ trên mặt cỏ được tạo thành hình lượn sóng, ở giữa có một mảnh sân trống, một mặt là một cái sân khấu hình bán nguyệt. Lúc này, người tản bộ trong công viên không nhiều, chỉ có mấy đứa nhỏ cưỡi xe cút kít hoặc trượt ba tanh chạy tới chạy lui, vui

cười đùa giỡn. Trên cái sân trống giữa công viên có một nhóm bác trai bác gái đầu hai thứ tóc đang đánh Thái Cực Quyền.

Trang Châu nhìn Đông Chí một mạch đi thẳng tới giữa sân liền cảm thấy có chút không ổn, hẳn là có trưởng bối Đông Chí nhận thức, có thể là ba hoặc mẹ em ấy. Trang Châu vừa nghĩ tới loại khả năng này, lại cảm thấy da đầu có chút run lên.

Đông Chí nghiêng đầu nhìn hắn, vẻ mặt trêu tức hỏi: "Hối hận?"

"Ừ, hối hận." Trang Châu cười khổ một chút: "Anh vẫn cho rằng anh sẽ có lễ ra mắt tương đối… ừm, tương đối nổi bật một chút."

Đông Chí bật cười: "Anh bây giờ cũng rất ổn."

"Thật không?"

Đông Chí gật đầu: "Rất bảnh. Mắt thẩm mỹ của em và mẹ đều như nhau, bà ấy cũng sẽ thích anh."

Trang Châu trong lòng khẽ động: "Cũng sẽ?!"

Đông Chí xoay mặt đi, bên tai hơi chút đỏ lên.

Trang Châu đột nhiên vô cùng khắc sâu lĩnh hội vì sao lại có câu tâm hoa nộ phóng: "Đông Chí, kỳ thật em…"

"Suỵt." Đông Chí lấy khuỷu tay đụng vào hắn một chút: "Mẹ em kết thúc rồi kìa."

Trang Châu vội vàng đứng thẳng thắt lưng, theo tầm mắt Đông Chí nhìn vào trong đám đông các ông các bà đã tập xong. Những người này tuổi tác không hơn kém nhau là mấy, lại mặc đồng phục kiểu Trung Quốc cùng một dạng, nhìn qua giống như thật sự không khác gì nhau. Hơn nữa lúc này tầm mắt của mấy ông bà đó đều tập trung hết lên người hai bọn họ, Trang Châu còn chưa phát hiện được mục tiêu của mình, mà bản thân hắn đã trở thanh đối tượng bị vây xem. Đang cảm thấy hoa cả mắt, Đông Chí lại khẽ đụng vào tay hắn một cái, ý bảo hắn chú ý tới người đang đi tới trước mặt bọn họ: "Đây là mẹ em."

Bà Lăng so với mấy bác gái xung quanh trẻ hơn một chút, tóc quăn ngắn ngủn, thoạt nhìn thập phần có tinh thần. Bộ dạng Đông Chí không giống bà, nhưng ánh mắt hai người lại khá giống nhau, đều là mắt màu trà, thủy nhuận nhuận, có vẻ đặc biệt trong suốt. Mắt Đông Chí nhạt màu hơn một chút, mắt bà Lăng lại mang theo ý cười.

Trang Châu bất giác có chút khẩn trương: "Lăng phu nhân, chào ngài."

Bà Lăng lúc đầu thấy con trai dẫn theo một nam nhân tới đây, trong lòng lộp bộp một tiếng dâng lên dự cảm không lành. Đông Chí từ nhỏ tới lớn, cho tới bây giờ đều chưa từng dẫn một ai tới trước mặt bà, bà làm sao có thể không rõ ý thằng bé chứ?

Hùng hài tử này, nó định chơi trò đánh bất ngờ hay sao. Hiện tại, người cũng đã dẫn tới trước mặt, đương nhiên trước mặt nhiều bạn bè của bà như vậy, làm sao bà có thể tỏ thái độ đây? Giả bộ hồ đồ? Đây chẳng phải khiến cho đám tiểu bối xem thường sao? Trong lòng Bà Lăng tức khí mà không biết xả đi đâu, nhìn thấy Đông Chí vươn tay tới khoác tay mình, bà nhịn không được nhéo má thằng út một phen cho bõ tức.

Đông Chí đau tới nhe răng: "Ai nha."

Bà Lăng tức giận trừng mắt lườm thằng con một cái, quay đầu cao thấp đánh giá Trang Châu: "Cậu ấy là…"

"Trang Châu." Đông Chí làm nũng lắc lắc cánh tay bà, trong mắt phần nhiều là khẩn cầu.

Bà Lăng tức khí nhéo má anh thêm cái nữa, lại nhịn không được thở dài. Thằng con này từ nhỏ đã có vẻ đặc biệt lãnh tình, ít nói, ngay cả trước mặt cha mẹ, phần lớn thời gian nó đều giống như ông cụ non. Bởi vậy bà Lăng đối với việc nó làm nũng thật sự một chút chống cự cũng không có.

Nhưng trong lòng bà thật sự không dễ chịu cho lắm. Bà cùng bạn già nhà mình tuy rằng oán giận chỉ số EQ của con trai quá thấp nhưng khi một ngày như thế thật sự tới, thấy nó dẫn theo một nam nhân tới trước mặt, trong lòng bà vẫn có chút không tư vị. Cho dù tư tưởng có thoáng thế nào thì xã hội này vẫn sẽ có người nói xấu sau lưng, bà thật tâm không muốn con trai mình bị người ta câu tam đáp tứ.

Bà Lăng từ xưng hô của Trang Châu đã nhận ra hắn khẩn trương, không khỏi có chút mềm lòng, nói cho cùng cũng đều là con cái, cậu thanh niên này cũng không lớn hơn con mình là bao: "Bạn của Đông Chí, nếu không ngại cứ gọi ta là dì đi."

Trang Châu thành thành thật thật đáp ứng một tiếng: "Dì."

Bà Lăng lại hỏi: "Tiểu Trang, con và Đông Chí nhà chúng ta đã quen biết nhau lâu chưa?"

"Dạ, thì…" Trang Châu có chút không rõ vấn đề này nên trả lời thế nào, hắn không muốn để bà Lăng cảm thấy giao tình giữa mình và Đông Chí phi thường ít, nhưng lại vì vấn đề nhỏ như vậy mà nói dối cũng có chút không cần thiết.

"Không lâu lắm." Đông Chí cướp lời: "Nhưng em trai anh ấy là học trò của con, dạy đã lâu rồi."

Bà Lăng "A" một tiếng: "Con còn có em trai nữa sao?!"

Trang Châu cười cười: “Dạ, còn có một anh trai nữa.”

Bà Lăng cười nói: “Ba mẹ con thật sự phúc khí.”

Đông Chí hướng về phía Trang Châu làm mặt quỷ, tâm nói: tình hình nhân khẩu nhà anh phức tạp như vậy cũng không biết nên dùng từ nào diễn tả mới đúng, hai chữ phúc khí kia thật sự không đúng lắm.

Trang Châu cười khổ một chút, lại nghe bà Lăng hỏi tiếp: “Tiểu Trang đang làm ở đâu vậy?”

Trang Châu nghiêm trang chững chạc trả lời: “Con đang công tác trong tập đoàn Trang Hạ.”

Bà Lăng truy vấn: “Cụ thể là?”

Trang Châu liếc mắt nhìn thần sắc hơi chút bất đắc dĩ của Đông Chí, quy củ trả lời: “Con làm quản lý, phụ trách nghiêm cứu phát triển sản phẩm mới.”

Sở dĩ Trang Châu nói như vậy là bởi vì hắn cảm thấy những người tầm tuổi như bà Lăng tương đối yêu thích thanh niên làm kỹ thuật, sẽ cảm thấy những người như vậy sẽ làm đến nơi đến chốn. Nếu hắn nói mình là một thương nhân, phỏng chừng ấn tượng của bà Lăng đối với hắn sẽ giảm đi chút ít. Dù sao bộ phận kỹ thuật cũng do hắn quản lý, nói như vậy cũng không tính là lừa gạt trưởng bối.

Đông Chí nhịn không được liếc mắt xem thường hắn. Nhưng trên mặt bà Lăng biểu tình đã dịu đi ít nhiều, ánh mắt nhìn Trang Châu so với lúc đầu cũng từ ái hơn một chút. Kỳ thật, lòng hiếu kỳ của bà vẫn còn chưa được thỏa mãn nhiều lắm, nhưng con trai lần đầu dẫn người tới ra mắt, bà cũng không thể để con trai mất mặt, do dự mãi vẫn nhịn không truy vấn tiếp.

Đông Chí cũng không quá muốn mẹ mình hỏi Trang Châu nhiều như vậy, mục đích lần đầu gặp mặt chỉ là muốn cho mẹ biết có một người như anh ấy tồn tại. Anh tuy rằng không muốn nói quá nhiều với gia đình nhưng cho tới bây giờ cũng chưa từng nghĩ sẽ giấu diếm họ. Hơn nữa, mọi người trong nhà cũng đã có phỏng đoán sơ sơ về tính hướng của anh rồi.

Nhưng cũng chỉ có thể biết tới mức độ này thôi, bà Lăng biết Đông Chí không thích người khác hỏi tới việc riêng tư của mình, cho dù bọn họ là cha mẹ cũng như vậy.

Con lớn liền quên mẹ a.

Đông Chí nghe thấy bà thở dài, nhịn không được ôm chặt bà hơn: “Mẹ tập xong rồi? con cùng mẹ về nhà.”

Bà Lăng mỉm cười: “Mẹ không thích ngồi xe, con có thể cùng mẹ trở về sao?”

Đông Chí theo bản năng nhìn phản ứng của Trang Châu, Trang Châu vốn là một người cực kỳ hiểu ý người khác, lúc này tự nhiên sẽ nhìn ra hai mẹ con họ muốn nói chuyện riêng, vội vàng tỏ thái độ: "Anh phải tới công ty một lát. Buổi tối anh sẽ tới đón em, em không lái xe, lúc về không tiện."

Đông Chí gật đầu.

Bà Lăng nhất thời cảm thấy Trang Châu thực biết săn sóc: "Trên đường cẩn thận một chút, lúc nào rảnh cùng Đông Chí về nhà ăn cơm." Chờ khi Trang Châu đi rồi, bà mới quay đầu sang hỏi Đông Chí: "Con nghiêm túc?"

"Còn tùy xem ý mẹ thế nào." Đông Chí tiếp nhận balo từ tay bà khoác lên lưng mình: "Nếu mẹ không vui lòng, cũng có thể coi như con đang đùa."

"Mẹ ghét cái kiểu ăn nói thế nhé." Bà Lăng đập một cái lên vai anh: "Con hảo hảo nói chuyện cho mẹ. Vô thanh vô tức ném cho chúng ta một quả bom lớn như vậy, dù sao cũng phải để cho chúng ta hiểu rõ tình huống chứ?!"

Đông Chí cào cào mái tóc: "Nói từ đâu bây giờ?"

"Đương nhiên nói từ đầu. Con vừa nói em trai cậu ấy là học trò của con?"

Đông Chí gật đầu: "Đang học lớp 11, là một đứa nhỏ rất tốt. Tên Trang Lâm."

Cùng thời gian đó, tại Ngự Cảnh Uyển.

Trang Lâm đẩy cửa bước vào, tùy tay ném balo lên chiếc ghế ngoài tiền sảnh, ngó ngó nghiêng nghiêng nhìn vào bên trong. Phòng khách im ắng, chỉ có Hắc Đường làm biếng cuộn tròn trên chiếc thảm phía trước ghế sô pha ngủ khì. Nghe thấy động tĩnh cũng chỉ nhấc mí mắt nhìn một cái rồi lại rũ xuống, ngay cả cái đuôi cũng lười động.

Trang Lâm dạo qua các phòng một vòng cũng không tìm thấy người nào, liền lượn tới phòng bếp tìm đồ ăn vặt. Phòng bếp có dấu vết được sử dụng qua, còn chưa kịp thu dọn, trong bồn còn chất đầy bát đĩa chưa rửa. Trang Lâm không chút để ý nhìn lướt qua, ánh mắt lập tức giống như bị đông lạnh, rốt cuộc không rời được mắt.

Hai cái bát, hai đôi đũa, đĩa…

Trang Lâm dường như đã phát hiện ra bí mật nào đó, vươn tay gẩy gẩy đống bát đĩa trong bồn rửa. Sau một lát trong lòng run sợ rút di động ra, nhanh chóng ấn dãy số của mẹ mình gọi đi.

"Trang phu nhân thân ái, con có một tin tức vô cùng kính bạo muốn bán cho mẹ…là tin tức phi thường thú

vị đó… chỉ cần mẹ cho con gấp đôi tiền tiêu vặt con liền nói cho mẹ… cái gì? Được, được, nhiều hơn một tháng cũng được, mẹ nhớ giữ lời, không được đổi ý. Gì? Mẹ hỏi tin tức gì á….”

Trang Lâm liên miên cằn nhằn nói ra một số điều kiền, lúc này mới thần thần bí bí nói: “Nhị công tử của mẹ đang yêu. Con thấy đồ trong phòng bếp đều có hai cái…thật đó, không lừa mẹ, tối hôm qua khẳng định có người qua đêm ở nhà anh… dạ? là ai làm sao con biết được… chờ con điều tra thêm rồi nói cho mẹ biết… được, được, đừng quên tiền tiêu vặt của con…”

38. Chương 38: Hòa Gia Huynh Đệ

Bởi vì là cuối tuần, Lăng Lập Đông dẫn Lăng Bảo Bảo cùng Hàn Mẫn về nhà ngoại, ông Lăng đã đi chơi cờ cùng nhóm bạn già, trong nhà khó được khi thanh tĩnh.

Đông Chí chui vào phòng bếp, vừa ăn vụng vừa phụ giúp bà Lăng, rửa rửa thái thái nguyên liệu gì đó. Bà Lăng vốn nghẹn một bụng hỏa, lúc này chỉ có hai mẹ con, bà lại cảm thấy không có gì hay để hỏi. Đông Chí khác hẳn với Lăng Lập Đông, thằng cả nhìn thì quyết đoán, trên thực tế lại dễ bị dụ, không thì hồi bé sẽ không thường xuyên bị Đông Chí lừa gạt làm chuyện xấu như vậy. Đông Chí ngược lại hoàn toàn với thằng anh, nhìn bề ngoài thì ngoan ngoãn hiền lành nhưng trên thực tế lại đặc biệt quyết đoán. Bà Lăng hiểu con hơn bất kì ai, nên việc con trai dẫn người tới trước mặt bà, không phải là để trưng cầu ý kiến của bà.

Bà Lăng thở dài: “Thái độ của người nhà cậu ta thế nào?”

“Không biết.” Đông Chí lắc đầu: “Đấy là chuyện của anh ấy. Đến cả việc này còn làm không xong, anh ấy còn mặt mũi tới tìm con sao?”

Bà Lăng nguýt dài một cái: “Xem con kìa.”

“Con nói thật mà.” Đông Chí nghiêm trang chững chạc giải thích với bà: “Nếu con không đả thông tư tưởng cho gia đình mình, khiến anh ấy bị mọi người khó dễ, là con vô dụng. Ngược lại nếu con phải chịu ủy khuất trước người nhà anh ấy, thì đó là anh ấy vô dụng. Chẳng lẽ còn bắt con đi cầu xin bố mẹ người ta giơ cao đánh khẽ, phóng cho bọn con một con ngựa?!”

Bà Lăng bị lời nói của anh chọc cười, nhưng ngẫm lại, quả như thế thật. Nếu chuyện này Trang Châu không thể giải quyết nổi, để gia đình bọn họ khó dễ con trai mình, bà sao có thể an tâm giao con trai cưng cho cậu ta được chứ?

“Nói thì nói như vậy.” bà Lăng vẫn lo lắng mà dặn con trai: “Nhưng nếu gặp người nhà của thằng bé, con cũng phải chú ý thái độ của mình một chút, đừng thấy ai cũng tỏ ra lạnh lùng xa cách làm gì. Người nhà mình có thể chịu được con nhưng nhà người khác chưa chắc chịu được.”

“Con biết rồi.” Đông Chí sán lại ôm mẹ một cái, tội nghiệp hỏi: “Vậy còn ba…”

“Đương nhiên để mẹ đi nói.” Bà Lăng thở dài: “Chẳng lẽ trông cây vào con? Ông ấy không đánh què chân con mới lạ.” Nói xong lại có chút tức giận, ác độc nắm tay thằng út lại liều mạng nhéo nó một cái thật đau: “Thằng con đáng ghét, không lúc nào khiến cha mẹ bớt lo.”

Đông Chí hắc hắc cười hai tiếng, anh biết cha cũng đã ít nhiều có phán đoán về tính hướng của mình. Nhưng cho tới bây giờ cha chưa từng cùng anh nhắc tới đề tài này, Đông Chí cũng không rõ thái độ của cha ra sao, trong lòng có chút không yên, chỉ có thể để mẹ yêu xung phong ra trận trước. Còn về anh hai và chị dâu, anh ngược lại không cảm thấy lo lắng, một phần vì từ nhỏ tới lớn đã quen anh hai chuyện gì cũng nhường mình. Lui một bước, vạn nhất bọn họ thật sự không thể chấp nhận chuyện này, về sau ít chạm trán nhau là được, dù sao bình thường cũng không ở cùng một chỗ. Vấn đề duy nhất chính là, đến lúc đó anh sẽ cảm thấy đôi chút khó chịu.

Bà Lăng nói thêm: “Chờ khi mẹ nói rõ với cả nhà rồi, nhà bên kia cũng không có ý kiến gì thì con dẫn người về ăn một bữa cơm, coi như ra mắt người trong nhà.”

Đông Chí gật đầu.

Bà Lăng lại hỏi: “Thằng bé nói sẽ tới đây đón con, vậy con có ở nhà ăn cơm tối không?”

Đông Chí cào cào tóc: “Con không rõ, để con hỏi anh ấy xem.”

Kết quả bữa cơm chiều rốt cuộc vẫn không thể ăn ở nhà, Trang Châu nói bọn Hòa Thanh mời cơm, rủ Đông Chí đi cùng. Hai anh em nhà này Đông Chí đều đã gặp, hơn nữa Trang Châu cũng xuất phát từ hảo ý, muốn mình mau chóng dung nhập vào cuộc sống sinh hoạt của anh ấy, nên cũng không cự tuyệt.

Khi Trang Châu dẫn người tới nhà hàng của Hòa Khoan, hai anh em Hòa gia đều đã tới, đang ngồi trên ghế nói chuyện phiếm. Thấy bọn họ tiến vào, nụ cười trên mặt cả hai không hẹn mà cùng toát ra vài phần ý vị sâu sa.

Đông Chí bỗng nhiên cảm thấy bộ dạng hai anh em nhà này thật giống nhau.

Trang Châu khoát tay lên vai Đông Chí, vừa cùng đi vào trong vừa nói: “Hai người bọn họ em đều đã gặp rồi, không cần khách khí với bọn họ.”

Mỉm cười chào hỏi huynh đệ Hòa gia. Trước đây tuy rằng bọn họ đều đã gặp qua Đông Chí nhưng tình hình hiện tại dù sao cũng bất đồng, chỉ nhìn thần thái không đơn thuần của hai người là biết trong khoảng thời gian này Trang Châu đã bỏ không ít công phu.

“Quả thật không phải người ngoài.” Hòa Khoan cười nói: “Thầy Lăng chắc còn chưa biết, hai nhà chúng tôi là thế giao, biết nhau từ khi còn mặc quần tà lỏn, có nói là anh em ruột thịt cũng không sai nên thầy Lăng

đừng coi chúng tôi là người ngoài."

Đông Chí vội nói: "Anh cứ gọi tên tôi là được rồi."

Hòa Khoan tươi cười liếc nhìn Trang Châu, thấy hắn đang giúp Đông Chí gắp đồ ăn, biểu tình trên mặt vô cùng kiên nhẫn. Trong lòng Hòa Khoan âm thầm buồn bực. Từ nhỏ chuyện ly hôn của cha mẹ Trang Châu đã ầm ĩ náo động một thời gian, anh cũng từng nghe lén cha mẹ nghị luận về chuyện này, họ đều nói là do Hạ Tuyết Oánh không hiểu chuyện, chẳng những làm xấu mặt hai nhà còn liên lụy tới thanh danh con cái. Cũng không biết là do Hòa Khoan đa nghi hay không mà từ nhỏ anh đã cảm thấy Trang Châu đặc biệt bài xích chuyện tình cảm. Đã từng có con gái viết thư tình cho hắn, kết quả bị hắn lãnh mặt cự tuyệt, khiến con gái nhà người ta khóc lên khóc xuống bỏ chạy mất. Hòa Khoan từng hoài nghi cuộc sống nhân sinh lý tưởng của Trang Châu chính là kiểu trên giường không nói chuyện yêu đương. Hiện giờ xem ra, hình như tất cả đều sai rồi.

Hòa Thanh rót rượu cho cả bọn, Trang Châu lấy lý do lái xe không uống, liền giật dây ép hắn uống một chút: "Bọn tôi và Đông Chí lần đầu tiên cùng nhau ngồi ăn cơm, anh một ly cũng không uống sao được?"

Trang Châu bật cười: "Uống thì uống, sợ hai người sao?"

Hòa Khoan phụ họa: "Phải thế chứ, đây là rượu Tiểu Thanh tự ủ, nếu muốn uống nữa còn phải chờ lâu lắm. ít nhất cũng phải tới ngày 15 đi?" câu cuối cùng là hỏi Hòa Thanh.

Hòa Thanh gật đầu: "Nhanh nhất cũng phải sau tết nguyên tiêu."

Trang Châu thấy Đông Chí nghe không hiểu liền cười nói: "Hòa Thanh ngại tết âm ở thành phố không có ý nghĩa, hàng năm đều cùng một nhóm bạn đi phượt, qua tết mới về."

Đông Chí có chút ngạc nhiên: "Là tổ chức thành nhóm tự đi sao? Đi đâu vậy?"

Hòa Thanh mở bản đồ trên di động đưa cho mọi người xem: "Từ nơi này đi về phía tây, qua Tứ Xuyên thăm vài địa điểm…Cửu Trại Câu càng không cần phải nói, còn có Trùng Khánh…" (Cửu Trại Câu: 'Thung lũng chín làng' là khu bảo tồn thiên nhiên, vườn quốc gia thuộc châu tự trị dân tộc Khương, dân tộc Tạng A Bá, miền bắc tỉnh Tứ Xuyên, Trung Quốc.)

Đông Chí nghe được hai chữ 'Trùng Khánh' trong lòng khẽ động: "Chắc chắn tới Trùng Khánh chứ?"

"Ừ, chắc chắn." Hòa Thanh nói thêm: "Đoàn trưởng có người thân ở Trùng Khánh, nên chúng tôi sẽ tới đó nghỉ chân, người cần nghỉ ngơi, xe cần bảo dưỡng, ở đó vài ngày sau đó mới đi Cửu Trại Câu."

Đông Chí lại hỏi: "Khi nào xuất phát?"

“Hai ngày nữa.” Hòa Thanh cười nói: “Sao, cậu muốn đi?”

Đông Chí lắc đầu: “Mùa đông năm nay không đi được. Trong nhà có chút chuyện.” trên thực tế bà Lăng từ lúc anh nghỉ hè đã ra lệnh nghiêm ngặt, nếu nghỉ đông anh còn chạy đi chơi, không cùng đón tết với bọn họ, thì năm sau bà sẽ không bao giờ làm thịt kho tàu và sườn heo kho tương cho anh ăn nữa.

“Về sau còn nhiều cơ hội.” Hòa Thanh cũng không miễn cưỡng: “Muốn loại đặc sản nào cứ nói, tôi sẽ mang về cho mọi người.”

Hòa Khoan và Trang Châu không chút khách khí, kể tên một đống đồ. Hòa Thanh cười hỏi Đông Chí: “Đông Chí có thích cái gì không? Cậu không cần khách khí với tôi.”

Đông Chí do dự một chút: “Tôi muốn nhờ anh mang hộ tôi một thứ tới Trùng Khánh được không?”

Hòa Thanh kinh ngạc: “Có bạn bè ở đó?”

“Cũng không hẳn.” Đông Chí lắc đầu: “Là… người quen.”

Hòa Thanh trả lời thập phần khẳng khái: “Không thành vấn đề, cậu chỉ cần ghi rõ địa chỉ số điện thoại, tôi đảm bảo chuyển đồ tới tận nơi cho cậu.”

“Là thế này.” Đông Chí quyết định nói rõ ràng, dù sao thứ cậu muốn nhờ chuyển cũng không phải hàng hóa: “Là một con chó, nhà chủ nó đang ở Trùng Khánh.” Đông Chí ra dấu tay thể hiện độ lớn nhỏ của nó: “Có thể mang theo không? Có thể để nó trong lồng.”

“Có thể.” Hòa Thanh sừng sốt một chút, cười nói: “Cậu cũng không nghĩ xem tôi đang làm nghề gì.”

Đông Chí lúc này mới kịp phản ứng lại, Hòa Thanh là bác sỹ thú y, giao động vật cho anh ta so với bất cứ ai càng đáng tin hơn, vội vàng đứng dậy rót rượu đầy chén cho Hòa Thanh: “Chuyện này còn chưa quyết định được, nhưng tôi cám ơn anh trước.”

Chuyện này anh đã tính toán trong lòng lâu rồi, nhưng vẫn chưa nghĩ ra được cách nào vẹn toàn. Hiện giờ may có Hòa Thanh, trong lòng thực sự cảm thấy ông trời phù hộ. tuy rằng chuyện này thành công hay không còn chưa biết nhưng có thể gặp được một cơ hội tốt như vậy, Đông Chí vẫn cảm thấy vô cùng cao hứng.

Trong lòng Trang Châu buồn bực vô cùng: “Em nuôi chó lúc nào vậy?”

“Không phải em.” Đông Chí nghĩ nghĩ, cảm thấy chuyện này cũng không phải không thể nói: “Anh còn nhớ quán lẩu lần trước mình tới không, là cái quán chưa kịp ăn đã bỏ đi đó? Gần trung tâm triển lãm mỹ thuật ấy?”

Trang Châu gật đầu, trong lòng có chút kỳ quái, không hiểu sao em ấy lại đột nhiên nhắc tới chuyện này.

"Trong quán đó có một con chó bắc kinh." Đông Chí nhìn vẻ mặt của hắn là biết hắn còn chưa nhớ ra: "Chủ nhân trước của nó đã chuyển về Trùng Khánh, cả gia đình ông ấy đi tàu hỏa nên không mang nó theo được, mới để nó lại trong quán."

Trang Châu càng không hiểu: "Em quen cả nhà kia?"

Đông Chí lắc đầu, tâm nói: em chỉ nhận thức con chó kia thôi.

Hòa Thanh nghe thủng câu chuyện, ngược lại có chút hiểu ra: "Cậu thấy con chó kia đáng thương?"

Đông Chí mặt có chút nóng lên. Chuyện này dù thế nào cũng là chủ ý của riêng mình, mà chân chạy vất vả lại là Hòa Thanh, điều này khiến anh thấy có chút áy náy: "Đúng vậy. Nghe nói nó và chủ nhân tình cảm sâu đậm, như bây giờ…"

Hòa Thanh liếc mắt nhìn Trang Châu một cái, trên mặt lộ ra thần sắc chế nhạo. Lần gặp mặt trước ở bệnh viện thú y, Hòa Thanh đã cảm thấy Đông Chí là người vô cùng mềm lòng, đưa mèo hoang tới khám bệnh không nói, thậm chí còn vì chúng nó mà khóc tới đỏ mắt. Hiện giờ lại thu xếp cho chó lưu lạc… được rồi, cậu ấy có thể ra mặt thu xếp như vậy, trong lòng Hòa Thanh thật sự có chút ngoài ý muốn.

Hòa Khoan tâm tình thoáng có chút phức tạp, anh cảm thấy chuyện nhặt được chó mèo lưu lạc sau đó vất vả tốn sức đưa nó về nhà… là chuyện anh nghe được khi mình còn đi nhà trẻ hoặc học tiểu học. Không ngờ anh từ tiểu tử ngốc biến thành thanh niên trai tráng như bây giờ, loại chuyện này cư nhiên còn phát sinh ở cạnh mình. Điều này khiến anh có cảm giác không thật. Anh lúc đầu còn nghĩ là: phương diện tinh thần của thầy giáo Lăng này hẳn có vấn đề đi?

Nhưng nhìn thấy Hòa Thanh và Trang Châu biểu tình thấy nhưng không trách, Hòa Khoan lại cảm thấy mình đã suy nghĩ nhiều, thầy Lăng có lẽ chính là một người có tình yêu thương bao la, siêu cấp thích tiểu động vật. Hòa Khoan thử dùng suy nghĩ tương đối chính diện một chút để lý giải hành vi của Đông Chí, cuối cùng vẫn thực rối rắm mà phát hiện con người Lăng Đông Chí hoàn toàn mạc danh kỳ diệu. Người ta bỏ chó người ta lại liên quan gì tới cậu ta đâu nhỉ?!

Hòa Khoan cảm thấy gặp phải Đông Chí, ngay cả Hòa Thanh cũng trở nên có chút không bình thường. Người ta nhờ vả nó ngàn dặm xa xôi vận chuyển một con chó lưu lạc, nó chẳng những không cự tuyệt mà còn rất vui vẻ vinh hạnh làm.

Hòa Khoan lắc đầu, rót rượu cho mình và Trang Châu, tự giễu nói: "So với mấy người có phải anh đây có vẻ đặc biệt không có tình thương hay không? Trong nhà hàng tôi mỗi ngày đều giết vài con gà con vịt…"

Hòa Thanh vội vàng khoát tay đánh gãy lời anh nói: "Sai rồi, sai rồi. Sủng vật tuy cũng là động vật nhưng nó không giống heo gà vịt. Chúng nó có tình cảm với con người, anh chưa từng nuôi sủng vật, nói anh anh cũng không hiểu."

"Phải, không hiểu." Hòa Khoan cười lắc đầu: "Nhưng chuyện này đối với em mà nói cũng không tính là phiền toái."

Hòa Thanh gật đầu: "Vừa lúc dọc đường đi có nó làm bạn."

Hòa Khoan nói thêm: "Đúng rồi, quán lẩu hai người nói là quán lần trước Trang nhị gọi điện cho tôi sao? Quán đó đã bị niêm phong rồi. Mẹ nó, quá ác độc, hóa chất gì cũng dám dùng, đệt."

Đông Chí hoảng sợ: "Chuyện xảy ra khi nào?"

Hòa Khoan ngửa đầu nghĩ nghĩ: "Hình như là tuần trước."

Đông Chí nhất thời có chút sốt ruột. Quán bị niêm phong, con chó bắc kinh kia có thể chạy đi đâu? Anh lặng lẽ giật giật góc áo Trang Châu: "Lát nữa cùng em đi tìm con chó kia nhé."

Trang Châu kỳ thật không quá chú ý Đông Chí nói gì, chỉ cảm thấy em ấy phả nhiệt khí lên má, còn mang theo hơi rượu, ngứa ngứa tê tê, trong lòng nhất thời rối tinh rối mù: "Được. Đi đâu cũng được."

39. Chương 39: Tiểu Mao...

Đông Chí từ xa thấy quán lẩu tối om liền có chút giật mình. Cửa hàng bị niêm phong, ông chủ bị bắt, cây đổ bầy khỉ tan, trong quán tự nhiên sẽ không còn một ai. Nếu trong quán có người mang con chó đi, vậy anh phải đi đâu tìm nó đây? Nếu không có ai mang nó đi vậy nó sẽ trốn ở đâu? Hiện tại đang là mùa đông, xung quanh không có ai ở, khách sạn cũng phi thường ít, nó muốn bới rác kiếm đồ ăn xem ra cũng thực khó khăn.

Đông Chí biết lần trước gặp nó là một tình huống thực bất ngờ, nhưng anh vẫn nhịn không được có chút tự trách. Nếu đừng nghĩ nhiều như vậy, trực tiếp bế nó đi có phải tốt hơn không.

Lái xe qua gương chiếu hậu liếc nhìn bọn họ một cái, thấp giọng hỏi: "Trang tổng, dừng xe ở đâu ạ?"

Trang Châu quay sang nhìn Đông Chí, Đông Chí vội nói: "Làm phiền anh dừng ở cạnh bồn hoa phía trước."

Lái xe vội nói: "Được."

Lái xe tên Lý Hạ, là trợ lý mới mà thư kí Kiều Vân của Trang Châu mới tuyển từ bộ phận thị trường lên cho hắn. Anh ta chắc còn chưa từng nửa đêm bị gọi tới làm chân chạy, nên khi bị một cú điện thoại của Trang Châu gọi tới, hai mắt vẫn còn vương nét sợ hãi. Thẳng tới khi phát hiện mình bị gọi tới làm lái xe lâm thời, lúc đó mới khẽ thở phào.

Đông Chí đẩy cửa xe xuống, quan sát địa hình quanh quán, quay đầu nói với Trang Châu: "Anh ở đây chờ em, em vào một lát sẽ ra ngay."

Trên bàn cơm, Trang Châu bị Hòa Khoan chuốc cho vài chén, lúc này đáy mắt vẫn còn hơi phiếm hồng. Nhưng tửu lượng của hắn được luyện ra từ trên bàn nhậu, chút rượu cỏn con ấy thật sự không xi nhê gì với hắn. Hắn biết Đông Chí nói như vậy kỳ thật là lo hắn uống rượu cảm thấy không thoải mái, trong lòng ấm áp vô cùng, trên mặt lộ ra tươi cười: "Không sao, chúng ta chia nhau đi tìm."

Đông Chí nghĩ nghĩ: "Cũng được. Nếu anh cảm thấy không thoải mái, thì ra xe ngồi chờ."

Trang Châu vươn tay xoa xoa đầu Đông Chí: "Anh đi bên này."

Đông Chí nhìn lướt vào trong xe, lái xe Lý Hạ ngồi trên ghế lái mắt nhìn mũi, mũi nhìn tâm ngẩn người, vì thế anh cũng thả lỏng cọ cọ vào lòng bàn tay Trang Châu: "Được."

Trang Châu hé miệng mỉm cười, nắm tay kéo Đông Chí đi về phía quán lẩu: "Em cảm thấy nó vẫn còn ở đây sao?"

"50 – 50." Đông Chí bị hắn cầm tay kéo đi, cảm thấy mình như tiểu hài tử được người lớn chiếu cố, trong lòng thoáng có chút mất tự nhiên. Nhưng tay Trang Châu vừa to vừa ấm, thật sự nếu bỏ ra, anh có chút luyến tiếc. Rối rắm trong chốc lát, đơn giản giả bộ cái gì mình cũng không để ý: "Nếu nó bị ai đó mang đi, tự nhiên sẽ không biết đi đâu tìm. Nếu không có ai mang nó đi, em nghĩ nó vẫn còn ở đây. Nơi này dù sao cũng từng là nhà nó, trừ bỏ chỗ này, nó hẳn không còn chỗ nào khác để đi."

Trang Châu gật đầu, không nói gì nữa. Hai người tách nhau ra trước cửa quán, mỗi người một hướng tìm kiếm bên trong.

Đông Chí nhớ con chó bắc kinh đó biết tên mình, cảm thấy nếu gọi tên mình có lẽ sẽ khiến nó chú ý. Nhưng anh lại không muốn Trang Châu nghĩ mình bị bệnh thần kinh, liền đè thấp cổ họng nhỏ giọng gọi: "Lăng Đông Chí…. Lăng Đông Chí…."

Một chiếc xe ngoài đường đi ngang qua, đèn xe sáng ngời chiếu qua cửa kính thủy tinh. Đông Chí cảm thấy mình tựa hồ thấy một vật động đậy, nhưng chiếc xe rất nhanh phóng vụt qua, chung quanh lại lần nữa trở nên tối om. Đông Chí không cam lòng gạt gạt đám cây cối xung quanh ra, đè thấp cổ họng tiếp tục gọi hồn: "Lăng Đông Chí… Lăng Đông Chí…"

Không biết từ đâu truyền tới một thanh âm cùm cụp, ngay sau đó loạt xoạt một trận vang nho nhỏ.

Đông Chí hồ nghi nhìn về phía truyền ra tiếng động: "Ai ở đó?"

Sau một lúc lâu, một thanh âm nhỏ bé yếu ớt khẽ run rẩy kêu một tiếng: "Uông ~"

Đông Chí vui mừng quá đỗi: "Cún con, em vẫn còn ở đây à?!"

Trong bóng đêm một cục bông mơ hồ lăn lông lốc chạy về phía anh, thanh âm nhỏ bé yếu ớt run run rẩy rẩy nói: "Anh là Lăng Đông Chí?"

"Là anh." Đông Chí lấy di động bật đèn pin lên, quả nhiên chính là con chó bắc kinh lần trước, chẳng qua nhìn nó gầy hơn nhiều, lông trên người dính bẩn không còn nhìn rõ màu lông nguyên bản, từng nhúm từng nhúm dính bết trên người, tựa như một cái thảm lông lâu ngày không được giặt sạch sẽ.

Cún con cách anh khoảng một thước thì dừng lại, run run rẩy rẩy ngẩng đầu nhìn anh: "Thật sự là anh, sao anh lại tới đây? Nơi này đã không còn ai buôn bán."

"Anh biết." Đông Chí cẩn thận lại gần vươn tay sờ nó. Cún con tựa hồ có chút khẩn trương, thân thể thực rõ ràng run lên một chút, nhưng cũng không né tránh. Tâm tình Đông Chí không khỏi tốt hơn: "Anh tới tìm em, anh có một người bạn là bác sỹ thú y, mấy ngày nữa anh ấy sẽ tới Trùng Khánh đi du lịch. Anh đã nhờ anh ấy đưa em đi tìm chủ nhân cũ, em có nhớ gì không? Ví dụ như địa chỉ hay số điện thoại của chủ nhân em ấy?"

Cún con hai mắt mở to tròn xoe, tràn đầy không thể tin: "Anh nói thật chứ?"

Đông Chí chắc chắn gật đầu: "Là thật, anh cũng đã nói với anh ấy rồi, anh ấy đồng ý mang em đi."

Cún con hấp hấp cái mũi: "Khi chủ nhân gọi điện thoại tới, em ở bên cạnh có thấy trên màn hình có hiển thị một dãy số, nhưng mà…biết số điện thoại thì có thể tìm được về nhà sao?"

Đông Chí an ủi nó: "Anh có thể gọi điện thoại cho chủ nhân em trước, ông ấy sẽ nói địa chỉ nhà cho anh, sau đó anh nhờ bạn đưa em về nhà, được không?"

Thân thể cún con run rẩy không ngừng, dựa theo ánh đèn xe chợt lóe, Đông Chí nhìn thấy trong mắt nó thủy quang chớp động, không khỏi có chút đau lòng: "Bằng hữu của anh là người rất tốt, em sẽ thích anh ấy, anh cam đoan."

Cún con gâu gâu kêu lên, thanh âm kéo dài thật dài, mềm nhũn, nghe như đang khóc.

Đông Chí bế nó lên: "Ngoan, đừng khóc, rất nhanh sẽ được gặp người nhà nha."

Cún con run rẩy không ngừng, quả thực nói không ra lời.

Đông Chí xoa xoa đầu nó, trong lòng thoáng có chút phát sầu, ban công nhà hắn còn có mấy con mèo, nếu cún con cùng bọn nó đánh nhau, cũng không biết là ai chịu thiệt. Haiz, tám chín phần mười tiểu tử ngoại lai này sẽ bị bọn Tiểu Dạng Nhi xông vào đánh hội đồng.

Nếu không trước mắt tắm rửa cho nó một cái, sau đó dọn một góc trong phòng khách cho nó nằm tạm. Cứ vậy đi, có cửa thủy tinh che chắn, chúng nó có muốn đánh nhau cũng không đánh được.

"Đi thôi, trước hết về nhà anh đã." Đông Chí nhẹ nhàng xoa xoa móng vuốt nó: "Nghỉ ngơi hai ngày, đem thân thể em dưỡng cường tráng một chút, sau đó cùng bác sỹ ra ngoài. À, còn phải chuẩn bị cho em chút đồ đi đường, đồ ăn, nước uống, đệm nằm vân vân… Nơi này có cái gì em muốn mang theo không?"

Cún con run run lắc đầu: "Cái vòng trên cổ em là do chủ nhân lưu lại. Trừ bỏ cái này ra, không còn đồ gì muốn mang đi."

Đông Chí cầm cái vòng cổ của nó ra xem, trên mặt dây hình tròn hơi nổi lên hai chữ "Tiểu Mao", phía dưới còn có một dãy số điện thoại, nhưng số thực nhỏ, trong bối tối nhìn không quá rõ.

"Em tên Tiểu Mao?"

"Vâng." Cún con cọ cọ tay anh: "Là tên chủ nhân đặt cho em. Ông ấy nói khi vừa đón em về bộ dạng em thực nhỏ, lông xù, tựa như một cục bông."

Đông Chí cười nói: "Tên rất đáng yêu, Tiểu Mao, đi với anh nào."

Tiểu Mao nói: "Dạ."

Trang Châu nhìn thấy cảnh này, không biết là mình nên ở lại hay ra ngoài trước, do dự một chút, vẫn xoay người trở lại xe. Lý Hạ đang nghịch di động, thấy hắn trở về liền ngồi thẳng sống lưng, qua gương chiếu hậu lặng lẽ nhìn hắn một cái, thấy Trang Châu từ từ nhắm hai mắt lại, lúc này mới khẽ thả lỏng một chút.

Trang Châu nào có tâm tư chú ý tới mấy chi tiết nhỏ đó, trong đầu hắn hiện tại đều là hình ảnh Đông Chí ôm con chó nhỏ, nói chuyện với nó. Giây tiếp theo, một hình ảnh khác lại hiện lên ngay sau đó: Đông Chí ngồi trên ghế sa lông, Hắc Đường ngồi trên thảm trải sàn đối diện em ấy, một người một chó giống như đang… cãi nhau.

Trong lòng Trang Châu bỗng nhiên có chút nhảy dựng, chuyện đặc biệt hi hữu này rốt cuộc hắn nên nghĩ thế nào đây. Là do hắn suy nghĩ nhiều sao?

Tiếp đó hắn nhớ tới hình ảnh mấy con mèo hoang đi theo Đông Chí nhảy lên xe, tựa hồ luôn cùng em ấy một chỗ, cho dù là mèo con hay cún con, đều đặc biệt… đặc biệt hiểu chuyện.

Trang Châu nghe thấy tiếng mở cửa xe, mở mắt ra vừa lúc thấy đôi mắt đầy ý cười của Đông Chí.

Bình thường biểu tình em ấy phần lớn là thản nhiên, tươi cười cũng phi thường ít, lúc này có thể nhìn ra được em ấy phi thường cao hứng. Tầm mắt Trang Châu hạ xuống thấp, thấy trong tay Đông Chí đang ôm

một con chó lưu lạc bẩn hề hề, nhất thời cảm thấy có chút phức tạp.

"Tìm ra rồi? Chính là nó?"

Đông Chí dùng sức gật đầu, cười đến hai mắt đều híp lại: "Đây là Tiểu Mao. Nào, Tiểu Mao, chào chú Trang đi."

Tiểu Mao rụt rè liếc nhìn Trang Châu một cái, khẽ rụt người lại.

Đông Chí an ủi xoa đầu nó: "Không sợ, không sợ. Chú Trang là người tốt."

Trang Châu nhận mệnh thở dài: "Em định mang nó đi đâu?"

"Còn có thể đi đâu nữa?" Đông Chí cảm thấy vấn đề này hỏi thật quái dị: "Đương nhiên là về nhà em rồi. Hai ngày nữa chờ bác sỹ Hòa đi, em sẽ mang nó tới."

Trang Châu nghĩ nghĩ: "Hay là đưa nó tới nhà anh đi. Để nó làm bạn với Hắc Đường, chỗ em vừa nhỏ lại có một đống mèo, vạn nhất chúng nó đánh nhau ầm ĩ, hàng xóm sẽ phàn nàn."

"Có được không?" Đông Chí có chút không dám chắc: "Hắc Đường nhà anh cũng không phải dễ nói chuyện như vậy."

Trong lòng Trang Châu khẽ động, nhưng trên mặt lại bất động thanh sắc: "Em hảo hảo nói chuyện với nó, dù nó có chút bướng bỉnh nhưng cũng không phải hài tử khó bảo, Chắc sẽ đồng ý thôi."

Đông Chí không dám chắc sẽ thuyết phục được Hắc Đường: "Em sợ nó sẽ làm ầm lên."

Sủng vật đối với địa bàn của mình đều có độc chiếm dục. Đông Chí mới chỉ tới nhà ăn một bữa cơm, nó đã bắt đầu hoài nghi anh sẽ làm mẹ kế của nó. Đừng nói chi hiện giờ có một vị khách không mời mà tới. Nó không phát điên mới là lạ.

Trang Châu âm thầm nắm chặt tay: "Không sao, nhà anh có đầy đủ đồ dùng cho chó. Em hảo hảo nói chuyện với Hắc Đường, bảo nó nhường một ít đồ vật của nó cho Tiểu Mao. Dù sao Tiểu Mao cũng là khách, sẽ không ở lại lâu. Ban ngày còn có thể chơi đùa với nó."

Đông Chí vẫn có chút lo lắng: "Vậy cứ tới nhà anh trước xem sao, nếu nó thật sự không đồng ý, em sẽ dẫn Tiểu Mao về nhà em."

Trang Châu thầm hít sâu một hơi: "Được."

40. Chương 40: Giết Gà Dọa Khỉ

Xe lái vào trong sân nhà Trang Châu, Hắc Đường đang chơi đùa, thấy hắn về liền chạy tới nghênh đón, kết quả vừa mới chạy tới gần, cửa xe mở ra, người đầu tiên bước xuống không phải là cha nó mà là cáo trạng tinh đang ôm một con chó bẩn hề hề.

Hắc Đường chân trước chạm đất, luống cuống tứ chi bất ngờ phanh lại, thân thể lảo đảo, sói tru một tiếng: 'Tại sao lại là mi?!"

Đây là mẹ kế mang theo con riêng tới cửa sao?

Hắc Đường vừa nghĩ tới mình đã lưu lạc tới tình cảnh bi thảm như thế, quả thực mất hết hy vọng, lao thẳng vào lòng Trang Châu khóc lóc lên án: "Con là con ruột của cha mà, cha! Nếu cha thật sự muốn để lại hết gia sản cho mẹ kế và con riêng của anh ta, con liền… con liền bỏ nhà trốn đi!"

Trang Châu xoa xoa đầu nó, hắn tuy rằng không hiểu nó đang uông uông cái gì, nhưng nhìn ra được lòng ghen tị của Hắc Đường lại phát tác. Dưới tình huống này, là một người cha đủ tư cách tự nhiên sẽ đứng về phía con trai mình, một lần nữa giữ vững niềm tin cho nó.

"Hắc Đường, nhà chúng ta có khách tới." Trang Châu khẽ hôn lên đầu nó một cái: "Con là chủ nhà, phải hảo hảo chiêu đãi nó. Ban ngày trong nhà không có ai, vừa lúc nó có thể chơi đùa cùng con."

Hắc Đường nhận được an ủi từ cha mình, tâm tình tốt hơn rất nhiều, nhưng vẫn có chút lo lắng: "Lăng Đông Chí sẽ không ở đây cùng nó phải không?"

Đông Chí giật giật khóe miệng, tâm nói: làm như tao thèm ở cùng với mày lắm vậy. Nhưng Trang Châu đang ở đây, anh cũng chỉ có thể nhẫn nại làm công tác tư tưởng cho con ngốc cẩu này: "Hắc Đường, mày nghĩ nhiều rồi. Hai ngày nữa chú Hòa của mày sẽ đưa Tiểu Mao về Trùng Khánh. Về sau mày có muốn gặp Tiểu Mao cũng không còn cơ hội đâu. Đúng không, Tiểu Mao?"

Tiểu Mao thình lình thấy trong sân lao tới một con chó to như vậy, có chút hoảng sợ, lúc này đang co rúm trong lòng Đông Chí, liều mạng không chịu xuống. Khắp nơi quanh đây đều là mùi của con chó này, vạn nhất nó tưởng mình tới khiêu khích nó, xông tới đánh mình thì làm thế nào? Nó vừa bé tý lại còn đang đói bụng, bị nó vả cho một cái là tiêu ngay.

Hắc Đường bật người ngẩng đầu, bán tín bán nghi nhìn Đông Chí: "Làm sao ta biết mi có nói thiệt hay không?"

Đông Chí xoa xoa đầu Tiểu Mao: "Tiểu Mao, nói cho Hắc Đường, nhà em ở chỗ nào."

Tiểu Mao bất an, bộ lông trên người cũng run rẩy: “Tôi… tôi muốn về Trùng Khánh.”

“Đừng sợ.” Đông Chí an ủi nó: “Em an tâm nghỉ ngơi hai ngày, dưỡng khỏe rồi mới có thể đi đường được, đúng không?”

Tiểu Mao không lên tiếng, cọ cọ lòng bàn tay Đông Chí, trên người vẫn khẽ run run.

Hắc Đường đi hai bước tới trước mặt Đông Chí, nghiêng đầu đánh giá Tiểu Mao trong lòng anh, một lát sau thực khinh thường hừ một tiếng: “Cái thứ bé tý như vậy, mi nhặt được ở đâu vậy?”

Tiểu Mao càng rụt người lại, Đông Chí nhẹ nhàng vuốt ve lông nó trấn an: “Cha nó đã đi tới một nơi rất xa, không thể mang nó theo, nên để nó lại cho một chủ nhân mới không đáng tin, kết quả chủ nhân mới làm một chuyện vô cùng xấu xa, đã bị cảnh sát bắt. Hiện tại Tiểu Mao không có nhà để về.”

Lỗ tai Hắc Đường lập tức dựng đứng: “Ngươi không phải nói nó muốn về Trùng Khánh sao?”

Trang Châu phát hiện con trai nhà mình lại có xu thế muốn tạc mao, vội vàng cúi người vỗ hai cái lên đầu nó.

“Đúng vậy.” Đông Chí vì đánh tan lòng nghi ngờ của tiểu nhị hóa này, không phiền không chán cùng nó giải thích: “Nó không có nhà để về bị ta tìm được, vừa lúc biết chú Hòa của mày muốn tới Trùng Khánh du lịch, nên tao đã nhờ anh ta đưa Tiểu Mao về nhà. Nó nhiều lắm ở nhà mày mấy ngày, mày chia chút thức ăn cho nó với nhé.”

Trong lòng Hắc Đường rất mâu thuẫn. Một mặt, nó cảm thấy con chó con kia không phải con riêng của mẹ kế tới cửa cướp đoạt gia sản của cha nó thật sự quá tốt, đương nhiên tính chân thực của điểm này còn cần điều tra thêm đã. Về mặt khác, nó lại có chút luyến tiếc phải chia sẻ đồ ăn cho vật nhỏ kia, dù sao đó cũng là đồ cha nó mua cho nó mà.

Nghe Đông Chí nói mấy câu với Hắc Đường, trong lòng Trang Châu thản nhiên sinh ra vài phần ảo giác, giống như em ấy nghe hiểu cún cưng nhà mình đang oán giận cái gì vậy. Trang Châu bất giác khẽ run lên, trong lòng bỗng nhiên có loại cảm giác thực bi thương. Chính mình tinh thần có vấn đề? Nếu trong hai người chỉ có một bị bệnh tâm thần thì tốt rồi, hắn có thể bao dung cả việc Đông Chí thường xuyên phát bệnh. Nếu cả hai đều bị tâm thần, loại tình cảnh này phải tính làm sao đây? Chẳng lẽ loại tật xấu thường xuyên lầu bà lầu bầu thao thao bất tuyệt với đám miêu miêu cẩu cẩu cũng sẽ lây truyền sao?!

Trang Châu đánh gãy phán đoán của bản thân, đồng thời cũng không muốn thấy Đông Chí phát bệnh thần kinh. Biểu hiện của em ấy sẽ khiến hắn sinh ra rất nhiều liên tưởng cổ quái. Nói không chừng Đông Chí chí là có chứng vọng tưởng manh tật xấu, nhưng do bản thân bị kích thích mới biến thành bệnh tâm thần.

“Được rồi, cứ quyết định như vậy đi.” Trang Châu vỗ vỗ đầu Hắc Đường: “Lát nữa tắm cho Tiểu Mao xong, hai đứa con cùng nhau ăn cơm, nhớ chia đồ ăn cho nó. Chờ sau khi ăn xong rồi, cha sẽ mua đồ ăn ngon cho con. Nhớ kỹ, không được bắt nạt khách nhân!”

Hắc Đường nhất thời ủ rũ. Nếu cha nó đã lên tiếng, làm một hảo hài tử biết nghe lời lại hiểu chuyện (?), nó sao có thể đối nghịch với cha mình được chứ. Hơn nữa nó cũng không muốn quan hệ giữa nó và Đông Chí ngày càng xấu đi, nói không chừng cáo trạng tinh sau này sẽ trở thành chủ nhân còn lại trong nhà. Cha nó lại bận rộn như vậy, vạn nhất cáo trạng tinh thừa dịp cha không có ở nhà mà ngược đãi nó, bắt nó làm nhiều việc hoặc làm gì xấu với nó…

Bả vai Hắc Đường sụp xuống, đôi mắt híp lại căm giận quét tới quét lui, cuối cùng dừng lại trên một gương mặt lạ hoắc. Người này sao lại tới đây? Còn ngồi xe cha nó nữa, chẳng lẽ… anh ta cũng muốn vào ở trong nhà nó sao? Hắc Đường cả người run lên, lập tức cảnh giác mười phần, diện tích lãnh địa của nó không thể tiếp tục ngâm nước!

Hắc Đường lao về phía Lý Hạ, vừa chạy vừa hùng hùng hổ hổ gâu gâu sủa ầm ĩ: “Mi là ai? Từ đâu tới? Mi tới nhà ta làm gì?”

Lý Hạ thấy hai người kia vây quanh nói chuyện với một con chó, cũng không biết đang thương lượng chuyện gì. Trong lòng anh buồn bực, lại thấy con chó khó hầu hạ kia một mực lao tới chỗ mình, nhất thời hoảng sợ. Anh bình thường không hề sợ chó, nhưng gần nửa đêm, một con chó to như vậy hung ba ba lao tới, hai mắt còn lóe hung quang, thật sự có chút dọa người.

Trang Châu vội vàng quát lớn: “Hắc Đường! ngồi xuống.”

Hắc Đường hai chân chạm đất, lần thứ hai khẩn cấp phanh lại.

Trang Châu nhìn thanh niên vẫn còn kinh hồn chưa định, trong lòng thoáng có chút áy náy: “Tiểu Lý, lúc này cũng muộn rồi, cậu lái xe về đi. Sáng mai tới đây đón tôi.”

Lý Hạ vội vã chào từ biệt hai người, ngồi lên xe, nhanh như chớp đào tẩu.

Hắc Đường khó lắm mới tìm được một quả hồng mềm, còn chưa kịp khi dễ đã bị cha mình đuổi đi, ít nhiều có chút tâm nguyện chưa thành. Nhưng tốt xấu gì cũng coi như có chút ác khí. Câu nói kia như thế nào ấy nhỉ?

Giết gà dọa khỉ!

Hắc Đường kiêu ngạo liếc mắt nhìn Tiểu Mao đang co rúm rét run trong tay Đông Chí, trong lòng hắc hắc cười lạnh hai tiếng: biết sợ chưa, biết nơi này ai mới là lão đại chưa?!

Trang Châu khoác vai Đông Chí đi vào nhà: “Đồ của Hắc Đường đều để trong buồng vệ sinh khách phòng tầng 1, trước tắm rửa rồi cho nó ăn một chút. Đúng rồi, lúc này xe cũng đi rồi, em ngủ luôn ở đây đi?!”

Đông Chí trong lòng thật mạnh nhảy dựng: “Hở?”

Trang Châu ghé sát lại hôn hôn lên khóe miệng Đông Chí, mỉm cười: “Sợ anh không thành thật với em?”

Đông Chí lại bị đùa giỡn, khó chịu nghiêng đầu sang chỗ khác, “hừ” một tiếng.

Trang Châu về tới địa bàn của mình, càng phát ra vô liêm sỉ, chặn người ở huyền quan góc phòng không đầu không đuôi đè ra hôn sâu một cái, khiến Tiểu Mao trong lòng Đông Chí bị hai người ép chặt gâu gâu kêu lên. Hắc Đường đi theo vào vốn định tìm cha nó tiếp tục làm nũng, vừa ngẩng đầu liền thấy một màn như vậy, cẩu tâm lại tan nát lần nữa. Nó thương tâm vô hạn cào cào ống quần Trang Châu: “Cha ơi, cha tỉnh lại đi, con trai còn ở đây nè.”

Đông Chí một tay ôm Tiểu Mao, một tay bám lên vai Trang Châu, dùng răng nanh khẽ ma sát lên môi Trang Châu, nghe được tiếng Hắc Đường ở dưới chân gâu gâu nói, nhất thời bật cười ra tiếng, chưa kịp hoàn khẩu khí liền bị nghẹn ho khan liên tục.

Trang Châu bất đắc dĩ, đành phải vươn tay vỗ vỗ nhẹ lưng cho Đông Chí: “Lát nữa tiếp tục?”

Đông Chí ho nhiều tới mức trong mắt đều là thủy quang, nghe thấy Trang Châu nói như vậy liền kéo vạt áo hắn lại hôn một hơi lên môi hắn: “Được.”

Trang Châu thấy màu sắc trên môi Đông Chí vẫn chưa nhạt bớt.

Hắc Đường nhìn chằm chằm cha nó, thương tâm nức nở một tiếng.

Sữa tắm của Hắc Đường có mùi trà xanh, vừa pha vào nước ấm, cả phòng tắm tràn ngập trong mùi hương trà dễ ngửi. Tiểu Mao tội nghiệp co rúm người lại dưới vòi hoa sen, nhìn dòng nước đen xì chảy từ trên người mình xuống sàn cũng tự thấy xấu hổ. Đông Chí đổ sữa tắm lên người nó, rồi dùng bàn chải khẽ chà chà bộ lông của nó, bọt tung trắng xóa.

Cửa phòng tắm mở ra, Hắc Đường ngồi cạnh cửa nhìn cảnh trước mắt, chua xót thầm nghĩ cáo trạng tinh đối xử với thằng nhóc anh ta mang tới quả nhiên tốt hơn với nó rất nhiều, còn tắm rửa cho nó, còn gãi lỗ tai cho nó, còn gãi cằm cho nó…

Hắc Đường càng nhìn càng sinh khí, nhịn không được gâu gâu kêu lên: “Đó là của cha ta mua cho ta!”

“Không cho dùng à?” Đông Chí tà liếc nó một cái: “Mày xem mày lớn như vậy rồi, sẽ không nhỏ mọn như vậy chứ?”

Hắc Đường nghiến răng nghiến lợi: “Mi đừng tưởng cha ta hôn mi là mi có thể tùy tiện khi dễ ta nha!”

“Mày còn không phân rõ phải trái?” Đông Chí quả thực bất đắc dĩ, này cùng với việc Trang Châu hôn mình một chút cũng không quan hệ: “Là ai khi dễ ai? Nó mới chỉ xin một tý sữa tắm của mày còn mày thì

dọa nó sợ thành như vậy. Không phải mày khoe mày có một người cha tốt sao? Mày không phải là đang ỷ vào có cha mày đối xử tốt với mày nên mày mới cáo mượn oai hùm sao. Đúng rồi, mày có biết cái gì gọi là cáo mượn oai hùm không?"

Hắc Đường nổi giận: "Cậu đây mới không có! Cậu đây mới không khi nhỏ hiếp yếu!"

"Tao cũng không a." Đông Chí cười nhạo: "Hơn nữa, mày cho là ai cũng như mày sao, khi dễ người ta còn phải có chỗ dựa vững chắc mới dám ra tay sao? Có chỗ dựa thì có gì đặc biệt hơn người, mày có dám không ỷ vào có chỗ dựa mà hảo hảo chiếu cố Tiểu Mao không?"

Hắc Đường nhe răng: "Cậu đây có gì mà không dám?!" (Jer: =))) cưng bị lừa rồi cưng ơi!)

"Vậy là tốt rồi." Đông Chí lập tức thay đổi sắc mặt, cười tủm tỉm dùng ngón tay dính đầy bọt biển chạm vào mũi nó: "Đây mới là hảo hài tử ngoan nhất."

Hắc Đường chưa từng thấy Đông Chí cười đến ôn nhu hòa khí với nó như vậy, ngây người một chút mới kịp phản ứng anh đem bọt biển dính lên chóp mũi mình. Không hiểu sao, nhìn anh ta có biểu tình vui vẻ như vậy, nó cư nhiên không thấy tức giận.

Hắc Đường lấy móng vuốt gẩy gẩy bọt biển dính trên chóp mũi, phẫn nộ hừ một tiếng xoay mặt sang một bên.

Đông Chí cười trộm, tâm nói: thật là một đứa nhỏ biệt nữu a.

41. Chương 41: Hiện Trường Sống

Tắm rửa xong, sấy khô lông, bẩn hề hề Tiểu Mao liền trở thành một cục bông mềm mại đáng yêu.

Hắc Đường tò mò vòng tới vòng lui đi quanh người Tiểu Mao, cảm thấy trên người vật nhỏ đáng ghét đều có mùi hương như của mình, tựa hồ cũng không còn đáng ghét như trước.

Hắc Đường thập phần rộng lượng đẩy bát ăn của mình tới trước mặt Tiểu Mao, đây là cái bát ăn trước đây nó từng dùng mà cha nó mới lấy ra ở trong kho, màu vàng nhạt thập phần đáng yêu, xung quanh còn in một chuỗi dấu chân chó thật sinh động. Hắc Đường đã sớm không cần loại đồ vật ấu trĩ như vậy, cho nên cha nó đã cất đi làm kỉ niệm. Lúc này thuận tiện lấy ra cho cục bông này dùng, nhất thời nó cảm thấy mình là một con cún thập phần rộng lượng. Ừm, vừa khoan dung vừa thiện lương, lấy ơn báo oán(?) vân vân…

Đông Chí co hai chân ngồi trên ghế sô pha, thân mình nghiêng qua dựa vào ngực Trang Châu cười tủm tỉm theo dõi hai con cún trên thảm trải sàn. Tiểu Mao ngay từ đầu nơm nớp lo sợ không dám tới gần bát ăn

cho chó, sau đó chắc là đói không chịu nổi, lớn gan sán lại ngậm một chút đồ ăn cho chó trong bát, thất kinh thối lui tới đằng sau chân bàn mới dám ăn. Ăn xong lại ngó đầu ra thăm dò, thấy Hắc Đường vẫn chỉ nằm một chỗ không động đậy, lá gan lớn hơn một chút, lại tiến lại gần ngậm một hơi. Sau nhiều lần, nó thấy yên tĩnh, lần này thực kiên định ngồi xuống cạnh bát bắt đầu ăn bữa cơm muộn của nó.

Hắc Đường lắc lắc cái đuôi, cảm thấy hiện tại mình nhìn qua nhất định phi thường hiền lành: "Mi từ từ ăn, trong nhà còn nhiều lắm."

Tiểu Mao rụt rè khẽ liếc mắt nhìn nó một cái, thấy nó không có dị động gì, lại cúi đầu tiếp tục ăn.

Hắc Đường lấy móng vuốt đem đồ ăn trong bát gẩy gẩy đẩy về phía Tiểu Mao: "Mi ăn từ từ thôi, cha ta nói nếu ăn nhanh quá sẽ khó tiêu hóa. Lát nữa ta có thể chia cho mi một chút sữa chua, cha ta mua cho ta đó, uống ngon lắm nha."

Tiểu Mao liếm liếm khóe miệng, phiền muộn nói: "Cha anh thật tốt."

Hắc Đường lập tức đắc ý: "Đúng thế, cha ta đối với ta rất tốt, mua đồ ăn ngon cho ta, ngày nghỉ còn đưa ta đi câu cá, lần trước đi tiêm còn ôm ta nữa."

Tiểu Mao ủ rũ cuộn tròn người lại: "Cũng không biết Đông Chí có thể tìm được nhà chủ nhân tôi không."

Hắc Đường bị không khí ảm đạm đáng thương quanh người Tiểu Mao kích thích, nhất thời tâm tình đồng cảm bùng nổ: "Đừng sợ, nếu tìm không được mi cứ ở lại đây. Dù sao cha ta đã mua thiệt nhiều thức ăn cho ta, chúng ta cùng ăn cũng đủ nha. Ta còn có thể dẫn mi tới sân sau tìm xương ta trộm chôn xuống nữa. Cha ta nói xương chôn quá một lần không thể ăn, nhưng lấy chơi thì có thể. Ta chôn sâu lắm, ta cho mi biết, mi nhất định không tìm được đâu…"

Tiểu Mao mở to hai mắt: "Chủ nhân của tôi cũng không cho tôi chôn…"

Hắc Đường nhất thời có loại cảm giác tìm được tri âm, cao hứng phấn chấn sán lại gần: "Ta cho mi biết nha, con người bọn họ đều như vậy, nói trong đất có vi khuẩn, còn nói phải giữ vệ sinh gì gì đó…"

Tiểu Mao liên tục gật đầu: "Đúng vậy, đúng vậy…"

Này xem như tìm được tiếng nói chung? Đông Chí nhìn tụi nó cảm thấy thực thú vị, nhịn không được dùng khuỷu tay chọc chọc ngực Trang Châu: "Trang Châu, anh có thấy thế giới này thật sự rất thú vị không."

Trang Châu mỉm cười kéo Đông Chí lại ôm chặt vào lòng mình: "Thú vị thế nào?"

Đông Chí dựa theo lực kéo của hắn ngả hẳn người xuống: "Bởi vì…" lời còn chưa dứt, anh liềm hãm sâu trong ánh mắt Trang Châu. Đôi mắt Trang Châu đen như mực, sâu thăm thẳm, tựa như đè nặng rất nhiều

cảm xúc. Khóe miệng hắn hơi mang theo ý cười, thần sắc trong mắt lại như đang cố nhẫn nại điều gì đó.

Đông Chí trầm mặc một lát, vươn tay ôm cổ Trang Châu, kéo hắn về phía mình.

Trang Châu nhẹ nhàng thở ra một cái, thanh âm nghe như tiếng thở dài.

Hô hấp của người đối diện càng ngày càng gần, mang theo mùi rượu thản nhiên, kích thích cảm quan Đông Chí, khiến anh sinh ra một loại cảm giác say say mê loạn.

Mặt Trang Châu dừng lại rất gần, đôi mắt thâm trầm giống như lần cuối cùng xác định tâm ý của Đông Chí. Khí tức ấm áp tựa như lông chim nhẹ nhàng phất qua, hơi có chút ngứa ngáy, Đông Chí không tự chủ được vươn đầu lưỡi liếm liếm khóe miệng.

Hô hấp Trang Châu tạm dừng một chút, sau đó cúi đầu hôn lên môi Đông Chí.

Hắc Đường đang mải khoe khoang đồ chơi của nó với Tiểu Mao, vừa quay đầu lại lập tức liền trợn tròn mắt. Tuy rằng sau tối hôm trước, nó đã chuẩn bị sẵn tâm lý đối với gian tình của hai người kia, nhưng thình lình diễn ra ngay trước mắt, nó vẫn có cảm giác…

Kinh ngạc?

Phẫn nộ?

Thương tâm?

Dường như có một chút, lại dường như không phải.

Trên thực tế, Hắc Đường chính là chậm rãi tự đẩy cằm lên ngậm miệng lại, trầm mặc nằm úp sấp trên thảm. Nó có chút hoang mang mình rốt cuộc có nên tức giận hay không. Đông Chí có thể làm cho cha nó cười vui vẻ, còn có thể khiến cha nó cam tâm tình nguyện xuống bếp nấu cơm, còn có thể nghe hiểu tiếng nó nói chuyện, tựa hồ cũng không có gì không tốt. Nếu cha nó nhất định phải dẫn ai đó về nhà…

Hắc Đường buồn rầu chôn đầu dưới hai móng vuốt mình.

Được rồi, cho dù Đông Chí có nhiều ưu điểm như vậy, nhưng vì sao nó vẫn cảm thấy khó chịu ni?

Tiểu Mao thấy nó nửa ngày không nói tiếng nào, rụt rè sán lại ngồi xuống bên cạnh nó: “Anh làm sao thế?”

Hắc Đường nức nở một tiếng: “Mi không phát hiện bọn họ đang làm cái trò gì à?”

Tiểu Mao nhìn lướt qua hai người đang hôn nhau tới thiên hôn địa ám trên ghế sô pha, có chút ngạc nhiên hỏi: "Anh không thích bọn họ ở bên nhau sao?"

"Ta cũng không biết." Hắc Đường từ lỗ mũi phả khí thô: "Không rõ lắm."

"Anh không thích Đông Chí?" Tiểu Mao không hiểu hỏi: "Anh ấy có chỗ nào không tốt đâu?"

Hắc Đường không kiên nhẫn: "Ai nha, mi không hiểu đâu."

Tiểu Mao nằm xuống cạnh Hắc Đường, liếm liếm móng vuốt mình, lên mặt ông cụ non nói: "Nhân loại không giống như chúng ta, sau khi bọn họ lớn lên sẽ tìm một người sống chung cả đời. Nếu như không có bạn đời, bọn họ sẽ cảm thấy tịch mịch, mà nội tâm bọn họ đều thực sợ hãi tịch mịch. Cho dù không phải là Đông Chí, thì cha anh cũng sẽ tìm một người khác thôi." Nó liếc Hắc Đường một cái, thấy còn chưa đủ nên bổ sung thêm một câu: "Theo tôi thấy, những người khác còn không bằng Đông Chí đâu. Ít nhất anh ấy còn có thể nghe hiểu anh nói gì, còn có thể nói chuyện với anh nữa."

Hắc Đường không lên tiếng, ngơ ngác nhìn hai người vẫn đang dây dưa dính chặt nhau trên ghế sô pha. Hai má Đông Chí đã biến thành màu phấn hồng nhuận sắc, tựa như một quả táo chín đỏ mê người — cha nó chính vì nguyên nhân này nên mới không ngừng cắn tới cắn lui trên mặt anh ta sao?

Tiểu Mao khuyên nhủ thêm: "Dù sao chuyện người lớn cứ để bọn họ tự giải quyết đi." Nó thấy vẻ mặt Hắc Đường dại ra, lo lắng hỏi: "Đêm nay chúng ta ngủ trên thảm trải sàn sao?"

Hắc Đường giống như bị kích thích, lập tức nhảy dựng lên, nảy sinh độc ác gâu gâu sủa hai tiếng: "Ngủ trên thảm trải sàn! Ta muốn tận mắt thấy anh ta như thế nào khi dễ cha ta!"

Tiểu Mao muốn nói: rõ ràng là Đông Chí đang bị khi dễ mà. Nhưng nhìn bộ dạng Hắc Đường hai mắt đục ngầu, cái gì cũng không dám nói. Dù sao gần nửa tháng ăn uống kham khổ, ở đây nó được ăn được uống còn được ngủ ngon. Tấm thảm dày êm ái này đối với nó mà nói, đã là điều kiện phi thường lý tưởng rồi.

Trang Châu thở hồng hộc ngồi ngay ngắn lại, kiệt lực bình ổn hô hấp dồn dập của mình. Một tay hắn còn đang để ở sau gáy Đông Chí, nhưng hắn biết, không tiếp tiếp tục nữa.

Đông Chí nằm im bất động, đôi mắt màu trà xinh đẹp mê muội phiếm thủy quang: "Sao vậy?"

"Không sao." Trang Châu cười khổ, dùng mu bàn tay nhẹ nhàng vuốt ve gò má đỏ bừng của Đông Chí: "Chỉ là chợt nhớ tới một vấn đề, hôm nay anh đã uống rượu."

Đông Chí cảm thấy câu trả lời này quá mức kỳ diệu: "Uống rượu thì có gì đặc biệt hơn người, em cũng uống mà."

Trang Châu khẽ lắc đầu, ý cười trong mắt càng thêm vài phần ý vị sâu xa: "Phải, không có gì đặc biệt. Nhưng sau khi uống rượu anh sẽ không dễ khống chế được bản thân." Hắn cụng nhẹ với trán Đông Chí khẽ cọ cọ, dùng một loại ngữ điệu khàn khàn thì thào: "Đông Chí, lần đầu của chúng ta, anh không muốn làm gì khiến em bị thương hay không thấy thoải mái. Em hiểu không?"

Được nam nhân ôn nhu như vậy ôm ôm ấp ấp, còn dùng lời nói khêu gợi thủ thỉ phiến tình bên tai, Đông Chí cảm thấy toàn thân mình càng thêm nóng bức. Điều này khiến anh có chút thẹn quá thành giận, Trang Châu nói như vậy là có ý gì? Làm như chỉ có mình anh khát khao khó nhịn còn hắn thì vừa cự tuyệt vừa trấn an là sao?

"Không tiếp tục thì mau cút, ông đây mệt nhọc, phải về phòng ngủ." Đông Chí đẩy Trang Châu ra, đang định đứng dậy lại bị Trang Châu từ đằng sau ôm lấy.

Trang Châu khẽ cắn một hơi trên cần cổ trắng tuyết của Đông Chí: "Lại tạc mao? Kỳ thật lời anh nói còn chưa xong mà."

Đông Chí đẩy đầu hắn ra, tức giận hỏi: "Còn có gì để nói?"

Trang Châu bám riết không tha càng ôm chặt eo người ta hơn, một tay gắt gao cố định trong lòng mình, một tay chậm rãi trượt xuống dưới: "Ý của anh là, mặc dù có chuyện anh muốn để dành làm sau nhưng hiện tại, chúng ta có thể làm những chuyện khác."

Vừa nói, bàn tay không thành thật kia đã thập phần lưu loát cởi bỏ dây lưng của Đông Chí, trước khi anh kịp giãy dụa, một tay khác đã trượt theo sống lưng dò xét đi vào.

Đông Chí kêu lên một tiếng sợ hãi, eo đột nhiên run rẩy, xụi lơ ngã vào lòng ngực Trang Châu.

Hắc Đường không thể nhịn được nữa, từ thảm trải sàn lăn lông lốc đứng lên, gặm cổ Tiêu Mao xách lên chạy tới nhà ăn. Giữa nhà ăn và phòng bếp có một phòng kho, khi trời lạnh, có thể vào ổ chó của nó luôn để ở cửa phòng. Từ nơi này không còn nhìn thấy hai người mặt dày mày dạn dây dưa cùng một chỗ ngoài kia, cũng không còn nghe thấy những âm thanh kỳ quái phát ra từ hai người họ nữa. Hắc Đường cảm thấy nếu còn tiếp ở lại phòng khách xem náo nhiệt, theo như cha nó nói, Đông Chí nhất định sẽ thẹn quá thành giận.

Nhân loại gọi loại chuyện này là riêng tư, nó hiểu mà.

Tiểu Mao đi vòng vòng quanh đại hình ổ chó của Hắc Đường ngửi tới ngửi lui, sau khi xem xét một vòng, không quá thả lỏng hỏi nó: "Chúng ta làm gì đây? Ngủ ở đây à?"

Hắc Đường hừ một tiếng: "Có chỗ này để ngủ đã rất không tồi rồi. Chẳng lẽ mi còn muốn giống như công chúa Bạch Tuyết bị thợ săn đuổi theo phải trốn trong rừng rậm đáng sợ, thất thểu vào nhà người lùn ngủ sao?"

Tiểu Mao: "…"

Hắc Đường nghĩ nghĩ lại thấy xót xa cho bản thân mình, chỉ còn cách tự an ủi: "Ít nhất ta còn không bị đuổi đi… cũng không có thợ săn đến moi tim gan ta…này so với tình cảnh của công chúa Bạch Tuyết, đã tốt hơn nhiều lắm."

Tiểu Mao do dự hỏi nó: "Công chúa Bạch Tuyết… là cái gì?"

Hắc Đường: "…"

Giời ạ, nói chuyện với một đứa chưa từng xem chuyện cổ tích thật lãng phí tỉnh cảm.

Nhưng so ra, Hắc Đường bỗng cảm thấy Đông Chí tựa hồ… chỉ là tựa hồ thôi nha…

Cũng rất không tồi.

42. Chương 42: Quan Binh Tróc Cường Đạo

Đông Chí bị tiếng chuông điện thoại đánh thức.

Còn chưa kịp mở mắt ra đã ngửi thấy trong không khí lơ lửng một loại hương vị ấm áp dễ chịu, tựa như mùi hương hoa cỏ. Từ dưới lầu truyền lên âm thanh chơi đùa vui vẻ của Hắc Đường và Tiểu Mao. Đông Chí duỗi thắt lưng lười biếng, cảm thấy bản thân đã lâu không có giấc ngủ nào thư thái đến vậy, có lẽ do có người ngủ bên cạnh nên giấc ngủ phá lệ kiên định đi. Di động để trên tủ đầu giường vẫn đang kêu lên từng hồi, Đông Chí vươn tay với lấy cái di động không thèm nhìn màn hình đã đưa tới bên tai: "Alo? Anh đang ở công ty? Trưa nay có về nhà không?"

Gần đây trường học đang bận rộn chuẩn bị cho thi cuối kì, môn mỹ thuật tạo hình tự nhiên cũng dừng lại nhường thời gian cho học sinh ôn tập các môn chính. Anh là thầy giáo mỹ thuật tạo hình chỉ cần tập trung kiểm tra bài tập của mấy học trò chuẩn bị dự thi học viện mỹ thuật là được, bình thường có tới trường hay không cũng chả có ai quan tâm. Mấy hôm trước, anh vẫn thành thành thật thật đúng giờ tới trường, giữa trưa cùng đám học sinh ăn cơm trong căn tin, thời gian còn lại chỉ ngâm mình trong phòng vẽ sáng tác tranh. Nhưng hôm nay dù gì cũng đã muộn, anh đơn giản làm biếng ngủ nướng thêm chút nữa.

Người trong điện thoại không lên tiếng, chỉ nghe được tiếng hít thở trầm mặc. Đông Chí thập phần buồn bực giơ điện thoại tới trước mắt xem, lúc này mới phát hiện không phải Trang Châu gọi tới mà là một dãy số xa lạ.

Đông Chí càng thêm buồn bực: "Alo? Ai đó?"

Trong điện thoại mơ hồ truyền tới tiếng còi xe ô tô, người gọi điện chắc đang ở ngoài đường.

Đông Chí hoài nghi người ta gọi nhầm số, đang định tắt đi, chợt nghe một giọng nam khàn khàn vang lên: "Anh đang ở trước cổng trường em. Có thể ra ngoài chút không?"

Là Trịnh Từ.

Đông Chí sửng sốt một chút: "Anh đang ở cổng trường tôi? Có việc gì?"

"Ừ." Giọng Trịnh Từ có cảm giác mệt mỏi thực khó hình dung bằng lời, tựa như một người vừa lặn lội đường xa, mệt nhọc ngồi xuống nghỉ ngơi lấy sức.

Đông Chí từ trên giường ngồi dậy, với bộ quần áo để thành giường mặc vào người: "Anh tìm tôi có chuyện gì?"

Trịnh Từ cố chấp nói: "Anh ở cửa trường học chờ em."

Đông Chí có chút đau đầu: "Hôm nay tôi không có tiết, không tới trường. Có chuyện gì anh cứ nói luôn trong điện thoại đi."

Trịnh Từ bất vi sở động: "Anh liền ở chỗ này chờ em."

Đông Chí bực bội: "…Vậy anh chậm rãi chờ."

Này là cái tật xấu éo gì đây, mới sáng ngày ra đã không để người khác yên. Đông Chí ném điện thoại sang một bên, đầu tóc rối bời đi làm vệ sinh cá nhân. Chờ tới khi anh sửa soạn xong từ phòng tắm đi ra, phát hiện chuông di động vẫn tiếp tục vang lên. Đông Chí nhìn dãy số xa lạ vừa nãy hiện trên màn hình, trong lòng khó hiểu có chút bất an.

Liệu thật sự có chuyện gì không nhỉ? Trong ấn tượng của anh, Trịnh Từ không phải loại cố chết quấn lấy bám riết không rời, gã ngạo khí đến cực điểm, lúc chia tay ngay cả lời giải thích cũng biểu đạt đến thập phần cao thượng.

Đông Chí trầm mặc một khắc, lần thứ hai tiếp điện thoại: "Anh nói địa điểm đi, tôi sẽ tới."

Trịnh Từ ngây ngẩn cả người, vài giây đồng hồ sau mới kịp phản ứng lại: "Cạnh cổng chính trường em có một quán trà tên Thanh Hà, anh ở đó chờ em."

Đông Chí không nói một lời cúp luôn điện thoại.

Có lẽ đã đến lúc nên dứt khoát nói rõ ràng mọi chuyện. Thái độ lảng tránh đối với ba tên có mạch não tương đối kì lạ kia hoàn toàn không có tác dụng, bọn họ sẽ cho rằng loại phản ứng này của đối phương càng tỏ vẻ hết thảy vẫn còn có hy vọng.

Đông Chí cũng không hy vọng Trịnh Từ sẽ sinh ra loại ảo tưởng nào nữa.

Trong phòng bếp có cháo trắng và bánh bao, Trang Châu còn để lại một tờ giấy nhắc nhở anh hâm nóng lại rồi mới ăn. Đông Chí vừa mới bỏ bánh bao vào lò vi sóng, chợt nghe ngoài phòng khách một trận gà bay chó sủa. Đông Chí thăm dò hướng ra ngoài nhìn, vừa lúc thấy Hắc Đường từ bên ngoài lao vào, giọng hưng phấn vô cùng: "Nhanh lên, nhanh lên, bắt được ta mới tính là thắng. Người thua không được ăn sữa chua!"

Tiểu Mao nhấc bốn chân ngắn ngủi thở hồng hộc chạy đuổi theo phía sau, khi chạy vào phòng khách còn suýt nữa trượt ngã lăn quay.

Đông Chí: "…"

Hắc Đường ở trong phòng khách đông một vòng tây một vòng chạy tán loạn, mắt thấy Tiểu Mao sắp từ dưới bàn ăn nhảy bổ nhào ra, uốn éo quay đầu vọt vào trong phòng bếp, trùng hợp thế nào húc thẳng đầu vào chân Đông Chí. Hắc Đường một chút cũng không phòng bị trong bếp có người, sợ tới mức sói tru một tiếng, lông mao trên lưng hết thảy dựng đứng lên.

Đông Chí: "…"

Tiểu Mao chạy đuổi tới, thở dốc hổn hển chào hỏi Đông Chí: "Đông… Đông Chí, anh… dậy rồi?"

Đông Chí nhìn nó, lại nhìn nhìn Hắc Đường vẫn chưa định thần lại, giống như định phát hỏa lại nhẫn trở về. Chuyên gia giáo dục đã nói, tiểu hài tử có mâu thuẫn hoặc đánh cãi nhau, người lớn tốt nhất không nên nhúng tay, tự bọn chúng sẽ giảng hòa với nhau. Bởi vì người lớn và trẻ con có góc độ tư duy không giống nhau. Đông Chí cảm thấy lý luận này hẳn cũng có thể áp dụng được trong trường hợp này. Anh nhìn Tiểu Mao đáng thương đang chạy đuổi theo Hắc Đường, nói không chừng là chúng nó đang chơi đùa với nhau.

Đông Chí hướng về chúng lộ ra tươi cười ôn nhu: "Hai đứa làm gì đó?"

Hắc Đường từ kinh hách định thần lại, không quá cao hứng hỏi lại anh: "Còn mi ở trong này làm gì?"

"Hâm nóng đồ ăn." Đông Chí cầm đũa gõ gõ bát: "Còn hai đứa đang làm gì vậy?"

"Đang chơi." Tiểu Mao đi lại gần cọ cọ chân Đông Chí: "Hắc Đường nói trò này là Quan binh tróc Cường đạo. Em là quan binh, anh ấy là tướng cướp, chuyên cướp của nhà giàu chia cho người nghèo, phi thiên đại đạo vừa suất vừa khốc!"

Đông Chí cố nhẫn cố nhẫn, đến cuối cùng vẫn nhịn không được: “Sao nó không làm quan binh?”

Hắc Đường hất đầu sang chỗ khác, thực khinh thường hừ lạnh một tiếng.

Tiểu Mao xấu hổ cúi đầu: “Bởi vì anh ấy nói em làm giang dương đại đạo chẳng khác gì gà què, bị anh ấy đuổi một chút liền bắt được, không có ý nghĩa, một chút cũng không có cảm giác thành tựu.”

Đông Chí: “…”

Tiểu Mao lặng lẽ ngẩng đầu liếc anh một cái, thần sắc lo sợ, tựa như Đông Chí cũng sẽ ghét bỏ nó vậy.

Đông Chí thở dài, hùng hài tử chơi đùa, anh làm người lớn biết hòa giải thế nào? Chỉ có thể buồn bực lảng sang chuyện khác: “Hai đứa ăn điểm tâm chưa?”

Hắc Đường vẫn ngồi xổm một chỗ giả bộ lãnh khốc, Tiểu Mao nhu thuận gật đầu: “Bọn em đều ăn rồi. Cơm nhà Hắc Đường ăn thật ngon, cha anh ấy nói chờ khi nào anh dậy có thể cho bọn em mỗi người thêm một hộp sữa chua.”

Đông Chí đứng dậy lấy sữa chua cho hai tiểu tử kia.

Hắc Đường thấy được ăn cuối cùng mới cho Đông Chí một sắc mặt hòa nhã, lắc lắc cái đuôi hỏi anh: “Vì sao mi lại dậy muộn hơn cha ta?”

Vành tai Đông Chí hơi nóng lên: “Bởi vì hôm nay tao không đi làm.”

“Ý mi là…” Hắc Đường ánh mắt phức tạp nhìn anh: “Về sau cha sẽ phải nuôi cả hai chúng ta?!”

Đông Chí nhất thời thẹn quá thành giận: “Ai vô dụng như mày còn cần cha mày nuôi?! Ông đây có tiền lương của mình, từ rất lâu trước đây tao đã không cần cha tao nuôi rồi! Ông đây tự nuôi được mình nhá!”

Hắc Đường trầm mặc một hồi, a lên một tiếng: “Vậy ta an tâm.”

Đông Chí: “…”

Đông Chí kịp ra khỏi nhà trước khi bị con ngốc cẩu này tức chết, vận khí không tồi bắt được xe ở ngay trước cửa khu, đi thẳng tới quán trà Thanh Hà ở gần cổng trường.

Trịnh Từ quả nhiên đã ở bên trong chờ anh. Mấy ngày không gặp, vị cao phú soái đi giữa sân trường hấp dẫn vô số ánh mắt các cô giáo chưa chồng ngày trước cư nhiên hiện tại không thèm cạo râu trước khi xuất

môn, y phục trên người cũng nhăn nhúm khó coi. Tuy rằng chưa đến mức quá lôi thôi nhưng loại thần thái phi dương trên người gã trước đây đã không còn nhìn thấy.

Đông Chí sửng sốt một chút, cảm thấy không ổn khẽ nhíu mày.

Trịnh Từ đã đứng lên, ánh mắt dừng lại trên mặt Đông Chí, tựa như một giây cũng không nỡ dời đi: "Đông Chí, em đã đến rồi?!"

Đông Chí ngồi xuống đối diện gã: "Chờ lâu chưa?"

"Không sao." Trịnh Từ hai tay xoắn lại với nhau tựa như đột nhiên không biết nên nói gì cho phải.

Khoảng cách gần như vậy, Đông Chí có thể thấy rõ ràng thần sắc tiều tụy nơi đáy mắt gã. Anh không biết thần sắc mệt mỏi này là vì sao, mà anh cũng không muốn hỏi. Đường đi là do mỗi người tự chọn, muốn trở thành một nhà lãnh đạo gia tộc đủ tư cách, hẳn sẽ không được thoải mái đi.

Trầm mặc một khắc, Trịnh Từ đột ngột mở miệng hỏi: "Nghe nói em rất thân với Trang Châu?"

Đông Chí hỏi lại: "Nghe ai nói?"

Trịnh Từ lại trầm mặc.

Đông Chí cười cười: "Trịnh Từ, tôi đã nói với anh rồi, đối với tôi chỉ có chuyện một đao cắt đứt, hoàn toàn không có chuyện sau khi chia tay vẫn là bạn. Tôi cũng không tin có chuyện đó. Anh nói thẳng đi, anh tìm tôi có chuyện gì?"

Trên mặt Trịnh Từ toát ra thần sắc giãy dụa: "Anh có rất nhiều lời muốn nói với em, Đông Chí, trong lòng anh…"

Đông Chí khoát tay đánh gãy lời gã: "Trịnh Từ, không phải anh định kêu tôi quay đầu lại gặm rơm đó chứ?"

Trong mắt Trịnh Từ hiện lên một tia cực quang sáng chói: "Đông Chí, trước kia anh không có năng lực giữ gìn tình cảm của chúng ta. Anh hy vọng em có thể cho anh thêm một cơ hội. Anh…"

Đông Chí như có điều suy nghĩ nhìn gã: "Anh muốn nói chính là cái này?"

Thần sắc Đông Chí quá mức bình tĩnh, khiến Trịnh Từ nhịn không được có chút hốt hoảng. Giống như mọi chuyện chắc chắn sẽ tan rã. Trịnh Từ xúc động muốn cầm tay Đông Chí đang để trên bàn lại bị anh nhanh chóng thu tay lại tránh đi.

"Trịnh Từ." Đông Chí đứng dậy: "Đủ rồi."

Trịnh Từ chưa bao giờ bị anh quát lớn như vậy, sửng sốt một chút, đưa tay lau mặt một phen: "Từ khi anh trở lại đây không ngày nào anh được ngủ ngon giấc. Đông Chí, anh mơ thấy chuyện chúng ta ở trường học…"

Đông Chí nhếch miệng, trên mặt hiện ra biểu tình giống như muốn cười, nhưng nụ cười kia cuối cùng không thể thành hình: "Vậy sao, còn tôi ngược lại chưa từng mơ về chuyện trước kia. Chắc do bình thường chả bao giờ nhớ tới đi."

Trịnh Từ nhìn anh, con ngươi ủ dột trong mắt hiện lên chút ánh sáng gần như dữ tợn: "Anh đã nói với em, cho anh vài năm đủ để thanh trừ tất cả chướng ngại vật giữa chúng ta. Anh nói được làm được."

Đông Chí không tránh không né nhìn lại gã, thần sắc bình thản gần như lạnh lùng: "Tôi cũng đã nói với anh, một đao cắt đứt, về sau không liên quan gì tới nhau. Tôi cũng nói được làm được."

Trịnh Từ giống như bị đánh trúng một gậy, huyết sắc trên mặt từ từ nhạt dần, trong mắt lại dâng lên thần sắc không cam lòng mãnh liệt: "Cho anh một lý do, Đông Chí."

Đông Chí còn chưa kịp nói gì, di động Trịnh Từ đặt trên mặt bàn bỗng vang lên. Trên màn hình hiện tên: Tiểu Bắc.

Trịnh Từ không động đậy, đôi mắt cố chấp nhìn Đông Chí.

"Anh có tư cách gì yêu cầu tôi cho lý do? Hả?" Đông Chí lại nhìn chằm chằm điện thoại của gã, thần sắc trong mắt chậm rãi khôi phục vẻ hờ hững không quan tâm mọi chuyện như thường ngày: "Kỳ thật, so với cái gọi là giải thích hay lý do, tôi càng muốn biết anh vì cái gì lại nghĩ muốn tìm tôi? Là cuộc sống bây giờ khiến anh cảm thấy phiền chán? Muốn trốn tránh?"

Trịnh Từ nhắm mắt lại: "Không phải như vậy, Đông Chí."

"Lúc ở trường, anh có thể vì Đồ Tiểu Bắc mà rời bỏ tôi, hiện tại anh sẽ không phải vì muốn có tôi mà rời bỏ Đồ Tiểu Bắc đấy chứ. Trịnh Từ, tình cảm của người khác đối với anh rốt cuộc tính là gì? Anh muốn giữ liền giữ, muốn ném liền ném?" Đông Chí lắc đầu: "Tôi thật sự không ngờ, anh cư nhiên vẫn còn giữ tật xấu giống trước đây."

Trịnh Từ một phen bắt được cổ tay Đông Chí, vội vàng biện giải: "Anh có nỗi khổ riêng, Đông Chí. Em cho anh thêm chút thời gian, những phiền toái này anh đều sẽ giải quyết hết thảy."

"Sẽ giải quyết à?" Đông Chí lắc đầu, gạt phắt tay gã tránh đi: "Nhưng tôi đã không cần nữa. Hôm nay tôi tới đây là muốn nói rõ ràng với anh. Hiện tại tôi đã có cuộc sống riêng của mình, hơn nữa còn sống rất tốt. Thực yên bình, thực hạnh phúc, hoàn toàn thỏa mãn mọi kỳ vọng của tôi. Nguyện vọng lớn nhất của tôi đó

là vẫn có thể tiếp tục trải qua cuộc sống như vậy. Tôi hy vọng anh có thể nể mặt chúng ta từng học chung trường mà giơ cao đánh khẽ, đừng tới quấy rầy tôi nữa."

"Còn anh…" Đông Chí xoay người mở cửa phòng: "Cuộc đời anh hoàn toàn không liên quan gì tới tôi. Trịnh Từ, kỳ thật tôi rất muốn nói một câu chúc phúc cho anh. Nếu anh có thể không tới quấy rầy cuộc sống của tôi nữa, tôi nghĩ câu nói của tôi sẽ càng thêm có thành ý."

"Trịnh Từ, chúc anh hạnh phúc."

43. Chương 43: Thân Bất Do Kỷ

Khi từ quán trà đi ra, trong lòng Đông Chí có chút trống rỗng.

Đây là một loại cảm giác không thể nói rõ, tựa như mất trọng lực. Ý thức anh chưa bao giờ tinh tường như lúc này, quá khứ từng trải qua trong lúc vận mệnh xoay vần giống như một bàn tay bất ngờ lật ngửa. Một chiếc bánh mỳ nhân thịt nhìn vốn hoàn mỹ ngon lành cũng bởi cú lật đó mà lộ ra một mặt còn lại cơ hồ xấu xí bẩn thỉu.

Đông Chí có chút mơ hồ đứng ở bên đường, không hiểu vì sao trong đầu lại có so sánh như vậy, điều này tương đương với trong danh sách những món ăn anh thích sẽ thiếu đi một món. Anh nhỡ rõ thời đại học, anh đặc biệt thích ăn bánh mỳ nhân thịt ở quán ăn gần cổng trường, bên trong nhân còn có cải trắng nấm hương, rau hẹ, trứng gà, hành tây, thịt heo… mỗi loại đều đặc biệt thơm ngon, nếu ngủ dậy muộn sẽ không có mà mua. Khi đó Trịnh Từ mỗi sáng sớm đều cố ý chạy một vòng lớn giúp anh mua bánh mỳ nhân thịt, khi đưa tới kí túc xá, bánh vẫn còn nóng hôi hổi…

Đông Chí ngồi xuống chiếc ghế dài kê ven đường ngơ ngạc nhìn chiếc dãy đèn lồng đỏ bởi vì gần tết âm lịch nên được treo lên. Anh kỳ thật không phải loại người hay nhớ về quá khứ nhưng giờ khắc này, trong đầu có một thứ gì đó vẫn luôn áp lực đè chặt trong lòng thậm chí có xu thế sắp vỡ toang ra, muốn trấn áp cũng áp không được. Anh nhớ lúc mới gặp nhau lần đầu, Trịnh Từ nháy mắt dại ra, lần đầu hẹn anh cùng tới thư viện, biểu tình có vẻ khẩn trương, lần đầu nắm tay nhau đi trong đêm trên sân trường, lòng bàn tay gã đầy mồ hôi…

Sau bao năm chia tay, Đông Chí lần đầu tiên nhìn thẳng vào quá khứ vẫn bị anh chôn dấu dưới tận đáy lòng, lúc này thực bình tâm tĩnh khí đem mọi chuyện cũ từ đầu tới cuối chải vuốt lại một lần.

Khi đó anh còn rất trẻ, có một người nguyện ý mỗi ngày mua bữa sáng cho mình, cùng mình tới thư viện hay tới phòng vẽ tranh, lợi dụng danh nghĩa tất cả vì tình yêu mà xem nhẹ mặt trái của tình yêu còn viết hai chữ: trách nhiệm. Một nam nhân có trách nhiệm, chọn một nam nhân không dám gánh chịu trách nhiệm, tình yêu của họ cũng chỉ là một câu nói suông.

Hoặc là do khi đó Trịnh Từ cũng còn quá trẻ, mà cái gọi là tiền đồ lại quá mức mê người, gã căn bản không cản nổi lực hấp dẫn của nó. Vừa rồi trong quán trà, Đông Chí còn muốn nói với gã thêm một câu: anh đã

sớm chọn lựa con đường của anh, vậy xin anh cố chịu đựng, kiên định mà tiếp tục đi tiếp đi.

Đừng quay đầu lại, đừng đổi ý.

Mọi chuyện xảy ra trên thế gian này, không thể thay đổi được chính là hai chữ 'Hối Hận'.

Khi điện thoại của Trang Châu gọi tới, Đông Chí đã bình phục tâm tình, đang chuẩn bị bắt xe về nhà. Anh cảm thấy vận khí của người này quả thực quá tốt, mỗi lần gọi điện tìm mình đều vô cùng đúng thời điểm, đều hoàn toàn tránh được thời gian anh muốn một mình suy nghĩ. Khi sóng triều cảm xúc dần bình ổn, muốn tìm một người chia sẻ hay ở cạnh, người kia tựa như biết trước mà đúng lúc xuất hiện.

Cơ hồ mỗi lần đều như vậy.

Đông Chí mỉm cười trêu chọc: "Anh biết bấm đốt ngón tay xem thời vận à?"

"Hả?" Trang Châu nghe không hiểu, nhưng hắn có thể cảm nhận được tâm tình Đông Chí lúc này cũng không tệ lắm, liền cười nói: "Có một tin tốt, em có muốn nghe không?"

Đông Chí hỏi lại hắn: "Tin về Tiểu Mao sao?"

Trang Châu cười nói: "Thật thông minh."

Đông Chí: "…"

Kiểu khích lệ ngu ngốc như vậy, là thói quen dưỡng thành do ở chung lâu ngày với cái con ngốc cẩu Hắc Đường kia sao?

Ngày hôm qua, lúc tắm rửa cho Tiểu Mao, Tiểu Mao đọc số điện thoại nhà chủ nhân ở Trùng Khánh nó từng nhìn thấy qua màn hình điện thoại, nói cho Đông Chí. Trang Châu cảm thấy chỉ có một dãy số này không đáng tin, liền lấy luôn cả số điện thoại ghi trên mặt vòng cổ của Tiểu Mao gửi cho cấp dưới ở chi nhánh Trùng Khánh, nhờ bọn họ hỗ trợ điều tra tình hình nhà người ta một chút.

"Là thế này." Trang Châu giải thích: "Anh nhờ nhân viên đi tìm nhà ông chủ kia, nói cho ông ấy biết chúng ta là nhân viên trong hiệp hội bảo vệ chó đi lạc, phụ trách toàn bộ hành trình đưa cún cưng của ông ấy về nhà."

"Ông ấy đồng ý?" Đông Chí cảm thấy cái tên hiệp hội bảo vệ chó đi lạc nghe có chút ngu ngu, nhưng thời gian ngắn ngủi có thể bịa ra một lý do tương đối như vậy cũng đã rất tốt rồi.

"Ừ, đương nhiên." Giọng Trang Châu có chút hưng phấn: "Chủ nhân cũ của Tiểu Mao rất kích động, nói

vốn không phải muốn bỏ Tiểu Mao ở lại, chỉ là lúc ấy cả nhà lên tàu, người ta không cho mang sủng vật theo, không còn cách nào khác, chỉ có thể tạm thời phó thác cho người khác."

Tình huống này đã sớm nghe Tiểu Mao nói qua, mặc kệ thế nào, có thể trở về bên cạnh chủ nhân, đối với Tiểu Mao mà nói đã là chuyện rất tốt rồi.

Trang Châu lại hỏi: "Em đang ở đâu? Trường học?"

"Không phải." Đông Chí thuận miệng đáp: "Em đang ngồi ven đường phơi nắng." nói xong câu đó, anh theo bản năng ngẩng đầu nhìn trời, vừa ngẩng đầu mới phát hiện hôm nay bầu trời xám xịt lại đầy mây.

Đông Chí: "…"

Trang Châu: "…"

Đông Chí khô khốc cười gượng hai tiếng: "Vậy… anh đang ở đâu thế?"

Trang Châu tựa hồ thở dài: "Anh đang định về nhà. Hòa Thanh gọi điện nói kế hoạch của bọn họ diễn ra sớm hơn chút, sáng sớm mai đã đi luôn rồi, lát nữa cậu ấy sẽ tới đón Tiểu Mao."

Đông Chí vội nói: "Vậy em lập tức về."

"Em đang ở bên ngoài? Chỗ nào?"

Đông Chí nói địa chỉ.

"Anh qua đó đón em." Trang Châu nói: "Vừa lúc ăn cơm trưa xong rồi cùng về."

"Được." Đông Chí nhìn trái nhìn phải: "Tới chỗ nhà hàng lần trước ăn thịt khô sao củ cải đi. Nói với Hòa Khoan bảo ông chủ ở đó bán riêng thịt khô cho chúng ta."

Trang Châu mỉm cười đáp ứng: "Được."

****

Trịnh Từ đứng ở sau hộp đèn góc đường, từ xa nhìn Đông Chí thất thần ngồi trên ghế, thấy biểu tình trên mặt em ấy lúc thì hoảng hốt lúc thì mỉm cười, trong lòng tựa như bị kim đâm, vừa tê dại vừa đau đớn. Hắn nhớ rõ lúc chia tay, Đông Chí cũng giống thế này, thực bình tĩnh nói lời từ biệt với hắn. sau đó một mình đi dọc theo cái hồ nhỏ trong khuôn viên trường thật lâu, tới khi hoàng hôn mới ngồi xuống ghế đá,

cứ thế ngồi đó cho tới khi trời tối hẳn.

Trịnh Từ cứ như vậy từ xa dõi theo Đông Chí, chính hắn cũng không rõ vì sao mình phải làm vậy. Hắn biết hắn luyến tiếc người này, nhưng hắn không còn cách nào khác, Đồ Tiểu Bắc đề ra trước mắt hắn một lựa chọn phi thường hiện thực, nếu muốn trở nên nổi bật nhất trong Trịnh gia thì không còn lựa chọn nào khác. Ngay chính cổ nhân cũng đã nói đại trượng phu kiến công lập nghiệp — không có sự nghiệp của riêng mình, thân phận địa vị không bằng người, thì có tư cách gì bàn chuyện tình cảm? Hắn biết hắn đã lựa chọn hướng đi có lợi nhất cho mình. Nhưng một khắc kia, thấy thân ảnh Đông Chí bị bóng đêm từng chút nuốt chửng, chỗ trái tim lại đau đớn không thở nổi.

Là chính hắn đã nói hắn và em ấy không thể tiếp tục, không thể cùng một chỗ. Khi nói lời này, hắn tinh tường biết trong lòng mình vẫn còn ôm một kỳ vọng bí ẩn: hy vọng một ngày nào đó hắn sẽ lại lần nữa xuất hiện trước mặt em ấy. Trịnh Từ cảm thấy, vô luận hiện tại hắn có lựa chọn thỏa hiệp thế nào, thì kỳ vọng bí ẩn đó vẫn luôn là động lực ủng hộ hắn kiên trì bước tiếp.

Hắn chưa từng nghĩ tới, hoặc là nói, hắn thủy chung không dám nghĩ, một ngày nào đó khi hắn thật sự đứng trước mặt, Đông Chí lại không cần hắn, sẽ không còn dùng ánh mắt ôn nhu nhìn hắn nữa.

Trong cặp mắt màu trà thủy nhuận đã có bóng dáng của một người khác.

Trịnh Từ thấy Đông Chí nhận điện thoại, trong mắt rút đi vẻ mờ mịt trống rỗng vừa rồi mà dần thay bằng nét sáng ngời dồi dào sinh khí, biểu tình trên mặt cũng trở nên nhu hòa hơn. Em ấy hơi nghiêng đầu nói gì đó với người đầu dây, bên môi thường trực một nụ cười nhẹ. Đây là biểu tình hắn vốn vô cùng quen thuộc, cách một thời gian dài, lần thứ hai nhìn lại khiến hắn trong nháy mắt có ảo giác, giống như thời gian dừng lại ở thật lâu thật lâu trước kia giống như trong giấc mơ hắn hay thấy mỗi đêm.

Trịnh Từ không biết mình đã phát ngốc bao lâu, chờ tới khi hắn hồi phục tinh thần lại, người ngồi trên ghế đã không thấy đâu. Hắn chậm rãi đi qua đó ngồi xuống, cảm thấy bản thân đã mệt mỏi tới mức tay cũng không muốn nhấc lên. Hắn nghe thấy tiếng chuông di động không ngừng vang lên trong túi áo, tựa như tín hiệu quỷ đòi mạng trong các câu chuyện kinh dị. Điều này khiến hắn cảm thấy phiền chán vô cùng. Càng bi ai chính là, cảm xúc phiền chán này hắn đã tập mãi thành quen.

Lúc đầu khi mới quen biết, Đồ Tiểu Bắc mới chỉ là một tiểu hài tử, thấy người lạ liền trở nên ngại ngùng chỉ mỉm cười không nói. Khi đó mẹ Trịnh Từ mỗi lần nhìn thấy Đồ Tiểu Bắc đều sẽ nói: "Ai nha, Tiểu Bắc sao lại ngoan như vậy, quả thực chính là tiểu vương tử trong câu chuyện cổ tích đi." Hắn biết lời mẹ hắn chỉ có ý nịnh nọt bợ đỡ nhà người ta, bởi vì tất cả mọi người đều biết Đồ Tiểu Bắc và Đồ Thịnh Bắc là cùng một mẹ sinh ra, mà Đồ Thịnh Bắc ván đã đóng thuyền được xác lập là người thừa kế tiếp theo.

Tuy rằng như thế, Trịnh Từ vẫn cảm thấy mẹ hắn nói không sai, hồi bé, Đồ Tiểu Bắc thực sự rất ngoan, người gặp người thích. Khi đó Đồ Thịnh Bắc phải học rất nhiều thứ, cho nên không thể mỗi ngày chơi đùa cùng em trai được. Trịnh Từ lớn hơn Đồ Tiểu Bắc hai tuổi, vừa lúc Đồ Tiểu Bắc cũng thích quấn lấy hắn chơi cùng, mẹ hắn lại thập phần vui vẻ khi thấy hắn có quan hệ tốt với anh em Đồ gia — Nếu Trịnh Từ không có trợ lực, muốn trổ hết tài năng nổi bật hơn hẳn đám tôn tử đồng lứa trong Trịnh gia là điều vô cùng khó khăn. Vì thế thuận lý thành chương, Trịnh Từ và Đồ Tiểu Bắc cứ như vậy càng ngày càng thân thiết.

Đám hài tử đồng lứa Trịnh gia cũng không thân thiết gì, Trịnh Từ khi đó coi Đồ Tiểu Bắc như em trai mình, có gì ngon, có gì vui đều nghĩ tới cậu ta, thậm chí có khi còn có một loại cảm giác đặc biệt thỏa mãn: Đồ Tiểu Bắc đối với mình so với anh trai cậu ta còn thân thiết hơn.

Nhưng loại thân thiết này rốt cuộc từ khi nào đã bắt đầu thay đổi?

Trịnh Từ không nghĩ ra được, rõ ràng hết thảy mọi chuyện đều hoàn mỹ như thế. Có em trai quan hệ thân thiết, có người yêu chí thú hợp nhau, chỉ trong nháy mắt, hết thảy đều trở nên hoàn toàn biến đổi.

Khi Đồ Tiểu Bắc nói với hắn: "A Từ, em sẽ bảo anh hai em giúp anh chiếm được Trịnh gia, anh có yêu cầu gì em đều sẽ giúp. Nhưng mà…"

Nhưng mà trợ giúp có điều kiện.

Trịnh Từ lúc đầu cảm thấy gần như khiếp sợ, hắn chưa bao giờ biết hài tử luôn như hình với bóng cùng mình, tiểu công tử hiển quý thế gia lại có tâm tư như thế đối với mình. Nhưng đến khi biết được, hắn mới hiểu ra, vô luận khi đó hắn có muốn cự tuyệt Đồ Tiểu Bắc thì Đồ Tiểu Bắc cũng không phải là người có thể dễ dàng cho phép hắn cự tuyệt.

Nếu Đồ Tiểu Bắc là gông cùm thì hắn đã tự tay treo cái gông đó lên cổ mình.

Giữa bọn họ rất quen thuộc, cơ hồ không có bí mật riêng. Loại thân mật khăng khít này đã chuyển biến thành một loại quan hệ khác cơ hồ càng thêm thân mật khăng khít giống như một chuyện thuận lý thành chương. Trịnh Từ tuy rằng vì chuyện không thể không bỏ rơi Đông Chí mà cảm thấy rối rắm khổ sở, nhưng thật ra, so với thống khổ Đồ Tiểu Bắc mang tới cho hắn, thật sự điều đó chỉ là bé nhỏ không đáng kể.

Giữa bọn họ không phải không có ngày vui nhu tình mật ý. Mỗi khi tâm tình Đồ Tiểu Bắc vui vẻ, cậu ta cũng thập phần ôn nhu săn sóc. Cậu ta muốn chơi gì, hắn cũng chơi cùng, vẫn có thể khiến cuộc sống sinh hoạt của cả hai có nhiều màu sắc phong phú. Đáng tiếc chính là, thời gian vui vẻ tình nùng mật ý này cũng không duy trì được lâu, hai người dần trở nên thường xuyên cãi vã, tính cách cả hai cũng bắt đầu hiển lộ những góc cạnh trước đây đã che giấu.

Khắc khẩu, hòa hảo, tranh cãi ồn ào…

Vô tận không dứt.

Cuộc sống sinh hoạt của cả hai dần khiến bọn họ không thở nổi, tựa như hãm sâu trong vũng bùn, liều mạng muốn thoát ra nhưng hết lần này tới lần khác đều ngã trở về. Cuộc sống sinh hoạt nặng nề như một bức tranh ảm đạm khiến sự tồn tại của Đông Chí càng trở nên nổi bật bắt mắt hơn, tựa như một dấu hiệu có thể dẫn đường cho linh hồn hắn được cứu rỗi.

Vì thế trong lòng hắn càng dấy lên hy vọng. Dục vọng muốn tiếp cận người kia lại một lần nữa dâng lên

mãnh liệt. Cơ hồ thiêu đốt lý trí hắn, cơ hồ quên đi thủ đoạn của anh em Đồ gia. Hiện giờ nghĩ lại, từ khi hắn buông tha Đông Chí mà lựa chọn Đồ Tiểu Bắc, cuộc đời của hắn đã không còn do hắn làm chủ.

Trịnh Từ cúi đầu nhìn nhìn lòng bàn tay đang mở ra của mình. Hắn làm thế nào cũng không hiểu nổi, rõ ràng hắn đã cố gắng nhiều như vậy, vì sao cuộc đời hắn ngược lại càng trở nên… thân bất do kỷ?

44. Chương 44: Không Thể Tha Thứ

Ăn xong cơm trưa hai người lái xe về Ngự Cảnh Uyển. Xe vừa mới tiến vào con đường rợp bóng cây trước cổng nhà, đã nghe thấy từ xa truyền tới tiếng Hắc Đường gầm gừ sủa ầm ĩ, cũng không biết đã xảy ra chuyện gì mà tiếng sủa nghe thập phần nóng nảy. Trang Châu nuôi nó lâu như vậy cho tới bây giờ chưa từng thấy nó có phản ứng mãnh liệt như thế, trong lòng không khỏi có chút sốt ruột, chờ tới khi lái tới trước cổng nhà mới phát hiện xe Hòa Thanh đang đỗ bên ngoài, cách một lớp song sắt hoa văn tinh tế, thủ phạm Hắc Đường ở bên trong hung ba ba gầm gừ với anh ta.

"Sao vậy nhỉ?" Trang Châu buồn bực: "Hắc Đường bình thường thấy Hòa Thanh cũng không như vậy?"

Đông Chí hé miệng cười vui vẻ, không lên tiếng.

Trang Châu dừng xe cạnh Hòa Thanh, đẩy cửa bước xuống nhẹ giọng quát lớn với Hắc Đường: "Đang giữa trưa, con sủa ầm ĩ cái gì? Cẩn thận hàng xóm tới hiệp hội động vật tố cáo con."

Hắc Đường thấy cha mình về, kiêu ngạo nhất thời biến mất, ủy ủy khuất khuất nức nở hai tiếng. Trang Châu lúc này mới chú ý phía sau nó là Tiểu Mao đang nằm úp sấp, thò thò cái đầu ra ngó nghiêng, cũng không biết là bị Hòa Thanh dọa hay là bị Hắc Đường nổi bão dọa.

Trang Châu lại hỏi Hòa Thanh: "Cậu đã làm gì mà kích thích Hắc Đường nhà tôi thành như vậy?"

Hòa Thanh và Đông Chí cùng chào hỏi nhau rồi mới quay sang Trang Châu lộ ra biểu tình thập phần oan uổng: "Ngay cả cổng nhà anh tôi còn chưa sờ tới, anh nói tôi có thể làm gì?"

Hắc Đường ở bên cạnh gầm gừ kêu thêm mấy tiếng, đôi mắt lam sắc mở to tội nghiệp nhìn cha nó.

Đông Chí lại bật cười khoái trí.

Hắc Đường nhìn thấy phản ứng của anh, gương mặt lập tức trở thành từ hai lỗ mũi căm giận văng ra hai cỗ khí thô, xoay người gặm gáy Tiểu Mao nhanh như chớp chạy đi.

Trang Châu: "…"

Hòa Thanh: "…"

Hai người hai mặt nhìn nhau, sau đó đồng thời dời tầm mắt nghi hoặc sang nhìn Đông Chí đang đứng cười ngây ngô: "Nó bị làm sao vậy?"

"Hai người đều không nhìn ra sao?" Đông Chí cười nói: "Hắc Đường tức giận như vậy… là vì nó không muốn Hòa Thanh đem Tiểu Mao đi."

Hắc Đường ngậm Tiểu Mao nhanh như chớp xông vào phòng khách, vốn định lên lầu trốn đi, bước được hai bậc thang lại bức bách buông tha chủ ý này.

Tiểu Mao trước khi tới nhà Hắc Đường, nó đã ở trong quán lẩu chừng mười ngày, tuy rằng sau phòng bếp, ông chủ trước đây đã cố ý làm cho nó một cái cửa nhỏ cho nó ra vào, nhưng từ khi quán lẩu bị niêm phong không còn ai chuẩn bị đồ cho nó ăn nữa. Đồ ăn cùng nước uống cũng hết, đối với một con chó được nuôi trong nhà lâu năm, luôn có sẵn đồ ăn thức uống nên Tiểu Mao không biết phải đi đâu tìm thức ăn. Nó từ nhỏ đã lớn lên cạnh con người, cho tới bây giờ cũng chưa từng tự mình đi kiếm ăn, mà các thùng rác phụ cận quanh đó đều đã bị đám chó hoang phân chia địa bàn chiếm hết rồi, cho dù có đánh nhau, nó căn bản không phải đối thủ của chúng nó. Vì thế phân nửa thời gian đó, nó đều để bụng rỗng.

Sau khi tới nhà Hắc Đường, ngẫn ngủi chưa tới hai ngày, lông của Tiểu Mao đã trở nên bóng mượt đầy đặn. Hơn nữa trước khi Hòa Thanh tới, nó và Hắc Đường cũng đã ăn một hộp sữa chua, bụng đều tròn xoe. Hắc Đường cẩu thiếu gia từ nhỏ sống trong an nhàn sung sướng, ít khi phải làm việc gì cần tới thể lực, cho nên ngậm Tiểu Mao chạy được mấy bước là dừng lại thở, cuối cùng quay đầu dứt khoát chui luôn vào ổ chó của mình, đem Tiểu Mao nhét vào trước, sau đó chui vào theo, ngồi chặn cửa.

Trang Châu mở cửa nhà, cùng Đông Chí và Hòa Thanh đi tới cửa bếp tìm, thì thấy Hắc Đường đang dùng cái mông vĩ đại của nó bịt luôn cửa ổ chó, đầu hướng vào trong, cúi đầu không biết đang bận cái gì. Trang Châu có chút bất đắc dĩ ngồi xổm xuống, từ khe hở nhìn vào trong, tựa hồ có thấy Tiểu Mao thảm thương đang bị nó ném vào tít trong cùng, chôn dưới tấm thảm lót.

Đây là… muốn đem Tiểu Mao giấu đi?!

Trang Châu dở khóc dở cười, thở dài ngồi xổm xuống cạnh ổ chó, nhẹ giọng gọi con trai: "Hắc Đường?"

Động tác của Hắc Đường ngừng một chút, quay đầu lại nhìn cha nó một cái, lại tiếp tục công việc đang làm chôn Tiểu Mao dưới cái thảm.

Trang Châu nhất thời cảm thấy cẩu nhi tử nhà mình vừa ngốc ngốc vừa đáng yêu, nhịn không được sán lại gần xoa xoa lông nó một phen: "Hắc Đường, đừng nghịch nữa."

Hắc Đường không để ý tới hắn, chôn Tiểu Mao xong, cũng mặc kệ Tiểu Mao giãy dụa cật lực muốn thoát khỏi cái thảm đang vùi lấp mình, Hắc Đường đặt mông ngồi lên trên, rắn rắn chắc chắc ngăn chặn Tiểu Mao không cho nó động đậy nữa.

Trang Châu: "…"

Trang Châu thở dài, quyết định cùng con trai nói đạo lý: "Hắc Đường, Tiểu Mao phải về nhà mình, ngoan nào. Con không muốn nó được gặp lại cha mình sao?"

Hắc Đường cố chấp không chịu nhúc nhích.

"Nó vẫn phải về nhà, đúng không?"

Hắc Đường miệng ô ô hai tiếng, cũng không biết là muốn phản bác cái gì.

Hòa Thanh nhìn thú vị, bước lại gần ngồi xuống cạnh hắn, cười nói: "Hắc Đường, Tiểu Mao không phải là vợ mày đấy chứ? Mày nhìn bộ dạng mày bảo hộ nó khẩn…"

Trang Châu liếc mắt lườm Hòa Thanh một cái, Hòa Thanh cười càng vui vẻ: "Hay là mày đi cùng tao đi, ra thế giới bên ngoài lang bạt một phen, mỗi ngày canh giữ chạy nhảy trong cái sân bé tý này còn có ý nghĩa gì nữa. Mày nghĩ xem, đến lúc đó mày có thể dẫn Tiểu Mao của mày bỉ dực song phi (chim liền cánh bay đi), quá hào hứng đi."

"Ra thế giới bên ngoài làm chó hoang sao?!" Trang Châu bị giọng điệu dụ khị của Hòa Thanh chọc tức đến cười rộ lên: "Tới thùng rác bới cơm thừa ăn? Bị người ta dùng đá ném đuổi đi? Nói không chừng còn bị bắt cho vào quán thịt chó?!"

Hắc Đường trợn tròn mắt, lông trên cổ khẽ run lên.

Hòa Thanh gãi gãi mũi, xấu hổ cười: "Ai nha, nào có thê thảm đến vậy…"

Tiểu Mao bị Hắc Đường đè nặng, khó chịu, ở dưới cái thảm ô ô kêu mấy tiếng. Hắc Đường không tình nguyện xê mông sang bên cạnh, ánh mắt vẫn nhìn chằm chằm bên ngoài ổ chó, cảnh giác vô cùng.

Đông Chí đứng đằng sau xem náo nhiệt trong chốc lát, cảm thấy tiếp tục gây sức ép thế này cũng không phải biện pháp: "Thôi, hai người lên nhà uống trà đi, để em nói chuyện với Hắc Đường thiếu gia."

Trang Châu ánh mắt phức tạp nhìn Đông Chí một cái, rồi lôi kéo Hòa Thanh lên phòng khách. Khi đi qua cửa kéo thủy tinh, vẫn nhịn không được liếc nhìn về sau, thấy Đông Chí đã khoanh chân ngồi bệt xuống trước ổ chó, tư thế giống như muốn tâm bình tĩnh khí nói chuyện. Hắc Đường ánh mắt hung ba ba tựa như một chút cũng không muốn thỏa hiệp.

Đang định tiếp tục nhìn lén, cánh tay đã bị Hòa Thanh kéo đi: "Đi thôi, đừng nhìn nữa, thầy Lăng nhà anh so với hai chúng ta còn có tác dụng hơn, anh tin không?"

Trang Châu trong lòng khẽ động.

Hòa Thanh nói thêm: "Aiz, tôi nói mấy câu này anh đừng cười nha. Tôi cảm thấy thầy Lăng nhà anh, ánh mắt có một loại hương vị nói không nên lời, không chỉ riêng loại thanh cao kính nhân của nghệ thuật gia…mà nói thế nào nhỉ, nhìn đặc biệt sạch sẽ. Aiz, anh từng nghe thấy người siêu nhiên chưa? Chính là dạng người vừa sinh ra đã có năng lực thần bí đặc biệt hơn người, có thể cùng vạn vật thông linh ấy."

"Cậu bị ngộ tiểu thuyết à?" Trang Châu mất tự nhiên cười cười, tâm nói: may mà cậu ta không cảm thấy đầu óc Đông Chí nhà mình có vấn đề, thật khiến người ta thấy mừng.

Hòa Thanh thực cảm khái nói: "Tôi cứ luôn cảm thấy cậu ấy chính là loại người này. Anh xem lúc cậu ấy chăm sóc mèo hoang, nhãn lệ tuôn rơi…"

Hòa Thanh nghiêng đầu cảm thán trong chốc lát, thấy Trang Châu không để ý tới mình cũng lười nói nữa, nghiêng đầu nghe ngóng động tĩnh ở trong bếp. Thầy Lăng thấp giọng nói gì đó, ngữ điệu nhu hòa. Hắc Đường thường thường ô ô kêu hai tiếng, không còn hung hăng như vừa rồi, dường như có chút làm nũng.

Hòa Thanh ném cho Trang Châu một ánh mắt "Anh thấy chưa, tôi nói đâu có sai." Lại chua chát cảm thán thêm một câu: "Cũng không biết tiểu tử anh dẫm phải vận cứt chó gì cư nhiên có thể cua được người như vậy tới tay. Chậc."

Trang Châu nhướn mày nhìn Hòa Thành: "Sao, thấy hâm mộ?"

Hòa Thanh gãi cằm nghĩ nghĩ: "Hâm mộ thì có hâm mộ, nhưng người như vậy tôi sẽ không theo đuổi đâu. Anh không hiểu ngoại ý trong lời tôi chính là tôi cảm thấy người như thầy Lăng làm sao lại tìm một phàm nhân thô tục như anh làm người yêu được chứ?"

Trang Châu: "…"

"Cho nên…" Hòa Thanh nhún vai: "Tôi sao có thể để cho người yêu mình suốt ngày bị người khác tò mò xem xem có phải đầu óc có vấn đề hay không, rốt cuộc em ấy xuất phát từ nguyên nhân gì mới chấp nhận mình… Anh xem, đây là một vấn để rất thực tế đi."

Trang Châu nhấc chân hung ác đạp Hòa Thanh một cái, Hòa Thanh cười tránh né: "Á, á, á, quân tử động khẩu không động thủ. Anh nếu không thích nghe mấy lời này, thì chỉ nghe nửa câu đầu thôi, biết tôi rất hâm mộ anh là được rồi."

Hai người đang đấu khẩu, thì Đông Chí đi ra, trong ngực ôm Tiểu Mao, phía dưới móng vuốt của Tiểu Mao còn ôm một cái dép lê bằng nhung. Hắc Đường cúi đầu lững thững đi phía sau, bộ dáng thực không có tinh thần. Trang Châu thấy như vậy, tâm tình lập tức trở nên phức tạp. Bởi vì hắn nhận ra cái dép lê bằng nhung dưới chân Tiểu Mao chính là vật tâm ái của Hắc Đường, hai năm trước nó mặt dày mày dạn gặm được từ chân cha nó xuống, sau khi cướp được vẫn luôn giấu kỹ trong ổ chó, ai cũng không cho nhìn. Trang Lâm vẫn luôn gọi cái dép đó là trấn trạch chi bảo của Hắc Đường.

Hiện giờ, cư nhiên ngay cả trấn trạch chi bảo cũng đem cho đi… trán Trang Châu nhỏ một giọt mồ hôi bất đắc dĩ: cẩu nhi tử nhà hắn sẽ không phải bị hắn ảnh hưởng mà cũng trở thành chó đồng tính đấy chứ?! Nếu quả như thế thật thì vấn đề không còn đơn giản ở mức Hắc Đường mất đi một người bạn chơi cùng nữa, mà cẩu nhi tử hoạt bát nhà hắn đang… thất tình a. (Jer: =)))) cho em cười phát há há há…..)

Vẻ mặt Trang Châu đau lòng ôm con trai một cái: "Con trai, cha sẽ tìm cho con một con chó khác càng tốt, ờm, càng… đẹp trai hơn."

Hắc Đường buồn bã ỉu xìu lắc lắc cái đuôi không chút tinh thần, đôi mắt lam sắc tội nghiệp nhìn theo Tiểu Mao đang được Đông Chí bỏ vào trong lồng sắt giao cho Hòa Thanh. Tiểu Mao cách một lớp song sắt đối diện với nó, miệng phát ra tiếng kêu ô ô nhu hòa.

Đông Chí lúc này cũng chú ý tới bộ dạng đáng thương của nó, trong lòng có chút buồn cười. Anh đi qua xoa xoa đầu Hắc Đường: "Về sau có cơ hội có thể tới Trùng Khánh thăm Tiểu Mao mà, vẫn còn cơ hội gặp lại."

Hắc Đường dùng móng vuốt gạt tay anh ra, rất không kiên nhẫn xoay đầu sang bên kia.

Tiểu Mao đi rồi, Hắc Đường càng ủ rũ, ghé vào thảm trải sàn trước sô pha nằm im không nhúc nhích, không ra ngoài chơi, cũng không thèm ăn uống cái gì. Thậm chí cha nó cầm ra hộp sữa chua nó thích nhất tới trước mặt, nó cũng không thèm liếc mắt.

"Vậy phải làm sao bây giờ?" Trang Châu đau lòng. Nhi tử đáng thương của hắn thực sự bị thất tình sao?

Đông Chí cũng thấy Hắc Đường như thế này rất đáng thương, nhưng loại phiền muộn khi có bằng hữu bên cạnh rời đi, người ngoài có an ủi tới mấy cũng có tác dụng gì đâu? Huống chi Hắc Đường vẫn nhìn anh không thuận mắt, sợ nó nghĩ mình lấy thân phận mẹ kế đúng lúc này tới an ủi nó, nó mà cảm kích mới là kỳ quái.

"Hai ngày nữa là tốt rồi… đi?" Đông Chí không dám chắc, dù sao tính cách Hắc Đường cũng không giống với những con chó bình thường khác, vừa xảo quyệt vừa ác liệt, có đôi khi lại đặc biệt trẻ con.

Trang Châu cũng hết cách: "Có thể sao?"

Nhất định là có thể. Đông Chí trong lòng âm thầm liếc mắt xem thường. Anh cảm thấy loại mặt hàng như Hắc Đường chính là từ nhỏ tới lớn đều quá thuận lợi, cho tới bây giờ chưa từng trải qua cái gì gọi là suy sụp, cho nên khi Tiểu Mao rời đi đã đả kích nó không chịu nổi, chứ có chuyện gì đâu, hai ngày nữa chờ khi nó thích ứng lại với cuộc sống một mình trong nhà, hết thảy liền OK.

Trang Châu ngồi xếp bằng cạnh cẩu nhi tử nhà mình, từng chút từng chút vuốt lông cho nó. Hắc Đường yên tĩnh thế này khiến hắn thập phần không quen, bình thường vẫn hay ầm ĩ gà bay chó sủa khắp nhà, đột nhiên trở nên trầm mặc, loại chênh lệch này thật sự quá lớn.

Đông Chí nhìn động tác của hắn, nhịn không được hỏi một câu:"Anh không đi làm nữa à?"

Trang Châu đột nhiên nảy ra một suy nghĩ: "Hay là em dọn tới nhà anh ở đi."

Đông Chí cảm thấy mạc danh kỳ diệu: "Sao đột nhiên lại nhắc tới chuyện này?"

Trang Châu hai mắt tỏa sáng: "Không phải em đang nghỉ đông sao, ban ngày cũng không cần tới trường, ở nhà anh vừa lúc có thể giúp anh bồi Hắc Đường."

Đông Chí cũng không biết nên nói gì cho phải, trên thực tế, anh phi thường hoài nghi dụng ý của Trang Châu. Nghỉ, cho nên dọn qua giúp anh ấy chăm chó? Liệu anh ấy có dụng ý gì khác không? Nếu anh ấy thật sự có dụng ý gì tựa hồ cũng không cần vòng vo vậy đi, hay là… anh ấy thật sự muốn mình ở cùng Hắc Đường?

Hắc Đường lập tức ngồi bật dậy, quả thực không thể tin vào lỗ tai mình được nữa. Nó cảm thấy lần thứ hai trong ngày nó bị đả kích nặng nề: cha nó cư nhiên lợi dụng nó đang gặp khó khăn mà câu dẫn cáo trạng tinh chuyển vào nhà ở! Một chuyện đau khổ như vậy cư nhiên bị cha nó biến thành mồi câu dẫn dụ cáo trạng tinh!

Đây quả thực là chuyện không thể tha thứ!

Trên mặt Trang Châu lại lộ ra biểu tình vui mừng: "Em xem Hắc Đường cũng thực thích em, anh vừa mới nhắc tới chuyện này, nó đã lập tức lên tinh thần."

Đông Chí: "…"

Hắc Đường: "…"

Một người một chó nhìn nhau một chút, không hẹn mà đồng loạt xoay mặt đi.

Trang Châu mỉm cười gật đầu: "Cứ quyết định vậy đi, em hôm nay…"

"Anh còn mặt dày tự quyết định nữa, em đáp ứng anh rồi sao?" Đông Chí bật cười: "Dù sao hôm nay cũng không được. Nếu hôm nay anh không đi làm thì ở nhà bồi con trai đi."

Lời này cũng không tính là lừa Trang Châu. Bởi vì khi hai người ăn trưa xong, Đông Chí đứng ở trước cửa nhà hàng chờ Trang Châu đi lấy xe thì nhận được điện thoại của mẹ yêu, trong điện thoại mẹ dặn: "Tối nay về nhà đi, ba con có chuyện muốn nói với con."

45. Chương 45: Người Nhà

Cả ngày trong lòng Đông Chí đều cảm thấy bất ổn. Mẹ anh là một người tính cách phi thương rõ ràng, nhưng lại rất mềm lòng, vừa sủng vừa tin con vô điều kiện, cho nên có chuyện gì xấu xảy ra, bà cũng hiếm khi tức giận. Cho nên Đông Chí mới yên tâm lớn mật mà ném bom vào chỗ mẹ mình trước. Bởi vì anh biết, bà có thể tiếp thu được. Nhưng muốn thay đổi suy nghĩ của ba anh thì hơi khó.

Ông Lăng là người trầm mặc ít nói, không dễ phát biểu ý kiến. Gia đình này nhìn thì như bà Lăng làm chủ, nhưng trên thực tế hai đứa con đều biết, nếu thật sự có chuyện gì, bà Lăng thường nghe theo ý kiến của ông Lăng. Nói cách khác, chuyện kết giao của anh và Trang Châu, được ba gật đầu đồng ý mới đồng nghĩa với việc toàn bộ Lăng gia đều tán thành.

Đông Chí xách theo một túi đồ ăn ba thích thấp thỏm bất an đi về nhà, khi lên lầu còn không cẩn thận trượt ngã một cái. Bà Lăng đứng trên ban công thấy anh về, đã sớm đứng chờ anh ở ngoài cửa, thấy một màn này trong lòng thật sự vừa bực mình vừa buồn cười. Khi tiếp nhận túi đồ từ tay con trai nhịn không được nguýt dài một cái: "Giờ mới biết sợ?"

Đông Chí toát ra biểu tình xin khoan dung, đáng thương hề hề hướng về phía bà lắc lắc cái đuôi.

Bà Lăng thở dài, đẩy vai anh: "Vào đi, ba đang tưới cây ở ban công. Con hảo hảo nói chuyện với ông ấy, con lớn như vậy rồi còn sợ ổng đánh con sao?"

Đông Chí nghe mẹ nói như vậy, trong lòng càng thêm khiếp đảm, đổi giày, thành thành thật thật tới ban công.

Trên ban công Lăng gia có rất nhiều cây cảnh. Trồng hoa nuôi cá là sở thích của ông Lăng, sau khi về hưu cứ ba ngày hai bận là ông Lăng lại lôi kéo bà Lăng tới chợ cây cảnh, cá cảnh thăm thú, thói quen trồng cây ở ban công của Đông Chí cũng là ảnh hưởng từ ông.

Đông Chí nấp đằng sau cây phát tài rậm rạp ngó vào trong nhìn nhìn, thấy ba đang ngồi trên băng ghế nhỏ thay chậu cho mấy cây anh thảo ông mới mua về, hai tay đầy bùn đất, nghe tiếng bước chân đằng sau, cũng không quay đầu nói: "Lấy cái xẻng để trong ngăn kéo phía dưới tủ lại đây cho ba."

Đông Chí đáp ứng một tiếng, lon ta lon ton chạy tới lấy cái xẻng, lại lon ta lon ton chạy tới đưa cho ba mình.

Khi ông Lăng tiếp nhận cái xẻng, còn nghiêng đầu liếc anh một cái, vẻ mặt rất có hương vị cảm khái: "Nhóc con, trước mặt ba anh chưa bao giờ thấy anh ngoan như vậy!"

Trên mặt Đông Chí có chút nóng lên, mặt dày mày dạn cùng ông khoe mẽ: "Nào có ạ, không phải ba vẫn khoe với người ta là con ba ngoan thế nào sao, có thể thấy tình tình con hai mươi mấy năm đều như thế…"

"Anh mà ngoan?!" ông Lăng hừ một tiếng, ánh mắt khinh thường: "Đứa nào đổ mực nước vào ấm trà tử

sa* của ba? Đứa nào lén trộm đồ rửa bút Thanh Hoa của ba mang đi bán lấy tiền mua sách vẽ? đứa nào…" (Tử sa: một loại đất sét có nhiều ở tỉnh Giang Tô, đất mịn, hàm lượng sắt cao, khi nung có màu nâu đỏ, tím đen.)

Đông Chí vẻ mặt nịnh nọt sán lại bóp bóp vai cho ông Lăng: "Ai nha, ba, vậy mà ba cứ nói ba già rồi, con thấy ba một chút cũng không già. Mấy chuyện kia từ cái thời nào rồi mà ba vẫn còn nhớ rõ ràng như vậy, có thể thấy trí nhớ của ba một chút cũng không thoái hóa!"

"Cút sang một bên thành thật ngồi cho ba." Ba Lăng không kiên nhân lắc lắc bả vai: "Không thấy ba đang làm việc à."

Đông Chí vội nói: "Để con giúp ba."

"Chân tay lóng ngóng." Ông Lăng thực ghét bỏ than thở một câu, thuận tay ném cho Đông Chí một cái xẻng, lo lắng dặn dò: "Đừng có cắt đứt rễ cây đấy."

"Biết biết." Đông Chí vội vàng làm bảo đảm với ông: "Ba cũng không thấy con trai ba đang làm nghề gì, con chính là thanh niên họa sĩ có tiền đồ, có tiềm lực nhất đó, con cho ba biết con rất khéo tay đó."

Ông Lăng than thở: "Khéo tay thì có ích lợi gì, tâm nhãn một chút cũng không khéo."

Đông Chí: "…"

Mình đang bị chính cha ruột ghét bỏ sao?

Ánh mắt ông Lăng thực phức tạp, nhìn anh do dự hỏi: "Chuyện mẹ con nói… là thật?"

Tay Đông Chí hơi dừng một chút, gật đầu.

Ông Lăng trầm mặc.

Tâm can Đông Chí chậm rãi co rút. Anh biết ba mình là một nam nhân thực truyền thống, thành gia lập nghiệp, cưới vợ sinh con vẫn luôn là kỳ vọng cuối cùng của ông đối với hai đứa con trai. Anh từ nhỏ tới lớn đều chưa từng khiến ông thất vọng, không ngờ tới khi mình trưởng thành, lại bất ngờ không kịp đề phòng đánh một đòn cảnh cáo lên người cha già.

Khổ sở, áy náy, tự trách, vào giờ khắc này bị sự trầm mặc của cả hai đè ép khiến anh có loại hít thở không thông. Áp lực không khí khiến đôi mắt Đông Chí chậm rãi biến hồng.

Ông Lăng quay sang, thở dài một cái: "Con nghĩ kỹ chưa?"

Đông Chí cắn răng không lên tiếng.

Ông Lăng cúi đầu tiếp tục thay chậu cho cây anh thảo, giọng nói lộ ra nét tiêu điều: "Chuyện này nếu thằng Lập Đông nháo ầm ĩ, ba nhất định đánh què chân nó."

Đông Chí từ lời ông nghe ra vài phân thâm ý được che dấu, nhất thời trong lòng chấn kinh: "Ba?!"

Ông Lăng định vươn tay xoa đầu con trai, cúi đầu thấy trên tay mình dính đầy bùn đất, cánh tay vừa nâng lên liền hạ xuống, thập phần cảm khái nói: "Con trai, con lớn rồi."

Trái tim Đông Chí càng đập càng nhanh, lo sợ nghi hoặc trong lòng cũng giống như tiếng tim đập càng lúc càng dồn dập. Anh ân ẩn cảm thấy cha anh cảm khái không phải vì chuyện anh lựa chọn một người đàn ông, nhưng cụ thể là vì cái gì anh lại không biết. Loại trực giác này có lẽ đã hình thành khi trường kì cẩn thận quan sát sự vật sự việc của một người họa sỹ, cũng có thể là một loại bản năng kỳ diệu của linh hồn. Mà giờ khắc này, loại cảm giác này xuất phát từ trực giác ngờ vực vô căn cứ thậm chí khiến anh có loại sợ hãi tai bay vạ gió.

"Ba," Đông Chí nắm chắc tay áo ba mình, cố không để ý tới việc trong tay ông vẫn còn đang cầm một cái xẻng đầy bùn: "Nếu ba cảm thấy tức giận thì ba cứ đánh con đi."

Trong mắt ông Lăng dường như có gì đó cuồn cuộn dâng lên, lại chậm rãi bình ổn xuống. Sau một lúc lâu ông lắc đầu, đáy mắt hiện lên thần sắc uể oải, cảm khái: "Mẹ con đã nói với ba, con trai đã lớn, nó muốn sống cùng với ai để tự nó chọn."

Đông Chí há miệng thở dốc nhưng lại không biết nói gì. Anh cảm thấy ba có chuyện gì đó gạt anh, hơn nữa còn là chuyện rất trọng yếu, nhưng anh lại không biết nên hỏi thế nào. Dựa theo tính cách của ba, nếu chuyện gì ba không muốn nói thì không ai có thể bắt ông mở miệng được. Đông Chí chỉ có thể tự thuyết phục chính mình, có lẽ là do anh quá khẩn trương mà sinh ra ảo giác.

Ông Lăng nói thêm: "Lập Đông là anh cả trong nhà, trong gia đình phải có một đứa gánh vác trách nhiệm chính. Nếu anh con đã đáp ứng đủ nguyện vọng của chúng ta rồi, ba và mẹ con cũng không có yêu cầu gì nhiều với con. Trong chuyện này ba không thể nói có bao nhiêu đồng ý nhưng con là con ba, ba cũng không đến mức ép buộc con. Ba chỉ có một yêu cầu duy nhất."

Đông Chí nhìn ra thần sắc trịnh trọng trong mắt ông, vội vàng gật đầu: "Ba nói đi, con nghe."

"Tuy rằng sống cùng nhau là chuyện của hai đứa bọn con, nhưng mà..." Ông Lăng gắt gao nhìn chằm chằm con trai, giống như sợ con trai nghe xót chữ nào trọng yếu. Ông cơ hồ nhấn mạnh từng chữ nói với anh: "Nếu gia đình cậu ta tới tìm con phiền toái, hoặc là khiến con chịu ủy khuất, vậy thì hai đứa lập tức tách ra!"

Đông Chí khó khăn gật đầu, bị ngữ khí chắc như đinh đóng cột của ông Lăng chấn động khiến da đầu run lên.

"Một nam nhân, có dũng khí lựa chọn cuộc sống của mình thì không sợ mất mặt." Ông Lăng nhìn con trai thần sắc ngây ngốc giống như đang phát mộng, biểu tình trở nên nhu hòa hơn: "Nhưng tuyệt đối không thể để người ta khinh thường, càng không thể tự khinh thường chính mình."

"Con nhớ kỹ, ba." Đông Chí trong đầu có chút choáng váng, giống như bị một gậy đập trúng, cảm giác khó chịu, hoa mắt, đồng thời lại có loại thoải mái khác thường.

Anh biết ba là đang giơ cao đánh khẽ, tính toán bỏ qua cho mình.

Ông Lăng nhìn con trai càng lúc càng đờ ra, lắc đầu: "Được rồi, đi đi, không cần ở đây giả vờ giả vịt, tới chỗ mẹ con thông khí đi. Ba thấy bà ấy ngó qua đây suốt."

"Dạ." Đông Chí nhảy dựng lên, chạy ngay tới phòng bếp.

Ở sau lưng anh, ông Lăng thu liễm tươi cười nhợt nhạt, vẻ mặt phức tạp thở dài.

Bà Lăng biết thói quen của con nhà mình, sớm đã mua một mớ cá chiên tươi ngon, rửa sạch sẽ, lăn bột chiên vàng rụm. Một nửa cho gia vị để nó ăn, còn một nửa không cho gia vị để mèo ăn — thật không hiểu rõ ràng con trai bà thân cao mét tám lại có kiên nhẫn với đám miêu miêu cẩu cẩu đến vậy.

Đông Chí nhón một con cá ăn vụng, vừa thổi hơi nóng vừa tấm tắc giơ ngón cái về phía mẹ mình: "Tay nghề của mẹ không thể chê vào đâu được."

Bà Lưng hừ một tiếng, không thèm đáp, nhưng trên mặt lại toát ra biểu tình đắc ý.

Đông Chí lóc xương cá ra, có chút không yên lòng nói thầm: "Đầu và xương cá không thể ăn, mèo lại không có ngón tay, vạn nhất chúng nó bị hóc thì làm sao?"

"Con không phải lo," bà Lăng liếc mắt lườm anh một cái: "Mèo nó còn tinh hơn con!"

Đông Chí: "…"

Hôm nay bị dính phong thủy gì đây a, nãy thì bị cha ruột khinh bỉ, giờ lại bị mẹ ruột coi thường. Chẳng lẽ mình trong mắt bọn họ thực sự ngu vậy sao?!

Bà Lăng lại hỏi: "Ba con nói thế nào?"

Đông Chí hướng bà vui vẻ: "Ba nói nếu anh hai có phàn nàn sẽ đánh chết ảnh."

Bà Lăng sửng sốt một chút: “Chỉ có thế?”

“Còn nói nếu nhà bên kia gây khó dễ, lập tức tách ra!”

“Này cũng còn được.” Bà Lăng lúc này mới cảm thấy bạn già nhà mình vẫn là ổng thường ngày, không bị hùng hài tử này làm cho tức khí tới thần trí thất thường: “Mẹ vất vả nuôi lớn được một đứa con trai tốt như vậy, chẳng lẽ còn để cho người ta khi dễ? Con đáp ứng chưa?”

Đông Chí vội vàng gật đầu: “Đương nhiên rồi.”

Bà Lăng yên tâm: “Mẹ cho con hay, nam nhân nếu để người yêu mình bị người nhà khi dễ — bất kể là nam hay nữ, vậy chứng tỏ vị trí của con trong cảm nhận của cậu ta so với người nhà nó cũng không bằng. Con nghĩ xem, con đi theo cậu ta, bị xem thường, mà con trong lòng gia đình họ từ đầu tới cuối đều là người ngoài, nào có tiền đồ gì?”

“Mẹ nói quá chuẩn.” Đông Chí liều mạng vuốt mông ngựa: “Rất có đạo lý.”

“Biết được thì tốt.” bà Lăng tức giận gạt móng vuốt thằng con ra: “Tay chân bóng nhẫy, để đâu đấy hở?”

Đông Chí hậm hực thu tay về, đang định nhón thêm một con cá nữa, chợt nghe tiếng cửa nhà mở ra, bà Lăng vội vàng giữ anh lại: “Chắc bọn Lập Đông về, con mau đi rửa tay đi. Nếu để Bảo Bảo thấy con đang ăn vụng, lại bắt chước học theo không có quy củ giống con thì phiền lắm.”

Đông Chí: “…”

Quả nhiên cổ nhân nói không sai, có tôn tử, con trai liền không đáng giá tiền a?!

“Mẹ đang làm gì đấy, thơm qua đi.” Thanh âm nhẹ nhàng từ đằng sau truyền tới, Hàn Mẫn vừa đi vừa sắn tay áo vào bếp: “Mẹ còn gì để con làm nốt cho.”

“Hết rồi, có mấy món, chờ khi chiên cá xong là có thể ăn cơm.” Bà Lăng hỏi cô: “Bảo Bảo đâu?”

“Nó chạy đi tìm ông nội rồi.” Hàn Mẫn cười nói: “Hôm nay ở nhà trẻ nhận được ba phiếu bé ngoan, vội vã chạy đi tìm ông nội khoe.”

Bà Lăng và Đông Chí cùng nhau bật cười.

“Đông Chí,” Hàn Mẫn hướng về phía em chồng nháy mắt mấy cái, cười đến ý vị sâu xa: “Chuyện em chị đã nghe mẹ nói rồi, chú yên tâm, chị dâu vĩnh viễn đứng về phía chú, mặc kệ cậu ta có là nam hay nữ, chỉ cần em cao hứng là được. Nếu cậu ta có khi dễ em, chị dâu giúp em đi dằn mặt cậu ta. Em chắc còn chưa biết,

hồi trung học chị từng học karate đó."

Trong lòng Đông Chí một tiếng trống vang lên, trên mặt tràn ra đại tươi cười, duỗi cánh tay khoác vai chị dâu: "Chị dâu, chị giỏi thật a."

Hàn Mẫn vui đến hai mắt đều híp lại: "Ai u uy, chị vào cửa ngần ấy năm, lần đầu tiên được Đông Chí ôm một cái, thật vinh hạnh nha."

Bà Lăng không còn lời gì để nói liếc nhìn hai đứa con đang cười ngây ngô, cảm thấy con dâu nhà mình cũng thực nhị (ngốc), lời này… nào có chị dâu nhà ai không có việc gì lại ôm ôm ấp ấp với em chồng chứ? Nhưng thái độ này của Hàn Mẫn cũng khiến bà thấy thực hưởng thụ, nếu con bé ở trước mặt Đông Chí nói lời chua cay hoặc là ở bên tai Lập Đông chít chít oa oa, khiến Lập Đông xích mích với em trai, bà sẽ thật sự suy xét đến việc đuổi hai đứa chúng nó ra khỏi cửa.

"Bà nội, bà nội." Lăng Bảo Bảo như gió lốc chạy vào, vừa chạy vừa gọi ầm ĩ: "Hôm nay con được ba phiếu bé ngoan đó."

Bà Lăng lập tức cười vui vẻ: "Ba phiếu cơ à, Bảo Bảo nhà mình giỏi quá."

Lăng Bảo Bảo chạy vọt vào bếp, liếc mắt thấy Đông Chí đang đứng cùng mẹ, khuôn mặt bầu bĩnh lập tức liền nhăn lại; "Hừ, chú út xấu."

Đông Chí cảm thấy hành động này của bé đặc biệt giống Hắc Đường, nhịn không được bật cười: "Sao chú lại biến thành chú út xấu rồi? con xem chú còn mua nho cho con này, lần trước không phải con nói với bà nội là con muốn ăn nho sao?"

Lăng Bảo Bảo ngạo kiều hừ một tiếng: "Con đã sớm không muốn ăn!"

Đông Chí xoa xoa đầu bé: "Chú biết một con chó rất lớn lại đặc biệt xinh đẹp, lần sau có cơ hội dẫn tới cho con nhìn được không?"

Lăng Bảo Bảo rất hoài nghi nhìn anh: "Chó gì nha?"

"Chó Husky." Đông Chí giang hai tay diễn tả một chút: "Lớn thế này này, nó có hai màu đen trắng, đôi mắt màu lam. Tên Hắc Đường." (Jer: =)))))) Hắc Đường sắp bị mẹ kế đem bán này, poor ẻm…)

Lăng Bảo Bảo cúi đầu nghĩ: "Được rồi, về sau không gọi chú là chút út xấu nữa." Nói xong quay đầu nhìn ba mình: "Ba ba, ba làm chứng cho con, nếu không chú út lại xấu lắm."

Đông Chí quay đầu, thấy anh hai đang nhìn thẳng mình, đôi mắt phức tạp dòm lom lom. Đông Chí bỗng nhiên có chút chột dạ, đang định kiếm chuyện để nói, Lăng Lập Đông bàn tay to lướt qua bả vai Hàn Mẫn,

một phen túm cổ thằng em: “Nào, mày ra đây với anh.”

Hàn Mẫn muốn nói gì đó, lại bị ánh mắt của bà Lăng ngăn lại, cuối cùng chỉ há miệng thở dốc, mắt mở trừng trừng nhìn chú út cước bộ xiêu vẹo bị ông xã nhà mình túm gáy kéo đi, xách vào thư phòng.

46. Chương 46: Xuất Quỹ

Lăng Lập Đông đặt em trai lên khung cửa, dùng chân chặn cửa thư phòng, sắc mặt âm trầm nhìn Đông Chí: “Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?”

Như thế nào ngắn ngủi vài ngày không gặp, thế giới của anh liền trở nên cẩu huyết ngập trời như vậy, em trai bảo bối mà anh nhìn từ nhỏ tới lớn cư nhiên lại dẫn về cho bọn họ một… Bạn trai?!

Trời ạ, rốt cuộc đã không đúng ở chỗ nào?!

Đông Chí bị anh trai nắm cổ, thập phần không thoải mái, nhưng lại không dám giãy dụa, đành phải ủ rũ khe khẽ dùng ngón tay chọc chọc lên ngực anh trai một chút, chọc chọc lại chọc chọc, muốn ổng hiểu tư thế này khiến em trai cưng của ổng rất khó chịu: “Không xảy ra chuyện gì hết, không phải đều rất tốt đó sao.”

“Tốt em gái mày ấy!” Lăng Lập Đông phát hỏa: “Sao anh chưa bao giờ biết mày thích nam nhân?”

Đông Chí bị anh rống sửng sốt, trên mặt lập tức lộ ra biểu tình ủy khuất: “Em trước kia cũng không biết a.” Mới là lạ.

Lăng Lập Đông hỏa khí đốt người lập tức tiêu biến, giả bộ dựng lên biểu tình phẫn nộ: “Xảy ra chuyện gì? Em bị tên kia… dụ dỗ?”

Đây là cái thần triển khai gì a? gì mà dụ dỗ… dụ dỗ em gái anh ấy…

“Không phải.” Đông Chí liếc mắt nhìn anh trai, chậm rãi nói: “Anh không cảm thấy em tìm bạn trai cũng rất tốt sao, như vậy sẽ không có ai sánh bằng chị dâu, chị ấy tâm tình thoải mái, như vậy anh cũng sẽ thoải mái…”

Hỏa khí của Lăng Lập Đông vừa lụi xuống giờ lại vèo vèo bùng lên: “Hảo hảo nói chuyện cho tao!”

“Được rồi, được rồi.” Đông Chí giơ tay đầu hàng. Tội nghiệp chọc chọc cái tay đang túm cổ mình: “Anh có thể buông em ra không, em không thở được.”

Lăng Lập Đông bị em trai chọc tức không có biện pháp, chỉ có thể buông tay ra trước.

Đông Chí biết dùng chiêu gì đối phó với anh trai là hữu hiệu nhất, nhưng anh lại không muốn làm như vậy. Anh không muốn khiến anh hai nghĩ mình đã làm 'chuyện sai', sau đó đùa giỡn lừa gạt anh ấy cho qua cửa. Chuyện tình cảm đối với anh không phải chuyện tùy ý, cho tới bây giờ cũng không.

"Anh hai." Đông Chí đứng thẳng thân mình, nghiêm trang chững chạc nhìn Lăng Lập Đông nói: "Em không đùa."

Lăng Lập Đông lập tức mở to mắt.

Đông Chí cố chấp chờ phản ứng của anh mình: "Em nói là em không đùa."

Lăng Lập Đông hỗn loạn: "Em thật sự muốn tìm một nam nhân sống chung?"

"Sống chung à?" Đông Chí cào cào tóc: "Em còn chưa nghĩ xa như vậy, nhưng em không phải đang đùa."

Lăng Lập Đông đỡ trán. Anh cảm thấy bản thân có chút hiểu được ý em mình, nhưng trong lòng ngược lại càng hoang mang hơn: "Vì sao lại là một nam nhân?" nửa câu sau anh còn chưa nói, như thế nào không phải là nữ nhân? Nữ nhân không tốt sao? Có thể chăm lo gia đình, về sau còn có hài tử vừa đáng yêu vừa nghịch ngợm, lại không cần băn khoăn người xung quanh chỉ trỏ bàn tán?

Đông Chí nghĩ nghĩ: "Nam nhân hay nữ nhân đối với em không có ý nghĩa gì đặc biệt." Nếu anh gặp được một nữ nhân phù hợp nói không chừng anh cũng sẽ chọn nữ nhân. Đương nhiên anh không cảm thấy mình là song tính luyến, nam nữ đều ăn. Không phải vậy. Anh chỉ cảm thấy giới tính trong chuyện tình cảm không phải là một căn cứ đáng giá để suy tính.

Lăng Lập Đông cảm thấy những lời này thập phần khó hiểu. Đây là điểm khác người của nghệ thuật gia sao? Tư duy suy nghĩ hoàn toàn không giống người thường.

Đông Chí không trông cây vào mấy câu nói là có thể khiến Lăng Lập Đông hoàn toàn lý giải được lựa chọn của mình, nhưng anh biết anh mình đang băn khoăn, lo nghĩ cái gì: "Anh hai, anh yên tâm đi, em rất tỉnh táo, không phải thấy mới lạ mà chơi đùa, em cũng không phải loại dễ dãi. Anh cũng biết, em và anh không giống nhau, em không phải người cố chấp, cũng không có kiên nhẫn giao tiếp với nữ nhân và trẻ con. Con người Trang Châu rất không tồi, em chưa thấy nữ nhân nào thích hợp với em hơn anh ấy."

Lăng Lập Đông trầm mặc, trên thực tế anh vẫn luôn cảm thấy em trai mình chưa trưởng thành, từ tính tình nó mà nói, nó mười bốn với khi nó mười tám dường như chả có gì khác biệt, mười tám hay hai mươi cũng không khác gì nhau, thủy chung đều sống trong thế giới của anh từ nhỏ tới lớn, thậm chí anh còn tự thấy mình có chút ích kỷ. Nó vừa không biết cách che dấu chỗ thiếu hụt trong tính cách vừa không hiểu đạo lý đối nhân xử thế, Lăng Lập Đông thực sự không tưởng tượng được cảnh để nó đi dỗ dành con gái nhà người ta sẽ như thế nào. Các cô gái hiện nay đều yểu điệu thục nữ quả thực khó cùng nam nhân khô khan như nó hòa hợp được, bọn họ thích được yêu chiều, thích được che chở. Mà bản thân Đông Chí lại

chính là người cần được che chở, thậm chí còn bắt người khác phải nhân nhượng nó.

Lăng Lập Đông bỗng nhiên có chút hiểu được, đứa em trai này của anh kỳ thật không phải là chưa trưởng thành mà là không trưởng thành như trong kỳ vọng của anh mà thôi. Nó trưởng thành theo một cách khác thành bộ dạng mà bản thân nó vừa lòng. Trọng yếu hơn là, vô luận bộ dạng hiện tại có khiến người khác vừa lòng hay không, nó hoàn toàn không thèm để ý.

Trong lòng Lăng Lập Đông có một loại cảm giác thất bại vi diệu.

Đông Chí vỗ vỗ vai anh trai, cười nói: "Anh hai, đừng lấy bất kỳ công thức nào áp dụng lên người em. Cái gì gọi là cuộc sống thành công hoàn mỹ? nếu ánh mắt của người khác còn trọng yếu hơn cả hạnh phúc của bản thân mình, nếu lấy vợ sinh con là lấy cho người khác nhìn, vậy cuộc sống có ý nghĩa gì nữa?"

Lăng Lập Đông gạt móng vuốt của thằng em ra, thực phiền toái mà gãi gãi đầu: "Nhưng mà…."

Đông Chí lại khoác vai anh trai: "Không nhưng nhị gì hết, từ nhỏ anh đã quen nhường em rồi, anh hai, anh yên tâm đi, em sẽ sống tốt."

Trong lòng Lăng Lập Đông thực sự không thoải mái, lại không biết dùng phương tiện gì để diễn tả sự không thoải mái này: "Cút xa một chút cho tao, ai quen nhường mày."

Đông Chí biết trong lòng anh trai khó chịu, mặt dày mày dạn dán chặt lên người ổng: "Anh hai, em đã đáp ứng ba, nếu người nhà anh ấy không có sắc mặt dễ nhìn với em, em và anh ấy lập tức tách ra. Em sẽ không để bản thân chịu ủy khuất."

Sắc mặt Lăng Lập Đông lập tức trở nên hòa hoãn hơn: "Ba nói như vậy?"

Đông Chí thành thật gật đầu.

Lăng Lập Đông không còn biết nói gì cho phải, anh vốn tính toán đứng cùng một chiến tuyến với ba kiên quyết phản đối, không ngờ lão cha lâm trận phản chiến, để mặc anh bơ vơ một mình trên chiến trường.

Đông Chí thấy thần sắc anh trai dịu đi, bắt đầu dấu diếm dấu vết mà vuốt mông ngựa: "Chính miệng ba nói, trong nhà đã có anh giữ trọng trách chủ chốt, cho nên cha mẹ không trông cậy gì vào em nữa. Em muốn làm gì thì làm, dù sao trong nhà có một người con trưởng hoàn hảo đã thực hiện toàn bộ nguyện vọng của ba mẹ rồi."

Lăng Lập Đông mới không để bị mình bị xoay vòng vòng, nhấc chân liền đạp thằng em tinh quái một cái: "Cút mẹ mày đi."

Cửa thư phòng bất ngờ bị đẩy mạnh ra, bà Lăng thăm dò tiến vào, vừa vặn nghe được câu chửi thề kia,

thuận tay nhéo mạnh lên tay Lăng Lập Đông một cái: “Cút mẹ ai đi? Mẹ nó không phải mẹ anh? Anh cái đồ hùng hài tử nói gì thế hả?”

Đông Chí che miệng cười trộm.

“Mẹ, mẹ loạn phá rối gì thế?” Lăng Lập Đông phiền toái: “Con còn chưa nói xong với nó đâu.”

Bà Lăng không thèm để ý tới thằng cả, quay đầu nói với Đông Chí: “Ở nhà hết rượu gia vị rồi, con sang siêu thị ở tiểu khu đối diện mua một bình về cho mẹ. Thuận tiện hỏi xem chị dâu con còn cần gì thì mua luôn thể.”

Đông Chí biết mẹ yêu đang muốn giải vây cho mình, hướng về anh trai làm một cái mặt quỷ, rồi nhanh như chớp chuồn mất.

Lăng Lập Đông không chút cao hứng nhìn mẹ mình: “Con còn chưa nói xong mà mẹ lại để nó chạy thoát. Mẹ suốt ngày bao che cho nó.”

“Còn anh suốt ngảy chỉ nói nhảm.” bà Lăng không vui lòng: “Ba anh còn không nói nhiều như anh, nếu anh rảnh rỗi quản chuyện linh tinh như thế, còn không bằng mau chóng cùng Hàn Mân sinh thêm một em trai hoặc em gái cho Bảo Bảo đi.”

Lăng Lập Đông bất đắc dĩ: “Hai chuyện khác nhau mà mẹ.”

“Anh đúng là cái đồ suy nghĩ linh tinh.” Bà Lăng nguýt thằng cả một cái: “Anh còn không hiểu Đông Chí sao, với tính cách của nó, nó đã tự quyết định chuyện này, cho dù anh có nói bệnh đậu mùa, nó sẽ nghe lời anh sao?!”

Lăng Lập Đông thất bại nhìn mẹ mình: “Nhưng mình cứ mặc nó đi nhầm đường vậy sao?”

Bà Lăng thở dài: “Cái gì là nhầm đường với đúng đường? Mẹ và ba con đã một bó tuổi rồi, không cần gì khác, chỉ cần gia đình bình an, con cháu đều khỏe mạnh, hạnh phúc là chúng ta thỏa mãn rồi. Hơn nữa em trai con từ nhỏ tới lớn, trừ bỏ chuyện này không đúng ý chúng ta ra, nó có khiến chúng ta phiền lòng cái gì không? Lập Đông, con người không ai hoàn mỹ cả.”

Lăng Lập Đông không lên tiếng.

“Mẹ biết con là người hiểu chuyện, chỉ là tức giận nhất thời, sợ nó bị người ta khi dễ. Nhưng con ngẫm lại mà xem, trên cuộc đời này, có mấy chuyện được như ý người muốn?” bà Lăng lôi kéo con trai đi ra ngoài: “Tới phòng bếp hỗ trợ Tiểu Mẫn đi, đừng suy nghĩ gì nữa, chờ tới khi nó ăn mệt, con lại tới giúp nó trút giận là được. Hơn nữa, cho dù nó chịu thiệt thì cũng là do nó chọn, không thể oán trách người khác.”

Lăng Lập Đông thở dài, không nói nữa.

Hàn Mẫn thấy anh ủ rũ đi ra, hé miệng cười: "Em đã bảo mà anh không nghe, này có tính là gì, nam hay nữ có gì quan trọng đâu. Chú ấy cao hứng là được rồi, phải không?"

Lăng Lập Đông càng phiền: "Có nói em cũng không hiểu."

Hàn Mẫn bĩu môi: "Anh từ nhỏ thích ăn thì là, còn Đông Chí một chút cũng không ăn, nhưng anh cứ bắt chú ấy phải ăn."

Lăng Lập Đông sợ run một chút.

"Hai chuyện này kỳ thật cũng như nhau thôi." Hàn Mẫn lấy khuỷu tay chọc ông xã: "Ngoan, tự mình ngẫm lại xem."

Tiểu khu đối diện có một siêu thị khá lớn, không quá xa, Đông Chí từ từ đi tới. lại nói hôm nay tâm tình anh vô cùng tốt, nhịn không được vừa đi vừa suy nghĩ linh tinh. Thời tiết mùa đông, lá cây đều đã rụng hết, Đông Chí thật sự thấy cây cối khẳng khiu trơ trụi cảnh sắc xung quanh xơ xác tiêu điều giữa mùa đông lại đẹp một cách bất ngờ.

Đông Chí biết cái này gọi là "Xuất quỹ", tuy rằng trước đó anh vốn không tính lừa gạt ai trong nhà, nhưng hiện giờ ở trước mặt mọi người lại hoàn toàn không có gánh nặng, anh cảm thấy toàn thân thư thái vô cùng. Không biết từ này là do ai phát minh, thật sự là chuẩn xác. Giống như từ trong bóng tối u mê bước ra nơi có ánh sáng rạng rỡ, thực sự là loại cảm giác vui sướng tràn trề!

Đông Chí quả thực không khống chế được cơ mặt mình nữa rồi, khóe miệng càng lúc càng toe toét. Anh biết lúc này bộ dạng mình trông thực ngốc, bởi vì khi đứng xếp hàng trước quầy thu ngân, có rất nhiều người đều lén nhìn anh, nhưng anh nhịn không được mà thấy vui vẻ. Từ siêu thị đi ra, tới khi còn mấy bậc thang nữa anh thậm chí còn nhảy luôn xuống.

Cái gọi là vui quá hóa cuồng chắc là thế này đi.

Bỗng anh nghe thấy tiếng mấy người qua đường kinh hô, tới khi quay đầu lại nhìn, một ánh đèn sáng chói chiếu thẳng tới chỗ anh. Chung quanh mờ mịt, đèn ô tô lại quá sáng, sáng tối đối lập mãnh liệt khiến anh trong nháy mắt cái gì cũng không thấy rõ.

Xe đang lao thẳng tới chỗ mình, suy nghĩ này khiến đại não anh thấy trống rỗng. Thân thể theo bản năng hướng về phía đường đi bộ mà chạy tới, nhưng tốc độ chiếc xe kia quá nhanh, trong nháy mắt đã vọt tới trước mặt anh. Đông Chí dùng sức nhảy sang bên cạnh, thân xe gắt gao sượt ngang qua người Đông Chí lao đi.

Đầu Đông Chí đập vào gờ vỉa hè, kịch liệt chấn động khiến ý thức anh dần trở nên mơ hồ, đáy mắt chỉ còn

lại hai ánh đèn ô tô sáng chói rồi cũng dần tắt ngấm.

Cảnh vật trước mắt dần trở nên mơ hồ, ngay cả tiếng người ồn ào xung quanh cũng dần tiêu thất, anh mơ hồ cảm thấy mình như đang trải qua một cơn ác một chân thật mà đáng sợ, anh kỳ thật vẫn đang ở trong nhà, nhưng thân thể còn không chịu tỉnh lại. Anh ngửi thấy mùi đồ ăn thơm phức mẹ nấu, mùi hương bay tới từ một nơi rất gần…

Vừa quen thuộc vừa ấm áp.

Anh không biết trong tay mình vẫn còn đang nắm chặt túi đồ vừa mua ở siêu thị, trong túi, chai thủy tinh đã vỡ vụn là loại rượu gia vị mẹ anh thích dùng nhất. Trong đêm đông giá lạnh, một vũng máu bê bết khiến ai nấy nhìn vào đều cảm thấy ghê người.

47. Chương 47: Gặp Mặt

Lăng Lập Đông quả thực muốn điên rồi!

Chỉ ra ngoài mua chai rượu gia vị, như thế nào cũng có thể bị tai nạn xe cộ? đường trước cửa tiểu khu cũng không phải đường quốc lộ, buổi tối sẽ không có nhiều xe qua lại — mà cũng kỳ quái, chiếc xe gây tai nạn kia rốt cuộc sao lại đi với tốc độ cao như vậy?

Trừ bỏ ngoài ý muốn, trong lòng Lăng Lập Đông cũng có phần nhiều là áy náy, anh cảm thấy trong chuyện này mình cũng có trách nhiệm. Nếu không phải do anh bắt ép không tha Đông Chí, khiến mẹ nghĩ ra biện pháp như vậy giải vây cho chú ấy, Đông Chí sẽ không ra ngoài mua đồ, không ra ngoài tự nhiên sẽ không gặp phải chuyện này!

Cho nên xét đến cùng đều là do anh không tốt. Từ nhỏ tới lớn, anh đã nhường em trai không biết bao nhiêu lần, như thế nào lần này lại cố chấp đến vậy, cũng không biết bị rút gân chỗ nào. Nếu anh sớm nhường một bước…

Lăng Lập Đông ngồi chờ bên ngoài phòng phẫu thuật, cơ hồ ảo não muốn chết. Ngược lại, Hàn Mẫn trấn định hơn một chút, đỡ ông Lăng ngồi xuống ghế chờ đợi bác sỹ ở bên trong đi ra, vừa thường thường gọi điện về báo tình hình cho bà Lăng đang ở nhà trông Bảo Bảo, trong lúc chờ còn ra ngoài tới cửa hàng KFC mua đồ ăn nước uống cho chồng và cha chồng. Bọn họ đã được bệnh viện thông báo chi phí chữa trị và thủ tục nằm viện của Đông Chí đã có người làm xong, không cần chạy đi chạy lại, bọn họ chỉ cần ngồi chờ ngoài phòng phẫu thuật là được.

Vì thế tâm tình càng thêm nôn nóng.

Lăng Lập Đông trừ bỏ lo lắng chuyện trong phòng phẫu thuật, còn có chút phẫn nộ khó hiểu. Anh tự nhiên đoán được người nhanh hơn một bước so với bọn họ là ai, nhưng người này sau khi nộp tiền cũng không

biết đã chạy đi đâu, bỏ lại em trai đang nằm viện — quả thực là hỗn đản. Khó cho em trai anh còn ở trước mặt cha mẹ liều mạng nói lời hay giúp nó!

Lăng Lập Đông đầy mình áy náy lo âu rốt cục tìm được một khâu đột phá. Anh nắm chặt tay mình, nghe các khớp xương phát ra tiếng răng rắc, hung tợn nói với Hàn Mẫn: "Đợi tới khi gặp được thằng khốn kia, anh nhất định đánh gãy chân nó."

Hàn Mẫn sửng sốt một chút, với sự hiểu biết của cô về chồng mình, hẳn anh là đang phát hỏa với bạn trai chưa lộ diện của Đông Chí. Nhưng đánh gãy chân cậu ta gì đó…

"Anh đang nói ai?" Hàn Mẫn có chút không chắc chắn: "Người gây tai nạn?"

Lăng Lập Đông sợ run một chút, đúng a, còn cái tên gây họa đáng giận kia nữa. Trước hết phải đánh nhừ tử tên hỗn đản đó.

Hàn Mẫn thở dài, kéo chồng ngồi xuống ghế: "Anh bình tĩnh ngồi chờ thêm chút nữa đi, anh xem ba còn chưa nói gì đâu."

Vốn đang buổi tối, hai người không muốn cha mẹ đi theo gây sức ép, nên muốn bọn họ ở nhà chờ tin tức. Nhưng hai lão nhân thực sự không yên lòng, cuối cùng ông Lăng vẫn đi theo cùng.

Lăng Lập Đông không lên tiếng nữa, ngồi bên cạnh ba mình bắt đầu hành hạ mái tóc.

Đến lúc này, anh thật sự hối hận rồi.

Cửa cầu thang máy mở ra, mấy người vội vã chạy tới. Đi trước là một người râu tóc hoa râm, bên cạnh là hai người trẻ tuổi, một đeo mắt kính, dáng người gầy yếu. Người còn lại bộ dạng cao lớn anh tuấn, tuy tóc tai rối bời, chân còn đang xỏ một đôi dép nhung đi trong nhà, bộ dạng mặc dù có chút buồn cười nhưng người này mặt mày phong duệ, giơ tay nhấc chân đều có một loại khí thế bức nhân.

Mấy người còn chưa tới gần, một y tá từ trong phòng phẫu thuật đã đi ra, thập phần cung kính gọi: "Ông Trần."

Ông già tóc hoa râm mang theo tiểu tử dáng người gầy yếu vội vã đi thẳng vào trong phòng phẫu thuật. Nam nhân đi dép lê giống như thoát lực dựa vào tường nghỉ một chút, một lát sau mới đứng thẳng thân thể, đi thẳng tới trước mặt ông Lăng, khách khách khí khí gọi một tiếng: "Bác Lăng, con là Trang Châu. Con đã mượn hai phòng bệnh ở tầng trên, phòng 603 và 604, con cũng đã sắp xếp xong đâu đó. Hay là bác lên đó nghỉ ngơi trước một chút, Đông Chí còn phải ở trong đó một lát nữa, ngồi ở đây cũng không giúp được gì. Đông Chí sẽ không muốn bác vì em ấy mà vất vả như vậy."

Ông Lăng mệt mỏi nhìn thanh niên trước mặt, loại cảm giác này có chút kỳ quái, biết rõ có một người như vậy tồn tại, cố tình hình tượng trước mắt cùng với trong tưởng tượng một chút cũng không giống nhau.

Hơn nữa ông cũng không ngờ được ban ngày vừa cùng con trai nhắc tới cậu ta, cư nhiên buổi tối lại dùng phương thức này để gặp mặt.

Trang Châu thấy ông không động, kiềm chế lo âu trong lòng tiếp tục khuyên ông: "Vừa rồi đi cùng con là tiến sỹ Trần, rất có quyền uy trong giới y học tỉnh chúng ta, có ông ấy ở đây, bệnh viện sẽ dùng phương thức trị liệu tốt nhất cho Đông Chí. Hơn nữa con và Lăng đại ca đều ở chỗ này, khi Đông Chí được chuyển ra phòng bệnh, bác nhất định có thể biết ngay."

Lăng Lập Đông nghe thấy mấy chữ "Lăng đại ca", hận tới nghiến răng nghiến lợi. Nhưng anh không thể không thừa nhận thằng nhóc này làm việc quả thật rất chu đáo, bọn họ thanh niên trẻ khỏe ngồi chờ không hề gì, nhưng người già lại không như vậy, chỉ sợ thân thể mệt mỏi không cần thiết. Có khi Đông Chí còn chưa điều trị xong, cha mình đã gục ra đó.

"Ba, ba đi nghỉ một lát đi." Lăng Lập Đông ra hiệu ý bảo Hàn Mẫn đỡ ông lên lầu: "Ngồi cũng là chờ, nằm cũng là chờ, khi nào Đông Chí ra, con sẽ lập tức nói cho ba biết."

Ông Lăng nhìn Trang Châu, gật gật đầu, đi theo Hàn Mẫn cùng lên lầu. Bệnh viện không thể so với những chỗ khác, ở chỗ này ngồi chờ cả đêm so với bình thường thức trắng đêm càng khiến nhân tâm lao lực quá độ.

Trang Châu nhìn theo bóng bọn họ rời đi, xoay người hướng về phía Lăng Lập Đông vươn ta một bàn tay: "Trang Châu. Hạnh ngộ."

Lăng Lập Đông trong lòng vẫn đang nghẹn hỏa, nhưng Đông Chí còn chưa có tin tức gì, anh tức giận với chính mình còn không bằng tìm Trang Châu phiền toái, tâm tư cũng phai nhạt đi không ít.

Lăng Lập Đông cầm tay Trang Châu: "Ngồi đi."

Hai nam nhân trầm mặc ngồi xuống.

Không ai nói chuyện, áp lực không khí càng khiến người ta muốn hỏng mất. Có lẽ không có cha và vợ ở bên cạnh, cảm xúc của Lăng Lập Đông càng trở nên có chút không khống chế được: "Chuyện này trách tôi, nếu không phải tôi bám riết nó, nó cũng không đi ra ngoài…"

Trang Châu tự nhiên nghe không hiểu chuyện anh ta bám riết em trai cùng với việc Đông Chí phải ra ngoài có liên quan gì, nhưng anh ấy hiện đang vô cùng áy náy, nhìn cũng thật đáng thương.

Trang Châu ho khan hai tiếng: "Em cảm thấy chuyện này đều do chiếc xe kỳ quái gây tai nạn kia. Em đã tìm người đi điều tra chuyện này. Nếu cảnh sát giao thông bên kia có tin tức gì cũng sẽ liên lạc với gia đình mình."

Lăng Lập Đông ôm đầu không lên tiếng.

Trang Châu nhìn ánh đèn phòng cấp cứu đang bật sáng, lại nhìn Lăng đại ca đang thống khổ, cảm thấy nhân dịp cùng hoạn nạn mà giao lưu chút tình cảm cũng không tồi: "Em có thể hỏi một chút vì sao anh cho rằng chuyện này trách nhiệm là do anh không?"

Lăng Lập Đông trầm mặc một khắc: "Người Đông Chí về nhà nói chính là cậu phải không?"

Trang Châu cứng người lại, một cỗ nhiệt khí nảy lên trong ngực, trướng đến cơ hồ không nói ra lời. Hắn hấp háy hé miệng, gật gật đầu: "Nếu anh muốn nói tới người đang theo đuổi em ấy thì đúng là em."

"Theo đuổi?" Lăng Lập Đông trào phúng bĩu môi: "Chính miệng nó nói với chúng tôi là nó muốn sống cùng cậu. Cậu rốt cuộc có tâm tư gì, nếu chỉ chơi bời một chút thì sớm cút đi."

Trang Châu giận dữ: "Nếu chỉ chơi bời, em sẽ không tìm em ấy."

"Vậy cậu tính thế nào?" Lăng Lập Đông đối với lời thổ lộ của cậu ta vẫn còn bán tín bán nghi, anh không thể nào tin được cậu ta, nhưng mắt nhìn người của em trai, hẳn sẽ không rất tệ...đi?

Trang Châu trầm mặc một lát: "Chờ tới khi Đông Chí khỏe hẳn, em sẽ bớt thời giờ tới Thượng Hải một chuyến. Mẹ và anh trai em đang ở đó, em sẽ nói chuyện với bọn họ. Anh em tính tình không tốt, em không hy vọng trong tương lai sẽ có hiểu lầm gì phát sinh giữa anh ấy và Đông Chí. Còn về phía cha em, hiện tại bọn họ đang ở nước ngoài, em sẽ tìm cơ hội ngả bài với bọn họ."

Lăng Lập Đông nhướn mày: "Chỉ thế?!"

Trang Châu hấp háy hé miệng, bỗng nhiên có chút khẩn trương, hai tay hắn nắm chặt một chỗ, hít sâu một hơi nói: "Chờ tất cả đều giải quyết xong, nếu Đông Chí nguyện ý, em hy vọng có thể cùng em ấy ra nước ngoài kết hôn."

Lăng Lập Đông ngẩn ngơ. Anh đương nhiên biết tình huống như Đông Chí có thể ra nước ngoài kết hôn, nhưng loại giấy tờ này ở trong nước cũng không được thừa nhận, không có bất kỳ hiệu lực pháp lý nào — trong mắt anh, chạy ra nước ngoài xin một cái giấy chứng nhận hoàn toàn không có tác dụng gì ở trong nước, làm như vậy vừa hao tài tốn của vừa không có ý nghĩa gì. Nhưng khi Trang Châu nói những lời này trong mắt cậu ta hiện rõ vẻ nghiêm túc khiến anh có ấn tượng khác trước với cậu ta.

Lăng Lập Đông không biết em trai mình có thể chấp nhận loại đệ nghị mạc danh kỳ diệu này hay không, lập tức cảm thấy vô luận nó chấp nhận hay không chấp nhận cũng là một vấn đề thực rối rắm.

Lăng Lập Đông không lên tiếng.

Trang Châu tự động coi trầm mặc của anh là một loại thoái nhượng, vì thế thái độ cũng trở nên hòa nhã hơn, còn bắt đầu thử an ủi anh vợ tương lai: "Bác sỹ nói Đông Chí hẳn không có vấn đề gì lớn, hôn mê là do khi ngã xuống bị đụng đầu. Chắc sau khi em ấy tỉnh lại sẽ có một ít triệu chứng chấn động não. Em sẽ

hảo hảo chăm sóc em ấy."

Lăng Lập Đông lập tức chấn kinh. Loại chuyện như đụng đầu này nói lớn liền lớn nói nhỏ liền nhỏ, người may mắn thì không sao, người xui xẻo nói không chừng còn hôn mê kéo dài, hoặc sau khi tỉnh lại sẽ mất trí nhớ gì đó… mấy giây sau, anh mới kịp phản ứng Trang Châu nói "chăm sóc" ánh mắt lập tức trở nên không chút hữu hảo: "Việc gì phải nhờ tới cậu chăm sóc? Nó cũng không phải vô gia cư."

Trang Châu thông minh mà ngậm miệng lại. Hắn bỗng nhiên tỉnh ra mình đã dùng sai sách lược, không thể đấu ai có quyền khống chế hơn với một nam nhân có khuynh hướng đệ khống, chỉ cần hợp thời, dựa vào coi trái đất như trung tâm như vậy là đủ rồi. Mặt mũi của anh vợ nhất định phải nể có chừng mực, không thể để anh ấy cảm thấy mình cố ý nhượng bộ anh ấy.

Trời ạ, giao tiếp với bên nhà vợ quả nhiên không phải chuyện dễ dàng.

Khi Đông Chí mơ mơ màng màng mở mắt ra đã là rạng sáng hôm sau, vừa lúc thuốc tê hết tác dụng, thân thể đau đớn ngày càng rõ ràng, đầu cũng có chút choáng váng, mắt chuyển chuyển một chút cũng thấy chóng mặt.

Trời còn chưa sáng, trong phòng bệnh chỉ bật một cái đèn tường, bên giường đang treo một bình thuốc đang nhỏ giọt, cái chai còn hơn phân nửa nước thuốc màu vàng nhạt. Ánh đèn hắt lên tường tạo ra sắc màu phản quang ấm áp, nhìn ra được hoa văn giấy dán tường. Thoạt nhìn điều kiện phòng bệnh không tệ lắm. Hơi chuyển đầu một chút, thấy anh hai đang ghé vào bên giường ngủ đến bất tỉnh nhân sự.

Đông Chí: "…"

Đông Chí có chút dở khóc dở cười, đây là vì quan tâm quá mức cho nên mới ngủ so với mình còn trầm hơn sao?

"Tỉnh rồi?" giọng nói quen thuộc từ một phía khác trong phòng bệnh truyền tới, Đông Chí cố sức xoay người, thấy Trang Châu đang từ chiếc giường phía bên kia đứng dậy, ngủ tới hai mắt sương mù, biểu tình lại thập phần kinh hỉ.

Đông Chí bỗng nhiên có chút khó chịu vi diệu. Ông đây nằm viện, còn hôn mê như vậy, mà các người cư nhiên một chút cũng không khẩn trương, hết người này tới người khác đều ngủ ngon lành bên cạnh ông, đây là cái chuyện qué gì chứ?

Trang Châu nhìn ra ánh mắt Đông Chí có phần không ổn, lập tức khẩn trương sán lại sờ sờ trán Đông Chí: "Đau đầu sao? Có thấy choáng không? Bác sỹ nói em bị đụng đầu, sau khi tỉnh lại sẽ có chút chấn động não. Còn mấy chỗ bị thương ngoài da, nơi này, và cả nơi này đều có chút rạn xương, nội tạng không có vấn đề, nghỉ ngơi hai ngày là có thể xuất viện."

Đông Chí thử hoạt động tay chân một chút, đau đớn là khó tránh khỏi, nhưng gân cốt tựa hồ không có vấn đề gì lớn.

Đông Chí thở phào một hơi, nhìn anh hai vẫn vù vù ngủ say, quay đầu sang hỏi Trang Châu: "Em đã ngủ bao lâu rồi? cha mẹ em đâu? Không kinh động tới bọn họ chứ?"

Đây là… chỉ nhớ người nhà em ấy thôi sao?! Trang Châu nhớ lại những loại di chứng sau chấn động não mà bác sỹ đã nói, nhất thời căng thẳng tột độ, hắn thật cẩn thận tiến tới trước mặt Đông Chí, ý đồ muốn để em ấy nhìn thấy rõ mặt mình: "Ừm… em còn nhớ rõ anh không?"

Đông Chí: "…."

"Em từ từ nghĩ." Trang Châu nhìn thần sắc đờ đẫn của Đông Chí, nhất thời cảm thấy miệng khô lưỡi khốc, tóc gáy thi nhau dựng đứng lên: "Em nhìn kỹ anh xem, có phải có một chút cảm giác quen thuộc không?"

Đông Chí mặt không đổi sắc nhìn hắn: "Anh là ai?"

Trang Châu: "…"

Một quả bom lớn như vậy nện xuống đầu, chấn động khiến Trang Châu có chút đứng không vững.

Đông Chí đang cân nhắc có phải đã đùa quá trớn rồi không. Chỉ thấy Trang Châu một phen lau mặt, hai mắt đỏ hồng bắt đầu nói năng lộn xộn trấn an mình: "Không có việc gì, em đừng khẩn trương, bác sỹ nói em bị đụng đầu, sau khi tỉnh lại ký ức sẽ có một chút rối loạn, đây là chuyện bình thường…"

Đông Chí: "…"

"Nếu có gánh nặng tâm lý nào khác…" giọng Trang Châu cơ hồ lạc cả đi: "Cũng đừng khẩn trương, bác sỹ nói loại triệu chứng này vài ngày nữa sẽ dần biến mất…"

Đông Chí rốt cục chịu không nổi: "Anh trai, em xin anh đừng nói nữa, em kỳ thật…"

Lăng Lập Đông không biết tỉnh lại lúc nào, vẻ mặt khiếp sợ nhìn một màn này. Nghe được Đông Chí gọi Trang Châu là 'anh trai' rốt cục không nhịn được mà văng tục một phen: "Mẹ nó, cho dù có mất trí nhớ cũng không thể nhận bừa thân thích, thằng đó mà là anh trai em sao? Em hảo hảo nhìn kỹ xem. Anh mới là anh trai cùng huyết thống chân chính của em này!"

Trang Châu: "…"

Đông Chí: "…"

48. Chương 48: Bồi Thường

Bà Lăng lúc đầu nghe nói Đông Chí bị mất trí nhớ, sợ hãi tới nhảy dựng. Sau đó náo loạn một hồi mới hiểu ra hùng hài tử này đang hù dọa mọi người, tức giận không nhịn được, nếu không phải thấy thằng con cưng nhà mình đang nằm bẹp trên giường bệnh, bà thật sự đã xông vào giáo huấn nó một trận nên thân rồi.

Đông Chí ngồi trên giường bệnh, đỉnh đầu còn quấn băng vải, vẻ mặt tội nghiệp nhìn mẹ mình, lắc lắc cái đuôi lấy lòng: "Con thật sự không cố ý muốn gạt hai người bọn họ, chỉ là vừa mới tỉnh lại, suy nghĩ còn chưa rõ ràng, sau đó..." anh liếc mắt nhìn Trang Châu đang đứng ngoài cửa nghe điện thoại, lộ ra biểu tình thập phần hối hận: "Con thật sự không cố ý mà!"

"Hồn phách đều bị con dọa bay hết rồi." bà Lăng đem điểm tâm đến, để lên bàn, tức giận nói: "May mà con không cố ý đấy. Dọa người không được dùng phương pháp như vậy, rất vô đạo đức."

Đông Chí: "..."

"Nếu không phải vì con đang là bệnh nhân, mẹ thật sự muốn đánh con một trận." bà Lăng vẫn tiếp tục oán giận, thấy Trang Châu thu điện thoại đi vào, vội vàng thu hồi biểu tình hung tợn, bày ra vẻ mặt hòa nhã tiếp đón hắn: "Tiểu Trang con lại đây ăn cơm đi, dì cũng mang đồ ăn cho con, ăn nhiều một chút. Tối hôm qua gây náo loạn cả một đêm, khẳng định mệt chết rồi." Khi bà nói tới mệt muốn chết lại nhịn không được quay đầu lườm thằng con nhà mình một cái.

Đông Chí tội nghiệp rụt cổ, đôi mắt rụt rè liếc nhìn Trang Châu, muốn nói lại thôi.

Trang Châu chịu không nổi bộ dạng tỏ ra đáng thương này của Đông Chí, lại gần khẽ xoa xoa đầu anh: "Không sao, em không có việc gì là tốt rồi."

Đông Chí áy náy, kéo kéo góc áo Trang Châu: "Anh ngồi xuống ăn cơm luôn đi, mẹ em nấu cháo gà ngon lắm."

Trang Châu ngồi xuống, nhìn hai cái bát hai đôi đũa đặt trên chiếc bàn nhỏ, có chút ngoài ý muốn: "Chỉ hai chúng con ăn thôi ạ?"

"Chỉ hai đứa." Bà Lăng tiếp lời: "Lập Đông cùng Tiểu Mẫn đã đi làm, ba nó cũng đã về nhà, vừa lúc tiện đường qua chợ mua chút xương. Ban ngày dì trông nó."

Trang Châu vội nói: "Dì chạy đi chạy lại hai nơi như vậy mệt lắm, giờ lại đang mùa đông lạnh, dì và chú đừng bận tâm tới chuyện nấu cơm này nữa, con đã nhờ trợ thủ đặt cơm ở khách sạn đem tới, đến giờ cơm họ sẽ mang tới cho bọn con, dì không cần phải vất vả như vậy nữa."

Mặc dù Trang Châu an bài hết mọi chuyện là vì suy nghĩ cho bọn họ nhưng bà Lăng lại có chút bài xích hắn toàn quyền ôm đồm quá nhiều chuyện như vậy. Nhưng trong lòng bà cũng hiểu rõ, lúc này bà có đồng ý hay không cũng là thể hiện thái độ của mình đối với chuyện của tụi nó. Con trai còn đang nằm trên

giường bệnh, nếu muốn so đo cũng không thể so đo vào lúc này, liền gật đầu không nói nữa.

Hai người đang ăn điểm tâm, di động của Trang Châu lại vang lên, Trang Châu nhìn cái tên hiện trên màn hình, do dự một chút cắt đứt.

Đông Chí tò mò nhìn động tác của hắn: "Ai vậy?"

Trang Châu nghĩ nghĩ: "Là Đồ Thịnh Bắc. Gã muốn tới thăm em một chút."

"Đồ Thịnh Bắc?" Đông Chí cảm thấy kỳ quái: "Quan hệ giữa chúng ta và gã có bắn đại bác cũng không tới..." Anh tạm dừng một chút, như ngộ ra điều gì: "Là Đồ Tiểu Bắc làm?"

Trang Châu gật đầu.

Đông Chí hừ lạnh một tiếng: "Bọn họ ngược lại nhận thực thống khoái."

"Không nhận cũng không được, anh đang giữ chứng cớ." Trang Châu khóe miệng cười cười, trong lòng lại có chút sợ hãi. Hắn đã xem qua video ghi hình, chiếc xe kia từ đầu tới cuối đều không hề giảm tốc độ, nếu không phải do Đông Chí nhanh chân, hậu quả thực không tưởng tượng nổi. Đây căn bản không còn là chuyện tai nạn giao thông đơn thuần nữa.

Đông Chí tò mò hỏi: "Chứng cớ gì?"

"Chiếc xe kia của Đồ Thịnh Bắc đỗ ở chỗ đó rất lâu, rất nhiều người nhìn thấy. Cậu ta bề ngoài lại không tồi, cho nên càng hấp dẫn mắt người. Có mấy nhóm học sinh đi ngang qua vụng trộm dùng di động ghi hình cậu ta, kết quả quay được toàn bộ quá trình cậu ta lái xe đâm em." Trang Châu cười lạnh nói: "Kỹ thuật quay của nhóm thiếu niên đó cũng không tệ lắm, khuôn mặt của Đồ Tiểu Bắc trong video trông thực rõ ràng."

Đông Chí không biết nên nói gì cho phải. Anh cũng từng gặp qua loại phiền toái này, nhóm học sinh mỗi khi đi học đều lén dùng di động chụp ảnh anh, tuy rằng trường học liên tục nhấn mạnh không cho phép mang di động tới trường, nhưng vẫn có một số học sinh đối nghịch với quy định của nhà trường. Đại khái đây là hành vi phản nghịch thời kỳ trưởng thành đi.

Trang Châu nói thêm: "Đồ Thịnh Bắc gọi điện cho anh, ý muốn xin lỗi em sau đó là muốn giải quyết riêng chuyện này."

Bà Lăng cầm đĩa hoa quả vừa rửa xong đi ra từ buồng vệ sinh, chợt nghe thấy câu 'giải quyết riêng', sửng sốt một chút: "Tìm được cái tên say rượu lái xe gây tai nạn rồi sao?"

Bà Lăng vẫn luôn nghĩ là say rượu lái xe, nên nghe thấy mấy chữ giải quyết riêng liền lập tức nổi giận:

"Sao có thể giải quyết riêng?! Người như vậy nên để pháp luật xử phạt thật nặng, miễn cho về sau còn ra đường hại người vô tội."

Đông Chí cùng Trang Châu liếc nhau, không hẹn mà cùng cười khổ.

"Mẹ, sự tình nào có đơn giản như vậy." Đông Chí lắc đầu: "Người này trong nhà có bối cảnh, dù có kiện cũng không ảnh hưởng gì. Bây giờ cố ý tới hỏi thăm chỉ là cố kỵ mặt mũi nhà cái thôi."

Bà Lăng liếc mắt nhìn Trang Châu, căm giận đặt đĩa trái cây lên tủ đầu giường: "Vậy cứ để nó trắng trợn ra đường xô người sao?!"

"Đương nhiên không thể dễ dàng tiện nghi cho bọn họ." Đông Chí hắc hắc cười khẽ hai tiếng, trên mặt lộ ra biểu tình dữ tợn: "Nếu đã giải quyết riêng, vậy chúng ta đương nhiên phải ra điều kiện!"

Trang Châu dung túng cười cười, quay đầu nói với bà Lăng: "Dì yên tâm đi, con sẽ không để Đông Chí bị người ta khi dễ."

Bà Lăng lúc này mới bình tĩnh ngồi xuống một bên. Bà tính hảo hảo nhìn xem, chàng trai này không để cho người ta khi dễ con trai mình như thế nào.

Khi Đồ Thịnh Bắc tới rất kín đáo, bên người không dẫn theo người nào, chỉ mang theo một bó bách hợp to, vừa vào cửa đã bị bà Lăng ném cho một cái liếc mắt xem thường: "Cậu chính là cái người lái xe kia?"

Sắc mặt Đồ Thịnh Bắc không tính là tốt đẹp, cũng không nhìn ra thần sắc áy náy nào, nhưng ngữ khí ngược lại rất khách khí: "Thực xin lỗi dì, em trai cháu tuổi còn nhỏ, tính tình cũng không tốt, từ nhỏ đã bị ba mẹ cháu chiều hư. Lần này tạo thành thương tổn với Đông Chí nhà dì, chúng cháu đều cảm thấy thật có lỗi."

Sắc mặt bà Lăng thoáng dịu đi đôi chút, hóa ra đây không phải chính chủ.

Đồ Thịnh Bắc thuận tay đưa bó hoa cho bà Lăng: "Cháu thay mặt em trai thành tâm thành ý tới xin lỗi Đông Chí và gia đình, chúng cháu sẽ bồi thường hết thảy tổn thất của cậu ấy, cũng hy vọng cậu ấy có thể cho Tiểu Bắc một cơ hội sửa đổi."

Bà Lăng là người yêu hận phân minh, người này mặc dù là người thân của kẻ gây tai họa, nhưng dù sao cũng không phải cậu ta gây chuyện, hơn nữa thái độ của cậu ta cũng coi như tốt, bà Lăng liền không còn tức giận nữa: "Đông Chí tuy rằng bị thương không nặng, nhưng em trai cậu lái xe như vậy là không được, tai nạn xe cộ không chỉ đả thương người khác mà còn đả thương chính mình. Nếu xảy ra chuyện gì nghiêm trọng thì xong rồi. Cậu về nhà cũng phải hảo hảo giáo dục lại cậu ta, bản thân cậu ta không muốn sống thì cũng đừng ra ngoài gây tai họa kéo người khác chết theo."

Đồ Thịnh Bắc gật đầu: "Bác nói phải. Về nhà cháu sẽ hảo hảo giáo dục nó." Vừa nói, vừa bước hai bước

về phía giường bệnh, trước gật đầu chào hỏi với Trang Châu, sau đó nhìn Đông Chí đang nằm trên giường bệnh, trên mặt hơi miễn cưỡng cười cười: "Đông Chí, cậu cảm thấy sao rồi?"

"Không được tốt lắm." Đông Chí liếc nhìn gã: "Nếu không nhanh chân, anh đã phải tới tặng hoa trên bia mộ tôi rồi."

"Phi, phi…" bà Lăng ở một bên mắng thằng con: "Hùng hài tử, nói gì thì nói cũng phải biết kiêng kị!"

Đông Chí từ trong lỗ mũi hừ lạnh một tiếng: "Anh định giải quyết riêng như thế nào?"

Đồ Thịnh Bắc kéo một cái ghế qua ngồi xuống bên giường, người này bình thường không lộ vẻ gì, lúc này mặt mày lại mang theo vài phần mệt mỏi, nhìn qua ngược lại không quá âm trầm như mọi ngày: "Đông Chí, cậu đừng nói như vậy, tôi thật sự là đến xin lỗi. Chuyện này là do chúng tôi không đúng, nhưng chuyện cũng đã xảy ra, so với truy cứu trách nhiệm, còn không bằng ngẫm xem nên giải quyết thế nào cho êm đẹp. Cậu cũng biết đôi chút về tình hình nhà tôi, nếu có thể, chúng tôi cũng không muốn kết oán thù."

Bà Lăng lúc này cũng đã nghe ra chút ý tứ trong lời gã. Gã là nể mặt nhà Trang Châu mới chạy tới giải thích, nếu như không có Trang Châu ra mặt, Lăng gia chỉ là nhà bình thường, chuyện này chỉ sợ sẽ rẽ theo một hướng khác. Điều này khiến bà cảm thấy phá lệ tức giận, sao những kẻ có tiền đều không có tâm như vậy? mạng người trong mắt bọn họ ngay cả cái rắm cũng không bằng, cho dù thật sự gây ra tai nạn chết người, có phải chỉ ném ra một chút tiền là có thể nhơn nhơn ngoài vòng pháp luật đúng không?!

Sắc mặt Trang Châu cũng có chút không dễ nhìn, Đồ Thịnh Bắc vốn chính là một tên cầm thú, cho dù có bày ra bộ dạng được giáo dưỡng đi chăng nữa thì cũng chỉ là một tên mặt người dạ thú mà thôi. Chẳng lẽ gã thật sự cho rằng gã có Đồ gia chống lưng là có thể ngạo nghễ liếc nhìn thiên hạ?!

Đừng đùa!

Có cuồng vọng cũng không thể dùng phương thức như vậy.

Trang Châu cười lạnh: "Tôi thấy cậu không giống như đang giải quyết vấn đề, mà càng giống xã hội đen, tìm được người bị mình hại liền lén lút tới uy hiếp. Đồ Thịnh Bắc, video tôi gửi cậu đã xem chưa? Không phải cậu cho rằng chuyện này chỉ cần cậu áp chế là có thể ém nhẹm được hay sao?"

Đồ Thịnh Bắc ánh mắt dao động: "Anh nói như vậy là đã hiểu lầm tôi rồi, Trang Châu, chúng ta nhận thức cũng không phải ngày một ngày hai. Tôi đã khi nào làm chuyện ỷ thế hiếp người?"

Bà Lăng căm giận nói thẳng: "Việc cậu đang làm không gọi là ỷ thế hiếp người thì gọi là gì?"

Đông Chí trấn an vỗ vỗ cánh tay mẹ mình, quay đầu nhìn Đồ Thịnh Bắc nói: "Tôi biết Đồ gia các người có biện pháp, nếu tôi thật sự đi tố cáo cậu ta, cậu ta cũng sẽ không có chuyện gì."

Đồ Thịnh Bắc tự đắc mỉm cười, giả mù sa mưa nói một câu: "Nói cũng không thể nói như vậy."

Đông Chí không thèm để ý tới gã, tiếp tục nói: "Mấy năm gần đây, uy tín danh dự của nhóm phú nhị đại bởi vì rượu say loạn tính gây chuyện không ít, dư luận đối với loại chuyện này vẫn thực mẫn cảm. Anh muốn giải quyết riêng đơn giản chỉ là sợ loại chuyện này bị hấp thụ ra ngoài ánh sáng sẽ ảnh hưởng xấu tới thể diện của Đồ gia mà thôi."

Đồ Thịnh Bắc mày hơi nhíu lại, lại rất nhanh giãn ra. Gã ngồi ngay ngắn, bất động thanh sắc liếc mắt nhìn Trang Châu đang ngồi trên giường bệnh. Trang Châu nói có thể khiến chuyện này nháo lớn, gã không thể không đề phòng. Đồ gia hiện tại đang tranh thủ một hạng mục được chính phủ giúp đỡ, nếu trong lúc mấu chốt này lại xuất hiện tin đồn gièm pha nào, tổn thất của Đồ gia là không thể nào tránh được.

Đông Chí hướng về gã cười cười: "Nếu muốn giải quyết riêng, vậy tôi yêu cầu một vài điều kiện. Nếu các người có thể đáp ứng, chúng ta liền giải quyết riêng."

Đồ Thịnh Bắc bất động thanh sắc nhìn anh: "Cậu nói đi."

"Đầu tiên anh gọi em trai bảo bối của anh tới xin lỗi tôi, hơn nữa còn cam đoan về sau cậu ta không được gây khó dễ hay làm phiền gì tới tôi nữa." Đông Chí nhìn chằm chằm Đồ Thịnh Bắc, không buông tha một chút biểu tình nào của gã dù là nhỏ nhất: "Yêu cầu này không quá phận đi?"

Đồ Thịnh Bắc gật đầu: "Hẳn vậy."

Đông Chí hướng gã vươn ra hai ngón tay: "Điều kiện thứ hai: bồi thường tiền. Tôi nói không riêng gì chuyện thuốc men viện phí gì đó. Mà các người muốn giải quyết riêng đương nhiên phải bồi thường khiến tôi thấy thoải mái mới được, đúng không." Đông Chí từ tủ đầu giường lấy ra cái di động, mở chế độ nhắn tin, ấn ấn vài cái rồi hỏi Đồ Thịnh Bắc: "Số điện thoại của anh?"

Đồ Thịnh Bắc thuận miệng đọc một dãy số, ngay sau đó một tin nhắn được gửi tới di động của gã: Trần Lâm Hạ, nhà Ái Tâm, số 10 đường Hoàng Hạ khu Hoa Tân.

Đồ Thịnh Bắc mạc danh kỳ diệu: "Đây là ý gì?"

"Tên gọi đầy đủ là trung tâm cứu trợ động vật lưu lạc." Đông Chí lười biếng tựa vào thành giường nhìn gã: "Tôi cũng không cần anh bồi thường quá nhiều, nếu lấy nhiều quá anh lại cảm thấy tôi đang hạch sách gia đình anh. Chỉ lấy một phần ba giá tiền chiếc xe kia của em trai anh là được, gửi toàn bộ tới chỗ này." Với cá tính kiêu ngạo của Đồ Tiểu Bắc, anh đòi số tiền này cũng không tính là quá rẻ.

Đồ Thịnh Bắc gật đầu: "Có thể." Trên thực tế Đồ Tiểu Bắc nếu gặp phải chuyện không thể vãn hồi, Đồ gia nếu muốn dùng tiền dàn xếp ổn thỏa, số tiền chuẩn bị khẳng định còn nhiều gấp mấy lần số này.

Gã đáp ứng thống khoái, Đông Chí cũng tỏ vẻ vừa lòng: "Điều kiện thứ ba, Đồ Tiểu Bắc nhà anh mỗi cuối

tuần bỏ ra hai tiếng đồng hồ tới trung tâm cứu trợ này làm không công. Tôi nghĩ để cậu ta làm trong vòng nửa năm đi."

Đồ Thịnh Bắc thập phần ngoài ý muốn, trên mặt lại bất giác lộ ra tươi cười: "Vì sao?"

Đông Chí tà liếc nhìn gã một cái: "Không vì sao hết, chỉ là muốn kiếm việc cho cậu ta làm, tiếp xúc nhiều với không khí dưới mặt đất một chút, nếu không cậu ta còn cho rằng cậu ta là thiên tiên hạ phàm. Hơn nữa có việc để làm, cũng đỡ cho cậu ta có thời gian rảnh rỗi, suốt ngày suy nghĩ kiếm chuyện gây sức ép cho người khác."

Đồ Thịnh Bắc yên lặng nhìn anh, đột nhiên mỉm cười: "Tôi sẽ phái người theo dõi nó, mỗi tuần làm đủ hai tiếng."

Thấy gã đáp ứng thống khoái, Đông Chí ngược lại có chút không yên lòng: "Anh sẽ không lén sau lưng tôi xù nợ đó chứ? Tôi cho anh biết, nam tử hán đại trượng phu, không thể nói mà không làm."

Đồ Thịnh Bắc không để ý tới lời Đông Chí lải nhải, cầm di động ấn một dãy số gọi đi, thản nhiên nói hai chữ: "Đi lên."

Người đi lên là Đồ Tiểu Bắc.

Gần đây Đông Chí từng thấy cậu ta một lần trong tiệm cơm, nhưng khi đó cách quá xa, cũng không nhìn thấy rõ. So với mấy năm trước, cậu ta gầy hơn rất nhiều, ngũ quan vốn thanh tú cũng hiện ra vài phần tinh xảo hương vị lạnh như băng, nhìn qua ngược lại càng giống Đồ Thịnh Bắc.

Đồ Tiểu Bắc một bên má sưng lên, trên mặt còn hiện rõ dấu bàn tay đỏ lừ. Sau khi vào phòng bệnh tựa như rối gỗ, mặt không đổi sắc nói vài câu xin lỗi, sau đó khom người nhẹ nhàng thối lui tới sau lưng Đồ Thịnh Bắc. Trọn bộ động tác vừa lưu loát lại vừa… chất phác. Thật giống như một cái xác di động, linh hồn không biết vất vưởng nơi nào.

Đông Chí lúc này cũng thật không biết nên nói gì cho phải. Anh đối với Đồ Tiểu Bắc kỳ thật rất phức tạp, Đông Chí từ nhỏ lớn lên trong những lời khen của mọi người xung quanh, mấy năm trước trải qua những lời trào phúng bén nhọn, những lời lẽ độc ác đều từ miệng cậu ta mà ra, nhưng trong lòng Đông Chí rất rõ ràng, chịu đả kích trầm trọng nhất cũng không phải tới từ người này.

Phản cảm, chán ghét thậm chí còn có chút khinh bỉ mỗi khi đối mặt với Đồ Tiểu Bắc, những cảm xúc đó Đông Chí không thể phủ nhận. Nhưng anh cảm thấy chính mình cũng không đến mức hận cậu ta. Hơn nữa thấy người này giống rối gỗ đứng trước mặt mình, mặt không đổi sắc, ánh mắt trống rỗng, anh thậm chí còn cảm thấy cậu ta có chút đáng thương. Thấy cậu ta bộ dạng này, Đông Chí lại nhịn không được mà tự hỏi: nếu lúc trước Trịnh Từ lựa chọn chính mình, như vậy vài năm trôi qua, liệu gã có thể bỏ rơi chính mình để quay lại tìm Đồ Tiểu Bắc hay không? Nếu loại chuyện này thật sự phát sinh, chính mình sẽ biến thành cái dạng gì?

Thấy Đồ Tiểu Bắc đang chờ phản ứng của anh, Đông Chí có chút bất đắc dĩ nhún vai: "Được rồi, coi như cậu biết khiêm nhường. Nhưng hai điều kiện còn lại, không được cắt bỏ." Đông Chí trong lòng âm thầm tính toán, nhất định phải liên lạc trước với Trần Lâm Hạ phụ trách trung tâm cứu hộ động vật, yêu cầu anh ta giao những công việc vừa bẩn vừa mệt nhất cho Đồ Tiểu Bắc làm, còn phải theo dõi cậu ta sát sao, không được để cậu ta nhàn hạ.

Đồ Thịnh Bắc hé miệng mỉm cười, biểu tình cư nhiên có vẻ rất ôn hòa: "Cậu yên tâm."

49. Chương 49: Meo Meo Meo...

Trang Châu đẩy cửa ra, liếc mắt một cái liền nhìn thấy mấy cái đầu nhỏ đang ở ban công đồng thời đều chuyển qua đây. Hắn nhận ra con mèo xám bị cụt đuôi tên Tiểu Xám, con mèo hổ vằn trộm đồng hồ kia là Tiểu Dạng Nhi, còn một con ly miêu màu nâu tên Bồi Tây, trừ bỏ ba con mèo này là khách quen của nhà Đông Chí ra, còn có hai con mèo màu trắng mắt xanh nhạt gầy tong teo, Trang Châu chưa từng thấy qua.

Trang Châu đổi dép đi trong nhà, mang theo hộp cà mèn đi về phía ban công, mấy con mèo hai mắt đều trừng lên tròn xoe, trông vô cùng cảnh giác mà nhìn từng động tác của hắn.

Trang Châu hướng về phía chúng giơ hộp cà mèn trong tay lên: "Đông Chí bị bệnh, đang nằm viện. Em ấy sợ tụi mày bị đói, nên kêu tao mang chút đồ ăn về cho tụi mày."

Cà mèn còn chưa kịp mở ra, nhóm miêu miêu có cái mũi linh hoạt đã ngửi thấy mùi cá quen thuộc. Đây nhất định là cá chiên bé do mẹ Đông Chí làm. Tay nghề của Đông Chí là học theo mẹ anh, nhưng trình độ còn kém xa một mảng lớn. Điểm này không có ai so với đám miêu miêu càng có quyền lên tiếng.

Nhóm miêu miêu nhìn qua vẫn thực cảnh giác, nhưng đã không còn con nào lùi về sau tránh né nữa. Trang Châu vừa lòng gật đầu, kéo cửa ban công ra, đem cá chiên trong cà mèn đổ vào bát ăn cho tụi nó. Nhóm miêu miêu trước đống đồ ăn ngon lành tỏa ra mùi thơm nức mũi vẫn như cũ tràn ngập cảnh giác, thẳng tới khi Trang Châu đóng cửa ban công lại, chúng nó mới dần sán lại bắt đầu ăn, vừa ăn còn vừa liếc mắt dòm vào trong phòng khách, nhìn xem người vừa mang cơm về cho tụi nó rốt cuộc đang làm cái gì.

Trang Châu đơn giản làm vệ sinh nhà một chút, đem những đồ dễ hỏng trong tủ lạnh bỏ ra, lát nữa ra ngoài sẽ ném vào thùng rác, lại lấy thêm mấy bộ quần áo cho Đông Chí thay tắm rửa, thuận tay nhét luôn hai quyển sách để ở dưới gối đầu giường cho vào túi du lịch xách đi. Bên này cửa nhà vừa đóng lại, thì trên ban công, mấy con mèo liền theo cửa sổ ban công nối đuôi nhau biến mất. Chờ tới khi Trang Châu vứt rác xong quay trở lại chỗ đỗ xe của mình, thì thấy Tiểu Xám, Bồi Tây cùng tên trộm nhỏ Tiểu Dạng Nhi đang ngồi trên mui xe chờ hắn. Ba cặp mắt mèo tròn xoe đồng thời chăm chú nhìn hắn, lấp la lấp lánh, còn thiếu mỗi mấy chữ "dẫn em đi đi" dán trên trán nữa là đủ bộ.

Trang Châu: "..."

Tiểu Xám là con mèo lớn tuổi nhất trong đám, loại tình huống này tự nhiên cần nhờ nó ra mặt trước, nó bỏ

qua chút bất an nho nhỏ lắc lắc cái đuôi cụt, hướng về phía Trang Châu meo meo meo kêu lên mấy tiếng.

Trang Châu cảm thấy mình nhất định đã bị lây tật xấu của Đông Chí, nhất định là vậy. Bởi vì hắn cư nhiên cảm thấy trong nháy mắt có thể lĩnh hội được ý tứ của con mèo xám tro này! Hắn nhanh chóng quay trái quay phải nhìn ngó xung quanh, thấy phụ cận không có bóng người, liền đè thấp giọng hỏi: "Bọn mày muốn đi theo tao tới thăm Đông Chí?"

Ba con mèo đồng thời meo meo kêu lên.

Trang Châu bỗng cảm thấy vô lực. Meo meo meo rốt cuộc là cái quái gì chứ?!

"Được rồi." Trang Châu thở dài, vòng sang ghế phụ mở cửa xe: "Nếu muốn tới thăm Đông Chí thì lên xe. Không được đi cầu trên xe, không được gãi đệm, không được chạy nhảy tán loạn."

Ba con mèo giống như nghe hiểu lời hắn, từng con một nối đuôi nhau nhảy lên xe, rồi cuộn tròn nằm xuống ghế.

Trang Châu có loại cảm giác đâm lao phải theo lao, hắn cũng không biết mình vừa rồi như thế nào lại mở cửa xe cho mấy con mèo này lên nữa…Thực thần kinh mà. Đây có lẽ là do ảnh hưởng từ Đông Chí đi, bởi vì em ấy vẫn luôn bày ra tư thái tự nhiên đến không thể tự nhiên hơn mỗi khi ở chung với đám miêu miêu cẩu cẩu này. Nhưng hắn càng không ngờ tới chính là nhóm miêu miêu cứ như vậy liền ngoan ngoãn lên xe.

Hơn nữa còn là sắp xếp đội hình để lên xe…

Trang Châu cùng chúng nó mắt to trừng mắt nhỏ nhìn nhau trong chốc lát, cuối cùng nhận mệnh mà đóng cửa xe lại. Sao trước kia hắn chưa bao giờ biết nhóm miêu miêu cẩu cẩu lại có bản tính thông thái đến vậy chứ? Nói gì chúng nó cũng có thể nghe hiểu…là do trước kia hắn chưa từng gặp được con chó con mèo nào có chỉ số thông minh đạt tới trình độ này hay là tất cả chúng nó đều cố tình giả ngu?

Đây là một loại phỏng đoán khiến con người ta bất an, càng nghĩ sâu càng không thể tránh né mà nghĩ tới một lĩnh vực thần bí nào đó.

Trang Châu tận lực ép mình không được nghĩ tới những thứ khiến hắn cảm thấy bất an nữa. Vì muốn dời đi lực chú ý, dọc đường đi hắn liên miên cằn nhằn nhắc đi nhắc lại nội quy bệnh viện cho ba con mèo nghe, mà cũng không biết đám tiểu tử kia có nghe hiểu không nữa. Trang Châu có chút lo lắng không biết phải làm thế nào mới đem ba con mèo này vào phòng bệnh được, kết quả sau khi tới nơi, hắn vừa mở cửa xe cho đám tiểu tử kia xuống, trong nháy mắt tụi nó liền biến mất tăm.

Trang Châu: "…"

Quả nhiên là hắn hiểu sai ý sao?!

Xem ra bệnh tâm thần cũng không phải người nào cũng có thể mắc được…

Trang Châu chưa từ bỏ ý định mà vòng trước vòng sau quanh bệnh viện hai vòng, thậm chí còn kiểm tra cả trong đám lùm cây bụi cỏ tìm ba con mèo, rốt cuộc không tìm được ba vật nhỏ kia. Lúc này mới chán ngán thất vọng đi lên phòng bệnh. Hắn quyết định đem đoạn nhạc đệm nho nhỏ này giấu diếm không cho Đông Chí biết, nếu không chân tướng đúng như lời Hòa Thanh đã nói, như vậy Đông Chí hiểu lầm hắn là muốn cùng nhóm động vật thông linh gì đó, thì càng mất mặt.

Trang Châu tính toán xong xuôi đâu đó, kết quả khi đẩy cửa phòng ra, lại trợn tròn mắt.

Hắn thuê hẳn một phòng riêng có ban công cho Đông Chí nằm, giờ khắc này, Đông Chí một tay cầm cà mèn, một tay cầm đũa, ngồi xổm trên ban công gắp gắp đồ ăn vào cái đĩa duy nhất để dưới sàn. Cạnh cái đĩa là ba động vật lông xù đang ngồi xổm trông thập phần quen mắt. Một con màu xám, một con màu nâu và một con có hổ vằn màu vàng. Nghe tiếng cửa phòng mở ra, ba cặp mắt lam, lục đồng thời nhìn lại đây. Không biết có phải là do Trang Châu ảo giác hay không mà hắn cảm thấy chính mình thấy rõ trong mắt ba con mèo này hiện lên một tia cao cao tại thượng… Khinh thường.

Cho nên nói chân tướng là hắn bị đùa giỡn trước rồi sau đó lại bị khinh thường sao?!

Trang Châu âm thầm nghiến răng, tuy rằng ngôn ngữ loài mèo hắn chưa từng học qua, mà có học cũng không hiểu nổi, nhưng tốt xấu gì cũng là hắn cho đám tiểu tử này đi nhờ xe, xuống xe rồi thì cũng nên tỏ vẻ gì đó cho hắn biết trước chứ. Cư nhiên cứ như vậy lưu loát bỏ hắn lại mà chạy tới tìm Đông Chí a dua, này thật đúng là… dùng xong liền vứt a.

Đông Chí quay đầu hướng về phía hắn lộ ra một nụ cười sáng ngời: “Về rồi à, thật không ngờ anh lại có thể đem tụi nó tới đây.”

Trang Châu cứng ngắc bài trừ một nụ cười mỉm: “Chút lòng thành.”

Đông Chí gắp mấy miếng thịt bò cho vào đĩa: “Mẹ em hôm nay hầm thịt bò ăn ngon lắm, cũng làm cho anh một phần, nhanh rửa tay ăn cơm đi.”

Nghe đến câu này, trái tim chịu đủ tra tấn của Trang Châu rốt cuộc cũng chiếm được chút an ủi. Tay nghề nấu ăn của bà Lăng vô cùng tốt, hai ngày nay đổi đủ món ăn đa dạng bồi bổ cho Đông Chí, Trang Châu đi theo được hưởng ké cơm bệnh nhân, cảm thấy chính mình sắp béo thêm một vòng.

Đông Chí cùng nhóm miêu miêu thì thà thì thầm nói nửa ngày, thẳng tới khi tụi nó ăn no nê từ ban công nhảy ra ngoài chơi, lúc này mới cầm hộp cà mèn cười tủm tỉm quay vào phòng bệnh. Mấy vật nhỏ còn biết suy nghĩ chạy tới hỏi thăm an ủi, thật khiến anh có cảm giác cực kỳ thỏa mãn khi đứa nhỏ mình nuôi lớn rốt cuộc cũng hiểu chuyện.

Trang Châu cầm cà mèn hết sạch của hai người mang tới toilet tẩy rửa, Đông Chí tựa vào đầu giường, cảm thấy chính mình cả ngày chỉ ăn ăn ngủ ngủ như vậy, thật sự có chút nhàm chán. Đang nghĩ tới tìm cái gì

để tiêu khiển, cửa phòng bệnh lại được người gõ hai cái, từ bên ngoài mở ra.

Đông Chí vừa ngẩng đầu liền thấy một đôi mắt nhuệ khí bức người, sâu sắc thâm trầm, thói quen mang theo vài phần hương vị quan sát kỹ càng nhìn vào. Nhưng vẻ mặt của người kia lại thập phần hiền lành, khóe miệng thậm chí còn đang mỉm cười.

Đông Chí sợ run một chút: "Tả đội trưởng?!"

Tả Hạc xách theo một túi hoa quả đi vào, mặt mày tươi cười cùng với người vừa rồi chăm chú quan sát bệnh nhân hoàn toàn khác biệt. Trải qua một lần gặp mặt khiến Đông Chí đối với chức nghiệp của anh ta đặc biệt mẫn cảm, vừa thấy anh ta điều đầu tiên nghĩ tới chính là người này muốn làm gì? Có phải lại đang chấp hành nhiệm vụ gì đó không?

Tả Hạc thoạt nhìn so với mấy tháng trước gầy hơn một chút, ánh mắt vương chút thần sắc mệt mỏi. Anh ta đứng ở cửa phòng từ trên xuống dưới đánh giá Đông Chí một lượt, sau đó đi tới bên giường ngồi xuống, cười nói: "Nghe nói cậu bị thương, tôi tới nhìn xem."

Đông Chí mặc dù mỗi khi đối mặt với người này đều có chút chột dạ, nhưng ấn tượng của anh đối với Tả đội trưởng cũng không tệ lắm, chính trực, chuyên cần, có năng lực, có khả năng quan sát, không dễ dàng buông tha hoài nghi trong lòng. Nếu không nói tới một số bí mật trên người mình, Đông Chí có thể nói Tả Hạc hoàn toàn phù hợp với hình tượng anh nghĩ ra về chức nghiệp này.

"Làm sao anh biết được?" Đông Chí đặc biệt tò mò điểm này, cho dù cảnh sát giao thông bên kia có lập án thì cũng không liên quan gì tới hình cảnh bên này đi.

Tả Hạc liếc nhanh về phía buồng vệ sinh: "Có người?"

Đông Chí đang định giải thích, cửa buồng vệ sinh mở ra, Trang Châu cầm hai cái cà mèn đã được tẩy rửa sạch sẽ đi ra. Tả Hạc rõ ràng sửng sốt một chút: "Anh Trang?!"

"Tả đội trưởng?" Trang Châu cũng có chút ngoài ý muốn, vội vàng bỏ đồ vật vào trong tủ, rút hai tờ khăn giấy lau tay, rồi mới cùng Tả Hạc chính thức bắt tay nhau.

Tả Hạc nhìn Trang Châu một chút, không thấy động tác dư thừa nào, vẻ mặt có chút phát mộng: "Hai người đây là?"

Trang Châu cười cười: "Vậy còn Tả đội trưởng?"

Tả Hạc nhìn nhìn thần sắc tự nhiên của hai người tựa hồ đã hiểu được điều gì đó, trong mắt bất giác lộ ra vài phần tiếc nuối: "Tôi mấy tháng trước có nhiệm vụ, vẫn luôn ở Quảng Tây, lúc này vừa mới trở về... thật không ngờ tới."

Trang Châu nhìn lướt qua Đông Chí dường như còn chưa hiểu được tình hình lúc này, trong lòng âm thầm thở dài. Có vài người chính là như vậy, đối với việc được người khác cảm mến giống như hoàn toàn vô cảm, cũng không biết là khờ thật hay là giả ngốc nữa.

Trang Châu ngồi xuống bên giường, bất động thanh sắc hỏi: "Tả đội trưởng tới đây… là có nhiệm vụ gì sao?"

Tả Hạc ít nhiều cũng có chút bất đắc dĩ, tâm nói người này thực giảo hoạt, chính mình tuy rằng không đơn thuần là tới thăm người bệnh nhưng hắn có cần phải cố ý ở trước mặt Đông Chí bày trò bới móc như vậy không.

"Tôi đến đây, mục đích chủ yếu vẫn là thăm thầy Lăng." Tả Hạc nghiêm trang chững chạc nói: "Dù sao vụ án đặc biệt lúc trước, thầy Lăng cũng đã giúp đỡ chúng tôi rất nhiều."

Đông Chí cười nói: "Nhấc tay chi lao*, Tả đội trưởng quá khách khí rồi." (*chỉ việc chẳng đáng gì)

Trang Châu cười cười không lên tiếng, hắn cảm thấy lí do Tả Hạc thoái thác tương đối đường hoàng, bên trong không có ý tứ ám chỉ đặc biệt nào, cũng gật đầu tỏ vẻ tiếp nhận lời dạo đầu này.

"Mặt khác, còn có một chút chuyện tôi muốn hỏi thầy Lăng." Biểu tình của Tả Hạc thoáng đứng đắn hơn một chút: "Nghe nói, thầy Lăng bị Đồ gia nhị thiếu tông phải?"

Đông Chí cùng Trang Châu liếc mắt nhìn nhau, Trang Châu hỏi anh ta: "Làm sao anh biết?"

Tả Hạc cười cười, ánh mắt ý vị sâu xa: "Chuyện này không phải quá rõ ràng sao, tôi đang điều tra tập đoàn Đồ thị. Đồ Thịnh Bắc là Đồ thị đại đương gia, không theo dõi gã thì theo dõi ai?!"

50. Chương 50: Tả Đội Trưởng

Đông Chí cùng Trang Châu liếc nhìn nhau, do dự nhìn Tả Hạc: "Khụ, khụ, cái kia… gã đã làm chuyện gì trái pháp luật vậy?" Anh cảm thấy Đồ Thịnh Bắc là loại người vô pháp vô thiên, làm chuyện xấu trái pháp luật gì đó rồi bị cảnh sát thúc thúc tóm cổ là chuyện rất bình thường.

Tầm mắt Tả Hạc chậm rãi quét qua quét lại trên mặt hai người sau đó nhìn Đông Chí nói: "Tôi có thể nói chuyện riêng với cậu không?"

Đông Chí vừa muốn hỏi anh ta vì sao, lại nghe Trang Châu chắc như đinh đóng cột nói: "Không được!"

Đông Chí: "…"

Tả Hạc há miệng thở dốc, chấp nhận bại trận: "Được rồi, được rồi, nếu anh muốn ngồi nghe thì cứ nghe đi. Nhưng trong quá trình tôi hỏi không được tùy tiện xen vào."

Đông Chí cảm thấy thái độ của Trang Châu có chút kỳ quái, Tả Hạc là cảnh sát, cảnh sát hỏi người dân cũng có thể cò kè mặc cả sao? Vạn nhất đắc tội với anh ta, anh ta quay lại hạch sách, có việc hay không có việc đều tới gây phiền toái… được rồi, có lẽ Tả Hạc không phải loại người nhỏ nhen như vậy.

"Hai vị…" Tả Hạc ho khan một tiếng: "Chờ tôi hỏi xong rồi hai người tiếp tục mắt đi mày lại có được không?"

Trang Châu mặt bình tĩnh không lên tiếng.

"Vậy, anh hỏi đi." Đông Chí cảm thấy thoáng có chút ngại ngùng, được người trong nhà thừa nhận là một chuyện, nhưng để người ngoài nhìn ra lại là một chuyện khác.

Tả Hạc có thâm ý liếc mắt nhìn Trang Châu một cái, chậm rãi hỏi han: "Tôi muốn hỏi làm sao cậu biết Đồ Thịnh Bắc?"

Đông Chí vừa định nói chuyện, chợt nghe Trang Châu lên tiếng: "Đây là câu hỏi chính thức của cảnh sát?"

"Đương nhiên không phải." Tả Hạc vội nói: "Các anh ngay cả nhân chứng cũng không phải, coi như đang hỏi thăm đi." Anh có thể cảm nhận được địch ý của Trang Châu đối với mình, tuy rằng anh tự cho rằng mình đã che giấu rất kỹ, nhưng với chức nghiệp này của mình, Tả Hạc am hiểu nhất chính là sát ngôn quan sắc, dù chỉ là một biểu tình rất nhỏ thay đổi, anh cũng có thể tìm kiếm được dấu vết để lại. Chút tâm tư này của Trang Châu anh tự nhiên có thể nhận thấy được, nhưng lại không thể cảm thán một tiếng, trực giác con người anh ta thật sự quá sắc bén.

Đông Chí lấy khuỷu tay chọc chọc Trang Châu, tầm mắt mang ý tứ cảnh cáo trừng mắt liếc anh một cái.

Tả Hạc âm thầm hít sâu một hơi, anh chẳng qua quá xui xẻo, thời gian dài như vậy, nhìn trúng một con vịt lại bị đặt vào đĩa của người khác trước. Cái gì cũng chưa kịp tranh thủ đã bị hạ nốc ao.

Nhân sinh này, cuộc đời này…

Đông Chí ngồi thẳng, bày ra tư thế chăm chú lắng nghe: "Tả đội trưởng?"

Tả Hạc phục hồi tinh thần: "Là thế này, tôi muốn hỏi một chút là sao cậu biết Đồ Thịnh Bắc?"

Trang Châu vừa định lên tiếng, lại bị ánh mắt của Đông Chí ngăn lại, chỉ có thể rầu rĩ ngậm miệng ngồi im.

“Kỳ thật cũng không có gì.” Đông Chí do dự một chút: “Chỉ là nó vốn không phải chuyện thoải mái gì.”

Tả Hạc gật đầu, tỏ vẻ đã hiểu.

“Năm đó tôi cùng em trai anh ta có chút hiểu lầm nhỏ, Đồ Thịnh Bắc vì muốn trút giận thay em trai mà đã tìm một đám lưu manh tới trường học phá nát phòng tranh của tôi. Nhưng lúc ấy anh ta không lộ diện. Lần đầu tôi gặp anh ta là ở cuộc triển lãm tranh, triển lãm tranh lần trước chắc anh cũng biết đi?”

“Có nghe nói.” Tả Hạc gật đầu: “Còn chưa chúc mừng cậu đã mang về giải vàng cho Tân Hải thị chúng ta.”

Đông Chí không chút để ý khoát tay: “Anh ta lúc đó đã cảnh cáo tôi, chớ tới chọc giận em trai anh ta.”

Trong mắt Tả Hạc toát ra thần sắc hứng thú: “Cậu và em trai gã?”

Đông Chí khô khốc nhìn Tả Hạc: “Bạn trai của em trai anh ta là bạn đại học của tôi, từng có một thời gian đi lại khá gần.”

Tả Hạc nhìn Đông Chí, vẻ mặt như đã ngộ ra: “Trịnh Từ?”

Đông Chí có chút xấu hổ gật đầu.

Tả Hạc gật đầu: “Nói như vậy tôi đã hiểu được vì sao cậu ta lại muốn lái xe tông cậu.”

Đông Chí cười gượng hai tiếng: “Chúng tôi đã quyết định giải quyết riêng.”

Tả Hạc: “Điều kiện là gì?”

Đông Chí thoáng nhìn qua Trang Châu, thấy hắn không tỏ vẻ gì, liếm liếm môi nói: “Tôi bắt bọn họ quyên một chút tiền cho nhà Ái Tâm ở đường Hoàng Hà khu Hoa Tân. Mặt khác Đồ Thịnh Bắc còn đáp ứng mỗi tuần bắt Đồ Tiểu Bắc tới đó làm công hai giờ đồng hồ.”

Tả Hạc suy tư trong chốc lát, dường như đã nhớ ra chỗ đó là chỗ nào, ánh mắt có chút kinh ngạc: “Chỉ có thế?”

Đông Chí hỏi lại: “Vậy chứ anh cho là cái gì?”

Tả Hạc nhìn Đông Chí, cảm giác có chút sốt ruột. Chuyện này có hướng đi ngoài dự liệu của anh, rất nhiều người gặp phải loại chuyện này đa số đều lựa chọn giải quyết riêng, anh chỉ là không ngờ điều kiện Đông Chí đưa ra lại chỉ có vậy. Nhưng thái độ của Trang Châu lại có chút kỳ quái, nếu anh ta và Đông Chí thật

sự là loại quan hệ kia, vậy sao anh ta lại có thể nín nhịn mà nuốt trôi được khẩu khí này?

Tả Hạc quét mắt liếc Trang Châu một cái: "Anh Trang không có tính toán gì sao?"

Trang Châu nhướn mày, bên môi lóe ra nụ cười ý vị sâu xa: "Tả đội trưởng, tôi là người tín Phật, tin tưởng nhân quả có báo ứng. Tên kia làm nhiều chuyện trái với lương tâm như vậy, ông trời nhất định sẽ trừng phạt gã gấp bội."

Tả Hạc lập tức cảnh giác hơn: "Anh định làm gì?"

"Tôi có thể làm gì?" Trang Châu cười nhạo: "Các anh là cảnh sát, ngay cả việc bắt người cũng không xong, cấp trên vừa ra lệnh một câu liền thí điên thí điên thả người ra ngoài! Ngay cả cảnh sát cũng không thể dựa vào… vậy tôi, một thương nhân nhỏ bé còn có thể làm gì? Tả đội trưởng có phải thần kinh của anh quá nhạy cảm rồi không?!"

Gân xanh huyệt Thái dương của Tả Hạc giật giật, nhẫn nại nói: "Anh đừng nói như vậy, anh nên tin tưởng pháp luật của đất nước chúng ta."

"Bản thân anh có tin không? Tả đội trưởng?" Trang Châu gắt gao nhìn chằm chằm anh ta, ngữ khí như muốn gây sự: "Nếu lúc này tôi nói với anh chúng tôi không giải quyết riêng nữa, chúng tôi muốn tố cáo Đồ Tiểu Bắc, bằng bất cứ giá nào cho dù là táng gia bại sản cũng phải kiện tới cùng, anh có dám khẳng định với tôi rằng Đồ Tiểu Bắc chắc chắn sẽ bị phát luật trừng trị, nhất định giữa đường sẽ không được thả ra không?!"

Tả Hạc im bặt.

Đông Chí bị cơn bùng nổ của Trang Châu làm cho giật mình, phục hồi tinh thần liền vội vàng kéo góc áo Trang Châu lại: "Thôi, thôi, em biết tối qua anh ngủ không ngon, nhưng dù suy nghĩ có không rõ ràng thì cũng đừng nói hươu nói vượn thế chứ. Ngồi ngốc một bên giùm em đi, đừng có tùy tiện xen vào."

Trong lòng Tả Hạc cũng có chút không tư vị: "Tôi chỉ là một cảnh sát, tôi chỉ có thể dùng những chứng cớ chính xác để bắt tội phạm, còn chuyện sau đó… tôi không có quyền hỏi tới."

Trang Châu cười lạnh một tiếng, không nói nữa.

Không khí trong phòng bệnh trở nên có chút áp lực. Kỳ thật Đông Chí cũng có loại cảm giác bực bội. Anh tuy ngăn lại cơn bùng nổ của Trang Châu nhưng trên thực tế mỗi câu nói của hắn đều như khảm vào trong lòng anh, khiến anh đau đớn khó chịu.

Anh sở dĩ thỏa hiệp với Đồ Thịnh Bắc, là bởi vì anh hiểu rõ bối cảnh hai nhà cách nhau quá xa, kết quả cuối cùng thế nào không cần đoán cũng biết, Lăng gia chỉ là một gia đình bình thường, bọn họ đấu không lại với Đồ gia. Duy nhất có thể mượn lực cũng chỉ có mình Trang Châu, mà Trang thị sau lưng Trang

Châu cũng không phải sản nghiệp của một mình hắn. Phía trên còn có cha hắn đó mới là Boss lớn nhất của Trang thị. Nếu vị đại Boss này thấy con trai mình bởi vì việc tư mà làm ảnh hưởng cả công ty, vì một người bạn trai mà trở nên mù quáng, làm ra một số quyết sách vô lý, ông ấy sẽ xử lý thế nào với đứa con trai này?

Đông Chí không thể liều lĩnh kéo Trang Châu xuống nước cùng mình, anh không ích kỷ đến mức độ này.

Cho nên khi đối mặt với lời giải thích của anh em Đồ gia, Đông Chí trong lòng thập phần rõ ràng, anh căn bản không có lựa chọn nào khác.

Có lẽ về sau sẽ xuất hiện bước ngoặt khác nhưng tuyệt đối không phải hiện tại.

Tả Hạc dường như không chịu nổi loại áp lực không khí này, ho khan hai tiếng, thử nói sang chuyện khác: "Cậu và người phụ trách trung tâm cứu trợ kia rất quen thuộc?"

"Coi như nhận thức đi." Đông Chí trở lại thần sắc đạm mạc như lúc đầu: "Rất quen thuộc thì chưa tới, tôi chỉ biết Trần Lâm Hạ đã bỏ toàn bộ tiền bạc của mình ra để chống đỡ cái trung tâm cứu trợ này, rất không dễ dàng. Anh còn gì muốn hỏi không?"

Tả Hạc nhìn thẳng anh một khắc, lắc đầu: "Không."

Anh tới thăm Đông Chí vốn không hoàn toàn vì chuyện công. Anh không ngờ tới chính là Trang Châu cũng có mặt ở đây, dù anh có tâm muốn thử thăm dò Đông Chí thì lúc này cũng không phải thời cơ tốt. Huống chi không khí trước mắt lại quá cứng ngắc, nếu tùy tiện nhắc tới việc tư, anh chẳng những sẽ bị Trang Châu căm thù mà còn thực dễ dàng khơi dậy sự phản cảm trong lòng Đông Chí. Tả Hạc là người thông minh, tự nhiên sẽ không làm chuyện không nắm chắc như vậy…

"Như vậy," Tả Hạc thức thời đứng dậy cáo từ: "Tôi về trước, có thời gian sẽ trở lại thăm cậu."

Đông Chí thụ sủng nhược kinh mà cùng anh ta khách khí: "Không cần, không cần, trên người tôi đều là vết thương nhỏ, hai ngày nữa cũng được xuất viện rồi, Tả đội trưởng bận rộn công tác cứ đi làm đi."

Tả Hạc không còn lời nào để nói nhìn anh, hơi cảm thấy vô lực.

Trong lòng Trang Châu lại thấy vui vẻ, cảm thấy bà xã nhà mình ngốc cũng có cái tốt của ngốc. Ít nhất khi phũ tuyệt đối là một cao thủ. Hắn tà liếc Đông Chí bộ dạng giống như hoàn toàn không hiểu gì, âm thầm cân nhắc chờ Tả Hạc cút đi rồi sẽ hảo hảo hôn hôn bà xã nhà mình một cái. Về phần nhiệm vụ Tả Hạc đang làm… hắn ngược lại có thể lén lút tìm vị đội trưởng này hảo hảo nói chuyện riêng một phen.

Tả Hạc khoát tay rời đi.

Trang Châu nhìn theo bóng anh ta, xoay người hỏi Đông Chí: “Em thật sự nhìn không ra?”

“Nhìn ra cái gì?” Đông Chí cùng hấn giả ngu: “Aiz, anh nói xem lúc này Đồ Tiểu Bắc có đến nhà Ái Tâm không? Không biết Trần Lâm Hạ có giao việc dọn rác bắt cậu ta làm không? Mỗi ngày phải quét dọn rác rưởi, thối chết cậu ta!”

Trang Châu: “…”

****

Đồ Tiểu Bắc có một loại cảm giác bị lưu đày!

Hai trợ lý của Đồ Thịnh Bắc giống như áp giải phạm nhân một trái một phải kèm chặt hai bên cậu ta, nên khi xuống lầu không ai dám đi cùng thang máy với bọn họ. Hơn nữa trên gương mặt Đồ Tiểu Bắc còn ẩn hiện dấu bàn tay đỏ lừ, hai má cũng sưng vù, khiến cho ai nấy nhìn vào đều cảm thấy đau lòng.

Hai trợ lý áp giải cậu ta tới bãi đỗ xe, trong đó một người phụ trách lái xe, người còn lại ngồi ở ghế sau cùng với Đồ Tiểu Bắc. Đồ Tiểu Bắc biết hai trợ lý này đều là bộ đôi xuất ngũ mà Đồ Thịnh Bắc tuyển chọn, một người đấu với vài tên lưu manh hoàn toàn không có vấn đề gì. Đồ Tiểu Bắc cảm thấy lần này anh trai quản lý theo sát quá chặt với mình, còn phái người như vậy nhìn 24/24, mà không phải một mà những hai người.

Đồ Tiểu Bắc nhắm mắt lại tựa vào thành ghế, mấy ngày qua, cậu có một loại cảm giác như đang ở trong mộng không chút chân thật. Trịnh Từ cùng cậu cãi nhau to, càng cãi càng hăng, rốt cuộc nhắc tới chuyện chia tay, sau đó cậu chạy tới quán bar uống rượu, nửa tỉnh nửa say lái xe đi tìm Lăng Đông Chí, trong nhà tên đó không có người, cậu liền mơ mơ màng màng đỗ xe dưới lầu chờ. Không biết qua bao lâu, Đông Chí mới trở lại, rất nhanh mang theo vài cái túi to xuống lầu, rồi lái xe rời đi. Đồ Tiểu Bắc ma xui quỷ khiến đi theo…

Đồ Tiểu Bắc không biết mình vì sao lại làm như vậy, đầu óc cậu đã bị cồn làm cho mơ hồ, cái gì cũng không thể nghĩ, sau đó mọi việc làm ra hết thảy đều dựa theo bản năng. Ô tô tiến lên trong nháy mắt, thấy thân thể Lăng Đông Chí ngã sang một bên, cừu hận có thể phát tiết rất vui sướng, đan xen vào đó là cảm giác sợ hãi khi gây tội ác biến thành một loại khoái cảm quỷ dị.

Cậu vẫn luôn cho rằng mình cảm nhận thập phần rõ ràng cảm giác của bản thân, thẳng tới khi bị Đồ Thịnh Bắc rống giận, cho một cái bạt tai thật mạnh đánh lên mặt: “Mày có biết cái gì gọi là suy nghĩ trước khi hành động không hả, Đồ Tiểu Bắc? trước đây chuyện gì tao cũng thuận theo ý mày, cuối cùng lại dưỡng mày thành một đứa ngu ngốc như vậy hả?!”

Đồ Tiểu Bắc bị anh trai đánh tỉnh mộng.

Cậu vì cái gì phải làm như vậy?

Bởi vì hận?

Cậu hận ai? Lăng Đông Chí sao?

Dường như là hận, lại dường như không phải.

Cậu bỗng nhớ tới hồi trung học ngồi cùng bàn với một nữ sinh thích đọc Bách Dương tạp văn*, cậu cũng tò mò đọc vài trang, nhớ rõ có một đoạn bàn về 'tình sát'. Đồng dạng là 'tình sát' có người giết tình nhân, có người lại hại tình địch. Bách Dương cho rằng nếu bạn giết chết người yêu bởi vì người kia cô phụ tình cảm của mình thì đó là ghen vì yêu; còn vì chiếm hữu dục mà ghen thì sẽ giết chết tình địch. (Bách Dương tạp văn: là những ghi chép thể hiện lý luận cùng tư tưởng nhân văn cả đời của tác giả Bạch Dương)

Từ điểm này suy ra, cậu một lòng muốn chỉnh chết Lăng Đông Chí, chính là vì… chiếm hữu dục với Trịnh Từ sao?!

Đồ Tiểu Bắc khó hiểu muốn cười, nguyên lai cậu mất nhiều thời gian như vậy chỉ là vì hư tình giả ý bên ngoài sao? Nếu mọi sự trả giá của cậu đều không có ý nghĩa nào, vậy tại sao trên đời này lại có nhiều người tranh đấu vì tình yêu cơ chứ?

Đồ Tiểu Bắc đem mặt vùi vào lòng bàn tay. Cậu không rõ vì cái gì mà Lăng Đông Chí lại lựa chọn phương thứ như thế để nhục nhã cậu, lại không chịu thống thống khoái khoái mà tới tìm cậu trả thù?

Anh ta đang chuẩn bị sao?

Vậy anh ta còn muốn chuẩn bị bao lâu nữa?

51. Chương 51: Chị Dâu...

"Nhị thiếu gia," trợ lý ngồi cạnh nhẹ giọng nói: "Đến nơi rồi."

Đồ Tiểu Bắc mở mắt ra, thấy xe đã lái vào một con phố chật hẹp cũ nát, hai bên đường đều là những căn nhà thấp bé, thoạt nhìn có chút rách rưới. Trên đường có mấy đứa nhỏ lem luốc bẩn hề hề chạy tới chạy lui, thấy có xe đẹp lại gần tò mò mà cùng đứng vây xem.

Đồ Tiểu Bắc nhất thời cảm thấy mình đã xuyên về hai mươi năm trước: "Đây là cái chỗ quái quỷ nào vậy?!"

"Khu Hoa Tân." Người trợ lý hờ hững đáp: "Gần như là nơi bẩn thỉu hỗn loạn nhất Tân Hải thị. Đương nhiên, cũng nghèo nhất."

Đồ Tiểu Bắc có chút nóng nảy: "Cái nhà gì gì đó nằm trong cái nơi quỷ quái này?"

"Đúng vậy, nhị thiếu." trợ lý cho hắn một ánh mắt 'cậu đoán đúng rồi': "Nơi này giá phòng rất rẻ, hơn nữa ở vùng ngoại ô không có nhiều xe cộ, người qua lại cũng ít, nuôi chó mèo gì đó rất thích hợp."

Đồ Tiểu Bắc: "…"

Xe dừng lại ở cuối ngã tư đường, trên cửa một một căn nhà bên tay trái có treo một cái biển, trên biển viết mấy chữ to màu xanh: Nhà Ái Tâm. Cánh cổng hé mở, còn chưa lại gần đã nghe thấy từ bên trong truyền ra một loạt tiếng gâu gâu sủa ầm lên.

Đồ Tiểu Bắc nhất thời cảm thấy bực bội.

Trợ lý lái xe đi trước một bước tới gõ cửa, thấy không có ai trả lời, liền vươn tay đẩy cổng ra, khách khách khí hô một tiếng: "Trần trạm trưởng có ở đây không?"

Khoảng sân không lớn, nhiều nhất cũng chỉ có thể đỗ được hai cái xe nhỏ, trừ bỏ ở giữa có một đường đi, hai bên đều có plastic che phủ, bên trong có trồng rau, tựa như những tấm lều bằng plastic thu nhỏ. Chỉ là tay nghề có chút thô ráp, có chỗ gỗ chống được đóng đinh xiêu xiêu vẹo vẹo. Đối diện là mấy gian phòng, đám chó mèo phỏng chừng đều để ở đằng sau, vì những tiếng ồn ào ầm ĩ đều truyền tới từ đằng sau căn nhà.

Ba người đang định bước qua cửa, thì lại thấy một người đang xách một xô nước đi tới, thấy trong sân có người liền sửng sốt một chút, trên mặt lộ ra thần sắc giật mình: "Là cậu Đồ sao? Tôi là Trần Lâm Hạ, là người phụ trách nơi này."

Người này không lớn tuổi lắm, ngũ quan thanh nhã, giơ tay nhấc chân đều hào hoa phong nhã, nhìn qua giống như một giáo viên hoặc nhân viên công chức.

Đồ Tiểu Bắc nhìn nhìn đống đồ trong tay anh ta, do dự một chút gật đầu: "Chào anh."

Trần Lâm Hạ thản nhiên quét mắt nhìn cậu ta một cái, lấy ra một cái đồng hồ hẹn giờ đặt trên cửa sổ: "Đồ tổng đã gọi điện cho tôi, nếu các vị đã tới thì bắt đầu làm việc thôi, thời giờ quý giá, tôi cũng không nhiều lời nữa. Chuồng chó ở hậu viện hôm nay giao cho ba vị phụ trách: dọn dẹp, tiêu độc, xử lý rác rưởi. Yêu cầu công việc cụ thể tôi đã dán sẵn trên tường, các người có thể xem qua. Đọc không hiểu có thể hỏi tôi hoặc hỏi những người khác. A, quên nữa, hiện tại trong hậu viện cũng có hai tình nguyện viên đang thu dọn ổ mèo. Không hiểu gì cũng có thể hỏi bọn họ."

Trầm Lâm Hạ nhìn hai vị trợ lý thần sắc sững sờ, lại nhìn nhìn Đồ Tiểu Bắc bộ dạng rõ ràng còn chưa tiến vào trạng thái sẵn sàng, vỗ vỗ tay, cười đến ôn lương vô hại: "Các vị, hiện tại bắt đầu luôn nhé?"

****

Trang Lâm rón ra rón rén đẩy cửa phòng khách ra, đang định thăm dò ngó vào trong nhìn, chỉ thấy qua khe cửa là một cái mặt chó lông xù. Tuy rằng cậu đã sớm biết lỗ tai và mũi của Hắc Đường đặc biệt linh mẫn so với người khác, nhưng mỗi lần đều xuất quỷ nhập thần như vậy, vẫn đem cậu dọa sợ.

"Hắc Đường?!" Trang Lâm thấp giọng quát lớn: "Mày phát ra chút tiếng động có được không? Mỗi lần đều giống như muốn bắt trộm vậy…"

Hắc Đường từ lỗ mui văng ra khẩu khí, lắc lắc cái đuôi xoay thân bước đi. Một mình ở nhà dù có chút nhàm chán nhưng vẫn còn tốt hơn là ở cùng với vị thiếu niên ngu ngốc này, ngày nào cũng như ngày nào mỗi lần tới là bắt ép nó phải chơi ném đĩa cùng cậu ta, thật sự là một chuyện hết sức bực mình. Càng muốn mệnh chính là, vị thiếu gia này không biết động tới chỗ nào mà nhất mực tin tưởng rằng nó thích nhất là chơi ném đĩa, vì thế mỗi lần cậu ta tới nhà Trang Châu đều phải lôi kéo nó không phiền không chán mà ra sân ném tới ném lui cái đĩa… quả thực ngu muốn chết.

Có điểm đối lập này, Hắc Đường lại cảm thấy mình thật sự có chút nhớ cái tên cáo trạng tinh. Ít nhất anh ta tuyệt đối sẽ không xuất hiện tình trạng bởi vì giao tiếp bất lực mà sinh ra hiểu lầm. Aiz, cũng không biết cáo trạng tinh có khỏe lên chưa mà vẫn luôn ở cái nơi đáng sợ nhất là trong bệnh viện, chắc cũng ăn không ít khổ sở đi. Nói không chừng còn bị y tá tỷ tỷ mặc quần áo trắng xóa dùng mũi tiêm còn thô hơn chân chó chích cho một phát, mỗi ngày còn bị tiêm vài lần. Ừm, nói không chừng cáo trạng tinh còn ngậm tay áo của cha nó đau tới mức khóc hu hu, sau đó cha phát hiện hóa ra cáo trạng tinh lại không dũng cảm như vậy, thật sự một chút cũng không ngoan như con hắn.

"Thất thần?" Trang Lâm kinh ngạc vươn tay xoa xoa đầu nó: "Mày nghĩ cái gì thế? Trước đây mày còn tới cọ cọ mấy cái lên người tao, hiện tại đã học được không thèm để ý tới tao rồi cơ à, quả thực không thể tưởng tượng nổi, Hắc Đường, có phải mày đã quên tao cũng là chủ nhân của mày rồi không?!"

Hắc Đường thực khinh thường né tránh tay cậu, trong mắt nó rõ ràng viết một câu hỏi: mi là ai?

Trang Lâm xoa nắn chi trước của nó: "Tao là em trai thân ái của cha mày đó."

Hắc Đường rụt móng vuốt về, có chút vui sướng khi người gặp họa mà hừ hừ hai tiếng: mấy chữ 'thân ái' kia đã không còn thích hợp dùng trên người mi nữa, thiếu niên. Bởi vì cha ta đã đem xưng hô này dùng cho người khác rồi.

Trang Lâm không thể nào đoán được tâm sự của con cẩu vô pháp vô thiên nhà mình, cậu buông Hắc Đường ra, ngó trái ngó phải dòm vào trong nhà: "Cha mày có nhà không? Có ai khác ở trong nhà không?"

Hắc Đường mặc kệ cậu ta, thản nhiên đi tới cái thảm phía trước sô pha nằm xuống tiếp tục giấc ngủ bị bỏ dở của nó. Trong khoảng thời gian này, vị tiểu thiếu gia này thường xuyên sáng sớm đã mò tới, hơn nữa mỗi lần tới đều tìm một cái cớ nghe thực đường hoàng. Xì, còn không bằng nói thẳng ra tới ngó xem cáo trạng tinh có ở trong nhà này không đi, bày đặt ra vẻ phức tạp. Nó cũng không phải muốn giấu diếm không tiết lộ tin tức cho Trang Lâm biết, đáng tiếc ngôn ngữ không thông, nó có nói Trang Lâm cũng không hiểu.

Trang Lâm đổi dép đi trong nhà, rón ra rón rén bò lên lầu, mấy phút đồng hồ sau lại thất thểu bò xuống.

Lắc lư lượn một vòng quanh nhà, càng triệt để thất vọng.

"Chăn đều gấp chỉnh chỉnh tề tề, nên căn bản tối qua không có trở về đi."

Hắc Đường gối đầu lên hai chân, tà liếc mắt nhìn cậu chủ nhỏ. Nó kỳ thật rất muốn nói cho cậu ta biết, từ khi cáo trạng tinh nằm viện, cha nó đều không trở về nhà ngủ, mỗi ngày chỉ tạt về một lúc cho đứa con trai duy nhất này ăn cơm, dẫn nó đi chạy bộ, thời gian còn lại đều ở trong bệnh viện cùng tên cáo trạng tinh kia. Hơn nữa hai ngày gần đây, ổng đã bắt đầu nhờ tiểu trợ lý tới đây cho nó ăn giùm ổng. Cho nên, mi muốn đi đâu làm gì thì đi đi, đừng đánh chủ ý lên người cha ta nữa.

Trang Lâm dẫm chân lên lưng Hắc Đường vê vê mấy cái nhàm chán: "Mày nói xem ngay cả người cũng không nhìn thấy, sao có thể mật báo cho cha mẹ đây? Nếu lão ấy phủ nhận, tao cũng không có chứng cớ a."

Hắc Đường thực khinh bỉ từ dưới chân Trang Lâm chui ra, một đường chạy chậm về phía cửa chính. Trang Lâm đang định gọi nó lại, chợt nghe thấy bên ngoài có tiếng cổng sắt mở ra, sau đó là tiếng Hắc Đường gâu gâu sủa lên. Trang Lâm chạy ra ngoài xem, quả nhiên là Trang Châu về, nhưng càng khiến cậu thất vọng chính là trong xe không có người nào khác.

Trang Châu còn chưa lái xe vào sân đã nhìn thấy chiếc xe đạp địa hình được ném ở một bên. Trang Lâm còn chưa trưởng thành nên chưa thể lái xe dù nó vẫn luôn ầm ĩ đòi đi cửa sau mua bằng lái, người trong nhà bị nó nháo tới nhức đầu, mẹ nó liền chuyển theo đường hàng không về cho nó cái xe đạp địa hình này. Chiếc xe có ngoại hình lãnh khốc, tương đối phù hợp với thẩm mỹ của đám thiếu niên choai choai tuổi này, thậm chí còn được đám nữ sinh trong trường ca ngợi vài câu, Trang Lâm thấy lâng sung sướng, rốt cục mới bỏ cái suy nghĩ đi cửa sau mua bằng lái xe.

Sáng sớm mấy ngày nay, Trang Lâm thường xuyên chạy tới đây ngó nghiêng, Trang Châu tâm tư tinh tế sao có thể đoán không ra suy nghĩ của thằng lỏi này. Thầm nghĩ đây cũng là một cơ hội tốt, trước thông qua nó báo chút tin tức cho lão cha mình, để bọn họ chuẩn bị tâm lý trước cũng hay.

Trang Lâm bị ánh mắt nhìn thẳng của anh hai làm cho sợ hãi, vẻ mặt tươi cười nịnh nọt sán lại không biết nói gì nên cố tìm đề tài gợi chuyện: "Anh không ở nhà ạ?"

Trang Châu gật đầu: "Chăm người nằm viện."

"Chăm người?!" Trang Lâm nhất thời kinh ngạc: "Ai nằm viện ạ?"

Trang Châu nhìn cậu, thản nhiên đáp: "Chị dâu em."

Trang Lâm: "..."

Trời ạ, có cần trực tiếp như vậy không, quả thực không cho người ta một chút thời gian chuẩn bị tâm lý.

Trang Lâm rối rắm trong chốc lát, đột nhiên phản ứng lại anh hai là đang ngả bài với mình, nhất thời càng kích động, lắp bắp hỏi hắn: "Chị dâu em bị bệnh gì? Em có thể tới thăm chị ấy không?"

Trang Châu nhìn đồng hồ nói: "Tới phòng bếp tìm đồ ăn tạm đi, lát nữa anh đưa em đi."

Trang Lâm vội vàng gật đầu: "Dạ. Em có cần phải mang cái gì theo không?" dù sao cũng là lần đầu ra mắt chị dâu tương lai, hơn nữa chị dâu còn đang là bệnh nhân.

Trang Châu nghĩ nghĩ: "Anh nghe Thất bá nói, gần đây em có không ít bài tập về đường nét phác họa? Có mang theo không?" Nói xong liếc mắt nhìn đống hành lý của Trang Lâm ném ở một bên. Tiểu tử này từ khi trường cho nghỉ đông liền tìm trăm phương nghìn kế muốn dọn tới nhà hắn ở, những đồ dùng bình thường đến vật dụng cá nhân cơ bản đều đem theo.

Trang Lâm cảm thấy đề tài này có chút kỳ quái, nhưng vẫn thành thành thật thật gật đầu: "Còn có bài tập về sắc thái nữa, thầy Lăng cảm thấy em hơi yếu về mảng sắc thái cho nên giao cho em không ít bài tập về mảng này."

"Mang hết theo." Trang Châu nghĩ nghĩ: "Thế thôi."

Trang Lâm yên lặng mất hai giây mới kịp phản ứng: "Chị dâu cũng là họa sĩ?"

Trang Châu ừ một tiếng, cũng không nói nhiều, đổi giày thể thao dẫn Hắc Đường ra ngoài. Một người một chó chạy quanh khu nhà hai vòng đến khi cả người đổ mồ hôi mới trở về. Chờ hắn tắm rửa thay quần áo xong đi ra, Trang Lâm cũng đã thu dọn xong đồ đạc cần mang theo.

Trang Lâm ôm cây kẹp vẽ, vừa kích động vừa bất an ngồi trên ghế sa lông chờ hắn: "Mình đi luôn bây giờ ạ?"

Trang Châu lấy thức ăn cho chó ra cho Hắc Đường, rồi cùng Trang Lâm xuất môn.

52. Chương 52: Kết Phường...

Dọc đường đi Trang Lâm đều cảm thấy thấp thỏm bất an. Ba mẹ cậu đều không ở cạnh, khắp thành phố Tân Hải này, người duy nhất cậu có thể trông cậy vào cũng chỉ có mình anh hai. Tuy rằng cậu thường xuyên oán giận anh hai bắt ép cậu làm đủ thứ, cái này không được cái kia không được, nhưng có người quản lý đồng nghĩa có người quan tâm, điểm này cậu hiểu rõ. Nếu thực sự có một ngày Trang Châu thành gia lập thất, anh hai sẽ còn quan tâm cậu như bây giờ nữa không?

Cả người chị dâu tương lai này nữa, chị ấy liệu có ghét bỏ đứa con ghẻ cứ bám lấy anh hai là mình hay không?

Trang Lâm giả bộ không để ý cùng Trang Châu nói lời khách sao: "Chị dâu là người như thế nào ạ?"

Trang Châu khóe miệng hơi cong cong: "Người có chút mơ hồ, nhưng rất thông minh, cũng đặc biệt có tình cảm, thích chăm sóc động vật nhỏ. Ở chung với Hắc Đường cũng không tồi." (Jeremy: =))) con mắt nào của anh nói vợ và con trai anh ở chung không tồi vậy?)

"Thật vậy sao?!" Trang Lâm nghe có chút phiền muộn: "Thầy Lăng của bọn em cũng giống vậy. Đặc biệt có tình cảm đối với tiểu động vật, người cũng thông minh." Nói xong lại thở dài, thức thời mà ngậm miệng lại. Nếu anh hai hiểu lầm cậu đang ngầm so sánh chị dâu với người khác, chẳng may ổng đem lời này nói lại với chị dâu, vậy thì nguy to rồi. Trang Lâm cũng không đến mức làm ra loại chuyên ngu ngốc chưa gặp mặt đã đắc tội người ta như vậy.

Trang Lâm nhanh chóng sửa miệng: "A, anh thực may mắn."

Trang Châu hé miệng mỉm cười, ừ một tiếng.

Trang Lâm nhìn thấy biểu tình này của ông anh, một bụng đầy thắc mắc lại nghẹn trở về. Cậu cảm thấy có lẽ cậu phải đi đường tắt khác thôi, nếu như có thể tạo mối quan hệ tốt với chị dâu tương lai, như vậy hết thảy lo lắng đều không thành vấn đề.

Trang Lâm giữ vững tinh thần, thành thành thật thật cùng Trang Châu xuống xe đi lên phòng bệnh, vừa đi vừa lấy lòng hỏi: "Bệnh tình của chị dâu có nghiêm trọng không ạ?"

"Không nặng." Trang Châu nhíu nhíu khóe miệng: "Hai ngày nữa là có thể xuất viện."

"A." Trang Lâm không biết nên nói tiếp cái gì, đành đi đằng sau Trang Châu nhìn đông nhìn tây rời khỏi thang máy, đang định hỏi phòng bệnh của chị dâu ở đâu, lại thấy cửa phòng bệnh phía trước mở ra, một nam nhân mặc đồ bệnh nhân lảo đảo đi ra, trên tay còn cầm theo một… cây mía thực dài.

Trang Châu: "…"

Trang Lâm nháy mắt kinh ngạc: "Thầy Lăng, sao thầy cũng nằm viện?!"

Đông Chí sửng sốt một chút, hết nhìn cậu nhóc lại nhìn sang Trang Châu thần sắc đờ đẫn, trên mặt lộ ra một nụ cười mất tự nhiên: "Trang Lâm, em tới đây làm gì?"

Trang Lâm thấy người quen, khẩn trương trong lòng giảm bớt không ít, cười nói lại gần: "Chị dâu em cũng nằm viện, em theo anh hai tới thăm chị ấy. Thầy Lăng, thầy bị sao vậy?"

Đông Chí bị hai chữ "chị dâu" bỏ bom không nhẹ, co giật khóe miệng: "Thầy bị đụng xe."

"Chị dâu em cũng vậy." Trang Lâm lập tức nổi giận: "Em nghe nói bây giờ có rất nhiều lái xe toàn dùng tiền mua bằng, kỹ thuật không luyện tốt liền ra ngoài gây tai họa cho người khác, thật thiếu đạo đức."

Đông Chí thông minh ngậm miệng lại.

Trang Lâm nhìn cây mía trong tay anh: "Thầy định làm gì vậy?"

"Cái này?" Đông Chí đưa cây mía cho cậu: "Thầy đang định đi tìm y tá mượn dao tước. Thôi, không ăn nữa, nhai toàn bã, cũng không có gì thú vị. Tặng cho em."

Trang Lâm kỳ quái nhận cây mía, ngược lại nhớ tới đống bài tập mỹ thuật của mình, quay đầu hỏi Trang Châu: "Em có thể mang bài tập hỏi thầy Lăng không? Tuy rằng chị dâu cũng là họa sĩ nhưng thầy Lăng dù sao cũng là thầy giáo dạy mỹ thuật tạo hình của em, coi như được thầy giáo hướng dẫn. Thầy ấy vẫn tương đối chuyên nghiệp hơn một chút."

Trang Châu thoải mái gật đầu: "Có thể."

Trang Lâm lập tức cao hứng, lôi kéo Đông Chí quay về phòng bệnh để hỏi bài tập, thuận tay còn đưa cây mía cho anh hai mình.

Trang Châu nhìn cây mía thẳng đuột trong tay, lại thuận tay đưa cho tiểu hộ sĩ đúng lúc đi ngang qua: "Công tác vất vả, ăn tạm chút đồ vặt."

Tiểu hộ sĩ thấy người tặng mình đồ ăn là một soái ca, khuôn mặt nhỏ nhắn nhất thời ửng hồng, cầm cây mía một mạch chạy đi mất.

Trang Lâm lôi kéo Đông Chí ngồi trên giường bệnh, cao hứng phấn chấn mở bài tập ra, bày đống dụng cụ vẽ ra đầy giường, chít chít oa oa nói nửa ngày, bất tri bất giác phát hiện Trang Châu vẫn đang ung dung ngồi một bên trên ghế sô pha. Nhất thời kỳ quái: "Anh hai, sao anh vẫn còn ở đây? Anh không cần để ý em đâu, em ở đây với thầy Lăng không có việc gì, anh đi chăm chị dâu đi. Anh qua nói trước với chị dâu một tiếng, lát nữa em sẽ sang thăm chị ấy sau."

Trang Châu liếc mắt nhìn thằng em ngốc một cái, không thèm lên tiếng.

Trang Lâm mạc danh kỳ diệu nhìn ông anh, lại quay đầu nhìn thầy giáo mình, vài giây đồng hồ sau, giống như bị sét đánh, cái cằm rớt hẳn xuống đất: "Anh…. Thầy….thầy không phải là…. chứ?!"

Trang Châu trầm mặc lộ ra biểu tình đắc thắng. Đông Chí lại có chút xấu hổ, anh không ngờ Trang Châu sẽ dùng cách này. Đây là đang muốn hù dọa thằng bé sao?

Trang Lâm vẻ mặt như sắp hộc máu nhìn Trang Châu: "Anh… Anh quá đáng! Anh cư nhiên dụ dỗ thầy

Lăng! Có phải bắt đầu từ khi thầy ấy tới khu mình xem nhà, anh liền theo đuổi thầy ấy?!"

Trang Châu: "…"

Đông Chí: "…"

"Trên đường tới đây anh còn bày trò gạt em!" Trang Lâm càng nói càng oán giận: "Em phải mách ba! Kêu ba dùng gia pháp đánh anh! Trang lão nhị anh chờ bị đánh mông đi!"

Trang Châu: "…"

Đông Chí: "…"

Trang Lâm vẫn cảm thấy mình là một đứa nhỏ đáng thương cha không thương mẹ không yêu, thân bất do kỷ, ăn nhờ ở đậu vân vân… cho nên mỗi khi đối mặt với anh hai vẫn luôn biểu hiện giống người bề dưới, tuy rằng có đôi khi cũng cáu kỉnh nóng nảy, nhưng nói tóm lại vẫn là một đứa hiểu chuyện, biết tiến biết lùi. Đây là lần đầu tiên cậu khóc lóc om sòm trước mặt Trang Châu khiến hắn triệt để trợn tròn mắt.

Trang Châu chưa từng dỗ con nít, hắn chỉ từng dỗ cẩu nhi tử nhà mình. Những thủ đoạn dỗ Hắc Đường rõ ràng không thích hợp dùng trên người Trang Lâm. Trang Châu chân tay luống cuống vây quanh Trang Lâm chuyển hai vòng, đem tầm mắt cầu cứu hướng về phía Đông Chí.

Đông Chí dùng ánh mắt ra hiệu bảo hắn ra ngoài trước.

Trang Châu sờ sờ mũi, xám xịt đi ra ngoài còn thuận tay đóng cửa phòng lại.

Đông Chí vươn tay vỗ vỗ sau lưng Trang Lâm: "Được rồi, bạn trẻ, giả bộ thành công."

Trang Lâm lau mặt, quay đầu lại hỏi anh: "Thực rõ ràng như vậy?"

Đông Chí nghiêm trang chững chạc gật đầu.

Trang Lâm trầm mặc một chốc, không chút cam tâm hỏi lại: "Vậy thầy nói xem anh ấy có tin không?"

"Tin hay không còn khó nói." Đông Chí ăn ngay nói thật: "Nhưng anh ấy bị biểu hiện của em hù dọa rồi."

Trang Lâm hừ một tiếng, thở hồng hộc ngồi xuống bên cạnh thầy giáo mình: "Chuyện là thế nào vậy ạ, thầy thật sự coi trọng anh hai em sao?"

Đông Chí cười nói: “Thầy cảm thấy anh ấy cũng không tệ lắm. Trong phương diện công tác có chí cầu tiến, trong phương diện sinh hoạt cũng không có thói quen xấu loạn thất bát tao gì. Con người anh ấy cũng cẩn thận chu đáo.”

Trang Lâm lộ ra bộ mặt sốc nặng: “Người thầy nói thực sự là Trang lão nhị sao?!”

Đông Chí vỗ nhẹ lên đầu cậu nhóc một cái: “Chuyện người lớn, trẻ con không cần nhúng tay.”

Trang Lâm chống cằm nghĩ nghĩ một lát, rồi chắc như đinh đóng cột cự tuyệt: “Không được, vì tiền tiêu vặt, em càng phải quản!”

Đông Chí nhướn mày: “Anh ấy trừ tiền tiêu vặt của em?”

“Không phải.” Trang Lâm nháy mắt với anh, hắc hắc ngây ngốc nở nụ cười: “Là em đáp ứng với mẹ giúp bà ấy tìm hiểu tiến triển yêu đương của Trang lão nhị, kể càng chi tiết em càng có nhiều tiền tiêu vặt. Ai mà từ chối được tiền, phải không?”

Đông Chí: “…”

Trang Lâm nước miếng tung bay: “Nếu không, hai chúng ta kết phường làm ăn đi, thầy phụ trách yêu sách, em phụ trách truyền tin lại cho bà già, tiền tới tay chúng ta chia 4-6, OK?”

Đông Chí: “…”

Trang Lâm càng nói càng kích động, lập tức rút di động ra bắt đầu nhắn tin như máy: “Thầy yên tâm, quan hệ thầy trò mình tốt như vậy, em nhất định sẽ hung hăng khen ngợi thầy một trận. Tuyệt đối khen thầy thiên thượng hiếm có, thượng hạ vô song, người gặp người thích, hoa gặp hoa nở…”

Đông Chí đỡ trán.

Sao giờ anh mới phát hiện cán sự đại diện môn mỹ thuật tạo hình của mình lại là một tiểu tử sốt sắng như vậy chứ?!

Tốt nhất vẫn nên tìm cơ hội tống thằng nhỏ tới chỗ Trần Lâm Hạ cải tạo lao động mới được. Rảnh rỗi thì làm việc nhiều một chút, cọ xát học hỏi kinh nghiệm, thuận tiện chưa trị tật xấu nhị hóa.

****

Ở một đầu khác của thành phố, Trần Lâm Hạ tựa vào lan can ổ chó hắt hơi một cái.

Trần Lâm Hạ học chuyên ngành lịch sử ở đại học, sau khi tốt nghiệp cùng bạn làm trong nhà xuất bản được hai năm, sau đó cùng vài bằng hữu khác kết phường mở một xưởng in ấn. Sau đó làm ăn phát đạt, lại kết hôn với con gái nhà giàu, tiếp nhận quản lý chuỗi khách sạn và siêu thị của nhà vợ. Sau đó vợ đi theo người khác, phân chia tài sản rõ ràng, rồi cùng chồng mới ra nước ngoài phát triển. Con gái còn quá nhỏ, không thể rời mẹ, cũng bị cô ta mang đi nốt. Trừ bỏ căn nhà chỉ để lại cho Trần Lâm Hạ hai con trượt tuyết khuyển (cún kéo xe trượt tuyết).

Trần Lâm Hạ ly hôn không bao lâu, cha mẹ trước sau cũng bệnh mà chết, luân phiên đả kích cơ hồ khiến tinh thần anh kiệt quệ.

"Khi đó thật sự tôi không muốn sống nữa." Trần Lâm Hạ ngậm một điếu thuốc tựa vào hàng rào ổ chó, nhìn hai con trượt tuyết khuyển đang chơi đùa vui vẻ bên trong, thở dài một hơi: "Có một ngày tôi tới bờ biển, ngay cả buộc vật nặng vào người cũng đã làm xong, đang chuẩn bị bước xuống biển thì bảo vệ tiểu khu gọi điện cho tôi nói hàng xóm đang trách cứ Toàn Phong và Bạo Tuyết nhà tôi, chính là hai con trượt tuyết khuyển kia. Chúng nó ở trong sân nhà giống như đang nổi điên mà sủa ầm ĩ, hệt như bị trúng tà, khiến cho đám hài tử đi ngang qua đều bị dọa sợ khóc thét. Bảo tôi nhanh chóng chở về nhìn xem."

Trần Lâm Hạ nói tới đây liền rơi vào trầm mặc.

Ở bên trong ổ chó cạnh nơi anh đứng, Đồ Tiểu Bắc đang cúi đầu tiêu độc tẩy rửa bát nước rồi lại để lại vào trong ổ chó, tiếp đó rót nước sạch vào trong bát cho mấy con chó uống. Hai ống tay áo cậu xắn cao, lộ ra nửa cánh tay bị nước lạnh kích thích ửng đỏ lên. Cậu dùng mũi chân cẩn thận đẩy đẩy chú cún con cứ sán lại gần đòi cắn ống quần mình sang bên cạnh, vừa không ngẩng đầu lên hỏi: "Rồi sao nữa?"

"Sau đó, sau đó tôi liền ngồi tại chỗ đó khóc to một hồi, nước mắt nước mũi một phen giàn giụa, đặc biệt mất mặt." Trần Lâm Hạ vừa nói vừa nheo mắt nở nụ cười: "Tôi luôn nghĩ, nhất định là Toàn Phong và Bạo Tuyết đã cảm giác được cái gì đó, cho nên ngày đó biểu hiện của tụi nó mới khác thường như vậy. Cảm quan của động vật so với con người linh mẫn hơn rất nhiều, sự thông minh còn vượt xa sự tưởng tượng của nhân loại. Đáng tiếc chúng ta nghe không hiểu những gì chúng nó muốn nói."

Đồ Tiểu Bắc liếc mắt nhìn anh một cái, không lên tiếng.

Trần Lâm Hạ mới ba mươi tuổi, nhìn bề ngoài giống một học giả nho nhã. Cho dù đang kể một câu chuyện bi thảm, trong mắt vẫn mang theo vài phần hòa khí ôn nhu, là một người thực dễ dàng khiến người khác cảm thấy thân thiết.

"Sau đó, tôi thành lập nhà Ái Tâm này. Cậu xem, thân nhân mất rồi, ái nhân cũng bỏ đi, ngay cả hài tử cũng không thể gặp, tôi từng cho rằng tôi không còn gì cả. Không có ai yêu thương tôi, quan tâm tôi, cần tôi. Nhưng trên thực tế tôi vẫn còn tụi nó cần, sớm chiều ở chung tình cảm tích lũy cũng không phải vì chúng nó không phải con người mà suy giảm. Đối với Toàn Phong và Bạo Tuyết mà nói, tôi không chỉ là cha, là bạn bè mà còn là chỗ dựa duy nhất của tụi nó. Không có tôi, chúng nó ngay cả sống sót cũng thực khó khăn."

Đồ Tiểu Bắc cảm thấy lời này giống như có thâm ý khác, nhịn không được nhìn anh thêm cái nữa.

Trần Lâm Hạ vỗ vỗ vai cậu: “Nhóc con, mỗi người cả đời không thể đi quá giới hạn. Không được tổn hại người khác cũng đừng tổn hại chính mình. Hãy nghĩ thông thoáng một chút.”

Đồ Tiểu Bắc nhíu mày: “Tôi không đi quá giới hạn cũng không cần người khác chỉ đạo.”

Trần Lâm Hạ cười cười, không nói nữa, xoay người ly khai.

Đồ Tiểu Bắc nhìn theo bóng lưng anh thật lâu…

53. Chương 53: Cá Chiên Bé

Trong phòng họp cao nhất của tòa cao ốc Hải Tinh, có mấy người ngồi quanh chiếc bàn hội nghị dài, thảo luận về tờ báo cáo dự toán cấp dưới vừa trình lên.

Đồ Thịnh Bắc chậm rãi liếc đồng hồ đeo tay, cũng không ngẩng đầu lên nói: “Mọi người đưa ra ý kiến của mình xem. Ông Triệu, lần trước ông nói lợi nhuận lần này quá thấp?”

Trung niên nam nhân ngồi ở bên cạnh gã gật đầu, cân nhắc từng câu từng chữ đáp: “Lợi nhuận lần này so với các sản nghiệp khác trong tập đoàn thì thực sự quá thấp. Nhưng hệ thống xử lý nước thải này là hạng mục được chính phủ giúp đỡ, trừ bỏ tiền trợ cấp của chính phủ, càng trọng yếu hơn chính là một cơ hội tuyệt hảo để tạo quan hệ với Liêu bộ trưởng. Mọi người đều biết, khối đất ở phía nam thành kia chúng ta mong muốn đã lâu, nếu như có thể tìm được lỗ hổng từ chỗ Liêu bộ trưởng thì rất có lợi cho chúng ta.”

Mấy người sôi nổi phụ họa theo.

Một người khác lại có sắc mặt ưu tư: “Nhưng Liêu bộ trưởng… không dễ dàng kết thân như vậy. Mấy lần trước tiếp xúc, biểu hiện của ông ta vẫn luôn là đao thương bất nhập.”

Lão nhân bên cạnh anh ta lại không cho là đúng: “Ông ta mới vừa nhậm chức, còn chưa nắm rõ tình hình, làm việc tự nhiên muốn thận trọng một chút. Chờ tới khi xây dựng hệ thống xử lý nước thải, chúng ta sẽ có rất nhiều thời gian chậm rãi kết thân với ông ta.”

Đồ Thịnh Bắc cũng đồng tình: “Liêu bộ trưởng lúc này hẳn đã xuống máy bay, tôi đã hẹn ông ta cùng ăn cơm, đón tiếp ông ta thuận tiện nhắc về vấn đề hợp đồng.”

Liêu bộ trưởng đi công tác, từ khi gã nhận được tin tức vẫn luôn để ý sát sao, hôm nay ông ta mới trở về. Đồ Thịnh Bắc không muốn để người khác nhận ra nhưng trên thực tế gã sốt ruột thế nào trong lòng gã tự biết. Hạng mục xây dựng hệ thống xử lý nước thải này gã dường như đã nắm chắc trong tay, chỉ còn thiếu mỗi việc ký tên đóng dấu, kết quả đột nhiên giữa chừng nhảy vào một vị Liêu bộ trưởng, nên những lần đàm phán trước đó tạm thời bị gác lại. Mà mấy đối thủ cạnh tranh khác cũng nhân cơ hội tốt này mà bắt

đầu rục rịch. Đồ Thịnh Bắc đoán không ra ý Liêu bộ trưởng trong lòng ít nhiều có chút chột dạ. Trừ phi có thể mau chóng ký tên vào bản hợp đồng này, nếu không trong lòng gã càng không thể nào kiên định nổi.

Cửa phòng họp bị đẩy ra, trợ lý của Đồ Thịnh Bắc đi tới, lại gần ghé sát tai gã nói nhỏ mấy câu, sắc mặt Đồ Thịnh Bắc nhất thời biến đổi, đưa tay ngăn trợ lý lại, nói với mọi người trong phòng họp: "Hôm nay dừng ở đây." Chờ tới khi toàn bộ nhân viên cấp cao đều đã lui ra ngoài, lúc này mới quay đầu nói với trợ lý, thần sắc âm trầm hỏi: "Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

Trợ lý lau mồ hôi trên trán, thấp giọng nói: "Là người Trang thị, không sai được. Họ Kiều, là thư ký của Trang Châu."

Đồ Thịnh Bắc nhíu mày: "Nói từ đầu."

"Là thế này." Thần sắc trợ lý có chút khẩn trương: "Liêu bộ trưởng một mình bay về, kết quả tới giờ lên máy bay lại không tìm thấy vé đâu, gấp đến độ đầu đầy mồ hôi. Sau đó Kiều Vân liền tặng cho ông ta một cái vé, nói bọn họ tổng cộng có sáu người, một người có thể lưu lại đi chuyến sau về Tân Hải."

Sắc mặt Đồ Thịnh Bắc trầm xuống: "Người của Trang thị sao lại trùng hợp đi cùng chuyến máy bay đó?"

"Cái này không rõ lắm." Trợ lý trộm liếc nhìn sắc mắt của ông chủ mình, dấu diếm mà né tránh sang một bên: "Sau khi xuống máy bay, Liêu bộ trưởng đã bị xe đón Kiều Vân đồng thời đón đi rồi."

Đồ Thịnh Bắc tức giận muốn điên rồi: "Vậy sao người của cậu không nhường vé lại cho ông ta?"

Trợ lý ấp a ấp úng giải thích: "Còn không phải là… không kịp phản ứng sao?"

Đồ Thịnh Bắc nhấc chân tứ đá văng chiếc ghế bên cạnh, giọng nói đè nặng tức giận: "Trùng hợp, trùng hợp, trùng hợp cmn, chỗ nào có nhiều trùng hợp như vậy, Trang Châu đây là muốn…."

Gã đột nhiên ngưng bặt, trong mắt toát ra thần sắc không thể tin.

Trợ lý nơm nớp lo sợ nhìn gã: "Đồ tổng?"

Trong mắt Đồ Thịnh Bắc sinh ra một loại hoài nghi khắc sâu: "Trang Châu, thằng khốn khiếp đó, trong thời điểm mấu chốt dám chơi chiêu này, chuyện này không đơn giản như vậy, rõ ràng là tên đó đang gửi thư khiêu chiến với lão tử đây mà…" Gã liếc mắt nhìn trợ lý đã lùi sát về phía cửa, bình tĩnh phân phó: "Sai người tiếp tục theo sát, còn nữa, bảo An Ny tiếp tục liên hệ với thư ký của Liêu bộ trưởng, chắc chắn phải đặt cho bằng được lịch tới tiệc đón tiếp tối này cho tôi! Lão tử không tin, thằng đó còn có năng lực đoạt được sinh ý của lão tử."

Trợ lý đáp ứng một tiếng, cúi đầu rời đi.

Đồ Thịnh Bắc nhìn chiếc ghế nằm trỏng trơ trên sàn, nở nụ cười lạnh: "Chúng mày thật sự cho rằng chỉ vì một tên Liêu Thắng Lợi mà có thể nắm được bảy tấc của lão tử sao?! Trang lão nhị, mày đừng quá lên mặt."

****

Đông Chí thu dọn vali đặt trên ghế sa lông, từng chút từng chút sắp xếp đồ vào bên trong: sách, tập tranh, bản phác họa, sổ ghi chép, laptop, còn có hai thanh socola. Dưới chân anh còn để một cái hòm nhỏ, bên trong là một số bộ quần áo để thay. Trang Châu ngồi ở cửa, thấy mình không có việc gì làm liền chủ động xách va li xuống dưới lầu giùm người yêu.

Vết thương của Đông Chí không quá nặng, vốn định sau khi xuất viện sẽ về nhà mình, kết quả bà Lăng lo lắng bảo anh về nhà để bà chăm, Trang Châu cũng đi theo ồn ào, nói đầu bếp nhà mình còn biết làm dược thiện, muốn đón Đông Chí về nhà mình chăm sóc một thời gian. Đông Chí vốn định nhà ai cũng không tới, nhưng thấy hai bên đều lo lắng anh một thân một mình, chỉ có thể lui một bước, ở trong lòng âm thầm so sánh cấp độ lũy thừa ồn ào giữa Lăng Bảo Bảo và Hắc Đường đứa nào cao hơn, cuối cùng quyết định dọn tới nhà Trang Châu. Hơn nữa, ông bà Lăng đều đã cao tuổi, hàng ngày chăm sóc một Lăng Bảo Bảo đã mệt chết rồi, giờ lại chiếu cố thêm một người bệnh sẽ càng mệt hơn, anh không muốn trở về gây sức ép cho bố mẹ.

Cửa thủy tinh ban công mở hé, Tiểu Dạng Nhi ngồi xổm ở ban công ngó đầu nhìn vào trong, thấy Đông Chí ngay cả hộp đường quả cũng bỏ vào trong vali, do dự hỏi anh: "Anh còn về đây ở nữa không?"

Đang mải nghịch đồ, Đông Chí bị tiếng nói đột nhiên vang lên làm cho giật mình: "Đương nhiên về chứ. Tao chỉ tới nhà anh ấy ở vài ngày thôi, nghe nói nhà anh ấy có một lão bá bá nấu cơm đặc biệt ngon, ừm, bọn mày hiểu mà?!"

Tiểu Dạng Nhi lắc lắc cái đuôi, trong mắt lộ ra vài phần bất an: "Vậy anh định ở bao lâu mới về?"

Đông Chí nghĩ nghĩ, từ giờ tới khai giảng còn hơn nửa tháng nữa, phỏng chừng mình sẽ ở cho tới lúc đó: "Thế này đi, bọn mày không có việc gì thì cứ tới thăm tao. Chính là căn nhà bị mày trộm đồng hồ đó."

Tiểu Dạng Nhi một chút cũng không ngại ngùng, cao hứng liếm liếm móng vuốt: "Được rồi. Vậy anh vẫn cho bọn em ăn cá chiên bé chứ?"

Đông Chí: "…"

Tiểu Dạng Nhi từ thần thái Đông Chí sắc bén nhận ra cái gì đó, liền toét miệng cười lấy lòng với anh: "Từ khi anh sinh bệnh nằm viện, bọn em đã lâu không được ăn đồ anh làm, thật sự hoài niệm. Đông Chí, anh biết không, cá chiên bé anh làm là đồ ngon nhất em từng ăn qua. Thật đó, không lừa anh đâu, meo."

Đông Chí nhất thời mềm lòng. Bọn Tiểu Dạng Nhi đều là mèo hoang, bình thường trừ anh ra nào có ai đồng ý chiên cá cho tụi nó ăn đâu.

"Được rồi, có cá chiên bé." Đông Chí bất đắc dĩ nở nụ cười: "Lát nữa trên đường về tao sẽ vào chợ mua một ít chuẩn bị cho bọn mày."

Tiểu Dạng Nhi khoan khoái vẫy vẫy đuôi: "Vậy anh mau đi đi."

Đông Chí: "…"

Đây là tình hình thực tế lý giải cho câu nói dân dĩ thực vi thiên đó sao?

Trang Châu đứng bên ngoài gõ cửa: "Xong chưa?"

Đông Chí mở cửa, chỉ chỉ cái va li đã thu thập xong xuôi để trên sa lông: "Còn cái kia nữa là xong."

Trang Châu cầm cái vali dẫn đầu đi xuống dưới lầu. Đông Chí vẫy vẫy tay với Tiểu Dạng Nhi, rồi đi theo sau hắn ra ngoài.

Tiểu Dạng Nhi ghé vào cửa sổ thủy tinh được mở hé nhìn theo bóng Trang Châu và Đông Chí một trước một sau bước ra khỏi khu nhà rồi cùng lên xe ô tô, có chút phiền muộn mà meo meo hai tiếng.

Đông Chí như cảm ứng được, ngẩng đầu nhìn về phía nó cho một cái hôn gió.

Tiểu Dạng Nhi vẫy vẫy đuôi, quyết định chờ Bồi Tây cùng Tiểu Xám về rồi lập tức cùng đi tìm anh.

Hắc Đường gần đây cảm thấy quá tịch mịch.

Cha nó cho tới bây giờ chưa từng bận rộn như vậy. Đương nhiên, trước kia cha cũng bận nhưng cho dù bận đến mấy cha vẫn về nhà ăn cơm chiều rồi dẫn nó ra ngoài đi tản bộ, sẽ cùng nó tranh đoạt dép lê ở trong sân, sẽ cùng nó ngồi xem tin tức, còn để nó nằm ghé vào đùi mình. Hiện tại những điều đó hết thảy đều không còn.

Hắc Đường là một đứa nhỏ hiểu chuyện, nó biết cha nó bận rộn như vậy đều là vì cáo trạng tinh sinh bệnh, cha đang chiếu cố anh ta. Có phải cáo trạng tinh hết bệnh rồi, cha nó sẽ trở lại như cũ không?

Chỉ là không có ai ở cùng, nó thấy thực tịch mịch nha.

Hắc Đường rất phiền muộn mà liếm liếm cái bát không, đôi mắt trông mong mòn mỏi nhìn ra phía cửa chính, trong lòng âm thầm cân nhắc liệu cha nó hôm nay có giống mấy hôm trước, sai cái tên tiểu trợ lý vừa thấy nó liền run rẩy tới cho nó ăn hay không? Từ lần đầu tiên anh ta dắt nó ra ngoài bị nó kéo cho té ngã, rồi bị hãm hại nhiều lần, mỗi lần thấy nó, tiểu trợ lý đều có vẻ mặt hận không thể tránh xa nó tám thước. Điều này khiến nó cảm thấy thực khó chịu.

Nó nhớ cha nó quá.

Hắc Đường từ lỗ mũi thở ra một hơi, buồn bã ỉu xìu nằm úp sấp trên thảm trải sàn.

Lỗ tai nó bỗng nhiên lay động, nghe được cách đó không xa truyền tới động tĩnh. Hắc Đường đột nhiên bật dậy, ba bước thành hai phóng ra ban công. Quả nhiên, một chiếc xe quen thuộc đang lái về phía này.

Hắc Đường đứng thẳng người, đem móng vuốt khoát lên thành lan can hưng phấn gâu gâu sủa to, nó cảm thấy chính mình quả thực hạnh phúc cực kỳ.

Tiếng sủa bỗng nhiên lạc cả đi.

Hắc Đường quả thực không thể tin vào hai mắt mình, nó thế nhưng lại nhìn thấy ngồi trên ghế phụ…

Cáo trạng tinh?!

Hắc Đường nức nở hai tiếng, cảm thấy cẩu sinh của mình thật sự tràn ngập bi kịch.

54. Chương 54: Mẹ Kế Xâm Lấn

Trang Châu tùy tay xoa đầu Hắc Đường hai cái, rồi xách hành lý của Đông Chí lên lầu trước. Hắc Đường đáng thương cùng cha nó chạy chậm đi vào nhà, vốn muốn đi theo lên lầu lại bị cha nó nói một câu "Ngoan, tự mình chơi đi." triệt để đả kích, xám xịt ghé vào bậc cầu thang bất mãn rên rỉ.

Đông Chí ngồi trên ghế sa lông, ngoắc ngoắc ngón tay với Hắc Đường.

Hắc Đường hồ nghi nhìn anh.

Đông Chí tiếp tục ngoắc ngoắc ngón tay với nó.

Hắc Đường rất có cốt khí kiêu ngạo hất mặt sang một bên.

Đông Chí nén cười lên tiếng gọi nó: "Hắc Đường, lại đây, tao có mua đồ ăn ngon cho mày nè."

Hắc Đường giật giật lỗ tai, tầm mắt rất nhanh liếc qua một chút lại rất nhanh thu trở về.

“Không lừa mày, chính là thịt bò vừa ra lò mua ở cửa hàng đồ dùng sủng vật mà cha mày thường xuyên dẫn mày tới đó. Tao nghe cha mày nói mày thích ăn nhất là cái này, không biết là thật hay giả…”

“Đương nhiên là thật rồi, cái này có gì mà giả?” Hắc Đường không phục rầm rì.

Đông Chí cầm cái túi plastic lắc lư trước mặt nó: “Nếu là thật, vậy còn không mau tới đây.”

Hắc Đường do dự.

Đông Chí cầm túi thịt bò to lắc qua lắc lại, thấy nó ở chân cầu thang do do dự dự, liền mở cái túi ra hít hít cái mũi: “Thơm quá đi.” Vừa nói vừa cầm một miếng giả bộ đưa lên miệng mình: “Không biết nó có vị gì…”

Hắc Đường nhất thời nóng vội, ba bước thành hai phóng tới đặt hai chân trước lên đùi anh, há miệng ngậm chặt miếng thịt bò trên tay Đông Chí.

Đông Chí hé miệng bật cười.

Sau khi ăn mấy miếng thịt bò, Hắc Đường mới phát hiện mình cư nhiên lại ngồi gần cáo trạng tinh như vậy. Nhưng lúc này tâm tình nó rõ ràng đã chuyển tốt đẹp, cũng lười đổi sang chỗ khác.

Đông Chí thuận tay vuốt vuốt lông nó, cười nói: “Hắc Đường, tao nghe nói cơm nhà mày đặc biệt ngon đúng không?”

Hắc Đường khinh thường hừ một tiếng: “Đương nhiên rồi. Lão đầu Thất bá kia thích nhất nghiên cứu thực đơn gì đó, ông ấy còn thuê hai đầu bếp đều có chứng chỉ tay nghề.” Tuy rằng nó không hiểu chứng chỉ tay nghề là cái khỉ gì.

“Thật khiến người ta hâm mộ.” Đông Chí nói tiếp: “Mấy hôm trước tao sinh bệnh, chắc mày cũng đã nghe cha mày nói rồi đi?”

Hắc Đường liếc mắt nhìn anh một cái, biểu tình vui sướng khi người gặp họa: “Bác sỹ có lấy kim tiêm vừa to vừa thô chích mi không?!”

Đông Chí gân trán giật giật. Bộ dạng nó cao hứng phấn chấn như vậy là có ý gì?!

Hắc Đường rung đùi đắc ý hỏi: “Đau không? Mi có khóc không?”

Đông Chí nghiến răng nghiến lợi đáp: “Khóc đến quần áo đều ướt đẫm.”

Hắc Đường vừa lòng, lúc này mới giống như trong tưởng tượng của nó trước đây.

Đông Chí tiếp tục mớm lời cho nó: "Vừa sinh bệnh, vừa bị chích… mày thấy tao có đáng thương không?"

Hắc Đường trầm mặc một chốc, không quá tình nguyện mà thừa nhận cáo trạng tinh đích xác rất đáng thương. Chẳng những sinh bệnh mà còn bị bác sỹ giữa lại trong bệnh viện không cho về nhà, lại còn phải ở nhiều ngày như vậy.

Nó nhớ rõ khi nó hơn một tuổi, có lần sinh bệnh đã bị giữ lại trong bệnh viện thú y quan sát một đêm. Khi đó phụ trách chữa cho nó là một bác sỹ mà cha nó không biết, thái độ rất cương quyết, không cho phép cha nó mang nó về nhà, cha nó đành để nó lại một đêm ở đó. Cho tới tận bây giờ Hắc Đường vẫn nhớ rõ buổi tối kinh khủng ấy, trong bệnh viện thú y tràn ngập mùi thuốc khử trùng, hành lang đen sì sâu hoắm, đám tiểu động vật ở mấy lồng sắt bên cạnh cứ rầm rì rên rỉ, ánh đèn chiếu xuống hắt bóng lên vách tường hiện lên những hình thù kỳ quái vô cùng đáng sợ…

Đông Chí nói tiếp: "Hơn nữa đồ ăn ở bệnh viện còn khó nuốt, thực chả có vị gì."

Điểm này Hắc Đường tràn đầy lĩnh hội. Vị bác sỹ kia cho nó ăn một thứ dính dính nhão nhão như cháo vậy, không có sữa chua, càng không có thịt bò. Vừa nghĩ tới Đông Chí cũng bị bác sỹ cho ăn cái loại đồ ăn dính dính nhão nhão kia, lại còn bị ăn nhiều ngày liền như vậy, Hắc Đường đột nhiên sinh ra cảm xúc đồng bệnh tương lân với anh.

"Cha mày nói đầu bếp nhà mày nấu cơm vừa ngon lại đủ dinh dưỡng." Đông Chí vuốt ve lỗ tai nó, Hắc Đường thoải mái nheo mắt lại: "Tao có thể ở lại nhà mày ăn vài bữa cơm bổ sung dinh dưỡng được không?"

Hắc Đường híp mắt nâng cao cằm lên, thuận tiện cho ngón tay Đông Chí gãi một đường từ lỗ tai xuống dưới cằm, thoải mái mà hừ hừ hai tiếng: "Vậy mi ăn đi, nhưng không được ăn nhiều, nếu không cha ta sẽ không đủ ăn."

Đông Chí nhẫn cười: "Tao không ăn nhiều, mỗi bữa tao chỉ ăn một bát thôi, được không?"

Hắc Đường rộng lượng đồng ý: "Thế thì được."

Đông Chí lại hỏi tiếp: "Nghe nói nhà mày mỗi tối đều có đồ ăn khuya, đầu bếp thường nấu món gì vậy?"

"Hoành thánh, bánh trôi." Hắc Đường thập phần đắc ý kể cho anh nghe: "Còn có bánh ga tô, sushi… dù sao cũng rất nhiều loại nha."

"Thực khiến người ta thèm thuồng." Đông Chí vui lòng ca ngợi: "Ai nha, ăn bữa khuya xong trời cũng đã muộn rồi, trễ như vậy mà cha mày còn phải đưa tao về thực bất tiện nha, ban ngày cha mày còn phải đi làm, vậy thì quá cực khổ rồi."

Hắc Đường từ từ nhắm hai mắt lại thuận theo vuốt ve của anh khẽ lắc lắc đầu, nó cũng hiểu trời tối rồi còn bắt cha nó ra ngoài là quá cực khổ: "Vậy mi đừng để cha ta đưa về nữa."

Đông Chí nhất thời vừa mừng vừa sợ: "Hắc Đường, mày thật sự rất thiện lương, tao biết mày sẽ đồng ý cho tao ở lại mà. Khó trách cha mày vẫn luôn khen mày vừa thông minh vừa hiểu chuyện. Sao mày lại ngoan vậy chứ?"

Hắc Đường bị anh khen đến thư sướng cả người, chờ tới khi Đông Chí bị Trang Châu gọi lên lầu rồi, nó mới giật mình phản ứng lại: nó từ lúc nào đã đồng ý để cáo trạng tinh ở lại nhà mình vậy nha?! (Jeremy: =)))) mẹ kế lừa con ghẻ thành công, poor Hắc Đường)

Hắc Đường bi thương hướng về tầng hai gâu gâu sủa hai tiếng, mẹ kế gì đó, quả nhiên đều siêu cấp giảo hoạt!

Cuộc sống sau này của nó sẽ trải qua thế nào đây…

Dự cảm của Hắc Đường rất nhanh liền linh nghiệm. Nó rốt cục hiểu được vì sao nhân loại lại có quan niệm nói tốt mất linh, nói xấu ứng nghiệm, hóa ra thật sự đúng như vậy!

Hắc Đường bốn chân đặt trên mặt đất, lỗ tai dựng thẳng, miệng phát ra tiếng gầm gừ, ý đồ dọa sợ mấy đứa nhóc không mời mà tới kia. Đó là ba con mèo hoang, một thổ miêu hổ vằn, một ly miêu màu nâu, còn một con màu xám bị cụt đuôi. Mấy lần Hắc Đường được cha nó dắt đi dạo đã từng thấy chúng nó ở tiểu khu bên ngoài, mỗi khi thời tiết ấm áp chúng nó sẽ lười biếng mà nằm ở nơi khuất gió phơi nắng. Có đôi khi sẽ thấy chúng nó rượt đuổi nhau chạy nhảy trên mặt cỏ, nó cũng muốn được rượt đuổi chạy nhảy theo chúng nó, nhưng đều bị cha nó ngăn lại.

Hắc Đường cảm thấy cha nó đối với đám vật nhỏ lông xù này tràn ngập hảo cảm, điều này khiến nó có chút khó chịu. Hôm nay ba đứa nhóc này tự mình tìm tới cửa, này không thể trách nó đi? Hắc Đường mài mài móng vuốt trên mặt đất, hướng về phía ba con mèo đang đứng sau song sắt cổng chuẩn bị xông vào, gâu gâu sủa ầm lên, khí thế mười phần.

Ba con mèo tròn mắt nhìn nhau, Tiểu Xám lắc lắc cái đuôi cụt không kiên nhẫn nói: "Con ngốc cẩu này ngồi chắn ở đây ồn ào không chịu nổi, chúng ta cũng không phải tới tìm nó."

Hắc Đường nghe vậy nhất thời nổi giận: "Mi mới là ngốc cẩu!"

Tiểu Xám khinh thường liếc mắt nhìn nó một cái, đang định chửi lại, nghĩ nghĩ Đông Chí đang ở nhờ tại đây, tụi nó cũng không thể gây chuyện với sủng vật của chủ cho thuê nhà. Chuyện này sẽ khiến Đông Chí khó xử cỡ nào. Tiểu Xám có chút lo lắng cho tình cảnh của Đông Chí, ở cùng với một chó to xấu tính như vậy, Đông Chí hẳn sẽ bị nó khi dễ đi?

Ba tiểu động vật nhìn nhau trao đổi ánh mắt ăn ý mười phần, Tiểu Xám hắng giọng một cái, khách khách khí khí meo một tiếng: "Suất ca, xin hỏi cậu sống ở đây sao?"

Hắc Đường há miệng thở dốc: “A?”

Thái độ của nhóm miêu miêu thay đổi chóng mặt, khiến nó có chút chưa thích ứng kịp.

Tiểu Xám cảm thấy con chó to xác này thật sự quá ngu ngốc, vì thế nhẫn nại hỏi lại một lần: “Cậu tên Hắc Đường đúng không?”

Hắc Đường lắc lắc cái đuôi: “Làm sao mi biết?” chẳng lẽ nó đã nổi danh như vậy rồi sao? Quả thật ta chính là cao phú soái vừa suất vừa thông minh lại lanh lợi há há há….

“Cái này… đương nhiên là nghe người khác nói.” Tiểu Xám không kiên nhẫn lắc lắc cái đuôi cụt.

Hắc Đường đối với vấn đề này đặc biệt có hứng thú, không được như ý thì dây dưa không bỏ mà truy vấn tới cùng: “Nghe ai nói vậy?”

Tiểu Xám còn đang mải tìm câu trả lời qua loa đáp lại, thì Bồi Tây ở bên cạnh đã hết sạch tính nhẫn nại, qua khe hở song sắt thò đầu vào trong dò xét: “Này, cậu có biết Đông Chí không?”

Hắc Đường sợ run một chút, tiện đà bừng tỉnh đại ngộ, chẳng lẽ trong lúc nó không biết, cáo trạng tinh đã khen ngợi nó trước mặt người khác sao? Chẳng lẽ trong lúc nó phòng bị Đông Chí, anh ta đã lẳng lặng yên quý nó sao?

Hắc Đường bỗng nhiên thấy cảm động ngập tràn.

“Đông Chí, anh ta…” Hắc Đường lắp bắp nói: “Anh ta kỳ thật là một người rất tốt.”

“Đó là đương nhiên.” Tiểu Dạng Nhi cũng thò đầu vào qua song sắt, rung đùi đắc ý nói: “Anh ấy là người thông minh nhất, ưa nhìn nhất, cũng thiện tâm nhất tôi từng gặp.”

Hắc Đường thực nghiêm túc ngẫm nghĩ, cáo trạng tinh tựa hồ đúng là người ưa nhìn nhất nó từng thấy. Hơn nữa mỗi khi cười rộ lên, ánh mắt hơi nheo lại, khiến người nhìn cảm thấy ngọt ngào giống như đang ăn đường quả. Anh ta còn mua thịt bò nướng nó thích ăn nhất nữa.

Hắc Đường áy náy lên tiếng: “Đông Chí, anh ta thật sự không tồi.”

Tiểu Xám lắc lắc cái đuôi cụt, cong cong khóe miệng cười cười với con ngốc cẩu này, tận lực làm cho giọng mình có vẻ hòa khí một chút: “Vậy Đông Chí bây giờ ở đây sao? Bọn tôi có thể vào gặp anh ấy được không?”

Hắc Đường thuận miệng hỏi: “Có chuyện gì?”

Tiểu Dạng Nhi cảm thấy thời gian hỏi han của con ngốc cẩu này cũng thực dài, thoáng có chút không kiên nhẫn: "Đây là chuyện giữa bọn tôi và anh ấy, cậu hỏi nhiều như vậy làm gì?"

Hắc Đường không vui lên giọng: "Đây là nhà của ta. Nhà này, cánh cửa này, phòng ở này đều là của nhà ta, anh ta cũng là… ừm, anh ta cũng là của nhà ta, sao ta không được hỏi?"

Tiểu Dạng Nhi không cao hứng: "Sao Đông Chí lại trở thành của nhà cậu được? Anh ấy rõ ràng là.. rõ ràng là của chúng tôi."

Hắc Đường đắc ý dạt dào vênh mặt lên trời: "Anh ta hiện tại đang ở trong nhà ta, đương nhiên là của ta. Bọn mi có ý kiến gì?"

Ba con mèo đồng loạt gật đầu.

Hắc Đường: "…"

Cách một lớp song sắt, mèo cùng chó gườm gườm giằng co. Tiểu Xám vẻnh đuôi ý đồ đứng ra đàm phán giải quyết vấn đề: "Này, suất ca, cậu nói Đông Chí là của cậu, xin hỏi cậu có chứng cớ gì?"

Hắc Đường đúng tình hợp lý trả lời: "Anh ta hiện tại đang ở trong nhà của ta."

Tiểu Xám nghĩ nghĩ: "Cậu phải đối xử tốt với anh ấy mới tính là của cậu."

Hắc Đường tiếp tục mạnh miệng: "Chúng ta đều đối xử tốt với anh ta nha, Triệu thúc thúc mỗi ngày đều hầm canh cho anh ta uống. Trưa nay thúc ấy còn ninh canh bồ câu cho anh ta, ngay cả ta và cha ta đều không có phần." Hắc Đường nói xong, tiếc nuối liếm liếm môi.

Tiểu Dạng Nhi đối với câu trả lời của nó tỏ vẻ khinh thường: "Canh cũng không phải cậu làm. Điều này chỉ chứng tỏ đầu bếp đối xử tốt với anh ấy, lại không thể chứng minh cậu đối xử tốt với anh ấy."

Hắc Đường khí thế bùng cháy ngại không đủ tiếp tục nói: "Ta đối xử với anh ta rất tốt." chẳng những gối lên đùi anh ta ngủ trưa, còn để anh ta gãi cằm cho, hơn nữa toàn bộ quá trình nó một chút cũng không phản kháng.

"Vậy cậu trả lời ba vấn đề của tụi tôi đi." Tiểu Dạng Nhi ánh mắt đảo đảo: "Nếu cậu trả lời đúng tôi sẽ tin cậu và cha cậu đối xử tốt với Đông Chí như người nhà. Sau đó cậu không được cản chúng tôi vào nhà, biết chưa?"

Hắc Đường tràn đầy tự tin ngồi xuống đối mặt với tụi nó: "Mi hỏi đi."

“Vấn đề thứ nhất, Đông Chí thích ăn quả gì nhất?”

Hắc Đường sợ run một chút.

“Vấn đề thứ hai, Đông Chí thích mặc áo ngủ có hoa văn cá gì?”

Hắc Đường cứng họng.

“Vấn đề thứ ba, Đông Chí thích nhất món ăn gì?”

Hắc Đường trợn tròn mắt. Nó nhớ rõ gần đây đều là cha nó nấu cơm, cáo trạng tinh căn bản không bước chân vào phòng bếp. Cái này không có đáp án chính xác đi? Nhưng ba con mèo kia không cho nó cơ hội trả lời, trao đổi ánh mắt với nhau, từng con luồn qua khe hở song sắt chui vào trong, nhanh như chớp chạy biến mất dạng, chỉ có đoạn đối thoại của tụi nó theo gió xa xa bay tới.

“Này, áo ngủ của Đông Chí có hoa văn cá gì vậy?”

“Tao làm sao biết…”

“Anh ấy có cho tao vào phòng ngủ đâu.”

“Kỳ thật mày căn bản cũng không biết áo ngủ là cái dạng gì đi?”

“Lần sau nhớ rình trộm xem thử…”

“….”

Hắc Đường yên lặng phản ứng hai giây, bất tri bất giác phát hiện, nó đang bị đùa giỡn?!

Yah, người nhà mẹ kế sao đều giảo hoạt như vậy…

55. Chương 55: Kẻ Thù Trời Sinh

Hắc Đường bị đùa giỡn nổi giận đùng đùng chạy ngay vào phòng bếp tìm Đông Chí tranh luận. Cho dù ba con mèo này là khách nhân tới thăm Đông Chí cũng không thể trêu chọc chủ nhân là nó như vậy được.

Còn ai coi nó là chủ nhân nhà này nữa hay không?

Trong phòng bếp có một cánh cửa nhỏ nối thông với sân, Hắc Đường đứng ở cửa phòng bếp ngó vào liền thấy cánh cửa nhỏ kia được mở ra, Đông Chí ngồi bệt xuống bậc tam cấp trước cửa, đang cho ba con mèo giảo hoạt kia ăn cá. Trên bàn bếp còn để một đĩa cá vừa chiên xong, khô khô giòn giòn, mùi thơm bay khắp. Hắc Đường còn tưởng Đông Chí đi vào bếp là muốn thay thế đầu bếp Triệu làm cơm cho cha nó ăn, không ngờ anh ta rán cá thơm phức như vậy cư nhiên là chuẩn bị cho đám tiểu bại hoại này! Hắc Đường trong lòng vô cùng căm giận.

Thật là quá đáng! Nơi này là nhà nó, những cái đó hẳn đều phải là của nó chứ, chẳng những nó lẫn cha nó đều không có phần mà còn chưa được sự cho phép của nó đã lấy ra cho đám tiểu bại hoại này ăn…

Hắc Đường hai mắt đảo đảo, đi tới trước đĩa cá chiên, chống mũi chân lên thành bàn bếp, rướn cổ há miệng định ngậm cả đĩa cá, chợt nghe ngoài cửa đám tiểu miêu meo meo một tiếng.

Hắc Đường há miệng cứng đờ tại chỗ.

Nhóm miêu miêu thi nhau meo meo meo kêu lên không ngừng.

Hắc Đường quay đầu u oán nhìn một người ba mèo đứng ở cửa, tâm nói đây là nhà ta có được không? Đây là cá chiên trong phòng bếp nhà ta có được không? Vì sao ta muốn ăn cá rán mà sắc mặt mấy người lại như vậy? Hài tử cáo trạng tinh mang tới quả nhiên đều là tiểu cáo trạng tinh, nếu không phải do chúng nó meo meo kêu bậy thì Đông Chí đang đưa lưng về phía phòng bếp căn bản không có khả năng phát hiện ra nó đi?

Đông Chí vẫy vẫy tay với nó: “Hắc Đường, tới đây, làm quen bạn mới này.”

Hắc Đường thu chân xuống đất, trong lòng tràn đầy mất tự nhiên mà lắc lắc bộ lông trên người. Nó vốn cũng không muốn phản ứng với bọn họ, chỉ là nụ cười trên mặt Đông Chí khiến nó có chút không muốn cự tuyệt. Rối rắm trong chốc lát, nó bước từng bước đi tới trước cửa, tức giận nói với Đông Chí: “Nếu bạn mới mà mi muốn nói là ba đứa này, thì vừa rồi ta đã gặp qua.”

Đông Chí mỉm cười xoa xoa đầu nó: “Hắc Đường, chúng nó không giống mày. Chúng nó đều không có nhà, cũng không có chủ nhân chăm sóc, chúng nó coi tao là bạn, cho nên khi nghe nói tao đang ở đây mới muốn tới thăm tao. Không phải tới đối nghịch với mày đâu, mày đừng giận nha.”

Hắc Đường hừ một tiếng: “Ta mới không tức giận vì loại chuyện này đâu!”

“Tao biết mà.” Đông Chí cười nói: “Hắc Đường là hài tử ngoan nhất, hiểu chuyện nhất. Này, nếm thử cá chiên tao làm xem.”

Hắc Đường không chút cao hứng nhìn cá nhỏ trong tay anh: “Ta vừa rồi đang định ăn, nếu không phải…

Hừ!”

Tiểu Dạng Nhi cũng học theo nó, hừ một tiếng: “Thật không biết tốt xấu!”

Đông Chí giải thích nói: “Tiểu Dạng Nhi kêu to kỳ thật là đang nhắc nhở mày đó, Hắc Đường, đĩa cá để trên bàn vừa mới chiên xong, vẫn còn rất nóng. Nó sợ mày bị bỏng.”

Hắc Đường vốn chỉ đang làm mình làm mẩy, nghe Tiểu Dạng Nhi nói như vậy, nhất thời không chút cao hứng: “Ai cần lòng tốt giả dối của mi! Bỏng hay không quan hệ gì tới mi. Đây là nhà ta, ta muốn làm gì chả được!”

Bồi Tây ngồi đó vốn đã thấy không vừa mắt Hắc Đường ngay từ đầu, lúc này thấy nó nói như vậy khinh thường hừ một tiếng: “Cho dù nơi này là nhà cậu, thì cá nhỏ cũng không phải do cậu mua về, cũng không phải do cậu làm. Cậu muốn ăn nhưng Đông Chí đã đồng ý chưa? Mở miệng ra liền ăn, cũng không biết lên tiếng hỏi một câu, da mặt cậu cũng đủ dày.”

Đông Chí vội can: “Bọn mày đừng cãi nhau nữa, có chuyện gì từ từ nói.”

Hắc Đường mới không thèm nể tình: “Ai thèm cùng chúng nó từ từ nói chuyện, một đám nhãi con kỳ kỳ quái quái, tự dưng chạy tới nhà người ta khoa tay múa chân, đáng ghét muốn chết!”

Đông Chí: “…”

Hàng này là đang nói mèo? Hay là nói mình đây? Kỹ năng khó như chỉ cây dâu mắng cây hòe nó thật sự cũng nắm rõ sao? Hay là nó vô sự tự thông?

Quả nhiên nhóm Miêu Miêu cũng nghĩ được như vậy, mồm năm miệng mười bắt đầu nói móc Hắc Đường.

“Nơi này là nhà cậu thì có gì đặc biệt hơn người?”

“Cho dù là nhà cậu thì Đông Chí cũng không phải là đầu bếp nhà cậu. Anh ấy làm đồ ăn ngon chẳng lẽ cậu không biết nói một lời cảm ơn với anh ấy sao?”

“Đúng thế, chẳng lẽ có khách tới nhà cậu chơi, ví tiền của người đó cũng là của nhà cậu sao?”

“Không biết lễ phép! Xấu tính xấu nết!”

“Còn không thông minh.”

“Xảo quyệt như vậy, nói không chừng mỗi ngày đều khi dễ Đông Chí!”

“Ỷ thế hiếp người, đáng ghét!”

“…”

“…”

Hắc Đường há miệng muốn nói lại bị nhóm miêu miêu thi nhau nhảy vào họng lấn át, thẹn quá thành giận nhất thời cuồng hóa, gân cổ tru lên một tiếng rồi bất ngờ xông tới chỗ Tiểu Dạng Nhi đang lắc đuôi trêu chọc, ba con mèo nhất thời thi nhau tháo chạy. Tiểu viện vốn yên tĩnh bỗng trở nên gà bay chó sủa.

Nhóm miêu miêu ỷ thế dáng người linh hoạt, vừa chạy tán loạn khắp nơi vừa chít chít oa oa quở trách Hắc Đường không thôi.

“Làm như ai cũng sợ cậu ta vậy, không phải chỉ là một con chó ngu ngốc thôi sao?!”

“Đúng vậy, đúng vậy, còn không bắt được chúng ta.”

“Này đồ ngốc, chạy nhanh như vậy cẩn thận lao đầu vào tường đấy.”

“Tao thấy nó chỉ biết sủa gâu gâu thôi.”

“Phải đó, phải đó…”

“…”

Đông Chí đỡ trán.

Quả nhiên miêu miêu cẩu cẩu là kẻ thù trời sinh sao?!

Khi Trang Châu về tới nhà nhìn thấy hình ảnh tràn ngập tinh thần phấn chấn (?), ba con mèo chạy nhảy khắp nơi trong sân, giống như đang… đùa giỡn cẩu nhi tử nhà mình. Còn ngốc nhi tử đông một đằng tây một nẻo mải điên cuồng truy đuổi ba con mèo loanh quanh khắp sân, thở hồng hộc mệt đến lưỡi phải thè hết cả ra, bên khóe miệng còn sùi bọt mép, ngay cả khi Trang Châu lái xe vào sân cũng không thèm chạy ra đón.

Trang Châu thuận tay ôm chầm Đông Chí vừa đi ra đón mình, cúi đầu hôn hôn lên miệng bà xã: “Hôm nay cảm thấy thế nào?”

Đông Chí mỉm cười đẩy hắn ra: "Yah, giữa ban ngày ban mặt, còn đang ở ngoài sân đấy."

"Có gì đâu, anh đang ở trong nhà mình, anh muốn làm gì người khác đều không có quyền xen vào." Trang Châu tuy nói vậy nhưng vẫn buông người yêu ra, lại nhìn Hắc Đường vẫn đang chạy như điên trong sân, thập phần khó hiểu hỏi: "Đây là trò gì? Chúng nó lại bày ra trò chơi mới à?"

Đông Chí nhún vai: "Ai biết được, anh chưa nghe câu chó mèo là kẻ thù trời sinh à?"

"Vậy sao?" Trang Châu cười lắc đầu: "Nhưng anh lại thấy tụi nó nô đùa rất vui vẻ đấy chứ, Hắc Đường đã lâu không hưng phấn như vậy rồi."

Hắc Đường: "…"

Nó cảm thấy mình không chỉ đang sùi bọt mép mà còn muốn hộc máu nữa. Sao cha nó có thể thấy nó đang hưng phấn được? Nó bị mấy con mèo giảo hoạt này đùa giỡn nửa ngày, rõ ràng sắp bị chọc tức chết!

Trang Châu cảm khái nói thêm: "Từ sau khi Tiểu Mao rời đi, Hắc Đường vẫn luôn buồn bã ỉu xìu. Hôm nay mới thấy có biểu hiện tràn đầy sức sống như vậy. Lúc này mới giống tiểu hài tử, nếu không cả ngày chỉ biết nằm ườn một chỗ, lên mặt ông cụ non."

Hắc Đường không thể nhịn được nữa, buông tha việc truy đuổi mấy con mèo, quay đầu nhào vào lòng cha nó, nức na nức nở bắt đầu cáo trạng: "Bọn họ đều khi dễ con! Cáo trạng tinh cũng khi dễ con! Anh ta mang tiểu cáo trạng tinh tới khi dễ con! Không cho con ăn cá chiên bé thơm thơm! Bọn họ còn mắng con! Bọn họ… bọn họ còn cào con!"

Đông Chí: "…"

Hàng này còn có thể vô lại thêm chút nữa không?!

Trang Châu rõ ràng lại hiểu lầm ý nhi tử nhà mình, hắn vươn tay gãi gãi cổ Hắc Đường, cười hi hì nói: "Thích mấy con mèo đó sao? Vậy phải đối xử tốt với tụi nó một chút, không được hù dọa chúng nó, nếu không chúng nó sẽ không chơi với con nữa."

Hắc Đường tức giận sủa gâu gâu: "Ai thèm chơi cùng chúng nó."

Hắc Đường buôn tha suy nghĩ mách lẻo với cha, ủ rũ rúc vào trong ngực cha mình cầu an ủi, cầu vuốt ve. Ngôn ngữ không thông ta liền đổi sang ngôn ngữ hình thể, luôn có một loại ngoại ngữ mà cha nó có thể hiểu đi?

"Ngoan, cha biết con nhớ cha." Trang Châu quả nhiên bị ngốc nhi tử làm nũng mềm lòng: "Chờ cha nghỉ sẽ cho con ra ngoài chơi. Tới một nơi xa một chút, cho con chạy nhảy thoải mái."

Hắc Đường gâu gâu kêu to, nó mới không phải vì nguyên nhân đó mà tâm tình không tốt đâu.

Đông Chí nhìn hết nổi, đang định thúc giục bọn họ vào nhà thì chuông di động của Trang Châu bỗng vang lên, hắn vội vàng buông cẩu nhi tử ra nghe điện. Sau khi nghe hai câu liền mở loa ngoài cho mọi người cùng nghe. Một loạt tiếng gâu gâu nhu hòa từ loa truyền tới, Đông Chí cũng giật mình: "Là Tiểu Mao?!"

Hắc Đường sửng sốt một chút, thăm dò hướng về phía di động gâu gâu kêu hai tiếng.

Tiểu Mao ở đầu dây cũng ôn nhu nhè nhẹ gâu gâu đáp lại nó.

Hắc Đường nhất thời kích động, nhào tới chiếc di động gâu gâu gâu ầm ĩ sủa lên, suýt nữa khiến Trang Châu làm rơi di động.

Tiếng Tiểu Mao rõ ràng trấn an nó một chút, tiếng gâu gâu kéo dài thật dài.

Hắc Đường hưng phấn không thôi, chạy vui vẻ cuồng loạn quanh sân giống như phát điên mà cứ quay vòng vòng. Ba con mèo cũng ngừng chạy, đồng thời ngồi xổm trên thành tường rào hưng trí dào dạt nhìn Hắc Đường diễn trò.

Đông Chí: "…"

Hàng này còn có thể dọa người thêm chút nữa không?

Tiếng Tiểu Mao truyền tới đặc biệt nhu hòa, còn có chút nghẹn ngào: "Cám ơn mọi người, không có mọi người hỗ trợ, em nhất định không về được nhà. Cám ơn anh Đông Chí, cám ơn Hắc Đường, cũng cám ơn cả cha Hắc Đường nữa, mọi người đều là người tốt…"

Đông Chí vốn muốn nói không cần cảm ơn, lại cảm thấy nói như vậy những người khác nghe được sẽ cảm thấy kỳ quái, liền ghé lại gần nói: "Tiểu Mao, về sau an tâm ở cùng chủ nhân, đừng chạy loạn, sống tốt nhé."

Tiểu Mao liên tục đáp ứng, còn nói rất nhớ Hắc Đường.

Hắc Đường điên khùng trong chốc lát, tinh lực phát tiết cũng gần hết, lúc này đã trở nên bình thường hơn rất nhiều, nghe đến câu này, vội vàng chạy tới gâu gâu đáp: "Về sau có cơ hội ta sẽ bảo cha dẫn ta tới thăm mi. Ta sẽ mang đồ ăn ngon tới cho mi nữa."

Tiểu Mao thút tha thút thít nói lời cảm tạ: "Chờ anh tới, tôi cũng sẽ lấy đồ ăn ngon cho anh. Ở chỗ tôi cũng có nhiều món ăn ngon lắm, chủ nhân tôi chính là đầu bếp, ông ấy nấu ăn ngon lắm. Còn có rất nhiều xương to, rất thơm đó. Đáng tiếc miệng tôi bé không gặm được, tôi đều chôn xuống đất giữ lại cho anh."

"Tiểu Mao, mi thật tốt." Hắc Đường cảm động muốn chết: "Ta thích nhất là xương to…"

Tiểu Mao phụ họa: "Tôi cũng thích, nhưng tôi chỉ có thể gặm được phần gân ngoài cùng…"

"Phần gân đó ăn ngon nhất nha."

"Đúng thế, đúng thế."

……

……

Đây là cuộc họp mặt của 2 tên cật hóa sao?!

Đông Chí nghe không nổi nữa, nhận cặp tài liệu từ trong tay Trang Châu mang vào phòng trước. Vừa rồi khi chó mèo đại chiến, đầu bếp Triệu đã tới, lúc này ông ấy đang hầm canh, mùi hương thơm phức làm người ta thèm nhỏ dãi bay khắp căn phòng, khiến cho bất cứ ai vừa bước vào cửa đều cảm thấy vừa ấm áp vừa hạnh phúc.

Người mình thích ở ngay bên cạnh, trong viện còn có miêu miêu cẩu cẩu ầm ĩ nô đùa. Đông Chí nhìn ánh mặt trời ấm áp xuyên qua cửa sổ sát đất chiếu vào phòng, bỗng cảm thấy ngày qua ngày đều trải qua như vậy tựa hồ cũng không tồi.

56. Chương 56: Tính Toán Của Hắc Đường

Hắc Đường ghé vào cửa phòng bếp, nhìn cha nó gắp thịt, cá, rau xanh cùng ít cơm để vào ba cái bát khác nhau, chuẩn bị cho ba con mèo hoang đang chơi đùa trong sân, con thì chạy nhảy lung tung con thì ngốc hề hề phát ra tiếng meo meo, nó cảm thấy trái tim thủy tinh của mình quả thực tan nát mà.

Là sủng vật duy nhất trong nhà, nó đương nhiên từng được hưởng thụ cơm do chính tay cha nó nấu. Cha nó lại là người thực chú trọng dinh dưỡng, nên khi chuẩn bị thịt cá cho nó đều nghiêm khắc dựa theo tỉ lệ chuẩn mà phối hợp. Có một lần hắn up ảnh chụp một bữa ăn dinh dưỡng dành cho chó lên diễn đàn yêu sủng vật còn được rất nhiều người khen ngợi là một chủ nhân siêu cấp yêu chó. Khi đó Hắc Đường thật sự đắc ý cực kỳ, nó cảm thấy mình quả thực là một con chó hạnh phúc nhất trên đời.

Nhưng hiện tại, mẹ kế vào cửa chưa được mấy ngày, đã dẫn theo con riêng của mình tới, sau đó, người cha thân mến của nó lại bắt đầu nấu cơm cho con riêng mẹ kế!

Lại còn nấu đồ ăn ngon như vậy!

Nhìn đám ngốc miêu ăn xì xà xì xụp, đầu còn không thèm ngẩng lên một cái, thật sự là… tức chết đi được.

Còn có, còn có, càng đáng giận hơn chính là cha và mẹ kế của nó còn ngồi xổm một bên cười tủm tỉm nhìn đám ngốc nghếch đó ăn, tựa như sợ chúng nó ăn không đủ no vậy. Cư nhiên không một ai thèm quan tâm xem nó có ăn đủ no hay không.

Hắc Đường căm giận đẩy đẩy bát ăn của mình ra xa, nó muốn ăn lại bị hình ảnh một nhà đầm ấm kia kích thích một chút cũng không nuốt nổi. Tức giận là vậy nhưng trong lòng Hắc Đường vẫn có một chút lo sợ nghi hoặc, cha nó tựa hồ… không chỉ coi mình nó là con nữa! Vậy phải làm sao bây giờ?

Hắc Đường gối đầu lên chi trước, lâm vào suy tư.

Một bàn tay ấm áp khẽ đặt lên đầu nó, thanh âm quen thuộc mang theo ý cười từ trên đỉnh đầu vang lên: "Không ăn cơm sao, Hắc Đường không thấy đói bụng à?"

Cha nó có chút lo lắng kéo cái bát đồ ăn của nó lại gần để tới trước mũi nó: "Có thịt gà cùng lòng đỏ trứng, còn có cà rốt say nhuyễn, rất dinh dưỡng này."

Hắc Đường thuận theo một hơi ăn hết đống đồ ăn trong bát.

Trang Châu xoa xoa đầu nó, cao hứng khen ngợi một câu: "Ngoan lắm."

Hắc Đường lắc lắc cái đuôi, ngẩng đầu nhìn nụ cười của cha nó, trong lòng thoáng có chút mâu thuẫn. Cha nó tựa hồ đặc biệt cao hứng thì phải. Từ sau khi cáo trạng tinh chuyển vào ở trong nhà bọn họ, nụ cười trên mặt cha nó so với bất cứ thời điểm nào trong dĩ vãng đều nhiều hơn gấp bội, mỗi ngày đều mỉm cười, có đôi khi tan tầm trở về còn mang theo một bó hoa tươi, cáo trạng tinh nâng niu cắm chúng vào trong lọ thủy tinh, vì thế toàn bộ phòng khách đều tràn ngập hương thơm thản nhiên nhè nhẹ.

Cẩn thận ngẫm lại, từ khi cáo trạng tinh tới đây ở, không khí trong nhà quả thật đã không còn giống như trước đây. Cho dù khi cha nó không có ở nhà, trong phòng vẫn tràn ngập không khí ấm áp hài hòa. Trong nhà vẫn luôn có người, không còn trống trải, nó cũng không còn cảm thấy tịch mịch. Có đôi khi nó ghé vào cửa phòng vẽ tranh nhìn anh ta vẽ vẽ, nhìn cả buổi chiều cũng không thấy chán. Mỗi khi đẹp trời, anh ta còn mua một cái kẹo bông rất rất lớn, phồng phồng mềm mềm, dính trên lông quanh khóe miệng nó, liếm thật lâu cũng không hết. Đầu lưỡi tràn ngập hương vị ngọt ngọt, giống như dương quang chiếu khắp người nó vậy.

Khi Hắc Đường nhớ tới điều này, trong lòng không khỏi có chút mâu thuẫn. Nếu trong nhà nhiều thêm một người sủng ái nó, vậy nó vẫn có thể miễn cưỡng tiếp thu, chỉ là…

Chỉ là bên cạnh anh ta có nhiều chó hoang, mèo hoang như vậy, có lần nó còn thấy anh ta lấy đồ ăn trong túi ra chia cho đám chó mèo lưu lạc ở gốc cây ven đường, điều này khiến nó có chút khó tiếp nhận rồi. Hơn nữa trước kia trong mắt cha chỉ có mình nó, hiện tại chịu ảnh hưởng của anh ta, cũng bắt đầu lưu ý tới đám miêu miêu cẩu cẩu ở bên ngoài.

Điều này sao có thể?

Hắc Đường cảm thấy mình phải nghĩ biện pháp mới được.

Đầu tiên, Hắc Đường quyết định chọn cho mình một đồng minh.

Lựa chọn đầu tiên của nó chính là bạn học Trang Lâm. Đầu tiên, cậu ta có một thân phận thập phần có lợi, cậu ta là em ruột cha nó, vẫn luôn được cha nó chăm sóc, chẳng những có thể tùy ý ra vào nơi này, mà còn có quyền lên tiếng nhất định ở trong nhà. Nếu cậu ta phản đối cáo trạng tinh chuyển vào ở, thậm chí còn chán ghét đám miêu miêu cẩu cẩu thường xuyên ra vào trong sân thì nguyện vọng của Hắc Đường đã thực hiện được một nửa rồi.

Nhưng mấy ngày nay Trang Lâm vẫn chưa thấy tới, cũng không biết cha nó đã hạ mệnh lệnh gì với cậu ta mà mãi cho tới ngày cuối cùng của năm cũ, cậu ta mới vác theo một cái balo to trên lưng điên điên khùng khùng chạy tới.

Hắc Đường nhất thời hưng phấn. Thật sự là trông trăng trông sao mãi, cuối cùng mới thấy người vác xác tới!

Hắc Đường chạy tới gâu gâu kêu lên, hưng phấn dùng ngôn ngữ tứ chi tỏ vẻ nó muốn chơi ném đĩa với cậu ta, chơi cả ngày cũng không thành vấn đề! Chỉ có khi chơi một mình cùng cậu ta mới có thể tìm hiểu được suy nghĩ của cậu ta, mới có thể hy vọng hướng cậu ta đối mặt với vấn đề gia đình như góc độ nó đã suy nghĩ

Trang Lâm quả thực thụ sủng nhược kinh, cầm móng vuốt đại cẩu nhà mình cảm động vô cùng: “Hắc Đường, mày cuối cùng cũng đồng ý nhìn thẳng tao rồi sao, hiện tại rốt cục mày cũng biết tao thích nhất là mày phải không?”

Hắc Đường ở trong lòng khẽ phun tào, có đồ ngốc mới thích mi! Nếu không phải vì mi bây giờ còn có chút hữu dụng, ai thèm phản ứng với mi a, mi cái đồ đầu óc ngu si tứ chi cũng không phát triển!

Trang Lâm cùng nó chán ngấy trong chốc lát, rồi ôm balo chạy đi tìm Đông Chí. Quản gia nhà Trang Châu đã cải tạo khách phòng tầng một thành phòng vẽ tranh cho Đông Chí. Đa số thời gian vào ban ngày anh đều ở trong đó. Hắc Đường nhắm mắt theo đuôi đi cùng. Trước mắt, nó muốn quan sát thái độ của Trang Lâm đối với người lạ đột nhiên chuyển vào nhà ở này rốt cuộc là như thế nào.

“Thầy Lăng,” Trang Lâm đặc biệt nhu thuận gõ gõ cửa, nghe bên trong vang lên tiếng “vào đi” lúc này mới thật cẩn thận đẩy cửa phòng ra, thăm dò đi vào cười tủm tỉm hỏi: “Thầy đang làm gì đó?”

Đông Chí cũng không quay đầu lại mà vẫn tập trung quét màu lên bức tranh sơn dầu: “Luyện tập.”

Trang Lâm lập tức vuốt mông ngựa: “Trình độ thầy cao như vậy mà mỗi ngày còn luyện tập, thật sự rất

giỏi."

Đông Chí cười hỏi cậu: "Không phải em đã làm chuyện gì xấu nên mới muốn nhờ thầy giúp đỡ đấy chứ?"

Trang Lâm vội vàng phủi sạch cho bản thân: "Tuyệt đối không có, em đã cam đoan với thầy, về sau tuyệt đối không đánh nhau. Nam tử hán đại trượng phu, nói lời phải giữ lời!"

Đông Chí mới không bị nhóc con này lừa gạt: "Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

Trang Lâm sán lại bên cạnh Đông Chí, vẻ mặt tươi cười nịnh nọt: "Thầy Lăng thật thông minh."

Đông Chí liếc mắt nhìn thằng em chồng.

Trang Lâm vội nói: "Kỳ nghỉ này, Trang lão nhị đăng kí một lớp học thêm tiếng anh cho em. Ông thầy đó thật sự rất nghiêm khắc, mỗi ngày đều điểm danh. Hôm qua, em… có chút chuyện, không tới lớp…" cậu trộm liếc Đông Chí một cái: "Ông thầy đó bắt em viết bản kiểm điểm, liệt kê các buổi em trốn học, còn nói phải về xin chữ ký phụ huynh, bắt phụ huynh phải ghi vào đó mấy câu."

Đông Chí nhíu mày: "Em nghỉ học rất nhiều?"

"Không, không nhiều lắm." Trang Lâm vội nói: "Chỉ có hai lần thôi. Một lần là sinh nhật của Lâm Hiểu Nguyệt, còn một lần là em và Đại Sơn tới trung tâm điện tử dạo chơi. Em cam đoan chỉ có hai lần!"

Đông Chí lắc đầu: "Em phải cam đoan về sau phải chăm chỉ không được bỏ học nữa."

"Nhất định, nhất định." Trang Lâm thí điên thí điên lôi bản kiểm điểm từ trong balo ra.

Hắc Đường đứng ở ngoài cửa, chán nản nhìn cảnh này, nếu Trang Lâm có chuyện phải cầu xin Đông Chí, vậy muốn cậu ta phản đối Đông Chí tiến vào chắc chắn không có kết quả. Nó có chút khinh bỉ Trang Lâm dễ dàng bị mua chuộc như vậy, lại cảm thấy Trang Lâm thực sự quá ngốc, Đông Chí dù có giúp cậu ta lần này thì trước sau gì anh ta cũng sẽ mách lẻo với cha nó thôi mà.

Nhìn xem, chuyện đơn giản như vậy đến nó còn nhìn ra, cố tình Trang Lâm lại vụng trộm cao hứng đến như vậy.

Hắc Đường từ trong lỗ mũi thở dài một hơi, aiz, Trang Lâm hết tác dụng, còn có ai có thể trông cậy vào đây? Trừ bỏ cái tên em trai ngốc này, cha nó tựa hồ còn có một…

Anh trai?!

Nghĩ tới cái người có gương mặt tương tự cha nó, lông mao Hắc Đường vô thức đều dựng đứng lên, tên kia cũng không phải người nó có thể chọc vào.

Thôi, nghĩ biện pháp khác vậy.

Cơm nước buổi tối xong xuôi, khi hai người ngồi trên sô pha xem ti vi, Đông Chí quả nhiên đem chuyện Trang Lâm nói lại cho Trang Châu biết. Trang Châu nói thầy giáo cũng đã gọi điện tới cho hắn. Bảo phụ huynh ký tên gì đó chính là muốn dọa sợ thằng nhóc đó thôi. Nếu Trang Lâm đã đáp ứng với Đông Chí từ nay về sau sẽ không trốn học nữa, hắn cũng sẽ vui mừng giả bộ không biết chuyện này. Em trai cùng bà xã quan hệ hòa thuận khiến hắn thấy thập phần vui vẻ.

Trang Châu vừa đùa nghịch ngón tay Đông Chí, vừa nói chuyện: "Anh đã chuẩn bị một chút quà biếu cho chú dì, mai em về nhớ mang theo. Lễ nghi không thể thiếu."

"Thật ra không cần đâu." Đông Chí lười biếng dựa vào người hắn: "Ba mẹ em không phải vì mấy món quà anh tặng mà có thể dễ dàng mua chuộc, về sau có cơ hội tới cửa, anh hãy mua."

"Qua năm mới rồi nói." Trang Châu thực lý giải nói: "Tết âm lịch là mấy ngày trọng yếu nhất trong năm, trong mấy ngày này anh sao có thể chạy tới khiến bố mẹ em ngột ngạt được."

Đông Chí tà liếc hắn một cái: "Xem anh ngoan chưa kìa."

Trang Châu cười nói: "Thông cảm lẫn nhau mà. Thái độ của bọn họ như hiện tại cũng khiến anh thấy rất thoả mãn rồi." tạm dừng một chút, còn nói: "Mấy ngày nữa anh sẽ tới Thượng Hải một chuyến."

Tay Đông Chí khẽ động.

Trang Châu nói tiếp: "Về phía mẹ anh không có gì đáng ngại, thời gian anh và bà ấy tách ra cũng đã rất nhiều năm, hơn nữa từ khi anh được sinh ra cho tới khi cha mẹ anh ly hôn, cũng là thời gian bọn họ cãi nhau nhiều nhất. Bà ấy căn bản sẽ không dư thừa tinh lực quản chuyện của anh, tình cảm đối với anh cũng không sâu nặng. Nhưng anh trai anh lại khác, từ nhỏ tới lớn đều vô cùng ác liệt."

Đông Chí tò mò hỏi: "Ác liệt thế nào?"

Trang Châu lắc đầu: "Khi cha mẹ anh vừa mới nói tới chuyện ly hôn, anh còn chưa biết chuyện gì xảy ra, mà anh ấy đã dám một mình tới gặp ông nội còn nói muốn đoạn tuyệt quan hệ với cha bọn anh. Sau đó anh ấy thật sự muốn tung tin lên báo, kết quả bị ông nội anh ngăn lại. Ông nội tức giận vô cùng, hung hăng dùng roi đánh anh ấy, kết quả anh ấy rốt cuộc vẫn theo mẹ rời đi, ngay cả họ của mình cũng sửa lại. Anh ấy vốn tên Trang Mặc, hiện tại gọi Hạ Mạt. Lúc cha mẹ anh ly hôn là cuối hè đầu thu."

"Khi đó anh ta bao nhiêu tuổi?"

"12." Trang Châu bất đắc dĩ cười cười: "Lớn hơn anh 3 tuổi."

Đông Chí âm thầm gật đầu, một hài tử mới lớp 6, lớp 7 vừa lên sơ trung đã có thể làm việc quả quyết như vậy, quả thật có thể dùng hai chữ ác liệt để hình dung.

"Anh trai anh vì muốn đi theo mẹ mà sử dụng không ít tâm kế, sau lại có người bên ngoại hỗ trợ, rốt cuộc vẫn rời đi." Trong mắt Trang Châu có chút tiếc nuối: "Khi đó anh ấy muốn đem cả anh đi cùng nhưng người Hạ gia không đồng ý, bọn họ sợ ông nội anh. Hơn nữa mẹ anh đối với anh có thể nói là thờ ơ, sau đó anh ấy chỉ có thể bỏ anh lại."

Đông Chí xoa xoa đầu người yêu: "Anh cũng đã lớn như vậy rồi, anh ta hẳn sẽ không quản chuyện của anh nữa đi?"

Trang Châu hấp háy hé miệng: "Quản thì không nhất định, nhưng anh ấy ỷ mình là anh trai, phát biểu ý kiến vẫn là có thể. Nếu...anh nói là nếu, anh ta tới đây tìm em, em cái gì cũng đừng nói với anh ấy, cái gì cũng không được đáp ứng, cứ giao hết cho anh là được."

Đông Chí nhéo nhéo cằm hắn tuyên bố: "Em đã đáp ứng với ba em, nếu nhà anh có người dám khó dễ cậu đây, cậu đây nhất định sẽ đá anh luôn và ngay. Anh trai anh có tới em cũng sẽ nói những lời này."

Trang Châu cười khổ: "Anh chỉ nhắc em dự phòng trước thôi, em đừng làm anh sợ."

Đông Chí nhíu mày: "Em cũng nhắc anh dự phòng trước, chúng ta bình đẳng."

Trang Châu oán hận ghé tới hôn lên cái môi đáng ghét kia một cái.

Hắc Đường nằm ở phía dưới sô pha như có điều suy nghĩ, khẽ liếc mắt nhìn hai người đang nháo thành một đoàn trên ghế sa lông, rón ra rón rén chuồn ra khỏi phòng khách.

57. Chương 57: Đi Ngả Bài

Tết năm mới đối với người phương Bắc mà nói là một ngày lễ không lớn không nhỏ, bà Lăng vốn muốn gọi cả Trang Châu tới nhà ăn cơm, kết quả vừa mới đề ra ý kiến đã bị ông Lăng kiên quyết gạt đi. Ông nói bọn thanh niên nói chuyện yêu đương mà thôi, trong nhà không cần coi là thật. Lại nói gia trưởng nhà cái còn chưa tỏ thái độ, bọn họ đã vội vàng rống rống coi Trang Châu như người một nhà còn ra thể thống gì? Bà Lăng cảm thấy câu sau này mới là trọng điểm ý ông. Nhưng không thể phủ nhận ông Lăng nói có lý, bà cũng không tiếp tục kiên trì.

Ấn tượng của Lăng Lập Đông đối với Trang Châu cũng chỉ giới hạn trong lần tiếp xúc ở bệnh viện, anh cảm thấy con người Trang Châu làm việc gì ra việc đó. Nhưng để thừa nhận cậu ta là bạn trai của em trai

mình…Anh cảm thấy vẫn còn có chút miễn cưỡng. Cho nên ý kiến của ba, anh phi thường tán thành. Hàn Mẫn là chị dâu của Đông Chí, chuyện riêng của chú út, cô không dám tùy tiện phát biểu ý kiến, tự nhiên cha mẹ chồng nói gì cô liền nghe theo. Nhưng khác hẳn với những người khác chính là, cô có ấn tượng khá tốt với Trang Châu. Khi Đông Chí được đưa đi cấp cứu, Lăng Lập Đông đặt chân vào bệnh viện liền như người mất hồn, kết quả cậu ta chẳng những có thể mời chuyên gia tới tham dự quá trình chữa trị mà còn suy xét đến vấn đề nghỉ ngơi của người già, những điều đó đủ thấy cậu ta là người vừa bình tĩnh vừa chu đáo. Đông Chí tính cách tùy tiện cần có người như vậy đến xứng đôi mới thích hợp.

Lời này cô chỉ dám nói nhỏ với mẹ chồng, còn ông xã cô không kiên nhẫn ngồi nghe. Tới khi Đông Chí trở về, cô vẫn thực chủ động biểu đạt ý kiến của mình: "Cố lên, Đông Chí, hy vọng lần tới có thể dẫn cậu ấy cùng về nhà đón tết."

Đông Chí mỉm cười đưa cho chị dâu mình một bộ trang sức: "Nhận cát ngôn từ chị, chị dâu."

Hàn Mẫn mỉm cười tiếp nhận: "Vậy chị không khách khí."

Đông Chí mang về khá nhiều quà tặng, túi lớn túi nhỏ, ông bà Lăng cùng Lăng Lập Đông trong lòng đều sáng như gương hiểu rõ, nhưng ai cũng không nói gì. Chỉ có Lăng Bảo Bảo nhận được một đống đồ chơi mới, cao hứng vô cùng, cả ngày đều vây quanh Đông Chí chơi đùa. Buổi chiều dậy còn không chịu thành thật ở nhà chơi, cứ đòi Đông Chí đưa bé đi xem đại cẩu. Đông Chí lúc ấy chỉ thuận miệng nói chơi, không ngờ nhóc con này lại nhớ dai tới vậy, quả nhiên người lớn không thể tùy tiện lừa gạt trẻ con. Đông Chí bất đắc dĩ, chỉ có thể gọi điện thoại cho Trang Châu, hẹn gặp mặt ở quảng trường Minh Châu.

Đông Chí cho tới bây giờ chưa từng đưa Lăng Bảo Bảo ra ngoài, chỉ sợ có chỗ nào sơ xuất, cũng không dám tự mình lái xe, nên đành bắt taxi tới quảng trường. Hai người vừa xuống xe, Đông Chí còn chưa kịp lấy di động ra gọi cho Trang Châu, thì Lăng Bảo Bảo đã kiễng chân hô lên: "Chú út, bên kia có con cho lớn chưa kìa, đen trắng nha, thật xinh đẹp!"

Nhìn theo phương hướng ngón tay bé chỉ, liếc mắt một cái liền thấy Trang Châu đang dắt Hắc Đường chậm rì rì đi dạo trên tán cỏ. Trong lòng Đông Chí khẽ nhảy dựng, cảm thấy cảnh tượng trước mắt thực giống một bức tranh sống động, bối cảnh xa xa là bãi cát trắng biển xanh, mây trắng trời cao, gần là một nam nhân mặc quân phục áo khoác da khuôn mặt như tượng điêu khắc. Con chó đi bên cạnh rất bảnh, sải chân dài khiến nam nhân càng thêm suất khí.

Đông Chí không khỏi nở nụ cười.

Lăng Bảo Bảo hớn hở cố kéo tay Đông Chí đi tới đó: "Chú út, chú út, chú dẫn con qua đó xem chút được không, con chỉ xem thôi!"

Đông Chí cười nói: "Đó chính là con cún xinh đẹp chú đã nói, nó tên Hắc Đường. Chú không lừa con đi?"

Lăng Bảo Bảo chớp chớp đôi mắt to ngập nước dùng sức gật đầu: "Vậy còn chú kia?"

Đông Chí sờ sờ cằm, nụ cười càng quỷ dị: “Con có thể gọi chú ấy là… thím út.”

Lăng Bảo Bảo há to miệng: “…A?”

Trang Châu đi tới trước mặt vừa lúc nghe được câu nói đó, khóe miệng co rút, vươn tay khẽ nhéo một cái lên cổ người yêu: “Dám cùng trẻ con nói hươu nói vượn.” nói xong liền ngồi xổm xuống hướng về phía Lăng Bảo Bảo vươn ra một bàn tay: “Lăng Bảo Bảo, chào con, chú là Trang Châu, con có thể gọi chú là chú Trang.”

Lăng Bảo Bảo lần đầu được một người trưởng thành nghiêm túc chào hỏi như vậy, biểu tình cũng lập tức trở nên trịnh trọng. Bé học theo bộ dáng Trang Châu, tay nhỏ bắt tay to: “Chú Trang, chào chú, con là Lăng Bảo Bảo, chú có thể gọi con là Bảo Bảo.”

Trang Châu cười khen bé: “Thật ngoan.”

Tầm mắt Lăng Bảo Bảo luôn quét qua quét lại trên người Hắc Đường, Trang Châu xoa xoa đầu Hắc Đường, cười nói: “Đây là con trai chú, tên Hắc Đường, nó ngoan lắm.”

Lăng Bảo Bảo thèm chảy nước miếng lại gần, hướng về phía Hắc Đường vươn ra một tay: “Hắc Đường, chào bạn, tớ tên là Lăng Bảo Bảo. Tớ là… tớ là con của ba tớ, ừm, không phải chú ấy.” Nói xong còn dùng đôi mắt nhỏ hí không thuận mắt khẽ liếc Đông Chí một cái.

Đông Chí: “…”

Hắc Đường do dự một chút, nâng một chi trước lên bắt tay với Bảo Bảo.

Lăng Bảo Bảo kích động hai mắt tỏa sáng: “Ai nha, chú út, mau nhìn kìa! Nó bắt tay với con này!”

Hắc Đường nhìn hết nổi kiêu ngạo hất đầu sang một bên: “….thực ngốc.”

Đông Chí vươn tay sờ sờ nó: “Hắc Đường, trong mắt trẻ con, mày tựa như thiên sứ vậy đó.”

Hắc Đường hồ nghi nhìn anh.

“Thật đấy.” Đông Chí ngồi xổm xuống nhìn nó, cười nói: “Không tin mày nhìn ánh mắt Bảo Bảo xem. Trong thế giới loài người, trẻ con là thuần khiết nhất. Tình cảm của trẻ con vô cùng hồn nhiên, thiện lương, ừm, giống như mày vậy.” Tuy rằng mày cũng tương đối ngốc.

Trang Châu nhìn cảnh này, trong lòng lần thứ hai dâng lên cảm giác quái dị. Nhưng không thể phủ nhận, ánh mắt Đông Chí thoạt nhìn phi thường động nhân, tựa như lời em ấy đã nói: hồn nhiên, thiện lương,

trong veo không chút bụt. Trong lòng Trang Châu như nhũn ra, nhịn không được vươn tay, khẽ vuốt ve gò má người yêu: "Đông Chí, anh tính ngày mai sẽ bay tới Thượng Hải, khoảng 2, 3 ngày nữa sẽ về."

Đông Chí tim đập mạnh: "Đi ngả bài?"

Trang Châu gật đầu: "Ba anh và dì An Ny sẽ về hôm 29 tết, anh tính sẽ trở về trước khi bọn họ về. Cho nên trong vòng một tuần này sẽ khá bận rộn."

Không hiểu tại sao, trong lòng Đông Chí bỗng nhiên có chút bất an: "Bình thường năm mới anh đều tới Thượng Hải?"

Trang Châu lắc đầu: "Từng đi mấy lần, nhưng mẹ không muốn gặp anh, sau đó anh không tới nữa, chỉ gọi điện hỏi thăm một chút. Nhưng chuyện kết hôn đại sự như vậy, tốt nhất vẫn nên gặp mặt nói chuyện với bọn họ một tiếng."

Hai má Đông Chí hơi nóng lên: "Ai muốn kết hôn với anh."

Trang Châu tươi cười nhéo nhéo tay Đông Chí: "Chờ qua năm mới, xuân về hoa nở, chúng ta kết hôn đi."

Đông Chí xấu hổ xoay mặt sang một bên: "Chờ khi người nhà anh đều chấp thuận rồi mới nói đi!"

Trang Châu cười gật đầu: "Được. Đến lúc đó anh sẽ tự mình tới cửa cầu hôn."

Đông Chí rút tay mình về, tuy rằng trên quảng trường không nhiều người lắm, nhưng dù sao cũng là nơi công cộng, làm hành động thân mật như vậy không thích hợp cho lắm. Anh nhớ Trang Châu từng kể về người anh trai ít gặp kia tên Hạ Mạt, trong lòng ân ẩn có một loại cảm giác không thoải mái. Khả năng có người chính là như vậy, trời sinh hung thần đi.

"Nếu không để sau này hãy nói." Đông Chí kéo kéo tay áo hắn: "Không cần phải vội vàng như vậy."

Trang Châu cười nói: "Anh còn muốn trong năm mới tự mình tới cửa chúc tết ba mẹ em, không vội vàng như vậy, anh sao có tư cách bước tới cửa nhà em."

Đông Chí hừ một tiếng, biểu tình vô cùng kiêu ngạo.

Trang Châu mỉm cười xoa xoa đầu người yêu: "Mấy ngày nay giúp anh chăm sóc Hắc Đường, thằng nhóc Trang Lâm kia không đáng tin, cả ngày không thấy ở nhà, anh cũng không kiên nhẫn nhốt nó."

Đông Chí nhìn lướt qua cách đó không xa Hắc Đường đang chơi đùa ầm ĩ với Bảo Bảo, khẽ gật đầu: "Cái này không thành vấn đề."

Hắc Đường đang chạy tới đây trùng hợp nghe được câu nói đó, biểu tình nhất thời ngẩn ngơ: "Cái gì?"

Đông Chí vỗ vỗ đầu nó: "Cha mày phải tới Thượng Hải thăm mẹ anh ấy, hai ngày nữa mới về, mày ở với tao hai ngày. Muốn ăn gì chơi gì cứ nói."

Lực chú ý của Hắc Đường bị câu cuối cùng này hấp dẫn, cân nhắc trong chốc lát mới kịp phản ứng lại trọng điểm toàn câu nói là ở nửa câu đầu, nhất thời bi thương vô hạn, bổ nhào vào lòng Trang Châu gâu gâu sủa bậy.

Trang Châu bị nó nháo đến dở khóc dở cười: "Sao nó giống như nghe hiểu vậy?"

"Đương nhiên nghe hiểu nha." Đông Chí giải thích cho hắn: "Rada của loài chó siêu cấp linh mẫn, cho dù chúng nó nghe không hiểu lời anh nói nhưng vẫn có thể từ ánh mắt, biểu tình cùng giọng nói để đoán ra ý anh muốn biểu đạt."

Lăng Bảo Bảo thở hồng hộc chạy tới chui vào lòng Đông Chí, hưng phấn đến khó thở làm nũng: "Chú út, chúng ta mang Hắc Đường về nhà được không?"

Đông Chí thấy đôi mắt nhỏ thần khinh thường của Hắc Đường, cười nói: "Hắc Đường đặc biệt thích vận động, nhà chúng ta không có sân, nó không chạy nhảy được. Nó sẽ buồn bực. Nhưng chú có thể thường xuyên dẫn nó ra ngoài tản bộ, cho nó chơi cùng con."

Hắc Đường nhịn không được khẽ liếc Đông Chí một cái. Cha nó bận công tác, thời gian làm việc thường xuyên tăng ca đến tan tầm cũng không đảm bảo đúng giờ, muốn dẫn nó ra ngoài chơi, cũng chỉ có ngày nghỉ. Trang Lâm cái tên tiểu thiếu gia kia có thời gian rảnh rỗi cũng suốt ngày chạy nhảy ngoài đường với đám bạn, nếu Đông Chí có thể thường xuyên dẫn mình ra ngoài…

Ừm, ở cùng với anh ta tựa hồ cũng không tồi. ít nhất đủ loại nhu cầu sinh hoạt bình thường của mình sẽ được cam đoan, cũng sẽ không gặp loại chuyện giữa chừng bị ép đi chơi ném đĩa. Tối trọng yếu hơn là có người có thể cùng mình nói chuyện phiếm. Hắc Đường liếc mắt nhìn Đông Chí thêm cái nữa, khi anh ta vươn tay tới định xoa xoa đầu nó, trong lòng nó thoáng mất tự nhiên một chút rồi lại cúi đầu ngoan ngoãn cọ cọ trong lòng bàn tay anh ta.

Trước khi Trang Châu đi cũng xách Trang Lâm tới nhà để thằng bé làm bạn với Đông Chí cho đỡ buồn. Trang Lâm tự nhiên đáp ứng liên tục, nhà anh hai gần trung tâm thành phố hơn nhiều so với nhà chính, cùng đám bạn tụ tập đi chơi cũng thuận tiện hơn nhiều. Huống chi ở cùng với thầy Lăng, có thầy bên người hướng dẫn chỉ đạo, so với ông thầy dạy thi học viện mỹ thuật của cậu, quả thực chuyên nghiệp hơn, cậu quả thực may mắn mà.

Trang Châu tuy rằng không nói rõ nhưng Trang Lâm có thể đoán được một chút tâm tư của anh hai. Có cậu ở đây, vạn nhất cha mẹ đột nhiên trở về, cậu còn có tác dụng giảm xóc, miễn cho hai phe thình lình gặp gỡ nảy sinh ra mâu thuẫn bất hòa nào đó. Còn nếu anh Hạ Mạt tới đối với thầy Lăng mà nói, cậu cũng là một vật có tác dụng bảo hộ. Bởi vì người Hạ Mạt đầu tiên trì chiết chính là cậu, là đứa nhỏ con của cha anh ta và một người phụ nữ khác sinh ra, tiếp đó mới đến người yêu của em trai.

Trang Lâm đối với cách an bài này của anh hai cũng không thấy khó chịu gì, hai người bọn họ là anh em, hỗ trợ giúp đỡ nhau là phải lẽ. Hơn nữa Trang Lâm thầm nghĩ, anh hai có thể giao phó người yêu của ảnh cho mình, đủ thấy anh ấy tin tưởng vào đứa em này thế nào.

Đông Chí lại không nghĩ nhiều như vậy, nếu anh biết trong lòng Trang Lâm nghĩ nhiều như vậy, anh tám phần sẽ xoa xoa đầu Trang Lâm, trách trời thở dài: "Em trai, em lại bị lừa rồi."

Trang Lâm tìm cơ hội đánh dự phòng với Đông Chí trước: "Thầy nhất định phải chuẩn bị sẵn sàng, mấy hôm nữa nhất định có thể gặp ba mẹ em, mẹ của em không thành vấn đề, bà ấy luôn đọc những loại tiểu thuyết kỳ quái, chỉnh là kiểu ngu ngốc hoàng đế cưới nam hoàng hậu gì gì đó. Bà ấy còn từng nói với em, về sau phải tìm người chân tâm tương ái sống cùng, giới tính không quan trọng. Cho nên, bà ấy nhất định đứng về phía các thầy, quan trọng nhất là ba em!" nói xong còn làm tư thế nắm chặt tay.

Đông Chí lười biếng ngồi trên thảm chải lông cho Hắc Đường, ba con mèo hoang cuộn tròn người ngủ trên cái thảm nhung màu lam trong góc đặt cạnh lò sưởi. Ai, sinh hoạt của con người quả nhiên phiền toái, muốn tìm một người cùng sống qua ngày còn phải suy xét ý kiến của cha mẹ. Như đám miêu miêu cẩu cẩu tụi nó có cần phải phiền não như vậy đâu.

"Ba của em chính là thích giả bộ." Trang Lâm tiết lộ cho anh một chút tin tức: "Ông ấy chính là dạng tự cao tự đại, cho dù trong lòng không sinh khí nhưng bề ngoài cũng phải giả bộ sinh khí, thẳng tới khi người ta thành thật, thành khẩn, than thở khóc lóc cầu xin nhiều lần thừa nhận sai lầm của mình, ông ấy mới có thể tỏ vẻ tha thứ cho người ta…" Trang Lâm nói xong liền sờ sờ cằm mình, như có điều suy nghĩ mà hỏi lại anh: "Thầy nói xem sao ông ấy lại ác thú vị như vậy chứ? Tật xấu này sẽ không di truyền đi?"

Đông Chí: "…"

"Dù sao hai người bọn họ đều rất dễ đối phó." Trang Lâm khoát tay: "Em đã thông khí với mẹ em rồi, để bà ấy thổi gió trước với ba em, đến lúc đó sẽ không làm khó các thầy. Em còn thấy rất vui khi thầy là chị dâu của em đấy."

Đông Chí đang định nói chuyện, chợt nghe thấy ở góc phòng đám mèo bỗng dồn dập kêu lên, ba con mèo từ trong ổ nhảy ra, một đám lông mao đều dựng đứng, mắt lộ hung quang. Cùng lúc đó, Hắc Đường đang nằm trong lòng anh cũng bật dậy, hai mắt gắt gao nhìn chằm chằm cửa phòng khách, hai bên răng nanh lộ ra, nơi cổ họng khẽ gầm gừ chỉ phát ra khi gặp uy hiếp.

Đông Chí kinh ngạc nhìn về phía cửa phòng khách.

Chợt nghe phía sau huyền quan, một nam nhân giọng nói lạnh như băng vang lên: "Mày đương nhiên sẽ vui lòng coi cậu ta là chị dâu. Người không có hậu đại sẽ không có tư cách thừa kế gia sản. Kể từ đó, gia sản cái nhà này đều rơi vào trong tay hai mẹ con mày."

Trang Lâm sửng sốt một chút, lập tức giận tím mặt: "Con mẹ nó, anh phóng cẩu thí (đánh rắm chó)!"

58. Chương 58: Người Ngoài

Để đoán được thân phận người nam nhân này thực dễ dàng, diện mạo hắn ta cùng Trang Châu ít nhất có sáu phần tương tự, nhưng góc cạnh khuôn mặt sắc bén hơn, ánh mắt cũng lạnh lẽo hơn. Rõ ràng nhất trong mắt hắn ta chính là chán ghét dày đặc vô pháp che dấu.

Đông Chí nhớ Trang Châu từng nói ông bà ngoại hắn đều là quân nhân, vị Hạ Mạt này rất có thể đã từng trải qua một chút huấn luyện chuyên nghiệp. Cước bộ hắn ta nhẹ nhàng, khí tức cũng che dấu vô cùng tốt, Hắc Đường quen sống trong an nhàn sung sướng, tới khi phát hiện ra thì khoảng cách giữa hắn ta và bọn họ chưa tới hai mươi mét.

Đông Chí ngồi trên thảm trước ghế sa lông không động đậy. Gã nam nhân này mang địch ý mãnh liệt đối với bọn họ mà tới, đám miêu miêu cẩu cẩu đều đã nhận ra, vậy anh cần gì phải tỏ vẻ lịch sự với người này nữa. Gã lôi kéo tay áo Trang Lâm, dùng ngữ khí thường ngày quát lớn quở trách thằng bé: "Im mồm đi, Trang Lâm, mày còn sợ bản thân không đủ dọa người sao?!"

Ngực Trang Lâm phập phồng, hiển nhiên tức giận không nhẹ. Giận đến hai mắt đều đỏ ngầu, tức giận trong lòng còn chưa kịp phát ra đã bị Đông Chí lên tiếng nhẹ nhàng trách cứ: "Thầy thể dục dạy ngữ văn cho em đấy hả?! Chưa học môn logic học sao? Có thể phóng cẩu thí sao có thể là người? lời này một chút cũng không logic. Chủ nhiệm lớp em mà nghe học sinh của mình nói một câu không có trình độ như vậy, ông ấy nhất định sẽ phạt em cọ WC cả học kỳ!"

Trang Lâm: "…"

Hạ Mạt: "…"

Trang Lâm đứng đó, không biết còn tức giận hay không, nhưng thầy Lăng nói không sai, có thể ác ý phỏng đoán gia đình người khác như thế, nói gã cùng loài với chó, đến chó còn không vui lòng!

Đôi mắt đen đặc của Hạ Mạt dừng ở trên mặt Đông Chí, sau một lúc mới cười lạnh: "Đúng là nhanh mồm nhanh miệng."

Đông Chí trấn an vuốt ve lông Hắc Đường, lười biếng liếc hắn ta một cái: "Anh chính là anh trai đã đoạn tuyệt quan hệ với Trang Châu đúng không? Anh họ Hạ?"

Hạ Mạt chậm rãi đi tới, ngồi xuống ghế sa lông đối diện Đông Chí, cao cao tại thượng nhìn anh: "Bọn tôi chưa từng đoạn tuyệt quan hệ."

"Nhìn không ra đấy." Đông Chí không muốn ngồi ở một vị trí yếu thế nói chuyện với gã, từ thảm trải sàn đứng dậy, ý bảo Hắc Đường cũng ngồi lên ghế cùng mình. Đại khái do khí tràng Hạ Mạt quá mức cường đại, Hắc Đường lần đầu nghe lời phục tùng mệnh lệnh của Đông Chí đến vậy, bò lên sô pha tựa vào bên

cạnh anh, đôi mắt lam sắc gắt gao nhìn chằm chằm Hạ Mạt, không dám một chút lơi lỏng. Ba con mèo đứng trong góc phòng cũng chậm rãi nhảy lại gần, đội hình nửa vòng tròn bày trận quanh sô pha, đồng loạt gườm gườm gã lạ mặt vừa tới.

Hạ Mạt nhất thời cảm thấy thực quỷ dị, trước mắt gã rõ ràng chỉ có hai người, nhưng cố tình gã lại cảm thấy có rất nhiều người đang nhìn chằm chằm vào mình. Gã nhìn lướt qua Đông Chí, con chó trong lòng cùng ba con mèo ngồi trên thành ghế, khẽ cảm thấy không đúng, nhíu mày.

Đông Chí làm thủ thế trấn an đối với ba con mèo, quay đầu nhìn Hạ Mạt, không chút khách khí hỏi gã: "Có câu anh em ruột cũng phải rạch ròi. Nơi này rõ ràng là nhà riêng của Trang Châu, anh ngông nghênh tiến vào như vậy, ngay cả chuông cửa cũng không thèm ấn. Anh đúng thực không coi mình là người ngoài? Lấy gia thế bối cảnh nhà anh mà bồi dưỡng ra loại trình độ giáo dưỡng này thật sự quá tệ. Vạn nhất tôi và lão Nhị nhà anh đang lăn giường, anh không phải cũng định đứng vây xem đấy chứ?"

Trang Lâm ở bên cạnh một chút, hóa ra chị dâu thoạt nhìn không vướng chút nhân gian khói lửa này một khi đã lên tiếng chỉ trích người khác cư nhiên lại có thể bưu hãn như vậy. Vấn đề là có ai còn nhớ cậu kỳ thật vẫn đang là trẻ vị thành niên không a…

Hạ Mạt không để ý Đông Chí nói móc, cười lạnh nói: "Cậu cũng nói là em trai tôi, có phải chuyện tính toán rạch ròi đó cũng là chuyện giữa hai anh em tôi không, cậu là người ngoài có tư cách gì câu tam đáp tứ?"

Đông Chí trả lời một cách mỉa mai: "Hóa ra anh còn biết tôi là người ngoài. Một khi đã vậy, có chuyện gì thì anh đi mà tìm em trai anh lý luận, chạy tới tìm người ngoài như tôi vô nghĩa làm gì?"

Hạ Mạt bị anh nói cho nghẹn họng, sắc mặt khẽ thay đổi. Tư liệu trong tay cũng không thấy nói tên giáo viên mỹ thuật tạo hình này lại có cái miệng lợi hại tới vậy. Gã tựa hồ có chút qua loa.

"Cậu tên Lăng Đông Chí?" Hạ Mạt quyết định thay đổi sách lược một chút: "Tôi cảm thấy trước khi cãi nhau, chúng ta vẫn nên nhận thức một chút. Tôi tên Hạ Mạt, là anh trai của Trang Châu."

Trang Lâm sắc mặt lại thay đổi. Cho dù đã sớm biết người này sẽ không thừa nhận mình là em trai của gã nhưng bị chính miệng gã nói thẳng mặt như vậy, cậu vẫn cảm thấy khó chịu.

Đông Chí đặt tay trên lưng Trang Lâm khẽ vỗ vỗ, rồi thu tay về.

Đông Chí cười cười: "Nếu tôi nhớ không lầm thì anh đã sớm vứt bỏ anh ấy rồi mà? Khi đó anh ấy mấy tuổi nhỉ? tám hay chín tuổi?"

Hạ Mạt không vui: "Tôi không vứt bỏ nó, tôi chỉ muốn chăm sóc mẹ tôi."

"À," Đông Chí ra vẻ giật mình: "Trước kia tôi chỉ nghe người ta nói câu 'Là mẹ ắt mạnh mẽ', nói nửa ngày hóa ra là tôi nghĩ sai rồi sao? Một người thành niên so với một đứa nhỏ tám tuổi càng cần chăm sóc hơn

sao? Gen nhà các người cũng thực kỳ lạ."

Hạ Mạt giận dữ: "Trang Châu là nam tử hán, tự nó có thể chăm sóc được bản thân."

Đông Chí đột nhiên mỉm cười, nụ cười trên mặt trong nháy mắt vừa rực rỡ vừa có chút yêu dị. Hạ Mạt hơi có chút sợ run, chợt nghe anh nhấn mạnh từng chữ hỏi vặn lại: "Nếu anh ấy tám tuổi đã là nam tử hán không cần anh phải chăm sóc. Vậy anh dựa vào cái gì mà cảm thấy anh ấy hiện tại gần ba mươi tuổi lại cần anh tới khoa chân múa tay đối với sinh hoạt của anh ấy? Huh?"

Hạ Mạt một lần nữa bị anh chặn họng, sắc mặt thay đổi thực vi diệu.

Trang Lâm lại cảm thấy tâm hoa nộ phóng, cậu cho tới bây giờ chưa từng thấy Hạ Mạt kinh ngạc. Thấy gã bị thầy Lăng ép hỏi đến á khẩu không trả lời được, trong lòng quả thực thống khoái vô cùng.

Hạ Mạt thở dài: "Nó muốn kết hôn với cậu?"

"Anh ấy nói vậy à?" Đông Chí tựa vào người Hắc Đường, lười biếng đáp: "Tôi còn chưa đồng ý đâu. Điều kiện tiên quyết để tôi đáp ứng lời cầu hôn của anh ấy chính là thu phục được tất cả ruột thịt trong nhà."

Hạ Mạt lạnh lùng nhìn anh: "Mặc kệ cậu nói cái gì, tôi sẽ không bao giờ đồng ý cho nó kết hôn với một người nam nhân."

Đông Chí nhướn mày: "Trang Châu là trẻ vị thành niên? Hay là bị nhược trí? Cần người giám hộ đồng ý mới được kết hôn?"

Hạ Mạt co giật khóe miệng: "Tiên lễ hậu binh*, thầy Lăng. Tôi có thể khiến cậu mất việc, người nhà cậu mất việc, gặp đủ các loại phiền toái, sau đó lại đến đưa ra đề nghị của tôi." (tiên lễ hậu binh: ngoại giao trước, quân sự sau, trước tiên dùng đạo lý thuyết phục sau đó mới dùng đến áp lực)

"Ồ, hóa ra mục đích chính của anh tới đây là để uy hiếp tôi? Sau đó bắt tôi chủ động rời bỏ Trang Châu?"

Hạ Mạt thản nhiên nhìn anh: "Đúng."

Đông Chí bình tĩnh gật đầu: "Vậy anh có thể cút. Cút về nói với Trang Châu rằng, tôi và anh ta chấm dứt."

Trang Lâm trợn tròn mắt.

Hạ Mạt cũng ngớ ra một chút, lập tức trong mắt toát ra biểu tình trào phúng: "Cái mà cậu gọi là tình yêu cũng không hơn gì cái này."

Đông Chí hỏi lại anh: "Một người ngay cả người yêu của mình cũng bảo hộ không nổi, để người nhà anh ta tới quấy rầy uy hiếp thì cũng chỉ là phế vật nam nhân mà thôi, tôi còn cần làm gì? Trên thế giới này nam nhân nhiều vô kể, tôi cũng chưa đến mức thiếu anh ta liền không sống được, mà anh ta cũng không phải người tốt nhất tôi từng gặp. Trên thực tế, cho tới tận bây giờ, anh ấy ở trong mắt tôi một chút cũng không đáng giá. Tôi cũng không đáng vì một con hổ giấy mà tự làm khổ mình."

Hạ Mạt một lần nữa bị anh chọc giận: "Lăng Đông Chí, cậu đừng cho là tôi không dám động vào cậu."

"Anh thật sự không dám động vào tôi." Đông Chí vẻ mặt chắc chắn: "Anh coi gia sản nhà này còn quan trọng hơn hạnh phúc của em trai anh, chỉ riêng điều này đã tổn thương tới tình cảm của anh ấy, nếu anh còn dám tổn thương tôi nữa, quan hệ anh em giữa các người liền triệt để xong đời. Không tin anh cứ thử xem. Đương nhiên, bản thân anh cũng không coi trọng tình huynh đệ chó má kia là được."

Hạ Mạt một tay vỗ mạnh vào tay vịn sô pha, tay vịn sô pha làm bằng gỗ nguyên khối nhất thời xuất hiện một dấu bàn tay mờ nhạt.

Chuông điện thoại đột ngột vang lên.

Cặp mắt màu trà xinh đẹp của Đông Chí gắt gao nhìn chằm chằm Hạ Mạt ngồi đối diện, trong ánh mắt hơi mang theo thần sắc khiêu khích, từng chữ nhấn mạnh đối với nam nhân ở đầu dây điện thoại: "Trang Châu, chúng ta chấm dứt."

Trang Châu giật mình kinh sợ: "Cái gì?"

"Tôi đã từng nói với anh, người nhà anh tới quấy rầy làm phiền tôi, tôi liền đá anh luôn và ngay. Hiện tại anh trai anh đang ngồi trước mặt tôi. Những gì nên nói tôi cũng đã nói xong, anh có chuyện gì thì trực tiếp đi nói chuyện với anh ta. Hai ta về sau không còn gì để nói." Nói xong liền không chút do dự kéo tên Trang Châu vào danh sách đen.

"Chị dâu?" Trang Lâm thật sự trợn tròn mắt: "Thầy bình tĩnh một chút, chị dâu… có gì chờ anh hai em về rồi nói…"

Đông Chí không để ý tới cậu, cầm di động lắc lắc trước mặt Hạ Mạt: "Nghe rõ chưa? Nghe rồi liền cút! Tôi không muốn bị một con chó điên đứng nhìn tôi thu dọn hành lý."

Mấy con mèo hoang đồng thời hướng về phía Hạ Mạt gào ầm lên, ngay cả Hắc Đường ở trên ghế sa lông cũng hung tợn gầm gừ đối với gã. Cái tên vô lại này thật lâu trước đây đã từng đá nó mấy cái ngay tại cái nhà này. Khi đó Hắc Đường chỉ mới hơn ba tháng, thù này nó vẫn luôn nhớ kỹ đấy.

Hạ Mạt bỗng nhiên có chút lạnh cả người. Nhưng gã cũng không coi đám miêu miêu cẩu cẩu này ở trong mắt, mục dích tới đây gã đã đạt được, tự nhiên không cần để ý thái độ của đương sự. Vô luận Đông Chí có tới khóc lóc cầu xin, hay là lãnh mặt mắng chửi, gã cũng không để vào mắt.

Gã muốn chính là kết quả.

Hạ Mạt tâm tình vô cùng tốt đứng dậy, vươn một ngón tay về phía Đông Chí chỉ chỉ: "Nhớ kỹ lời cậu nói. Nếu cậu nói không giữ lời, tôi sẽ khiến cậu hối hận."

Đông Chí hết sức trịnh trọng nhìn thẳng gã: "Tôi cũng yêu cầu anh nhớ kỹ lời tôi: Hạ Mạt anh sẽ hối hận. Nhất định sẽ."

Hạ Mạt tỉ mỉ đánh giá Đông Chí, trong lòng âm thầm đánh giá vị trí của người nam nhân này trong cảm nhận của Trang Châu. Sau đó lắc lắc đầu, trên mặt lộ ra chút kiêu ngạo tươi cười: "Sẽ không. Tôi làm việc chưa bao giờ hối hận."

Đông Chí gật đầu: "Vậy chúng ta cùng chờ xem."

Trang Lâm một phen giữ chặt tay áo Đông Chí, quả thực muốn khóc: "Chị dâu, chị đang đùa phải không? A?"

"Đương nhiên là thật." Đông Chí kỳ quái nhìn cậu nhóc: "Muốn chơi liền chơi thật, ai con mẹ nó rảnh rỗi mà đi chơi giả?"

Trang Lâm sói tru: "Không cần a…" Anh hai trở về nhất định sẽ giận chó đánh mèo với mình a! Nhất định thế! Mình chính là nhân chứng duy nhất tại đây…

Đông Chí nhéo nhéo cằm Trang Lâm, vẻ mặt hung tợn: "Em trai, thầy nói thật cho em biết. Ba mẹ thầy lúc trước chấp nhận một cách thống khoái, nếu không nhân cơ hội này hảo hảo gây sức ép nhà em một phen, vậy thầy thực có lỗi với ba mẹ thầy rồi!"

Trang Lâm: "…."

"Muốn bắt cậu đây nhân nhượng vì lợi ích toàn cục? cầu xin nhà các người tiếp thu?!" Đông Chí hừ lạnh một tiếng: "Nằm mơ!"

Trang Lâm ánh mắt hoảng sợ, sao cậu cứ cảm thấy sau lưng chị dâu có một đôi cánh đen đang mở rộng vậy chứ? Chẳng lẽ thầy ấy bởi vì bị kích thích quá lớn mà triệt để hắc hóa?!

Đông Chí thu hồi nụ cười âm hiểm, vươn tay vỗ vỗ bải vai Trang Lâm: "Tới đây, bé ngoan, mau giúp thầy thu thập hành lý. Đem mọi thứ để ở một chỗ là được. Tạm thời thầy không mang đi, chỉ đem theo vài bộ quần áo là được. Những thứ khác… em bảo Trang Châu chuyển về nhà cho thầy."

Trang Lâm vẻ mặt cầu xin hỏi anh: "Thầy đi rồi em biết làm thế nào?"

Đông Chí xoa xoa đầu cậu nhóc, đây là thói quen của Trang Châu, bất tri bất giác anh đã học được. Anh không chút thành ý an ủi học trò của mình: "Cái gì là làm thế nào, gọi điện thoại kêu Thất bá tới chăm lo ba bữa cho em, Hắc Đường và mấy con mèo giúp thầy chăm sóc chúng. Chờ người nhà em về… A, thầy đoán phỏng chừng nhiều nhất là hai, ba ngày nữa, sẽ không có chuyện gì đâu. Đến lúc đó em dọn cái băng ghế ngồi một góc xem náo nhiệt là được."

Trang Lâm: "…"

Đông Chí thu dọn xong quần áo của mình, đi xuống lầu, hôn mỗi con mèo một cái, cẩn thận dặn dò một lần, lại duỗi tay ôm Hắc Đường, Hắc Đường mất tự nhiên giãy dụa một cái, rồi không dám lộn xộn nữa, ánh mắt nhìn Đông Chí cư nhiên có chút hương vị tội nghiệp: "Anh thật sự muốn đi sao?"

Đông Chí cười gật đầu: "Hắc Đường, nhờ mày một chuyện được không?"

Hắc Đường có chút không quen vẻ mặt trịnh trọng như vậy, khó được khi nhăn nhó một chút: "Chuyện gì?"

"Mày giúp tao chăm sóc bọn Tiểu Xám được không? Chúng nó không có nhà, mùa đông bên ngoài thực lạnh, đồ ăn cũng khó tìm. Đừng bắt nạt bọn nó…"

Hắc Đường hấp hấp cái mũi, ồm ồm nói: "Ta sẽ để chúng ở trong ổ chó. Ai cũng không được khi dễ tụi nó. Còn nữa, thịt bò và sữa chua của ta cũng sẽ chia cho tụi nó ăn…"

Đông Chí hôn hôn trán nó: "Hắc Đường, mày là hảo hài tử."

Hắc Đường nhãn lệ doanh tròng cùng anh tranh luận: "Ta vốn là hảo hài tử! Cho tới bây giờ vẫn vậy!"

Đông Chí cụng trán với nó, nhẹ nhàng nhắm mắt lại sau đó đứng lên không quay đầu bước ra khỏi cửa chính.

59. Chương 59: Tây An

Lăng Lập Đông từ ban công thò đầu ra liền thấy xe của Đông Chí dừng ở ven đường. Đông Chí mặc một chiếc áo len mỏng ấm, dưới chân đi một đôi giày đế dày thích hợp cho dã ngoại, lười biếng tựa vào cửa xe nghịch di động. Lăng Lập Đông nhìn lướt qua băng ghế sau xe, quả nhiên có một đống đồ, trong lòng anh lập tức lộp bộp mấy tiếng, đoán tiểu tử này lại tính chuồn đi chơi bên ngoài.

Lăng Lập Đông nói với Hàn Mẫn mấy câu, rồi đi thẳng xuống dưới lầu không thèm mặc áo khoác, ra tới cửa lại lộn trở vào, lôi cái bao thực phẩm để phía trên tủ bát xuống, xách theo ra ngoài.

Đông Chí nghe tiếng bước chân liền ngẩng đầu cười với anh trai một cái: "Năm nay anh nghỉ tết sớm hơn

năm ngoái."

Lăng Lập Đông tức giận nói: "Nhà máy của mình còn không định đoạt được, vậy anh mày còn làm cái rắm gì nữa." Anh cao thấp đánh giá thằng em: "Mày định chạy tới chỗ nào nữa?"

Đông Chí tầm mắt quét về cái túi trong tay anh trai: "Kia là cái gi?"

Lăng Lập Đông ném vào trong ngực thằng em: "Socola, thịt bò còn có một chút đường quả." Những đồ trong nhà Đông Chí có thể sử dụng không nhiều lắm, mấy thứ này ngược lại có thể đưa cho nó mang theo.

Đông Chí mở ra xem xem, rồi tùy tay ném vào ghế phó lái.

Lăng Lập Đông hai tay đút trong túi áo, ngẩng đầu nhìn trời, nhẹ giọng thở dài: "Không phải đã nói năm nay không được đi sao? Mày không biết mấy hôm trước đi sắm tết mẹ vui thế nào đâu, Bảo Bảo cũng nói năm nay muốn mày đưa nó đi xem bắn pháo hoa."

Đông Chí cúi đầu, nghịch nghịch cái di động trong tay.

Lăng Lập Đông thấy em trai có bộ dạng này thật sự không còn biện pháp, vươn tay xoa xoa đầu Đông Chí: "Tính toán kế hoạch tới đâu rồi?"

"Chưa nghĩ ra." Đông Chí trầm mặc một chút, hai tay vô thức vỗ vỗ cửa xe: "Anh nói lại với ba mẹ giúp em."

Lăng Lập Đông vươn tay búng một cái thật mạnh lên trán thằng em: "Anh mày đã thu dọn cục diện rối rắm cho mày hơn hai mươi mấy năm, mày chừng nào mới khiến anh bớt lo hả?!"

Đông Chí không né tránh, ôm trán cười toe toét: "Anh hai, chiêu này anh cũng dùng hai mươi mấy năm rồi mà còn chưa chán chứ đừng nói là em."

Lăng Lập Đông nhìn nhìn em trai, đột nhiên hỏi một câu: "Mày và Trang Châu cãi nhau?"

Đông Chí nhất thời cả kinh: "Đệt, điều này cũng có thể nhìn ra?!"

Lăng Lập Đông: "…"

Đông Chí xoa xoa mặt, giả vờ lộ ra thần sắc ảm đạm: "Anh hai, em phải tìm một chỗ trị liệu tình thương, cho nên không thể cùng con trai anh xem bắn pháo hoa."

Lăng Lập Đông bắt đầu xắn tay áo: "Trị liệu tình thương cái rắm, anh thay mày hảo hảo xử nó một trận, thương gì cũng chữa hết. Tên khốn kia lúc này đang chơi bời chỗ nào?"

Đông Chí vội vàng kéo tay anh trai lại: "A, sao động một cái là anh lại man rợ vậy chứ. Hơn nữa anh cũng chưa chắc đã là đối thủ của anh ấy…" Vừa ngẩng đầu liền thấy ánh mắt Lăng Lập Đông không đúng, vội vàng sửa miệng lại: "Anh hai, ý em là… thôi, chuyện này không phải do anh ấy, là do anh trai anh ấy, chính là cái người vẫn luôn sống ở Thượng Hải ấy, anh ta chạy tới chít chít oa oa với em, em tức giận đã đá anh ấy luôn rồi."

Lăng Lập Đông hơi ngẩn người, lập tức nổi giận: "Nó không phải đã tới Thượng Hải ngả bài với bọn họ đấy chứ?"

Đông Chí thở dài: "Anh trai anh ấy rất gay gắt, Trang Nhị không phòng bị anh ta, nhất định là bị anh ta gạt rồi." tạm dừng một chút, nói tiếp: "Ba mẹ anh ấy hai ngày nữa sẽ trở về. Trang Châu còn nói muốn ngả bài với bọn họ…"

Lăng Lập Đông không biết nên nói gì cho phải. Nhưng trực giác cảm thấy Đông Chí đối với cục diện hỗn loạn này tâm phiền ý loạn nên muốn đi đâu đó giải tỏa.

Quả nhiên Đông Chí nhíu nhíu mày, thấp giọng than thở: "Phiền muốn chết."

Lăng Lập Đông bỗng nhiên có chút đồng tình với thằng em có chỉ số EQ quá thấp này. Nó độc lai độc vãng đã quen, bỗng nhiên bên cạnh xuất hiện nhiều mối quan hệ phải đối mặt như vậy, hơn nữa anh trai Trang Nhị lại không phải loại người dễ chịu gì, nó sẽ cảm thấy bị áp lực lớn chưa từng có đi.

"Thái độ của ba mẹ nó thế nào?"

Đông Chí lắc đầu: "Không hỏi. Nhưng xem tính tình anh trai anh ấy như vậy, em mới không thèm đứng im cho người ta kề dao lên cổ mình đâu. Trang Châu có bản lĩnh thì tự đi giải quyết, chờ anh ấy thu phục người nhà xong rồi thì tinh tiếp. Đương nhiên, đó cũng là một cơ hội cho anh ấy. Nếu anh ấy cảm thấy mệt không chịu nổi, muốn nghe theo ý người nhà cưới vợ sinh con gì đó, vậy chúng em không còn gì để nói. Em cũng mắt không thấy tâm không phiền."

Lăng Lập Đông có chút kinh ngạc: "Em thật sự nghĩ như vậy?"

Đông Chí gật gật đầu, mặt mày toát ra vẻ ủ rũ: "Anh hai, em không muốn suốt ngày bị gây sức ép vì chuyện đó. Mệt lắm. Có bạn đời hay không đối với em mà nói, không phải chuyện trọng yếu. Không lựa chọn cuộc sống như thế, vẫn sẽ còn nhiều phương thức sinh hoạt khác, em cũng không cần bận tâm nhiều, cũng không phải không có anh ấy thì không thể sống." Đông Chí nói tới đây, trong đầu bỗng nhiên nảy ra một suy nghĩ quỷ dị, anh cảm thấy bản thân mình giống con chó, con mèo lưu lạc giữa dòng đời, có lẽ ngẫu nhiên ở một vài thời khắc đặc biệt sẽ động tình với đồng loại nhưng trong cuộc sống lâu dài anh vẫn muốn một mình trải qua. Thậm chí, anh chưa từng thật tâm chờ mong có người bất ly bất khí làm bạn ở bên cạnh mình.

Lăng Lập Đông không hiểu: "Vậy em còn xuất quỹ với ba mẹ làm gì?"

Đông Chí nghĩ nghĩ: "Khi đó em cho rằng em vì anh ấy mà xuất quỹ, hiện tại ngẫm lại tựa hồ anh ấy đã cho em một cơ hội, chuyện em muốn làm chính là xuất quỹ, em không muốn gạt cả nhà, muốn cho mọi người biết bí mật của em. Chỉ vậy thôi."

Lăng Lập Đông lập tức thay đổi lập trường, bắt đầu quay sang đồng tình với Trang Châu. Yêu phải một đứa vô tư tới vô tâm lại không có chỉ số cảm xúc như thằng út nhà mình, thật sự là bi kịch.

"Em có nói với Trang Châu không?"

Đông Chí lắc đầu: "Anh ấy còn đang ở Thượng Hải. Em không muốn gặp anh ấy. Nếu anh ấy tới hỏi anh, anh đừng nói gì với anh ấy nhé." Đông Chí nhìn biểu tình không cho là đúng của Lăng Lập Đông, khuôn mặt khẽ vặn vẹo một chút: "Anh hai, anh không biết đâu, anh trai anh ấy ngông nghênh tim tới cửa, nói chuyện còn không thèm khách khí… trong lòng em thấy uất ức nên em không muốn gặp anh ấy."

Trong lòng Lăng Lập Đông mềm nhũn, lập tức hùng hổ: "Yên tâm, anh sẽ không nói cho nó biết. Nếu nó có tới tìm anh, anh sẽ bắt nó về hỏi anh trai nó trước."

"Hơn nữa, ba mẹ mình đáp ứng thống khoái như vậy," Đông Chí giống như tiểu hài tử cáu kỉnh, cố chấp nhìn anh trai: "Trong lòng em cảm thấy bất công."

Lăng Lập Đông xoa xoa đầu em trai: "Anh cũng thấy bất công. Để nhà nó tự nháo với nhau đi, nháo đủ rồi nói. Dám tới trước mặt chúng ta chít chít oa oa, anh mày một cước đạp chết nó."

Trên mặt Đông Chí rốt cục lộ ra tươi cười.

Lăng Lập Đông thở dài: "Đến chỗ nào thì nhớ gọi điện báo cho anh."

Đông Chí thật mạnh gật đầu, lại gần ôm anh trai một cái rồi xoay người lên xe.

Lăng Lập Đông lo lắng dặn dò thêm: "Đừng đi quá xa."

Đông Chí từ cửa sổ xe vẫy vẫy tay, nhanh nhớp chớp nhấn ga phóng đi, câu căn dặn cuối cùng không biết có nghe thấy không.

Lăng Lập Đông nhìn theo bóng xe rời đi, nắm nắm tay, xoay người nện một quyền vào thân cây ngô đồng bên đường.

Đông Chí vô mục đích rời khỏi thành phố, đầu tiên tới làng du lịch suối nước nóng ở phụ cận ở hai ngày.

Nơi này hai mùa xuân thu là đông khách nhất, lúc này ngược lại không có mấy người, thanh tĩnh vô cùng. Đông Chí ở nơi này tắm suối nước nóng, lười biếng ngủ nướng, thời gian cả ngày đi dạo quanh đỉnh nút, dọc ven đường còn dừng chân vẽ mấy bức kí họa. Hai ngày sau, đầu bếp chính trong làng du lịch cũng nghỉ tết về nhà, ở lại cũng chỉ có đầu bếp hạng hai, Đông Chí nhất thời không còn hưng trí ở lại.

Thanh toán tiền rồi cuốn gói chạy lấy người, tiếp tục đi về hướng Tây. Ban đêm, Đông Chí tới một trấn nhỏ trên sườn núi tìm một chỗ nghỉ trọ. Thôn trấn thực nhỏ, chỉ có hai nhà nghỉ, nhà nghỉ nổi danh nhất tên "Hương bốn mùa" là một căn nhà ngay cạnh mặt đường rộng chưa tới ba mươi mét vuông. Ngoài cửa còn đỗ vài chiếc xe chở hàng. Đông Chí đi ra tới cửa lại qua trở vào, xoay người về phòng pha mì tôm đối phó cho qua bữa.

Ngày hôm sau tiếp tục đi tiếp, đi một chút lại dừng ngắm cảnh, chạng vạng ngày thứ ba mới tới Tây An.

Chỗ này anh đã tới nhiều lần, cũng từng dẫn học sinh tới, có thể nói là ngựa quen đường cũ, ngay cả thời gian nào không phải xếp hàng khi tới quán bánh bao Tam gia nổi tiếng ở phố ẩm thực anh cũng biết. Xóc nảy vài ngày, Đông Chí cũng thấy hơi mệt, trước tiên đặt chỗ nghỉ cho bản thân, sau đó là uy no bụng, rồi sớm lên giường ngủ lèo một giấc.

Bảo tàng tượng binh mã, phong cảnh núi Ly Sơn, tất cả anh đều đã đặt chân tới, nhưng nếu đã tới, vẫn muốn tới tham quan lại. Lúc này là mùa đông, lại gần năm mới, du khách so với những lần trước anh tới ít hơn rất nhiều. Anh có thể thong dong đi từ cảnh quan này sang cảnh quan khác, tâm tình tốt còn có thể lấy giấy ra vẽ kí họa trong chốc lát.

Ánh sáng ở vùng Tây Bắc này khá nhiều, khi không có gió còn cảm thấy thập phần ấm áp. Có đôi khi Đông Chí sẽ ngồi lì trong quán cà phê cả buổi chiều, ngồi cạnh cửa sổ nhìn ra đường chụp ảnh hoặc kí họa, bên cạnh bàn để một tách cà phê nóng, mấy khối bánh bích quy hoặc một quả lựu đã bóc sẵn.

Ở đây trồng rất nhiều lựu, chẳng những quả to đẹp mà còn rất nhiều nước, so với lựu ở những nơi khác càng thơm ngọt hơn. Đông Chí hưng trí mua hai túi lớn chuyển phát nhanh về cho cả nhà. Thứ này coi như đặc sản địa phương, ngoại trừ để trong nhà ăn, ba mẹ còn có thể đem đi biếu họ hàng. Đông Chí không ngờ tới chính là, chuyển phát cư nhiên lại nhanh tới vậy, ngay buổi chiều hôm trừ tịch đã được gửi tới. Khi bà Lăng gọi điện, Đông Chí còn cảm thấy ngoài ý muốn, anh còn tưởng ít nhất cũng phải mùng 3 tết mới có thể tới được.

"Nhiều năm chưa được ăn lựu nào ngon như vậy," bà Lăng cảm khái: "Khi còn bé trong thôn trồng nhiều vô kể, lúc đó còn không coi nó là thứ tốt. Giờ rời đi rồi, có muốn cũng không có mà ăn, làm phiền cỏn rồi, con trai."

Đông Chí dở khóc dở cười: "Không phải chỉ mấy quả lựu thôi sao, mẹ xem mẹ sến thế nào kìa, nếu thích, lúc về con sẽ mang hai thùng về cho mẹ."

"Mày thì hiểu cái gì." Bà Lăng tiếp tục cảm khái: "Người già đều nhớ quê hương. Cũng không biết có cơ hội trở về thăm không… ai, Đông Chí, con vẫn còn ở Tây An sao?"

"Còn ạ, làm sao vậy?" Đông Chí cảm thấy đặc biệt ngoài ý muốn, bà Lăng cư nhiên không so đo chuyện anh không đón tết âm lịch với cả nhà, cũng không biết là quả lựu nào nổi lên tác dụng. Cho nên lúc này vô luận bà Lăng nói gì, thái độ của anh đều vô cùng phối hợp. Sợ bà lại nhớ ra chuyện kia mà tức giận với anh.

Bà Lăng nói: "Nếu con đã tới Tây An thì thay ta về thăm một chút."

Đông Chí mạc danh kỳ diệu: "Thăm… chỗ nào ạ?"

"Đương nhiên là nhà ông bà ngoại. Từ thời trẻ tới nay mẹ đã không về…" bà Lăng ngữ khí thập phần hoài niệm: "Là một thôn nhỏ, ở trong núi. Trước kia đường đi không thuận tiện, hiện tại cũng không biết thế nào. Cả nhà dì con vẫn còn ở đó, con mua chút đồ tới thăm bọn họ giùm mẹ. Nhà cũ của chúng ta cũng phải thu dọn, còn có…nhớ thắp nén hương cho ông bà ngoại con…"

Đông Chí nghe giọng bà như sắp khóc tới nơi, lập tức đáp ứng: "Con nhất định sẽ giúp mẹ làm hết. Con mẹ làm việc, mẹ cứ trăm phần trăm yên tâm."

Bà Lăng nín khóc mỉm cười: "Lát nữa mẹ sẽ nhắn địa chỉ vào di động cho con, nhớ rõ chụp thêm mấy tấm ảnh mang về cho mẹ xem."

Đông Chí vỗ ngực chắc như đinh đóng cột nói với bà: "Không thành vấn đề."

60. Chương 60: Người Quen

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

uê bà Lăng là một tiểu sơn thôn hẻo lánh. Trên ngọn núi Nhạn sơn, có một thôn làng nho nhỏ nằm giữa sườn núi, bởi vì chung quanh thôn toàn trồng cây lựu, cho nên người ngoài gọi thôn này là Thạch Lựu thôn. Núi không quá cao nhưng rừng cây rậm rạp, đứng dưới chân núi ngẩng đầu lên nhìn sẽ khiến người ta có cảm giác thâm sơn cùng cốc.

Nơi này là một nhánh của dãy Ly Sơn, nhưng bởi vì không quá thu hút nên cũng không được đánh dấu hướng dẫn trên bản đồ. Hơn nữa đây còn là một nơi ít người biết, rất nhiều dân bản xứ còn chưa từng nghe nói tới. Đông Chí phải rất vất vả mới tìm được đường tới nơi này.

Đến lúc này Đông Chí mới hiểu được vì sao nhiều năm qua mẹ mình lại không quay trở lại nơi này. Bởi vì xe lửa hay máy bay đều chỉ đến được Tây An, mà đoạn đường từ Tây An đi tới Nhạn sơn không có phương tiện nào có thể đi được, nếu muốn lên núi cũng chỉ có thể tự mình nghĩ biện pháp. Bây giờ có điều kiện còn mua được ô tô nhưng thời trước ba mẹ làm gì có xe mà đi? Đông Chí lái xe cả ngày, mà vẫn phải dựa vào hai cẳng đi không biết bao lâu.

Khi từ Tây An rời đi, một cụ già chỉ đường cho hắn còn nói cho tới hiện tại người trên núi Nhạn sơn cũng rất ít khi đi ra ngoài, đương nhiên cũng có thanh niên vào thành phố làm việc nhưng đa số người dân vẫn sinh hoạt ở trên núi. Mấy năm nay thổ sản vùng núi rất được ưa chuộng trên thị trường, có rất nhiều thương

nhân thu mua thổ sản vào tận thôn làng mua hàng nên sinh hoạt của bọn họ cũng không quá khó khăn, chỉ là họ đã quen với phong tục cũ, không thích giao du với người ngoài núi.

Đông Chí cảm thấy quê ngoại mình được miêu tả nhuốm đầy hương vị thần bí. Vốn là bị động thay mẹ tới thăm, lúc này bất tri bất giác dậy lên hứng thú vô cùng.

Khi Đông Chí nhận được điện thoại của anh hai, là khi vừa ra khỏi khách sạn tìm một chỗ giải quyết bữa chiều cho mình. Bởi vì không quen đường, nên khi thái dương sắp xuống núi anh mới tới được trấn nhỏ dưới chân núi. Người trong trấn nói lúc này không thể lên núi, ngọn núi tối sớm, anh lại không quen đường, vạn nhất bị lạc thì rất nguy hiểm. Đông Chí chỉ có thể tìm một chỗ nghỉ qua đêm rồi tính tiếp.

"May mắn em quyết định sáng mai mới lên núi." Đông Chí nhận được điện thoại của anh hai vô cùng cao hứng: "Anh biết không, bọn họ đều nói núi này rất sâu, khi lên núi sẽ không có sóng di động. Nếu muốn nghe giọng em thì ít nhất cũng vài ngày nữa, chờ em xuống núi mới được. A, trong thôn hẳn cũng có điện thoại đi?"

Lăng Lập Đông tâm nói tao làm sao mà biết được?

"Nơi này lạnh hơn thành phố rất nhiều." Đông Chí rụt cổ: "Có phải nhớ em không? Đêm giao thừa bắn pháo hoa không có em, có phải thấy đặc biệt khó chịu?"

Lăng Lập Đông phẫn nộ: "Anh mày đã sớm quen không có mày ở nhà. Mày xem bao năm mày không đón giao thừa ở nhà rồi?"

Đông Chí phẫn nộ: "Anh lại nhắc tới cái này…"

"Aiz, có việc này cho em biết." Lăng Lập Đông đánh gãy lời em trai: "Vừa rồi khi ngồi nói chuyện, mẹ nói chuyện em về thăm ông bà thì ba đột nhiên phát giận."

"Phát giận?" Đông Chí khó hiểu: "Vì sao?"

Lăng Lập Đông cũng không biết: "Dù sao ba đặc biệt tức giận, bảo anh điện thoại cho em, gọi em lập tức quay về."

Đông Chí khó xử: "Em đã tới chân núi rồi." ý là đã tới mà không lên nhìn một cái, mẹ hẳn sẽ khổ sở lắm.

Lăng Lập Đông cũng khó xử: "Nhưng thái độ ba đặc biệt kiên quyết. Nói không cho phép em đi nữa, phải quay lại ngay lập tức." Nói xong đè thấp giọng: "Anh chưa từng thấy ông hung dữ như vậy, mẹ cũng tức đến đỏ cả mắt."

Đông Chí nghe vậy cực kỳ kinh ngạc, anh lớn như vậy, chưa từng thấy ba mẹ mình cãi nhau lần nào. Chủ yếu là tính tình ba quá tốt, luôn không lớn tiếng, mẹ có muốn tìm ba cãi nhau cũng không nổi.

"Vậy… phải làm thế nào?" Đông Chí khó xử: "Anh xem mẹ nhớ quê như vậy, nếu em không thay mẹ về thăm, trong lòng mẹ hẳn rất tiếc nuối. Anh không biết đâu, con đường này đặc biệt khó đi, vừa xa lại không có phương tiện, phỏng chừng về sau mẹ cũng không có cơ hội quay trở lại nơi này đâu." Mẹ cũng đã già, sức khỏe lại không tốt, chịu không nổi đường xa xóc nảy này.

"Khả năng năm đó quan hệ giữa ba và ông bà ngoại không tốt đi?" Lăng Lập Đông đoán mò: "Nói không chừng năm đó ông bà ngoại đều phản đối ba. Nếu không với tính tình ba chúng ta, sao có thể ghi hận nhiều năm như vậy?"

"Có lý." Đông Chí nghĩ nghĩ: "Nếu không thế này đi, anh cứ nói với ba là em đã trở về, không lên núi nữa. Ngày mai em tranh thủ lên núi tới bái phỏng ông bà ngoại cùng thăm gia đình dì Tư rồi xuống núi. Chuyện em lên núi anh đừng nói cho ba mẹ biết. Anh thấy thế nào?"

Lăng Lập Đông do dự một chút: "Trên núi có an toàn không?"

"Rất an toàn." Đông Chí nghĩ nghĩ: "Người trong khách sạn có nói nơi này thường xuyên có thương nhân lên núi thu mua thổ sản của Thạch Lựu thôn, đường đi hẳn không có vấn đề."

Lăng Lập Đông người còn ở ngàn dặm xa xôi nào dám chỉ huy, chỉ có thể dặn dò: "Em hỏi thăm dân bản xứ kỹ càng một chút, nếu thật sự không ổn thì đừng đi, mẹ còn có thể tức giận với em sao?"

“Em biết rồi.”

Lăng Lập Đông do dự lên tiếng: “Đông Chí, Trang Châu tới tìm anh.”

“Huh?” Đông Chí thân thể hơi cứng lại: “Lúc nào?”

“Ngay sau hôm em đi. Có phải em cho số điện thoại của nó vào blacklist?” giọng Lăng Lập Đông có chút bất đắc dĩ: “Cả người nó nhìn không tốt chút nào, hai mắt đều hằn tơ máu.”

Đông Chí nhíu nhíu mày, trong lòng có chút phiền muộn.

“Bị anh mắng cho một trận, đuổi đi rồi.” Giọng nói Lăng Lập Đông ít nhiều có chút ngầm vui vẻ: “Anh bảo nó về giải quyết xong xuôi chuyện gia đình đi rồi hẵng tìm em.”

Đông Chí biết mình không phải thật sự muốn gây sức ép với Trang Châu, chỉ là anh không muốn đối mặt với người nhà hắn. Trang Lâm cũng đã nói ba hắn không phải đèn cạn dầu. Lại thêm Hạ Mạt tạt cho một gáo nước, cảm giác nảy thật sự rất bực mình.

Đông Chí không muốn thừa nhận khi nhìn thấy Hạ Mạt tư thái cường ngạnh, trong lòng anh đối với cái gọi là tình yêu này đột nhiên có chút dao động. Nếu Trang Châu bị Hạ Mạt ảnh hưởng lựa chọn buông tay, anh cũng không muốn tận mắt chứng kiến cảnh hắn phân vân do dự. Hoặc là anh cũng muốn cho mình một cơ hội để hiểu rõ hết thảy tình cảm của bản thân. Anh chưa bao giờ để ý tới chuyện có muốn cùng trải qua sinh hoạt với một ai đó hay tự mình một người hưởng thụ thú vui độc thân hay không. Nhưng Trang Châu rõ ràng là cần phải có người cùng làm bạn mới có thể cảm thấy mỹ mãn.

Tâm tình mâu thuẫn như vậy khiến anh không cách nào đối mặt với Trang Châu.

Đông Chí đi dạo một vòng trong trấn, cuối cùng tìm được một quán cơm nhỏ. Mặt tiền cửa hàng không lớn nhưng trông rất sạch sẽ. Khi Đông Chí đi vào trong quán không có khách, sau quầy một nữ nhân trung niên vừa đang áo len vừa xem ti vi, nghe tiếng bước chân ngẩng đầu lên nhìn, tươi cười đón tiếp anh: “Ngồi đi, đồ ăn các cậu đặt giờ đang làm, chờ một chút.”

Đông Chí sửng sốt một chút: “Tôi không đặt cơm, tôi vừa mới tìm được quán này.”

Bà chủ có chút ngoài ý muốn: “Khách sạn bên kia vừa gọi điện qua nói có mười người đặt cơm, nói lát nữa sẽ qua ăn… hóa ra không phải à? Ai nha, mau ngồi đi, tôi đi rót nước cho cậu. Trên bàn có thực đơn đấy, muốn ăn gì thì gọi.”

Cái trấn nhỏ này chỉ có một khách sạn, khi Đông Chí đặt phòng cũng không có khách nào, phỏng chừng là sau khi anh ra ngoài họ mới tới, hai bên vừa lúc không chạm mặt nhau.

Đông Chí lật xem thực đơn, thấy bà chủ bưng cốc nước đi ra, liền nói: “Canh gà rừng nấm hương, sườn kho và cơm. A, bà chủ, gà rừng không phải được bảo vệ sao? Bà đừng khiến tôi phạm tội nha.”

Bà chủ vui vẻ: “Chàng trai, cậu yêu tâm, không phải gà rừng trên núi đâu, là gà rừng Vương lão thất ở phía đông trấn nuôi đấy. Nếu là săn trong núi, sao tôi có thể cam đoan mỗi ngày đều có chứ? Nhưng món sườn heo này thật sự là thịt rừng nha, hai ngày trước trên núi có người bắt được lợn rừng, bán trong trấn đó.”

Thịt lợn rừng trong thành phố cũng có bán, bà Lăng từng mua mấy lần, Đông Chí cũng không thấy có gì đặc sắc. Hoặc là cái đó không phải thịt lợn rừng chân chính.

Bà chủ chạy ra sau bếp hỗ trợ nấu cơm. Đông Chí ngồi một mình chán muốn chết chờ cơm, nơi này ngay cả một tờ báo cũng không có, chỉ có chiếc ti vi nhỏ để trên quầy đang chiếu một bộ phim cổ trang đã chiếu mấy năm trước, các cô nương đang ta chỉnh ngươi ngươi chỉnh ta cãi nhau ì xèo, Đông Chí dù không thích xem cũng chỉ có thể kiên nhẫn chịu đựng cho hết thời gian.

Khi mùi dầu mỡ dần bay ra từ phòng bếp, thì một loạt tiếng nói nói cười cười ồn ồn truyền vào từ cửa khách sạn. Đông Chí vừa ngẩng đầu liền đối mặt với nhóm người kia. Là một nhóm thanh niên trẻ tuổi, trong lòng cảm thấy nhóm người này nhìn có chút quen mắt, một cô gái thanh âm mừng rỡ: “Thầy Lăng! Sao thầy lại ở đây, thực trùng hợp.”

Đông Chí cảm thấy cô gái này so với những người khác càng thêm quen mắt: “Em là…”

“Em biết ngay thầy không nhớ em mà.” Cô gái cũng không tức giận. tùy tiện đi tới ngồi xuống đối diện anh: “Cho thầy chút gợi ý: triển lãm tranh, hội trường đại học sư phạm, lễ trao giải, có ấn tượng không? Hôm đó em ngồi ngay cạnh thầy mà. Khi thầy lên bục nhận giải em còn giữ áo khoác giùm thầy đó.”

Đông Chí mơ hồ có chút ấn tượng: “Là em à.”

Cô gái cao hứng, vẫy vẫy với đám bạn mình: “Thầy Lăng Đông Chí của trường trung học Nam Sơn, triển lãm tranh lần đó thầy ấy đạt giải vàng đó.”

Những người tham dự lễ trao giải ngày hôm đó đều có ấn tượng sâu sắc với Đông Chí, không chỉ bởi vì anh đạt giải vàng mà bề ngoài Đông Chí cũng thực xuất sắc khiến người ta lưu lại ấn tượng khắc sâu. Đám thanh niên đều vây lại đây, lúc này Đông Chí mới chú ý tới đi theo sau bọn họ là một nam nhân trung niên tầm bốn mươi tuổi.

“Đây là giáo sư Khổng Minh Huy tổ trưởng nhóm nghiên cứu của bọn em.” Lên tiếng giới thiệu với Đông Chí vẫn là cô gái tên Tằng Quyên vừa lên tiếng chào hỏi kia: “Bọn em đều học khoa sinh vật.”

Đông Chí bắt tay chào hỏi với Khổng giáo sư, không hiểu hỏi lại: “Khoa sinh vật phải chạy tới nơi xa thế này để nghiên cứu?”

Khổng Minh Huy là một người hòa khí, nghe anh nói như vậy, liền cười giải thích: “Báo cáo năm nay của tổ chúng tôi là về hải âu mỏ đỏ. Mấy năm nay ô nhiễm nặng, hải âu mỏ đỏ* đã sắp tuyệt chủng hết.” (hải âu mỏ đỏ: tớ cũng ko chắc lắm, qt là: hồng chủy âu tước , ai bit tên là gì thì nói với tớ nhá)

Tằng Quyên lấy di động ra mở file ảnh cho Đông Chí xem, trên màn hình là ảnh một con chim nhỏ mỏ đỏ. Đông Chí không hiểu cái này lắm, chi cảm thấy vật nhỏ lông trắng, móng vàng óng ánh, trông rất đẹp: “Chỉ nơi này có? Không nơi nào có nữa sao?”

Khổng giáo sư nói: “Nơi khác có hay không không biết cũng không thấy đưa tin. Tôi sở dĩ biết trên Nhạn sơn có hải âu mỏ đỏ là bởi vì trước đây thầy giáo đã dẫn tôi tới.”

Đông Chí hiểu ra, tâm nói dân nghiên cứu so với hắn tùy tâm sở dục chạy loạn còn điên cuồng hơn. Này mới năm mới a, còn là nơi hoang sơn dã lĩnh…

Tằng Quyên có chút nghi hoặc hỏi anh: “Thầy Lăng, thầy là đang… du lịch?”

Đông Chí lắc đầu: “Ông bà ngoại tôi sống trên núi, tôi thay mẹ tới thăm người thân. Nhưng đây cũng là lần đầu tôi tới.”

Khổng giáo sư cười nói: “Vậy vừa lúc đi cùng chúng tôi đi, chúng tôi đông người.”

Đông Chí nhìn lướt qua nhóm thanh niên có ba nữ, sáu nam cường tráng, vừa lòng cảm thấy anh hai sẽ không cần lo lắng vấn đề an toàn của mình nữa.

“Ngày mai lên núi luôn sao?”

Khổng giáo sư gật đầu: “Thời gian và kinh phí của chúng tôi đều có hạn, ngày mai phải lên núi luôn.”

Đông Chí cao hứng gật đầu: “Vậy chúng ta cùng đi.”

Hết chương 60

Tác giả có lời muốn nói: Ngày mai Đông Chí sẽ lên núi, đây chính là một bước ngoặt lớn trong diễn biến câu chuyện

~~Mấy người này chính là bạn đồng hành của Đông Chí khi lên núi.

Chim hồng chùy âu tước

61. Chương 61: Đêm Tuyết

Nhạn sơn thoạt nhìn không cao lắm nhưng càng đi càng thấy sâu thăm thẳm, tựa như giữa tầng tầng cây rừng có một cánh cổng lớn thần bí bất ngờ mở ra, đưa bọn họ tiến vào một không gian kì bí khác.

Đường trong rừng chỉ đủ hai chiếc xe chèn sát nhau mà qua, mặt đường đất đỏ đã được tu sửa, nhưng khi lái xe đi vẫn không khiến người ta thấy thoải mái. Liên tục trải qua xóc nảy sẽ khiến người ta sinh ra cảm giác mỏi mệt mãnh liệt. Đông Chí cảm thấy loại mệt mỏi này nhiều nhất đến từ hai mắt: vài giờ qua đi, cảnh sắc trước mắt thủy chung như một. Rừng rậm uốn lượn quanh con đường đất đỏ tựa như kéo dài vô tận không dứt. Trừ bỏ ngẫu nhiên có vài tiếng chim hót vang lên thì cũng chỉ còn tiếng động cơ ầm ầm phát ra. Một lúc sau, thực tự nhiên mà sinh ra một cảm giác sợ hãi bị ngăn cách.

Ngay khi Đông Chí bắt đầu hoài nghi bọn họ đang đi vòng quanh một chỗ thì cảnh sắc ven đường rốt cục toát ra vài nét đặc thù bất đồng với trước đó. Con đường trước mặt xuất hiện hai gốc cây đại thụ phi thương cao lớn, trên cành cao vút còn vài chiếc lá bị khô héo. Dưới tàng cây là một cái mộc bài giản dị, trên mặt xiêu xiêu vẹo vẹo viết mấy chữ: Thạch Lựu thôn. Phía dưới còn vẽ một cái mũi tên chỉ đường thực thô.

Nhìn thấy cái bảng tên, mọi người đều vực dậy tinh thần.

Đông Chí bỗng nhiên cảm thấy thương nhân có thể tới đây thu mua thổ sản nhất định không nhiều lắm, mấy giờ lái xe buồn tẻ như khủng bố, không phải người bình thường nào cũng có thể chịu được. Nhìn lại những người khác trong đoàn xe, ai nấy cũng đều như trút được gánh nặng.

Dọc theo hướng mũi tên chỉ đại khái đi thêm khoảng một giờ nữa, rốt cục giữa núi rừng trùng điệp thấy được bóng dáng của Thạch Lựu thôn trong truyền thuyết. Quả nhiên khắp xung quanh thôn đều là cây lựu, chờ tới giữa tháng năm, lựu khắp núi đồng loạt nở hoa, nơi này nhất định xinh đẹp vô cùng.

Trước khi lên núi, Khổng giáo sư đã liên hệ với người trong thôn, đoàn xe còn chưa tiến vào, người phụ trách tiếp đón đã đứng chờ trước cổng thôn. Là một trung niên nam nhân mặc áo bông dày, chân tóc hơi có chút xám trắng. Đông Chí nhìn không ra tuổi ông ấy, nhưng thấy ông ấy vỗ vai Khổng giáo sư gọi "Tiểu Khổng", vậy chắc tuổi ông ấy ít nhất cũng lớn hơn Khổng giáo sư.

Người Khổng giáo sư nhờ vả đã an bài cho cả đoàn ở một căn nhà trệt cách đó không xa, phòng ngủ đã có người thu dọn qua, rất sạch sẽ cũng rất ấm áp. Đông Chí thừa dịp bọn họ thu dọn đồ đạc cá nhân, liền tới

hỏi thăm nam nhân tên gọi lão Triệu kia về gia đình bà dì mình. Lão Triệu chỉ đường, lại híp mắt cao thấp đánh giá anh, không chắc chắn hỏi: "Cậu gọi Vinh Thành tẩu là bà dì? Vậy cậu là con của Tiểu Ngũ? Là đứa lớn hay đứa nhỏ?"

"Cháu là út." Đông Chí không biết Tiểu Ngũ là ai, gãi gãi đầu: "Mẹ cháu tên Lâm Thục Toàn."

Lão Triệu vỗ tay: "Vậy đúng rồi. Ba mẹ Tiểu Ngũ mất sớm, khi còn bé cô ấy đều ở cùng Vinh Thành tẩu. Aiz, lại nói, cậu được sinh ra ở trong thôn chúng ta, chớp mắt đã bao nhiêu năm."

Đông Chí mờ mịt nhìn ông: "…Dạ?"

"Cậu không biết?" lão Triệu hỏi câu này, trên mặt lộ ra ý cười: "Năm đó khi Tiểu Ngũ mang thai cậu, ba cậu đi nơi khác làm ăn. Tiểu Ngũ một mình, bên người còn có một đứa nhỏ, a, chính là anh trai cậu đó. Cô ấy làm sao được? vẫn là Vinh Thành tẩu tốt bụng đón mẹ con Tiểu Ngũ về nhà."

Đông Chí thật sự không biết chuyện này, ba mẹ anh cho tới bây giờ cũng chưa từng nhắc lại, anh hai chắc cũng không biết đi, hoặc là khi đó tuổi quá nhỏ, không nhớ rõ.

"Đêm cậu được sinh ra, trong thôn hạ đại tuyết." Lão Triệu nhớ lại: "Nếu không trong thôn hàng năm đều có trẻ nhỏ được sinh ra, tôi làm sao có thể nhớ thế được. Chính là bởi vì năm đó tuyết rơi quá sớm, sáng dậy đã thấy tuyết phủ trắng xóa cả vùng." Lão Triệu khoa tay múa chân miêu tả, thần sắc thổn thức: "Người trong thôn chúng ta, cho tới bây giờ chưa từng thấy tuyết nhiều như vậy. Rất nhiều người đều nói may mắn ba cậu đã sớm trở về, nếu không sơn đạo bị chặn thì cậu ấy chỉ có thể một mình mắc kẹt dưới núi không thể lên được."

Đông Chí cào cào tóc, hắc hắc nở nụ cười. Anh cảm thấy mình rất hạnh phúc, khi sinh ra đều có ba mẹ ở bên cạnh.

"Ngôi nhà có cái đèn treo trước cửa đó" lão Triệu chỉ cho anh: "Chính là gia đình bà dì cậu."

Đông Chí vội nói: "Cám ơn chú Triệu."

Lão Triệu cười nói: "Ơn huệ gì, sinh ở trong thôn chúng ta vậy tính là nửa người trong thôn, có thể quay về thăm như vậy là có tâm rồi. Mau tới đó đi, Vinh Thành tẩu hẳn còn chưa biết đâu."

Đông Chí lái xe tới đây, khi đứng ở trước cửa nhà bà dì mình, vừa lúc cửa được mở từ bên trong ra, một phụ nhân trung niên quấn khăn quàng cổ thật dày đẩy cửa bước ra. Thấy Đông Chí xách theo túi lớn túi nhỏ đứng trước cửa, sửng sốt một chút, trên mặt toát ra thần sắc nghi hoặc: "Cậu là ai?"

Đông Chí không biết người này, hơi có chút xấu hổ cười cười với bà ấy: "Cháu là con trai của Lâm Thục Toàn, hôm nay tới thăm gia đình bà dì."

Trung niên phụ nhân lập tức mở to hai mắt nhìn: “Con trai của Thục Toàn? Cậu là…đứa thứ hai?”

Đông Chí cười gật đầu: “Cháu là Đông Chí.”

Trung niên phụ nhân vừa mừng vừa sợ, xoay người mở toang cửa ra, hô to vào trong nhà: “Mẹ, mẹ, nhà chúng ta có khách. Là Đông Chí nhà Tiểu Ngũ!”

Cửa được đẩy ra, Đông Chí liếc mắt một cái liền thấy mấy cây xanh trong tiểu viện, dưới gốc cây để một số nông cụ mà anh không biết. Hai con mèo lười biếng nằm dưới tàng cây phơi nắng, sắc lông trắng vàng bị ánh dương chiếu xuống tỏa sáng lấp lánh. Thấy có người tiến vào nhưng chúng đều tỏ ra hờ hững.

Nhà ở trong thôn cũng giống như kiểu nhà hầm* trước kia Đông Chí đã từng gặp qua nhưng vẫn có chút bất đồng. Dường như nhà có một nửa là ở trong núi, một nửa là ở bên ngoài. Nhưng thoạt nhìn so với kiểu nhà hầm anh đã thấy thì rộng rãi hơn nhiều. Trong sân có hai cây cổ thụ, rất cao lớn, lá cây đã rụng hết, trên cành có hai cái tổ chim nhìn rất rõ. Cũng không biết là chim gì mà tổ chim so với cái chậu rửa mặt còn lớn hơn nhiều. Đen tuyền, cũng không biết đã đan bao nhiêu cành cây vào đó. (Nhà hầm: trên khu vực cao nguyên Hoàng thổ ở tây bắc, người dân thường đào các hang động ở vách núi đá để ở, đó gọi là nhà hầm)

Trừ bỏ một dãy phòng ở chính diện, hai bên cánh cũng có mấy gian nhà trệt, nhưng nhìn không giống như có người ở. Đông Chí đoán là phòng bếp hoặc nhà vệ sinh, nhà kho gì đó..

Một bà cụ tóc hoa râm đẩy cửa đi ra, trên mặt lộ ra thần sắc nghi hoặc: “Con nói ai tới?”

Trung niên phụ nhân dẫn Đông Chí vào lớn tiếng nói: “Là Đông Chí! Đông Chí nhà Tiểu Ngũ!”

Đông Chí bị trung niên phụ nhân đẩy tới, không hiểu sao có chút khẩn trương. Phụ nữ trung niên vừa kéo anh lên phía trước vừa hưng phấn giới thiệu: “Là thằng hai nhà Tiểu Ngũ, Đông Chí! Chính là đứa nhỏ được sinh ra trong đêm đại tuyết đó!”

Đông Chí: “…”

Xem ra trận đại tuyết kia không chỉ mình lão Triệu có ấn tượng khắc sâu.

Trên mặt bà cụ toát ra thần sắc khó tin: “Con là con Tiểu Ngũ…”

Đông Chí ngoan ngoan gọi một tiếng: “Con chào bà dì.”

Khuôn mặt bà dì tràn tươi cười: “Đã lớn vậy rồi sao, Tiểu Ngũ đâu?”

“Mẹ con đang ở Tân Hải.” Đông Chí bị bà nhìn như vậy, cảm thấy mình lập tức biến thành tiểu hài tử, hơn

nữa còn giống như tiểu hài tử đi theo chân người lớn đòi ăn kẹo đường, chính mình cũng cảm thấy có chút ngại ngùng: "Sức khỏe mẹ con vẫn tốt chỉ là không thể đi xa. Mẹ con luôn rất nhớ mọi người…"

Ánh mắt bà dì có chút ửng hồng: "Là ta bảo nó không có việc gì thì đừng về. Thôn chúng ta đi lại vất vả, người bên ngoài đi vào cũng khó khăn, chịu không nổi. Bọn họ đều khỏe là được. Trong thôn chúng ta cũng có điện thoại, lát nữa con cho mẹ con số điện thoại của chúng ta, kêu con bé gọi tới cho ta."

Đông Chí vội vàng gật đầu.

Trung niên phụ nhân kéo anh vào nhà là hài tử nhỏ tuổi nhất của bà dì, chồng bà ấy đưa con về thăm ông bà nội, cho nên bà ở cùng với mẹ một thời gian. Đông Chí gọi bà là dì. Trên bà ấy còn có hai người anh trai, đều đã thành gia lập thất cả. Chồng bà dì qua đời đã lâu, bà ấy vẫn luôn ở một mình, con cái đều ở quanh đây, bình thường đều thay phiên nhau tới chăm sóc cho bà. Thôn không quá lớn, đi qua đi lại không có gì bất tiện.

Thân thích một nhà rất nhanh liền tụ tập lại, đại khái trong thôn khó được khi có người thăm thân, hàng xóm cũng mang một ít đồ ăn sang góp vui, ồn ào náo nhiệt giống như mở hội làng. Người trong thôn ở với nhau đã lâu, tất cả đều thân quen như người một nhà. Đông Chí chưa từng gặp nhiều thân thích tới vậy, trong lòng cảm thấy đặc biệt mới lạ. Đương nhiên, chuyện bọn họ đề cập tới nhiều nhất chính là trận đại tuyết rơi đêm Đông Chí được sinh ra. Tựa như chỉ có trận tuyết trắng phủ khắp năm đó mới khiến bọn họ liên tưởng tới chàng trai vừa xinh đẹp vừa xa lạ này.

"Sáng sớm mà thời tiết đã thay đổi." đại cữu (cậu cả) Đông Chí vừa mới nhận thức vỗ vai anh, thần sắc cảm khái vô cùng: "Hôm đó, gió thổi lớn, căn bản không thể ra khỏi cửa. Ngoài cửa, từ trên mái nhà treo các mảng băng dài thế này này, đông chết người."

Đại mụ hàng xóm nói: "Nửa đêm trời đất rung chuyển không ai ngủ được, sau đó có người nói là ngọn núi bị động đất."

Đông Chí thầm nghĩ: bọn họ nói cứ như kiểu mình tà ma xuất thế vậy, chẳng những trời hạ đại tuyết mà núi rừng còn rung chuyển…

Những người chung quanh cũng mồm năm miệng mười phụ họa theo: "Hôm đó trời rất lạnh, tuyết rơi nhiều, lại còn động đất, nếu chúng ta mà ở trên ngọn núi đó còn biết trốn đi đâu? May mà không lan tới chỗ chúng ta."

Bà dì cũng cảm khái: "Lúc ba con trở về, Tiểu Ngũ đã kêu đau suốt cả ngày. Bị khó đẻ. Mẹ con rên rỉ tới tận nửa đêm hôm sau, mãi vẫn không đẻ được, tới khi ba con trở về mới yên đó. Cậu ta một mình chăm mẹ con, Đông Chí à, con là do chính tay ba con đỡ đó."

Đông Chí vì lão cha đa tài đa nghệ của mình mà chấn kinh một chút: "Ông ấy cho tới giờ chưa từng nói qua."

“Nghĩ mà sợ,” bà dì vỗ vỗ sau lưng anh thở dài: “Khi đó, người trong thôn đều nói Tiểu Ngũ khó sinh, sợ hai mẹ con đều không qua nổi đêm nay. Lúc ấy sắc mặt ba con cũng thay đổi, thậm chí còn đuổi chúng ta ra ngoài, nói ai cũng không được lại gần, cho dù hai mẹ con có đi, cũng chỉ cần một mình cậu ấy tiễn.”

Đông Chí nghe vậy liền hết hồn. Khó trách khi mình xuất quỹ ba mẹ lại dễ dàng chấp nhận như vậy, nói nửa ngày hóa ra là vì sinh mình ra rất lao lực, bọn họ không dám có yêu cầu gì với mình.

Đông Chí trong lòng nhất thời không chút tư vị.

“May mắn, may mắn.” bà dì nói xong cũng lộ ra biểu tình nghĩ mà sợ: “Đến sáng sớm ánh mắt ba con vẫn còn rất căng thẳng, may mắn hai mẹ con con không sao.” Nói xong, bà dì lại nở nụ cười: “Mọi người khi đó đều nói chưa từng thấy qua hài nhi nào dễ nhìn như vậy, so với đứa nhỏ mới sinh ra nhà khác vừa sạch sẽ vừa xinh đẹp hơn nhiều. Ai nấy đều vui vẻ, không còn thấy lo sợ nữa.”

Mọi người trong thôn đều đồng tình nở nụ cười.

Dì Đông Chí cũng cười: “Con có biết lúc con được sinh ra nặng bao nhiêu không, hơn 4kg đó, chân tay béo múp luôn hà… khó trách mẹ con sinh vất vả như vậy.”

Đông Chí cũng theo bọn họ bật cười, trong lòng tư vị lại phức tạp tới cực điểm. Anh tựa hồ có chút hiểu ba vì sao không muốn mình tới nơi này. Bởi vì đêm hôm đó, ông ấy suýt nữa mất đi cả vợ lẫn con, ông ấy đối với nơi này có một sự sợ hãi đã ăn sâu bén rễ. mà mẹ sau khi chật vật vất vả thời gian dài cuối cùng cũng được đoàn tụ với chồng con. Chỗ này cũng lưu lại cho bà rất nhiều kí ức thống khổ.

Mà ngày mình được sinh ra thật sự giống như mang theo ngụ ý tà ác nào đó, động đất, đại tuyết, suýt nữa hại mẹ mất mạng, còn dọa ba sợ gần chết. Đương nhiên, tin tức tới trễ này cũng khiến chính anh bị dọa sợ.

Đông Chí quyết định dặn dò anh trai, kiên quyết không để cho anh ấy tiết lộ tin tức mình đã lên núi cho ba biết.

Náo nhiệt cả ngày, khi trở lại nhà bà dì thu thập cũng đã hơn chín giờ. Người sống trên núi không mấy sống về đêm, đến tầm này, toàn bộ thôn làng đã trở nên yên tĩnh hẳn. Đông Chí lần đầu ngủ trên giường gạch đốt hơi, cảm thấy cả người khô nóng, đơn giản đứng dậy mở cửa sổ cho gió lạnh ùa vào.

Đêm trên núi có một loại yên tĩnh khác thường. Ánh trăng dường như trở nên cực đại lấp ló ngay phía trên sơn cốc, ánh trăng sáng ngời chiếu sáng toàn bộ thôn, bóng hai cây cổ thụ trong sân bị kéo dài, tà tà hắt lên bậc thang ngoài cửa sổ, hiện rõ từng nhánh cây khẳng khiu, gầy guộc.

Hình ảnh trước mắt giống như được nước sạch tẩy sạch sẽ mang theo chút không khí kỳ ảo vô pháp nói nên lời. Tựa như đi vào một thế giới khác chưa bao giờ biết tới.

Thiên nhiên cảm động thị giác mà cũng dễ dàng lay động linh hồn.

Trong lòng Đông Chí có loại xúc động bất chợt, tiếc nuối như có như không lập tức dâng lên. Nếu lúc này mình có thể dựa vào lòng anh ấy, hình ảnh mơ hồ trước mắt… sẽ càng thêm mỹ mãn.

Một tiếng vỗ cánh từ xa tới gần truyền đến.

Đông Chí ngẩng đầu, thấy một cái bóng đen thật lớn xẹt ngang qua đỉnh đầu, vòng quanh cây đại thụ kia hai vòng rồi tà tà bay xuống dưới, đậu trên giá gỗ cách cửa sổ không xa.

Đông Chí lúc đầu còn tưởng đó là một con chim ưng. Nhưng nhìn kỹ lại dường như không phải, không có loại cảm giác sắc bén như chim ưng, miệng không nhọn, ánh mắt cũng tròn hơn. Màu lông xám trắng dưới ánh trăng phản xạ hắt lên ánh sáng thản nhiên, thân mình tròn tròn ú ú, nhìn qua thậm chí còn cảm thấy thập phần đáng yêu.

Đông Chí cánh một khung cửa sổ cùng nó yên lặng đối diện. Anh trong lòng âm thầm cân nhắc nếu lúc này đi lấy máy ảnh tới, liệu động tác xoay người có làm nó sợ hãi mà bay đi mất không, còn con chim đậu đằng kia cũng đang nghiêng nghiêng đầu nhìn anh, chiêm chiếp kêu hai tiếng.

"Thật không ngờ, cậu thế nhưng quay trở lại."

Đông Chí giật mình. Anh không nghĩ con chim này sẽ chủ động nói chuyện với mình, rất nhiều động vật hoang dã đều có tâm cảnh giới cực đại với con người.

Con chim mập hướng về phía anh gru gru hai cái, nói nhỏ: "Cậu chính là đứa nhỏ bị ném ở bên ngoài, ta nhớ rất rõ mùi của cậu."

Đông Chí trong lòng chấn động: "Mày nói cái gì?!"

62. Chương 62: Tử Mập Mạp Lông Dài

"Ta nói ta nhớ rõ mùi của cậu." Chim mập sôi nổi sán lại gần, thực kiên nhẫn giải thích: "Trên người tộc nhân các cậu đều có một mùi rất kỳ quái. Ừm, tựa như mùi bách hợp núi vậy. Ta vừa ngửi là nhận ra ngay."

"Không phải câu này." Đông Chí đầu óc ong ong: "Là câu trước, tao là hài tử bị ném đi… là có ý gì?"

Chim mập vội vàng lắc đầu: "Không phải ném đi. Là bị người trong tộc cậu để trước cửa nhà này. Để tôi nhớ xem, khi đó là nửa đêm, trời còn chưa sáng. Trời hạ đại tuyết, khiến tổ của ta đều…"

"Con mẹ nó mày lảm nhảm bậy bạ cái gì đó?" Đông Chí cảm thấy tư duy của mình hoàn toàn hỗn loạn:

“Tao chưa từng bị ném đi có được không, tao là hài tử nhỏ nhất trong nhà, ba mẹ tao thương tao vô cùng.” Ba mẹ là loại hình đặc biệt chiều con, sao có thể ném mình ra ngoài? Nếu có ném, nhất định là ném Lăng Lập Đông.

Chim mập không rõ anh đang đấu tranh tư tưởng cái gì, nghiêng đầu nghĩ nghĩ, nói tiếp: “Sau khi đặt trước cửa, rồi có người từ trong nhà này đi ra, đã nhặt cậu mang về.”

Đông Chí: “…”

Chim mập thấy anh không lên tiếng, cho rằng anh bị mình thuyết phục, lại bay tới cái giá gỗ nhảy nhót hai cái, ngữ khí cũng nhẹ nhàng hơn một chút: “Người kia là đi giấu hài tử. Lúc mở cửa còn suýt chút nữa giẫm phải cậu, sau đó cậu khóc ré lên, khiến ông ấy sợ nhảy dựng, ông ấy liền bế cậu lên.”

Đông Chí miệng khô lưỡi khốc, toàn thân giống như không còn chút sức lực nào, cố tình trong đầu không ngừng ong ong vang lên, khiến anh cái gì cũng không thể nghĩ được. Trên người anh tựa như bị cái gì đè nặng, trán chảy dài mồ hôi hột, nhưng trong lòng trào lên loại cảm giác sợ hãi khắc sâu tựa như đại họa lâm đầu.

“Cái gì… cái gì giấu hài tử?” Đông Chí nghe thấy giọng mình trở nên khàn khàn: “Giấu chỗ nào?”

Chim mập ngoáy ngoáy cái cổ nhìn chung quanh, không quá xác định giơ cánh chỉ chỉ rừng cây bên ngoài sân: “Ngay ở bên kia. Ông ấy đem một tiểu hài nhi giấu vào trong rừng cây bên kia.”

Đông Chí cả người nổi lên hàn ý, da gà da vịt cái trước tiếp cái sau chen nhau mọc ra.

Trong đêm đông đại tuyết rơi, ai sẽ đem tiểu hài nhi giấu vào trong rừng cây? Trừ phi hài nhi kia đã…

Đông Chí bám chặt vào thành cửa sổ, mồ hôi lạnh từ trên trán chảy xuống gò má, tích tích rơi trên mu bàn tay anh. Anh theo bản năng muốn phản bác lại lời con ngốc điểu nói, nhưng yết hầu giống như bị sưng phù, ngăn chặn hô hấp của anh, khiến anh một chữ cũng không thể nói nên lời.

Sau khi trải qua một buổi tối tốt đẹp mà ấm áp, lúc anh bắt đầu khát khao nhớ về tình yêu của mình, thì một con tử mập mạp lông dài tựa như sứ giả tà ác từ trên trời giáng xuống tặng cho anh một tin tức đáng sợ mà anh chưa từng đoán trước được, khiến sự thật anh vốn là đúng đã hoàn toàn thay đổi.

Đông Chí chưa từng nghĩ sẽ có loại khả năng này, chính mình không phải là con do ba mẹ sinh ra.

Điều này sao có thể?!

Chim mập liên miên nói tiếp: “Khi đó tuyết vừa rơi, ngọn núi còn không quá lạnh. Nếu không cậu đã sớm bị đông chết. Hai người trong tộc cậu vừa đi vừa thầm hỏi, vẫn là ta nói cho bọn họ biết trong nhà này có

người sắp sinh con…”

Đông Chí đang chết lặng đột nhiên lại cảm thấy đau xót, cả người giật nảy mình: “Mày nói cái gì?!”

“Người trong tộc cậu không phải đều cùng dạng với cậu sao?” Chim mập nhảy nhót qua lại trên cái giá gỗ, tựa như nhớ ra cái gì: “Có phải cậu không tin lời ta nói có đúng không, cậu chờ đó.”

Đông Chí nhìn nó sải cánh bay qua tường viện, thân hình mập mạp tạo thành một bóng đen quỷ dị lướt qua nền sân nhà.

Trong viện một lần nữa lại khôi phục sự yên tĩnh vốn có. Nhưng sự an tĩnh này lại lộ ra một loại hương vị không chân thật.

Đông Chí có loại cảm giác hốt hoảng như vừa gặp ác mộng, trên người hết nóng lại lạnh, anh rất muốn ngay lập tức ra ngoài lái xe rời đi, nhưng cũng lại muốn đứng ở nơi này, nhìn xem con chim mập cố ra vẻ huyền bí kia còn định làm cái trò gì nữa.

Không biết qua bao lâu, góc sân truyền tới tiếng loạt xoạt nho nhỏ, một cái bóng màu xám đen rất nhanh chạy về phía này. Thoáng nhìn qua giống con thỏ nhưng so với thỏ mượt mà hơn rất nhiều. Con chim mập kia lướt qua tường viện, tư thái nhàn nhã bay vòng vòng trên không, rồi lại đậu xuống cái giá gỗ.

“Đây là Mễ Đoàn (hạt gạo).” Chim mập lên tiếng: “Nó sống ở đây lâu rồi, có thể làm chứng cho ta.”

Mễ Đoàn thực cẩn thận đứng ở phía dưới cái giá gỗ. Ngòn đèn từ cửa sổ hắt ra ngoài, chiếu lên bộ lông màu xám đen của nó, bóng loáng thủy nhuận. Thoạt nhìn nó giống như loài sóc bay, nhưng hình thể lớn hơn nhiều. Đông Chí cũng không biết nên xếp nó vào loài nào.

Đôi mắt tròn xoe của Mễ Đoàn dưới phản xạ ánh đèn toát lên màu hổ phách lấp lánh, sáng kinh người. Hai chi trước ngắn ngủi mập mạp, móng vuốt rủ xuống bụng, ngại ngùng gãi gãi lông một chút: “Cái kia… khụ, khi người trong tộc cậu đặt cậu ở trước cửa nhà này, tôi còn đứng bên cạnh nhìn. Là hai người nam nhân, một trẻ tuổi và một già hơn chút.”

Đông Chí chết lặng nhìn nó.

Vật nhỏ này cho rằng anh không tin lời nó, thanh âm thoáng đề cao hơn chút: “Khi người trong phòng đi ra bế cậu vào, hai người kia còn chưa rời đi, mà trốn ở phía sau tường đất kia kìa. Tới khi trời sắp sáng mới quay trở về núi.”

Đông Chí trì độn hỏi lại nó: “Về… chỗ nào?”

“Ngọn núi.” Mễ Đoàn dùng bộ mặt ông cụ non nói: “Tộc cậu nhiều thế hệ đều sống trong ngọn núi kia. Về

phần vì sao lại đem cậu để ở chỗ này, tôi cũng không biết. Nhưng khi đó tôi thấy y phục trên người bọn họ đều bị rách hết cả, thậm chí người còn bị thương. Người già hơn còn bị đứt một cánh tay, máu vẫn chảy đó."

Đông Chí cảm thấy một trận run rẩy từ sống lưng trở đi.

Mễ Đoàn nhìn anh, giống như phán đoán anh vẫn không tin lời mình. Sau đó nó lui về sau một bước, lộ ra một cái vòng tròn đặt dưới bụng, đồ vật giống như một quả trứng cút: "Đây là đồ người bị đứt một cánh tay kia để lại trên người cậu. Nhưng lúc người từ trong nhà đi ra bế cậu lên đã bị rớt ra khỏi bọc, ông ấy không phát hiện. Hai nam nhân kia cũng không thấy. Ừm, cậu biết đấy, lúc ấy trời đã hạ tuyết lớn, khắp nơi đều tối thui…" Nói xong, nó dùng móng vuốt hai chi trước từng chút một đẩy đẩy cái vật tròn tròn đó tới chỗ Đông Chí: "Chính là cái này, hình như là vật trong tộc các cậu."

Đông Chí do dự một chút, mở cửa đi ra. Chim mập vỗ vỗ cánh một chút, do dự không quyết mà xê dịch sang một bên. Mễ Đoàn cũng hết sức cẩn thận lùi về sau hai bước, để cái vật tròn tròn kia ở trên bậc thang.

Phòng cách vách vang lên tiếng ho của bà dì: "Là Đông Chí sao? Còn chưa ngủ?"

Đông Chí vội đáp: "Bà dì cứ ngủ trước đi, cháu đi vệ sinh xong, lập tức đi ngủ."

Bà dì dặn dò thêm vài câu rồi tiếp tục ngủ.

Đông Chí đi qua nhặt cái vật tròn tròn kia lên, đặt trong lòng bàn tay mới phát hiện là một hòn đá đen, nhìn không ra rốt cuộc là chất liệu gì, tựa như một loại khoáng thạch anh chưa từng thấy qua. Hòn đá đen dưới ánh sáng đèn lộ ra sắc xanh đậm sáng bóng. Trên tảng đá có xỏ lỗ, dấu vết mài qua thực thô ráp, tựa như đồ vật thủ công.

"Đây là cái gì?" Đông Chí đè thấp thanh âm hỏi con chuột lớn kia.

Mễ Đoản lắc đầu.

"Dù sao cũng là đồ vật trong tộc các cậu." Chim mập nói: "Cậu không đoán được sao, trên vật này cũng có mùi giống tộc cậu. Thản nhiên tựa như hoa bách hợp núi."

Đông Chí cũng không ngửi thấy hòn đá kia có mùi gì, tựa như cho tới bây giờ anh cũng chưa từng để ý xem trên người mình có mùi như thế nào. Nhưng khi cầm vật này trong lòng bàn tay, anh lại cảm thấy có chút kỳ lạ, trơn nhẵn lại ấm áp khiến tư duy hỗn loạn của anh từng chút khôi phục lại sự bình tĩnh.

"Bộ tộc mà bọn mày nói…" Đông Chí do dự nhìn chúng: "Còn rất nhiều người sao?"

Hai con vật đồng thời lắc đầu.

"Không biết hay là không nhiều lắm?"

Vẫn hoàn toàn nhất trí trả lời: "Không biết."

Tâm Đông Chí khẽ trầm xuống. Trong lòng cảm giác phức tạp vô pháp thừa nhận, nhưng giữa những suy nghĩ hỗn loạn, cũng rất rõ ràng có dục vọng muốn tìm kiếm những người đã bỏi rơi mình. Bọn họ cố ý để mình lại trước cửa nhà có sản phụ, bọn họ trốn ở chỗ tối nhìn mình được bế vào trong nhà mới rời đi, bọn họ không phải là muốn vứt bỏ mình, mà giống như là bất đắc dĩ, bắt buộc phải đem mình phó thác ở bên ngoài. Vậy rốt cuộc chỗ bọn họ đã xảy ra chuyện gì?

"Bọn họ ở trong núi sâu? Có thường ra ngoài không?"

Mễ Đoàn cướp lời: "Rất ít đi ra. Ngay cả chỗ này cũng ít tới. Nếu như trong núi gặp người, bọn họ sẽ né tránh, không để cho người khác phát hiện ra bọn họ."

"Vì sao?"

Hai vật nhỏ lần thứ hai đồng loạt lắc đầu.

Đông Chí có chút bực mình, cái gì cũng không biết, sao có thể tin được lời chúng nó đây?

Đông Chí tưởng tượng lúc mình được sinh ra… A, không, là buổi tối mình bị vứt bỏ. Dường như anh thấy ba mình ôm một hài nhi bé nhỏ từ trong phòng đi ra, thừa dịp vợ đang mê man liền trộm đem đứa nhỏ đã chết đi chôn. Sau đó ông ấy nhìn thấy một hài nhi khác đang nằm trước cửa phòng…

Đông Chí tưởng tượng không ra lúc đó ba mình sẽ có tâm tình như thế nào.

Về phần mẹ, anh có thể khẳng định bà tuyệt đối không biết chuyện này, nếu không bà ấy sẽ không cao hứng phấn chấn mà thúc giục mình quay trở về thăm người thân thế này.

Đông Chí có chút khổ sở.

Ba mẹ đối với mình thực tốt, vẫn luôn vô cùng tốt.

Nhớ ngày xuất quỹ hôm đó, ba có nói, ông quản anh hai nhưng sẽ không quản mình… Đông Chí vẫn luôn cho rằng bởi vì mình là con út trong nhà, không cần gánh vách trách nhiệm trong gia đình. Bây giờ nghĩ lại, lời ba kỳ thật vẫn còn một ý khác: ông cảm thấy ông không có tư cách xen vào chuyện chung thân đại sự của anh.

Bởi vì bọn họ căn bản không có quan hệ huyết thống.

Đông Chí nước mắt chảy xuống. Anh lung tung giơ tay áo lên lau nước mắt, chỉ là nước mắt vẫn không ngừng cuồn cuộn trào ra, chảy xuống hai má, từ cằm nhỏ giọt vào vạt áo. Anh không biết mình đã khóc bao lâu, thẳng tới khi tiếng ho khan của bà dì vang lên lần thứ hai ở phòng cách vách, mới giống như du hồn đi về phòng mình.

Hòn đá đen hình quả trứng sau khi được tẩy rửa sạch sẽ trông có vẻ sáng hơn rất nhiều, chỗ nào màu đen càng đặc chỗ đó màu xanh lục viền quanh càng thêm minh diễm, mơ hồ giống như có mây mù bao phủ.

Đây là đồ tộc nhân lưu lại cho mình.

Chỉ có một hòn đá như vậy. Trừ cái này ra, không còn manh mối nào khác.

Cửa sổ vẫn đang mở, bên ngoài không còn thấy hai con vật kia, ánh trăng như thủy ngân rải khắp sân.

Anh giống như đang nằm mộng, dưới ánh trăng mờ ảo gặp một giấc mộng hoang đường.

Đông Chí ngã bệnh.

Lúc hừng đông, tiểu biểu cữu (cậu họ thứ*) tới gọi anh rời giường mới phát hiện anh cuộn tròn trong chăn, khuôn mặt đỏ bừng. Cửa sổ từ nửa đêm đã được đóng lại, nhưng trong phòng vẫn không ấm áp. Biểu cữu hết thảy quy cho phòng này đã lâu không có người ở, hơi ẩm quá nhiều, hơn nữa trên đường đi mệt nhọc. (* chỗ này do bà dì có 2 trai 1 gái, chú này là con trai thứ hai của bà dì)

Điều này càng khiến hắn thấy tự trách.

Bà dì nói bởi vì lạ nhà, không quen khí hậu, bà còn nói nửa đêm còn nghe thấy Đông Chí không ngủ được, chạy tới nhà vệ sinh, chắc do không mặc đủ ấm, giữa đông lạnh, ngọn núi phong lãnh rét căm, sao có thể so sánh với dưới thành phố.

Thầy thuốc trong thôn tới xem cho Đông Chí, lưu lại một bao thảo dược. Bà dì đặt một tiểu dược lô ở chỗ cửa sổ phòng Đông Chí, vị thuốc đông y nhẹ nhàng quanh quẩn.

Người không dễ dàng sinh bệnh, một khi đã đổ bệnh càng phá lệ nghiêm trọng. Đông Chí đứt quãng sốt luôn ba bốn ngày, nên ở lại luôn trong thôn, nhưng bà dì không cho phép anh xuống giường. Bà nói người đang bệnh nên hảo hảo nằm dưỡng bệnh. Còn chỉ huy tiểu biểu cữu giết hai con gà mái nuôi trong viện để hầm canh cho Đông Chí uống.

Đông Chí mềm nhũn nằm trong chăn để bà dì lau tay cho mình, thời gian bọn họ gặp nhau không dài, nhưng được lão nhân chiếu cố như vậy, anh một chút cũng không cảm thấy mất tự nhiên.

Đây là thân nhân của mình. Đông Chí chua sót nghĩ, tuy rằng giữa bọn họ không có quan hệ huyết thống.

"Bà dì, cháu nằm mơ." Đông Chí thì thào nói: "Cháu mơ thấy trên cây cao bên ngoài có một con chim mập, trong viện cũng có một con chuột béo, chúng nó nói chuyện với cháu."

Bà dì cùng biểu cữu vừa vào cửa nghe vậy đều bật cười.

Biểu cữu để hoa quả trong tay xuống, cười nói: "Chắc là Đông Chí chưa từng thấy 2 con vật lớn như vậy, nên bị dọa rồi phải không? Hai con vật đó đã sống rất nhiều năm ở trong thôn chúng ta, người trong thôn đều nói chúng nó đã thành tinh cả rồi, không việc gì ai cũng không dám đi trêu chọc chúng nó. Dù sao trên núi đồ ăn cũng nhiều, chúng nó cũng sẽ không vào nhà ăn vụng."

Đông Chí miễn cưỡng nở nụ cười: "Thật sự sống rất lâu sao?"

Bà dì mỉm cười gúp anh chỉnh góc chăn: "Đừng không tin, là thật đó. Căn nhà xây bao nhiêu năm rồi, ta cũng không nhớ rõ con chim kia bắt đầu làm tổ trong nhà này từ khi nào. Con chuột kia cũng vậy, trong thôn có rất nhiều người đã thấy nó. Nó cũng không sợ người. Nói không chừng đã thành tinh thật."

Đông Chí ở trong lòng nói: nếu lời bọn họ nói chỉ là một câu chuyện truyền thuyết thì tốt rồi.

63. Chương 63: Về Sau Lại Nói

Trang Châu mang một thùng sữa chua từ trong bếp đi ra, thấy Hắc Đường đang nằm ở cửa phòng khách phơi nắng, đôi mắt lam sắc nửa mở nửa khép, cũng không biết có phải đang ngủ không. Ba con mèo dựa vào người nó, con ly miêu màu nâu rõ ràng còn đang nằm vắt ngang trên cổ nó. Hắc Đường cư nhiên không thèm tránh né, cứ như mặc cho nó cưỡi lên cổ mình.

Trang Châu yên lặng nhìn trong chốc lát, lại gần ngồi xuống bên cạnh đám sủng vật. Tiểu Xám ngủ cạnh chân Hắc Đường thực cảnh giác nhìn hắn, thấy hắn không có hành động gì lại thả lỏng tiếp tục nằm bẹp xuống. Hắc Đường ngửi thấy mùi vị quen thuộc, lười biếng xốc mí mắt lên nhìn, cái đuôi hướng về phía cha nó lắc lắc. Mấy con mèo gối lên người nó không kiên nhẫn thay đổi tư thế, Hắc Đường nghiêng đầu liếm liếm lông cho tụi nó.

Trang Châu nhìn đám miêu miêu cẩu cẩu chung sống hòa thuận, trong lòng cảm thấy có chút vi diệu. Con trai nuôi từ nhỏ tới lớn tính tình thế nào anh đều biết rõ, không ngờ sau khi Đông Chí rời đi, tiểu thiếu gia bị chiều hư này cư nhiên lại gánh vác trách nhiệm chiếu cố ba con mèo, chẳng những mỗi ngày theo chúng nó chạy trước chạy sau làm bảo tiêu mà ngay cả đồ ăn yêu thích cũng đều nhường cho bọn kia một phần. Thậm chí khi đi ngủ cũng phải canh giữ ở bên cạnh chúng nó.

Trang Châu quả thực có loại ảo giác "con trai bám người". Càng khiến hắn kinh ngạc chính là, chẳng những ba con mèo ngầm đồng ý cho Hắc Đường tiếp cận, mà còn yên tâm thoải mái hưởng thụ ân cần của Hắc

Đường dành cho chúng nó.

Là bởi vì chúng nó đều đang nhớ tới em ấy sao?

Này thật sự khiến người ta thương cảm.

Trang Châu vuốt ve mấy cái trên lưng con trai, thấp giọng nói: "Hắc Đường, có phải con cũng nhớ em ấy?"

Hắc Đường hừ hừ hai tiếng, tâm nói lời này không phải quá vô nghĩa sao. Đông Chí không trở lại, nó – một cao phú soái chưa lập gia đình – vừa làm cha vừa làm mẹ, đi ra đi vào suốt ngày phải chiếu cố ba thằng nhóc kia, dễ dàng sao?!

Được rồi, tuổi của Tiểu Xám và Bồi Tây đều lớn hơn nó nhiều thật sự đã bị nó tận lực xem nhẹ bỏ qua.

Trang Châu từng chút gãi cổ Hắc Đường, thì thầm nói: "Chờ cha hỏi được em ấy đang ở đâu, chúng ta sẽ cùng đi tìm em ấy được không? Hay là đưa cả ba nhóc con này đi cùng nữa."

Hắc Đường tiếp tục hừ hừ. Nói đi nói lại, anh trai Đông Chí vẫn không chịu nhả ra chút tin tức. Xem ra bộ dạng quyết tâm muốn ngăn cản đến cùng.

"Không sao." Trang Châu cũng không biết là đang an ủi nó hay tự an ủi chính mình: "Đơn từ chức cha đã gửi đi rồi, hôm nay chắc hẳn ông ấy sẽ sắp xếp thời gian nói chuyện với cha. Chuyện này giải quyết xong, cha coi như có tư cách đi gặp em ấy."

Hắc Đường cảm thấy bộ dạng cha nó ngốc hồ hồ thoạt nhìn có chút đáng thương, quay đầu liếm liếm lên mu bàn tay cha mình. Trong mắt nó, Đông Chí chắc chắn sẽ trở về, anh ta cũng đã mang hài tử tới nhà nó, làm sao có thể không trở lại? Chỉ là nó không có biện pháp nói lời an ủi cha nó mà thôi. Nhân loại có câu gì ấy nhỉ, chích duyến thân tại thử sơn trung. (Không nhìn rõ núi chính là đang ở trong núi.)

Hắc hắc, nó biết nó là một cao phú soái có học vấn mà.

Chuông điện thoại reo lên, Trang Châu đứng dậy nhận điện, mấy phút đồng hồ sau đi ra, vội vàng gãi gãi nhẹ lông cổ Hắc Đường: "Chờ tin tốt của cha."

Hắc Đường mạc danh kỳ diệu nhìn cha mình vội vã nhảy xuống bậc thang, ngồi vào xe nhanh như chớp lái ra khỏi sân. Toàn bộ quá trình trên mặt đều mang theo biểu tình thoải mái.

Hắc Đường nghi hoặc hỏi Tiểu Xám bên cạnh: "Có phải đã có tin tức của Đông Chí không?"

Tiểu Xám không để ý tới vấn đề của nó, híp mắt tự mình suy nghĩ: "Nếu cha cậu mang cậu đi, cậu cũng

phải dẫn theo chúng tôi đi cùng. Tôi đã lâu không gặp Đông Chí, trong lòng thực lo lắng."

Hắc Đường đối với thuộc tính loài mèo có chút không yên tâm: "Vậy bọn mi không được chạy loạn trên đường." Nếu thực sự chạy loạn, nó và cha nó lại phải chạy đi tìm, mỗi người một hướng đi tìm đám mèo này… loại kịch nội dung cẩu huyết như vậy vừa nghĩ đã thấy phiền.

Tiểu Xám khinh thường lườm nó một cái: "Yên tâm đi, suất ca, sẽ không gây phiền toái cho cậu."

Hắc Đường liếm liếm môi: "Vậy bọn mi nói phải giữ lời đấy."

Trang Châu mặc một chiếc quần hưu nhàn bình thường thoải mái cùng áo khoác lông đi vào công ty khiến đám người nhìn thấy đều rớt cằm.

Những người làm việc trong Trang thị đều biết tuổi Trang Châu không lớn nhưng từ ngày đầu tiên hắn đi làm, luôn tây trang phẳng phiu, giày da bóng loáng đạt tiêu chuẩn, đối nhân xử thế lão luyện thành thục, ai còn dám nhìn hắn như hài tử? Hình tượng hắn nghiêm cẩn trong ăn mặc nói năng đã được đắp nặn vững chắc trong lòng các nhân viên, bây giờ đột nhiên đại thay đổi, mấy cô lễ tân đều xì xào thắc mắc Trang tổng là muốn nghỉ ngơi sao? Hay là muốn phủi tay mặc kệ? Cha ruột hắn vừa trở về hai ngày, hắn liền tính toán bỏ gánh mặc kệ, đây là muốn thị uy sao?

Đây là cha con bất hòa, hào môn ân oán?

Trong công ty từ trên xuống dưới nhất thời đều tràn ngập các loại phỏng đoán, bạn nhỏ Lý Hạ vừa được thăng lên làm trợ lý đặc biệt của tổng giám đốc lập tức đứng ngồi không yên. Trang Châu bắt đầu nghỉ ngơi từ hai ngày trước, cậu liền đi theo Kiều Vân làm việc, thời gian càng dài càng bất an. Nếu Trang tổng buông tay mặc kệ thật, vậy trợ lý như cậu còn tất yếu tồn tại sao?

Kiều Vân đứng trong phòng trà nước, chân tay lanh lẹ vừa pha trà vừa chỉ tiếc rèn sắt không thành thép quở trách cậu nhóc: "Bình tĩnh, phải bình tĩnh hiểu không? Quả nhiên tuổi vẫn còn nhỏ, lão luyện không đủ."

Lý Hạ cảm thấy bản thân mình không thể bình tĩnh được.

"Tổng giám đốc chỉ là một chức vị, không phải là tên người." Kiều Vân nhắc nhở cậu nhóc: "Trang tổng cho dù không còn ở Trang thị, vô luận sau này anh ấy có tính toán thế nào, bên cạnh vẫn cần có người hỗ trợ — đặc biệt là những người đã quen phối hợp làm việc với anh ấy."

Lý Hạ sửng sốt một chút, dường như đã hiểu được ý của cô.

Kiều Vân cũng không nói nhiều, khoát tay: "Tiếp tục đi làm việc đi."

Lý hạ thí điên thí điên cầm văn kiện chạy đi.

Kiều Vân lắc đầu, vẻ mặt thản nhiên bưng khay trà đi tới phòng làm việc của tổng giám đốc, khẽ gõ cửa hai cái, nghe thấy bên trong truyền ra tiếng của đại Boss, mới đẩy cửa đi vào, đặt chén trà nóng theo thứ tự ở trước mặt đại Boss, phu nhân Boss, cùng Trang Châu, sau đó không chớp mắt liền lui ra. Cửa phòng vừa đóng lại sau lưng, Kiều Vân lập tức nghĩ thầm, hóa ra phu nhân đại Boss lại còn trẻ và xinh đẹp như vậy, khó trách tam thiếu lại đáng yêu đến thế.

Trong phòng làm việc, Trình An Ny nhìn lướt qua cửa phòng đã được đóng lại, hướng về phía Trang Châu hé miệng mỉm cười: "Trợ lý của con thực không tồi."

Trang Châu gật đầu: "Lúc con vừa lên, Kiều Vân đã đi theo con, rất có năng lực."

Trình An Ny nhìn hắn, lại nhìn ông xã mặt than ngồi sau bàn làm việc, lộ ra biểu tình thập phần chán ngán: "Hai cha con mấy người rốt cuộc có nói chuyện không, em còn hẹn bạn ăn cơm nữa. Nếu còn tiếp tục dây dưa sẽ muộn mất. Nếu không em đi trước nhé?"

Trang Châu còn chưa kịp nói, đã nghe cha mình hừ một tiếng: "Muốn tránh mặt đi đâu?"

Trình An Ny hướng về phía Trang Châu lén nháy mắt một cái: "Anh ở đó làm giá nửa ngày, không thèm nói tiếng nào, em ngồi không cũng thấy phiền. Thằng hai muốn từ chức, anh đồng ý hay không đồng ý thì trực tiếp tỏ thái độ đi, bày cái bản mặt đó ra cho ai xem?"

Trang Thành Ngôn cầm văn kiện ném cái bộp xuống mặt bàn: "Đang yên đang lành vô cớ từ chức, rốt cuộc là ai đang làm giá?"

Trình An Ny bất đắc dĩ: "Vậy anh hảo hảo nói chuyện đi."

Trang Thành Ngôn lại im lặng không lên tiếng.

Trình An Ny lại nháy mắt với Trang Châu: "Hay là để em hỏi cho nhé?"

Trang Châu cười khổ.

Khi còn bé, Trang Châu vẫn cảm thấy cha mình bất cẩu ngôn tiếu, cực kỳ bất cận ngôn tình. Thẳng tới khi mẹ kế Trình An Ny vào cửa, hắn mới chậm rãi phát hiện hóa ra cha mình là tính tình trời sinh mặt đơ, càng là người thân ông ấy càng không biết nên biểu đạt tâm tình của mình thế nào. Mà biện pháp Trình An Ny đối phó với cha hắn chính là đem rất nhiều chuyện đơn giản hóa lại sau đó đưa ra trước mặt ông ấy, cha hắn cũng chỉ cần gật hoặc lắc là đủ rồi.

Trang Châu cảm thấy tính cách cha mình thật sự biệt nữu, nhưng đồng thời hắn cũng có chút lý giải vì

sao cha mình luôn nhờ người xung quanh tỉ mỉ chăm sóc mẹ mà hôn nhân vẫn tan vỡ. Hai người họ một không hiểu nên dùng phương thức nào để trả giá, người còn lại thì chỉ biết khư khư đòi lấy. Ai cũng chờ đối phương nhân nhượng mình, cuộc hôn nhân như vậy sao có thể duy trì được lâu. Cho nên hắn rất thích dì An Ny, dì ấy không phải loại phụ nữ như chim nhỏ nép người, cách nói năng làm việc không yếu ớt, mà mạnh mẽ dứt khoát rõ ràng. Càng trọng yếu hơn là dì ấy có thể làm cho những người chung quanh có thể cảm nhận được thế nào là cảm giác được quan tâm.

An Ny có chút bất đắc dĩ tà liếc Trang Thành Ngôn mặt than một cái, quay sang hỏi Trang Châu: "Đang êm đẹp, sao con lại từ chức? Phải có nguyên nhân chứ, quá mệt mỏi? Có suy nghĩ muốn lập nghiệp riêng? Con muốn làm gì? Hay muốn lấy lui làm tiến để cha con đáp ứng điều kiện của con?"

Trang Thành Ngôn nghe được câu cuối kia của vợ mình, lông mày lập tức nhíu lại: "Em nói bậy bạ cái gì đó?"

An Ny cười hỏi chồng: "Anh dám nói anh không hoài nghi như vậy đi?"

Trang Thành Ngôn không lên tiếng, cặp mắt khôn khéo chăm chú nhìn thẳng mặt Trang Châu, nghiêm trang chững chạc nói: "Hạ Mạt tìm con làm gì?"

Trang Châu vốn bị ngữ điệu lười biếng của dì An Ny chọc cười, nghe cha mình nói như vậy, biểu tình trên mặt liền thu liễm lại: "Chuyện giữa con và anh ấy, con sẽ tự giải quyết. Ba, từ khi tốt nghiệp con liền tới công ty làm việc, con muốn thử tách khỏi bảo bọc của gia đình, coi như kiểm tra năng lực của bản thân."

Trên mặt Trang Thành Ngôn toát ra sự hoài nghi sâu sắc.

"Hơn nữa ba còn rất trẻ..." Trang Châu bắt đầu dấu diếm dấu vết vuốt mông ngựa ba mình: "Không cần khiến mọi người cảm thấy ba đã cần chọn sẵn người nối nghiệp sớm như vậy."

Trang Thành Ngôn tựa hồ hiểu được gì đó: "Sao, thân phận này gây phiền toái cho con?"

Trình An Ny cũng tò mò mở to hai mắt: "Con muốn dùng thân phận công chức bình thường khảo nghiệm ái tình sao?"

"Không phải," Trang Châu có chút mệt mỏi lắc đầu: "Con bị em ấy đá rồi. Con muốn thử xem thân phận công chức bình thường có thể thay đổi được em ấy, khiến em ấy một lần nữa chấp nhận con hay không."

"Đá rồi?" An Ny nghi hoặc nhìn hắn: "Thằng út không có nói vậy a."

Tầm mắt Trang Thành Ngôn lập tức quét lại đây: "Em còn gì dấu anh?"

An Ny vội vàng xua tay: "Trước nghe thằng hai nói hết đã."

Trang Châu trầm mặc một chốc, hắn biết dì An Ny cũng đã biết gần hết, cha hắn phỏng chừng cũng đã hoài nghi, nhưng khi mở miệng vẫn cảm thấy có chút gian nan: "Ba, con muốn kết hôn."

"A?" Trang Thành Ngôn trấn định hỏi lại: "Rồi sao?" nếu chỉ là kết hôn thì không có khả năng thằng con nhà mình lại toát ra thần sắc bất an đến vậy.

Trang Châu nhẹ nhàng thở ra một hơi: "Em ấy là nam nhân."

Trang Thành Ngôn trong nháy mắt có cảm giác ác mộng trở thành sự thật. Không muốn tin tưởng hết thảy là sự thật, rồi lại tinh tường biết được lỗ tai mình hoàn toàn không nghe lầm. Hắn thực phức tạp liếc vợ mình một cái, không hiểu sao em ấy đồng dạng nghe được tin chấn động thế này lại có thể… trấn định thản nhiên như vậy.

Trình An Ny không phụ sự mong đợi của mọi người hỏi ra một câu khiến ông xã nhà mình càng thêm hỏng mất: "Cậu ấy có đẹp không?"

Trang Châu dở khóc dở cười gật đầu: "Rất đẹp. Nhưng hiện tại không phải là lúc nói cái này đi?" Hắn nhìn ba mình, người ngồi sau bàn công tác, vẻ mặt tựa như bị sét đánh, ánh mắt đều dại ra.

"Kết hôn là chuyện tốt." Trình An Ny mặt mày hớn hở nói: "Trong nước không cho kết hôn vậy chúng ta ra nước ngoài. Bạn thân của dì là một chuyên gia thiết kế, lễ phục kết hôn dì bao tất. Cam đoan chuẩn bị cho các con một hôn lễ siêu siêu siêu cấp hoàn mỹ."

"An Ny!" Trang Thành Ngôn phục hồi tinh thần, mặt than khiển trách: "Em đừng có quấy rối."

An Ny và Trang Châu liếc nhau, hé miệng cười, không lên tiếng.

Trang Thành Ngôn ngón tay gõ gõ lên mặt bàn: "Nếu ta nhớ không lầm, hệ thống xử lý nước thải là hạng mục Đồ gia vẫn luôn theo đuổi? chúng ta và bọn họ vẫn luôn không có mâu thuẫn trực tiếp. Giải thích động cơ con làm vậy xem."

Đề tài bị dời sang vấn đề Trang Châu đã dự kiến, Trang Châu thản nhiên nói: "Bàn tay Đồ Thịnh Bắc vươn quá dài. Khu đất ở thành nam bởi vì có gã ở giữa gây khó dễ cho nên đến hiện tại chúng ta vẫn chưa lấy được."

Trang Thành Ngôn có thâm ý khác mà liếc nhìn thằng con một cái. Trang Châu và Đồ Thịnh Bắc bằng tuổi nhau, cạnh tranh nhau cũng là chuyện dễ hiểu. Nhưng thằng con mình có thể cướp được hạng mục do chính phủ bỏ vốn từ trong tay Đồ gia, Trang Thành Ngôn vẫn thấy rất vui mừng.

Trang Châu thấy cha mình không lên tiếng, nhịn không được truy vấn một câu: "Thư từ chức của con…"

Trang Thành Ngôn thực nghẹn khuất nhìn thằng con mình một cái. Thằng cả coi ông như kẻ thù, thằng út một lòng một dạ muốn làm kỹ sư thiết kế, chỉ còn thằng thứ đáp ứng đầy đủ nguyện vọng của ông, không ngờ ông trời trêu ngươi, nó vì tìm một nam nhân mà ngay cả cha nó cũng không màng…

Nhưng nếu ông thống thống khoái khoái đáp ứng cho nó cùng cậu thanh niên kia kết hôn, ông không làm được. Trong nhà bọn họ cho tới bây giờ chưa từng có tiền lệ này, ông cũng không biết nói thế nào với ông nội Trang Châu. Khi Trang Châu nộp đơn từ chức lên cho ông, chứng tỏ nó cũng đã nghĩ tới chuyện này. Xưa nay ông vẫn luôn kiêu ngạo vì có một người con như nó, thế mà hiện tại nó lại lấy lợi thế từ bỏ quyền thừa kế Trang thị cùng ông cò kè mặc cả, muốn cầu ông thông suốt.

Đây là lần đầu tiên Trang Châu cầu xin ông.

Trang Thành Ngôn cảm thấy thất bại thở dài: "Quyết định?"

Trang Châu trịnh trọng gật đầu.

Trang Thành Ngôn ném văn kiện lên mặt bàn: "Tạm thời cách chức. Những chuyện khác… về sau lại nói."

Trang Châu ngẩn ra. Hắn biết ba mình không có khả năng lập tức tiếp thu mọi chuyện. Không có biểu hiện kịch liệt phản đối, thái độ im lặng như hiện nay đối với hắn như vậy là quá đủ rồi.

"Con cám ơn ba." Trang Châu đứng dậy: "Hạng mục của Đồ thị ba sẽ tiếp tục chứ?"

Trang Thành Ngôn không thèm để ý hắn: "Hiện tại con đã không còn quyền hạn hỏi tới chuyện công ty."

Trang Châu: "…"

Trình An Ny hướng về phía hắn nháy mắt.

Trang Châu cúi đầu cười cười: "Con sẽ rời đi một thời gian, hai người bảo trọng."

"Đi đi." An Ny cười xua tay: "Hy vọng con thành công rước được cậu ấy về."

Trang Thành Ngôn không thèm ngẩng đầu lên hừ một tiếng,

64. Chương 64: Đừng Ép Tôi Hận Anh

Trang Châu còn chưa kịp ra khỏi đại sảnh công ty, cách lớp cửa kính thủy tinh thấy Hạ Mạt đứng ở cạnh bể phun nước trong quảng trường nhỏ trước cổng công ty. Hai tay hắn đút túi quần, trầm mặc đánh giá từng người từ đi ra trong tòa cao ốc.

Hạ Mạt cao hơn hắn một chút, dáng người lại gầy hơn, hắn tùy ý đứng đó khiến người ta có cảm giác thập phần sắc bén. Tới khi đối mặt người này, Trang Châu nhịn không được cảm thấy mình là cún cưng giống Hắc Đường, còn người này chính là một con dã thú du đãng chân chính.

Cảm xúc của Trang Châu đối với anh ta thực phức tạp. Lúc nhỏ anh ta giúp hắn đánh nhau không ít lần nhưng cũng đánh hắn nhiều vô số kể. Trang Châu vẫn luôn đánh không lại anh ta, mỗi lần đều bị anh ta đánh tới kêu cha gọi mẹ. Những lúc đó Hạ Tuyết Oánh đều ngại Trang Châu ồn ào, ngược lại chưa từng mắng mỏ Hạ Mạt một lời nào. Trang Châu đối với sự bất công trắng trợn của mẹ vô cùng khó chịu. Sau đó hắn mới dần hiểu được, có lẽ thân phận trưởng tử của Hạ Mạt khiến Hạ Tuyết Oánh có cảm giác dựa dẫm được.

Hạ Tuyết Oánh là một nữ nhân phi thường sang trọng kiểu cách, ăn cơm Tây, mặc sườn xám. Mặt mày tinh xảo xinh đẹp tựa như một nhánh cam thảo mảnh mai. Bà ấy chịu không nổi Trang Châu bướng bỉnh hiếu động ầm ĩ, mỗi lần mở miệng nói với hắn, cơ hồ đều mở đầu bằng câu nói "Mày tại sao lại…" luôn không thay đổi, trong mắt bà ấy chỉ có Hạ Mạt là khác biệt, anh ta là trưởng tử của Trang gia, cũng đồng thời là hài tử được Hạ gia kỳ vọng cao. Mà Hạ Mạt không phụ sự mong đợi của mọi người chiếu cố sinh hoạt của bà ấy tựa như trách nhiệm của chính anh ta.

Thời gian Trang Châu và Hạ Mạt ở cùng nhau kỳ thật cũng không quá nhiều, càng đừng nói tới chuyện hiểu nhau. Nhưng loại cảm giác cùng huyết mạch này không phải thời gian hay địa điểm là có thể ngăn cách được. Mỗi khi Trang Châu gặp khó khăn cần trợ giúp, anh ta luôn là người đầu tiên vươn tay ra giúp hắn. Nhưng giữa anh em ruột với nhau vẫn nên có sự ăn ý nhất định, còn hắn cho tới bây giờ lại chưa từng trông cậy vào điều đó. Nếu anh ta thật sự hiểu em trai, thật sự coi trọng tâm ý của em trai thì anh ta sẽ không làm loại chuyện đuổi Đông Chí đi như thế?

Hắn đi tới trước mặt Hạ Mạt, thần sắc thản nhiên nhìn thẳng anh ta: "Khi nào về?"

Hạ Mạt chân mày cau lại: "Cậu đang đuổi tôi?"

Trang Châu gật đầu: "Phải."

Hạ Mạt cười lạnh: "Bởi vì tôi đuổi tiểu tình nhân của cậu đi?"

"Em ấy không phải tiểu tình nhân của tôi." Trang Châu sửa lại cho đúng: "Em ấy là vợ tôi."

Hạ Mạt trên mặt toát ra thần sắc khinh thường: "Cậu có thể đừng dọa người thế không?"

"Dọa người?" Trang Châu hỏi vặn lại anh ta: "Vậy anh cảm thấy thế nào là không dọa người? rõ ràng có người mình thích lại giấu diếm không nói, không dám thừa nhận. Bề ngoài ra vẻ đạo mạo kết hôn với một nữ nhân mình không thích, sau đó bỏ nữ nhân đó ở nhà còn mình ra ngoài tìm tình nhân hẹn hò?"

Hạ Mạt nhìn chăm chú Trang Châu, con ngươi càng thêm thâm trầm: "Cậu từ khi nào trở nên nhanh mồm nhanh miệng như vậy?"

"Khi anh không biết." Trang Châu nhún vai: "Lại nói, anh thì hiểu gì về tôi? Tôi đã không còn là một đứa trẻ 8 tuổi, giờ tôi đã 28. Hơn nữa, khi nói chuyện với tôi xin anh đừng dùng loại ngữ khí như chúng ta rất quen thuộc như vậy. Tôi không quen."

Hạ Mạt quay đầu tựa như tận lực chịu đựng không ra tay đánh hắn.

"Còn chuyện này nữa, tôi đã nộp đơn từ chức rồi, hiện tại đã thất nghiệp." Trang Châu cơ hồ dùng ánh mắt ác ý nhìn biểu tình lãnh tĩnh của Hạ Mạt dần xuất hiện vết nứt: "Hoặc là anh có thể tranh thủ một chút, tôi cảm thấy khả năng anh có thể chiếm được gia sản nhà này vô cùng lớn. Dù sao ba cũng già rồi, Trang Lâm còn quá nhỏ, đều không phải đối thủ của anh."

Hạ Mạt một phen túm cổ áo Trang Châu: "Mày cho là tao phí sức lớn như vậy là vì muốn chiếm gia sản cái nhà này sao?"

"Phải!" Trang Châu không để ý cổ áo mình đang bị túm chặt, nhếch miệng cười: "Tôi chính là cho rằng như thế đấy. Bởi vì tôi nghĩ không ra còn có lý do nào mà khiến anh từ ngàn dặm xa xôi chạy tới phá hỏng hôn sự của tôi. Lúc tôi bị té gãy chân ở trường, anh ở đâu? Lúc tôi một mình đơn độc trong căn nhà trống trải đón năm mới, anh ở đâu? Lúc tôi cùng đám côn đồ đánh nhau mất nhiều máu bị đưa đi cấp cứu, anh ở đâu? Hạ Mạt, lúc tôi cần thì anh chỗ nào?"

Hạ Mạt sắc mặt khẽ biến, nắm chặt tay, khớp xương cũng trở nên trắng bệch.

Trang Châu gạt tay Hạ Mạt ra khỏi cổ áo mình, hờ hững nói: "Lúc tôi cần anh, anh đều không có mặt, như vậy tôi còn cần anh làm gì, mà anh cũng không có lý do để xuất hiện. Anh và Hạ Tuyết Oánh đều ích kỷ như nhau, trong mắt hai người chỉ có bản thân mình. Tôi cảm thấy anh đã thành công biến mình thành phiên bản của bà ấy — cho nên anh mới có thể chăm sóc bà ta như vậy."

Hạ Mạt nhìn chằm chằm Trang Châu thật lâu, khàn giọng hỏi: "Cậu nghĩ tôi như vậy sao? đừng quên bà ấy cũng là mẹ cậu."

Trang Châu cười lạnh: "Bà ta sinh ra tôi không phải vì yêu tôi mà là vì bà ta cần nhiều hơn một đứa con trai để đảm bảo chắc chắn địa vị trong cái nhà này. Trừ bỏ điều này ra, bà ta từng làm một cái gì cho tôi chưa?"

Hạ Mạt một quyền đấm thẳng vào mặt Trang Châu.

Trang Châu lảo đảo một chút, trên mặt nhất thời hiện lên một khối thâm tím, lấy tốc độ mắt thường có thể thấy dần sưng phù lên. Trang Châu chống cột đèn bên cạnh đứng vững thân thể, trong mắt lại toát ra thần sắc khoái ý: "Lời này tôi đã nhẫn hơn hai mươi năm, Hạ Mạt, cho dù anh cảm thấy tôi vô tâm vô tình cũng không sao, tôi vẫn muốn nói cho rõ, tôi thật sự không muốn thừa nhận Hạ Tuyết Oánh là mẹ tôi. Bà ta là người phụ nữ ích kỷ nhất, máu lạnh nhất tôi từng thấy."

"Tôi biết anh chán ghét dì An Ny, lúc đầu tôi cũng không thuận mắt dì ấy." Trang Châu không để ý ánh mắt Hạ Mạt như đang muốn giết người, tiếp tục nói: "Mỗi lần thấy dì ấy, tôi đều tìm cách gây khó dễ. Sau đó có một lần, tôi ở ngoài trường bị một nhóm nam sinh cấp trên chặn đường cướp tiền, bọn họ rất đông, còn đánh tôi tới mặt mũi bầm dập. Khi về tới nhà vừa lúc dì ấy và ba đều có mặt, ba thấy tôi đánh nhau đặc biệt sinh khí, còn muốn phạt tôi. Dì An Ny đã ngăn ông ấy lại, sau đó còn hỏi tôi đã xảy ra chuyện gì. Tôi khi đó cũng đang bực mình, liền không quản mà nói hết."

"Dì An Ny nói muốn tìm thầy giáo tôi nói chuyện. Tôi khi đó đối với dì ấy đặc biệt khinh thường, tôi là đầu gấu nổi danh trong trường, nói tôi bị đánh khẳng định chẳng thầy cô nào tin. Tôi không cho dì ấy đi, nhưng dì ấy vẫn kéo tôi tới trường." Trang Châu tầm mắt không nhìn Hạ Mạt, mà dừng ở một điểm vô định nào đó, nhưng trong giọng nói càng ngày càng toát ra hương vị ôn hòa. Loại ngữ điệu tràn ngập thân thiết này Hạ Mạt chưa từng thấy bao giờ. Tuy rằng đề tài này khiến anh ta cảm thấy phiền chán nhưng ma xui quỷ khiến thế nào mà lại tiếp tục nghe thằng em nói.

"Dì An Ny trực tiếp tìm tới phòng làm việc của hiệu trưởng, sau khi nói chuyện với hiệu trưởng lại nói chuyện với chủ nhiệm lớp. Dì ấy nói dì ấy là mẹ tôi, dì ấy muốn lấy lại công đạo cho con trai mình. Tôi đứng ngoài văn phòng nhìn dì ấy, cái loại cảm giác đó vô cùng kỳ quái, đặc biệt mới lạ. Đó là lần đầu tiên có người cảm thấy tôi cũng cần được bảo hộ, cần có người mở ra đôi cánh che chở cho tôi."

Sắc mặt Hạ Mạt trở nên trắng bệch.

"Tôi không biết dì ấy đã nói chuyện gì với bọn họ, nhưng khi lão chủ nhiệm luôn không vừa mắt tôi từ trong phòng hiệu trưởng bước ra, cư nhiên mặt mày tươi cười vỗ vỗ bả vai tôi, nói nếu trên đường có học sinh cấp trên chặn đường cướp bóc, không được cậy mạnh, đầu tiên phải bảo vệ tốt chính mình. Sau đó báo cáo lại với giáo viên."

Trang Châu nhìn nhìn Hạ Mạt, khóe môi lộ ra một độ cung rõ ràng: "Khi dì An Ny đi ra khỏi trường học, còn xoa xoa đầu tôi, nói: Trang Châu à, chuyện con không thể xử lý được thì tìm người lớn giúp đỡ là chuyện bình thường, bởi vì khi chúng ta già rồi cũng sẽ cần con giúp đỡ. Ở trước mặt người nhà, tự tôn và kiêu ngạo là không cần thiết. Bởi vì người nhà không chỉ tiếp thu ưu điểm của con mà còn bao dung cả khuyết điểm của con nữa." Trang Châu tạm dừng một chút, chậm rãi nói tiếp: "Nhân tâm là do dần dần vun đắp, Hạ Mạt, khi tôi sắp thành niên, xưng hô "mẹ" bao hàm cả mọi ôn nhu yêu thương đều là do dì ấy từng chút mang lại cho tôi, anh cảm thấy tôi có lý do gì để hận dì ấy? chán ghét dì ấy?"

Hạ Mạt không tiếng động thở ra một hơi.

"Còn chuyện này nữa, chắc anh không biết." Trang Châu nhìn Hạ Mạt, từng chữ nhấn mạnh: "Khi dì ấy kết hôn với ba đã làm luôn công chứng tài sản, trong đó có nói Trang Lâm tương lai sẽ không thừa kế bất kỳ sản nghiệp nào từ Trang thị."

Hạ Mạt thần sắc khiếp sợ: "Cậu nói cái gì?"

"Là sự thật." Trang Châu nhếch môi: "Anh không nghe lầm đâu. Khi tôi biết tin này đã tới hỏi thẳng dì ấy, dì ấy nói con trai của Trình An Ny về sau lớn lên sẽ không khiếp nhược đến mức đói chết chính mình, hơn nữa dì ấy tin tưởng nếu Trang Lâm thật sự sống không nổi thì anh trai nó tuyệt đối sẽ ra tay giúp đỡ nó — ước mơ của Trang Lâm là trở thành một kỹ sư thiết kế máy móc, chắc anh cũng không biết đi?"

Trang Châu không nhìn Hạ Mạt, nhưng hắn tin tưởng sắc mặt của anh ta nhất định rất phấn khích: "Còn câu này nữa, tôi nghẹn cũng đã lâu, vừa lúc nhân dịp này nói luôn một thể."

"Năm đó, khi hai người bỏ đi, tôi cũng thấy ba đặc biệt hỗn đản. Nhưng sau khi ông ấy kết hôn với dì An Ny, tôi đã dần thay đổi cách nhìn. Dì An Ny sẽ chuẩn bị đồ ăn khuya cho ba mỗi khi ba tăng ca, sẽ sắp xếp hành lý cho ba mỗi khi ba đi công tác, sẽ đưa ông bà đi làm kiểm tra sức khỏe định kỳ, sẽ nhớ rõ thời gian tới họp phụ huynh cho tôi. Dì ấy là một người vợ đủ tư cách. Anh thử hỏi xem bà mẹ yêu kiều của chúng ta đã làm được cái gì cho ba? Khi ba tăng ca, bà ta lại tụ tập bạn bè vui chơi ở bên ngoài, ba phải đi công tác thì bà ta lại oán giận ba không để ý tới mình, thậm chí còn cãi nhau đập phá đồ đạc, khi bà nội nằm viện bà ta chỉ biết sai trợ lý tới chăm sóc, còn mình tìm chỗ giải sầu. Hạ Mạt, anh cho tới bây giờ vẫn cảm thấy bà ấy làm đúng sao? Hết thảy mọi sai lầm đều do ba sao? Nếu quả thực như thế, tôi chẳng những sẽ nghi ngờ nhân phẩm của anh mà còn hoài nghi cả chỉ số thông minh của anh nữa."

Những cái đó Hạ Mạt chưa từng nghĩ tới, chỉ là…

"Trước kia anh luôn khoa chân múa tay với tôi, tôi cho tới bây giờ đều không tỏ ra phản đối, đó là bởi vì tôi còn ôm một chút hy vọng đối với anh trai mình. Tôi còn cho rằng đó là phương thức anh quan tâm tới tôi, nhưng giờ tôi thấy mình nghĩ sai rồi, nếu anh thật sự quan tâm tới tôi, anh sẽ để ý tới hạnh phúc của tôi mà không phải không nói không rằng, không hỏi tôi một câu trực tiếp đi tìm Đông Chí."

"Hạ Mạt, đừng ép tôi phải hận anh. Anh đừng tưởng chuyện đăng báo tuyên bố đoạn tuyệt quan hệ chỉ mình anh làm được."

Khi Trang Châu xoay người muốn rời đi, Hạ Mạt một phen nắm vai hắn giữ lại, anh ta biết lúc này nếu không cương quyết, quan hệ giữa bọn họ sẽ thực sự cắt đứt: "Trang Châu, anh biết cậu bất mãn với mẹ, nhưng có một số việc cậu không biết, đừng tùy tiện phê phán bà ấy. Là một người mẹ, có lẽ bà ấy không đủ tốt, nhưng đó cũng không phải lỗi của bà ấy, bà ấy không phải không muốn làm mà là làm không được." Hạ Mạt thực gian nan nói tiếp: "Cậu không nhớ trước khi ly hôn bà ấy luôn hoài nghi ba muốn hạ độc bà ấy sao?"

Trang Châu giật mình nhìn anh ta: "Không phải anh cho rằng lời bà ấy nói là thật đấy chứ?"

"Bà ấy thật sự nghĩ như vậy." Hạ Mạt tạm dừng một chút, trên mặt lộ ra biểu tình khổ sở: "Khi cậu được sinh ra không bao lâu, bà ấy bị trầm cảm, từng có khuynh hướng muốn tự sát, tinh thần bà ấy vẫn luôn không ổn định."

Trang Châu cảm thấy cả người đều ngây ngốc. Mỗi từ Hạ Mạt nói hắn đều nghe rõ, nhưng lại rất khó liên

kết chúng lại trong đầu. Trang Châu vẫn cảm thấy Đông Chí có bệnh thần kinh hay chứng vọng tưởng nào đó, nói nửa ngày hóa ra nhà mình cũng có, không biết có di truyền không. Chẳng lẽ cái này gọi là không cùng một nhà không đi cùng cửa sao?

"Ba chắc cũng không biết, ông ấy luôn bận rộn, hơn nữa cũng không có tình cảm với mẹ, ông ấy luôn cảm thấy tính cách bà ấy âm tình bất định, luôn cố tình gây sự, cho nên càng ngày càng phiền chán ở cùng bà ấy. Anh nhất định phải đi cùng mẹ, chính là vì vậy. Khi đó anh rất sợ hãi, sợ một khi không để ý tới mẹ, bà ấy sẽ tự sát, sẽ không cứu được."

Điếu thuốc trong tay Trang Châu vô thức bị hắn bóp nát, mảnh vụn từ khe hở rớt xuống đất.

"Anh vẫn luôn hy vọng cậu hảo hảo ở nhà chính, Trang Châu. Ở lại khẳng định được ông nội ưu ái, nếu không trong gia tộc nhiều hài tử như vậy, cậu sẽ không vươn lên được. Ông nội tuyệt đối sẽ không chấp nhận cậu và nam nhân ở bên nhau. Sự hiện hữu của cậu ta là một phiền toái lớn."

Trang Châu đờ đẫn nhìn anh trai: "Em ấy không phải là phiền toái của tôi."

Hạ Mạt lắc đầu: "Giữa ông nội và anh, cậu càng hy vọng ai ra tay?"

Trang Châu nhìn anh ta, ánh mắt rốt cục trở lại linh hoạt như trước: "Ông nội sẽ không ra tay đối phó tôi. Tôi đã nộp đơn từ chức rồi, hiện giờ đã không còn liên quan tới Trang thị. Ông mới lười đối phó với một người chủ động giao ra quyền lực. Đương nhiên ông nội sẽ thất vọng, nhưng ít nhất trong vài năm này ông nội sẽ hoàn toàn buông tay với tôi. Nếu trong lúc này tôi gặp xui xẻo, khốn cùng, tuyệt vọng, cuộc sống không được như ý muốn, ông nội sẽ càng thấy vừa lòng, cảm thấy đã đủ giáo huấn tôi."

Trang Châu cười cười: "Ông nội sẽ chờ tôi quay lại cầu xin ông. Nhưng chỉ cần vài năm đó, đối với tôi như thế đã đủ."

Hạ Mạt nhướn mày, trong mắt toát lên ý không hiểu: "Cậu ta, đáng giá để cậu làm vậy?" trừ bỏ bộ dạng xinh đẹp, nhìn không ra có chỗ nào tốt, tính tình rõ ràng không tốt, nói chuyện chanh chua khiến người khác chỉ muốn đánh.

"Chúng ta đánh cuộc đi." Trang Châu thực nghiêm túc nhìn Hạ Mạt: "Nếu tôi như bây giờ, em vẫn có thể chấp nhận, còn nguyện ý kết hôn với tôi, thậm chí là nuôi tôi, anh đừng quản chuyện hôn nhân của tôi nữa. Thế nào?"

Hạ Mạt nhìn Trang Châu, chậm rãi lắc đầu: "Cậu thật sự không thể nói lý."

Sau khi rời khỏi công ty, Trang Châu trực tiếp tới nhà đứng dưới lầu chờ Lăng Lập Đông. Lăng Lập Đông hiện tại đã không thèm nghe điện thoại của hắn, hắn không dám trực tiếp tới cửa tìm ông bà Lăng, trừ bỏ đứng chờ, thật sự không còn biện pháp nào khác. Không may, hắn không biết hôm nay Lăng Lập Đông có một bữa tiệc chiêu đãi, tan việc không về nhà ngay mà tới thẳng khách sạn. Thật muốn đứng chờ, không biết phải chờ tới lúc nào.

Trang Châu chỉ có thể gọi điện nhờ Lý Hạ tới nhà cho chó mèo ăn giúp hắn nhưng cũng không nhớ ra nhờ người mang cơm tới cho mình, vì thế hắn cứ đứng dưới lầu chịu đói hơn ba tiếng đồng hồ, tới khi kiên nhẫn sắp cạn kiệt, bắt đầu suy xét có nên trực tiếp lên nhà gõ cửa hay không thì ông trời rốt cục hạ lòng từ bi, ngoài hiên xuất hiện một bóng dáng quen thuộc.

Trang Châu trước mắt sáng ngời, nhanh chóng từ trong xe bước xuống, chạy tới trước mặt chặn người kia lại: "A, xin lỗi làm phiền một chút, chị có phải là…"

Nữ nhân bị hắn giữ lại chớp mắt mấy cái, lại chớp chớp mắt thêm mấy cái nữa, trên mặt chậm rãi lộ ra nụ cười đùa giỡn: "Ai nha, là thím út sao?!"

Trang Châu: "…"

65. Chương 65: Hòn Đá

Thím út thì thím út đi.

Trang Châu lành làm gáo vỡ làm muôi giả bộ cái gì cũng không nghe thấy, hướng về phía người quen khó khăn lắm mới chờ được bày ra một nụ cười lộ răng tiêu chuẩn: "Là thế này, em muốn hỏi tình hình của Đông Chí."

Hàn Mẫn nghiêng đầu đánh giá hắn: "Cậu và Đông Chí cãi nhau?" tuy rằng Lăng Lập Đông cái gì cũng không nói nhưng sau vài ngày nói bóng nói gió, Hàn Mẫn cũng đào được chút tin tức.

Trang Châu xấu hổ cười cười: "Em ấy không nghe điện thoại của em."

Hàn Mẫn lý giải gật đầu: "Đông Chí là út trong nhà nên được ba mẹ chồng chị chiều hư rồi. Cậu xem chú ấy bề ngoài nhìn như rất hiền hòa kỳ thật nội tâm vô cùng bướng bỉnh, nói một không hai."

Trang Châu trong lòng bi ai: "Còn không phải sao." Em ấy một câu giải thích cũng không có, nói chia tay liền chia tay.

Hàn Mẫn tròn mắt đảo đảo hai vòng: "Đông Chí là giận dỗi với cậu đi? Cậu nói cho chị biết cậu làm gì chọc giận chú ấy, chị phân tích chút xem. Nếu không chị cho cậu biết chỗ chú ấy đang ở, lúc về chú ấy lại oán giận chị thì sao. Bọn chị là người một nhà, ngẩng đầu không thấy cúi đầu gặp mặt, quan hệ căng thẳng về sau không dễ sống." Nói xong còn giả bộ than thở: "Làm dâu không dễ a, thím cũng hiểu mà."

Trang Châu: "…"

Kỳ thật hàng này mới là chị ruột của Đông Chí đi?! Loại ngữ điệu quanh co lòng vòng chơi xấu này rõ ràng như đúc cùng một khuôn với em ấy.

Trang Châu bất đắc dĩ: "Là thế này, lúc trước anh trai em trực tiếp tới tìm Đông Chí. Anh ấy không quen thấy em như vậy, nên mọi tức giận đều đổ hết lên đầu Đông Chí."

"Khó trách chú ấy đã bảo sẽ ở nhà đón năm mới, kết quả lại chạy ra ngoài." Hàn Mẫn nói thầm một câu, ngẩng đầu nói: "Vậy giờ cậu tính thế nào?"

Trang Châu cảm thấy dùng chiêu tỏ ra đáng thương với nữ nhân có thể tạo ra hiệu quả nhất định: "Kế hoạch của em cho tới giờ đều chưa từng thay đổi. Em muốn kết hôn với Đông Chí. Muốn cùng em ấy sống chung cả đời, cùng nhau chăm sóc miêu miêu cẩu cẩu, tết năm mới có thể quang minh chính đại tới nhà cha mẹ hai bên ăn bữa cơm đoàn viên."

Hàn Mẫn nhìn hắn, trên mặt lộ ra thần sắc do dự: "Chú ấy đi xa lắm, cậu biết chưa?"

Trang Châu gật đầu.

"Qua nửa tháng nữa trường học sẽ khai giảng." Hàn Mẫn đề nghị: "Hay là cậu kiên nhẫn chờ, nhiều nhất mười ngày nữa chú ấy khẳng định sẽ về."

"Em chờ không nổi." Trang Châu ăn ngay nói thật.

Hàn Mẫn liếc mắt nhìn Trang Châu một cái, ngữ khí tò mò: "Vậy thái độ của người nhà cậu thế nào? Còn anh trai cậu nữa, sẽ còn tìm Đông Chí phiền toái? Nếu cậu đem người tìm trở về, bọn họ lại tới gây khó dễ nữa, thì chị thấy cậu vẫn đừng nên tìm thì hơn. Đừng có hết lần này tới lần khác đùa giỡn người ta."

"Người nhà em hiện tại đều đã ngầm đồng ý. Nói cao hứng thì chưa tới," Trang Châu nghĩ nghĩ, chắc trừ mẹ kế ra, "Nhưng bọn họ sẽ không phản đối, cũng sẽ không quản bọn em."

Hàn Mẫn trầm ngâm không nói.

Trang Châu nhìn nhìn sắc mặt Hàn Mẫn, quyết định chốt hạ thêm một câu: "Hiện tại em đã từ chức, mỗi ngày đều ngốc ở trong nhà…"

Hàn Mẫn nhìn hắn tỏ vẻ đáng thương, rốt cục dao động: "Cậu từ chức… là vì Đông Chí?"

Trang Châu tội nghiệp gật đầu.

Hàn Mẫn cắn môi: "Vậy về sau cậu nuôi gia đình thế nào?"

Trang Châu: "…"

Hắn thực sự rất muốn quỳ lạy nữ nhân này, quả thực hận không thể nắm chặt bả vai chị ấy hảo hảo lắc cho tỉnh ra. Chị chỉ là chị dâu của em ấy thôi, có cần quan tâm thái quá thế không a?!

"Em còn có chút đầu tư." Trang Châu đen mặt, cảm thán nói: "Qua một thời gian ngắn nữa sẽ cùng bằng hữu kết phường làm ăn thành lập công ty, về phương diện kinh tế tuyệt đối sẽ không ảnh hưởng tới Đông Chí."

Hàn Mẫn thực nghiêm túc đánh giá hắn, cuối cùng gật đầu: "Vậy cậu về sau phải đối xử tốt với chú ấy, không được để ai bắt nạt Đông Chí."

Trang Châu hai mắt sáng ngời.

"Nếu chú út còn chịu ủy khuất, chị nhất định không tha cho cậu." Hàn Mẫn nghiến răng nghiến lợi đe dọa.

Trang Châu hấp hấp cái mũi chua xót: "Sẽ không."

Rốt cục thuận lợi có được địa chỉ người thương, Trang Châu tâm tình quả thực không thể dùng hai chữ kích động để hình dung được nữa, hắn một phen ôm chặt Hàn Mẫn một cái, rồi lập tức quay đầu lên xe, nhanh như chớp chạy về nhà, thu thập hành lí.

Hàn Mẫn không khỏi bật cười, lại lập tức khôi phục tinh thần, lấm la lấm lét nhìn trái nhìn phải, vỗ vỗ ngực yên tâm. May mắn không có người quen nhìn thấy, đây là ngay dưới lầu nhà mình a, nếu để người quen nhìn thấy thực không dễ giải thích.

Cùng thời gian, trong sơn thôn cách đó ngàn dặm.

Đông Chí trong ngực ôm một cái túi sưởi, đứng trên bậc thang ngoài cửa nhìn hai cây cổ thụ trong sân tới thất thần. Anh cơ hồ có thể khẳng định mình là vì mới đến quá hưng phấn mà ngủ không an ổn nên mới gặp ác mộng. Anh mơ thấy một con chim mập cùng một con chuột béo tên Mễ Đoàn nói chuyện với mình, còn nói mình là hài tử nhặt được, trong đêm tuyết rơi mình bị người đặt trước cửa, trên người có mùi vị mà mình không ngửi thấy, còn nói mình là do ba đỡ đẻ… a, sai rồi, cái này là do bà dì nói.

Con chuột béo vẫn không thấy lộ mặt, ngược lại anh đã thấy con chim mập hai lần, nhưng nó mỗi lần chỉ bay vòng quanh ngọn cây phỉ vài vòng rồi lai chui vào trong tổ của mình, chưa từng đậu trên giá gỗ ngoài cửa sổ như trong giấc mộng. Hai chúng nó đưa cho anh một hòn đá nhìn như quả trứng, còn nói là do hai nam nhân bị thương đặt vào trong tã lót mình. Nhưng Đông Chí từ khi tỉnh lại đều không nhìn thấy hòn đá đó. Điều này là chứng cứ khiến anh tin tưởng vững chắc mình đã nằm mơ.

Dì út đứng trước cửa phòng mở toang, thấy Đông Chí đi vào, sợ bị trúng gió lần nữa lập tức không vui lòng: "Vừa mới tản bộ bên ngoài sao? Mau vào trong nhà đi."

Đông Chí ngoan ngoãn vào trong phòng.

Dì út vừa vào vừa quở trách anh vài câu, rồi lấy từ trong túi ra một món đồ đưa tới trước mặt Đông Chí: "Hai ngày nay cháu ngủ tới bất tỉnh nhân sự, thứ này lăn lông lốc trên giường, hòn đá trơ trọi dễ bị mất, dì đã xỏ cho cháu một sợi dây, cháu đừng coi thường dây leo trong núi này, trông mỏng manh vậy như rắn chắc lắm, đeo vào rất mềm."

Đông Chí nhìn lướt qua tay nàng thấy một hòn đá xanh thẫm, cả người lông tơ dựng đứng.

Bà mẹ ơi, không phải là mình nằm mơ sao? Chẳng lẽ thật sự ác mộng đã trở thành sự thật?!

Dì út không chú ý tới đôi mắt khiếp vía của Đông Chí, vừa đeo lên cổ anh vừa cười nói: "Bây giờ rất nhiều hài tử đều đeo dây chuyền vàng, bạc, viên ngọc này cũng rất dễ nhìn."

Bàn tay con gái miền núi đều khéo léo, dì út đeo lên cổ anh còn khéo léo kết một cái nút thắt phú quý chắc chắn, dây leo màu nâu vàng xỏ qua hòn đá đen, rất có phong cách cổ xưa, nhìn qua khá đẹp mắt.

Đông Chí lắp bắp hỏi: "Này… rốt cuộc là đá gì? Khoáng thạch ạ?"

"Của cháu mà cháu không biết à?" dì út chán nản một chút: "Hay lúc mua bị người ta lừa? có đắt không?" Thứ này nhìn không giống như đồ gì quý giá.

Đông Chí vội nói: "Không đắt, không đắt, cháu tùy tiện mua."

Dì út yên tâm: "Vậy cứ đeo đi."

Đông Chí nhẫn được một chút lại không nhịn được, hỏi dì út: "Trừ bỏ thôn chúng ta, trên núi còn người nào không dì?"

"Phía sau núi còn có hai thôn làng nữa, nhưng thôn bọn họ đều ở gần đường quốc lộ, đi lại dễ dàng hơn thôn chúng ta."

Gần đường quốc lộ khẳng định không phải, nếu người nơi đó muốn ném hài tử khẳng định sẽ để ở ven đường hoặc là bệnh viện phụ sản gì đó… trong lòng Đông Chí bỗng nhiên có chút khó chịu, bà dì cũng đã nói chưa từng thấy qua hài tử nào dễ nhìn như mình, vậy vì sao bọn họ lại nhẫn tâm ném mình đi?

Đông Chí cảm thấy mình thực điên rồ, trong tiềm thức thế nhưng lại đã tin tưởng lời hai con vật kia nói.

"Trừ bỏ hai thôn làng đó, trên núi không còn người khác sao?" Đông Chí chưa từ bỏ ý định tiếp tục hỏi: "Thợ săn? Hoặc là…" Thôi được rồi, nơi hẻo lánh như vậy, khách sạn, làng du lịch gì đó khẳng định không

có.

"Không có thợ săn, nhưng trên núi này có một loại hồ ly đặc biệt, lông vô cùng đẹp. Mấy năm nay đã được liệt vào dánh sách động vật cần được bảo hộ, nhưng vẫn có người lén săn bắt lấy da." Dì út nghiêng đầu nghĩ nghĩ, cười nói: "Người tuy rằng không có, nhưng những người già trong làng thường kể chuyện cho trẻ con nghe, ngày xưa ở trên núi có Sơn thần. Các loài động vật từ hổ, báo đến thỏ chim đều nghe lời hắn chỉ huy. Còn có chuyện, con gái của địa chủ yêu sơn thần, địa chủ và vợ sống chết không đồng ý, sau đó cô gái lén trốn lên núi, còn báo mộng về cho cha mẹ nói đã được sơn thần đón lên thiên cung. Ai nha, rất nhiều chuyện đó, thi thoảng bà dì cháu cũng có kể."

Đông Chí cười khổ. Cái gì sơn thần sơn quỷ, bất quá là một đám người nhát gan lưng đeo bí mật không dám tiếp xúc với người bên ngoài mà thôi.

"Có ai từng gặp sơn thần chưa ạ?"

Dì út oán trách: "Thần tiên sao có thể nói gặp là gặp được."

Nói chuyện phiếm mấy câu, dì út lại hỏi: "Mà cháu định cùng nhóm học sinh kia lên núi sao? Cháu vừa mới bệnh dậy chưa được bao lâu, thật muốn đi hả? trên núi lạnh lắm đấy."

"Cháu đã khỏe rồi, không có việc gì." Đông Chí an ủi dì: "Bọn họ đông người, còn có Triệu thúc thúc đi cùng, hơn nữa cũng đi không quá xa, không có việc gì."

Dì út vẫn lo lắng, nói liên miên cằn nhằn khuyên nhủ thật lâu.

Khổng giáo sư và Tằng Quyên ban ngày có ghé qua thăm anh, nói bọn họ ngày mai định lên núi. Loài chim bọn họ muốn nghiên cứu thực khó thấy ở quanh thôn, cho nên muốn đi xa hơn một chút, phỏng chừng cũng phải mất ba bốn ngày. Đông Chí lúc ấy nghe xong trong lòng khó hiểu xúc động. Anh cũng không hoàn toàn tin tưởng lời hai con vật thành tinh kia nói nhưng hai chữ thâm sơn đối với anh vẫn là một điều vô cùng hấp dẫn.

Loại cảm giác này thực mơ hồ, chính bản thân Đông Chí cũng không biết mình đang muốn chứng thật cái gì.

Quá trình thuyết phục Khổng giáo sư cũng không quá phức tạp, Đông Chí xem bọn họ như người quen, bản thân anh cũng là thầy giáo, lại thuộc top thanh niên trẻ khỏe, đi cùng bọn họ không những không liên lụy mà còn có thể giúp đỡ. Bởi vậy sau khi Khổng giáo sư xác nhận sức khỏe của Đông Chí không thành vấn đề liền sung sướng đáp ứng.

Trước khi lên núi, Đông Chí lấy điện thoại nhà bà dì gọi điện cho Lăng Lập Đông. Anh ở nhà bà dì lâu như vậy còn chưa gọi điện về nhà thực tắc trách, mấy hôm trước sinh bệnh không dám nói, sợ người nhà biết lại lo lắng, hiện tại đã khỏe lại, cũng không có lý do gì để trốn tránh, anh cũng không muốn khiến bà dì sinh ra lòng nghi ngờ không cần thiết với mình, về phương diện khác anh cũng muốn dặn dò Lăng Lập

Đông ngàn vạn lần không được lỡ miệng trước mặt ba.

Lăng Lập Đông tự nhiên đáp ứng liên tục, thời điểm đó hắn còn chưa biết, Trang Châu đã moi được tin tức từ chỗ bà xã mình địa chỉ chính xác của Đông Chí, còn mang theo một xe toàn miêu miêu cẩu cẩu một mạch chạy như điên về hướng tây.

66. Chương 66: Miếu Sơn Thần

Lâm thời kết thành nhóm cùng đi hiển nhiên sẽ khuyết thiếu ăn ý, tốc độ di chuyển so với dự đoán của Đông Chí còn chậm hơn rất nhiều.

Chuyện này cũng không còn cách nào khác, Khổng giáo sư là một văn nhược thư sinh, học trò đi cùng thể lực cũng không cao hơn ông ấy là bao. Lúc đầu bọn họ còn vui vẻ ríu rít như đi chơi xuân, càng về sau ai cũng không còn sức nói chuyện, hơn nữa khoảng hai ba giờ sau một nửa số hành lý đều vứt hết lên lưng Đông Chí. Bọn nhỏ lúc đầu còn e dè ngại ngùng, càng về sau một đám đứa nào đứa nấy hổn hển thở như trâu, đều không còn khách khí gì nữa.

Lộ tuyến Khổng giáo sư chọn là từ thôn đi thẳng về phía Đông Nam, cách khoảng hai km sẽ bắt đầu đi vào rừng. Nơi đó là trạm thứ nhất để nhóm bọn họ nghiên cứu, thống kê một ít số liệu công tác, ở đó khoảng chừng hai tiếng. Sau đó đi về hướng bắc, tiến sâu vào trong núi, dự tính khoảng năm giờ chiều sẽ tới một nơi gọi là Ma Bàn Lĩnh, Khổng giáo sư trước kia từng đi nơi đó, theo lời ông ấy nói ở đó có một cái miếu sơn thần đã bị bỏ hoang, cả đoàn có thể qua đêm ở đó. Tổ nghiên cứu phải ở lại đó khoảng hai ngày, sáng sớm ngày thứ ba dựa theo đường cũ quay về thôn. Dẫn đường vẫn là lão Triệu.

Đông Chí thường xuyên chạy ra ngoài, kinh nghiệm dã ngoại sinh tồn giúp ích cho đám thanh niên thành phố ít khi ra khỏi cửa kia rất nhiều, đồ vật mang theo cũng đầy đủ. Lều ngủ, đồ ăn, nước uống, đồ sưởi ấm thậm chí cả thuốc men đều được chuẩn bị sẵn. ở ống giày Đông Chí còn giắt thêm một con dao tiện lợi phù hợp đi dã ngoại. Nó là do một lần anh lượn lờ trong chợ biên giới tìm được, một món đồ quân dụng bị buôn lậu ra ngoài, vô cùng tốt.

Nam nhân không ai không thích vũ khí. Khi vừa thu vào tay Đông Chí còn hưng phấn mấy ngày liền, buổi tối đi ngủ còn đặt ở dưới gối đầu, quả thực còn coi mình là cực phẩm đặc công bỏ mạng thiên nhai. Sau lại phát hiện nơi cần dùng dao không nhiều lắm, trừ bỏ đi đường dùng để phạt bụi cây ngọn cỏ ra thì cũng chỉ là để xẻ thịt thỏ hoang chim trĩ gì đó. Thật sự là dao trâu mổ gà, khi đó sự hưng phấn mới chậm rãi tan biến. Nhưng ra ngoài có nó giấu bên người, trong lòng anh ít nhiều cũng thấy kiên định hơn.

Đông Chí vô cùng hiếu kỳ về ngôi miếu sơn thần Khổng giáo sư đã nhắc tới. Núi này trừ bỏ Thạch Lựu thôn ra còn lại không có người, mà tít trong núi sâu lại có một ngôi miếu thờ, nói không chừng nó có liên quan tới những người đã vứt bỏ anh. Đáng tiếc chính lão Triệu cũng không rõ lắm ngôi miếu thờ kia rốt cuộc được xây dựng vào thời gian nào, chỉ nhớ khi còn bé cùng người lớn tới đây đã thấy nó, còn nói ở đó từng có tăng nhân tha phương tới ở, về sau vì sao chậm rãi đổ nát thì ông ấy cũng không biết.

Cho dù như vậy thì ít nhiều cũng sẽ lưu lại ít manh mối đi, Đông Chí thầm nghĩ, mình giả bộ cái gì cũng

không biết cũng không ổn, có thể tự lừa mình dối người cả đời được sao?! Tìm hiểu kỹ xem, nếu thật sự không tìm được, chính mình cũng có thể khăng khăng một mực trở về Tân Hải vui vẻ sống qua ngày.

Nhớ tới Tân Hải, Đông Chí lại nhớ tới chuyện tình cảm bị anh tạm thời ném ra sau đầu. Cũng không biết Trang Châu hiện giờ ra sao, ba mẹ anh ấy là người thế nào, có khả năng bị anh ấy thuyết phục hay không…Liệu anh ấy có bị ông anh trai hung ba ba không biết nói lý kia triệt để thu thập thành thật không…

Cách đó không xa trong rừng cây tựa hồ có vật gì đó đang chạy nhanh tới, tạo ra một loạt tiếng loạt xoạt nho nhỏ.

Đông Chí nháy mắt cảnh giác hơn. Lúc này thái dương đã chậm rãi rơi xuống phía tây ngọn núi, rừng cây, núi đá xa xa chậm rãi bị bóng đêm mơ hồ bao phủ thành một khối hỗn độn đen đặc không rõ ràng, chỉ dựa vào mắt thường rất khó phân biệt hình dáng cụ thể. Đông Chí cũng vô pháp khẳng định mình đã nghe thấy cái gì, hay chỉ là ảo giác của bản thân.

Suy nghĩ trong núi vẫn còn có những người khác tồn tại khiến trong lòng Đông Chí vừa khẩn trương vừa có chút hy vọng bí ẩn.

Lòng nghi ngờ sinh ma quỷ khiến Đông Chí cảm thấy sau lưng sợ hãi, tựa như trong chỗ sâu nơi rừng rậm có một đôi mắt sáng quắc đang nhìn bọn họ chằm chằm. Loại cảm giác không có chứng cứ rõ ràng này lại khiến người ta không thể nào kiên định nổi, mãi cho tới khi bọn họ đi vào ngôi miếu sơn thần đổ nát kia cảm giác đó cũng không tan hết.

Thừa dịp Khổng giáo sư dẫn đám học trò tụ tập nhóm lửa, Đông Chí cố ý kéo lão Triệu ra ngoài miếu cẩn thận lục soát một lần, trừ bỏ đường đi phía sau núi chỉ có dấu chân chuột ra còn lại cũng không thấy có dấu vết nào của vật sống.

Nhưng Đông Chí cũng không bởi vậy mà cảm thấy thư thái. Anh cảm thấy loại cảm giác bị người âm thầm rình rập, theo bóng đêm tiến tới cang ngày càng trở nên rõ ràng.

Cả ngày phải leo núi, sau khi ăn xong cơm chiều hơn phân nửa đoàn đều ngã trái ngã phải. Con trai trong đoàn chia hai người một nhóm, phân làm bốn ca thay phiên nhau canh gác, mỗi nhóm nhỏ canh gác hai giờ. Đông Chí trong lòng không nỡ nên để mọi người đi ngủ trước.

Cùng tổ với anh là một nam sinh đeo mắt kính, dáng người rất cao, nhưng nhìn qua gầy teo không chút sức lực. Đứa nhỏ này chắc là cán bộ lớp, vừa nói phải gác đêm, cậu nhóc liền xung phong nhận việc đi đầu, chủ động cho các bạn khác nghỉ ngơi trước. Đông Chí ngược lại rất thích những đứa nhỏ có trách nhiệm như thế này, chờ những người khác đều ngủ, để cậu nhóc ngồi cạnh đống lửa canh gác, còn anh cầm gậy gỗ đi tuần tra quanh sân miếu.

Tòa miếu đổ nát này nhìn qua đã rất lâu rồi, tường vây rất cao, tường trắng ngói xanh loang lổ đổ vỡ, chỗ liên kết giữa các hàng gạch trong sân đều có cỏ dại mọc cao vút. Chỗ bọn họ tá túc là đại điện ngôi miếu, hành lang dọc hai bên đại điện đi về phía sau hậu viện, trong viện có vài cây cổ thụ, chung quanh là các thiện phòng bị bỏ hoang. Vừa rồi anh và lão Triệu đã tới đây kiểm tra một lượt. Góc cuối hậu viện có một

cánh cửa nhỏ thông ra sau núi, Đông Chí nhờ lão Triệu nâng anh lên nhìn phía sau qua tường cao, ngoài cửa có một mảnh ruộng vườn, tuy đã bỏ hoang nhưng vẫn nhìn ra được năm đó các tăng nhân đã khai phá trồng rau. Cửa nhỏ cũng đã bị khóa trái, tuy rằng đã hoen rỉ nhưng nếu từ bên ngoài muốn phá đi vào cũng rất khó.

Hấp dẫn Đông Chí nhất chính là tượng sơn thần đặt chính giữa điện thờ, đó là tượng một nam nhân thành niên, thân hình cao lớn, tướng mạo uy vũ, tóc dài buộc thành bó rủ ở sau lưng. Trên lưng nam nhân đeo một cái cung nỏ trông thập phần cổ quái. Dưới chân nam nhân có một con hổ và một con gấu đi theo bên cạnh tựa như đang hộ vệ cho hắn.

Chắc do nhiều năm bỏ hoang mà hoa văn trên bức tượng đã loang lổ bong tróc gần hết, nhìn không ra chi tiết hữu dụng nào. Nhưng Đông Chí vẫn cảm thấy bức tượng thoạt nhìn như một nam nhân người miền núi bình thường, y phục trên người ngắn gọn thoạt nhìn tương tự như đồ của những hộ dân săn bắn thường xuyên mặc. Trừ bỏ hai con mãnh thú đi bên người thần thái dịu ngoan còn lại không chút nào thấy có liên quan tới yếu tố quỷ thần gì đó.

Người này… là tộc nhân của mình sao?

Đông Chí tựa vào cạnh cửa chính điện qua ánh lửa bập bùng nhìn bức tượng sơn thần vẻ mặt bưu hãn lẳng lặng nhìn tới xuất thần. Bà dì nói sơn thôn này trừ bỏ một số thương nhân tới thu mua thổ sản, ngoài ra có rất ít ngoại nhân tới, nói cách khác, từ khi mình bị ném tới đây cũng không có người tới tìm mình. Nhưng qua hành động của hai người họ lúc trước, thẳng tới khi thấy có người bế mình vào nhà bọn họ mới lẳng lặng rời đi, chứng tỏ những người đó vẫn thực để ý tới mình. Vậy nguyên nhân gì mà bọn họ cho tới giờ cũng đều không tới tìm mình?

Những người đó… vẫn còn ở trong núi sao?

Đông Chí châm một điếu thuốc, ngồi xuống bậc thang, đối với vấn đề thân thế bản thân, hoài nghi vẫn phải có, nhưng càng nhiều là lo lắng. Hai người kia khi ném mình vào trong thôn trên người mang đầy thương tích, rốt cuộc bọn họ vì sao mà bị thương? Mà đêm hôm đó trừ bỏ tuyết rơi nhiều còn từng phát sinh động đất, trận thiên tai đó có ảnh hưởng gì tới bọn họ hay không?

Sau hơn hai mươi năm, trong tay lại không có một manh mối nào, Đông Chí cảm thấy nghi vấn trong lòng quả thực sắp ép chết bản thân rồi.

Cỏ hoang nơi góc tường phát ra một tiếng loạt xoạt nho nhỏ. Đông Chí bị tiếng động thình lình phát ra này làm cho hoảng sợ, một phen rút ra con dao ở ống giầy nắm chặt trong tay.

Nhánh cỏ khô héo lay động, lộ ra một cặp mắt tỏa sáng lấp lánh.

Đông Chí nắm chặt chuôi dao khẽ thả lỏng, lại lần nữa xiết chặt. Nếu chỉ là một con chuột đồng bình thường thì không có gì để khẩn trương nhưng nếu là cả một đàn thì sẽ có chút phiền toái. Đông Chí từng nghe nói có người đi dã ngoại bị một đàn chuột tấn công. Bởi vì trên núi không có tín hiệu, nên việc chữa trị sau đó vô cùng khủng khiếp.

Vật nhỏ trong bụi cỏ dường như cũng đang quan sát anh, nó không nhúc nhích mà cứ đứng ở đó, đôi mắt ánh vàng chớp a chớp.

Đông Chí thần kinh căng thẳng khẽ thả lỏng: "Này, chỉ một mình mày ra ngoài chơi sao?"

Vật nhỏ trong bụi cỏ khẽ lùi về sau né tránh, một lát sau lại nhô đầu ra chạy chậm vài bước tiến về phía Đông Chí, tựa như một cục bông đang lăn lăn. Đông Chí nhịn không được khẽ bật cười: "Mày béo đến mức không nhìn thấy cả chân."

Vật nhỏ chít chít kêu to hai tiếng, rất không phục.

Đông Chí đè thấp thanh âm đùa giỡn nó: "Thật đấy, từ chỗ tao nhìn lại, mày y như một quả bóng đang lăn qua lăn lại."

Vật nhỏ tức giận không thèm để ý tới anh, lại chạy hai bước về phía chính điện, quay mông về phía anh. Nhìn hình thể của nó béo mập như vậy, Đông Chí cảm thấy nó có họ hàng với Mễ Đoàn ở trong thôn, màu lông khá giống, hình thể cũng tương tự.

"Này, mày có biết Mễ Đoàn không?" Đông Chí lặng lẽ hỏi nó: "Chinh là lão chuột ở trong Thạch Lựu thôn ấy? Tao và nó là hàng xóm nha."

Chuột con sửng sốt một chút, quay đầu lại rất hồ nghi trên dưới đánh giá anh.

"Thật mà." Đông Chí vươn tay khoa chân múa tay một chút: "Nó lớn thế này này, mấy hôm trước nó còn tới nhà tao mà."

Chuột con nhích lại gần anh hai bước: "Thật không?"

"Đương nhiên là thật." Đông Chí nhìn đôi mắt nó long lanh như hai hạt đậu mỉm cười: "Mày chắc nhỏ hơn nó đi, mày tên gì?"

Chuột con không rõ tên là cái gì, nhưng nó nhỏ hơn Mễ Đoàn thì vẫn hiểu, liên tục gật đầu: "Nhỏ hơn Mễ Đoàn, ừm, Mễ Đoàn lớn hơn."

Đông Chí bật cười: "Mày ở đây sao? Chỉ một mình mày? Mày tới đây làm gì?"

Chuột con nghiêng đầu nghĩ lại: "Nơi này có mùi."

Chắc do vừa rồi nấu ăn nên nó ngửi thấy mùi thơm đi. Đông Chí sờ sờ túi áo, từ bên trong lấy ra một cái bọc nhỏ như lòng đỏ trứng gà lăn tới: "Này, cái này cho mày. Ngọt lắm, ăn thử đi."

Chuột con lùi về sau né một chút, thấy viên tròn tròn lăn tới không động đậy gì, lại mò lại gần nghi hoặc dùng mũi ngửi ngửi.

"Xé cái vỏ bên ngoài là có thể ăn." Đông Chí cũng không biết chuột núi có ăn được thực phẩm đóng gói không, nhanh chóng chỉ dẫn cách ăn cho nó.

Chuột con xé mở vỏ bọc, thật cẩn thận cắn thử một miếng, cảm thấy hương vị không tệ lắm, liền chúi đầu vào hì hục nhai nhai gặm gặm.

Đông Chí cười tủm tỉm nhìn nó: "Tao gọi mày là Đản Đản được không?"

Chuột con ngẩng đầu nhìn anh, cúi đầu nhai tiếp.

"Tên này rất hợp với mày a." Đông Chí lẩm bẩm: "Bộ dạng mày tròn xoe như cái trứng gà...à không, trứng ngỗng. Hơn nữa cái viên kia cũng giống lòng đỏ trứng, ừm, tên này quả thực rất hợp với mày. Đản Đản? Đản Đản?"

Chuột con không thèm ngẩng đầu lên tiếp tục giải quyết nốt bữa khuya của mình.

67. Chương 67: Mèo Bản Địa Và Mèo Ngoại Lai

Trang Châu cầm tấm bản đồ không quá chắc chắn hỏi nam nhân trước mặt: "Chỗ này? Đi về hướng Bắc? hơn 20km? vậy không quá xa..." Nói xong chính mình cũng kịp phản ứng lại, nếu là lái xe thì cũng chỉ mất khoảng 20 phút, nhưng đây là ngọn núi a, không đường không chỉ dẫn, hoàn toàn dựa vào hai cái đùi.

Trang Châu nháy mắt nhụt chí: "Xe đạp cũng không thể đi?"

Nam nhân trung niên ngồi cạnh bàn đá đối diện thực khó xử mà lắc đầu: "Ra khỏi thôn một đoạn còn có thể đạp xe nhưng xa hơn nữa thì không được. Trong rừng rất rậm rạp, không đi xe được, vẫn phải có người đẩy."

Trang Châu nghĩ thầm, đoạn đường kia đích xác phải dựa vào hai cái đùi, thực rất lao lực.

"Nếu không cậu cứ chờ ở đây hai ngày nữa," nam nhân tự xưng là đại biểu cữu của Đông Chí vỗ vỗ vai hắn an ủi nói: "Cậu chưa từng lên núi, nếu lạc đường sẽ rất phiền toái."

Trang Châu nhìn Hắc Đường cùng ba con mèo đang ngã trái ngã phải ở giữa sân, nhịn không được thở dài. Đi suốt mấy ngày đường, đám miêu miêu cẩu cẩu nhà mình đều có chút uể oải. Đặc biệt là Hắc Đường, trước kia tuy rằng cũng thường dẫn nó ra ngoài chơi đùa nhưng cho tới bây giờ đều không mệt như vậy, cả

ngày đều ở trên xe, nếu không phải có ba con mèo này làm bạn, nó đã sớm buông tay mặc kệ.

Đại biểu cữu còn nói: "Đông Chí trước khi đi cùng nhóm học sinh đã dặn người trong thôn, nếu ngày thứ ba còn chưa trở lại, người trong thôn sẽ cử người đi tiếp ứng. Cúng chính là hai ngày sau. Cậu vẫn nên đợi bọn họ trước, nếu không sẽ phiền toái lắm." đại biểu cữu nghĩ nghĩ, sợ cậu thanh niên này nhàn ngốc lại suy nghĩ linh tinh, liền vươn tay chỉ chỉ một góc vườn trống: "Đông Chí trước khi đi đã hứa giúp tôi dọn khu đất này, mới làm được một chút, nếu cậu nhàn rỗi vừa lúc làm hộ giúp nó đi. Mà đất vẫn có chút đóng băng, nhưng trên mặt vẫn luôn phủ nệm rơm giữ ấm, hẳn là không khó cuốc."

Trang Châu: "…"

Đại biểu cữu thực hiểu sách lược đánh một gậy liền cấp ngon ngọt, sau khi an bài việc chân tay liền bắt đầu lấy mỹ thực ra trấn an: "Sáng nay Lục thúc mới vừa giết một dê, do tự tay ông ấy nuôi, thịt rất ngon. Buổi tối chúng ta nấu dê ăn."

Trang Châu bất đắc dĩ: "Dạ, cám ơn biểu cữu."

Đại biểu cữu vui tươi hớn hở rời đi.

Trang Châu đối với mấy cái nông cụ để ở góc tường bắt đầu trầm tư suy nghĩ, xới đất thì dùng dụng cụ nào có hiệu suất cao?

ở một đầu khác tiểu viện, Hắc Đường ghé vào gốc đại thụ ngủ say như chết, ba con mèo ghé vào cạnh đó nằm phơi nắng.

Tiểu Xám vẻ mặt thành khẩn gặm một túi đựng đồ ăn tới đổ ra trước mặt hai con mèo già: "Đây là chút đồ ăn bọn em mang tới từ trong thành phố, hai vị lão tỷ tỷ nếm thử."

Hai con mèo già lười biếng liếc nhìn nó, cảm thấy mấy tiểu tử ngoại lại này cũng coi như biết lễ nghĩa.

Tiểu Xám dùng móng vuốt giữ lại Tiểu Dạng Nhi đang rục rịch, còn phải chú ý tới cả Bồi Tây manh động: "Bọn em tới tìm người, ừm, cũng coi như đi thăm thân đi. Hai ngày trước nơi này có phải có một người thanh niên trẻ tuổi tới không? Cao cao, bộ dạng rất đẹp ấy?"

Lão miêu giáp meo meo đáp: "Chính là cậu thanh niên có thể nói chuyện với lão thử kia sao, gặp qua, gặp qua. Nhưng hiện tai cậu ta không ở đây, cậu ta đã đi cùng mấy đứa nhỏ ở Đông viện vào núi rồi."

Lão miêu ất bổ sung: "Bọn họ muốn tới phía Bắc Ma Bàn lĩnh, chắc cũng phải hai, ba ngày nữa mới về được."

Tiểu Dạng Nhi nóng vội hỏi: "Ma Bàn lĩnh ở đâu? Có dễ tìm không?"

"Dễ tìm." Lão miêu giáp liếm liếm móng vuốt, đối với một con mèo suốt ngày chạy nhảy trong núi mà nói chỗ nào cũng dễ tìm: "Chỗ đó có một cái miếu sơn thần, là nơi bọn họ qua đêm."

Tiểu Xám hỏi rõ ràng lộ tuyến xong, quay lại hỏi hai tiểu đồng bọn của mình: "Chúng ta ở chỗ này chờ anh ấy hay đuổi theo tìm xem?"

"Đương nhiên là đuổi theo tìm xem." Tiểu Dạng Nhi vội vàng phản bác: "Ở chỗ này chờ thì có ý nghĩa gì?"

Bồi Tây cũng tràn ngập tò mò đối với chuyện du sơn: "Đông Chí nhất định sẽ giật mình cho mà coi, khẳng định thế."

Tiểu Xám có chút do dự không quyết, vừa rồi khi nam nhân trung niên kia nói chuyện với Trang Châu, nó cũng nghe được: "Ông ấy nói Đông Chí tối mai sẽ về, chúng ta có thể sẽ bị lạc."

"Sẽ không." Tiểu Dạng Nhi trả lời thập phần khẳng định: "Em ngửi thấy mùi Đông Chí, không nhầm được."

Bồi Tây gật đầu đồng ý. Bọn Tiểu Dạng Nhi có cái mũi rất thính, ít nhất so với ngốc cẩu Hắc Đường chỉ biết làm nũng kia tinh hơn rất nhiều.

"Ở đây chờ thì đến tối mai mới có thể gặp," Tiểu Dạng Nhi có chút nóng nảy đi lòng vòng trong sân: "Còn chúng ta đi tìm một chút là có thể gặp được."

Tiểu Xám nhìn nó, lại nhìn Bồi Tây hưng trí bừng bừng: "Hai đứa đều nghĩ như vậy?"

Hai tiểu tử đồng loạt gật đầu.

"Vậy được rồi." Tiểu Xám lắc lắc nửa cái đuôi: "Chúng ta cùng hành động, cũng không được tách nhau ra ở trên núi."

Trang Châu vừa không để ý, ba con mèo đã không thấy đâu. Quay đầu nhìn Hắc Đường vẫn đang nằm bẹp dưới gốc cây ngủ say như chết.

Trang Châu lòng như lửa đốt bỏ cái xẻng lại trong viện, đi khắp nơi tìm một vòng, trừ bỏ hai con mèo già vẫn lười biếng nằm dưới gốc đại thụ ra căn bản không thấy một cọng lông mèo nào khác. Hắn bỗng nhiên cảm thấy tình cảnh trước mắt này có chút quen thuộc, không phải lần trước hắn đưa ba con mèo tới bệnh viện thăm Đông Chí, cũng bị chúng nó bỏ rơi như vậy hay sao. Chúng nó tự có biện pháp tìm được Đông Chí, Trang Châu vừa nghĩ như vậy, ngược lại có chút tức giận mấy vật nhỏ đó không nghĩa khí. Hắn tốt xấu cũng coi như đưa chúng nó đi, cư nhiên ngay cả một câu nói cũng không thèm lưu lại liền biến mất.

Mảnh đất góc vườn kia không rộng lắm, Trang Châu mất một ngày cuốc hết một lần. Càng về sau việc nhà nông làm càng quen tay, càng làm càng có trật tự, còn nghĩ sau khi trở về Tân Hải cũng phải trồng

trọt khu vườn nhà mình một phen, bón chút phân, gieo chút hoa hoa cỏ cỏ, chờ tới xuân về hoa nở khắp vườn, sau đó dựng thêm một cái chòi để Đông Chí có thể ngồi ở trong đó vừa ngắm hoa vừa vẽ tranh. Còn đám miêu miêu cẩu cẩu nhà mình có thể ngồi cạnh em ấy, vừa tưởng tượng đã thấy khung cảnh đó tốt đẹp biết bao.

Thịt dê buổi tối thực mỹ vị, Trang Châu có tâm sự nên dù đồ ăn có ngon đến mấy cũng có chút không dậy nổi tinh thần. Hắc Đường đã khôi phục lại từ đả kich nặng nề khi vừa tỉnh dậy phát hiện nhóm miêu miêu đã bỏ rơi mình, sung sướng gặm một cái xương dê miệng đầy dầu mỡ.

Đại biểu cữu tiếp tục an ủi Trang Châu: "Tối mai là bọn họ sẽ trở lại, đừng sốt ruột."

Trang Châu mặt không đổi sắc gật đầu: "Không sốt ruột."

"Vườn nhà tôi cũng đang cần phải cầy lên, vừa lúc cậu qua giúp tôi một tay." Đại biểu cữu liếc mắt nhìn sắc mặt Trang Châu một cái: "Cũng tương tự như bên này thôi, vườn nhà tôi còn có lều che, không bị đóng băng. So với bên này dễ làm hơn nhiều. Cả ngày đảm bảo có thể xong."

Trang Châu: "…"

Đại biểu cữu tiếp tục dụ dỗ: "Trong hầm đông lạnh nhà tôi còn một cái chân lợn rừng. Buổi tối sẽ nướng cho cậu ăn. Đảm bảo người thành phố các cậu chưa từng được ăn món ngon như vậy đâu."

Trang Châu: "…"

Được rồi, được rồi, vị đại biểu cữu này làm những chuyện như vậy chỉ là muốn trấn an hắn mà thôi. Nhưng vì sao trong lòng hắn vẫn cảm thấy nghẹn khuất thế này?!

Cảm giác nóng lòng như lửa đốt này khiến hắn đứng ngồi không yên, có phải đây chính là cảm giác sống một ngày bằng cả một năm người ta hay nói đó không?

Trang Châu cuốc xong mảnh vườn trồng rau của nhà bà dì Đông Chí, lại cày xong vườn nhà đại biểu cữu, ăn xong thịt dê hầm, lại ăn hết chân lợn rừng nướng cùng hai bát mì, chạng vạng ngày thứ hai rốt cục cũng chậm rãi lết tới.

Trang Châu đi theo mấy nam nhân canh giữ ở đầu thôn, vừa chia sẻ với họ mấy điếu thuốc vừa lo âu bất an nhìn chăm chăm về phía cuối con đường. Chó giữ nhà trong thôn xa xa gần gần mà sủa ầm lên, đại biểu cữu cười nói: "Tới rồi."

Trang Châu đi theo đoàn người trong thôn tiến lên đón tiếp, quả nhiên không bao xa trên sơn đạo liền thấy một nhóm người đang đi về phía này. Đi đầu là một học giả, bên người đi theo một nhóm học sinh trẻ tuổi, ai nấy vẻ mặt đều như đưa đám.

Ánh mắt Trang Châu đảo một vòng trên đám người, trong lòng lộp bộp một chút.

Đại biểu cũu cũng sửng sốt, gân cổ họng hỏi: "Đông Chí đâu?!"

Sau một đêm trải qua trong miếu sơn thần, Đông Chí ngủ không an ổn. Cho dù thân đang trong mộng nhưng loại cảm giác phụ cận ẩn giấu cái gì hoặc người nào cứ bám riết lấy anh, khiến anh vô cùng bất an, lại có chút chờ mong kỳ quái. Anh từng hỏi Đản Đản, nó nói trong rừng không có người, anh mới an tâm trở về ngủ tiếp, hiện tại ngẫm lại, thời gian đó anh cảm thấy bản thân thực bình tĩnh, có lẽ người rình rập quanh bọn họ quả thật không còn ở quanh đây.

Ngủ không ngon, sáng sớm Đông Chí mang hai con mắt gấu mèo hữu khí vô lực ăn điểm tâm. Các học sinh phân chia tổ anh cũng không lưu ý nghe, chờ tới khi mọi người bắt đầu ra ngoài, anh mới kịp phản ứng Khổng giáo sư phân anh vào nhóm thứ tư chuyên môn phụ trách giữ đồ quan trọng — gồm một nam sinh và một nữ sinh, nhìn qua thể lực không bằng anh, hơn nữa hai người bọn họ còn phải phụ trách thu giữ vật mẫu, việc dùng tới thể lực chỉ có thể giao cho thường dân là anh làm.

Nhiệm vụ của tổ thứ tư là phụ trách thu thập tiêu bản các loại cây phụ cận cùng nham thạch. Đông Chí chưa thấy ở phụ cận xuất hiện loại chim lông trắng mỏ đỏ như trong ảnh chụp trên điện thoại của Tằng Quyên, nhưng người trong thôn khẳng định nói trên núi có loại chim này, Khổng giáo sư cũng nói qua loại chim nhỏ này hi hữu thích sinh hoạt trong rừng.

Trên lưng Đông Chí ngoài ba lo của mình anh còn đeo thêm hai cái balo của hai cô cậu học trò kia. Nhưng chuyện này cũng không gây trở ngại việc anh cầm máy chụp hình. Nhóm học sinh dừng tại chỗ trong chốc lát, anh cũng nhân dịp đó mà chụp được không ít cảnh đẹp vừa ý.

Mỗi tổ cách nhau không quá xa. Trên núi không có tín hiệu di động, chỉ trông vào mấy chiếc bộ đàm liên hệ. Đông Chí nghe không hiểu mấy thuật ngữ chuyên nghiệp của bọn họ, liền tránh ra xa một chút, tính toán chụp mấy bức viễn sơn.

Cành khô xám nâu, tuyết trắng phủ xa xa trên đỉnh núi, cùng bầu trời cao xanh biếc, qua ống kính của anh bày ra mỹ cảm sinh thái nguyên thủy hoàn toàn không vướng chút ô nhiễm.

Đông Chí đặt chế độ hẹn giờ trên máy ảnh, lấy sẵn khung hình dưới tàng cây, xa xa phía sau là đỉnh núi, còn anh lui về sau hai bước, giơ tay về phía máy ảnh, vừa rồi anh đã nhìn qua, từ góc độ đó có thể lấy được cả cảnh tuyết phong. Nhưng khoảng cách giữa anh và máy ảnh quá gần, nói không chừng chỉ có thể chụp được hai cái đùi.

Đông Chí lùi về sau bước qua lùm cây cao cỡ nửa thân người, lùi lại mấy bước cảm thấy không sai biệt lắm, vừa định hướng về phía màn hình lộ ra khuôn mặt tươi cười đã cảm thấy dưới chân trơn trượt, cả người ngã ngửa ra sau rớt xuống. Nơi này là một đoạn sườn dốc bị lùm cây che chắn, từ xa căn bản không nhìn thấy. Đông Chí tựa như cái thùng bia cứ thế lăn tròn xuống dưới, cảnh sắc trước mắt trời đất đảo lộn, chờ tới khi anh dừng lại, chỉ cảm thấy trước mắt sao bay đầy trời, đầu óc toàn tiếng chim hót ríu rít.

Đông Chí thất tha thất thểu bám cây ngồi dậy, cảnh sắc trước mắt dần trở nên rõ ràng.

Đông Chí hít một ngụm khí lạnh, trong nháy mắt cảm thấy mình đã xuất hiện ảo giác. Ngay khi anh phủi hết bụi đất bám lên người, ngẩng đầu lên lại thấy một nòng súng săn chĩa thẳng vào đầu mình.

68. Chương 68: Máy Ảnh

"Chính là nơi này." Nam sinh lúc trước được phân vào cùng một tổ với Đông Chí chỉ vào con dốc ẩn sau lùm cây, lộn xộn kể lại: "Em và Tiểu Lý ở đằng kia chỉnh sửa tiêu bản, thầy Lăng chụp ảnh ở phụ cận, em còn nghe thấy tiếng bước chân của thầy ấy, thật đó, ngay tại chỗ kia… bọn em tìm mãi không thấy thầy ấy, đợi trong chốc lát cũng không thấy thầy ấy trở về. Sau đó tới thời gian hẹn tập trung của Khổng giáo sư, Tiểu Lý đoán thầy ấy đã đi trước, kết quả trở về lại thấy, balo của thầy Lăng vẫn còn ở đó, người căn bản không thấy về…"

Bây giờ là mùa đông, đến tối nhiệt độ trên núi sẽ giảm mạnh xuống 00C có khi còn xuống tới -300C. Nếu Đông Chí xảy ra chuyện gì bị mắc kẹt trong rừng, nếu một mình trải qua một buổi tối trên núi khả năng sẽ bị đông chết.

Trang Châu trên mặt cứng ngắc, nội tâm vô cùng sợ hãi cùng lo âu hoàn toàn chiếm cứ.

Cả chiều hôm qua không gặp, đến tối mọi người trở lại miếu sơn thần mới chứng thật không thấy bóng dáng Đông Chí đâu, nhưng tới đêm, lại là thâm sơn cùng cốc hoàn toàn không quen thuộc hoàn cảnh, Khổng giáo sư không có khả năng dẫn học trò ra ngoài tìm người. Sáng sớm hôm nay đã chạy về thôn cầu viện, đường cũ lộn trở về, cho tới giờ cách thời gian Đông Chí bị mất tích từ hôm qua đã qua hai mươi mấy tiếng đồng hồ. Mà dưới chân núi cảnh sát ít nhất cũng phải trưa mai mới có thể tới nơi.

Trang Châu đứng ở một chỗ cách bọn họ một khoảng, ý đồ thông qua cảnh sắc chung quanh xác định hướng Đông Chí có thể đi. Lão Triệu và hai vị biểu cữu của Đông Chí chia mọi người thành mấy nhóm, tản ra chung quanh tìm người. Trang Châu hiện tại đầu óc đều là suy nghĩ Đông Chí có thể bị thương, bị mắc kẹt ở một chỗ nào đó trong rừng không. Sắc trời càng ngày càng tối dần, nếu trước khi trời tối hẳn không tìm được, qua đêm thứ hai, khả năng sống sót của Đông Chí liền càng trở nên xa xôi.

Bảy giờ tối, nhóm của đại biểu cữu phát hiện máy chụp ảnh của Đông Chí ở dưới một gốc cây. Thứ này không lớn, chung quanh lại có nhiều bụi cỏ lá rụng phủ kín, nếu không phải do vỏ kim loại phản xạ ánh đèn pin chắc sẽ không có ai phát hiện ra. Máy chụp hình đã hết pin, may trong balo Đông Chí còn có hai cục pin dự phòng.

Xem lại ảnh chụp lưu trong máy, thực dễ dàng thấy đoạn video cuối cùng kia. Hình ảnh Đông Chí hướng về phía màn hình vẫy vẫy tay, ngây ngô cười lẩm bẩm: "Hay nên lùi ra sau thêm chút nữa? Có thu được khuôn mặt đẹp trai của mình không nhỉ?"

Trang Châu không chuyển mắt nhìn chằm chằm người thanh niên đang tươi cười sáng lạn trong màn hình, trong lòng tựa như bị kim đâu đau đớn.

Sau đó Đông Chí khoa chân múa tay, lấy một tư thế cực kỳ khôi hài thét chói tai ngã lăn xuống vách núi. Từ máy chụp hình không nhìn thấy tình cảnh dưới vách núi, nhưng vẫn có thể ghi âm tiếng động phát ra: tiếng kêu nghẹn tại cổ họng của Đông Chí, tiếng cành cây khô khốc bị gãy giòn vang, tiếng đá vụn lăn xuống lạo xạo cùng với tiếng động có chút trầm đục ở cuối cùng.

Đại biểu cữu đúng lúc đè bả vai Trang Châu: "Triền núi kia không cao, chưa tới ba thước. Dưới sườn núi không có người, mai chúng ta sẽ qua đó tìm." Về phần dấu vết người lăn xuống, ánh sáng quá mờ, bọn họ không nhìn ra được cái gì.

Qua hình ảnh yên lặng bọn họ nghe thấy một số tiếng động kỳ quái phát ra: tiếng bước chân, tiếng nam nhân chửi tục cùng với…tiếng lôi kéo vật nặng. Thanh âm nghe qua rất mơ hồ, nhưng bởi vì ngọn núi rất yên tĩnh, tiếng nói chuyện mơ hồ có thể nghe thấy. Tựa hồ là có vài người đang nói chuyện, họ dùng một loại phương ngôn Trang Châu chưa từng nghe bao giờ.

"Dưới dốc có người?!" Trang Châu cảm thấy không tin được: "Bọn họ nói cái gì?"

"Không phải khẩu âm chỗ chúng ta." Lão Triệu vội vàng giải thích, bắt đầu dịch tiếng nói phát ra từ trong máy ảnh: "Bà nó có người rớt xuống từ trên núi… Tiểu bạch kiểm… là thằng nhóc trong đám học sinh kia…đã thấy chúng ta… không thể thả… giết người con bà nó, mày làm như giết người như giết heo vậy…bên kia còn có người, giết nó sao thoát thân… trước mang đi… trói chặt vào…"

Mấy người hai mặt nhìn nhau. Trang Châu trong lòng cũng không biết là nên thấy may mắn hay nên lo lắng. Điều này ít nhất chứng minh hiện tại Đông Chí không bị đông chết ở bên ngoài, nhưng rơi vào trong tay đám người thân phận không rõ còn mang theo cả súng, có thể sống sót bao nhiêu?!

"Làm sao bây giờ?" Khổng giáo sư trong lòng càng lúc càng lo sợ. Ít nhất Đông Chí là người thành niên, ở đây còn có nhiều thân thích, nếu như bị bắt là một trong số học sinh của ông, vậy ông biết nói thế nào với người nhà học sinh đây?

Trang Châu vuốt ve nhiều lần máy ảnh của Đông Chí: "Giờ tạm thời không xuống núi, kẻo phá hủy hiện trường, chờ tới trời sáng tôi tới phụ cận tìm xem có thể tìm ra được manh mối gì không. Đại biểu cữu ở lại chờ cảnh sát."

Khổng giáo sư vội nói: "Tôi đi với cậu." Các học sinh của ông hiện tại đều đã an toàn ở lại trong thôn, ông có thể giúp đỡ một tay tìm kiếm cùng với chàng trai trẻ này.

Tiểu biểu cữu nói: "Hai ngày nay các ông đã leo núi không ít rồi, vẫn nên ở lại chờ cảnh sát tới đi. Tôi cùng cậu Trang đi xuống, đường này tôi quen thuộc."

Trang Châu gật đầu: "Được." hắn là người trưởng thành, ít nhất xảy ra chuyện hắn cũng sẽ không giận chó đánh mèo với người khác. Nhưng Đông Chí đi cùng bọn họ xảy ra chuyện, muốn nói trong lòng không có khúc mắc là không có khả năng.

Đông Chí cũng không biết khi té có bị thương không, trong video không nghe thấy giọng em ấy, cũng không biết có phải bị ngất không. Không biết mhững tên đó đối xử với em ấy như thế nào…

Trang Châu càng nghĩ càng thấp thỏm lo âu, thẳng tới khi sắp nghỉ ngơi, nhìn thấy Hắc Đường một mực cọ cọ bên người mình mới kịp phản ứng, Hắc Đường tuy rằng chưa từng trải qua huấn luyện chuyên nghiệp nhưng tốt xấu gì nó cũng là chó, khứu giác so với người linh mẫn hơn rất nhiều, có thể dùng nó để tìm manh mối không?

Hắc Đường không hiểu ra sao, chỉ cảm thấy ánh mắt cha nó thực quái dị, vừa tràn ngập kì vọng vừa giống như có chút lo lắng.

Hắc Đường mê muội, đây là có chuyện gì?

Còn có, cáo trạng tinh đi đâu rồi? sao ai cũng bảo không thấy anh ta? Anh ta không thấy, ba con mèo anh ta mang tới cũng không thấy, bọn họ có phải đã đi cùng nhau không? Hắc Đường bất an lắc lắc cái đuôi. Nó trước kia từng nghĩ nếu cáo trạng tinh biến mất thì hay quá rồi, nhưng từ khi anh ta rời đi, nó lại chưa từng nghĩ như vậy. Trên thực tế, mỗi ngày nghe ba con mèo nhắc tới Đông Chí, nó cũng có chút nhớ anh ta.

Trang Châu vuốt vuốt đầu nó lẩm bẩm: “Tuy rằng con chưa từng trải qua huấn luyện nhưng cha tin tưởng con, con trai. Hai chúng ta quyết không chịu thua kém, tranh thủ đưa em ấy bình an trở về được không?!”

Hắc Đường vẫy vẫy đuôi, là muốn đi tìm cáo trạng tinh và nhóm miêu miêu sao?

Trang Châu nói xong hai mắt liền đỏ hoe, hắn cụng trán với Hắc Đường: “Nếu không tìm thấy em ấy, cha nên làm gì bây giờ?”

Hắc Đường liếm liếm mặt cha mình, không có việc gì, tìm không thấy thì tiếp tục tìm, thẳng tới khi tìm được người về mới thôi. Hắc Đường không xác định nghĩ, nó còn muốn cáo trạng tinh mua thịt bò cho nó, còn dẫn nó ra ngoài đi dạo mỗi ngày, về sau nó sẽ không khi dễ anh ta nữa.

Còn cả ba con mèo con kia nữa. Đã quen mỗi ngày cùng ba tiểu tử kia nháo ầm ĩ bên người, thình lình chỉ còn lại một mình, nó thật đúng là có chút trống trải không quen. Hắc Đường u buồn suy nghĩ, cũng không biết tụi nó đã đi đâu rồi, trước khi đi cũng không thèm nói một tiếng. Nơi này hoang sơn dã lĩnh, nếu thật sự lạc đường thì làm sao…

Aiz, thật khiến người ta lo nghĩ.

Lúc Đông Chí bị té xuống đã bị thương ở chân, cổ chân sưng phù sắp to hơn bắp đùi. Lại bị đám người kia một đường đi nhanh liên tục, cảm thấy chân mình sắp rụng rời. Chờ tới khi bầu trời tối đen, đoàn người cuối cùng cũng dừng lại.

Đông Chí một đường đều bị bịt mắt, cũng không biết đã đi hướng nào, chỉ biết đi vào càng sâu trong rừng so với miếu sơn thần, nơi này hoàn toàn không có đường đi. Từ tiếng bước chân cùng tiếng nói chuyện phán đoán, đám người này có ít nhất 6, 7 người, đều là nam nhân bưu hãn, còn có súng, ngữ điệu nói chuyện đè nặng thanh âm, khẩu âm khác hẳn người Thạch Lựu thôn, không biết là phương ngữ ở đâu. Đông Chí có thể miễn miễn cưỡng cưỡng giao lưu với người Thạch Lựu thôn, nhưng những người này nói anh cơ hồ nghe không hiểu gì hết.

Lúc Đông Chí bị dí súng vào đầu đã từng hoài nghi, đám người này có thể là thợ săn trên núi cũng có khả năng là tộc nhân của mình hay không. Cho nên khi bọn hắn thô lỗ túm cổ áo anh kéo lên, anh thậm chí không chút giãy dụa. Đương nhiên thái độ anh phối hợp cũng khiến đám người kia đối với anh dần buông lỏng đề phòng, còn cho rằng học sinh tay không tấc sắt căn bản không là gì đối với đám nam nhân bọn họ, sau khi lục soát người, tùy tiện rút ví lấy tiền ra liền coi như xong. Không ai phát hiện ở trong ống giày Đông Chí còn cất giấu một con dao.

Một đường đi tới, Đông Chí trong lòng dần sinh hoài nghi. Nếu những người này là người miền núi đi săn thú, mặc dù muốn trốn tránh người khác cũng tuyệt đối sẽ không có tư thái đề phòng nghiêm mật như vậy. Hơn nữa khi có một người mở miệng nói về lộ tuyến đường đi, Đông Chí lập tức nghe ra gã tuyệt đối không phải người địa phương, ngữ điệu nói chuyện của gã rõ ràng mang theo khẩu âm không được tự nhiên như của người dân tộc vùng biên giới học nói tiếng địa phương.

Một gã thuộc nơi khác, còn mấy tên còn lại tương đối quen thuộc đối với ngọn núi này, như vậy nhóm người này lên núi là có mục đích gì?

Đông Chí trong lòng khó nén thất vọng. Anh cũng biết, tộc người hơn hai mươi năm trước ở sâu trong núi, nào có khả năng để anh lên núi là có thể gặp được, chính là hy vọng được gặp tộc nhân của mình hoàn toàn đổ vỡ, khiến anh cảm thấy vô cùng mất mát.

Chỗ những người này đặt chân, tựa hồ là một cái nhà hầm bị bỏ hoang, Đông Chí tay chân bị trói chặt, nhưng khi ngã ngồi xuống đất vẫn thực lưu ý vụng trộm sờ soạng đồ vật chung quanh. Mặt đất tuy rằng bám đầy bụi đất nhưng thực bằng phẳng, giống như có người tỉ mỉ sửa sang qua. Hơn nữa nghe đối thoại của những người bên ngoài, đặc biệt là gã nam nhân có khẩu âm vùng biên kia, bọn chúng tựa hồ đã ở trên núi được hai, ba ngày rồi.

Đông Chí vẫn luôn cảm thấy giác quan của mình so với người khác sắc bén hơn một chút, hiện giờ cuộn mình trong nhà hầm lạnh như băng còn ngửi được mùi máu tươi thản nhiên không biết truyền tới từ đâu, lần đầu anh cảm thấy hối hận khi mình có thể chất đặc biệt như vậy. Đông Chí ban đầu hoài nghi đám người kia là đang giết động vật nấu để ăn, lại lập tức phát hiện những người này rõ ràng sợ ở trên núi đốt lửa sẽ khiến người ta chú ý, quả thực hận không thể ăn món lạnh mới tốt. Như vậy mùi huyết tinh ngửi thấy rõ ràng như vậy, hiển nhiên do một nguyên nhân đặc biệt khác.

Những người này cảnh giác thực mạnh, trừ bỏ lấy rượu cồn đốt để đun nước sôi pha mì ăn, căn bản không dám nhóm lửa. Mì ăn liền, lạp xưởng, lương khô là cơm chiều của bọn họ. Đều là những thứ không ai muốn ăn nhưng đối với người bị đói bụng cả ngày mà nói vẫn có lực hấp dẫn lớn lao. Hơn nữa khi bọn họ ăn, còn thập phần ân cần cơi bỏ dây trói trên tay và lưng Đông Chí.

Đông Chí cố sức tháo cái khăn che mặt nhìn không ra màu sắc trên mình xuống. Dựa theo ánh sáng ngọn

nến cạnh cửa sổ không quá hai tấc nhìn quanh, Đông Chí thấy mình quả nhiên đang ở trong một cái nhà hầm cũ nát.

Giúp cậu cởi bỏ khăn che mặt là một nam nhân dáng người thập phần gầy yếu, gã một tay cầm mảnh vải, một tay cầm cái cặp lồng cũ mèm. Nhưng đôi mắt kinh ngạc nhìn hòn đá vô danh đeo trên cổ Đông Chí lộ ra ở cổ áo bánh tô hé mở, trong mắt tràn ngập hoài nghi cùng sợ hãi.

Hết chương 68

69. Chương 69: Đản Đản

Đông Chí theo tầm mắt cậu ta nhìn thấy tảng đá lộ ra từ cổ áo, tim khẽ đập mạnh: "Cậu biết thứ này?"

Thanh niên đưa cơm không biết có nghe hiểu vấn đề của anh hay không, mà thần sắc kích động liếc mắt nhìn anh một cái, bỏ lại cặp lồng bước nhanh ra ngoài. Nhìn bóng lưng cậu ta, giống như có chút hương vị chạy trối chết.

Đông Chí vuốt ve hòn đá trước ngực, trực giác cảm thấy nơi này có chút quái dị. Bất luận cậu ta có biết đồ vật này hay không, nhưng nhìn thần sắc kia khẳng định cậu ta đã từng nhìn thấy. Đông Chí có chút tiếc nuối nghĩ, nếu có thể nói chuyện kỹ càng tỉ mỉ với cậu ta được thì tốt rồi, nói không chừng thật sự có thể hỏi thăm được tin tức gì đó.

Nhà hầm tuy rằng cản gió nhưng không nhất định có tác dụng giữ ấm, nhưng dù sao hiện tại chính là một mùa đông khắc nghiệt, bên cạnh Đông Chí ngay cả một cái bếp lò cũng không có, anh lại là một cư dân thành phố đã quen mùa đông sống trong máy sưởi máy điều hòa, nên điều kiện khắc nghiệt thế này mà ngủ được quả thực không có khả năng. Anh vốn nghĩ có nên thừa dịp đêm tối thế này mà nghĩ cách chạy trốn hay không, nghĩ nghĩ mình lại không biết đường, nơi này thâm sơn rừng già, cho dù chạy thoát cũng sẽ bị đông chết. huống chi anh có thể chạy trốn nhanh hơn viên đạn sao?

Đây là tính mạng của một con người, Đông Chí cảm thấy bọn chúng sẽ không tiếc rẻ gì tính mạng người khác, thâm sơn rừng già như vậy thật muốn đem xác mình ném ở đây, có lẽ một tháng, hai tháng, một năm, hai năm mới có người tìm được. Đông Chí nhớ rõ dì mình nói hồ ly trên núi này có bộ lông cực kỳ xinh đẹp, đám người này tám chín phần là nhằm vào cái đó mà tới. Chờ tới khi bọn chúng săn đủ số lượng, liệu có khả năng sẽ thả mình đi không?

Đương nhiên, điều này càng khiến hy vọng được thấy tộc nhân của mình càng ngày càng xa vời. Nghĩ tới nghĩ lui, vẫn là ném mình xuống vách núi, hoặc đánh ngất ném ở một góc rừng nào đó để mình tự sinh tự diệt còn có khả năng cao hơn một chút.

Đông Chí ủ rũ cầm cái cặp lồng không biết có được rửa sạch không đưa lên trước mặt, nhắm mắt gắp đống mì đã sắp trương phình lên cố sống cố chết nhét vào miệng ăn. Vừa ăn vừa tìm vui trong đau khổ suy nghĩ, có thể chia đồ ăn cho mình thế này, ít nhất đám người kia còn chưa muốn bỏ mặc mình đói chết.

Những người này không định để anh đói chết nhưng cũng không định để anh thấy thoải mái. Phòng bên cạnh cách một cánh cửa hé mở được đốt lửa sưởi ấm còn anh bị ném bên này không ai để ý tới. Chỉ qua một khe cửa chật hẹp thường thường có người liếc mắt lại xem đề phòng anh xảy ra chuyện gì.

Ăn xong mì trong cặp lồng, Đông Chí tay chân lại bị trói. May mắn ban ngày đã lục soát toàn thân một lần, có chủ quan lần trước, những người này không nghĩ tiếp tục lục soát nữa. Nhưng tay chân cũng không thể hoạt động, con dao giấu trong ống giày cũng không thể dùng. Điều này khiến Đông Chí phát sầu.

Mà ngồi không lại rất lạnh, Đông Chí thử dùng cả tay cả chân lết tới gần cửa, gần đống lửa vẫn có thể ấm hơn một chút, anh cũng không muốn nửa đêm bị đông chết trong này.

Ánh lửa từ khe cửa chật hẹp hắt tới, chỉ nhìn thấy thôi cũng đã cảm thấy trên người ấm áp. Đông Chí thật cẩn thận tiến đến cạnh cửa, thử đem khe cửa đẩy ra lớn hơn một chút. Anh cũng không dám chọc giận những người này, chỉ dám làm tới như thế mà thôi. Nương theo ánh lửa nhìn ra ngoài, đối diện anh là nam nhân có khẩu âm vùng biên, trông khoảng bốn mươi tuổi, da ngăm đen, đôi mắt sắc bén lộ ra vài phần ngoan độc, trong tay cầm một con dao thi thoảng hơ lên đống lửa. Đông Chí cố sức ghé đầu lại, ý đồ muốn nghe rõ những gì gã đang nói.

"…Tỉ lệ… Lô hàng này… tính tiền mặt…"

Đông Chí cau mày, này là có ý gì? Chia của sao?

Mũi chân anh hơi bị đè xuống, giống như có vật gì trèo lên, Đông Chí không phòng bị giật mình hoảng sợ, mu bàn chân run lên, đem cái đống thịt kia hất ra xa.

Cách đó không xa trong góc phòng truyền tới tiếng thét chói tai, thanh âm mỏng manh, mang theo càng nhiều là ủy khuất.

Đông Chí trợn tròn mắt nhìn cái cục bông xám đen đang lăn lăn về phía mình, trong lòng cảm thấy vừa mừng vừa lo: "Đản Đản? sao em lại chạy tới đây?"

Chuột con ủy khuất vươn móng vuốt ra nhìn anh: "Đau."

Đông Chí áy náy: "Thực xin lỗi, anh không cố ý, anh đang nghe lén bọn chúng nói chuyện, không biết em tới."

Chuột con đi tới chân anh, ló đầu ra ngoài cửa nhìn nhìn, đại khái nhìn thấy những thứ mình không hứng thú liền rụt đầu lại, lắp bắp hỏi anh: "Sao anh lại ở đây? Em tới miếu không tìm thấy anh, ngửi thấy mùi anh liền chạy tới đây. Nửa đường còn đụng phải một con mèo cụt đuôi, suýt chút nữa bị ăn, làm em sợ muốn chết!"

Đông Chí trong lòng khẽ động, cơ hồ cho rằng nó vừa nhắc tới Tiểu Xám. Nhưng ngay sau đó anh liền xóa

bỏ nghi ngờ vô căn cứ này, nơi này cách Tân Hải hơn ngàn km, hơn nữa còn đang ở trong núi sâu, Tiểu Xám sao có khả năng chạy tới đây được. Lúc này chắc tụi nó đang ở trong ổ chó nhà Trang Châu ngủ ngon rồi, không biết Hắc Đường thiếu gia quen sống trong an nhàn sung sướng rốt cuộc có chăm sóc tụi nó đàng hoàng hay không.

Đông Chí lắc đầu, thấp giọng an ủi chuột con: "Về sau thấy mèo phải trốn thật xa biết chưa?!"

Chuột con ủy ủy khuất khuất gật đầu.

Đông Chí muốn xoa đầu nó, giật giật tay mới phản ứng lại mình đang bị trói, có chút nhụt chí hỏi nó: "Đản Đản, em biết đường từ chỗ này tới miếu sơn thần không?"

Chuột con thành thành thật thật gật đầu.

Đông Chí nghĩ nghĩ: "Chờ bọn chúng ngủ say, em giúp anh tháo dây thừng…ừm, có thể cắn đứt không?"

Chuột con nghĩ nghĩ: "Có thể."

Đông Chí nhất thời thở phào ra, quả nhiên đường xa có bạn vẫn tốt hơn.

"Những người khác trong miếu sơn thần đã quay trở về thôn chưa?" Đông Chí có chút lo lắng cho nhóm Khổng giáo sư, anh đột nhiên mất tích, không biết có dọa tới bọn họ hay không.

Đản Đản nghiêng đầu suy nghĩ: "Đi rồi, lại trở lại. Còn có một con chó lớn lắm."

Đông Chí cân nhắc trong chốc lát, cảm thấy chắc là Khổng giáo sư quay trở về thôn kêu cứu viện. Về phần chó lớn, trong thôn cơ hồ mỗi nhà đều có nuôi chó, nhà hai biểu cữu của anh cũng có chó rất to, nhưng chúng nó vô cùng hung hãn, Đông Chí cùng chúng nó còn chưa kịp thành lập quan hệ hữu nghị.

"Bọn họ vẫn còn ở miếu sơn thần?"

"Còn." Đản Đản gật đầu: "Họ tìm được một cái hộp nhỏ, bên trong cái hộp có anh. Em ở trên xà nhà cũng nhìn thấy, anh từ trên sườn núi lăn xuống, hét thực to."

Đông Chí: "…"

Đây là tìm thấy máy ảnh đi. Đông Chí não bổ tư thế oai hùng khi mình ngã xuống triền núi, liền một chút lại cao hứng: "Rồi sao?"

Đản Đản thành thật lắc đầu: "Không biết, sau đó em đi dọc sườn núi theo mùi anh tìm tới đây." Nói xong nó lộ ra bộ mặt thèm nhỏ dãi liếm liếm khóe miệng: "Cục tròn tròn ăn ngon còn không?"

Đông Chí thở dài: "Chờ anh về được mới có, em nhìn anh xem, ba lô không có trên người."

Đản Đản có chút tiếc nuối nhìn tay chân anh bị trói chặt: "Chờ anh về cho em ăn cái kia nhé?"

"Đương nhiên rồi." Đông Chí trả lời chắc như đinh đóng cột. Đến lúc này, không uổng công anh đối tốt với nó: "Lòng đỏ trứng tính là gì, anh còn có thịt bò, khoai môn, chân giò hun khói, chờ anh về được đều cho em nếm thử."

Đản Đản lập tức cao hứng: "Giữ lời!"

"Giữ lời!"

Khe cửa bị người ở ngoài đá văng, nam nhân khẩu âm vùng biên thăm dò nhìn vào, tầm mắt hoài nghi thăm dò quét tới quét lui trên người Đông Chí: "Sao mày lại ngồi đây?"

Đông Chí giật giật tay bị trói, thần sắc đờ đẫn nhìn gã miệng lẩm bẩm: "…Thịt bò… chân giò hun khói…"

Gã xem thường lườm Đông Chí một cái, rồi xoay người ngồi trở lại bên đống lửa. Không biết gã nói gì với những người còn lại, cả đám đều bật cười ha hả, tiếng cười tràn ngập chế giễu. Người bị chộp tới bị bọn chúng dọa tới tâm thần thác loạn, điều này khiến trong lòng bọn họ có một loại cảm giác vặn vẹo ưu việt.

Đông Chí trong lòng liều mạng cào tường. Cười đi, cười nữa đi, xem ai mới là người cuối cùng có thể cười.

Lực chú ý của bọn chúng rời khỏi người anh, tiếp tục thương nghị chuyện của chúng. Đông Chí không dám gây ra động tĩnh lớn nào nữa, đè thấp thanh âm hỏi Đản Đản: "Từng thấy đám người kia chưa?"

Đản Đản nhìn đám người hung hãn ngoài kia lại nhìn nhìn anh, do dự lắc đầu: "Những người khác thì không nhỡ rõ nhưng người vừa rồi qua đây nói chuyện đã từng gặp qua."

Đông Chí liếc mắt nhìn nam nhân thần sắc ngoan lệ khẩu âm vùng biên vừa rồi: "Gã từng tới đây? Làm gì?"

"Săn thú." Đản Đản không biết nhớ tới cái gì, khẽ rùng mình một cái, lắp bắp nói: "Nấm nhỏ chính là bị gã bắt đi. Hai mắt bị đánh thành đen xì, huyết lưu đầy đất."

Đông Chí do dự nhìn nó: "Nấm nhỏ là…"

Đản Đản khẽ khụt khịt cái mũi, run run nói: "Nhà Nấm Nhỏ ở phía sau núi. Nó giống Mễ Đoàn đều lớn nhất, nhưng lông mao màu đen. Khi tuyết rơi đầy núi nó bị nam nhân kia đánh chết, gã còn kéo nó vào sơn động, lột… lột da." Nói xong giơ hai móng vuốt lên bịt kín mắt.

Đông Chí tim khẽ đập mạnh. Bọn chúng quả nhiên tới săn trộm, khó trách trong tay đều cầm súng săn. Trước anh còn đoán liệu có phải là tộc nhân của mình tổ chức thành đoàn đi ra săn thú…nếu thật sự là săn trộm vậy lúc rời đi nhất định bọn chúng sẽ không dễ dàng thống thống khoái khoái mà thả mình ra.

"Đản Đản." Đông Chí nhỏ giọng hỏi chuột con: "Anh muốn nhờ em một chuyện."

"Chuyện gì?" Đản Đản mở to hai mắt như hai hạt đầu hỏi lại.

"Em có thể mang đồ vật trên người anh đi tìm Mễ Đoàn không," Đông Chí nghĩ nghĩ: "Bảo Mễ Đoàn tìm dì hoặc đại cữu của anh, sau đó dẫn bọn họ tới chỗ này cứu anh." Anh vốn định bảo Đản Đản tự mình đi tìm đại cữu mình nhưng sau nghĩ lại trong nhà bà dì còn hai con mèo già béo mập…

Chậc, Đản Đản quả thực là một bàn điểm tâm mỹ vị tươi mới đối với chúng nó.

Đản Đản tỉnh tỉnh mê mê gật đầu: "Được, tìm Mễ Đoàn."

Đông Chí cố sức rụt đầu rụt cổ, cuối cùng tháo hòn đá trên cổ xuống, trừ bỏ cái này, trên người anh cũng chỉ còn lại chùm chìa khóa, chùm chìa khóa lại quá nặng, Đản Đản chắc không mang theo được. Lại nói dù có mang đi được thì nhà dì cũng không nhận ra. Mà dây chuyền này là do dì út tự tay đan, bọn họ vừa nhìn là có thể nhận ra.

Đản Đản thực cố sức đem cái dây chuyền kia quấn vài vòng lên cổ mình, sau đó cầm cái hòn đá cơ hồ to bằng nửa cái đầu nó, nghiêng nghiêng lảo đảo chạy đi.

"Em nhớ cẩn thận a," Đông Chí giữa nó lại dặn dò: "Ngàn vạn lần đừng để mèo vồ được!"

70. Chương 70: Diễn Viên Thiên Tài

Vì được ăn điểm tâm thơn ngọt mỹ vị, chuột con Đản Đản không chút do dự chấp nhận lời ủy thác của Đông Chí. Nhưng sau khi ra khỏi nhà hầm liền bắt đầu hối hận.

Hòn đá thực nặng, cơ hồ nặng bằng toàn bộ cơ thể nó vậy, sợi dây kia còn vừa dài vừa cứng, quấn thiệt nhiều vòng trên cổ nó, khi chạy thít vào càng chặt khiến nó thở không nổi. Hơn nữa trên hòn đá còn đan mấy cái tua rua trùng xuống đất khiến nó dẫm phải vấp té lăn tròn mấy vòng.

Đản Đản còn chưa đi hết triền núi liền đã mệt tới độ tứ chi run rẩy, nằm bẹp bên thảm cỏ ven đường thở hổn hển không đứng dậy nổi. Từ khi sinh ra cho tới giờ, đây là lần đầu tiên nó mệt rã rời tới vậy. Điều này khiến nó có chút ảo não, sớm biết hòn đá này nặng như vậy, nó hẳn nên chạy về gọi Mễ Đoàn tới đây trước cho rồi. Mễ Đoàn to hơn nó, càng có nhiều khí lực hơn nó. Có lẽ mình không nên đáp ứng nhanh như vậy, điểm tâm thơm ngọt so với trả giá hiện tại rốt cuộc cái nào đáng giá hơn đây?

Cả đầu óc Đản Đản đều là điểm tâm thơm ngọt, nên hoàn toàn không cảm thấy nguy hiểm sắp từ trên trời giáng xuống. Chờ tới khi nó phát hiện được thì khắp xung quanh đã tràn ngập hương vị nguy hiểm, nó đang bị một cái móng vuốt cường lực liều mạng ấn chặt xuống đất.

Đây là cái tình huống gì?!

Đản Đản sợ tới mức bay mất linh hồn: "Chi?"

Trong bóng tối, một bóng đen chậm rì rì từ phía sau lưng đi lại đây, một đôi mắt lam sắc trong suốt từ trên xuống dưới nhìn Đản Đản, có chút tiếc nuối lắc đầu: "Quá nhỏ, ít thịt như vậy chả bõ dính răng."

Đản Đản cả người hoảng sợ, run run rẩy rẩy cầu xin: "Đúng vậy, đúng vậy, tôi còn nhỏ, đừng… đừng ăn tôi."

Sau lưng bóng dáng màu xám đen, một con ly miêu màu nâu đi ra, nó không chút hứng thú lắc lắc cái đuôi: "Thôi đi, Tiểu Dạng Nhi, nó thật sự quá nhỏ, không đủ cho chúng ta đâu."

"Có còn hơn không." Tiểu Dạng Nhi không phục: "Hai cậu không ăn vậy để tôi chén trước." nói xong nó lấy móng vuốt chọt chọt chú chuột con đã sợ chết khiếp: "Tuy rằng vẫn còn nhỏ, nhưng bộ dạng có chút phì… Không Đúng!"

Tiểu Xám cùng Bồi Tây bị Tiểu Dạng Nhi đột nhiên cao giọng làm cho giật mình: "Sao vậy?"

Tiểu Dạng Nhi tiến lại gần Đản Đản dùng sức ngửi ngửi: "Mùi hương này… làm sao có thể… hai người tới đây ngửi thử xem, đây là mùi Đông Chí a."

"Cái gì?"

"Thật là… mùi của Đông Chí…"

Tiểu Dạng Nhi nóng lòng như lửa đốt dùng chi kéo chuột con lại gần: "Yah, cậu gặp Đông Chí ở đâu? Trên người cậu sao lại có mùi của anh ấy?"

Chuột con đáng thương bị mèo kéo lại gần, trên mặt đất té lăn hai vòng mới có thể dừng lại, còn bị tảng đá đè lên bụng muốn lòi cả ruột, chỗ nào còn có thể mở miệng nói được.

Tiểu Xám một phen đè lại Tiểu Dạng Nhi nóng nảy, dùng bộ mặt ôn hòa nhất nói với chuột con: "Cậu yên tâm đi, chúng tôi không ăn thịt cậu đâu, nhưng cậu phải thành thật trả lời vài vấn đề của chúng tôi mới được."

Chuột con Đản Đản nằm thẳng cẳng trên mặt đất hai mắt trợn trắng.

Bồi Tây cũng sốt ruột: "Tiểu Dạng Nhi đừng nóng nảy, nếu giết nó rồi, chúng ta biết hỏi ai đây, yah, cậu không có việc gì chứ?"

Đản Đản muốn khóc, cái này gọi là không có việc gì sao? Nó sắp tiêu đến nơi rồi.

Tiểu Xám cảnh cáo lườm Tiểu Dạng Nhi nóng nảy, chậm rì rì lại gần, cẩn thận dùng móng vuốt chạm vào Đản Đản, Đản Đản vừa động tảng đá kia lại lộ ra. Tiểu Xám khinh ngạc nhìn đồ vật quấn trên cổ nó, sán lại ngửi ngửi, đôi mắt mèo sáng quắc thần sắc mừng rỡ: "Đồ này ai đưa cậu?"

Đản Đản suy yếu kêu hai tiếng: "Là của nam nhân cho tôi điểm tâm."

Tiểu Xám gợi ý: "Có phải nam nhân cao cao, lúc nói chuyện hay mỉm cười?"

Đản Đản gạt nước mắt gật đầu. So với ba con mèo hung tàn này, cầm hòn đá chạy đi gì đó tất cả đều yếu bạo!

Bồi Tây vội vã: "Cậu gặp anh ấy? giờ anh ấy đang ở đâu?"

Tiểu Xám vươn móng vuốt kéo nó lại gần mình, tiếp tục ôn hòa hỏi chuột con: "Vật này là anh ấy đưa cho cậu?"

Đản Đản rụt lui về sau, run run gật đầu. Nó sao cứ cảm thấy con mèo màu xám mắt lam này so với hai con kia càng thêm đáng sợ vậy chứ? Lúc nó trên đường đi tìm Đông Chí gặp phải con mèo xám chính là nó, khi đó nó trốn rất sâu trong bụi cỏ, con mèo này tựa hồ liếc nó một cái nhưng cũng không tới bắt nó…

Quả thật tránh được lần đầu không tránh được mười lăm sao?!

Tiểu Xám hé miệng hòa khí cười với Đản Đản: "Anh ấy đưa cho cậu lúc nào? Sao phải đưa cho cậu?"

"Vừa mới đưa." Đản Đản tội nghiệp nhìn Tiểu Xám: "Anh ấy bảo tôi đi tìm Mễ Đoàn để đưa vật này cho người thân của anh ấy. Bởi vì anh ấy đang bị bắt…"

"Cái gì?!" Mấy cái miệng mèo đồng thời kêu lên.

Đản Đản sợ tới mức run lên một chút, run rẩy rụt người ra sau vài bước.

"Anh ấy đang ở nhà hầm trên núi phía trước, móng… móng vuốt đều bị trói." Đản Đản nâng một cái chi của mình lên chỉ về phía nhà hầm: "Rất nhiều người, đều mang theo súng săn."

Ba con mèo hai mặt nhìn nhau.

"Đông Chí gặp nguy hiểm." móng vuốt Tiểu Xám nhẹ nhàng đặt xuống đất: "Vật nhỏ, dẫn đường, tôi đi xem Đông Chí. Hai người các cậu mau chạy về, mang theo đồ vật của Đông Chí tìm Hắc Đường và cha nó, gọi bọn họ tới hỗ trợ." Tiểu Xám nói xong, liền lấy móng vuốt gẩy gẩy cái dây chuyền trên cổ Đản Đản xuống, ngậm lấy đeo vào cổ Tiểu Dạng Nhi: "Tôi đi đường sẽ lưu lại dấu hiệu, Tiểu Dạng Nhi, Bồi Tây, hai đứa phải nhanh một chút."

Tiểu Dạng Nhi gật đầu, ngậm hòn đá chạy nhanh trở về. Bồi Tây quay đầu nhìn con chuột con ở cạnh Tiểu Xám, lại nhìn nhìn nó, cuối cùng theo thân ảnh Tiểu Dạng Nhi chạy biến mất dạng.

Tiểu Xám cúi đầu nhìn chuột con đang rét run: "Được rồi, vật nhỏ, giờ cậu dẫn tôi tới chỗ Đông Chí xem một chút."

Đản Đản nào dám nói không, hai chi run rẩy bắt đầu dẫn đường. Nơi này giờ chỉ còn lại một con đại miêu hung tàn, tuy rằng nó nhìn qua luôn cười tủm tỉm nhưng cũng không thể xóa bỏ được sự thật nó vẫn là một con mèo. Hơn nữa giữa nơi hoang sơn dã lĩnh trống trải này chỉ có hai bọn nó, có bị ăn mất cũng không một ai biết.

Tiểu Xám cảm thấy vật nhỏ kia đã bị dọa sợ đến hai chân mềm nhũn, cứ đi thế này không được, căn bản không nhích được bao nhiêu.

"Cậu yên tâm, chúng tôi sẽ không thương tổn bằng hữu của Đông Chí." Tiểu Xám thử trấn an nó một phen: "Bởi vì bọn tôi cũng là bằng hữu của Đông Chí, đúng rồi, cậu tên gì?"

Đản Đản hai chi lại run lên một chút: "Đản… Đản Đản."

"Cậu tên… Đản Đản Đản?" Tiểu Xám nghi hoặc, cái này mà gọi là tên à? Có những ba chữ.

Đản Đản khóc ròng.

Nam nhân cho nó ăn điểm tâm đã đặt tên cho nó, cũng không phải biệt hiệu!

Tiểu Xám bị ánh mắt bi thống của nó đánh bại, thoáng có chút áy náy giải thích: "Cậu đừng sợ, tôi thật sự không ăn thịt cậu."

Đản Đản khụt khụt cái mũi: “Tôi tên Đản Đản. Là người các anh nói tên Đông Chí đã đặt tên cho tôi.”

Tiểu Xám co giật khóe miệng, trái lương tâm mà ca ngợi: “Tên thực đáng yêu.”

Đản Đản hai mắt đậu xanh cuối cùng toát ra chút ánh sáng: “Thật không?”

Tiểu Xám nghiến nghiến răng hàm: “Thật.”

Đản Đản cuối cùng mới cao hứng hơn một chút: “Đi thôi, tôi dẫn anh đi.”

“Cậu chỉ đường đi, bước chân cậu thực sự quá chậm chạp.” Tiểu Xám cào cào móng vuốt xuống đất, há mồm ngậm cổ Đản Đản phóng vụt vào trong rừng.

Đản Đản bị hành động của Tiểu Xám dọa hồn phi phách tán, thẳng tới khi nó phát hiện Tiểu Xám không làm gì nữa thì linh hồn mới chậm rãi thu về. Mèo lớn tuy rằng đáng sợ nhưng dường như thật sự không có ý muốn ăn thịt nó. Hơn nữa bị nó ngậm chạy, quả thực so với bốn cái chân ngắn ngủi của nó nhanh hơn rất nhiều.

Thực sự là một đoạn kỳ huyễn. Đản Đản nghĩ, về sau khi khoác lác cùng với các anh chị em, nó cũng coi như có chút tài liệu sống.

Đáng ăn mừng nhất chính là, khi Bồi Tây và Tiểu Dạng Nhi từ trong thôn chạy tới miếu sơn thần, lại từ miếu sơn thần theo mùi còn vương lại chạy tới đây, một đường lại chạy ngược trở về, vì chúng nó cũng không biết đường nào khác, nếu chạy tắt về Thạch Lựu thôn vậy sẽ không gặp được bọn Trang Châu.

Từ xa đã thấy trong miếu sơn thần có động tĩnh, Tiểu Dạng Nhi cùng Bồi Tây đều hưng phấn. Hai con mèo một trước một sau nhảy lên bờ tường, ngó nghiêng nhìn vào trong. Nếu thật sự là người quen vậy chúng nó sẽ nhảy vào, còn nếu không phải, chúng nó mới không lỗ mãng như vậy đâu.

Trong chủ điện, Hắc Đường nằm ở gần đống lửa ấm áp đang lim dim ngủ lại rất nhanh đánh hơi thấy, khiến những người khác cũng giật này mình. Không đợi Trang Châu hỏi làm sao vậy, Hắc Đường liền chạy như điên tới cửa, cào cào muốn mở cửa ra, miệng còn sốt ruột gâu gâu kêu lên. Trang Châu vội vàng đứng dậy mở cửa cho nó, Hắc Đường không đợi cửa mở ra đã vọt ra ngoài, hướng về phía góc tường gâu gâu sủa lên.

Dưới ánh trăng sáng ngời, hai con mèo nhẹ nhàng dẫm lên ngói đỏ bờ tường, đôi mắt sáng lấp lánh cực kỳ giống những con vật thần thông tinh quái trong các câu chuyện truyền thuyết.

Hắc Đường phẫn nộ gâu gâu sủa: “Phản đồ! Xấu xa! Không nghĩa khí!”

Bồi Tây không chút thành ý trấn an nó: “Ngoan, tụi tôi chỉ là đi dò đường, dò đường mà thôi, không phải đã trở về rồi sao?! Meo.”

Hắc Đường nhảy dựng lên, hai móng vuốt với lên bờ tường tiếp tục gào thét: "Không rên một tiếng liền chạy mất, hại tôi lo lắng, về sau sẽ không cho các cậu uống sữa chua! Thịt bò cũng cắt luôn!"

Tiểu Dạng Nhi đã sớm hiểu rõ bản tính ngoài nghiêm trong mềm của nó, từ trên bờ tường nhảy xuống, dùng đầu Hắc Đường làm đệm nhảy xuống đất, sau đó chạy tới chân Trang Châu, cào cào ống quần hắn meo meo kêu lên.

Trang Châu thập phần kinh ngạc cúi người bế Tiểu Dạng Nhi lên: "Đây là cái gì vậy? của ai thế?" hắn tò mò cầm sợi dây chuyền trên cổ Tiểu Dạng Nhi xem xét.

Mấy người đang ngồi trong chủ điện nghe thấy động tĩnh cũng chạy ra xem, biểu cữu của Đông Chí đã gặp qua hai con mèo này, hiện tại thấy chúng nó trở về cũng thập phần ngạc nhiên. Tới khi nhìn thấy sợi dây chuyền trên cổ nó, nhịn không được kêu lên: "Đây là dây chuyền của Đông Chí, là sợi dây do dì út đan… từ chỗ nào tìm được?"

Trong lòng Trang Châu có chút dự cảm, nhưng khi thật sự nghe thấy lời biểu cữu nói cũng lắp bắp kinh hãi: "Tụi mày tìm được Đông Chí? Em ấy bị đưa đi đâu?"

Tiểu Dạng Nhi quay đầu về phía Hắc Đường cùng Bồi Tây meo meo kêu mấy tiếng, Hắc Đường vẫy vẫy đuôi không cam lòng lại gần, Bồi Tây cũng nhảy xuống, ba con vật túm lại ngồi cùng một chỗ, ba cặp mắt sáng quắc đồng thời nhìn Trang Châu.

Trang Châu: "…"

Đại biểu cữu nhìn tư thế quái dị của ba con vật, do dự nói: "Đây là có ý gì? Ngồi túm lại một chỗ.. bọn họ có rất nhiều ngươi?"

Ba con vật lại tản ra, Tiểu Dạng Nhi hướng về phía Hắc Đường giơ lên một móng vuốt, miệng meo một tiếng. Hắc Đường kỳ quái lăn đùng ra đất, tứ chi run rẩy, lưỡi thè hết ra lệch sang một bên. (Jer: =)))) tui đi chớt đây, mấy bạn này nên đi đóng phim =))) moe qtqđ.)

Trang Châu: "…"

Đại biểu cữu một chút liền hiểu ra: "Bọn họ có súng?!"

Hắc Đường lăn lốc đứng dậy, cái đuôi vẫy tít, vẻ mặt cầu biểu dương đắc thắng cọ cọ tới gần cha nó. Trang Châu xoa xoa đầu nó, lần đầu cảm thấy ngốc nhi tử nhà mình cũng rất có suy nghĩ.

Biểu tình kinh ngạc trên mặt đại biểu cữu vẫn chưa tiêu tan, ánh mắt lại trở nên nghiêm túc: "Mùa này lên núi, còn mang theo súng, hẳn là săn trộm. Chúng ta phải hảo hảo tìm cách." Ông quay đầu hỏi hai con mèo: "Biết bọn họ đang ở đâu không?"

Tiểu Dạng Nhi liếm liếm móng vuốt: "Meo."

"Công an ngày mai mới lên núi được, lão Ngô dẫn người về thôn tiếp ứng." đại biểu cữu lên tiếng chỉ đạo: "Tôi cùng cậu Trang đi trước xem tình hình, đến lúc đó mọi người theo dấu hiệu tôi để lại mà đi."

Một nhóm nam nhân đáp ứng.

Trang Châu cũng gật đầu nói: "Khi nào chúng ta đi?"

"Qua hai giờ nữa trời cũng gần sáng, khi đó sẽ đi." Đại biểu cữu nhìn nhìn hai con mèo, an ủi Trang Châu: "Đừng coi thường chó mèo, nuôi bên người lâu chúng nó đều có linh tính."

Trang Châu nóng lòng như lửa đốt, nhưng cũng biết hành động trên núi, nóng vội là vô dụng.

Đại biểu cữu ngồi xổm xuống xoa xoa đầu Tiểu Dạng Nhi, thực cảm khái nói một câu: "Các cụ thường nói người tốt sẽ có phúc. Đông Chí thiện tâm như vậy, khó trách động vật đều giúp đỡ nó. Yên tâm đi, chúng ta nhất định sẽ cứu được nó ra."

Tiểu Dạng Nhi liếm liếm đầu ngón tay ông, mềm mại kêu một tiếng: "meo."

71. Chương 71: Giúp Đỡ

Đông Chí tựa vào khe cửa nơi đó mơ màng ngủ được một chốc. Gian ngoài tuy có lửa sưởi ấm nhưng chung quy cũng không thể ấm được như ở trong thành phố. Hơn nữa đống lửa cách chỗ cậu khá xa, chung quanh lại vây kín một đống người. Đông Chí càng ngủ càng lạnh, cảm thấy nếu tiếp tục ngủ như vậy bị cảm là không thể tránh khỏi. Chỉ có thể vực dậy tinh thần ngồi chờ tới sáng. Khi mặt trời ban ngày chiếu xuống, nhiệt độ sẽ cao hơn một chút.

Bên ngoài lưu lại hai người gác đêm, còn lại đều đã ngã trái ngã phải ngủ say.

Không biết giờ là lúc nào, phía cửa sổ vang lên một tiếng động. Tên gác đêm nhất thời cảnh giác, trong tay cầm lên con dao, chỉ thấy một con mèo xám ngậm một con chuột từ cửa sổ nhảy vào. Thấy trong phòng có người, tựa hồ hoảng sợ, do dự một khắc, lại chui qua khẻ cửa vào phòng bên trong.

Tên gác đêm do dự một chút, đại khái cảm thấy con mèo kia chỉ là muốn tìm địa điểm ăn cơm mà thôi, hơn nữa trong phòng cũng chỉ có một tên thư sinh xui xẻo, nên cũng không thèm để ý nữa.

Đông Chí nghe ngoài cửa sổ có tiếng động cũng không để tâm, gió trên núi lớn, cửa sổ bị thổi lay động cũng thường xuyên phát ra chút động tĩnh. Thẳng tới một con mèo bất ngờ nhảy tới bên cạnh mình mới khiến

anh giật mình hoảng sợ.

Tiểu Xám thả Đản Đản xuống, ngẩng đầu nhìn Đông Chí kêu meo một tiếng.

Đông Chí quả thực trợn tròn mắt, lập tức trong lòng lại phấn khởi mừng như điên. Là Tiểu Xám, không sai, sao nó lại ở chỗ này?!

Tiểu Xám thập phần nhanh nhẹn trèo lên đầu gối Đông Chí, trộm liếc mấy tên bên ngoài, đè thấp giọng nói: "Là Hắc Đường và cha nó đưa bọn em tới, em đã bảo Tiểu Dạng Nhi và Bồi Tây đi tìm bọn Hắc Đường tới hỗ trợ."

Đông Chí cùng nó cụng trán: "Bọn Hắc Đường cũng tới?"

Tiểu Xám gật đầu: "Bọn họ vẫn ở trong thôn chờ anh, ba đứa em không kịp đợi chạy đi tìm trước, lão miêu trong thôn nói anh tới miếu sơn thần, nhưng khi tới đó bọn em lại không thấy anh, liền theo mùi còn lưu lại tìm tới. Vừa lúc trên đường đụng phải Đản Đản."

Đông Chí trán chảy mồ hôi, này thâm sơn rừng già, ba con mèo bắt được một con chuột béo cư nhiên không một hơi ăn luôn, có thể thấy Đản Đản phúc lớn mạng lớn là một con chuột rất có tiền đồ. (Jer::v chuột gì có tiền đồ gì?)

"Cảm ơn em, Đản Đản." Đông Chí an ủi chú chuột con đang rét run cạnh chân mình: "Chờ anh trở về nhất định sẽ cho em một hộp lòng đỏ trứng thật to."

Tiểu Xám vẫy vẫy đuôi, nhỏ giọng hỏi hắn: "Bây giờ chúng ta làm gì?"

"Từ từ." Đông Chí nhìn nhìn đồng hồ: "Chờ tới hừng đông, đám người kia hẳn sẽ ra ngoài săn thú, khi đó chúng ta tìm cơ hội chạy trốn."

Tiểu Xám hít hít cái mũi ngửi ngửi: "Mùi máu tươi thật nồng."

"Bọn chúng săn trộm hồ ly." Đông Chí nhỏ giọng nói: "Đã vài ngày rồi, phỏng chừng săn được không ít. Một đám khốn nạn."

Tiểu Xám nhe răng: "Cắn chết chúng!"

Đông Chí cọ cọ đầu nó: "Đừng hành động thiếu suy nghĩ. Bọn chúng có súng, nguy hiểm. So với bỏ mạng ở nơi này, sự an toàn của chúng ta mới là trọng yếu."

"Bọn chúng có đánh anh không?" Tiểu Xám không quá yên tâm.

Đông Chí lắc đầu: “Không. Bọn chúng bắt anh vì sợ tiết lộ tung tích của chúng. Chờ tới khi chúng xong việc chắc sẽ ném xuống chân núi hoặc trực tiếp xử lý.”

Tiểu Xám oán hận nhìn đống lửa ngoài kia, nghiến răng nghiến lợi: “Bại hoại.”

“Chờ sáng mai rồi nói, ban ngày hẳn chúng sẽ lưu lại một hai người trông coi. Khi đó sẽ nghĩ biện pháp.”

Tiểu Xám nằm xuống đùi Đông Chí, có chút cảnh giác hết nhìn đông tới nhìn tây, sau đó hỏi chuột con rúc bên chân Đông Chí: “Này, Đản Đản, cậu có thể gọi người nhà cậu tới hỗ trợ không?”

Đản Đảnn vội vàng gật đầu: “Có thể, tôi đi tìm Mễ Đoàn.”

Tiểu Xám hỏi nó: “Mễ Đoàn là ai?”

Đông Chí cười nói: “Là một con chuột già, rất rất rất già. Phỏng chừng chúng nó đều rất nghe lời nó.”

Tiểu Xám hoài nghi: “Vậy cậu có thể gọi nó tới đây không?”

“Có thể.” Đản Đản gật đầu: “Tôi sống cùng Mễ Đoàn, Mễ Đoàn thích tôi nhất.”

Tiểu Xám do dự một chút: “Vậy cậu đi mời nó tới đây, bảo nó dẫn theo nhiều người chút. Mai phục ở chung quanh, chờ khi bọn kia ra ngoài rồi, chúng ta sẽ gây chú ý đem những tên còn lại rời đi, cứu Đông Chí ra ngoài.”

Đản Đản học theo Tiểu Xám cọ cọ lên người Đông Chí: “Em đi trước nhé.”

Đông Chí đang muốn dặn dò hai câu, chợt nghe Tiểu Xám nói: “Chạy nhanh một chút, đừng để mèo hoang bắt được!”

Dưới chân Đản Đản lảo đảo một chút, u oán liếc Tiểu Xám một cái, liền xoay người chạy đi mất.

Thời gian chờ đợi thực dài, may trong ngực có ôm Tiểu Xám, nếu không Đông Chí còn tưởng mình sẽ bị đông chết trong cái nhà hầm này mất.

Sắc trời dần sáng, đám săn trộm kia lục tục dậy, đơn giản rửa mặt một chút, bắt đầu phân chia bữa sáng. Đông Chí được cởi trói tay, bị kéo ra ngoài, chưa đợi anh kịp thấy địa hình địa mạo chung quanh, đã bị người kéo tha trở về ném vào trong nhà. Đám người này chắc cũng đã nghĩ tới việc Đông Chí vô cớ mất tích, tất nhiên sẽ có người lên núi tìm kiếm. Nam nhân cao kều cầm đầu cùng nam nhân khẩu âm vùng biên thương nghị nho nhỏ một phen, sau đó trói Đông Chí đổi tới một chỗ khác.

Vẫn là bịt mắt chạy đi, vẫn là sơn đạo gập ghềnh, chóp mũi tràn ngập hương vị u lãnh của rừng già. Không khí vào đông khô ráo mang theo chút se lạnh của tuyết đông chưa tan hết, chim rừng bị kinh động khẽ líu ríu kêu to trên đỉnh đầu. Nếu không để ý tới tình cảnh bị bắt cùng mắt cá chân đau nhức thì thật đúng là khiến người ta vui vẻ thoải mái muốn tản bộ đường xa trong rừng.

Tiểu Xám từ lúc Đông Chí bị kéo ra ngoài liền lẩn vào trong góc tường, một con mèo hoang cũng chả ai thèm chú ý tới nó. Giờ phút này, nó liền lặng lẽ đi theo phía sau nhóm người, còn thường xuyên lưu lại dấu hiệu ở ven đường cho Tiểu Dạng Nhi và Bồi Tây.

Mắt cá chân Đông Chí bị thương, nghỉ ngơi cả một đêm vừa mới đỡ được một chút, kết quả vội vội vàng vàng đi đường núi cả ngày. Đông Chí quả thực hoài nghi chân mình có thể bị đứt ra luôn hay không. Cũng may đám người này chỉ muốn đổi một chỗ dừng chân, cũng không định rời núi. Gần tới trưa liền ngừng lại, khi cởi bỏ khăn che mắt, Đông Chí phát hiện đây là một chỗ hoang vắng trên sườn núi. Chung quanh toàn núi đá, cây cối cùng với sơn động bọn họ đang đứng, chưa từng có dấu vết có người sinh hoạt.

Đông Chí cảm thấy cả người lạnh lẽo từ lòng bàn chân xông thẳng lên đỉnh đầu. Những người này định ở đây xử lý mình luôn sao?

Tên cầm đầu dường như cảm ứng được tầm mắt Đông Chí, quay đầu lại quét mắt nhìn anh một cái, trong mắt mang theo đề phòng rõ ràng. Đứng cạnh gã, nam nhân mang khẩu âm vùng biên cau mày, ánh mắt âm trầm tựa như đang nhìn một đại phiền toái khó giải quyết. Người khác thì đối với sự tồn tại của Đông Chí làm như không thấy, về phần cậu thanh niên đã từng nhìn thấy dây chuyền của anh thì trốn rất xa, tựa như sợ bị Đông Chí chú ý tới vậy.

Cậu ta càng như vậy, Đông Chí càng muốn cấp tốc nói chuyện với cậu ta. May mắn địa vị cậu ta ở trong đoàn không cao, vẫn luôn bị sai đi làm chân chặt vặt, chờ tới khi cả đám ngồi nghỉ ngơi ăn cơm, Đông Chí rốt cục chờ tới lúc có cơ hội ở riêng với cậu ta.

Cậu thanh niên mang thần sắc kiêng kị, đưa hộp cơm tới trước mặt anh liền muốn rời đi. Cậu ta vừa quay người liền bị Đông Chí kéo lại.

Cậu ta giống như bị dây leo quấn chặt lập tức xương cốt mềm nhũn, tựa vào vách đá run run nói không ra lời.

Đông Chí cũng kinh ngạc một chút. Trên người mình không có độc, cậu ta sao lại bị dọa thành như vậy?

"Tôi muốn hỏi cậu một chút." Đông Chí thử trấn an cậu ta nhưng nhìn thấy anh, cậu thanh niên kia ngược lại càng run rẩy mãnh liệt hơn. Đông Chí bất đắc dĩ, chỉ có thể chọn vấn đề trọng yếu nói ngắn gọn: "Cậu đã từng thấy hòn đá giống của tôi?"

Thanh niên gật đầu, mắt lộ sợ hãi.

"Đã thấy ở đâu?"

“Thanh… Thanh Thạch trấn.”

“Nó là cái gì?”

Thanh niên lắc đầu.

Đông Chí nóng vội: “Không biết là gì thì cậu sợ cái lông gì?!”

Thanh niên sợ hãi nhìn anh: “Cái kia… là vật của sơn thần. Chỉ có tộc nhân của bộ tộc Sơn thần mới có.”

Đông Chí trong lòng tim đập mạnh: “Bọn họ… người của bộ tộc đó ở đâu?”

Thanh niên tiếp tục lắc đầu: “Bộ tộc trong truyền thuyết đó đã chết hết rồi.”

Đông Chí tâm từ điểm cao nhất rớt xuống đáy vực, trầm mặc một khắc mới nói: “Vậy cậu từng nói nhìn thấy hòn đá đó ở Thanh Thạch trấn là nói bừa?”

Thanh niên lo sợ không yên lắc đầu: “Thanh Thạch trấn có một lão nhân tên Nanh Sói, ông ấy cũng có một cái.”

Đông Chí trong mắt lần nữa dấy lên hy vọng: “Ông ta cũng là… Sơn thần tộc nhân?”

Thanh niên do dự một chút: “Ông ấy nói không phải, nhưng ông ấy có vật đó.”

Đông Chí còn muốn hỏi tiếp, lại truyền tới giọng hét to của gã nam nhân cầm đầu. Thanh niên như được đại xá, mặc Đông Chí quay đầu bỏ chạy một mạch.

Gã cầm đầu quát lớn: “Chạy cái gì?!”

“Không có gì.” Thanh niên tiếp nhận ba lô gã ném cho, cúi đầu đi vào trong động.

Gã cầm đầu hồ nghi liếc mắt nhìn Đông Chí thành thành thật thật ngồi gặm bánh bột ngô ở cửa động, hỏi thanh niên: “Nó hỏi mày gì đấy?”

Thanh niên đầu vai khẽ run lên, quay người cố gắng trấn định trả lời: “Anh ta nói muốn uống nước ấm. Tôi nói chúng ta còn không có nước ấm mà uống đâu, kêu anh ta đừng si tâm vọng tưởng.”

Gã cầm đầu khoát tay không kiên nhẫn nghe tiếp ý bảo cậu ta rời đi. Lại nhìn nam nhân ngồi gặm bánh

bột ngô ở cửa động, ánh mắt đều là ngơ ngác đờ đẫn, cũng không biết có phải là bị dọa thành tâm thần rồi hay không.

Tên cầm đầu nhíu nhíu mày, ngoắc tay gọi gã khẩu âm vùng biên tới trước mặt, đè thấp giọng dặn dò: "Đến Tiết Tử câu (sông) liền vứt bỏ nó. Không thể chứa thêm nó. Càng chứa càng phiền."

Gã liếc mắt nhìn sắc trời âm trầm trên đỉnh đầu, không nói một lời khẽ gật đầu.

Khi Đản Đản tìm được Mễ Đoàn, nó đang đi tản bộ trong khu rừng ngoài thôn, đi cùng nó là con chim béo Ma Điểm trong đại viện, ngươi một câu ta một câu trò chuyện. Mễ Đoàn có chút lo lắng thời tiết thay đổi, đang khuyên nhủ Ma Điểm nên dự trữ thức ăn trong tổ, miễn cho sau khi trời hạ đại tuyết lại không bắt được thỏ hoang ở bên ngoài, chỉ có thể dựa vào hạt ngô của người trong thôn tiếp tế sống qua ngày.

Thấy Đản Đản nghiêng ngả lảo đảo chạy tới, Ma Điểm vỗ vỗ cánh một chút, lười biếng nói: "Vật nhỏ nhà ông tới kìa, tôi thấy nó rất thích kề cận ông."

Mễ Đoàn nhìn Đản Đản đang lăn tới từ xa xa, cười tủm tỉm nói: "Đứa nhỏ này rất giống tôi."

Ma Điểm nghiêng đầu nhìn hai con chuột hình thể hoàn toàn không mấy khác biệt, lắc đầu: "Tôi đã không còn nhớ nổi hồi ông tầm này trông như thế nào rồi."

Mễ Đoàn đập đập móng vuốt: "Đúng vậy, cũng đã rất lâu rồi."

Đản Đản thở không ra hơi hổn hà hổn hển: "Mễ Đoàn gia gia, đã xảy ra chuyện rồi. Người cho con ăn điểm tâm đã bị bắt đi rồi. Chính là đám bại hoại đã giết Nấm Nhỏ!"

Mễ Đoàn sửng sốt một chút: "Là chàng trai đi ra từ trong thôn kia? Trên cổ đeo hòn đá xanh?"

"Đúng, đúng." Đản Đản nhảy dựng lên: "Chính là anh ấy. Anh ấy nói nếu anh ấy trở về sẽ cho con ăn điểm tâm ngon."

Mễ Đoàn ngẩng đầu nhìn Ma Điểm: "Là đứa nhỏ kia. Làm sao bây giờ?"

Ma Điểm thực nghiêm túc nhảy nhảy trên cành cây: "Cậu ta là hài tử tộc Sơn thần, nói không chừng còn là người cuối cùng của bộ tộc, chúng ta không thể không quản."

Mễ Đoàn hỏi Đản Đản: "Bọn họ ở đâu?"

Đản Đản chỉ phương hướng nói: "Móng vuốt (?) của anh ấy đều bị trói, còn không được sưởi ấm, cũng không có đồ ăn!" Tiểu tử này luôn đối với lòng đỏ trứng canh cánh trong lòng.

Ma Điểm từ cành cây bay lên, khí phách mười phần hừ hừ hai tiếng: "Cái đám cường đạo đáng chết, không coi chúng ta ra gì dám khi dễ đứa nhỏ tộc Sơn thần, không cho chúng biết tay không được! Chúng ta chia nhau đi tìm giúp đỡ! Tập hợp tại lối rẽ chỗ miếu sơn thần!"

Mễ Đoàn liên tục gật đầu: "Được, ông cẩn thận."

"Biết rồi." Ma Điểm vỗ cánh bay đi xa: "Tôi đi dò đường trước, ông mau chóng đi triệu hợp đồng loại đi. Nhanh lên!"

72. Chương 72: Sơn Thần Hiển Linh

Đoàn người Trang Châu đi với tốc độ phi thường chậm. Nguyên nhân cũng là do hắn, Tiểu Dạng Nhi và Bồi Tây đều không quen đi đường núi, chỉ có thể vừa đi vừa tìm kiếm dấu vết Tiểu Xám lưu lại. Hắc Đường ngay từ đầu nóng lòng muốn thử, sau đó đi nhầm đường, bị Tiểu Dạng Nhi và Bồi Tây liên thủ oánh cho một trận, cuối cùng đành thành thành thật thật đi phía sau tụi nó.

Trang Châu cảm thấy cẩu nhi tử nhà mình thực sự ngốc tới đáng thương. Trang Lâm trước kia đều nói Hắc Đường không thể suốt ngày nuôi không thế được, thực khiến nó sống quá thoải mái, phải cho đi huấn luyện. Nhưng chuyện huấn luyện này, chỉ là cho nó làm quen với vài khẩu lệnh mà thôi, làm tốt thì thưởng, không tốt thì bị phạt, cũng không có gì nhưng Trang Châu lại không nỡ, hiện giờ nhìn lại, cái mũi của cún cưng nhà mình cư nhiên còn thua cả một con mèo, này thật sự là...làm sao chấp nhận được, sao chấp nhận được. Nhưng nhìn Hắc Đường lũi cũi ủ rũ đi theo sau Tiểu Dạng Nhi, hắn là gia trưởng nhất định không thể đả kích nó ngay trong lúc này.

Chó cũng có lòng tự trọng của chó!

Trang Châu gãi gãi cổ Hắc Đường, an ủi nó: "Mấy con mèo đó luôn sinh hoạt bên ngoài, kỹ năng sinh tồn nhất định cao hơn con một chút. Đừng buồn."

Hắc Đường tội nghiệp kêu to hai tiếng, lấy đầu cọ cọ lòng bàn tay cha nó.

"Chúng ta phân chia nhiệm vụ thế này nhé," Trang Châu tiếp tục cổ động nó: "Nhóm miêu miêu phụ trách tìm đường, con phụ trách bắt kẻ xấu. Con xem, hiện tại cha và các bác các chú cũng không có tác dụng gì, chúng ta phải có kiên nhẫn."

Hắc Đường rầm rĩ hai tiếng, không còn buồn rầu như vừa rồi.

Đại biểu cữu đi sau khen ngợi nó: "Thông minh, nghe lời."

Hắc Đường vẫy vẫy đuôi, bình tĩnh tiếp thu khích lệ của người khác.

Trang Châu khe khẽ thở dài: "Đông Chí luôn nói động vật rất thông minh, có thể nghe hiểu lời con người nói."

Đại biểu cữu nghĩ nghĩ: "Kỳ thật động vật trên ngọn núi này cũng có thể nói như thế. Trong núi sâu có sơn thần, bọn họ có thể giao tiếp với động vật, ngay cả mãnh thú cũng nghe lời bọn họ."

Trang Châu không có hứng thú đối với câu chuyện truyền thuyết kiểu như vậy, hắn nhìn nhìn hai con mèo ở tiền phương đang không ngừng hít hít ngửi ngửi, trong lòng có chút lo lắng không thể che dấu.

Đúng lúc này, trong rừng rậm bỗng nhiên vang lên một loạt tiếng sàn sạt, tựa như một ngàn con sâu nhộng đồng thời cắn nuốt lá cây. Từ xa tới gần, tựa như gợn sóng ào ào lao về phía bọn họ.

Hắc Đường đột nhiên nóng nảy, hướng về phía thanh âm truyền tới nằm thấp người xuống, nơi cổ họng truyền tới tiếng gầm gừ tràn ngập cảnh cáo. Hai con mèo đang dò đường ở phía trước cũng dừng lại, nhe răng trợn mắt gào lên.

"Hỏng!" Sắc mặt đại biểu cữu thay đổi: "Quá sơn thử… chúng ta gặp phải cả đàn sơn thử!"

Trang Châu còn chưa kịp phản ứng, sắc mặt những người khác trong thôn cũng đều thay đổi.

Lão Triệu cũng nói: "Bao nhiêu năm chưa từng thấy qua đàn sơn thử xuất động. Cũng phải hơn hai mươi năm rồi đi, đêm hạ đại tuyết năm đó từng thấy một lần, lúc ngọn núi bị động đất, đàn chuột không hiểu bị làm sao, không chạy xuống núi mà ngược lại chạy hết lên núi… không biết có phải vùng quanh núi cũng bị động hay không?"

Lời này khiến đám người gợn lên một cơn sóng triều sợ hãi.

Đại biểu cữu trong lòng cũng có chút bồn chồn, đang muốn cùng mọi người thương nghị nên làm thế nào, thì tất cả hai mắt đều mở to.

Một làn sóng đông hàn nghìn con chuột đồng loạt chạy lại đây, dẫn đầu cả đàn là một lão sơn thử so với mèo còn to hơn, ngay cả ria mép cũng đã trở nên trắng xóa, trên lưng còn có một con chuột con đang ôm chặt cổ nó.

Lão Triệu do dự hỏi đại biểu cữu: "Sao con chuột kia giống con chuột trong thôn chúng ta thế?"

Đại biểu cữu cũng có chút hoài nghi.

Bọn họ còn chưa kịp phản ứng gì, đàn sơn thử này đã vượt qua nhóm người bọn họ mục tiêu minh xác mà một mạch chạy thẳng lên núi. Hai con mèo kêu meo meo meo vài tiếng cũng nhanh chân đuổi theo. Hắc Đường giống như bị cái gì kích thích, đột nhiên chồm lên, thoát được dây xích trong tay Trang Châu, Hắc

Đường cào cào chân, cũng không quay đầu lại đuổi theo hai con mèo phóng đi.

Trang Châu: "…"

Hắn cảm thấy mèo đuổi theo chuột là chuyện bình thường, nhưng nhiều chuột như vậy, nói không chừng hai chúng nó sẽ trở thành mồi cho lũ chuột ăn mất. Còn Hắc Đường nó nổi điên cái gì vậy? Trang Châu dở khóc dở cười, chỉ có thể đuôi theo, nơi này là thâm sơn, nó mà đi lạc sẽ rất khó tìm được.

Hắn đuổi theo, người trong thôn cũng chỉ còn biết chạy theo sau. Không hiểu tại sao, bọn họ lại có lòng tin kỳ lạ đối với lão thử đã sống rất lâu trong làng họ. Trong quan niệm bọn họ, chuột là động vật có linh tính, nó ăn nhiều đồ ngon trong thôn như vậy sao có thể hại người trong thôn được chứ?

Khi một đám người chạy lên núi theo đàn chuột, lại thấy trên đỉnh đầu một con chim béo cũng bay theo.

Người trong thôn thấy thế càng bình tĩnh, đây rõ ràng là các sủng vật được người trong thôn dưỡng mà, mấy con vật này sống lâu năm trong thôn đều có linh tính, nhất định là do chúng nó biết mọi người trong thôn đang vội tìm người, cho nên muốn tới hỗ trợ đi.

Nhất định thế.

Hết sơn thử, chim rừng, lại lục tục xuất hiện một số những loài động vật khác như: thỏ, hạc, cáo, dê, lộc, hồ ly…

Những con vật tựa hồ không có liên quan gì lại bất ngờ xuất hiện cùng lúc với nhau, nhưng chúng nó chạy đi cùng nhau lại có vẻ hài hòa tự nhiên tựa như thiên kinh địa nghĩa, hơn nữa đây đang là mùa đông, lúc này lại bất ngờ xuất hiện thực vô cùng kỳ lạ.

Mà mục tiêu chúng nó hướng tới cũng thực khó hiểu, cứ như đồng loạt hấp dẫn chúng nó tới, thậm chí không thèm để ý xem có con người đang ở đây khả năng sẽ xuất hiện nguy hiểm cho mình. Ngay cả những động vật ăn cỏ nhát gan như thỏ, dê, hươu..cũng giống như không phát hiện thôn dân đang đứng đó, bình tĩnh tự nhiên đuổi theo đám cáo phía trước.

Trang Châu cảm thấy thực khó tin, hắn có nằm mơ cũng không ngờ mình sẽ nhìn thấy kỳ cảnh cáo sóng vai chạy cùng thỏ, chuột cùng mèo rừng hài hòa sống chung. Hắn cảm thấy nhất định là mình đã xuyên vào trong câu chuyện thần thoại nào đó rồi. Thôn dân từ nhỏ đã nghe trong núi có sơn thần, đây nhất định là sơn thần hiển linh phải không?

Ngay cả thần tiên cũng đến giúp bọn họ, đám săn trộm chó má gì đó, cần gì phải sợ?

Người trong thôn hào khí ngất trời người này nối tiếp người kia một mạch chạy theo các con vật.

Cùng thời gian, Đông Chí đang ngồi ở cửa động ngẩn người.

Đám săn trộm tụ tập ở trên mảnh ruộng dốc cách đó không xa kiểm kê con mồi săn được. Mặc dù là mùa đông nhưng huyết tinh dày đặc vẫn khiến người ta không thở nổi. Hạc, hồ ly, thỏ rừng…nhiều nhất vẫn là hồ ly. Dì út nói không sai, loại này là lam hồ ly, da lông bóng loáng ánh lên màu lam phi thường xinh đẹp.

Đông Chí chỉ dám lướt qua không dám nhìn kỹ. Anh bị trói chân tay, cho dù có cầm dao trong tay cũng không địch lại được 7, 8 nam nhân có súng. Không cam lòng, bất lực thì thế nào, cũng không thể bất chấp xông lên đâm chết người cầm súng.

Tên cầm đầu bỗng nhiên căng lỗ tai, nghi hoặc hỏi tên bên cạnh: "Tiếng gì vậy?"

Không cần gã hỏi, những tên còn lại cũng đã chú ý tới dị động trên núi. Một loạt tiếng động rầm rập từ xa truyền tới, dần dần tới gần mảnh ruộng dốc này. Tên cầm đầu đứng dậy, cảnh giác nhìn khắp nơi, ánh mắt gã bỗng nhiên nhảy dựng, một con chim xám trắng to lớn bỗng nhiên xuất hiện trên đầu chúng, nó còn lớn hơn chim ưng một chút, hai cánh sải rộng như chiếc áo choàng uy phong lẫm liệt khoác trên người, lấy tư thế trên cao nhìn xuống bay vòng vòng chậm rãi quan sát bọn chúng. Ngay sau đó liền xuất hiện con thứ hai, con thứ ba, con thứ tư… những con chim này hình thể so với con đầu tiên nhỏ hơn một chút, nhưng tốc độ của chúng nó rất nhanh, tới khi lao thẳng xuống còn mang theo dòng sát khí mãnh liệt.

Một tên nhát gan trong bọn giơ súng lên, run run rẩy rẩy muốn ngắm bắn con chim to nhất xuất hiện đầu tiên. Tên cầm đầu dư quang khóe mắt thấy cảnh này vội vàng chạy qua giơ tay đè nòng súng gã lại. Tuy rằng chúng chỉ là đám súc sinh nhưng gã lại có thể cảm nhận được khí thế giương cung bạt kiếm đầy vi diệu. Đang lúc chưa rõ chuyện gì, gã cũng không muốn song phương phá vỡ thế cân bằng. Nếu chúng chỉ vì huyết tinh của mấy con mồi hấp dẫn mà tới thì ngược lại có thể dùng thịt tươi để dẫn dắt chúng ra chỗ khác. Chân chính khiến gã cảm thấy bất an chính là tiếng động kỳ quái phát ra từ trong rừng. Tiếng động lạ vang vọng sơn động khó hiểu khiến không khí càng thêm khẩn trương, khiến đáy lòng đám săn trộm cảm thấy bất an.

Tiếng rầm rập từ trong rừng vang lên ngày một rõ ràng, trong tầm nhìn cuối cùng xuất hiện một mảnh thủy triều màu xám đen hướng về phía bọn chúng lao tới, khiến ai nấy da đầu đều run lên.

"Là Sơn thử!" thanh niên đang lột da một con rắn sợ tới mức hét ầm lên: "Quá sơn thử!"

Tên cầm đầu phản thủ cho cậu ta một cái bạt tai, lớn tiếng quát: "Hét cái gì mà hét?!"

Tên nam nhân khẩu âm vùng biên do dự hỏi: "Xảy ra chuyện gì? Mùi huyết tinh đưa tới?"

Thanh niên vừa bị ăn một bạt tai ánh mắt trợn trừng, hai chân dường như có chút nhũn ra: "Mùa đông này sơn thử thường không ra khỏi ổ, chúng nó đều sợ lạnh, hầu như đều trốn trong động tránh rét. Tôi lớn như vậy, cho tới bây giờ chưa từng thấy quá sơn thử chạy ra ngoài vào ngày đông lạnh, Mẹ nó, đây là điều khác thường, là muốn nghịch thiên sao?!"

Tên cầm đầu cùng tên khẩu âm vùng biên kinh ngạc, nghi hoặc liếc nhau, không hẹn mà cùng dời tầm mắt. Bọn họ đều thấy rõ sự kinh sợ trong mắt đối phương.

Sơn thử tụ lại ngày càng nhiều, tầng này đè tầng kia, rất nhanh đã vây kín mảnh ruộng dốc. Đám săn trộm đành phải buông tha các con mồi mà chạy trở về. Có mấy tên nhát gan nhịn không được bóp cò, nhưng số lượng sơn thử quá nhiều, mấy viên đạn không thể giết chết được bao nhiêu con, ngược lại càng kích thích đám tiểu động vật càng thêm hung bạo. Có mấy con tựa như tia chớp lẻn tới chân tên bắn súng leo lên người gã, tựa như muốn hả giận cho đồng loại mà điên cuồng cắn xé. Tên cầm súng hoảng sợ đánh rơi súng cuối cùng bị đàn sơn thử như ong vỡ tổ xông tới cắn xé tha đi.

Tên cầm đầu không có biện pháp, chỉ có thể cùng mấy tên còn lại lùi dần vào trong động, cũng đem tù binh Đông Chí chắn ở cửa, coi anh như phòng tuyến đầu tiên bảo vệ cho bọn chúng.

Đông Chí cũng trợn tròn mắt, khi bị kéo tới cửa động vẫn còn hoài nghi có phải mình xuất hiện ảo giác hay không. Tiểu Xám kêu Đản Đản đi tìm Mễ Đoàn viện binh, anh cũng có nghe thấy, nhưng anh không nghĩ tới Đản Đản lại có thể xuất lực nhiều như vậy, lập tức đưa tới vô vàn viện binh. Ngay cả con chim mập nói ra thân thế của anh cũng đồng thời chạy tới, không thể không nói, có mấy lính gác như chúng tạo thế giữa không trung, đám săn trộm không còn kiêu ngạo được như lúc trước.

Tầm mắt Đông Chí đảo qua đàn chuột đông như thủy triều, tới khi anh nhìn thấy những con vật to lớn xuất hiện đằng sau tụi nó, lại nhịn không được dùng sức mở to hai mắt.

Lộc, hồ ly, cừu sừng, cáo cùng một số con thú anh không biết tên, lần lượt xuất hiện ở phía sau đàn chuột, giống như chúng nó biết mình là đội ngũ thứ hai chuẩn bị xuất chiến. Chúng nó không phát ra bất luận thanh âm gì, cứ như vậy trầm mặc ngồi cùng một chỗ, hình ảnh này thực sự đánh sâu vào thị giác trong nháy mắt mở ra cánh cửa mới trong thế giới quan Đông Chí.

Một tiếng thê lương gào thét xé rách bối cảnh huyền huyễn như trong truyện cổ tích này, mấy thân ảnh nhanh chóng xẹt tới từ lưng chừng núi xa xa.

"Mẹ ơi, là sói!" trong sơn động đám săn trộm thi nhau hét ầm lên: "Sóiiiiii!!!!!!!"

Muốn chạy lại chạy không thoát, sợ hãi nhanh chóng bao trùm đám săn trộm giữa sơn động.

Nhưng càng kỳ dị chính là, nhóm động vật đang bao vây sơn động dường như không nghe thấy, một chút cũng không bị đàn sói đang lao tới ảnh hưởng, vẫn cứ trầm mặc nhìn chằm chằm vào đám săn trộm, từng bước thu nhỏ vòng vây. Dường như bầy sói là hậu thuẫn của chúng nó, là chỗ dựa khiến đám động vật nhỏ này có thể dựa vào.

Đông Chí trợn mắt há hốc mồm nhìn tình cảnh bất khả tư nghị trước mắt này, trong lòng rung động vô pháp dùng ngôn từ miêu tả.

Anh bỗng nhiên hiểu ra hết thảy. Không còn hoang mang, không còn hoài nghi, cũng không còn lo sợ nghi

hoặc, anh chính là hậu duệ của ngọn núi này, là tộc nhân của bộ tộc cổ xưa trăm năm sống sâu trong núi còn lưu lại trên đời. Huyết mạch bộ tộc sơn thần thần bí giờ khắc này đang cuồn cuộn chảy trong người anh, anh chính là một phần tử của ngọn núi này, của cánh rừng này, của đất đá, dòng suối, thiện nhiên vạn vật nơi đây…. Cho dù cách xa vạn dặm thì vẫn luôn hô hấp tương liên đối với mảnh đất này. Hàng vạn động vật trong núi này đều là đồng loại của anh, tuy rằng không có mối quan hệ huyết thông nhưng so với bằng hữu càng thêm ràng buộc bền chặt.

Nơi này chính là nơi anh được dựng dục sinh ra.

Một giọt nước mắt từ khóe mắt Đông Chí chậm rãi chảy xuống. Cảm giác ấm áp sâu sắc từ đáy lòng bùng nổ, nhanh chóng nảy mầm từng chút phá vỡ rào chắn trong lòng, những cái đó từ khi anh còn bé đã bắt đầu, theo bản năng từ từ thành lập, không gì phá nổi.

Tim Đông Chí tựa như khối băng lạnh tới cực hạn, vào giờ khắc này, rốt cục tìm kiếm được cội nguồi bản chất ở chỗ sâu linh hồn.

73. Chương 73: Quy Luật Tự Nhiên

Cách triền núi chỗ Đông Chí đang bị bắt còn khoảng sáu, bảy trăm mét thì nhóm Trang Châu đã bị vây khốn. Trên sườn núi, trong rừng cây, nơi nơi đều chật kín động vật. Cho dù cố gắng chen giữa cừu, lộc và cáo đi vào trong thì phía trước vẫn bị đoàn quân sơn thử chắn đường, căn bản không có chỗ để đặt chân.

Trang Châu tự nhiên cũng nhìn thấy ở lưng chừng núi xuất hiện một số thân ảnh xuất quỷ nhập thần. Đây là lần đầu tiên trên thế giới này anh lại nhìn thấy mãnh thú ở khoảng cách gần như vậy, quả thực trong lòng kinh hãi khó có thể hình dung. Nhưng đoàn người cùng các con vật dày đặc xung quanh lại khiến hắn cảm thấy an toàn một cách quỷ dị, tựa hồ bất kì ai đứng ở ngay tại chỗ này cũng đều cảm thấy đàn sói hoang xuất hiện cũng không phải để tìm kiếm đồ ăn. Điều này khiến hắn mơ hồ nhớ tới câu chuyện kì quái mình từng nghe qua, trong câu chuyện đó, bầy sói là những người canh gác bảo vệ núi rừng, gánh vác một sứ mệnh đặc biệt, tựa như chúng là những thiết huyết chiến sỹ dũng mãnh nhất không sợ bất cứ thứ gì.

Trang Châu cảm thấy từ khi bước chân tới sơn thôn, toàn bộ thế giới quanh hắn đều không chân thật, hắn tựa như đi vào một câu chuyện thần thoại tràn ngập sắc thái thần bí. Đông Chí của hắn lại giống như một vị thần khiến bách thú đều thuần phục dưới chân, khi em ấy bị kẻ xấu thương tổn, động vật khắp núi rừng đều tự động chạy tới chung tay bảo vệ em ấy.

Mảnh núi rừng này từ xưa đã trần ngập kỳ bí, lực lượng thần kỳ, mà ngay lúc này Trang Châu vô pháp dùng lời nói để thể hiện lòng biết ơn của mình đối với sức mạnh siêu nhiên này.

"Sơn thần hiển linh!" thôn dân đứng cạnh Trang Châu thì thào với nhau, trong mắt tràn ngập kính sợ.

"Đám săn trộm kia không biết sinh linh trong núi này đều được sơn thần che chở hay sao. Dám giết nhiều lam hồ ly như vậy… tâm địa đen tối, sơn thần sẽ đem chúng làm thức ăn uy chó sói." Lão Triệu dẫn đường

hai tay tạo thành hình chữ thập, hai mắt nhìn trời, miệng lẩm bẩm.

Các thôn dân đều châu đầu ghé tai, Trang Châu căng tai lưu ý nghe, họ đang thương nghị sau khi trở về sẽ tiến hành hoạt động bái tế như thế nào, còn có người nói muốn thôn dân góp tiền sửa chữa lại miếu sơn thần. Có lẽ bị tình cảnh lúc này ảnh hưởng, Trang Châu sinh ra một cỗ xúc động, không chút suy nghĩ liền nói với biểu cữu: "Chờ cứu được Đông Chí ra, chi phí sửa chữa miếu sơn thần sẽ do hai chúng cháu chi trả."

Đại biểu cữu vẻ mặt nghiêm túc, gật đầu: "Ừ, cũng được. Nếu không có sơn thần hiển linh, nhóm miêu miêu cẩu cẩu sao có thể truyền tin tức cho chúng ta? Những loài động vật này sẽ tụ lại giúp đỡ chúng ta cứu người sao? Còn có chó sói, đây chính là động vật mặc kệ sinh linh, trừ bỏ sơn thần, ai có thể ra lệnh được cho chúng nó?"

Nếu là trước kia, nghe nói như vậy Trang Châu nhất định sẽ cho là điều vớ vẩn, nói không chừng còn cười ra tiếng. Nhưng hiện tại, hắn chỉ biết mím môi, trịnh trọng mà gật đầu.

Hai con mèo ỷ vào dáng người linh hoạt, ba nhảy hai né lách qua các khe hở đi vào. Hắc Đường cái đầu quá lớn, sống chết đều không chui vào trong được, chỉ biết sủa gâu gâu. Nó bên này vừa sủa hai tiếng, chợt nghe cách đó không xa tại lưng chừng núi truyền tới tiếng sói tru dã tính mười phần. Hắc Đường tứ chi nhất thời mềm nhũn, cụp đuôi trở về bên cạnh cha mình, đáng thương hề hề nức nở ra tiếng.

Trang Châu dở khóc dở cười, xoa xoa đầu an ủi nó: "Chúng nó tới hỗ trợ, đừng sợ."

Hắn híp mắt nhìn sơn đạo phía trước bị chắn kín lối đi, quay đầu hỏi đại biểu cữu: "Nếu không tìm cách đuổi chúng nó đi thử xem?"

"Chờ một chút." Đại biểu cữu giữ vai Trang Châu lại: "Có chúng nó áp trận, Đông Chí tạm thời sẽ không gặp nguy hiểm. Nếu chúng ta cố tình xông tới, nói không chừng ép đám đạo tặc kia chó cùng rứt giậu, ngược lại sẽ khiến thằng bé bị thương." Ông nhìn Trang Châu hai mắt hằn tơ máu, nhẹ giọng an ủi: "Chắc không lâu nữa đâu."

Người và thú giằng co không khí tràn ngập thế giương cung bạt kiếm tựa như chỉ cần một chút gió thổi cỏ lay cũng có thể dấy lên một mồi lửa lớn thiêu đốt cả một mảnh núi rừng.

Tiếng sói tru kéo dài càng tăng thêm phần xơ xác tiêu điều của núi rừng ngày đông, nhóm động vật bên ngoài dần có chút động đậy.

Nếu như lúc đầu đám săn trộm quả thật có suy nghĩ muốn dùng đạn để mở đường, nhưng sau khi bầy sói xuất hiện, suy nghĩ này rất nhanh liền biến mất. Bởi vì bọn họ chỉ có mấy người sao có thể xử lý được cả đàn sói đói hung hãn tàn bạo, quả thực là một suy nghĩ kỳ lạ.

Khi thái dương dần ngả về phía tây ngọn núi, nhóm động vật rốt cục phát động thế tiến công. Đầu tiên là nhóm mèo rừng nương theo cây cỏ che dấu, ăn ý mười phần tránh né chỗ Đông Chí ngồi mà xông vào sơn động phía sau, vài tiếng thảm thiết kêu lên, đàn sơn thử cũng tre già măng mọc kéo nhau ùa vào trong

động.

Tiếng gào thét từ cổ họng của nhóm động vật, tiếng móng vuốt cào xé da thịt cùng với tiếng trầm đục thân thể lăn lộn va đập hỗn hợp vang lên trong động. Ngay sau đó lại vang lên hai tiếng súng, Đông Chí rõ ràng nghe được tiếng viên đạn bắn vào vách đá giòn vang cùng tiếng đá vụn bắn tung tóe.

Tiểu Xám né cây tùng bị đẩy ngã ở cạnh sơn động đi ra. Xuyên qua cành khô lay động trước mặt, Đông Chí thấy cặp mắt xanh vàng tỏa sáng từ xa đi tới gần, ở khoảng cách gần anh chợt phóng tới. Đôi mắt đó không chút nào che giấu sát khí hung hãn kích thích anh bất giác khẽ rùng mình một cái.

Tiếng la hét thê thảm vẫn vang lên trong sơn động.

Đông Chí ôm Tiểu Xám gắt gao bịt kín lỗ tai mình, lúc này anh không biết nên vì tình cảnh của mình hay nên vì nhóm động vật xung quanh mình mà lo lắng đây. Ánh sáng hôm ám cùng những hình ảnh hỗn loạn đều khiến anh liên tưởng tới một vụ giẫm đạp tập thể.

Về phần những người bị cắn xé trong sơn động, nếu đã dám mang súng tới đây săn trộm thì phải chuẩn bị tâm lý trả giá đắt. Đông Chí tuyệt đối sẽ không đứng ra biện hộ cho chúng, cho dù bọn chúng có cùng loài với mình cũng không. Anh không biết những người này đã săn trộm bao nhiêu lần, những lần trước, trước nữa nữa… tổng cộng đã săn được bao nhiêu, không ai biết, nếu tội nghiệt như vậy cũng có thể dễ dàng được tha thứ vậy xác những con vật lạnh như băng bị đóng gói trong bao tải kia, xác những sinh linh uổng mạng ở chỗ sâu trong núi không ai biết kia, ai sẽ thay sinh mệnh cùng tôn nghiêm của chúng lấy lại công đạo đây?!

Quy luật thiên nhiên chính là cá lớn nuốt cá bé, chọn lọc tự nhiên, những gì đang xảy ra ngày hôm nay cũng đã phản ánh rõ ràng quy luật vừa công bằng vừa nghiêm khắc này.

Lấy sinh mạng động vật đổi lấy lợi nhuận, cái giá phải trả cũng sẽ tương xứng với nó, điều này là thiên kinh địa nghĩa.

Trong khung cảnh hỗn loạn này, Đông Chí nhìn thấy Tiểu Xám và Bồi Tây đang bị chặn bởi nhóm động vật đông đảo đang cố gắng chen tới đây, hai đứa đã tới vậy hẳn Trang Châu cũng đã ở phụ cận.

Trong lòng Đông Chí khẽ nhảy dựng, ma xui quỷ khiến dần bình tĩnh trở lại. Ngay sau đó, cơn sóng triều nhớ nhung liên tiếp đợt này nối đợt khác điên cuồng không chống đỡ được trào lên trong lòng.

Trong một thời gian dài, anh cảm thấy chỉ một mình sống hết quãng đời cũng đủ rồi, nhưng giờ phút này, khi bị rơi vào hiểm cảnh, cách Trang Châu chỉ có mấy chục, mấy trăm mét, mới đột nhiên ý thức được, mình luôn muốn có người kia ở bên cạnh, dùng cánh tay ôm chặt lấy anh ấy, hôn môi anh ấy, nói với anh ấy: em yêu anh.

Sắc trời ngày càng trở nên tối mờ, bóng cây xa xa lay động, trong phạm vi tầm mắt có thể nhìn thấy khắp nơi đều là động vật. Anh căn bản không nhìn thấy thân ảnh người kia đâu, ngay khi Đông Chí cảm thấy

sự nhẫn nại của mình sắp cạn kiệt thì anh nghe thấy từ đằng xa vang lên một tiếng súng.

Bầy sói ở lưng chừng núi đồng loạt tru lên, tiếng tru của chúng nó tựa như tín hiệu, nhóm động vật vây quanh triền núi một trận xôn xao rồi cũng chậm rãi tản ra hai bên tạo thành một thông đạo.

Cảnh sát rốt cục cũng tới.

Đông Chí nhìn thấy Trang Châu đi đằng sau mấy người cảnh sát, trong lòng có chỗ chậm rãi sụp đổ, cảm giác ấm áp nháy mắt tràn ngập cơ thể.

Đông Chí muốn cười với Trang Châu một cái, chỉ là không hiểu sao lại thấy trước mắt một mảnh mơ hồ.

Bầy sói tru lên càng lúc càng bức thiết tựa như một loại thúc giục không tiếng động. Nhóm động vật trong sơn động nhanh chóng đồng loạt tản ra ngoài, còn nhóm động vật vây bên ngoài lại rạt vào, vây kín càng thêm chặt chẽ.

Các đồng chí cảnh sát trong lòng cũng hơi sợ hãi, tình cảnh trước mắt quá mức quỷ dị, ai cũng chưa từng gặp qua, càng không biết nên giải thích thế nào. Các thôn dân đều nói là sơn thần hiển linh, nhưng trong lòng bọn họ vẫn ngả theo khuynh hướng dị tượng thiên nhiên cùng với nhóm động vật thiên tính tự bảo vệ bản thân.

Mùi máu tươi của động vật bị giết hoặc gần chết bay ra khiến động vật ở quanh đây tập trung tới. Chuột, thỏ, hồ ly, cừu, lộc… đều là những động vật nhỏ hoặc ăn cỏ rất dễ thu hút động vật ăn thịt tới như báo, hổ, chó sói… Trên sơn đạo gần sơn động, bọn họ còn nhìn thấy bầy rắn vốn đang ngủ đông.

Khi mấy người cảnh sát vọt vào trong sơn động, phát hiện bọn săn trộm tuy thương tích chất chồng nhưng thần kỳ vẫn còn sống. Thế cục nghiêng hẳn về một phía khiến chúng không thể không giao nộp vũ khí đầu hàng. Bọn họ ngày đông giá lạnh chạy tới đây cũng chỉ vì muốn phát tài mà thôi, cho dù có thể xử lý được cảnh sát hay thôn dân thì bên ngoài vẫn còn đàn chó sói. So với đám dã thú đói khát đó, vẫn là ở cùng với đồng loại mình sẽ an toàn hơn một chút. Ít nhất cảnh sát tuyệt đối sẽ không làm chuyện dư thừa như cắn xé gặm xương cốt bọn chúng.

Nhóm miêu miêu cẩu cẩu rốt cục phát huy ưu thế bốn chân, nhanh hơn một bước trước Trang Châu chạy tới trước mặt Đông Chí, muốn ôm, muốn vuốt ve, muốn an ủi.

Chúng nó đều bị dọa sợ rồi.

Một đám tiểu động vật vây xung quanh Đông Chí hết liếm liếm lại cọ cọ, Tiểu Xám đứng một bên thấy Đản Đản không chen vào được, thiện tâm gặm cổ nó nhét vào trong lòng Đông Chí, khiến Mễ Đoàn đứng một bên cũng sợ hết hồn. Ma Điểm bay bay trên đỉnh đầu coi như bình tĩnh hơn một chút, vỗ vỗ cánh cười to: “Đứa nhỏ bộ tộc Sơn thần, cậu ta quả nhiên là hậu duệ của sơn thần. Tôi biết tôi sẽ không ngửi nhầm mùi trên người cậu ta mà. Ông xem trừ người của bộ tộc sơn thần ra, ai còn có thể huy động được toàn bộ động vật trên núi chứ? Aiz, rất nhiều năm rồi không thấy chuyện này nha.”

"Đúng thế, đúng thế." Mễ Đoàn cũng thập phần cảm khái: "Bầy sói cũng đã nhiều năm không đặt chân tới ngọn núi này rồi. Nếu chúng nó vẫn luôn ở đây thì đám săn trộm kia sao dám tùy tiện lên núi giết động vật được."

Ma Điểm vỗ cánh an ủi nó: "Ít nhất mùa đông này chúng nó sẽ luôn ở đây. Có người của tộc sơn thần, chúng nó sẽ không đi quá xa."

Mễ Đoàn lắc đầu: "Nhưng chàng trai kia cuối cùng vẫn phải rời khỏi đây."

Ma Điểm thở dài: "Cũng không biết bên ngoài còn người của tộc sơn thần hay không. Nếu bọn họ đều trở về thì tốt rồi."

Trang Châu cảm thấy mình cùng với một đám động vật tranh sủng có chút dở khóc dở cười, nhưng sự an toàn của Đông Chí mới là trọng yếu, đám tiểu tử kia cũng lập không ít công lao cho nên dù đám tiểu tử kia có làm càn một chút, hắn cũng có thể chấp nhận.

Đông Chí một tay nâng Đản Đản một tay vuốt ve Hắc Đường bổ nhào vào lòng mình, trên vai là ba con mèo vừa ngạo kiều vừa thông minh, bộ dáng buồn cười không chịu được. Mà đám động vật vây quanh sơn động từng loài trước khi rời đi đều tới trước mặt Đông Chí cọ cọ một cái tựa như đang dùng phương thức của mình để từ biệt Đông Chí.

Đông Chí mất rất nhiều khí lực mới có thể khiến Hắc Đường bám dính trên người mình đứng sang một bên, để anh có thể ngồi xuống vuốt ve cảm ơn đám động vật xa lạ đã giúp mình. Anh có thể cảm nhận được mình và nhóm động vật trên núi có một loại liên hệ tự nhiên, giống như bọn họ là đồng loại, chỉ là hình dạng không giống nhau mà thôi.

Bày sói cũng dần tản đi, tiếng tru thê lương vang lên từ đằng xa tựa như muốn thị uy đối với những kẻ muốn xâm lấn, càng như thăm hỏi với ngọn núi này. Đàn chuột cũng nhanh chóng tản đi, hồ ly, hạc, mèo rừng đều là thiên địch đối với chúng nó, mặc dù nơi này chúng nó sẽ không phát động công kích nhưng ai biết được sau khi Đông Chí rời đi sẽ phát sinh chuyện gì. Sau khi chúng nó rời khỏi, lộc, cừu cũng đồng thời chạy đi, thân ảnh mạnh mẽ chậm rãi biến mất trong bóng tối núi rừng.

Sau hơn nửa tháng trời cách biệt, Trang Châu rốt cục cũng đứng trước mặt Đông Chí.

Đông Chí co rút cái mũi, giang hai tay ôm chặt lấy hắn. Đông Chí vùi mặt rụi rụi vào lòng người yêu, anh rất muốn nói: Trang Châu, em đặc biệt đặc biệt nhớ anh; còn nữa: nếu gặp lại Hạ Mạt, em nhất định sẽ không chạy trốn, em sẽ cùng miêu miêu cẩu cẩu nhà mình đồng thời xông lên cào chết gã. Còn cả: thực xin lỗi Trang Châu, đã hại anh lo lắng. Nhưng cuối cùng Đông Chí chỉ biết ôm chặt cổ hắn, khẽ cọ cọ lên gò má hắn.

Trang Châu nhắm mắt ôm chặt người trong lòng, mấy ngày lo lắng hãi hùng, sống trong căng thẳng lúc này mới triệt để tan biến. Hắn đối với người yêu bốc đồng của mình thật sự vừa yêu vừa hận, nếu không phải chung quanh còn có nhiều người khác, hắn thật hận không thể đè em ấy xuống hảo hảo ăn sạch mới thôi, ăn từ đầu tới chân, ngay cả xương cốt cũng đều rút ra nhấm nháp tư vị.

Tại nơi Trang Châu không nhìn thấy, hai mắt Đông Chí đã đỏ hoe. Hai ngày luân phiên chịu đả kích, tâm tình anh lúc này chỉ dùng bốn chữ long trời lở đất không đủ để hình dung. Anh đã biết rõ thân thế của mình, loại cảm giác tìm được cuội nguồn huyết mạch khiến anh cảm thấy đã có đủ lí do để gánh vác cuộc sống của bản thân, đủ để mở rộng lòng mình tiếp nhận tình yêu của người khác.

Trang Châu xoa xoa đầu người yêu, nhẹ nhàng buông Đông Chí ra. Hắn nhìn ra được Đông Chí có chuyện muốn nói với mình, nhưng hiện tại hiển nhiên không phải là lúc thích hợp.

Hai biểu cữu của Đông Chí cũng tới, Đông Chí áp chế cơn sóng triều mãnh liệt trong lòng xoay người nhào vào lòng đại biểu cữu, nước mắt thi nhau rơi xuống. Hai biểu cữu nhất thời đau lòng, vừa an ủi cháu trai vừa mắng chửi đám săn trộm vô lương tâm. Nhóm miêu miêu cẩu cẩu đứng bên cạnh chỉ biết kêu to. Chúng nó còn chưa cùng Đông Chí thân thiết đủ đâu, như thế nào có nhiều người cùng chúng nó cướp người như vậy chứ, thật đáng ghét.

Có đồng chí cảnh sát ở bên cạnh lớn tiếng nói: "Chúng ta nhanh chóng trở về đi. Chân cậu thanh niên kia cũng sưng hết lên rồi, sau khi về thôn nhớ tìm thầy thuốc kiểm tra xem, cẩn thận tránh nguy hiểm. Vết thương bên ngoài cũng nghiêm trọng cần phải chữa trị luôn. Tất cả mọi người kiên trì, bác sỹ sáng mai sẽ tới." nói xong lại quay sang nói với đồng sự: "Nếu bầy sói quay lại thì nguy, mấy chúng ta chắc cũng đủ cho chúng nó ăn cả mùa đông đi?"

Một cảnh sát khác an ủi hắn: "Không nghe các thôn dân nói là sơn thần hiểu linh à? đó là quản lang, mà sơn thần là lãnh đạo của chúng nó, tương đương với cục trưởng của chúng ta ấy. Cậu cứ yên tâm đi, chúng nó mới không thèm mấy lạng thịt của cậu đâu."

Một đường bình an giải cứu con tin, đạo phỉ cùng toàn bộ tang vật đều sa lưới, tuy rằng bọn chúng bị nhóm động vật công kích nhưng nói tóm lại thực sự là một kết cục viên mãn.

Các đồng chí cảnh sát vừa vui mừng vừa phát sầu. Sơn thần hiển linh, bầy sói trợ uy, động vật quây kín sơn động chắn lối… báo cáo rốt cuộc nên viết như thế nào đây?

74. Chương 74:

Một tiếng tru dài cắt ngang màn đêm yên lặng.

Những người ngồi quanh đống lửa đồng thời dừng tay, đồng loạt quay đầu ra ngoài nhìn. Cửa nhà hầm đã bị phá hủy, vô pháp khóa lại, chỉ có thể khép hờ ở đó. Nếu thực sự có mãnh thú xông tới tuyệt đối không thể chống đỡ được. Trừ bỏ Đông Chí ra, mọi người đều thấy căng thẳng. Đám săn trộm có rúm trong góc nhà sắc mặt đều trắng bệch. Đông Chí đoán bọn chúng muốn thừa dịp đêm tối định bày trò gì đó, hiện giờ có bầy sói canh gác bên ngoài, suy nghĩ muốn cướp súng chạy trốn cũng lập tức bị bóp nát.

Một nam nhân trong thôn khẽ run lên đề nghị: "Lang sợ hỏa, hay chúng ta ra ngoài đốt một đống lửa đi."

Tiểu đội trưởng cảnh sát khó xử khoát tay: "Củi lửa không đủ." Mặt trời đã xuống núi, khắp nơi đều bị bóng đen dày đặc bao phủ, để ai đó ra ngoài kiếm củi đốt lửa là chuyện vô cùng không an toàn. Hơn nữa nơi này còn có tám tên săn trộm đang bị trói, nếu số lượng cảnh sát trông coi không khống chế được bọn chúng, chỉ sợ đến lúc đó chuyện xấu lại phát sinh.

Đại biểu cữu nhìn người bên mình, đang định xung phong ra ngoài tìm củi, chợt nghe Đông Chí nói: "Đừng lo, bầy sói sẽ không công kích chúng ta, chúng nó chỉ đang canh giữ quanh đây thôi."

Tiểu đội trưởng cảnh sát quay đầu lại, thần sắc quái dị nhìn nhìn hai người ngồi tách hẳn một góc: "Làm sao cậu biết?"

"Anh nghe xem." Đông Chí ý bảo hắn lắng nghe động tĩnh bên ngoài: "Thanh âm kéo dài không dứt, lại không có sát khí, tôi cảm thấy chúng nó là đang bảo hộ chúng ta, đồng thời trông coi đám người kia." Anh chỉ chỉ đám săn trộm trong góc.

Mấy nhân viên cảnh sát đều lộ vẻ bất khả tư nghị.

Lão Triệu ho khan một tiếng: "Lão nhân trong thôn đều nói lang chỉ nghe lời sơn thần sai bảo, là vệ binh chuyên phụ trách trông coi phiến rừng này. Chúng nó không chấp nhận được đám thợ săn điên cuồng giết hại động vật." Nói xong hung tợn trừng mắt lườm đám săn trộm.

Tên săn trộm trừng mắt lại, đáy mắt mang theo hung quang.

Đông Chí không chút nghi ngờ nếu không phải bên ngoài có bầy sói canh giữ chỉ sợ đám săn trộm kia nhất định sẽ không cam tâm tình nguyện mà bị trói ngồi ở đây.

"Bầy sói sẽ không thương tổn chúng ta." Đông Chí ôm mấy con mèo lười biếng, chắc như đinh đóng cột cam đoan với mọi người: "Chúng nó đang trông coi cánh rừng này, sẽ thanh trừng bất cứ ai không có hảo ý với nơi này." Anh chỉ có thể nói tới đó, về phần mọi người có tin hay không, không phải vấn đề anh quan tâm.

Mọi người đối với lời Đông Chí bán tín bán nghi, nhưng may mắn chính là bầy sói thật sự không có hành động công kích gì đối với bọn họ, chỉ canh giữa ở chỗ cách bọn họ không xa không gần, nhưng bọn họ vừa mở cửa ra là thấy một đống cặp mắt phát sáng xanh lè lấp ló khiến tóc gáy dựng ngược.

Chỗ bọn họ tạm nghỉ ngơi qua đêm chính là căn nhà hầm hôm trước Đông Chí bị nhốt. Lúc ấy Đông Chí bị bịt mắt, cái gì cũng không thấy được, trong lòng mặc dù có chút nghi hoặc nhưng cũng không dám nghĩ nhiều. Lại lần nữa trở lại chỗ này, Đông Chí cảm thấy chỗ nào cũng có chút quái dị, thâm sơn hẻo lánh, lại có người từng ở, bởi vì động đất mà nhiều căn nhà bị sập, mấy manh mối đó cũng đủ để sinh ra trong lòng Đông Chí một nỗi băn khoăn thật lớn.

Đầu tiên chỗ này phi thường hẻo lánh, vô luận là khoảng cách tới Thạch Lựu thôn hay hai thôn phía sau núi đều vô cùng xa, vị trí cũng tách xa sơn đạo phía trước và sau núi. Thậm chí bọn lão Triệu, đại biểu cữu sống ở đây hơn nửa đời người cũng không biết trong núi sâu lại có một chỗ như vậy.

Từ quy mô nhìn lại, nơi này hẳn từng có một thôn trang, mấy căn nhà phụ cận đều bị núi đá vùi lấp, có chỗ chỉ còn một bức tường trơ trọi, hoặc là cửa sổ rách nát ọp ẹp. Căn nhà hầm nơi bọn họ đang tạm trú chân này coi như được bảo tồn nguyên vẹn nhất, trừ bỏ cái bàn, còn có một số dụng cụ cồng kềnh đặt ở bên ngoài, còn lại những đồ vật lẻ tẻ hầu như không còn, những manh mối hữu dụng có nhìn cũng đoán không ra. Hoặc là năm đó từng để lại chút manh mối nhưng đều bị đám săn trộm ngẫu nhiên phát hiện phá hủy hết thảy.

Trang Châu không nói lời nào, tùy ý người yêu tựa lên người mình nghỉ ngơi, tâm sự. Ngồi trong góc phòng nhà hầm cũ nát, ánh lửa đỏ hừng hực đốt cháy, một tay ôm ái nhân trong lòng, một tay vuốt ve cún cưng gác đầu lên gối ngủ, cho dù xung quanh có một đống người không liên quan nhưng Trang Châu vẫn có cảm giác thực mỹ mãn.

Đông Chí nghe thấy từ cổ họng Trang Châu vang ra tiếng cười khẽ, nhịn không được hỏi hắn: "Làm sao vậy?"

"Em nghe xem…" Trang Châu hất cằm ra phía ngoài: "Lần đầu anh nghe thấy tiếng sói tru, nhớ lại tiếng Hắc Đường bình thường kêu, cảm thấy nó giống như đang bắt chước chó sói."

"Không phải Husky là nửa chó sói sao?" Đông Chí liếc mắt nhìn Hắc Đường gối đầu lên đùi Trang Châu ngủ say, không khỏi mỉm cười: "Nhưng mà, chó sói khiến người kính sợ, còn Hắc Đường khiến người yêu thích."

Trang Châu cũng cười: "Hôm nay thấy chó sói, nó bị dọa sợ."

Đông Chí tà liếc hắn một cái: "Còn anh?"

Trang Châu thành thành thật thật nói: "Anh cũng bị dọa sợ. Nhiều động vật như vậy, em biết không, anh còn nhìn thấy hai con báo nữa đó. Chúng nó lại ngông nghênh đứng cùng một chỗ với lộc, cừu, hươu…thật sự bất khả tư nghị."

"Sơn thần hiển linh mà."

Trang Châu trầm mặc một lát: "Anh cũng đã nói với đại biểu cữu, chờ sau khi trở về, hai chúng ta sẽ quyên tiền cùng mọi người sửa chữa miếu sơn thần."

Đông Chí cảm thấy hắn không tin thần phật lại đi quyên tiền tu sửa chùa miếu mới là chuyện bất khả tư nghị.

Trang Châu liếc mắt nhìn mọi người gần như đã ngủ hết, nhỏ giọng nói: "Đông Chí, anh cảm thấy thôn này thực cổ quái, giống như là…" hắn nghĩ nghĩ: "Con thuyền u linh của thuyền trưởng Jack ấy."

Đông Chí cân nhắc trong chốc lát xem lời này của Trang Châu là có ý gì, sau đó lắc đầu nói: "Trang Châu,

kỳ thật chuyện này không huyền huyễn như vậy. Những động vật đó tụ tập tới đây đều bởi vì em được sinh ra trên ngọn núi này."

Trang Châu kinh ngạc: "Em được sinh ra ở đây?"

Đông Chí cảm thấy Trang Châu dường như chưa lĩnh hội được ý trong lời mình: "Nơi này có một truyền thuyết về sơn thần, nhưng thực ra đó chỉ là một bộ tộc thông hiểu ngôn ngữ của động vật. Mà em…" anh do dự một chút, mới chậm rãi nói: "Em chính là người của bộ tộc đó."

Ánh mắt Trang Châu có chút đăm chiêu: "Vậy cha mẹ em…"

Đông Chí lắc đầu: "Em là đứa nhỏ được nhặt về. Lúc ấy tiểu nhi tử của bọn họ vừa sinh ra đã chết non, là ba đã nhặt em về. Mẹ và anh trai em đều không biết gì cả."

Trang Châu nhìn người yêu, bỗng nhiên có chút đau lòng: "Em vừa mới biết?"

Đông Chí gật đầu: "Là động vật nơi đây nói cho em biết." Đông Chí nhìn thẳng mắt Trang Châu, hơi hơi hé miệng cơ hồ không phát ra bất cứ âm thanh gì: "Trang Châu, anh còn chưa hiểu sao? Em có thể nghe hiểu tiếng động vật nói chuyện. Hôm nay những con vật đó tới đều do em nhờ đàn sơn thử triệu tập tới."

Trang Châu há miệng thở dốc, lại nói không ra một câu. Giây phút điện quang hỏa thạch*, hắn chợt nhớ tới mình từng nhìn thấy cảnh Đông Chí ngồi trên ghế sa lông, Hắc Đường ngồi đối diện, một người một chó… cãi nhau; cảnh em ấy ôm Tiểu Xám bị thương tới phòng khám của Hòa Thanh, Bồi Tây và Tiểu Dạng Nhi ngoan ngoãn đi đằng sau em ấy; cảnh em ấy ôm con chó lưu lạc, tự nói tên nó là Tiểu Mao… vốn tưởng những cái đó là chứng vọng tưởng của Đông Chí, hiện giờ hết thảy đã có lời giải thích. (điện quang hỏa thạch: giây phút cực kỳ ngắn ngủi chỉ lóe qua tựa như tia lửa điện.)

Tuy rằng lời giải thích này vượt qua phạm vi khả năng lý giải của hắn.

"Anh còn nhớ lần em nhặt được Hắc Đường, rồi bảo anh kể <cậu bé chăn cừu> cho nó nghe không?" Đông Chí nhìn Trang Châu mặt mày có chút dại ra, hấp háy hé miệng, thản nhiên nói: "Đó là vì Hắc Đường gạt em, nó nói người làm vườn nhà anh lừa nó ra ngoài muốn đem bán."

Trang Châu giật mình: "Khó trách em lại hỏi về người làm vườn nhà anh…"

Hắn có cảm giác hốt hoảng như vừa nằm mơ, lại nhìn cẩu nhi tử đang ngoan ngoãn nằm ngủ bên cạnh, thực khó tưởng tượng tiểu gia hỏa có chút thoát tuyến này cư nhiên lại… ác thú vị như vậy.

Trang Châu lắp bắp hỏi Đông Chí: "Vậy… vậy nhóm mèo con…"

Đông Chí gật đầu: "Đó chính là bí mật của em."

Trang Châu kiềm chế chấn động trong lòng. Tin tức này đối với hắn quá mức không chân thật, có lẽ hắn cần một thời gian để tiêu hóa được cái gọi là bí mật của Đông Chí. Nhưng với tính cách lãnh đạm của em ấy, cư nhiên nguyện ý tin tưởng mình, nói ra bí mật của riêng em ấy, điều này đối với Trang Châu mà nói, thật sự là một cái kinh hỉ không tưởng.

Đông Chí chuyên chú nhìn Trang Châu, biểu tình trên mặt chậm rãi thả lỏng: "Anh bị dọa sợ rồi?"

Trang Châu hít sâu một hơi, nghiêng đầu nhìn nụ cười tinh nghịch trên mặt người yêu, lắc đầu nở nụ cười: "Anh cảm thấy thật bất khả tư nghị. Thế giới quan hoàn toàn sụp đổ." Nói xong lại bật cười. Lời Đông Chí nói khiến hắn có ảo giác tựa như mình là một đứa trẻ đang cùng bạn thân chia sẻ bí mật không thể nói cho người lớn biết.

Cảm giác sung sướng xa lạ, tựa như tuổi thanh xuân đối với tương lai vừa sợ hãi vừa tràn ngập khát khao phỏng đoán. Khiến hắn đối với sinh hoạt sau này tràn ngập chờ mong.

"Vậy về sau em có thể nói cho anh biết Hắc Đường đang nói gì được không?"

"Em có thể suy xét."

Trang Châu nắm vai Đông Chí ôm chặt vào trong ngực mình, hắn thấy tiểu cảnh sát đang phụ trách gác đêm khẽ liếc mắt nhìn về phía hai người bọn họ, trong mắt mang theo hoài nghi nho nhỏ. Vừa rồi vì muốn thoa rượu thuốc lên mắt cá chân Đông Chí mà hai người cố ý chọn góc phòng ngồi xuống. Khi bọn họ nói chuyện thanh âm đè thấp, những người kia không thể nghe thấy bọn họ đang nói gì. Tiểu cảnh sát chắc đang cảm thấy hai đại nam nhân ngồi cùng một chỗ cử chỉ có chút quá thân mật. Trang Châu hướng hắn cười cười, thu hồi tầm mắt, nhỏ giọng hỏi: "Vậy bộ tộc của em, sao lại bỏ em lại? Có người tới tìm em không?"

Đông Chí lắc đầu: "Lúc ấy ngọn núi xảy ra động đất, có lẽ bọn họ đều bị mắt kẹt lại. Hai người đưa em tới nhà bà dì đều thương tích đầy mình, sau đó không biết thế nào. Em hoài nghi chỗ này chính là nơi bọn họ sinh sống trước đây."

Trang Châu tinh tế đánh giá căn nhà hầm cũ nát, hắn vô pháp tưởng tượng nếu Đông Chí không bị vứt bỏ, không được ông bà Lăng đưa về Tân Hải thì hôm nay bộ dạng của em ấy sẽ thế nào?

"Nhìn qua không có gì đặc biệt," Trang Châu nhẹ giọng nói: "Chờ hừng đông anh và em đi xung quanh nhìn xem."

Đông Chí nhắm mắt lại ừ một tiếng, khóe miệng cong lên, hình thành một độ cung mê người.

75. Chương 75: Thanh Thạch Trấn

Ánh ban mai xuyên qua khẽ lá, hắt lên đá tảng màu lục trầm, phản xạ trên mặt nước lấp lánh ánh bạc, tựa như bị sương mù bao phủ. Đông Chí cảm thấy nỗi băn khoăn quanh quẩn trong lòng tựa như một màn sương mù dày đặc, dường như thấy rõ cái gì đó nhưng khi nhìn kỹ lại vẫn không thấy được cái gì.

Đông Chí cất hòn đá vào trong cổ áo, hơi có chút tiếc nuối lắc đầu với Trang Châu: "Không có gì, viên đá này khá giống chất liệu gỗ, nhưng bà dì bọn họ cũng không biết là loại gì, em hoài nghi viên đá này chính là sản vật trên ngọn núi này. Có lẽ những người trong tộc em đã phát hiện được một cái hang động nào đó, tuy rằng không bị người ngoài để ý nhưng thực khiến bọn họ yêu thích, vì thế trở thành vật tượng trưng cho bộ tộc." Anh cũng chưa quên biểu tình hoảng sợ khi nhìn thấy viên đá này của thanh niên săn trộm kia, tuy rằng vẫn không hiểu được vì sao cậu ta lại bị dọa thành như vậy, chẳng lẽ cậu ta đoán được chuyện sẽ xảy ra sau đó?

Đông Chí nhìn phòng ốc trước mặt hoàn toàn bị vùi lấp dưới núi đá, trong lòng cảm thấy mất mát. Nơi này có lẽ chính là nơi mình được sinh ra, nhà hầm này, căn nhà hầm bị phá hủy một nửa bên kia, hoặc là căn nhà xa hơn chút nữa, cũng có thể là nhà hầm chỉ còn trơ trọi một bức tường tan hoang phía này, hơn hai mươi năm trước, cha mẹ ruột anh đã vui sướng ngập tràn mà nghênh đón anh tới thế giới này.

Nhưng vận mệnh an bài khiến bọn họ trở tay không kịp. Anh sinh ra ở nơi này nhưng lại lớn lên ở một thành thị hoàn toàn xa lạ, biến thành bộ dáng khiến bọn họ không thể nào nhận ra, trở nên…ngay cả khi bọn họ không còn tồn tại cũng không chút cảm kích, cho dù thật sự xuất hiện trước mặt bọn họ, cũng không thể gọi tên lẫn nhau…

Đông Chí bỗng nhiên rất muốn biết thời điểm mình sinh ra, cha mẹ đã đặt tên cho mình là gì? Thạch đầu? Nhị Trụ? Hay Tiểu Cầu…?

Đông Chí cúi đầu, khẽ lau đi khóe mắt ẩm ướt.

Trang Châu từ phía sau ôm lấy bờ vai Đông Chí, vỗ nhè nhẹ trấn an. Đứng ở chỗ này, ngay cả hắn cũng có thể cảm nhận được nỗi bi thương nặng trịch trong lòng em ấy, huống chi Đông Chí là người trong cuộc.

"Còn manh mối nào khác không?" Trang Châu nhẹ giọng hỏi: "Những nơi khác hoặc là người khác? Anh cùng em đi tìm."

Giọng Đông Chí còn đè nặng một tia nức nở: "Tiểu tử gầy teo kia nói với em trong Thanh Thạch trấn có một lão nhân tên Nanh Sói, ông ấy cũng có một viên đá giống của em."

Trang Châu kéo đầu Đông Chí nặng nề đặt trước ngực mình, nghiêng đầu cọ cọ lên đỉnh đầu em ấy: "Chúng ta cùng đi tìm ông ấy. Trở về tra bản đồ, anh lái xe, đưa cả nhóm miêu miêu cẩu cẩu nhà mình đi nữa."

Đông Chí gối đầu lên bả vai người yêu cọ cọ mấy cái, rồi mới đứng dậy bắt đầu lấy máy ảnh ra chụp từng tấm từng tấm một. Anh muốn qua những tấm ảnh này có thể tìm kiếm thân thế bí ẩn của chính mình.

Những bí mật bị năm tháng bụi mù che dấu.

Đông Chí cùng Trang Châu tĩnh dưỡng trong Thạch Lựu thôn gần một tuần, sau khi nhận nửa con dê, hai con gà cùng mấy cân thịt lợn rừng từ bà dì, liền dẫn theo nhóm Miêu miêu cẩu cẩu nhà mình rời thôn tới Thanh Thạch trấn. Trước khi đi còn nhờ bà dì quyên góp cho thôn một số tiền. Số tiền này không phải là tiền đóng góp tu sửa miếu sơn thần mà thật tâm Đông Chí cảm thấy vị trí thôn rất bất tiện, nếu người trong thôn có một chiếc xe thay cho việc đi bộ, cho dù mọi người thay phiên nhau sử dụng cũng không sao, nhưng như vậy việc đi lại của mọi người trong thôn với bên ngoài sẽ dễ dàng hơn. Hơn nữa bọn nhỏ trong thôn còn phải tới trường dưới chân núi để học tập, tuy rằng bình thường đều ở trong kí túc trường nhưng cuối tuần hoặc các ngày nghỉ lễ vẫn phải về thôn, có xe đưa đón, bọn nhỏ đi lại càng thêm thuận tiện lại an toàn.

Một nhà bà dì đều luyến tiếc đứa nhỏ thấy ai cũng mỉm cười thân thiện này, trước lúc rời đi ai nấy đều chất đống thổ sản vùng núi trong xe để anh mang về làm quà, nào là nấm hương, mộc nhĩ, thịt khô, lạp xưởng... còn nói đồ bán bên ngoài hương vị không thể nào ngon bằng đồ mọi người kiếm được trên núi. Đông Chí cảm thấy mẹ mình rời nhà lâu như vậy, trong lòng khẳng định nhớ những món ăn này, cũng không chối từ.

Mấy ngày dưỡng thương trong thôn, Đông Chí cũng tới mấy nơi phụ cận xung quanh thôn, cơ hồ ảnh chụp cùng video đều đã đầy các thẻ nhớ mang theo. Thú vị nhất chính là bất luận anh đi tới đâu, đều có thể gặp được động vật trên núi. Chúng nó tới rất gần Đông Chí, còn dùng cặp mắt thuần khiết đáng yêu nhìn anh. Thậm chí lúc trở về thôn còn có hai con nai cứ đi theo đằng sau, tới tận cửa thôn vẫn luôn lưu luyến không rời mà quay trở lại núi. Trang Châu tự nhiên nghe không hiểu chúng nó đang nói gì, nhưng mỗi lần thấy cặp mắt ngập nước của tụi nó nhìn Đông Chí chớp a chớp, hắn đều cảm thấy chúng nó nhất định đang quấn lấy Đông Chí mà nói: "Sớm trở lại, nhất định phải trở lại đấy."

Được rồi, sự thật chính là, khi bạn lấy về một người vợ thần quái, cuộc sống sinh hoạt của bạn chắc chắn sẽ thay đổi toàn bộ, từ một bộ phim tình duyên đô thị sinh hoạt nhanh chóng trở thành bộ phim điện ảnh linh dị thần quái đầy kích thích.

Trang Châu từ gương chiếu hậu nhìn đám miêu miêu cẩu cẩu nhà mình ngoan ngoãn ngồi gọn một chỗ, lại nhìn Đông Chí đang ngồi trên ghế phụ xem bản đồ, mỉm cười lắc đầu nói: "Hiện tại đi hướng nào?"

Đông Chí cũng không ngẩng đầu lên mà chỉ chỉ trỏ trỏ trong bản đồ: "Xuống núi rồi đi về phía Tây. Cứ đi thẳng về phía Tây thì ngày mai chúng ta sẽ tới Thanh Thạch trấn."

Từ trên bản đồ nhìn lại, khoảng cách giữa Thanh Thạch trấn và Thạch Lựu thôn cũng không xa là mấy, nhưng phải đi vòng đường quốc lộ nên lộ tuyến cũng bị kéo dài.

Đây là một trấn nhỏ giao với tỉnh Tứ Xuyên Cam Túc, bị hai ngọn núi chắn ở bên trong, có địa hình hẹp dài. Trong trấn chỉ có một con đường duy nhất, người trong trấn cũng phi thường ít. Đông Chí cảm thấy những người tới nơi này qua lại đều mang theo mục đích gì đó không muốn ai biết. Tỷ như đám săn trộm vừa bị sa lưới vừa rồi, bọn họ thường xuyên tới đây tiêu thụ hàng săn được. Dân buôn lậu, dân săn trộm, dân lưu vong, cùng dân buôn bán không phải người tốt, tất cả dường như đều tụ tập trong trấn nhỏ bừa bãi vô danh này. Bề ngoài lại bày ra một loại diện mạo phồn vinh dị dạng, mà lão nhân tên Nanh Sói kia lại mở một tiểu khách điếm (nhà trọ) tên "Trương gia điếm" ở trong một góc trấn.

Khách điếm không lớn, nằm gần ngã tư đường là một căn nhà hai tầng, mặt tiền không lớn, đi vào chính là quầy tiếp tân, qua quầy tiếp tân là một cái sân rộng, mười gian khách phòng cho thuê bao chung quanh cái sân đó. Trong viện tử dựng một căn chòi giản dị, phía dưới là hai cái giếng lộ thiên, để cho khách nhân rửa mặt hoặc lấy nước dùng. Bởi vì trời đông lạnh bên phía trên giếng được phủ một lớp giữ ấm thật dày. Khi bọn Đông Chí tới thuê trọ, tiểu nhị đã nhắc nhở bọn họ, trước khi đi ngủ nhớ dọn sạch nước trong phòng nếu không đêm lạnh nước trong phòng sẽ đóng băng. Đối với đám chó mèo bọn họ đem theo, người trong điếm không nói gì, nơi này cũng có rất nhiều người mang theo chó săn, hoặc là con mồi chuẩn bị đem bán, bọn họ nhìn đã quen.

Tiểu nhị dẫn bọn họ tới gian phòng của mình, lại nhiệt tình chỉ cho bọn họ tới chỗ nào để giải quyết ba bữa cơm, hoặc tới cửa hàng nào có thể mua được món đồ giá cả hợp lý. Đông Chí nghe có lệ vừa đánh giá chung quanh.

Trừ bỏ tiểu nhị gầy gò dẫn đường này, trong điếm còn có một lão nhân chân có tật đi cà nhắc làm tạp vụ. Đông Chí đánh giá ông ấy vài lần, cảm thấy không quá giống lão nhân Nanh Sói mà tiểu tử săn trộm kia đã tả.

Đông Chí thực rõ ràng đánh gãy lời giới thiệu của tiểu nhị: "Tôi muốn gặp Nanh Sói."

Tiểu nhị biểu tình đang mỉm cười nhất thời cứng đờ.

Trang Châu đứng bên cạnh nhịn không được thở dài. Đông Chí nhà hắn dường như vẫn chưa học được cách nói chuyện uyển chuyển một chút, cứ thẳng đuột như vậy, đến hỏi chuyện cũng không biết khéo léo đưa đẩy gì cả.

Đông Chí nghe thấy tiếng thở dài kia, nhưng anh không nhìn biểu tình của Trang Châu, chỉ nhìn chằm chằm vào tiểu nhị nhấn mạnh từng chữ: "Cậu có thể chuyển lời cho Nanh Sói là có người muốn gặp ông ấy, không có chuyện gì khác chỉ muốn hỏi chăm về chuyện trước đây." Nói xong, Đông Chí cởi cúc cổ áo, lôi viên đá lục sắc ra.

Trên mặt tiểu nhị lộ ra thần sắc kinh ngạc.

Đông Chí cảm thấy có chút vừa lòng: "Chúng tôi không có ác ý, chỉ muốn hỏi về chuyện quá khứ."

Tiểu nhị nhìn anh, do dự gật đầu: "Lão bản chiều tối mới có thể trở về."

"Được, tôi chờ ông ấy." Đông Chí nhét hai tờ tiền vào túi áo tiểu nhị: "Đã làm phiền cậu, tiểu ca."

Trang Châu sán lại khoác cổ Đông Chí, hận nghiến răng nghiến lợi: "Sao em lại thiếu kiên nhẫn như vậy?"

Đông Chí bị hắn nắm cổ, lập tức bật cười: "Chờ không nổi, qua mấy ngày nữa trường bắt đầu khai giảng, chúng ta không còn thời gian dây dưa nữa. Hơn nữa người như cậu ta tại sao lại thành thành thật thật

đứng trông điếm? Anh không lên tiếng ai biết anh tới làm gì?"

Trang Châu hết nói nổi, tức giận đến trừng mắt.

Đông Chí cầm cổ tay hắn: "Được rồi, ra ngoài tìm chỗ ăn cơm rồi đi dạo loanh quanh một chút. Nói không chừng còn tìm được thứ gì tốt." Thí dụ như con dao sắc bén kia của anh, tuy rằng cho tới giờ vẫn chưa có tác dụng gì thực tế. Đương nhiên lời này Đông Chí tuyệt đối sẽ không nói cho Trang Châu biết.

Trang Châu chỉ nhóm miêu miêu cẩu cẩu trong phòng: "Còn tụi nó tính sao đây?"

"Dẫn theo a." Đông Chí trả lời đương nhiên: "Anh nhìn em này."

Gây sức ép mấy phút đồng hồ, người một nhà rốt cục xuất môn. Hắc Đường do Trang Châu dắt, Tiểu Xám già nhất cũng ổn định nhất, để nó ngồi trên lưng Hắc Đường. Tiểu Dạng Nhi không thành thật nhất do Đông Chí bế. Còn Bồi Tây để Trang Châu bế, rất nhiều chuyện nó đều làm theo Tiểu Dạng Nhi, Tiểu Dạng Nhi thành thật, nó cũng không náo loạn.

Người một nhà rêu rao ra ngoài lấy thịt dê thịt bò làm món ăn chủ đạo, ăn xong lại ra chợ dạo một vòng. Trấn nhỏ này xem như nơi tập kết hàng, thương phẩm của vùng này, trong chợ bày bán nhiều nhất chính là da lông, da chế phẩm. Đông Chí không quan tâm mấy thứ này, đi bộ một vòng, chọn được mấy khối rễ cây được điêu khắc thành hàng mỹ nghệ, lúc này với cùng mấy miệng ăn trong nhà trở về.

Tiểu nhị trong điếm đứng chờ sẵn ngoài cửa, thấy bọn họ trở về vội vàng tươi cười tiếp đón: "Lão bản của chúng tôi đã trở lại."

Tim Đông Chí đập mạnh: "Lúc nào có thể gặp ông ấy?"

Tiểu nhị chỉ chỉ trên lầu: "Chờ hai người thu xếp xong liền đi lên."

Đông Chí theo bản năng ngẩng đầu, quả nhiên cửa sổ lầu hai đã sáng đèn. Một thân ảnh cao lớn đứng bên cửa sổ nhìn xuống ngã tư đường bên ngoài. Đứng dưới lầu, không thấy rõ mặt ông ấy, nhưng Đông Chí có thể cảm nhận được hương vị tiêu điều trầm mặc toát ra từ trên người đàn ông này. Thật giống như ông ấy đã nếm trải hết mọi đau khổ trong cuộc sống, nhưng cái gì cũng không chịu nói.

76. Chương 76: Nhiều Năm Về Trước

Dọc theo chiếc cầu thang cọt kẹt đi lên lầu trên, phía cuối hành lang xuất hiện một chiếc cửa gỗ khép hờ, cửa gỗ cùng thang lầu nguyên bản đều làm từ chất liệu gỗ thô sơ thiển sắc, nhưng do sử dụng lâu năm đã bám một tầng tro xám cùng màu khói dầu nhuộm thành một màu nâu vàng không đồng nhất, dưới ánh đèn dầu càng thấm đẫm hương vị năm tháng mênh mang.

Đông Chí vừa định gõ cửa, lại nghe thấy tiếng trầm thấp truyền ra từ bên trong: "Vào đi."

Đông Chí đẩy cửa ra, cùng Trang Châu và nhóm miêu miêu cẩu cẩu nhà mình đi vào. Ba con mèo hiếu kỳ hết nhìn đông tới nhìn tây, Hắc Đường thì vẻ mặt cảnh giác hít hít ngửi ngửi xung quanh.

Nanh Sói đứng ở cạnh cửa sổ đã cũ, con ngươi nặng nề nhìn ngã tư đường ngoài cửa sổ. Dưới ánh đèn nhìn lại, ông ta ít nhất so với ông Lăng còn nhiều tuổi hơn. Dáng người gầy yếu khô khốc tựa như đã bị vùng đất này hút khô toàn bộ nước trong người. Tóc dài rối tung, từng sợi tóc đã biến thành màu xám trắng loang lổ.

"Tự tìm chỗ ngồi đi." Nanh Sói nhìn hai thanh niên trẻ tuổi cùng đám chó mèo vừa bước vào phòng, thực tùy ý chỉ chỉ gian phòng của mình. Đây là một gian chưa tới hai mươi mét vuông, trong phòng chỉ có một cái bếp lò nhỏ, trừ bỏ chiếc giường đơn cùng mấy thứ gia cụ đơn giản ra còn lại không có bất cứ một vật trang trí nào. Gia cụ cũng đều là những món đồ xưa cũ từ hơn mười năm trước, thoạt nhìn khách điếm của vị lão nhân này kinh doanh có vẻ không tốt.

Tầm mắt Nanh Sói đảo qua một vòng rồi dừng lại trên người Đông Chí, ánh mắt có vẻ đăm chiêu hiện lên một tia sáng khác thường: "Có thể cho tôi xem vật của cậu không?"

Trang Châu khẽ nhíu mày, Đông Chí lôi viên đá từ trong cổ áo ra, đưa tới tay lão nhân.

Nanh Sói gần như tham lam mà tiếp nhận, dưới ánh đèn lăn qua lộn lại vuốt ve, sau một lúc mới lưu luyến trả lại cho Đông Chí. Đông Chí vươn tay tiếp nhận, đầu ngón tay khẽ mơn trớn mặt ngoài bóng loáng của viên đá, thản nhiên hỏi: "Ông cũng có một cái? Có thể đưa tôi xem không?"

Nanh Sói do dự một chút, đứng dậy đi tới bên giường, kéo ngăn tủ đầu giường ra lấy một cái khung ảnh to bằng lòng bàn tay, thực trân ái nhìn nó rồi mới xoay người đưa cho Đông Chí.

"Đồ hiện tại không ở trong tay tôi." Ngữ khí Nanh Sói có chút do dự: "Nếu về sau có cơ hội sẽ cho cậu xem."

Đông Chí không nói gì, vươn tay tiếp nhận ảnh chụp. Trong ảnh là hình Nanh Sói ôm trong ngực một đứa bé cười híp mắt lộ cả răng, bối cảnh tựa hồ được chụp trong một khu công viên trò chơi. Trên người đứa nhỏ cổ áo mở rộng lộ ra một khối đá lục sắc to bằng quả trứng. Ảnh chụp đã cũ chứng tỏ cũng khá lâu rồi, góc ảnh thậm chí còn bị phai màu, nhưng Đông Chí vẫn liếc mắt một cái là nhận ra viên đá kia cùng viên đá của mình hoàn toàn giống nhau. Đông Chí cầm chặt bức ảnh trong tay, giọng nói có chút phát run: "Tôi muốn hỏi ông từ đâu đến?"

Nanh Sói trầm mặc, hỏi lại Đông Chí: "Ngọn núi kia, thực sự có sơn thần sao?"

"Trên núi có sơn thần hay không, tôi không biết." Đông Chí nhìn thẳng hai mắt hắn, từng chữ nhấn mạnh nói: "Nhưng có một bộ tộc người miền núi tên là Sơn thần sống ở đó. Bọn họ ở trong núi sâu, không nguyện ý giao tiếp cùng người ngoài, bình yên mà sống qua ngày." Đông Chí ở trong lòng bổ sung một câu: nếu không phải có chuyện ngoài ý muốn phát sinh, bọn họ hiện giờ vẫn bình yên vui vẻ sống qua ngày ở đó.

Nanh Sói ngồi xuống ghế, cúi đầu suy nghĩ cũng không biết đang nghĩ cái gì.

Đông Chí đối với thái độ trầm mặc gần như trốn tránh đó không còn kiên nhẫn: "Tôi muốn biết viên đá kia của ông là từ đâu tới, có thể nói không?"

Nanh Sói như bị giọng nói của anh kích động, ngẩng đầu ngẩn người một lúc mới hỏi lại: "Còn viên đá của cậu là từ đâu có?"

"Từ khi sinh ra đã có." Những lời này không tính là gạt người, ít nhất hai tộc nhân đem mình để lại trước cửa nhà bà dì đã để lại thứ này cho mình, chẳng qua có chút sơ sót nên Mễ Đoàn mới giúp mình bảo quản hơn hai mươi năm. Đông Chí mẫn cảm nhận thấy sau khi Nanh Sói nghe thấy lời này, trong mắt có chút biến hóa vi diệu, tựa hồ so với trước càng nhiều thêm một loại cảm xúc sốt sắng.

"Sao?"

Nanh Sói che dấu lắc đầu: "Không có gì."

Đông Chí ngồi ngay ngắn, nghiêm túc nhìn hắn: "Vậy bây giờ có thể nói cho tôi biết hòn đá kia ông có được thế nào không?"

Nanh Sói lại hỏi lại anh: "Cậu có biết đó là vật gì không?"

Đông Chí giật mình.

"Ngọn núi phía sau Thạch Lựu thôn có một mỏ khoáng sản số lượng không nhiều, số người biết được không nhiều lắm." Nanh Sói nhấc siêu nước để bên cạnh bếp lò lên nhìn lượng nước trong siêu, lại có chút tiếc nuối để lại trên bếp: "Bộ tộc Sơn thần rất thích loại khoáng thạch này, bọn họ dùng nó để mài thành chén đĩa, đồ dùng tinh xảo, bọn trẻ dùng làm đồ chơi, còn phụ nữ dùng làm đồ trang sức." Nói tới đây, Nanh Sói đứng dậy, từ trong tủ quần áo lấy ra một cái hộp giấy, đưa tới trước mặt Đông Chí: "Những thứ này là do tôi thu thập được…là đồ vật từ trong thôn của bộ tộc đó."

Đông Chí nhìn từng món đồ được Nanh Sói lấy ra, trong lòng dâng lên chút kích động khó hiểu. Kỳ thật trong hộp cũng không có nhiều đồ, chỉ có hai miếng ngọc thạch to bằng lòng bàn tay, bên trên phân biệt khắc hình lộc và lang, đường nét đơn giản nhưng trông rất sống động. Còn có một ít chén đĩa, bát cơm, chén trà, đều là đồ thủ công chế tạo từ đá lục sắc. Trình độ tuy rằng thô ráp nhưng mang đậm nét cổ xưa trầm hậu bên trong, nhưng chỉ nhìn thôi cũng khiến người ta tâm động.

Đông Chí bỗng nhiên sinh ra một loại kiêu ngạo khó có thể diễn tả bằng lời. Bộ tộc của cậu đã nắm giữ kỹ thuật thủ công chế tác đồ tinh xảo thế này, nếu loại kỹ thuật này, loại chế phẩm thủ công độc đáo này được càng nhiều người biết tới… Đông Chí say mê nhìn mấy thứ đồ đó, trong lòng nóng bỏng chậm rãi lạnh dần xuống. Anh biết mình đã nghĩ nhiều rồi, nếu để càng nhiều người biết tới loại kỹ thuật này, vậy bộ tộc của anh tránh không được sẽ phải tiếp xúc thường xuyên với người ngoài, muốn giữ được bí mật của bộ tộc là vô cùng khó khăn.

Đông Chí thở dài, trong lòng thản nhiên sinh ra một loại cảm giác thê lương chua xót: "Mấy thứ này có thể nhượng lại cho tôi không? Ông cứ ra giá đi."

Nanh Sói lắc đầu: "Thứ này không phải của một mình tôi, cần phải thương lượng lại. Cậu có thể lưu lại số điện thoại cho tôi, có gì tôi sẽ gọi cho cậu."

Đông Chí vuốt ve hai miếng ngọc thạch trong tay, lưu luyến để lại trong hộp: "Hiện tại, ông có thể kể lại cho tôi những chuyện ông biết được không?"

Nước trong siêu đã sôi, Nanh Sói đứng dậy, lấy hộp trà trong tủ quần áo ra pha, hương khí lá trà xen lẫn hơi nước mờ ảo khiến căn phòng cũ nát này càng thêm ấm áp.

Nanh Sói nhấp một ngụm trà, thản nhiên nói: "Lần đầu tiên tôi tới trấn nhỏ này là khoảng mười tuổi. Trước mười tuổi tôi ở đâu, sống cùn ai, tôi đều không nhớ rõ. Tôi từng làm ăn xin, trộm cắp vặt, cuối cùng gia nhập một băng cướp. Trong một lần thực hiện phi vụ, cả băng đều bị bắt, tôi chỉ là tiểu lâu la, nên chỉ bị đưa đi giáo dục cải tạo lao động. Ba năm sau rời khỏi đó, tôi xin làm tạp vụ trong một quán cơm."

Đông Chí há miệng định nói chuyên, lại bị Trang Châu ở đằng sau khẽ kéo góc áo một chút, vì thế thức thời không lên tiếng.

Nanh Sói không chú ý tới chi tiết nhỏ đó, tiếp tục nói: "Trong tiệm cơm, có đủ loại khách lui tới, có đôi khi gặp gỡ một ít khách nhân kỳ quái, nói một số chuyện buôn bán tôi nghe không hiểu. Có đôi khi cũng sẽ làm giao dịch tại chỗ. Nào là da lông, tiêu bản, sừng động vật, xương động vật, thậm chí là răng nanh."

Lão nhân trầm mặc một lát, trên mặt hiện ra thần sắc trào phúng: "Khi đó tôi còn không biết tới chuyện săn trộm. Bọn chúng chỉ nói là săn thú, ta liền hâm mộ vô cùng. Nam nhân mà, ai mà không thích dao súng?"

"Sau đó, quán cơm dẹp tiệm, lão bản liền bán quán mang theo gia đình trở về Hà Bắc. Tôi không nghề không nghiệp, mở một sạp bán đồ ở trong chợ. Hơn nửa năm sau, tôi gặp một nam nhân từng thường xuyên tới tiệm cơm. Gã liên hệ với vài người trong chợ, thuê xe, mua bán, làm ăn lớn lắm. Thấy tôi, gã liền hỏi có muốn làm ăn cùng gã không, bọn chúng có súng, có khoảng, 6, 7 người."

"Sau đó tôi liền theo bọn chúng lên núi, tên dẫn đường đưa chúng tôi lên núi đi khoảng ba, bốn ngày, tới một cái sơn cốc thực nhỏ. Theo như gã nói vùng đó có nhiều hồ ly nhất. Chúng tôi mai phục ở bên ngoài sơn cốc. Hồ ly là loài linh tính khôn khéo, không cẩn thận có thể khiến chúng nó nhìn ra."

"Tôi vừa mới gia nhập, nên bọn họ không để tôi làm những chuyện quan trọng nên đã phái tôi đi tìm chỗ ngủ qua đêm. Đó là lần đầu tiên tôi lên núi, trong sơn cốc đi qua đi lại liền lạc đường, không khéo lại ngã bị thương ở chân, nằm trên tuyết không động đậy được. Sau đó... tôi gặp một người." Nanh Sói tạm dừng một chút, trên mặt lộ ra biểu tình trầm tư: "Một nam nhân rất kỳ quái, bộ dạng lại phi thường xinh đẹp." Nói tới đây, ông vẫn không nhịn được mà lén nhìn Đông Chí một chút.

Trang Châu nhíu mày, cảm thấy lão nhân này nhìn qua không chút đứng đắn. Đông Chí lại cảm thấy ông ấy nhìn không phải mình, mà là một người tương tự như mình.

"Người đó giúp tôi băng bó miệng vết thương, còn đưa tôi một chai rượu trắng." Nanh Sói chẹp lưỡi, tựa như tới tận hôm nay vẫn còn nhớ được hương vị rượu trắng ngày đó: "Nhưng người đó một câu cũng không nói, chỉ cười tới tôi rồi bước đi. Sau khi người đó đi rồi tôi mới phát hiện đi theo bên cạnh người đó còn có hai con báo."

Đông Chí tim đập bang bang trong ngực: "Sau đó thì sao?"

"Sau đó..." Nanh Sói thở dài: "Sau đó không biết thế nào, toàn bộ hồ ly bắt được đều được thả đi. Bọn lão đại bắt được nhóm người đối nghịch với bọn họ, nhóm người kia lại bảo là đến giúp đỡ, bọn họ cũng có súng săn, càng về sau hai bên lại đấu súng với nhau. Sau khi những người đó thối lui, lão đại mới phát hiện em trai gã đã bị thương. Lúc ấy là giữa mùa đông lại ở trên núi hoang vắng, chúng tôi cấp tốc chạy xuống núi, kết quả vẫn không giữ được tính mạng của cậu ta. Lão đại lúc ấy liền phát điên, đòi lên núi báo thù rửa hận."

Đông Chí tựa vào người Trang Châu, có chút hít thở không thông. Những chuyện này tuy rằng đều là chuyện nhiều năm trước, nhưng vừa nghĩ tới trong những người đó có cha mẹ ruột của mình, còn cả tộc nhân đã đưa mình tới trước nhà bà dì, trong lòng anh liền trướng đau khó chịu.

"Hôm đó hình như là ngày Đông chí đi." Nanh Sói nghĩ nghĩ: "Lão đại triệu tập người đồng loạt lên núi. Lúc đó, lão đại tìm một người dẫn đường từ sơn thôn sau núi, trực tiếp tiến thẳng tới chỗ những người kia. Khi tới thôn không hiểu sao đã bị bọn họ phát hiện, kết quả hai bên lại đánh nhau, trong tay lão đại có súng, có đạn, cũng không thiếu mìn. Sau khi ném vài quả mìn qua toàn bộ thôn cơ hồ đã bị phá hủy."

"Lúc đó không biết từ đâu có rất nhiều động vật kéo tới, báo, lang, hổ... một đám đều hung tàn, mấy huynh đệ của chúng ta bị chúng nó cắn xé bị thương. Sau đó động vật tụ về càng nhiều, nào là lộc, thỏ, cừu... tất cả đều xuất hiện. tên dẫn đường ở thôn sau núi nói động vật đều lủi ra bên ngoài, nhìn hành vi rất khác thường, hẳn sắp có động đất. Kết quả không đợi chúng ta chạy đi, thật sự động đất ngay tại chỗ."

"Lão đại cùng đại bộ phận thủ hạ đều bị vây chết trên ngọn núi, chỉ có hai ba tiểu lâu la là chạy thoát. Chúng tôi rất sợ, còn hẹn nhau không ai được nói chuyện này ra ngoài. Những thứ này đều là khi đánh nhau cùng với những người trong thôn làng đó, lấy được từ trên người bọn họ."

Nanh Sói nói tới đây, trên nét mặt già nua hiện ra vài phần xấu hổ.

Đông Chí hấp háy hé miệng, anh có chút mờ mịt nghĩ, khó trách hai người bố mình đem đi lại bị thương nặng. Dưới tình huống đó, nếu không đem mình đi, ở lại trong thôn chỉ sợ sống không nổi. Nói không chừng còn có những hài tử khác cũng được đưa đi đâu đó? Cả thôn làng, cho dù nói thế nào cũng không có khả năng chỉ có mình mình là trẻ con đi?

Cổ họng Đông Chí không khỏi sít chặt: "Thôn làng đó, về sau thế nào?"

"Hai bên đối chiến chết hơn phân nửa, sau đó lại có động đất…" Nanh Sói lắc đầu, trong mắt tràn đầy thổn thức: "Đều bị phá hủy hết, không còn gì lưu lại. Người cũng đều chết hết."

Hết chương 76

77. Chương 77: Về Nhà

Trấn nhỏ tọa lạc tại một địa phương xa xôi không biết tên ở sâu trong núi, người sống tại đó không quá mười vạn người, chung quanh không ruộng đồng, không tài nguyên khoáng sản, không có xí nghiệp nhà nước, không có danh lam thắng cảnh, thậm chí ngay cả một cửa hàng bán tạp hóa cũng không có. Cứ như vậy một trấn nhỏ xa xôi không chút thần kỳ nào lại bởi vì chống đỡ một thị trường buôn lậu khổng lồ không muốn ai biết lại hiển lộ ra sự phồn vinh dị dạng.

Đông Chí ngơ ngác nhìn ánh đèn neon màu sắc rực rỡ ngoài cửa sổ, tâm tư không biết đã bay tới tận nơi nào.

Trang Châu chuẩn bị giường xong, đi tới bên cạnh khoác vai Đông Chí lắc lắc: "Đều là chuyện của hơn hai mươi năm trước rồi. Đông Chí, đừng để tâm nữa, việc này không chỉ vì em nguyện ý mà có thể thay đổi được."

"Em biết." Đông Chí tựa lên vai người yêu khẽ thở dài: "Nhưng trong lòng em vẫn khó chịu."

Trang Châu do dự một chút: "Em đừng để cái lão hầu tử kia đùa giỡn. Anh cảm thấy ông ta đang lừa em, hơn nữa ông ta cũng có không ít chuyện gạt em."

Đông Chí kinh ngạc quay đầu lại: "Vì sao lại nói như vậy?"

Trang Châu nhéo nhéo cằm anh, cười nói: "Ông ta cùng tộc nhân của em hoàn toàn không có liên quan, vì sao lại để bụng chuyện của bộ tộc em như vậy? Ông ta có món đồ trang sức giống của em, vậy còn thu thập những đồ vật bằng thạch đá khác để làm gì? Em không thấy kỳ quái sao? Chỉ vì có người băng bó vết thương còn cho ông ta một chai rượu trắng sao?"

Đông Chí rũ mắt không nói.

"Cũng có thể căn bản là ông ta không tin em." Trang Châu vỗ vỗ vai Đông Chí: "Dù sao cũng là lần đầu gặp mặt, có lẽ về sau ông ta sẽ có cơ hội thổ lộ nhiều hơn với em thì sao."

Đông Chí mím môi mỉm cười: "Làm sao anh biết em còn muốn quay lại?"

Trang Châu nghiêng người hôn lên bờ môi người yêu, thấp giọng nói: "Trực giác. Hoặc là nói bởi vì anh hiểu rõ em."

Đông Chí nghiêng đầu nhẹ nhàng cắn một cái lên miệng hắn, đang định xâm nhập chợt nghe Tiểu Dạng Nhi ở một bên kêu lên: "Cha cậu đáng ghét muốn chết, vẫn luôn coi Đông Chí là đồ ăn. Tôi nhớ miệng Đông Chí trước kia đầy thịt tròn đô đô, giờ bị anh ta cắn mỏng quẹt rồi kìa!"

Đông Chí bật cười ra tiếng.

Trang Châu: "…"

Trang Châu thực bi thương nhìn Đông Chí, tâm nói kỹ thuật của mình kém cỏi vậy sao?

Đông Chí cười khoát tay, ý bảo hắn chú ý nghe đám miêu miêu cẩu cẩu nhà mình đang cãi nhau bên kia.

Bồi Tây nằm ở mép giường đập chân quát: "Đúng thế, đúng thế, tớ cũng thấy mấy lần rồi! Anh ta cắn mạnh lắm, thậm chí miệng Đông Chí còn bị sưng phù lên cơ!"

Tiểu Xám cũng có chút hoang mang, nhưng dù sao nó cũng là dạng lão thành, suy xét vấn đề càng thêm tôn trọng khoa học: "Tôi nghĩ anh ta làm như vậy nhất định là có nguyên nhân. Liệu có phải do miệng Đông Chí có vị cá không? Từ khi tới chợ lần trước, tôi thấy bọn họ đã mua một túi cá lớn."

Tiểu Dạng Nhi cào cào móng trên mặt bàn: "Cha cậu vì sao không tự đi ăn cá của mình mà cứ muốn cướp từ trong miệng người khác thế? quá đáng!"

Hắc Đường tội nghiệp bị mấy con mèo chất vấn, nhìn nhìn lại, ấp a ấp úng muốn bảo vệ hình tượng của cha mình: "Cha tôi kỳ thật cũng có ý tốt mà. Thật đó. Cái kia…cái kia… mấy cậu xem sau khi ăn cơm xong tôi đều liếm mép, các cậu cũng thế còn gì, đúng không? Cha tôi kỳ thật là đang giúp lau miệng cho Đông Chí thôi. Bằng không anh ấy sẽ phải tự liếm."

Đông Chí tựa vào trên vai Trang Châu cười không dậy nổi thắt lưng. Trang Châu nhìn đám miêu miêu cẩu cẩu nhà mình meo meo gâu gâu nói gì đó, lại nhìn bà xã cười đến nhũn người trong lòng, đột nhiên hiểu được cái gì đó.

"Chúng nó đang nói gì vậy?"

"Nói anh coi em là đồ ăn, còn cắn miệng em, đáng ghét muốn chết!"

Trang Châu: "…"

“Hắc Đường nói anh là đang muốn giúp em, còn nói tụi nó ăn cơm xong đều tự mình liếm miệng.”

Trang Châu quay đầu lại, thấy đám sủng vật trong phòng đều mặt đồng thời nhìn hai người bọn họ —— chắc là không ngờ Đông Chí giữa chừng đột nhiên bán đứng chúng nó, một đám đều trợn tròn mắt, một bộ không thể tin nổi. Trang Châu cùng đám sủng vật đối diện nhìn nhau một khắc, trong lòng cảm giác quỷ dị cơ hồ bay lên đỉnh điểm: “Mấy đứa cư nhiên dám nói xấu ngay trước mặt cha?! Thực quá kiêu ngạo. Mấy đứa khi dễ cha không hiểu ngoại ngữ phải không? Sữa chua cùng thịt bò tuần này đều cắt hết!” (Jer: =)))) tội nghiệp anh Trang mù ngoại ngữ, bị mấy thằng con bắt nạt há há há)

“Meo meo meo!”

“Gâu gâu gâu!”

Nhóm miêu miêu cẩu cẩu bất chấp, đồng thời nhảy lên nhảy xuống kêu gào phản đối ầm ĩ cả lên.

Đông Chí ôm bụng cười vang ngã lăn lên giường.

Ầm ĩ như vậy được vài lần, Trang Châu rốt cục thấy rõ tình thế hiện tại: có đám chó mèo này đi bên cạnh, hắn đừng hòng có được hành động thân thiết gì với Đông Chí. Đám vật nhỏ này rất quấy rối, chúng nó ở bên cạnh meo meo gâu gâu, hắn thì không sao vì nghe cũng không hiểu, nhưng Đông Chí mỗi lần đều cười đến nhũn người, chả làm ăn được gì hết. Một lần, hai lần còn có thể cho qua, nhưng nếu còn tiếp tục như vậy nữa, có khi hắn bị lưu lại bóng ma tâm lý cũng nên. Đến lúc đó chức năng quan trọng của cả hai bị tạo thành thương tổn gì đó, vậy thật muốn mạng.

Mặc dù có chút khuyết điểm đó, nhưng trong lòng Trang Châu vẫn rất cao hứng. Trước khi tới hắn vẫn luôn lo lắng Đông Chí có tha thứ cho mình hay không, sau đó lại bị chuyện em ấy mất tích mà lo lắng bất an, so với khoảng thời gian trước, một đường đi về này quả thực tựa như đi hưởng tuần trăng mật.

Toàn gia một đường vừa đi vừa chơi, đến khi trở lại Tân Hải thì cách rằm tháng giêng còn hai ngày.

Đông Chí vốn muốn Trang Châu cùng lên nhà ăn cơm rồi tối về, nhưng Trang Châu lại nói Đông Chí đã rời nhà đi hơn nửa tháng, khó khăn lắm mới trở lại vẫn nên về nhà gặp cha mẹ trước, hắn không muốn quấy rầy. Hơn nữa hắn đã gọi điện nói chuyện với nhà hắn, nói tối sẽ về nhà ăn cơm.

Đông Chí và Trang Châu ở dưới lầu khanh khanh ta ta một hồi, Lăng Lập Đông đứng trên ban công đều nhìn thấy rõ, áo khoác cũng không thèm mặc đã vội vàng chạy một mạch xuống dưới lầu đón người. Dọc đường đi còn nghĩ xem nên trách móc thằng nhóc Trang Châu thế nào, kết quả chờ tới khi anh chạy xuống lầu thì Trang Châu cũng đã đi rồi, khiến anh cảm thấy vô cùng mất hứng.

Đông Chí mua không ít đồ, hai anh em đi đi lại lại hai ba lần mới khiêng hết lên nhà, chờ tới khi Đông Chí vác balo của mình đi vào cửa, thấy Lăng Bảo Bảo đang quấn lấy ông bà Lăng đòi ăn quả lựu, nhị lão bị tiểu tôn tử quấn lấy, không còn tinh lực mắng anh, lúc này mới khẽ thở phào một cái.

Bà Lăng trừ bỏ thích lựu, Đông Chí còn mua thêm mấy thứ ngọc khí tặng bố mình làm đồ trang trí, còn tặng trang sức cho mẹ và chị dâu, hơn nữa còn mang về túi lớn túi nhỏ thổ sản của vùng núi, người khác không biết thế nào nhưng Lăng Bảo Bảo hưng phấn vô cùng, cái gì cũng phải vân vê cầm lên xem xét một chút, ngay cả mấy đồ trang sức Đông Chí mua cho mẹ và chị dâu, bé cũng muốn đeo thử. May mắn có thằng bé chơi đùa ầm ĩ trong nhà nên ông bà Lăng cũng chưa có cơ hội thu thập thằng con không chút nghe lời nhà mình.

Đông Chí thừa dịp mọi người đều đang cười vui vẻ, quanh co lòng vòng nói chuyện mình tới thăm nhà bà dì. Vừa nói vừa chú ý thần sắc của bố mẹ mình, ông Lăng quả nhiên sắc mặt đại biến, bà Lăng lại vô cùng cao hứng, liên tục đòi xem ảnh chụp.

Trong lòng Đông Chí ngũ vị tạp trần, đành phải lấy máy ảnh ra, mở video quay lại cảnh trên núi cho bà Lăng xem. Lại lấy mấy giống hoa hiếm lạ sưu tập được trên đường đi đưa cho ông Lăng, nói muốn cùng ông đồng thời trồng hoa. Anh biết Thạch Lựu thôn là cái gai trong lòng ba mình, cả đời đều không nhổ ra được. Anh cũng không muốn có chuyện gạt ba, nhưng nếu đem mọi chuyện nói ra hết lại khiến tâm anh đau đớn. Bọn họ vất vả dưỡng dục anh hơn hai mươi năm, hiện giờ cũng đã già rồi. Đông Chí chỉ muốn bọn họ sống vui vẻ tới hết nửa đời sau, không cần vì bất cứ chuyện gì mà phải lo nghĩ.

Hai cha con một trước một sau đi ra ban công, ông Lăng từ trong góc phòng lấy ra hai cái ghế con đưa cho Đông Chí một cái, lại lấy chậu hoa không cùng mấy bao đất dự trữ, một lòng một dạ đùa nghịch với mấy cây hoa.

Đông Chí lại biết cha mình tuyệt không bình tĩnh như vẻ bề ngoài như vậy, ông bây giờ hẳn đang lo lắng Đông Chí có khả năng đã phát hiện ra thân thế của mình hay chưa? Hay vẫn khổ sở về đứa nhỏ vừa sinh đã chết lưu?

Đông Chí trong lòng có chút lên men, anh ngồi xuống bên cạnh ba mình, nhẹ giọng nói: “Ba, ba đừng giận con.”

Ông Lăng không lên tiếng.

Đông Chí cọ cọ lên người ông: “Khi ba bảo anh hai nói con không được lên núi, con đang trên đường lên rồi. Hơn nữa mẹ rất nhớ những người họ hàng kia, dù sao rời đi cũng đã nhiều năm, con không thay mẹ về thăm một lần, rất tiếc nuối.”

Ông Lăng lắc đầu, thở dài: “Có thuận lợi không?”

Đông Chí bắt đầu giả đáng thương: “Con ở trên núi gặp một nhóm săn trộm, còn bị bọn chúng bắt giữ hai ngày đó.”

Ông Lăng chấn động: “Xảy ra chuyện gì? Sao không nghe con nói?”

“Không phải con đã bình an trở về rồi sao.” Đông Chí xoa xoa cái mũi, anh vốn không định nói lại đoạn

thời gian đó cho gia đình nhưng anh càng không chịu nổi ba mình tâm sự nặng nề, nên lấy chuyện này nhằm phá một tầng trầm mặc bao phủ quanh người ông, Đông Chí cảm thấy vẫn nên có lời: "Chân con bị thương, nằm ở nhà bà dì mấy ngày."

Ông Lăng từ trên xuống dưới đánh giá con trai, lo lắng truy vấn: "Không có vấn đề gì chứ? Ngày mai ba đưa con đi làm kiểm tra toàn diện, đừng vì tuổi còn trẻ mà không thèm để ý, vạn nhất lưu lại di chứng gì thì nửa đời sau phiền toái lắm…"

Đông Chí gối đầu mình lên vai ông, nhẹ giọng nói: "Ba đừng lo lắng. con không có việc gì."

Ông Lăng tựa hồ có chút không thích ứng con trai đã trưởng thành đột nhiên lại làm nũng với mình như thế. Nhưng cũng không né tránh, chỉ vỗ nhẹ lên mu bàn tay của con trai: "Không có việc gì thì tốt. Con cũng không còn nhỏ nữa, đừng chạy nhảy khắp nơi như thế nữa, nếu thật sự xảy ra chuyện gì, ba và mẹ con biết sống làm sao?"

Hốc mắt Đông Chí hơi nóng lên: "Ba, về sau được nghỉ con không đi nữa. Sẽ cùng ba mẹ đón năm mới."

Ông Lăng bất đắc dĩ: "Lời này anh nói quá nhiều rồi."

"Lần này con nghiêm túc đó."

Ông Lăng vẫn không tin: "Chờ sang năm anh làm được rồi hãy nói đi." Nói xong gạt tay thằng con ra: "Được rồi, mau giúp ba làm việc, đừng có bám lấy ba mà lười nhác."

Đông Chí lại không chịu rời ra, ngược lại dính càng chặt hơn: "Ba, khi con bị người ta nhốt trong hầm con rất nhớ ba. Chân thì đau, còn không được sưởi ấm nữa. Con chính là đã trải qua đói khổ lạnh lẽo đó."

Ông Lăng nghe thằng con nói trong lòng cũng xót xa, nhưng ông đã quen sĩ diện trước mặt con trai, không học được kiểu mềm giọng an ủi của bà Lăng, ra vẻ nghiêm túc giáo huấn: "Trước kia tôi nói với anh bao nhiêu lần rồi, đừng có chạy tới mấy nơi hoang vắng, anh không nghe, giờ tự mình bị giáo huấn, đã chừa chưa?"

"Vâng, vâng, con chừa rồi." Đông Chí cọ cọ lên bả vai ba mình, thân hình ông cao xấp xỉ Lăng Lập Đông, đều là dạng chân dài vai rộng, Đông Chí vẫn luôn cảm thấy ba mình là một người đặc biệt khỏe mạnh. Nhưng lúc này tựa vào bả vai ông anh mới giật mình cảm thấy, không biết từ khi nào mà bờ vai khiến anh luôn cảm thấy vững chãi như núi Thái sơn giờ đã trở nên khô quắt thế này?

Đông Chí ngẩng đầu, hai mắt đều đỏ ửng: "Ba, về sau con sẽ hiếu thuận với ba."

Ông Lăng bị lời nói của con trai không hiểu gì, dở khóc dở cười đẩy thằng con vẫn bám dính lên người mình ra: "Anh là ra ngoài ăn khổ rồi mới nhớ tới cha mẹ sao? Ít khoe mẽ trước mặt tôi, mau làm việc!"

Đông Chí có lệ gật đầu.

Ông Lăng khẽ liếc mắt nhìn mấy người còn lại trong nhà đang chăm chú xem video Đông Chí quay, thấp giọng dặn dò: "Chuyện vừa rồi không được cho mẹ con biết, nghe chưa?"

Đông Chí vội nói: "Con biết. Không phải con tránh bọn họ lén nói cho mỗi ba thôi sao?!"

Ông Lăng nhìn Đông Chí, cảm thấy đứa con này sau khi ra ngoài một chuyến trở về ngược lại càng thêm quyến luyến người thân, càng lớn càng trẻ con. Nó bao nhiêu năm từ thời niên thiếu đã không làm nũng với ông rồi? Xem ra vẫn là bị mấy chuyện bên ngoài kia dọa sợ đi. Ông Lăng thầm nghĩ như vậy, lại có chút mềm lòng. Cảm thấy con trai mình ra ngoài chịu ủy khuất lớn như vậy, trong nhà vẫn nên an ủi nó thì hơn. Cũng không cần nghi ngờ những chuyện khác. Về phần mấy chuyện cũ ông luôn lo lắng nghi ngờ kia, ông thầm nghĩ, hẳn là mình đã già, nhàn rỗi không có việc gì lại đi nghi thần nghi quỷ.

Kỳ thật ngẫm lại, lúc ấy nhặt thằng bé về là lúc nửa đêm. Đêm tối người tĩnh, tuyết lại rơi lớn như vậy, đừng nói bóng người, ngay cả một con chuột hay một con chim cũng không có, nhà bà dì ở cùng một cái sân cũng không phát hiện được gì, không có lý nào Đông Chí trở về một chuyến lại có thể biết được.

Ông Lăng liếc mắt nhìn thằng út đang thành thành thật thật giúp mình xới đất, lại liếc mắt nhìn bạn già đang cười vui vẻ trong phòng khách, trong lòng vừa cảm thấy khổ sở vừa có loại thoải mái kỳ dị.

Cả đời này ông chỉ giấu diếm vợ mình một chuyện duy nhất, nhưng ông cũng không có sự lựa chọn nào khác, chỉ có thể tiếp tục giấu diếm.

Giấu đến lúc chết.

78. Chương 78: Ân Oán Cá Nhân

Lăng Lập Đông nghẹn một bụng tâm sự chờ hỏi Đông Chí, kết quả gặp mặt còn chưa nói được mấy câu mà thằng bé đã bị cha già lôi ra ban công trồng hoa. Lăng Lập Đông tâm tình bất định ngồi trên ghế sa lông, vừa cùng mẹ và vợ xem video vừa thi thoảng liếc mắt nhìn ra ngoài ban công.

Thấy Đông Chí có vẻ như không định gạt ba, chuyện cho tới bây giờ, ngay cả mẹ cũng nghĩ là giấu không nổi, Lăng Lập Đông có chút lo lắng cho em trai, hài tử ngốc này không phát hiện trước đó sắc mặt ông già đã đại biến hay sao, lần trước ổng còn tức giận đến nỗi không biết trời cao đất rộng thế nào mà thẳng tay xông tới tẩn anh một trận, nếu lát nữa ba nổi điên lên đánh thằng bé thì nguy rồi.

Ba nhất định sẽ biết là mình bao che cho Đông Chí, lại cùng nó đồng thời lừa gạt ba, chờ tới khi ba đánh Đông Chí xong, nhất định sẽ tìm mình tính sổ. Toàn bộ tâm tư mẹ lúc này đều đặt trong máy tính của Đông Chí, ngay cả Lăng Bảo Bảo lấy quả lựu trong tay bà bóp nát cũng không hay biết, phỏng chừng để bà biện hộ cho cả hai hẳn là không trông cậy gì được rồi.

Lăng Lập Đông nhẫn nhịn nửa ngày không nổi, lặng lẽ bám vách tường mò ra nghe lén.

Hàn Mẫn ngồi trên ghế sa lông liếc mắt nhìn ông xã một cái, cảm thấy chồng mình căn bản là ăn no rửng mỡ khỏi cần quan tâm đi. Bố mẹ chồng cô có từng tức giận với Đông Chí khi nào đâu? Ngay cả khi thực sự tức giận thì thấy chú ấy thân thể nguyên vẹn trở về cũng sẽ cảm thấy thực cao hứng. Có đôi khi Hàn Mẫn cảm thấy nhị lão đều coi Đông Chí giống Lăng Bảo bảo mà nuông chiều, chỉ duy nhất khác nhau ở một điểm chính là một đứa cần đưa đón tới nhà trẻ, còn một đứa tự mình có thể đi làm.

Lăng Bảo Bảo thấy một đống tiểu động vật xuất hiện trên màn hình, hơn nữa còn thân thiết với Đông Chí như vậy, kinh ngạc gọi ầm ĩ. Hàn Mẫn vừa có lệ đáp lại bé vừa lén nhìn động tĩnh chồng mình bên kia. Kết quả nhìn một chốc thấy sắc mặt chồng thay đổi, tựa như nghe được chuyện khó lường gì đó, trong lòng Hàn Mẫn cũng căng thẳng theo. Lại thấy Đông Chí hai vành mắt đỏ ửng từ ban công đi vào, cô đang định đi qua hỏi thăm một chút lại thấy chồng giơ tay ra hiệu, ý bảo cô để ý con trai, còn mình túm cổ áo Đông Chí kéo đi.

Đông Chí tới buồng vệ sinh rửa tay, Lăng Lập Đông liền tựa vào khung cửa thẩm vấn: "Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Gì mà bị bắt lại còn nhân chứng?"

Đông Chí không ngờ anh trai lại ở bên ngoài nghe lén, thần sắc có chút bất đắc dĩ: "Là gặp săn trộm."

Lông mày Lăng Lập Đông nhíu chặt lại: "Trang Châu không ở cùng em?"

"Khi anh ấy tìm được tới thôn thì em đã bị bắt rồi." Đông Chí an ủi anh trai: "Sau đó anh ấy đã giúp em rất nhiều."

Lăng Lập Đông sắc mặt âm trầm: "Phế vật."

Đông Chí đại khái kể lại chuyện vướng phải trên núi, lại dặn dò anh trai: "Em không muốn để mẹ biết chuyện này. Anh cẩn thận một chút, đừng có lỡ miệng."

Lăng Lập Đông hừ một tiếng: "Lại nói Trang Châu, nhà nó hiện giờ thế nào rồi?"

"Hẳn là không có việc gì." Đông Chí cũng không muốn cùng người nhà Trang Châu làm mình làm mẩy: "Anh hai, tin em đi, em sẽ không để bản thân phải chịu thiệt." (Jer: mọi người cũng tin tui đê, sau này ổng toàn đi bắt nạt người khác =))))

Lăng Lập Đông tà liếc thằng em một cái, ánh mắt rõ ràng không thể nào tin được. Nhưng ngược lại anh cũng không nói gì thêm, chỉ hỏi một câu: "Ngày mai em định thế nào?"

Đông Chí nghĩ nghĩ: "Thăm bạn."

Lăng Lập Đông theo bản năng hỏi một câu: "Bạn nào?"

Đông Chí dùng móng vuốt ướt sũng nước vỗ vỗ lên bả vai anh trai, cười tủm tỉm nói: "Anh hai, em đã hơn 20 rồi, không phải Lăng Bảo Bảo nhà anh."

Lăng Lập Đông túm cổ thằng em tàn bạo mà bóp: "Nếu chú mày thật sự là Lăng Bảo Bảo, thì lúc này đã bị anh rút dây lưng quật chết rồi."

Đông Chí bật cười vui vẻ.

Lăng Lập Đông hết cách với thằng em khó bảo, lắc lắc vài cái rồi thả ra: "Tối nhớ về sớm một chút, cả nhà chờ cơm!"

Đông Chí giơ tay thề thốt: "Nhất định, nhất định."

Người bạn mà Đông Chí nói chính là người đã sáng lập ra căn nhà Ái Tâm, Trần Lâm Hạ.

Khi Đông Chí tốt nghiệp đại học vừa tới Tân Hải đã nhận thức hắn, lúc ấy hai người đều mang theo túi thức ăn cho mèo tới bụi cây ven đường cho mèo ăn, cứ như vậy mà gặp nhau. Sau đó lại gặp nhau hai lần nữa ở hai nơi khác nhau, hai người cứ như vậy quen biết. Trần Lâm Hạ khi đó còn đang trù bị xây dựng trung tâm cứu trợ động vật, Đông Chí biết được liền xung phong nhận việc giúp hắn kéo vài nhà tài trợ tới. Sau khi nhà Ái Tâm được xây dựng, mỗi khi Đông Chí rảnh đều sẽ tới đây giúp đỡ. Nhưng năm ngoái do công việc bề bộn mà hai người ít khi gặp mặt.

Đông Chí dừng xe trước cửa nhà Ái Tâm, ấn chuông vài cái, chỉ thấy Trần Lâm Hạ đầu tóc rối bời tất tả từ bên trong chạy ra, trên người ngay cả áo khoác ngoài cũng không kịp mặc. Thấy Đông Chí từ cốp xe lấy ra một đống thùng đồ ăn cho chó mèo, liền lộn trở lại gọi thêm hai nhân viên ra bê giúp.

Đông Chí thấy đi ra cùng Trần Lâm Hạ có cả Đồ Tiểu Bắc, xác thực có chút sửng sốt. Anh không ngờ Đồ Tiểu Bắc vẫn còn ở chỗ này, hai ngày nữa chính là rằm tháng giêng, vị đại thiếu gia này không về nhà đón tết sao. Dù trong lòng có nghi vấn, nhưng Đông Chí cũng không định nói chuyện hay hỏi han gì với cậu ta, anh và Đồ Tiểu Bắc cũng không thân thiết như vậy. Hơn nữa cậu ta ở đâu đón tết cũng không liên quan gì tới anh.

Bê xong đống thùng đồ ăn cho chó mèo vào trong, Đông Chí lại từ trong cốp xe lấy ra một túi đồ. Bên trong có hai bức tượng điêu khắc gỗ, cùng một ít đồ thổ sản: lựu, thịt bò, thịt dê, táo… Đông Chí không thích ăn vặt, nhưng lại mua không ít đồ ăn vặt về. Vì mẹ và chị dâu đều thích ăn, anh còn để một phần chia cho đồng nghiệp.

Trần Lâm Hạ đưa Đông Chí vào văn phòng của mình, tùy tay xé mở một túi thịt bò khô lấy ra ăn, gật gù: "Ừm, chính là hương vị này."

Đông Chí cầm lên một bức tượng điêu khắc nhìn chung quanh, thay hắn đặt lên giá gỗ cạnh giá sách: "Đặt ở đây đi."

Trần Lâm Hạ vừa nhai thịt bò khô vừa gật đầu: "Ừm, rất đẹp. Mua ở Tây An à?"

"Không phải Tây An, mua được trong một trấn nhỏ gần biên giới Thiểm Cam." Đông Chí nói xong, còn lôi khối thạch đá được anh coi như bảo bối kia ra: "Đúng rồi, anh xem thử cái này xem. Tôi đã hỏi rất nhiều người nhưng không ai biết nó là cái gì." Đông Chí sở dĩ vội vã chạy tới thăm Trần Lâm Hạ, một phần nguyên nhân chính là Trần Lâm Hạ từng buôn bán ngọc phỉ thúy các loại, đối với mấy đồ châu báu ngọc khí gì đó hiểu biết tương đối nhiều.

Trần Lâm Hạ buông túi thịt bò khô xuống, rút khăn giấy ra lau tay sạch sẽ, tiếp nhận viên đá Đông Chí đưa, tới gần cửa sổ xem xét, lại lấy kính lúp từ ngăn kéo ra xem, vân vê lăn qua lộn lại, miệng còn lẩm bẩm một số thuật ngữ Đông Chí nghe không hiểu.

"Rốt cuộc là vật gì?"

Trần Lâm Hạ hai mắt hình hương vòng: "Trước kia tôi cũng chưa từng thấy qua."

Đông Chí thoáng có chút thất vọng, nhưng nghĩ lại lão đầu tử kia ở trong Thanh Thạch trấn sưu tầm nhiều đồ mười mấy năm như vậy, cũng không biết rốt cuộc nó là cái gì, Trần Lâm Hạ không biết cũng là điều bình thường.

Đông Chí nhận lại viên đá đeo lên cổ: "Lát nữa cùng ra ngoài ăn cơm nhé?"

Trần Lâm Hạ gãi gãi đầu: "Hôm nay tôi định dẫn mọi người trong trung tâm ra ngoài ăn cơm, hay là cậu đi cùng luôn đi."

Đông Chí vừa nghĩ tới phải ngồi cùng một chỗ với Đồ Tiểu Bắc là cảm thấy mất hết khẩu vị: "Thôi, các anh cứ đi đi. Tôi không đi đâu."

Trần Lâm Hạ trong lòng ít nhiều hiểu được: "Nếu không..." Nói còn chưa dứt lời đã có tiếng gõ cửa vang lên cắt đứt, Trần Lâm Hạ vội nói: "Vào đi."

Cửa được đẩy ra, thanh niên đứng ngoài cửa mặt không đổi sắc gật đầu với hắn: "Anh Trần, tôi có chút chuyện muốn nói riêng với anh Lăng."

Trần Lâm Hạ quay đầu nhìn Đông Chí, Đông Chí lại cau mày không chút kiên nhẫn: "Cậu có lầm không, Đồ Tiểu Bắc, giữa hai chúng ta có chuyện gì để nói?" Anh không muốn bị một tên Đồ Tiểu Bắc kỳ kỳ quái quái quấn lấy, nhàn nhạt nhìn Trần Lâm Hạ khoát tay: "Thôi, tôi về trước, có thời gian liên lạc sau."

Đồ Tiểu Bắc vội vàng đi theo: "Lăng Đông Chí, tôi không có ác ý, tôi chỉ muốn nói chuyện với anh."

Đông Chí cũng không quay đầu lại cứ thế đi thẳng ra ngoài: "Một tên muốn lái xe đâm chết mình rồi lại chạy tới nói hắn không có ác ý, cậu tin sao?"

Đồ Tiểu Bắc chạy đuổi theo tới tận cửa xe Đông Chí: "Lăng Đông Chí, cho dù tôi có từng đâm anh thì đó cũng là chuyện ân oán giữa hai chúng ta. Anh có thể đừng đối phó với Đồ gia nữa không?"

Đông Chí nhìn cậu ta tựa như nhìn đồ ngu nói: "Nếu tôi có năng lực đối phó Đồ gia thì lúc đó tôi đã tống cậu đi ăn cơm tù hai năm rồi. Cậu tưởng tôi thật sự là thiện tâm đại phát mà tha cho cậu sao?! Đồ Tiểu Bắc, đầu óc cậu không phải là có bệnh đi?"

Đồ Tiểu Bắc sắc mặt lúc xanh lúc trắng: "Trang gia đã bắt đầu thu mua cổ phiếu của Đồ gia. Coi như tôi cầu xin anh, liệu có thể…"

Đông Chí nghe được hai chữ "Trang gia", sửng sốt một chút, lập tức liền vui vẻ: "Chắc cậu còn chưa biết, Trang Châu đã xin từ chức rồi, hiện tại anh ấy đã không còn là nhân viên Trang thị nữa, chuyện cậu nói, hai chúng tôi không biết gì đâu."

"Không có khả năng." Đồ Tiểu Bắc căn bản không tin: "Nếu không phải vì tôi đắc tội anh, Trang Châu sao lại phải đối nghịch với anh hai tôi?"

Đông Chí nhếch miệng cười nhạt: "Hóa ra cậu cũng biết là vì cậu đắc tội tôi?!"

Sắc mặt Đồ Tiểu Bắc thay đổi.

"Tự làm tự chịu, chưa từng nghe sao?" Đông Chí cảm thấy vừa nhìn thấy mặt tên này là anh cũng chả còn chút kiên nhẫn nào: "Tôi cũng chả có quyền gì mà ra lệnh được cho Trang gia. Chính cậu chọc phải phiền toái thì tự đi mà giải quyết, không phải anh trai cậu rất lợi hại sao? Có anh ta là pho tượng đại thần che chắn trước mặt, cậu khỏi cần quan tâm."

Đồ Tiểu Bắc từ phía sau giữ chặt tay áo Đông Chí lại, trong giọng nói lộ ra hương vị ẩn nhẫn: "Bởi vì bị Trang thị quấy rối, anh hai tôi bị vuột mất mấy cái hợp đồng, ông nội tôi phát hỏa đã thu hồi quyền lực trong tay anh ấy…"

"Làm kinh doanh cũng không phải đi từ thiện, còn phải xin đối thủ nới lỏng tay nhường cho sao?… tôi nói này Đồ Tiểu Bắc, anh trai cậu nhờ cậu đi cầu xin người khác thế này sao? Nếu anh ta biết được cậu làm ra loại chuyện mất mặt thế này, anh ta có thể trực tiếp tức chết luôn không? Hay là nói trí thông minh của cậu vẫn luôn dừng lại ở trình độ trẻ mẫu giáo? Trước giờ chỉ biết thoải mái sung sướng hưởng thụ sự chiếu cố của anh ta thôi à, sao cậu không nghĩ được rằng phiền toái cậu gây ra sẽ hại chết anh ta?"

Đồ Tiểu Bắc gục đầu xuống, gắt gao cắn chặt môi.

"Tôi sẽ không quản chuyện nhà các người, tôi cũng không có năng lực đi quản." Đông Chí vẻ mặt ghét bỏ hất tay cậu ta ra: "Mà dù có năng lực tôi cũng không bao giờ quản. Tôi cũng không phải thánh nhân, đã bị đánh còn phải lao ra đỡ đạn thay. Cậu gây chuyện thì tự đi mà giải quyết."

Đồ Tiểu Bắc chạy đuổi theo hai bước: "Lăng Đông Chí, tôi muốn xin lỗi anh."

Đông Chí mở cửa xe, khẽ nhíu mày quay đầu lại nhìn: "Cậu không thấy lời xin lỗi của cậu tới quá muộn sao? Hơn nữa lời xin lỗi của cậu cũng chỉ dùng để cò kè mặc cả với tôi, không đáng một đồng. Tôi cảm thấy, thay vì tới cầu xin tôi, còn không bằng cậu trở về bàn bạc với anh trai mình, xem mọi chuyện còn cơ hội xoay chuyển hay không."

Trên mặt Đồ Tiểu Bắc toát ra thần sắc ảm đạm.

Đông Chí nghĩ nghĩ lại bổ sung thêm một câu: "Cậu cũng đừng trách tôi vui sướng khi người gặp họa. Ở hiền gặp lành, ở ác gặp ác vốn chính là quy luật công bằng nhất trên thế giới này. Không phải Thánh nhân cũng từng nói rồi đó sao?"

"Lấy ơn báo oán, vậy việc gì phải trả ơn?"

79. Chương 79: Vợ Luôn Đúng

Trang Châu chia tiểu viện nhà mình thành nhiều khu vực, dọc theo lan can, song sắt tường viện trồng toàn dây leo lục la, dây thường xuân, chờ tới khi chúng nó phát triển thành những dây leo thật dài quấn quanh lan can, song sắt tường viện thì khu vườn trông sẽ thực sự đẹp mắt. Hơn nữa bên trong cũng trồng một số cây lấy bóng râm, khoảng cách giữa các cây không thể quá gần cũng không thể quá xa. Lúc ở Tây An, Trang Châu còn nghĩ, phải trồng loại cây nào nở nhiều hoa một chút, như Hải Đường chẳng hạn. Còn lại những chỗ trống khác sẽ trồng hoa hoa cỏ cỏ xung quanh, chừa lại một chỗ để xe. Đằng sau hậu viện sẽ trồng một giàn nho, còn cả một ít hành, ớt xanh, hay một số loại rau dưa thường ăn, hoặc là lá bạc hà, cây kim ngân, một số loại thảo dược chữa bệnh cũng không tồi. Sân thượng, sân phơi cũng phải sắp xếp lại, buổi tối mùa hè có thể ngồi ở đó hóng gió, uống rượu ngắm trăng gì đó.

Trang Châu thực buồn bực sao trước kia không phát hiện tiểu viện của nhà mình lại trụi lủi trông khó coi đến vậy. Dường như chỉ ra ngoài một chuyến, rất nhiều suy nghĩ đã lặng lẽ thay đổi. Căn nhà nhỏ cũng trở nên quan trọng hơn, không còn như trước đây bị hắn coi như khách sạn tư nhân, có cũng được mà không có cũng chả sao.

Trang Châu nhiệt tình mười phần bón phân, xới đất, bận rộn tới quên trời đất. Ba con mèo chưa từng thấy hắn cầm cuốc, cầm xẻng xới đất bao giờ, đều ngồi túm lại một chỗ xem náo nhiệt, Hắc Đường ở Thạch Lựu thôn đã từng nhìn thấy cha mình làm việc nông, xem đi xem lại cũng chả có gì thú vị, nhưng nó vẫn cùng đồng bọn trong nhà ngồi một bên xem náo nhiệt.

Hắc Đường cảm thấy khoảng thời gian này cuộc sống của nó đặc biệt dễ chịu, cha nó từ sáng tới tối đều ở

nhà chơi với nó, còn có cả đám mèo đồng bọn nghịch phá cùng, Đông Chí cũng đã trở về. Có bọn họ ở bên, mỗi ngày trải qua đều đặc biệt náo nhiệt. Hơn nữa đồ ăn ngon trong nhà cũng ngày càng nhiều, bởi vì hiện tại có những hai người đều thường xuyên mua đồ ăn cho tụi nó. Hắc Đường cảm thấy cuộc sống hiện tại rất không tồi, nhìn thấy cha nó đang đào hố trồng cây, nó cao hứng phấn chấn chạy tới hỗ trợ, dùng hai chi trước bới bới đất, hoặc là giúp cha nó gặm dụng cụ mang tới, vui quá trời quá đất.

Vì thế, tới khi Trang Thành ngôn cùng Trình An Ny tới nhà Trang Châu, liền thấy hắn người đầy bụi đất bên cạnh có một con chó cùng ba con mèo đang luẩn quẩn quanh chân nô đùa. Trang Châu nghe tiếng động cơ quay ra nhìn thấy chiếc xe đỗ ngoài cổng có hai người đang xuống xe, vừa định chạy tới mở cửa, lại bị cẩu nhi tử nhà mình từ đằng sau nhảy chồm tới, dưới chân vấp phải cái xẻng khiến một người một chó ngã rạp xuống bãi cỏ, hướng về phía cha mình làm một cái quỳ rập đầy đầy tiêu chuẩn. Ngốc cẩu đắc ý đứng trên lưng cha nó lè lưỡi về phía người mới tới, ba con mèo thấy người lạ tới nhanh như chớp chạy tới hậu viện, chỉ chừa lại ba cái đuôi mèo lúc ẩn lúc hiện.

Trang Thành Ngôn: "…"

Trình An Ny thấy biểu tình trên mặt chồng mình như thấy quỷ, nhịn không được bật cười: "Thực vui vẻ nha, Hai à, sao con lại đi cuốc đất vậy, định trồng rau trong nhà sao? Muốn ăn rau sạch?"

Trang Châu cố sức đẩy con ngốc cẩu nhà mình xuống, đứng dậy, dùng ống tay áo lau đi bùn đất dính trên mặt, khi ra mở cổng cho biểu tình có chút ngượng ngùng: "Ba, dì, sao hai người lại tới đây?"

Trang Thành Ngôn còn chưa hôi phục tinh thần, con trai ông từ trước tới nay đều có bộ dáng nghiêm trang chững chạc, lúc này quả thực tương phản quá lớn đi.

Trình An Ny cười nói: "Ba con vừa có cuộc họp trong thành phố, vừa lúc dì ở gần đây, liền cùng nhau tới thăm con một chút. Sao vừa mới về đã bận rộn thế này?"

"Vừa lúc con có thời gian, nên muốn bắt tay vào làm luôn." Trang Châu chỉ chỉ cái sân trống trơn nói: "Con định trồng mấy cây xanh, cùng một ít hoa cỏ. Trong hậu viện sẽ dựng một cái giàn, trồng mấy loại như kim ngân, nho gì đó." Nói xong còn toát ra vài phần tự hào: "Qua một thời gian ngắn nữa khi hai người quay lại, chỗ này của con sẽ thay đổi hoàn toàn. Đảm bảo tới lúc đó hai người sẽ không nhận ra đâu."

Trang Thành Ngôn không cho là đúng, ông cảm thấy loại chuyện này tìm người tới làm là được, không cần thiết phải tự gây sức ép cho bản thân như vậy. Đại khái nữ nhân đối với việc trang trí nhà cửa trời sinh nhiệt tình có thừa, Trình An Ny ngược lại có vẻ rất hưng phấn, lôi kéo Trang Châu hỏi không ít vấn đề về trồng cây cỏ.

Trang Thành Ngôn đi tới đi lui hai vòng quanh viện nhà Trang Châu, nhìn thấy không ít cây xanh, hoa cỏ đã được trồng xong, không thể không thừa nhận con trai ông đang thực sự tự mình xử lý cái sân. Thay đổi lớn như thế khiến ông cảm thấy có chút khó thích ứng, trong quan niệm của ông, có sở trường gì thì tập trung vào việc đó, nó chuyên ngành tài chính có tiếng là giỏi giang giờ lại định cướp bát cơm của người làm vườn là có ý gì? Cho dù nó có muốn chứng minh nó so với người làm vườn làm việc còn thành thạo hơn, thì cũng để làm gì đâu?

Ông nhìn Trình An Ny, vẻ mặt vợ ông đều là thần sắc tán thưởng, còn lôi kéo tay con trai ông cảm khái: "Tự tay bố trí sân vườn nhà mình, thật sự rất lãng mạn."

Trang Thành Ngôn lại cảm thấy một chút cũng không lãng mạn. Nhưng ông thường xuyên cảm thấy tư duy của mình cùng lão bà hoàn toàn không cùng một mạch, cho nên đã sớm học được mỗi khi nghe không hiểu lời vợ mình nói đều khoan dung mà cười một cái. Dù sao vợ ông cũng không cần ông đáp lại cái gì, chỉ cần cho vợ mình thấy ông vẫn đang nghiêm túc nghe bà nói như vậy là đủ rồi.

Trình An Ny tự nhiên biết rõ chồng mình giả bộ điếc, nhưng bà cũng không trông cậy vào một cái đầu gỗ hiểu được cái gì gọi là lãng mạn. Vì thế lại đuổi theo Trang Châu hỏi: "Chỉ trồng mỗi hải đường thôi à, có muốn trồng thêm mấy cây ăn quả như táo, anh đào không? Vừa có hoa nở vừa có quả sạch thuần thiên nhiên để ăn. Nếu không thì trồng cả sơn trà đi, mùa đông nở hoa, rất đẹp, một năm bốn mùa đều có thể ngắm hoa."

"Vậy để con tìm mấy chuyên gia hỏi xem có thể trồng được loại nào." Trang Châu có chút bất đắc dĩ: "Nhưng con định trồng nho ở sau hậu viện, lát nữa phải làm cái giàn cho nó."

Trình An Ny vội vàng phối hợp: "Trồng nhiều chút còn có thể ủ rượu nho. Cái này dì sở trường, đến lúc đó để dì làm cho."

Trang Châu hoài nghi dụng ý của bà: "Dì là muốn dùng nho không mất tiền của nhà con để luyện tập đi? Trước kia từng làm rồi?"

Trình An Ny mặc kệ: "Luyện tập thì sao? Xin chút nho nhà con không được à, dì cho con thêm nhiều ý tưởng như vậy còn gì? Dì rất ủng hộ con nha!"

Trang Thành Ngôn ho khan hai tiếng, thử kéo đề tài sang chỗ khác: "Đông Chí không có nhà?"

Trang Châu thực cẩn thận khẽ liếc ông một cái: "Em ấy đã về nhà mình rồi."

Trang Thành Ngôn nghiêm mặt, không nói gì.

Trang Châu nhìn ra cha mình muốn nói ra suy nghĩ của mình nhưng đợi mãi không thấy ông mở miệng nói tiếp, thoáng có chút nghi hoặc nhìn dì An Ny.

"Là thế này," Trình An Ny bất đắc dĩ, chỉ có thể thay mặt ông xã phát ngôn: "Ba con nói với dì, hai các con ra ngoài cũng đã nửa tháng, khó khăn lắm mới trở về… ừm, con chọn thời gian đưa Tiểu Lăng về nhà chính ăn một bữa cơm đi."

Trang Châu sợ run một chút, không thể nào tin nổi nhìn ba mình.

Trang Thành Ngôn mất tự nhiên ho khan một tiếng: "Có vấn đề?"

Trang Châu ngốc hồ hồ lắc đầu.

Trình An Ny cười vỗ vỗ tay: "Cứ quyết định vậy nhé, các con tự chọn ngày đi, chúng ta ở nhà chờ các con."

Trong lòng Trang Châu dâng lên một cỗ nhiệt lưu. Với tính cách không được tự nhiên của cha mình, có thể lùi tới bước này đã là ngoài sức tưởng tượng của hắn. Trên đường trở về, hắn còn cho rằng kết quả tốt nhất chính là cha sẽ không thèm hỏi tới chuyện riêng của hắn nữa, mắt không thấy tâm không phiền. Không ngờ ông ấy còn có thể lùi thêm một bước nữa, thử tiếp nhận bọn họ.

Trang Châu gãi gãi mũi, không biết nên nói gì mới tốt. Từ góc độ Trang Thành Ngôn nhìn lại, rõ ràng thấy hốc mắt con trai mình hơi đỏ ửng lên. Điều này khiến trong lòng ông có chút không tư vị. Đây là con trai ông, cho dù nó có thế nào thì cũng là con trai ông, chỉ ông mới có thể quản nó, nào có thể để cho người khác tới khoa chân múa tay. Nó không lấy chuyện phát triển gia tộc làm trọng? Nó không kết hôn với gia tộc có thể lực ngang hàng? Nó vì một nam nhân mà ngay cả quyền thừa kế cũng không cần?

Được rồi, cho dù thật sự như thế thì sao? Ông là cha nó còn chưa tỏ thái độ đâu, làm gì đến phiên người khác xía vào?

Bọn họ xứng sao?

Huống chi bà xã cũng đứng về phía nó, trước khi ra khỏi cửa Trình An Ny đã nhéo lỗ tai ông dặn dò nhiều lần: "Ra trận cha con đều là chiến sỹ, phụ tử đồng lòng, này lợi đồng tâm. Giờ là lúc nào rồi, con cái là quan trọng nhất, ý kiến của người khác đều là cái rắm! chúng ta đã trải qua một khoảng thời gian không được thoải mái, chỉ vì muốn đẹp mặt với người khác? Để người khác nhìn thư thái? Bọn họ xứng sao? Vì một đám người không liên quan mà mẫu thuẫn với con trai, đó mới là đầu óc có bệnh!"

Trang Thành Ngôn từ trong lỗ mũi hừ hai tiếng: "Chờ Tiểu Lăng trở lại, chúng ta muốn nói chuyện với nó, xem có thể chọn thời gian gặp mặt cùng gia đình bên kia được không."

Trang Châu há miệng to như quả trứng, ngây ngốc.

Trình An Ny cười nói: "Con cũng đã gặp gia trưởng bên kia rồi, chúng ta nếu còn chưa tỏ thái độ sẽ khiến gia đình bên kia hiểu lầm. Còn tưởng chúng ta vẫn đang xoi mói Đông Chí. Để lâu sẽ không tốt. Về sau ngày còn dài, chúng ta là người một nhà, tạo mối quan hệ tốt với nhau là điều nên làm."

Trang Châu nhìn cha mình lại nhìn dì An Ny, ném ngay cái xẻng trong tay xuống đất, chạy như bay vào trong nhà tìm điện thoại.

Trình An Ny bị phản ứng bất ngờ của Trang Châu làm cho giật mình, đến khi phản ứng lại liền cười đến nhũn xương sống.

Trang Thành Ngôn trong lòng có chút cảm khái, ông vẫn luôn cho rằng đứa con trai này của ông trông cứ như ông cụ non, tuổi còn nhỏ mà tâm sự nặng nề quá. Dường như sau khi gặp thằng bé Đông Chí, nó mới chậm rãi bày ra vẻ mặt tràn đầy sức sống đúng với tuổi của nó. Mà giữa ông và con trai vẫn luôn tồn tại một lá chắn không nhìn thấy, tựa hồ bất tri bất giác đã chậm rãi tan rã.

Trang Thành Ngôn quay đầu nhìn vợ, khẽ thở dài một cái: "Bà xã, lúc trước em luôn khuyên anh, nói bọn nhỏ có quyền lựa chọn cách sống của riêng mình. Trong lòng anh đối với thuyết pháp này của em vẫn luôn thực mâu thuẫn. Nhưng hiện tại xem ra, không phải là em suy nghĩ ít mà là do anh nghĩ quá nhiều. Anh nghĩ tới quá nhiều vấn đề, từ cái nhìn của xã hội, đến ý kiến của gia tộc, lại duy nhất xem nhẹ con trai mình có cao hứng hay không."

Trình An Ny thừa dịp chung quanh không có người, vươn tay nhéo nhéo vành tai chồng: "Sớm nói với anh rồi, vợ luôn đúng."

Trang Thành Ngôn nắm tay vợ, cười nói: "Phải, em luôn đúng. Thằng hai đã trưởng thành rồi, anh tôn trọng quyết định của nó. Hiện tại anh rất tò mò về cậu bé kia, không biết thằng bé là dạng người thế nào, anh phát hiện sau khi thằng hai ở cùng với nó liền trở nên càng đầy sức sống, nơi này càng lúc càng giống một cái nhà."

"Đây là chuyện tốt mà." Trình An Ny nói: "Trước kia thằng hai quá giống khổ hạnh tăng, tựa như chuyện gì cũng không để vào mắt. Cứ quy củ khắc khổ như vậy trải qua cả đời thì có lạc thú gì chứ? Hoàn toàn là một cái máy kiếm tiền cho nhà anh. Em chỉ hy vọng bọn nhỏ có thể tự lên kế hoạch cho cuộc sống riêng của chúng nó, trừ bỏ làm việc còn phải quan tâm tới gia đình, chân chính vui vẻ thoải mái sinh hoạt. Thằng hai có thể nghĩ tới việc tự tay trồng cây trong nhà của nó, đây thực sự là một thay đổi tốt."

Trang Thành Ngôn nhăn mặt: "Chẳng lẽ em cũng hy vọng anh về nhà đào đất trồng cây?"

Trình An Ny cúi đầu nghĩ nghĩ: "Đào đất trồng cây thì thôi khỏi đi, nhưng lát nữa em có đăng ký theo học một lớp nấu ăn, anh có muốn đi cùng em không?"

Trang Thành Ngôn trán toát mồ hôi lạnh: "Anh mà đi thì bữa cơm chiều nhà chúng ta sẽ không còn kinh hỉ gì nữa. Hơn nữa chiều nay anh còn cuộc họp."

Trình An Ny vẻ mặt em sớm biết thế mà.

Trang Thành Ngôn biết vợ hiểu rõ lời mình muốn nói, nên cũng không thừa nước đục thả câu nữa: "Nhưng anh có thể đẩy nhanh thời gian họp lên, chờ tới khi em tan lớp anh sẽ đưa em đi ăn kem ly, không dẫn theo thằng út."

Trình An Ny cười nói: "Muốn ăn vị dưa Ha-Mi*." (Dưa Ha mi: một loại dưa ngọt ở Tân Cương)

Trang Thành Ngôn nắm chặt tay vợ: "Được."

80. Chương 80: Lần Đầu Ra Mắt

Kết quả thương nghị vẫn là rời địa điểm gặp mặt từ nhà chính Trang gia thành nhà của Trang Châu. Cha hắn và dì An Ny có thể giả bộ tới đây làm khách. Sắp xếp như vậy sẽ không giống như hắn cố ý dẫn người ra mắt với trưởng bối, hơn nữa Trang Châu cảm thấy nơi này quen thuộc với Đông Chí, trong nhà còn có miêu miêu cẩu cẩu ở cùng, em ấy hẳn sẽ không còn khẩn trương.

Đối với chuyện con trai nhọc lòng an bài vì bà xã nó như vậy, Trang Thành Ngôn chỉ còn biết đỡ trán thở dài: "Quả nhiên con trai lớn không thể giữ trong nhà, có vợ quên.. ách, quên cha."

Trình An Ny an ủi ông: "Này chứng minh thằng hai là một nam nhân tốt biết quan tâm chăm sóc người khác."

Trang Thành Ngôn lắc đầu: "Vậy dẫn cả thằng út theo đi. Không phải nó cũng biết Đông Chí sao? Nhiều người một chút, không khí sẽ không còn xấu hổ."

Trình An Ny cười đáp ứng.

Trang Châu sắp xếp xong xuôi mọi thứ, lại gọi điện cho Đông Chí nói anh về nhà xem mấy cái cây đã được hắn trồng. Đông Chí cảm thấy không phải là hắn muốn mình tới xem mấy cái cây mà hoàn toàn là ăn no rửng mỡ. Nhưng nghĩ lại, hắn bây giờ là dân thất nghiệp, không phải bận rộn công tác, sinh hoạt khó tránh khỏi buồn tẻ, không có việc gì làm lấy việc trồng cây chăm hoa giết thời gian cũng được.

Tuy nghĩ thế nhưng khi Đông Chí tới vẫn mang theo mấy tờ danh sách, bên trên liệt kê tên mấy cửa hàng bán hoa cùng các loại giống cây đẹp giá rẻ mà nhà anh hay mua ở thành phố Tân Hải này. Sau rằm tháng riêng trường học đã bắt đầu khai giảng, mỗi khi không có tiết dạy, Đông Chí đều lên mạng tìm thông tin mình cần.

Trang Châu chu môi hôn cái chóc lên mặt người yêu: "Thật tri kỷ."

Đông Chí ghét bỏ đẩy hắn ra: "Anh bảo em sau khi tan học liền tới đây ăn cơm, kết quả sao lại trống trơn thế này? Cơm đâu? Đừng nói là kêu em vội vã tới đây là để làm đầu bếp cho anh nhé?"

Trang Châu dẫn Đông Chí xuống bếp nhìn cái nồi trên bếp: "Canh dưa chua cá. Dưa chua và nguyên liệu đều do cửa hàng của Hòa Khoan làm, đặc biệt thơm ngon. Đảm bảo em ăn một lần liền không thể ngừng được. Xương và chân gà anh cũng đã rã đông rồi, lát nữa chỉ cần nấu cùng với một chút rau, hẳn là đủ rồi."

"Hẳn là đủ?"Đông Chí hồ nghi hìn hắn: "Hai người chúng ta mà phải làm nhiều đồ ăn vậy sao?"

Trang Châu hắc hắc khẽ cười hai tiếng: "Ba anh vừa gọi điện tới, nói sẽ đến đây ăn cơm."

Đông Chí sửng sốt một chút: "Bọn họ tới ăn cơm, vậy em…"

"Nếu chạm mặt vậy cứ ra mắt luôn đi." Trang Châu làm ra vẻ không chút để ý khuyên nhủ: "Người một nhà, trước sau gì cũng phải gặp thôi."

Đông Chí trong lòng thấp thỏm, lập tức có chút hoài nghi liệu đây có phải do Trang Châu tận lực an bài hay không? Nhưng bộ dáng Trang Châu quá mức tự nhiên, khiến anh không thể nào nghi ngờ nổi.

Trang Châu kéo người yêu vào ngực, tựa như ôm hài tử dỗ dành khẽ vỗ vỗ lưng Đông Chí mấy cái: "Thích ứng trong mọi hoàn cảnh, đừng nghĩ nhiều, hơn nữa còn có anh mà, có anh ở đây sao có thể để em chịu ủy khuất được?"

Đông Chí im lặng không nói.

Trang Châu nhớ tới chuyện Hạ Mạt lần trước, đột nhiên có chút đau lòng: "Tin tưởng anh."

Đông Chí hít sâu một hơi, ngẩng đầu nhìn hắn, khẽ gật đầu.

Trang Châu nhìn cặp mắt trong suốt như hài tử của người yêu, trong lòng nóng lên, không kìm lòng nổi mà cúi đầu hôn lên môi Đông Chí.

Trong phòng khách, Hắc Đường rụt đầu về, nói ra phát hiện mới của mình với Tiểu Xám: "Đông Chí còn chưa ăn cơm đâu, kỳ thật cha tôi không cần vội vã giúp anh ấy liếm miệng như vậy."

Tiểu Xám nằm trên cửa sổ, chớp chớp cặp mắt tròn xoe, vẻ mặt suy ngẫm sâu xa nhìn hai người đang dính chặt lấy nhau ở cửa bếp. Bồi Tây nằm xuống cạnh nó, nhỏ giọng oán giận: "Tôi cảm thấy hai người bọn họ đều thực hưởng thụ quá trình liếm miệng. Tôi cảm thấy trước kia Đông Chí đâu có lười biếng như vậy, thật kỳ quái…"

Tiểu Dạng Nhi nhảy tới, mài móng vuốt lên người Hắc Đường: "Cái gì mà liếm miệng, tôi thấy cậu là đang nói bừa đi. Liếm miệng mà cần phải thò tay vào trong quần áo Đông Chí à? Cha cậu quấn lấy Đông Chí rõ ràng là đang muốn giao phối!"

Một câu làm bừng tỉnh cả bọn.

Mấy tiểu tử kia hai mặt nhìn nhau, trong mắt đều là kiểu rốt cục chân tướng bị phát hiện, thực không thể tin nổi. Sau một lúc lâu, Tiểu Xám vẫy vẫy cái đuôi, như có điều suy nghĩ: "Chúng ta đều bị Hắc Đường tung hỏa mù, cho nên mới tưởng rằng hai người bọn họ chỉ dừng lại ở giai đoạn liếm miệng cho nhau… hóa ra đã phát triển tới mức độ muốn giao phối rồi sao?!"

Hắc Đường vô tội bị chỉ trích, có chút không phục: "Lúc Đông Chí ở đây, cha tôi vẫn luôn ở cách vách với

anh ấy. Căn bản không có như mấy cậu nói cái kia… cái kia…"

Tiểu Dạng Nhi phản bác: "Dù sao cũng không chỉ dừng lại ở mức độ liếm miệng đơn giản như vậy."

"Ồn quá." Tiểu Xám ngăn lại đám tiểu tử đang cãi nhau: "Đây không phải trọng điểm, trọng điểm là lát nữa cha mẹ của cha Hắc Đường sắp tới xem mặt Đông Chí, cha Hắc Đường cố ý gạt Đông Chí, tôi thấy chuyện này rất kỳ lạ."

Tiểu Dạng Nhi đập chân ồn ào: "Dù sao cũng không thể để Đông Chí bị ai khi dễ! Nếu cái tên to cao lần trước chạy tới khi dễ Đông Chí nữa, chúng ta xông tới cào nát mặt gã!"

Tiểu Xám tà liếc mắt nhìn nó một cái: "Cào gã thì dễ, nhưng vấn đề là cào xong rồi thì sao? Nếu cha Hắc Đường không ở nhà không phải tên đó lại tới đổ hết lên đầu Đông Chí sao? Nháo đến cùng vẫn là Đông Chí chịu thiệt. Không thể lỗ mãng như vậy."

Bồi Tây nghe vậy càng lo lắng hỏi Hắc Đường: "Nếu ông bà nội cậu giống cái tên to cao lần trước đều không thích Đông Chí thì làm sao? Liệu bọn họ có đuổi Đông Chí đi không?"

Hắc Đường nghe thấy xưng hô "ông bà nội" nhất thời "Tôi chỉ nhận cha thôi…" nó là cẩu cẩu, tuy rằng cũng có huyết thống ngược dòng nhưng mà đối với chúng nó, loại thuyết pháp ông bà nội này thật sự rất kỳ quái.

Tiểu Dạng Nhi nhảy lên đầu nó đập một cái: "Tập trung trọng điểm!"

Hắc Đường nâng móng vuốt lên xoa xoa đầu mình: "Mấy cậu khỏi lo, tôi nghe cha nói, bọn họ… ách, chính là cha mẹ của cha tôi, bọn họ sẽ không khó xử Đông Chí đâu."

Tiểu Xám nghĩ nghĩ: "Nếu không thế này đi, ba chúng ta tạm trốn đi, để mình Hắc Đường ở lại phòng khách xem tình hình."

Bồi Tây cùng Tiểu Dạng Nhi đồng thời nhìn nó: "Vì sao phải trốn đi?"

Tiểu Xám vẻ mặt thâm trầm nhìn chúng nó: "Đây là lần gặp mặt chính thức, bọn họ nhất định sẽ tiến hành đủ loại đánh giá với Đông Chí. Mấy đứa nghĩ xem, mấy đứa chúng ta đều là do Đông Chí mang tới, liệu bọn họ có cảm thấy Đông Chí đang xen vào việc của người khác không?"

Hắc Đường thường xuyên xem phim trên tivi vừa nghe liền hiểu được: "Các cậu sợ bị coi thành con ghẻ?"

Bồi Tây và Tiểu Dạng Nhi lại đồng thời nhìn nó: "Con ghẻ là cái gì?"

Hắc Đường rung đùi đắc ý giải thích cho bọn nó: “Chính là con riêng của mẹ kế theo mẹ gả vào.”

Ba con mèo nhất loạt đều nhìn nó: “Sao lại là mẹ kế?!”

Hắc Đường: “…”

Đúng nha, vì sao lại là mẹ kế nhể? (Jer: =))) suy nghĩ của mấy đứa thặc kỳ ba)

Lần đầu gặp mặt so với dự đoán của Đông Chí càng thêm tự nhiên hơn nhiều. Ông Trang là một người rất nghiêm túc nhưng thần sắc thực ôn hòa. Thấy ông ấy, Đông Chí liền nhớ tới lời Trang Lâm từng nói: “Ba của em là một người thích giả bộ, ông ấy thích giả tự cao tự đại, cho dù trong lòng không tức giận cũng sẽ giả bộ tức giận…” sau đó Đông Chí liền nhiều lần ngờ vực vô căn cứ trong lòng bộ dạng hiện tại của ông Trang có phải là đang giả bộ hay không.

Loại ngờ vực vô căn cứ này đã vô tình làm giảm bớt sự khẩn trương trong lòng Đông Chí.

Mẹ kế Trang Châu là một người trông thực trẻ tuổi, cũng thực thoải mái cởi mở, đứng cùng Trang Lâm rất giống hai chị em. Khi bọn họ tới, Trang Châu và Đông Chí đang ở trong phòng bếp chuẩn bị cơm chiều. Trình An Ny xung phong nhận việc đồng thời muốn bộc lộ tài năng cho mấy đứa nhỏ lác mắt, còn thực dũng cảm đẩy cả hai lên phòng khách. Trang Thành Ngôn liếc mắt nhìn cánh cửa thủy tinh ở phòng bếp, nhẫn nhẫn, lại nhẫn nhẫn, rốt cục không nhịn nổi nữa, bắt đầu hàm súc làm công tác dự phòng trước cho mấy đứa con: “An Ny gần đây đang theo học một lớp nấu ăn, học đều là mấy món đông tây kết hợp, cho nên món ăn làm ra đều tương đối… tương đối kỳ quái. Mấy đứa nên chuẩn bị tâm lý thật tốt, tận lực không nên đả kích tính tích cực của em ấy.”

Mấy đứa con đều ngầm hiểu trong lòng.

Mấy món ăn An Ny bưng ra lần lượt là: chân gà hầm rượu vang, dưa chua nấu thịt hun khói, rau xào cà ri, súp ngô nấu cá. Hương vị ngoài dự đoán cũng không tệ lắm.

Một bữa cơm này ăn vô cùng vui vẻ.

Sau khi ăn xong, lúc bưng hoa quả lên, Trình An Ny ho khan hai tiếng, bắt đầu thăm dò mục đích chủ yếu của việc này: “Đông Chí à, dì và bác trai muốn thương lượng với con một chuyện.”

Đông Chí vội vàng ngồi thẳng thắt lưng: “Dì cứ nói.”

“Là thế này…” Trình An Ny lên tiếng: “Chúng ta muốn tìm cơ hội gặp mặt gia đình con. Con xem lúc nào thuận tiện, trở về thương lượng với bọn họ xem được không?”

Đông Chí ngẩn người, theo bản năng nhìn Trang Châu một cái, biểu tình của hắn cũng có vẻ rất bất ngờ.

Đông Chí gật đầu: "Dạ được, con sẽ về thương lượng với bọn họ một chút."

Trình An Ny vừa lòng gật đầu: "Con hẳn cũng đã nhìn ra thái độ của dì và ba Trang Châu đối với chuyện của các con. Chúng ta đều hy vọng các con đều hạnh phúc. Về phía gia tộc, các con không cần để ý nhiều, còn có bọn ta chống đỡ. Còn về thái độ của xã hội, khi các con nói với gia đình hẳn là đã chuẩn bị tâm lý đầy đủ. Dì chỉ muốn nói mặc kệ người ngoài nói thế nào, người trong nhà sẽ toàn lực ủng hộ các con."

Đông Chí bị cảm động, thanh âm có chút phát run: "Cảm ơn bác trai, bác gái."

Trang Châu vỗ nhẹ lên vai Đông Chí, hắn cũng bị lời nói của dì An Ny làm cho cảm động. Hơn nữa dì ấy còn bày tỏ nếu gia tộc bên kia gây áp lực bọn họ sẽ ra mặt giải quyết hộ.

Trang Thành Ngôn thấy vợ mình nói cũng đã xong, chỉ bổ sung thêm: "Chờ sau khi gia trưởng hai nhà gặp mặt rồi, chúng ta chính thức là người một nhà. Về sau các con định ra nước ngoài kết hôn hay ở trong nhà mời bạn bè thân thiết một bữa cơm thân mật, cái này chúng ta không tham dự, tùy các con quyết định. Ta chỉ muốn nói với các con một chuyện." Ông tạm dừng một chút, lúc mở miệng mang theo vài phần khó xử: "Đông Chí, ta biết trước đây Hạ Mạt từng đi tìm con, nghe nói còn khiến con không thoải mái… ta chỉ muốn nói, chỉ cần hai đứa các con ngày ngày đều tốt đẹp thì sớm hay muộn cũng có ngày nó tiếp thu chuyện này. Chúng ta dù sao cũng là người một nhà."

Đông Chí hiểu được ý ông, anh biết, nếu lúc này anh nói vài câu không truy xét nữa, vậy thì tất cả mọi người đều sẽ cao hứng. Nhưng anh cũng không nguyện ý làm trái lương tâm của mình, như vậy đối với trưởng bối mà nói, không khỏi quá mức khinh mạn. Đông Chí do dự một chút, thản nhiên đáp lại: "Con dù không phải người đặc biệt thông cảm với người khác nhưng con cũng không phải người hay để tâm chuyện vụn vặt. Con sẽ không mở miệng nói lời hay có lệ với trưởng bối… con chỉ muốn nói, nếu anh ta cảm thấy có hứng thú đối với cuộc sống sinh hoạt của bọn con, thì có thể tới tìm Trang Châu hỏi thăm, về phần Trang Châu có thích nói với anh ta hay không, đó là chuyện của anh ấy. Nhưng anh ta không được tới tìm con."

Trang Thành Ngôn cũng không ngờ đứa nhỏ này lại thẳng thắn tới vậy, nhưng ngẫm lại, đã là người một nhà còn dùng mấy lời nói có lệ qua loa với nhau như vậy ngược lại không hay chút nào, vì thế gật đầu nói: "Nó quả thật không nên tới tìm con. Điểm này ta sẽ hảo hảo nói chuyện với nó. Nó cũng là người trưởng thành rồi, hẳn sẽ biết đúng mực, không nên nhúng tay vào chuyện riêng của người khác. Nếu nó thật sự làm chuyện gì khiến con không thoải mái, con có thể trực tiếp tới tìm ta."

Đông Chí vội nói: "Con cảm ơn bác trai."

Trang Thành Ngôn còn nói thêm: "Còn thằng hai nữa, dù sao hai đứa cũng là anh em, hai đứa các con có mâu thuẫn gì thì tự đi giải quyết."

Trang Châu gật đầu: "Con biết rồi, ba."

"Sở dĩ nói tới cái này," Trang Thành Ngôn do dự một chút: "Là bởi vì có người nói cho ba biết, Hạ Mạt đang thuê một khu đất ở Tân Hải thị, nghe nói định mở phân xưởng ở đây. Nếu lời đồn là thật, thì về sau cơ hội chạm mặt chỉ sợ là không ít, các con cũng phải chuẩn bị tâm lý trước."

Đông Chí cùng Trang Châu liếc mắt nhìn nhau, đồng thời gật đầu.

Khi đó Đông Chí còn không ngờ được, anh sẽ chạm trán Hạ Mạt trước cả người Trang gia gặp mặt nói chuyện với hắn ta.

81. Chương 81: Chặn Đường

Đông Chí cảm thấy phòng khách nhà mình hôm nay hình như thiếu thiếu cái gì đó, nhưng lực chú ý của anh vẫn luôn đặt trong chuyện Trang Thành Ngôn và Trình An Ny nói, không rảnh quan tâm những cái khác. Chờ tới khi vợ chồng Trang Thành Ngôn cùng Trang Lâm rời đi rồi, Đông Chí mới chuyển chuyển hai vòng trong ngoài phòng khách, cuối cùng mới chợt nhận ra là lạ ở chỗ nào.

"Bọn Tiểu Dạng Nhi đang ở đâu vậy?"

Hắc Đường vứt cho anh một ánh mắt "giờ anh mới nghĩ ra à", rồi mới dẫn anh một đường chạy thẳng tới phòng kho nằm cạnh phòng bếp. Cửa phòng kho mở hé ra, Tiểu Xám nằm trên chiếc đệm sô pha cũ ngủ khì, Tiểu Dạng Nhi và Bồi Tây đang chán muốn chết gặm gặm cái đuôi giết thời gian, thấy Đông Chí, Bồi Tây kinh hỉ chạy tới, cào cào tay áo anh không quá thả lỏng hỏi anh: "Đông Chí, người nhà cha Hắc Đường có đối tốt với anh không?"

Đông Chí ngồi xổm xuống bế nó lên ôm vào ngực: "Sao lại trốn ở đây?"

Tiểu Dạng Nhi nhảy lên đầu gối anh, ngồi cùng một chỗ với Bồi Tây: "Rốt cuộc thế nào rồi? bọn em trốn ở đây, không nghe được trong phòng khách nói chuyện, lại không dám ra ngoài nhìn, nóng ruột muốn chết."

"Vì sao không ra ngoài?" Đông Chí cảm thấy kỳ quái: "Tao đã để phần thịt cá của tụi mày ở phòng bếp đó."

Bồi Tây cọ cọ lòng bàn tay anh, meo meo nói: "Anh lần đầu gặp gia trưởng của cha Hắc Đường, bọn em ra ngoài không hay lắm."

Đông Chí lắc đầu nở nụ cười: "Mấy đứa suy nghĩ nhiều rồi."

"Không phải là nghĩ nhiều," Tiểu Dạng Nhi phản bác: "Người ta là trưởng bối mà, ai biết bọn họ có ghét chó mèo trong nhà hay không? Vạn nhất bởi vì ghét bọn em… mà không thích anh thì sao?"

Đông Chí sửng sốt một chút.

Tiểu Xám nằm trên cái đệm cũ lười biếng vặn thắt lưng, biếng nhác nói: "Ai nha, Đông Chí, anh cũng

đừng suy nghĩ nhiều. Bọn tôi chỉ cảm thấy bên ngoài có nhiều người, cho nên vào trong này cho yên tĩnh."

Đông Chí thoáng có chút phức tạp, xoa xoa đầu mấy con mèo: "Đứng lên đi, tao lấy cá trộn cơm cho tụi bây ăn nhé?"

Tiểu Dạng Nhi meo một tiếng: "Vâng!"

"Quá tốt rồi!" Bồi Tây cũng cao hứng phấn chấn chui từ trong ngực anh nhảy xuống đất: "Em đã sớm đói bụng rồi, hôm nay có thể ăn hai bát lớn!"

Đông Chí bế Tiểu Xám lên, khẽ cọ cọ lên trán nó: "Mấy đứa về sau đừng như vậy nữa, tao sẽ đau lòng."

Tiểu Xám cọ cọ trán Đông Chí: "Đông Chí, kỳ thật bọn tôi không thể giúp anh được cái gì, anh biết mà. Tuy bọn tôi không có tác dụng gì nhưng chúng tôi vẫn hy vọng anh có được hạnh phúc."

Đông Chí gật đầu: "Sẽ, tất cả chúng ta sẽ đều hạnh phúc."

Tiểu Xám liếm liếm đầu ngón tay anh, lười biếng ghé vào trong ngực anh không động đậy. Tuổi nó đã lớn, mùa đông vừa rồi còn phải đi một chuyến xa nhà, đến giờ nghỉ ngơi vẫn chưa hồi sức. Cho dù Đông Chí mỗi ngày đều đổi món bổ sung dinh dưỡng cho nó, nó vẫn vẫn luôn trong trạng thái mệt mỏi, ủ rũ.

Đông Chí âm thầm cầu nguyện, hy vọng nó có thể sống lâu thêm một chút.

Khai giảng học kỳ mới không lâu, Đông Chí liền nhận dược điện thoại của bạn thời đại học đang dạy ở trường sư phạm, nói lãnh đạo trường bọn họ muốn mời Đông Chí tới giảng bài. Đông Chí nghĩ nghĩ, cảm thấy có thể tạo mối quan hệ với trường sư phạm rất tốt, tuy về sau sẽ hơi bận một chút nhưng đối với những học sinh của trường Nam Sơn có ý định thi vào trường đó mà nói vẫn tương đối có lợi. Vì thế khi trưởng khoa mỹ thuật tạo hình trường đại học sư phạm gọi điện tới hẹn anh ra ngoài cùng ăn cơm, Đông Chí thực sảng khoái đáp ứng luôn.

Vị trưởng khoa họ Đổng, trước kia làm việc tại đại học Tây Bắc, sau đó mới cùng người nhà chuyển về Tân Hải. Ông đối với các tác phẩm theo phong cách chất phác của Đông Chí vô cùng thưởng thức, ngay cả tác phẩm 'Năm Mới' đạt giải thưởng của Đông Chí không lâu trước đây, Đổng lão cũng nói thực rõ ràng rành mạch. Đông Chí vốn muốn tạo cơ hội cho học sinh của mình được gặp mặt Đổng lão một lần, kết quả gặp mặt rồi mới biết ông ấy đối với các tác phẩm của mình hiểu biết vượt xa cả dự đoán của anh, điều này khiến Đông Chí sinh ra loại cảm giác gặp được tri kỉ.

Chỗ hai người cùng ăn cơm là do Đổng lão lựa chọn, là một quán ăn Quảng Đông mới mở gần trường đại học sư phạm. Không phải địa phương đặc biệt cao cấp, nhưng hoàn cảnh cũng không tồi, hương vị cũng đặc trưng, nếu không phải do Đổng lão đã đặt chỗ trước chỉ sợ hai người đến còn không có chỗ mà ngồi. Hai người vừa ăn vừa nói về chuyện Đông Chí đứng lớp: Đông Chí vẫn lấy việc dạy học ở trường Nam Sơn là chính, mỗi tuần xếp thời gian tới trường sư phạm giảng hai buổi. Đương nhiên, trong thời gian đó Đông Chí vẫn có thể đưa học sinh của mình tới dự thính, chuyện này đối với học sinh trung học Nam Sơn mà nói

là một cơ hội học tập tốt.

Một bữa cơm cả khách lẫn chủ đều thấy vui vẻ.

Đông Chí cũng hiểu được, lần gặp mặt hôm nay đặc biệt thuận lợi, nhưng sau khi anh đi toilet trở về, rốt cục mới khắc sâu lĩnh hội được cái gì gọi là trong phúc có họa: anh nhìn thấy một gương mặt khá quen ở cái bàn gần cửa sổ. Đó là gương mặt anh hận cả đời đều không phải nhìn thấy. Hai ngày trước, Trang ba ba vừa mới đánh dự phòng trước cho bọn họ, nói Hạ Mạt muốn xây dựng phân xưởng ở Tân Hải thì hôm nay anh đã nhìn thấy mặt hắn ta.

Đây là do vận khí của anh quá kém sao?

Đông Chí ghét bỏ hất đầu sang chỗ khác, giả bộ cái gì mình cũng không phát hiện ra.

Hạ Mạt đương nhiên cũng thấy Đông Chí. Trong lòng hắn ta đồng dạng khó chịu, nhưng không thể phủ nhận Đông Chí là người thập phần bắt mắt, vô luận xuất hiện ở đâu cũng sẽ có người chú ý tới sự hiện hữu của anh.

Một nghệ thuật gia đầy tài năng nhưng kiêu ngạo.

Người em trai gã lựa chọn cũng chính là nguyên nhân khiến hai anh em gã xảy ra mâu thuẫn bất hòa.

Có lẽ thời gian Hạ Mạt chú ý tới Đông Chí quá dài khiến bạn bè hợp tác làm ăn với hắn ta sinh ra hiểu lầm nào đó, vì thế hắn có thâm ý khác mà cười giới thiệu: "Người đang gọi điện thoại bên kia chính là Đổng lão của trường đại học sư phạm, còn người ngồi cùng bàn với ông ấy chính là họa sĩ nổi danh khắp Tân Hải thị này, Lăng Đông Chí."

Hạ Mạt kiềm chế phản cảm trong lòng hỏi lại: "Cậu ta thực nổi danh?"

Bạn làm ăn của hắn ta nghĩ nghĩ, cười nói: "Cái này nên nói thế nào nhỉ?! cậu ta chỉ là một thầy giáo dạy mỹ thuật tạo hình trong trường trung học cũng không có bối cảnh gì. Nhưng người này vô cùng tài giỏi cơ hồ hàng năm đều đoạt các giải thưởng cấp quốc gia. Nếu muốn nhắc tới danh nhân văn hóa ở Tân Hải thị chúng ta, chắc chắn phải kể tới cậu ấy."

Hạ Mạt có chút sợ run, gã chỉ biết cậu ta là thầy giáo dạy mỹ thuật tạo hình ở trường trung học, chưa từng nghĩ tới hóa ra cậu ta lại nổi danh tới vậy.

"Tôi có mấy người bạn trong hiệp hội họa sỹ," bạn làm ăn của hắn ta cười cười: "Bọn họ đối với cái cậu Lăng Đông Chí này phục vô cùng, nói cậu ta có con mắt nhìn xa trông rộng, lại có phong cách độc đáo của riêng mình, một họa sỹ trẻ mới hai mấy tuổi, lại được các tiền bối trong giới tán thưởng như vậy, thực sự rất giỏi."

Hạ Mạt liếc mắt nhìn Đông Chí một cái, trầm mặc không nói. Gã hẳn phải nghĩ tới, người có thể khiến Trang Châu phủng trong lòng bàn tay nâng niu như bảo bối sẽ không phải loại người bạc nhược vô năng.

"Đổng lão mời cậu ta ăn cơm liệu có phải đang thọc gậy bánh xe không?" đồng bọn làm ăn có chút nghi hoặc: "Đổng lão cũng có chút bản lĩnh, nhưng mắt luôn cao hơn đầu. Mấy năm gần đây Đông Chí khá nổi bật, cũng không phải không có khả năng…"

Hạ Mạt lại liếc mắt nhìn Đông Chí thêm cái nữa, trong lòng vẫn không thể nào sảng khoái cho nổi. Người như vậy, tính cách không đủ nhuyễn, ở cùng một chỗ với Trang Châu, chẳng phải sẽ luôn trèo lên đầu lên cổ nó sao? Chỗ nào giống một người vợ, rõ ràng tự tìm cho mình một tên lãnh đạo trực tiếp. Hơn nữa vì cậu ta, Trang Châu còn nói muốn đoạn tuyệt quan hệ với mình… Hạ Mạt nhịn không được nói: "Con người cậu ta thế nào?"

"Cậu ta không thích tham dự các hoạt động công chúng, tương đối kín tiếng." Bạn làm ăn tiếp tục nói: "Nghe nói phía trường học tương đối vừa lòng với cậu ta, dù sao hàng năm vẫn lấy giải thưởng về cho trường bọn họ mà."

Điểm này coi như miễn cưỡng đủ tư cách. Hạ Mạt nghĩ, nếu Trang Châu tìm tới một tên khổng tước nam thích náo động hay gây chuyện vậy thực muốn mệnh.

"Cũng không biết Đổng lão có thọc gậy bánh xe nổi không, vì nghe nói tính tình cậu ta không được tốt cho lắm." Đồng bọn sinh ý cười nói: "Người còn trẻ lại có tài, tính cách khó tránh khỏi ngạo khí một chút."

Hạ Mạt có lệ hừ hừ hai tiếng: "Cậu biết cũng không ít nhỉ!"

"Từng hỏi thăm qua." Đồng bọn làm ăn cảm khái thở dài: "Năm ngoái bác tôi nhờ hỏi thăm về phương diện này, đứa út nhà bác ấy muốn thi học viện mỹ thuật, nơi nơi hỏi thăm tìm thầy giáo phụ đạo. Sau đó bên hiệp hội họa sỹ có người quen đề cử thầy giáo Lăng này, nhưng chờ tới khi nhà bọn tôi tới tìm cậu ta thì cậu ta lại từ chối. Cậu ta nói mình đang hướng dẫn một số học sinh sắp tốt nghiệp, nhận nhiều quá sợ không kèm hết được, ngược lại chậm trễ con cái người ta. Lúc ấy bác tôi rất tiếc nuối, biết được quá muộn. Sau đó đứa nhỏ kia cũng đỗ được học viện mỹ thuật tỉnh ngoài, thành tích tuy không cao lắm nhưng tốt xấu gì cũng coi như đạt được mong muốn."

Hạ Mạt không chút chân thành phụ họa một câu: "Thực có tính cách."

"Nghệ thuật gia mà." Bạn làm ăn cũng phát hiện đề tài đã đi quá xa ban đầu, vội vàng kéo đề tài trở lại: "Hai khu đất chúng ta xem hôm nay, anh cảm thấy khu nào hợp ý hơn?"

Đông Chí chia tay Đổng lão, vui vẻ đi thẳng tới chỗ xe mình, cách thật xa đã nhìn thấy Hạ Mạt tựa vào cửa xe đứng tới xuất thần.

Đông Chí tâm tình tốt nhất thời tan thành mây khói. Trong đầu chợt toát ra ý niệm muốn quay đầu bước đi, rồi trở lại lấy xe sau. Lại lập tức cảm thấy làm như vậy khó trách sẽ cảm thấy yếu thế.

Dựa vào cái gì mà phải trốn tránh?! Đường cũng không phải của hắn ta. Đông Chí bực dọc đi tới, vẻ mặt không chút kiên nhẫn nhìn hắn ta: "Vị tiên sinh này, anh chắn đường tôi."

"Vậy sao?!" Hạ Mạt tựa vào cửa xe, thần sắc thản nhiên: "Còn tôi lại cảm thấy cậu đang chắn đường tôi vậy?"

Đông Chí tà liếc nhìn hắn ta: "Là anh chắn giữa đường đi của người khác! Vị tiên sinh này, không phải là anh có ham mê đặc biệt đấy chứ?! Không chĩa mũi vào chuyện người khác anh liền không sống được?"

Sắc mặt Hạ Mạt rét lạnh: "Xem ra cậu đã quên cảnh cáo của tôi?"

"Cảnh cáo?" Đông Chí dường như nghe được chuyện cười nào đó: "Theo như lời anh, tôi cũng có thể lợi dụng người anh để ý để đối phó anh? Anh đừng tưởng rằng anh có tiền có thế thì tôi không thể làm gì được anh. Đại nhân vật có biện pháp của đại nhân vật, tiểu nhân vật cũng có biện pháp của tiểu nhân vật, người nhà anh bên kia hắn cũng cần bảo mẫu chăm sóc, cần tạp vụ làm vệ sinh, hay cần đầu bếp nấu cơm gì đó đi…. Không có khả năng cả đời vĩnh viễn tự nhốt mình trong nhà không ra khỏi cửa chứ? Anh xác định muốn thử một lần?"

Sắc mặt Hạ Mạt thay đổi: "Cậu dám?!"

Đông Chí phì cười một tiếng: "Tôi vì cái gì mà không dám? Anh cảm thấy tiểu dân chúng như tôi bị loại vương bát đản có tiền có thế khi dễ chỉ biết trốn một góc khóc lóc thôi sao? Anh chưa từng nghe trọc đầu không sợ bị nắm tóc à? Ngay cả gia đình mình tôi cũng không bảo vệ được, vậy còn sống làm gì nữa?"

Hạ Mạt cười lạnh: "Cậu không phải nghệ thuật gia sao? Y như kẻ điên!"

Đông Chí cười cười, lúc này tươi cười càng chân thành hơn nhiều: "Tôi thấy anh kiến thức quá hạn hẹp, kỳ thật nghệ thuật gia và kẻ điên là đồng loại. Nếu anh không dám chọc vào kẻ điên vậy tốt nhất đừng chọc vào nghệ thuật gia."

Hạ Mạt lắc đầu, đối với suy nghĩ của mình bỗng nhiên có chút không chắc chắn. Trong lòng gã biết rất rõ, nếu gã còn muốn sống yên ổn ở Tân Hải thị, dù không nể mặt Trang Châu thì cũng không được động tới người này. Nhưng mỗi khi nhìn thấy người này, gã lại nhịn không được mà nổi điên lên, tên này mở mồm ngậm miệng sao lại khiến người ta chán ghét vậy chứ.

"Trang Châu hiện tại đang bảo vệ cho cậu, tôi tự nhiên sẽ không bắt cậu phải thế nào." Hạ Mạt vươn tay chỉ chỉ Đông Chí: "Cậu tốt nhất nên cầu nguyện cho nó có thể che chở cậu thêm vài ngày đi."

Đông Chí đáp lại một cách mỉa mai: "Vậy anh cũng phải nhẫn nại một chút mới được."

82. Chương 82: Hài Tử Thiện Lương

Đông Chí vốn là một đứa nhỏ tính tình bướng bỉnh, mẹ Lăng nói "phải luôn thuận mao". Nếu như lúc trước không gặp Hạ Mạt hoặc là thái độ của Hạ Mạt không bừa bãi như vậy, có lẽ Đông Chí cứ tiếp tục sống theo cách hiện nay. Nhưng chính bởi vì có chuyện xấu Hạ Mạt gây ra nên nghịch lân của Đông Chí một lần nữa bị chạm vào, vì thế tiểu ác ma trong lòng anh lại một lần nữa bị cuồng hóa, kích thích anh phải làm chuyện gì đó, càng khiến Hạ Mạt không thoải mái càng tốt.

Đông Chí rời quán ăn liền trực tiếp tìm công ty chuyển nhà, đóng gói hết đống đồ đạc cần thiết hết thảy đều dọn tới nhà Trang Châu. Còn nhà của mình chỉ để lại chút gia cụ và đồ vật khó di chuyển, đều lấy vải chống bụi che kín. Nơi này là cái ổ nhỏ của riêng anh, đồng thời cũng lưu lại cho mình một đường lui. Vạn nhất tương lai xuất hiện biến cố nào đó cũng không đến mức khiến mình không còn chỗ để đi.

Đông Chí lái xe đi sau xe công ty chuyển nhà rời khỏi tiểu khu, con yểng ở đằng sau phát hiện gào khàn cổ họng: "Đông Chí, Đông Chí, đi dạy học à?" lập tức phát hiện có chuyện lạ, lại bắt đầu huyên thuyên nói điểu ngữ: "Sao lại có chiếc xe lớn vậy? anh định chuyển đi đâu?"

Đông Chí nhìn cặp mắt tròn xoe nhỏ nhắn của nó, trong lòng dường như có chút nhũn ra. Mặc dù mình chưa từng một lần hòa nhã với nó nhưng tiểu gia hỏa này mỗi lần thấy anh đều đầy nhiệt tình như vậy, chưa từng oán giận anh quá lãnh đạm. Điều này khiến anh cảm thấy thập phần ngại ngùng, vì thế hạ cửa kính xe xuống lặng lẽ nói: "Tao dọn tới nơi khác ở, số 22 Ngự Cảnh Uyển. Bọn Tiểu Dạng Nhi đều ở đó, có rảnh tới chơi."

Con Yểng thực không nể mặt phun một ngụm nước miếng: "Lão tử có điên mới đi tìm mèo chơi cùng!"

Đông Chí: "…"

Được rồi, sau khi tận mắt thấy Tiểu Xám cùng Đản Đản hòa thuận ở chung, anh quả thật đã quên mất mèo cùng đám vật nhỏ này là kẻ thù trời sinh.

"Vậy có rảnh tới tìm tao chơi đi."

Con Yểng vỗ vỗ cánh, lên mặt ông cụ non thở dài: "Chờ lão tử được tự do rồi nói sau."

Đông Chí bỗng nhiên cảm thấy mình dừng xe nói chuyện với nó hoàn toàn vô nghĩa đúng là ăn no rửng mỡ mà, giẫm chân ga, bay nhanh trốn ra ngoài. Con Yểng phát hiện khó khăn lắm mới có người đáp lại lời nó nói, ở trong lồng giẫm giẫm chân: "Có rảnh trở về… thăm tôi a…."

Tay Đông Chí run lên, càng tăng tốc.

Khi Trang Châu về tới nhà, Đông Chí đang gác chân lên sa lông lăn qua lộn lại đùa nghịch cái sổ tiết kiệm trong tay. Nhóm miêu miêu cẩu cẩu trong nhà đều quây quần bên cạnh em ấy, cạnh sô pha còn có mấy cái valy, túi xách to đùng, căn phòng ở lầu một dành làm phòng tranh cho Đông Chí đang mở cửa, bên trong

cũng chất đầy bao lớn túi nhỏ.

Đầu óc Trang Châu có chút lơ mơ: "Đây là… có chuyện gì vậy?"

Đông Chí ngoắc ngoắc đầu ngón tay với hắn: "Cậu đây quyết định dọn tới nhà anh ở."

Trang Châu nhất thời có loại cảm giác bị bánh nhân thịt rớt trúng đầu: "Đã… đã chuyển tới?"

Đông Chí gật đầu: "Đồ vật thường dùng đều chuyển tới hết."

Trang Châu sửng sốt trong chốc lát, nhếch môi vui vẻ sán lại: "Sao không nói với anh một tiếng, anh giúp em dọn đồ." Hắn gạt cẩu nhi tử sang một bên chen vào ngồi cạnh Đông Chí. Hắc Đường bị đẩy ra hừ hừ hai tiếng, rồi lại đổi tư thế nằm vật xuống gối đầu lên chân cha nó. Trang Châu qua loa xoa đầu nó hai cái rồi tiếp nhận sổ tiết kiệm trong tay Đông Chí nhìn nhìn: "Em định làm gì? Không có việc gì định đầu tư kiếm tiền sao? Không ít nha, một, hai, ba… bảy con số? Đông Chí của anh thật lợi hại."

"Anh ca ngợi thực giả tạo." Đông Chí không chút cao hứng tà liếc hắn một cái: "Hàng năm em đều bán được tác phẩm, trừ bỏ du lịch ra còn lại không có chi tiêu gì đặc biệt, tích được bằng này tiền không phải rất bình thường sao?"

Trang Châu liên tục gật đầu phụ họa: "Đúng, đúng, vậy em định làm gì?"

"Tiêu tiền." Đông Chí đúng tình hợp lý búng búng mấy cái vào quyển sổ tiết kiệm: "Em vốn định mua nhà cho ba mẹ, nhưng ba mẹ em không thích dọn đi nơi khác, nói nhà bọn họ bây giờ không tồi, hàng xóm đều là chỗ quen biết, vậy nên em đã mua cho bọn họ mấy phần bảo hiểm, số còn lại em muốn lập một quỹ khuyến học cho trẻ nhỏ chỗ nhà bà dì."

Trang Châu không ngờ bà xã nhà mình lại nghĩ sâu xa tới vậy, sửng sốt một chút, trong lòng bỗng nhiên có chút kính nể: "Lúc nào em bắt đầu có suy nghĩ như vậy?"

"Lúc trên núi." Đông Chí cân nhắc số tiền trong sổ tiết kiệm của mình, có chút không yên lòng. Mặc dù có suy nghĩ như vậy nhưng vừa nghĩ tới việc thành lập rồi vận hành quỹ, anh lại cảm thấy thập phần đau đầu. Anh không phải là người có kiên nhẫn đi xử lý mấy chuyện vụn vặt thế này.

Trang Châu đoán được suy nghĩ của người yêu, an ủi nói: "Anh biết một số công ty quản lý quỹ chuyện nghiệp, tình hình cụ thể anh sẽ giúp em hỏi thăm một chút."

Đông Chí quả nhiên cao hứng hơn hẳn: "Được!"

Trang Châu sờ sờ đầu Đông Chí: "Đông Chí của anh là một hảo hài tử thiện lương."

Đông Chí liếc mắt nhìn hắn, có chút ngại ngùng: "Kỳ thật cũng không hẳn là làm việc thiện, em chỉ muốn thông qua phương thức này để tìm kiếm tin tức tộc nhân của em. Em cảm thấy những tộc nhân đó hẳn không đi quá xa, rất có thể còn ở quanh Chim Nhạn sơn. Có quỹ khuyến học này, bọn họ ẩn giữa lũ nhỏ có thể thuận lợi tới trường. Hơn nữa bọn họ vừa nghe thấy tên quỹ khuyến học là Sơn Thần, nhất định sẽ đoán được thân phận của em."

Trang Châu thầm nghĩ cái tên đậm chất quê cha đất tổ thế này thực đủ chừng mực. Hắn nhìn biểu tình của Đông Chí, cảm thấy khi em ấy nhắc tới đề tài này liền cực kỳ kích động, nhưng vẻ mặt lại không quá khoái trá, vì thế thăm dò hỏi: "Còn… chuyện gì nữa sao?"

Đông Chí liếc mắt nhìn người yêu: "Vì sao lại hỏi vậy?"

Trang Châu ôm Đông Chí vào ngực hôn hôn: "Thực rõ ràng em không hề cao hứng."

Đông Chí trầm mặc một chốc, bỗng nhiên có chút lành làm gáo vỡ làm muôi, mình vì sao không thể cáo trạng? vì sao phải một mình chịu ủy khuất? Mình tên Lăng Đông Chí, cũng không phải Lăng Bạch Liên Hoa, vì cái gì mà ở bên ngoài bị khi dễ về nhà còn phải nén giận?

"Trưa nay Đổng lão trường đại học sư phạm mời em ăn cơm."

Trang Châu gật đầu, tỏ vẻ chuyện này anh có biết.

"Ở nhà hàng gặp phải Hạ Mạt nhà anh. Em thực khó chịu."

Trang Châu hiểu rõ nhìn Đông Chí: "Anh ta lại khi dễ em?"

Đông Chí căm giận gật đầu: "Quả thực y như chó điên."

Trang Châu nhìn bộ dạng xù lông của bà xã nhà mình không khỏi mỉm cười: "Em không mắng lại?"

"Đương nhiên có! Nhưng em vẫn khó chịu."

Trang Châu an ủi hôn hôn bà xã: "Em không nói với anh ta, về sau thấy em phải đi đường vòng, có việc bảo anh ta tới tìm anh à?"

Đông Chí não bổ hình ảnh mình đại tài khí thô chỉ thẳng mặt Hạ Mạt khí phách nói "Tới tìm Trang Châu mà nói!", nhất thời có chút uể oải: "Em quên mất." (Jer: cáo trạng tinh moe quá đi)

Trang Châu cười vang: "Về sau không cần sợ anh ta. Em nghĩ xem, anh ta muốn xây dựng nhà máy ở đây, phải dựa vào Trang gia, sao có thể vì nhẫn không được mà đắc tội với anh? Cho dù anh đã xin thôi việc

nhưng nhân mạch vẫn còn trong tay, tùy tiện khó dễ cũng khiến anh ta chết mệt. Anh ta là người thông minh, sẽ không làm loại chuyện tranh đấu nội bộ rồi để cho người khác chê cười đâu. Đỉnh điểm của việc xé rách mặt nhau chính là cãi nhau với em."

"Hóa ra chỉ là một con hổ giấy." Đông Chí nhất thời vui vẻ: "Sao anh không nói sớm."

Trang Châu cảm thấy bộ dạng này của bà xã nhà mình thực đáng yêu, vuốt ve cằm Đông Chí: "Trừ bỏ Hạ Mạt, còn gặp chuyện bực mình nào nữa không?"

Đông Chí nghĩ nghĩ: "Bị một con yểng ngốc đùa giỡn có tính không?"

Trang Châu hùng hổ xắn tay áo: "Con ngốc yểng ở đâu? Anh đi làm thịt nó nấu canh cho em!"

Đông Chí nhớ tới cảnh con yểng cào cào móng chân gọi tên mình, bỗng nhiên bật cười: "Thôi, nó cũng chỉ là quá nhàm chán, chủ nhân suốt ngày không có ở nhà, chỉ có thể ở trên ban công lấy người qua đường làm trò giải trí."

Trang Châu lắc đầu, tỏ vẻ không hiểu nổi thế giới chim muông: "Thật sự là ác thú vị."

Đông Chí mỉm cười với hắn trong chốc lát, cảm thấy cũng không còn nghẹn khuất như trước nữa.

Trang Châu lại hỏi: "Ba anh muốn gặp mặt với ba mẹ em, em đã nói chuyện với bọn họ chưa?"

Đông Chí vốn định trong hai ngày này bớt thời gian trở về nhà một chuyến, chính miệng nói chuyện với ba mẹ. Anh không ngờ Trang Châu lại rất khẩn trương về chuyện này, vẫn luôn đeo theo hỏi han liên tục, liền lập tức lấy di động ra gọi điện. Lúc này ông bà Lăng vừa ngủ trưa dậy, bà Lăng nhận được điện thoại của con trai có chút buồn bực: "Sao lại gọi lúc này? Hôm nay không đi dạy à?"

"Hôm nay con xin nghỉ phép ở trường, đi nói chuyện với trưởng khoa bên trường đại học sư phạm bàn bạc về chuyện giảng dạy bên đó." Đông Chí thành thành thật thật báo cáo với mẹ Lăng: "Con cũng đã chuyển tới nhà Trang Châu ở rồi."

Mẹ Lăng khô khốc đáp ứng: "A."

Đông Chí thật cẩn thận hỏi mẹ: "Mẹ, hôm trước con đã gặp mặt ba mẹ anh ấy, bọn họ nói muốn gặp ba mẹ. Bọn họ nhờ con hỏi khi nào hai người rảnh ạ?"

Bà Lăng trầm mặc một lát: "Con và Tiểu Trang hiện tại rốt cuộc thế nào? Mẹ nghe anh hai con nói lúc trước con và nó cãi nhau một trận, Trang Châu còn đuổi theo tới tận Tây An phải không?"

“Chuyện này…” Đông Chí quanh co lòng vòng trả lời một chút: “Hiện tại đã không sao rồi.”

Bà Lăng lo lắng: “Con đưa điện thoại cho Tiểu Trang, để mẹ hỏi nó.”

“Mẹ,” Đông Chí xin khoan dung: “Thật sự không có chuyện gì mà.”

“Ai bảo con suốt ngày nói dối mẹ, đối với mẹ danh dự của con đã không còn.” Bà Lăng nghĩ nghĩ: “Nếu không con dẫn nó về nhà đi để mẹ tự mình hỏi nó.”

Đông Chí: “…A?”

“A cái gì mà A.” bà Lăng bất mãn thái độ của thằng con: “Mẹ không hỏi rõ ràng, tình hình hai đứa thế nào mẹ cũng không biết, sao có thể đáp ứng gặp mặt bố mẹ nó được?”

Đông Chí cảm thấy mẹ mình nói có lý: “Vậy… để con suy nghĩ một chút.”

“Còn suy nghĩ gì nữa?” bà Lăng cương quyết: “Hôm nay con rảnh phải không? Khi nào Tiểu Trang tan tầm, con dẫn nó về nhà ăn một bữa cơm, để nó chính thức ra mắt với gia đình mình, cho ba con gặp mặt nó. Mẹ đã gặp nó rồi, nhưng ba còn chưa thấy mặt đâu. Chúng ta vẫn cần phải xét duyệt thông qua Trang Châu mới có thể đi gặp gia trưởng nhà nó được.”

Ngồi ngay cạnh nên Trang Châu có thể nghe rõ cuộc nói chuyện của hai mẹ con, hắn nhẹ nhàng vuốt ve tay Đông Chí, khẽ gật đầu.

Đông Chí nói: “Được ạ, lát nữa bọn con về. Trong nhà còn đồ ăn không? Bọn con mua cái gì mang tới?”

“Cái gì cũng không cần mua.” Bà Lăng nói thêm: “Vác xác tới là được.”

Nghe bà nói như vậy, Trang Châu ngược lại càng thêm khẩn trương, sau khi Đông Chí cúp điện thoại mới lên tiếng hỏi: “Ba mẹ em thích cái gì?”

Đông Chí dở khóc dở cười: “Anh không nghe thấy mẹ em nói không cần phải mua cái gì về à? Anh không cần khách khí, mua nhiều quá có khi lại chọc bà không cao hứng.”

“Sao lại không cần khách khí,” Trang Châu khẩn trương nhìn bà xã: “Anh lần đầu tới nhà em ra mắt, sao có thể đi tay không?”

Đông Chí bất đắc dĩ: “Nếu anh thật sự lo lắng vậy mua hai cân táo đi.”

83. Chương 83: Lần Đầu Tới Cửa

Mục đích ban đầu mà bà Lăng gọi Trang Châu tới là muốn chính miệng hỏi hắn về tình hình gia đình hắn, đặc biệt là thái độ ba mẹ Trang Châu đối với Đông Chí. Nhưng chờ tới khi hai người đáp ứng buổi tối tới đây ăn cơm, bà mới kịp phản ứng lại đây là đầu tiên Trang Châu chính thức ra mắt Lăng gia. Cho dù hắn không phải đứa con dâu mình đặc biệt vừa lòng nhưng nó là người bạn đời con trai mình chọn, về sau ngẩng đầu không thấy cúi đầu gặp mặt, tùy tiện vô lễ là không thể được.

Vì thế bà Lăng bắt đầu mở tủ lạnh, cân nhắc thực đơn bữa cơm tối.

Trang Châu và Đông Chí còn chưa trở về, Lăng Bảo Bảo đi nhà trẻ đã được ông Lăng đón về. Bé vừa nghe có một người gọi là chú Trang tới nhà ăn cơm, lập tức quấn lấy bà mình hỏi có phải trong nhà chú ấy có một con chó rất lớn, còn ồn ào nói muốn chơi cùng chó lớn. Vì thế, Hắc Đường cũng thành khách nhân của Lăng gia, đi cùng cha nó thanh thản tới dự tiệc.

Lăng Bảo Bảo quả thực vui đến điên rồi, ôm cổ Hắc Đường vui sướng không muốn buông tay. Ông bà Lăng vừa thấy một con chó lớn như vậy đứng cạnh cháu trai mình có chút lo lắng, sợ con chó sẽ làm bị thương Bảo Bảo, sau đó phát hiện chỉ có cháu trai mình là cuồng nhiệt quá mức còn Hắc Đường hóa ra lại là một con chó đặc biệt nhã nhặn, đặc biệt khí chất, vẫn luôn tao nhã khoan thai đi bên cạnh Trang Châu, lúc này mới thoáng yên lòng.

Bà Lăng tự nhiên không biết được rằng, trước khi vào cửa Đông Chí đã nhéo tai Hắc Đường dặn dò nó một lần: "Không được loạn chạy nhảy ở nhà! Không được nổi điên với Bảo Bảo! Không được sủa ầm ĩ trong phòng! Không được làm đổ chậu hoa ngoài ban công của ba! Không được…"

Hắc Đường rất bình tĩnh liếm liếm cằm anh: "Anh cứ yên tâm đi, tôi dầu gì cũng xuất thân danh môn, phong thái lễ nghi cao phú soái nên có tôi đều không thiếu. Lát nữa sẽ cho anh thấy cái gì gọi là kỳ huyễn quý công tử." (Jer: mỗi lần ẻm mở miệng là không thể nhịn được cười=)))))

Đông Chí: "…"

Chớp chớp đôi mắt hương vòng, Đông Chí vẻ mặt bất mãn hỏi cẩu cha: "Kỳ huyễn quý công tử là cái gì?"

Trang Châu nhìn nhìn con trai, lại nhìn nhìn Đông Chí rõ ràng đã bị kích thích, thực bất đắc dĩ giơ tay đầu hàng nói: "Anh không biết."

Đông Chí cơ hồ còn tưởng rằng bị đã bị xã hội hiện đại đào thải, ngay cả một con chó cũng có thể thuận miệng nói ba hoa gì đó mà ngay cả anh cũng chưa từng nghe qua. May mắn cả Trang Châu cũng không biết, tám chín phần mười là Hắc Đường xem được từ bộ phim truyền hình loạn thất bát tao nào đó rồi. Anh vừa mới thở phào một cái, lại nghe thấy Trang Châu chậm rãi mở miệng: "Chuyện này cũng không có gì lạ, bọn nhỏ thường biết nhiều thứ kì quái hơn chúng ta, đây có được tính là khoảng cách giữa các thế hệ không?"

Đông Chí: "…"

Được rồi, mình sai rồi, mình không phải bị thời đại đào thải. Mình rõ ràng là bị hai cha con nhà này đánh bại.

Mạch não giữa bọn họ căn bản không cùng một tần suất.

Trang Châu tự nhiên không đi tay không, trừ bỏ một con cẩu chuyên môn bán manh, hắn còn mang tới hai chậu cây cảnh. Hắn nghe Đông Chí nói ba Lăng rất thích trồng cây chăm hoa cho nên biếu tặng cái này là hợp lý nhất. Còn về phía mẹ Lăng, hắn thật sự không biết nên lấy lòng thế nào, liền mua một hộp điểm tâm không đường. Tuy rằng lần đầu gặp mặt trước, mẹ Lăng từ đầu tới cuối đều luôn mỉm cười, nhưng không hiểu sao, mỗi lần Trang Châu nhớ tới vị…ách, mẹ vợ? mẹ chồng? này trong lòng đều có cảm giác chột dạ.

Khi ông Lăng nhìn thấy Trang Châu mang chậu cảnh tới quả nhiên rất cao hứng, lập tức đặt một chậu lan hồ điệp ở cửa sổ phòng khách, chậu thủy tùng còn lại bưng tới thư phòng. Trang Châu là người vô cùng hiểu sát ngôn quan sắc (nhìn sắc mặt đoán ý), lập tức khiêm tốn thỉnh giáo ông các vấn đề trồng hoa cỏ gì đó. Ông Lăng vừa nghe nói hắn tự mình cải tạo sân vườn trong nhà, còn tính trồng thêm một số hoa cỏ ở đó, sở thích này rất hợp ý ông, quả thực là tri âm. Dáng vẻ thằng bé lại không giống hai thằng con ông, mỗi lần gọi chúng nó giúp ông trồng cây thay đất chúng nó đều chỉ làm qua loa cho xong.

Đông Chí ngồi một bên nghe vậy trợn trắng mắt, cảm thấy ông xã nhà mình quá thuận lợi đi, chỉ ba xạo nói điêu mấy câu đã thu phục luôn cha già khó tính. Đông Chí quen biết Trang Châu lâu như vậy, cuối cùng cũng được tận mắt nhìn thấy thủ đoạn xã giao cường đại của hắn, quả nhiên có chuyên môn nghề nghiệp.

Lăng Bảo Bảo lấy cây lược gỗ của mẹ mình tới chải lông cho Hắc Đường, nghe ông nội nói muốn đi trồng cây cũng đi theo giúp vui: "Con cũng trồng cây! Con giúp ông nội trồng!"

Đông Chí nhớ tới khu thí nghiệm rộng rãi phía sau trường trung học Nam Sơn, liền nói với Lăng Bảo Bảo: "Nhà chú Trang có sân vườn rộng lắm, bảo chú ấy để dành cho con một mảnh đất nhỏ, con tự mình chăm sóc, muốn trồng loại cây gì cũng được, nhé?"

Lăng Bảo Bảo hét lên sung sướng rồi chạy tới phòng bếp khoe với bà nội, một lát sau lại chạy về, khuôn mặt nhỏ rối rắm hỏi ông Lăng: "Ông nội, ông nói xem con nên trồng hoa gì nha?"

Ông Lăng đối với đứa cháu trai này đặc biệt kiên nhẫn, nghe thấy nó hỏi như vậy liền ôn nhu đáp lại: "Bảo Bảo thích hoa gì nào? Hoa loa kèn? Hoa đèn lồng? trồng cà chua bi cũng được đó."

Lăng Bảo Bảo đấu tranh một chút, giơ hai ngón tay mũm mĩm về phía ông nội mình: "Con có thể trồng hai loại cây không?"

Ông Lăng cười hiền: "Đương nhiên có thể nha."

Lăng Bảo Bảo cao hứng vô cùng: "Con muốn trồng cà chua bi và cả hoa đèn lồng."

Trang Châu nói với Lăng Bảo Bảo: "Trong tầng hầm nhà chú có sẵn một bộ quốc xẻng nhỏ, đặc biệt xinh đẹp, chờ khi con tới trồng cây chú sẽ lấy ra cho con." Nói xong hắn khoa tay múa chân miêu tả chiều dài của bộ gia cụ: "Dài thế này thôi, vừa lúc thích hợp cho con dùng." Bộ dụng cụ này là quà năm mới Hạ Mạt tặng cho hắn vào năm cha mẹ hắn ly dị. Khi đó lòng hắn tràn đầy phẫn uất ủy khuất vì bị người nhà vứt bỏ, tự nhiên sẽ không nhận, lại càng không thèm động tới. Sau này khi Trang Lâm lớn hơn một chút, tâm tình hắn đã xảy ra thay đổi lớn, liền cất kỹ không muốn cho người khác dùng. Hai ngày trước khi tìm dụng cụ đào đất thì nhìn thấy chúng, bỗng nhiên cảm thấy những thứ này từng chất chứa tâm sự nặng nề, hiện giờ đã trở nên không còn quan trọng nữa.

Khi mấy người đang ở trong phòng đùa giỡn thì Hàn Mẫn và Lăng Lập Đông đi làm về. Lăng Bảo Bảo lập tức nhào qua, cao hứng phấn chấn khoe khoang với hai người bọn họ: "Chú Trang muốn trồng cây, còn cho con một mảnh đất nhỏ, nói con muốn trồng cái gì cũng được, con và ông nội thương lượng muốn trồng hoa đèn lồng và cà chua bi."

Lăng Lập Đông thấy con trai hưng phấn tới độ đỏ cả mặt, thần sắc thoáng có chút phức tạp liếc mắt nhìn Trang Châu một cái: "Định trồng thế nào? Sở thích mới?"

Trang Châu giải thích: "Lần trước theo Đông Chí tới Chim Nhạn sơn, em học được một ít việc nhà nông cùng hai biểu cữu. Trở về thấy sân nhà mình bị hỏ hoang, liền có chút ngứa tay. Hai ngày nay vừa mới cải tạo xong đất, bón phân rồi, chờ qua thanh minh sẽ bắt đầu gieo trồng."

Lăng Lập Đông gật đầu, anh nhìn ra Trang Châu đã nắm được sở thích của già trẻ nhà mình, cũng không nói gì khiến mọi người mất hứng.

Lăng Bảo Bảo ở bên cạnh kéo kéo tay áo Trang Châu: "Chú Trang, lúc trồng cây chú không thể quên con."

"Sẽ không quên đâu." Trang Châu cười nói: "Đến lúc đó chúng ta chọn ngày nghỉ cuối tuần, tất cả mọi người đều tới, coi như hoạt động gia đình có được không?!"

Hàn Mẫn nghe xong cũng rất cao hứng: "Chị cám ơn chú trước, mấy hôm nay đồng nghiệp chị đều nói, hiện giờ trẻ con thành phố đều không có cơ hội tiếp xúc với thiên nhiên, rất đáng thương. Chị còn định mấy ngày nữa mua thêm vài chậu hoa, để cho Bảo Bảo tìm hiểu. Giờ có thể để nó tự tay đi trồng cây thì quá tốt rồi."

"Lát nữa chắc phải phiền hai bác giúp em chọn mấy loại cây để trồng." Trang Châu xoa xoa đầu Bảo Bảo: "Mua mấy cây cao tầm như con nhé, để xem con lớn nhanh hơn tụi nó hay tụi nó lớn nhanh hơn con."

Lăng Bảo Bảo càng hưng phấn hơn.

Hàn Mẫn đi theo vui vẻ nửa ngày mới phát hiện con trai lấy lược gỗ của mình ra để chải lông cho chó, nhất thời dở khóc dở cười. Vừa lúc mẹ Lăng làm cơm xong, nhanh chóng giục mấy ông cháu đi rửa tay.

Hắc Đường cũng chậm rãi đi theo vào nhà vệ sinh, vì thế Lăng Bảo Bảo cũng tiện tay rửa móng vuốt cho nó luôn, lúc ăn cơm còn cố ý để nó ngồi ở cạnh mình. Bà Lăng lúc đầu nhìn thấy con chó lớn như vậy có chút lo ngại, nhưng sau đó vẫn luôn thấy nó ngoan ngoãn ngồi một chỗ, lại cảm thấy yêu thích không chịu được. Lúc ăn cơm còn cho nó mấy khúc xương sườn để trong bát cho nó. Trang Châu cảm thấy bà Lăng hầm xương không cho nhiều gia vị ngẫu nhiên ăn một bữa cũng không có vấn đề gì lớn, cũng không phản đối. Hắc Đường giả bộ diễn đến hoàn hảo, càng tỏ ra hào hoa phong nhã.

Trên bàn cơm Lăng gia không có quy củ 'ăn cơm không nói chuyện', ban ngày người một nhà bận rộn các kiểu, cũng chỉ có bữa tối mới có cơ hội quây quần bên nhau, cho nên đối với người Lăng gia mà nói, đây là cơ hội tốt nhất để giao lưu tình cảm. Bà Lăng hỏi han tình huống nhà Trang Châu, Trang Châu cũng đều nói lại chi tiết. Bà Lăng nghe tới đoạn lúc hắn 8 tuổi, mẹ ruột đã dẫn theo anh trai rời đi, nhất thời cảm thấy hắn là một đứa nhỏ đáng thương, mặt mày liền lộ ra thần sắc ôn hòa thương cảm. Trang Châu tự nhiên nhìn ra nhưng lại thông minh không giải thích. Chỉ nói kế mẫu của mình là một người phi thường tốt. Bà Lăng cảm thấy kế mẫu dù có tốt đến mấy cũng không thể nào bằng mẹ ruột được. Nhưng suy nghĩ này bà không để lộ ra ngoài cho lũ nhỏ biết.

"Thế này đi…" Bà Lăng nghĩ nghĩ nói với Trang Châu: "Các con phụ trách tìm địa điểm cho chúng ta gặp mặt, lúc gặp mặt các con không cần đi cùng, mấy trưởng bối chúng ta sẽ tự nói chuyện với nhau."

Đông Chí vừa định nói gì đó, đã bị Trang Châu ở dưới gầm bàn đá chân một cái.

Trang Châu cười nói: "Dạ được."

Đông Chí nghĩ nghĩ, rồi cũng ngậm miệng. Một lát sau, nhịn không được, trộm lấy di động ra nhắn tin cho Trang Châu: Chọn địa điểm xong lén lắp camera theo dõi đi.

Trang Châu khóe miệng co rút, nhắn tin đáp lại: Anh không dám.

Đông Chí bất đắc dĩ. Ngẫm lại cảm thấy không có gì phải lo lắng cả, nếu trưởng bối hai nhà đều không phản đối chuyện hai người bọn họ ở cùng nhau, vậy mấy người lớn bọn họ ngồi cùng một bàn cơm chắc cũng sẽ không xảy ra mâu thuẫn gì đâu.

Mình khỏi cần quan tâm thì hơn.

Tình hình gia trưởng hai bên gặp mặt nhau thế nào Đông Chí rốt cuộc cũng không hỏi thăm được gì, nhưng từ sau lần gặp mặt đó, Đông Chí phát hiện cuộc sống sinh hoạt của mẹ mình càng trở nên phong phú hơn. Bà đăng kí một lớp luyện tranh chữ dành cho người cao tuổi, mỗi buổi sáng sau khi đưa Lăng Bảo Bảo tới nhà trẻ, bà liền xách theo kẹp giấy tới lớp học. Lúc còn trẻ, bà cũng rất thích thi họa gì đó, nhưng trong nhà hai người đều bận rộn khắp nơi, cho tới bây giờ vẫn chưa có cơ hội hảo hảo học. Hiện giờ rốt cục có cơ hội, mỗi ngày đều vui đến quên trời đất.

Cuối tuần mỗi khi Đông Chí và Trang Châu về nhà ăn cơm, bà còn lấy tranh chữ của mình ra khoe với bọn họ. Bút pháp tuy rằng vẫn chưa quá thành thục nhưng Đông Chí lại thấy thế là đã vô cùng tiến bộ rồi. Đông Chí ca ngợi tung hê mẹ mình một phen, còn chủ động thảo luận về bức tranh hoa mẫu đơn, nói

muốn mang về treo trong phòng mình.

Ngắn ngủi vài ngày, trên bàn đã dày lên một đống tranh mà bà luyện tập, trong đó có một bức tranh thủy mặc, bên cạnh kí tên Trình An Ny. Vì thế Đông Chí mới hiểu mẹ mình thay đổi lớn như thế này là vì cái gì, hóa ra là đi học cùng lớp với dì An Ny.

Một lần nữa khôi phục lại sở thích hồi còn trẻ của mẹ, cư nhiên không phải mình, điều này khiến Đông Chí cảm thấy áy náy. Nhưng có đôi khi mọi chuyện trên thế gian lại chính là như vậy, bình thường chỉ thấy bà Lăng hiện lên với vai trò 'người mẹ', chỉ có bạn bè tương giao ngang hàng với bà mới có thể dẫn đường phát hiện bản chất bên trong con người bà.

Đông Chí cảm khái nói với Trang Châu: "Em rất ít khi bội phục ai đó, nhưng Trang Châu à, em thật tâm cảm thấy mẹ kế anh là một phụ nữ rất giỏi. Dì ấy đặc biệt biết hưởng thụ, chẳng những lên kế hoạch cho cuộc sống của mình mà còn còn tạo ra sức hút đối với người xung quanh, có thể khiến mỗi người quanh dì ấy đều cảm thấy thực thoải mái, thực hạnh phúc."

Trang Châu vuốt ve cằm bà xã mình: "Anh đã nói rồi, dì ấy là người rất tốt."

"Đúng vậy, rất tốt." Đông Chí cười thở dài: "Chỉ có tiếp xúc rồi mới biết được dì ấy tốt thế nào. Trang Châu, có thể trở thành người nhà của anh, em thực sự may mắn."

"Anh cũng vậy." Trang Châu cười hôn lên chóp mũi Đông Chí: "Đúng rồi, còn một tin tốt muốn nói cho em biết, chuyện quỹ khuyến học đã có tin tức."

84. Chương 84: Lão Miêu Ngủ Say

Chuyện quản lý quỹ khuyến học rốt cục đi vào quỹ đạo sau hai tháng thành lập. Tên quỹ Đông Chí đã sớm nghĩ ra: quỹ khuyến học Sơn Thần. Đông Chí bức thiết muốn thông qua cái tên này tìm lại được tộc nhân của mình, nếu bộ tộc Sơn Thần chỉ còn lại duy nhất một mình anh, vậy không khỏi rất cô đơn.

Đông Chí không hy vọng mình là người cuối cùng của bộ tộc.

Cho dù anh có thể giống nam nhân khác có thể cưới vợ sinh con nhưng cũng không chắc có khả năng sinh ra được hài tử mang đặc trưng của bộ tộc Sơn Thần. Nhân số của bộ tộc quá ít, huyết mạch thần bí nội tại trong người bộ tộc nhất định đã bị pha loãng, có lẽ như vậy mới phù hợp với yêu cầu tiến hóa của nhân loại, cuối cùng bộ tộc thần bí này rồi cũng vô thanh vô tức mà biến mất.

Cuối tháng ba, Đông Chí xuất bản tập tranh thứ hai của mình. Ngoài bìa tập tranh là hình ảnh tác phẩm lấy được giải vàng vừa rồi của anh, đây là yêu cầu của nhà xuất bản. Còn trang bìa còn lại do Đông Chí tự mình lựa chọn, là một bức tranh phong cảnh tên gia hương vẽ một mảnh phế tích còn sót lại: là cảnh thôn trang nhỏ mà người của bộ tộc Sơn Thần đã từng sinh hoạt, dưới chân núi có hai gốc cây dẻ quạt,

một khu vườn trà bị bỏ hoang. Dưới những mảnh ngói vỡ còn có thể nhìn ra được dấu vết từng có người sinh sống.

Những bức tranh này khiến biên tập viên rối rắm thật lâu. Xuất phát từ mục đích thương nghiệp, hắn tự nhiên hy vọng Đông Chí có thể vẽ ra các tác phẩm hợp với thẩm mỹ đại chúng được mọi người đón nhận, nhưng bức họa này lại tràn ngập phong cách chủ nghĩa tả thực pha chút huyền bí, có một loại ma lực khiến người xem không thể nào dời mắt đi được. Giống như thông qua những bức ảnh này có thể rõ ràng cảm nhận được sự kích động, bi thương và hoài niệm của Đông Chí. Càng nhiều hơn là phần tình cảm này càng nhìn lâu thậm chí sẽ khiến người ta có một loại xúc động muốn rơi lệ.

Đông Chí không biết tập tranh này của mình được bao nhiêu người biết tới, càng vô pháp đoán được liệu người của bộ tộc Sơn Thần có nhìn thấy được hay không. Nếu bọn họ vẫn giữ tập quán như trước đây sống ở địa phương vắng vẻ, như vậy chút hy vọng này sẽ càng xa vời.

Với điều kiện hiện nay mà nói, những gì Đông Chí có thể làm cũng chỉ có thế. Khi Đông Chí gọi điện thoại cho đại biểu cữu đã nói kỹ càng tỉ mỉ chuyện quỹ khuyến học cho trẻ em nơi đó, người trong thôn đều đặc biệt cao hứng. Đây chính là chuyện tốt tích đức cho con cháu, tuy rằng quỹ là do Đông Chí thành lập nhưng nhà bà dì là thân thích của anh ở trong thôn cũng chiếm được càng nhiều tôn kính.

Đông Chí cuối cùng vẫn chuyển quyền quản lý quỹ cho dì An Ny. Anh không hiểu chuyện quản lý tài chính nhưng số tiền lớn như vậy cũng không dám tùy ý ủy thác cho người mình không quen biết cũng không tín nhiệm. Trình An Ny hồi ở Mỹ đã từng làm công việc tương tự như vậy, cũng có một số bạn bè làm trong ngành quản lý tài chính, bà rất cao hứng tiếp nhận ủy thác này. Để xác định tình hình cụ thể của những đối tượng được nhận hỗ trợ, bà còn cố ý dẫn theo vài nhân viên công tác bay một chuyến tới Tây Bắc.

Trước khi Trình An Ny đi, Đông Chí còn cố ý cho bà nhìn khối thạch cầu đeo trên cổ mình, nhờ bà chú ý xem có ai có món đồ tương tự như anh không.

Trình An Ny tự nhiên đáp ứng liên tục.

Đông Chí không ngờ được rằng, chuyến đi này, Trình An Ny thật sự tìm được một chút tin tức.

Sau khi Trình An Ny rời đi một tuần, chợt gọi điện về nói muốn dùng video call với bọn họ, nói Trang Châu bảo Đông Chí bà có tin vui muốn nói cho anh.

Đông Chí đang ở trong phòng vẽ tranh dưới tầng một, nghe thấy Trang Châu gọi lên, liền vội vàng buông bút vẽ trong tay xuống, đi theo hắn lên thư phòng. Trên màn hình máy tính, Trình An Ny ngồi xếp bằng trên giường khách sạn, cầm trong tay một cây gậy dài khoảng ba mươi cm…tựa như cái chày cán bột đưa tới trước màn hình, vẻ mặt tươi cười sáng lạn: “Có phải cái này không?”

Tim Đông Chí đập bang bang trong lồng ngực: “Bình tĩnh, đừng hoảng, dì An Ny, dì có thể đưa tới gần màn hình chút không?”

Trình An Ny cúi đầu lấy di động chụp vài cái, rồi nhanh chóng gửi ảnh tới cho hai người. Nhìn ảnh chụp trên màn hình, bối cảnh là chiếc khăn ăn màu kem của khách sạn, đồ vật kia nằm bên trên, dài khoảng ba mươi cm, hai đầu hơi thô, hình hoa lựu được điêu khắc thập phần lưu loát, đường nét tinh tế, thập phần thích hợp cầm trong tay. Khối đá chỉnh thể màu lục sắc, bị ánh mặt trời chiếu vào lộ ra màu lục rực rỡ mê người.

Đông Chí bất giác ngừng thở.

Trình An Ny lắc lắc đồ vật trong tay, có chút tiếc nuối nói: "Ông chủ cửa hàng đồ cổ nói đây là có người gửi ở chỗ ông ấy nhờ bán hộ, ông ấy cũng nói không biết nó là chất liệu gì. Hẳn là còn một cái nữa. Ông ấy đã cố gắng liên lạc lại với người nhờ bán hộ cái này, nếu như còn, dì sẽ lấy giùm con cả đôi. Ừm, còn tình huống người đem bán, ông chủ quán sẽ hỏi thăm giùm chúng ta."

Giọng Đông Chí đã trở nên khàn khàn: "Cám ơn dì An Ny."

"Không cần khách khí." Trình An Ny cẩn thận cất món đồ vào trong hòm, lại giơ mấy tập văn kiện lên cho hai người nhìn: "Bọn dì đã liên hệ với mấy trường tiểu học ở quanh Chim Nhạn sơn, công tác cũng đã triển khai xong, tình hình tiến triển sẽ tùy thời nói lại cho các con biết."

Đơn giản hàn huyên thêm vài câu, Đông Chí tâm tình phức tạp cúp điện thoại. Sau khi trải qua chuyện lão nhân Nanh Sói ở Thanh Thạch trấn, anh thật sự không dám làm cho mình có quá nhiều hy vọng, Dù sao đồ vật là vô tri, ai nhặt được thì là của người đó, mà điều Đông Chí chân chính tìm kiếm không phải đống đồ vật vô tri đó.

Trang Châu an ủi bà xã: "Việc gì cũng phải từ từ, không nóng vội được."

Đông Chí xoa xoa mặt, trong mắt toát ra tia ủ rũ: "Em biết, là em nóng vội."

Trang Châu có thể hiểu được cảm nhận của Đông Chí, nhưng dù sao cũng không phải chuyện phát sinh trên người mình nên hắn vô pháp lĩnh hội tâm tình âu lo này của em ấy. Nhưng hắn cảm thấy trạng thái này của Đông Chí thực bất ổn, em ấy hiện tại tựa như một đứa nhỏ đang tham gia một trận chiến tìm kiếm báu vật, cấp bách muốn đuổi kịp các tuyển thủ khác tìm bằng được kho báu quyết định thành bại kia.

Trang Châu không chắc rốt cuộc là nguyên nhân gì mà khiến em ấy bị áp lực lớn như vậy.

Hắn biết từ sau khi ở Tây Bắc trở về, Đông Chí liền bắt tay vào chuẩn bị một số tác phẩm mới. Trang Châu đã xem qua số bản thảo đó, bức tranh chủ đề gia hương chính là một trong số đó. Một đống tác phẩm cho tới bây giờ chỉ hoàn thành được mỗi bức này. Đông Chí hiện tại đang đang vẽ chính là bức miếu Sơn Thần màu lót đã tô xong, Trang Châu có thể mơ hồ phân biệt được hình ảnh thị giác xuất hiện trong bức tranh chính là cảnh đứng từ sườn núi sau nhìn lên miếu sơn thần cho nên chiếc túp lều dựng trong vườn rau bỏ hoang sau miếu đều nhìn thấy rõ ràng, xa xa là những dãy núi trùng trùng điệp điệp. Giống như bức gia hương bức miếu Sơn thần cũng vương đầy nét bi thương tựa như người vẽ tranh đang thông qua những hình ảnh hoang tàn đổ nát đó mà nhớ lại cảnh khói lửa phồn thịnh lúc xưa.

Trang Châu biết Đông Chí không phải muốn nhớ lại đoạn thời gian đã mất kia, những điều em ấy làm đều chỉ vì tương lai của tộc nhân mà suy nghĩ, điểm này từ việc thành lập quỹ khuyến học là có thể nhìn ra được. Nhưng cảm xúc của em ấy toát ra không phải vì áp lực mà là từ lòng thương cảm, điều này khiến hắn cảm thấy bất an.

"Chờ trường học được nghỉ hè, anh và em cùng trở về Chim Nhạn sơn nhé?" Trang Châu cảm thấy lần nữa trở lại nơi đó, có lẽ cảm xúc bất ổn trong lòng Đông Chí sẽ có thể bình tĩnh trở lại.

Đông Chí lại chỉ lắc đầu: "Đến lúc đó rồi nói sau."

Anh kỳ thật không dám đối mặt với mảnh phế tích kia một lần nữa, câu chuyện Nanh Sói kể quá mức thảm thiết, khiến anh không muốn tưởng tượng cảnh hơn hai mươi năm trước hai người đã bế anh rời thôn làng đã bị tai nạn thảm khốc như thế nào.

"Nếu có thể tìm được tộc nhân của em…" Đông Chí thở dài.

Nếu có thể thật sự tìm được thì tốt rồi.

Trang Châu vỗ nhẹ lên lưng người yêu: "Sẽ tốt thôi. Tin tưởng anh, sẽ tốt thôi."

Ngày Hòa Thanh trở về vừa lúc là tết trồng cây, ban ngày Đông Chí dẫn theo học sinh của mình ra ngọn núi sau trường đào đất trồng cây, về tới nhà người đầy bùn đất, mồ hôi nhễ nhại, xương cốt đau nhức.

Đông Chí tắm rửa thay quần áo xong, ôm Tiểu Xám lười biếng ngồi trên ghế sa lông không muốn nhúc nhích gì. Trang Châu ra ngoài bàn chuyện trở về có chút muộn, nên trực tiếp mua đồ ăn sẵn ở ngoài mang về. Vừa vào cửa thấy Đông Chí nằm bẹp trên ghế bộ dạng đói sắp chết chờ đút ăn, trong lòng vừa bực mình vừa buồn cười, né tránh cẩu nhi tử cầu thân thiết, trước mang theo đồ ăn vào phòng bếp, định quay nóng lại một chút là hoàn thành bữa tối.

Nhưng lúc này Hòa Thanh thực không chút nhãn lực lại chạy tới ấn chuông cửa. Ra mở cửa dĩ nhiên vẫn là Trang Châu.

Đông Chí nghe thấy tiếng nói chuyện, nhưng anh thực sự quá mệt mỏi, ngay cả đầu ngón tay cũng lười nhúc nhích, càng đừng nhắc tới việc đứng dậy. Tiểu Xám lười biếng nằm cuộn tròn trên người anh, đầu gối lên ngực anh ngủ so với Đông Chí còn trầm hơn. Viên đá kia đặt dưới cổ nó, nó cư nhiên cũng không thấy khó chịu.

"Ai nha, cậu thoải mái thật a." Tiếng Hòa Thanh từ cửa phòng khách truyền tới, mang theo tiếng cười chế nhạo: "Đây là bị tàn bạo khi dễ sao? Trang lão Nhị, anh cái đồ cầm thú không biết thương hoa tiếc ngọc!"

Đông Chí liếc mắt xem thường.

Trang Châu tay xách đầy đồ, đi đằng sau đạp cho Hòa Thanh một cước: "Ăn nói bậy bạ cái gì đó, hôm nay Đông Chí dẫn học sinh đi trồng cây."

Hòa Thanh cười to: "A, a, tết trồng cây, tôi hiểu rồi. Làm thầy giáo thật sự rất thú vị nha."

Đông Chí mặt kệ anh ta, cảm thấy hai tháng không gặp, tên này càng trở nên đáng khinh.

Hòa Thanh ngồi xuống bên cạnh anh, đưa tay chọc chọc Tiểu Xám ngủ tới bất tỉnh nhân sự: "Sao lại ngủ say như vậy? Người lạ tới bên cạnh cũng không biết?" hai con mèo kia đang nô đùa trên thảm thấy hắn tiến vào đều chạy hết xuống bếp rồi.

Nói tới cái này, Đông Chí cũng thấy có chút buồn bực: "Thời gian gần đây nó đặc biệt ngủ nhiều, anh khám cho nó giúp tôi."

Hòa Thanh nhéo nhéo đệm thịt dưới móng vuốt Tiểu Xám, lại gẩy gẩy mí mắt, toàn thân xoa bóp một lượt, cười nói: "Lúc này không có biện pháp kiểm tra toàn diện nhưng tôi thấy dường như so với tuổi thì nó khỏe mạnh hơn một chút."

Đông Chí nhìn Tiểu Xám đang ngủ say trước ngực, thực không còn gì để nói, hỏi lại thêm một lần: "Cái này gọi là khỏe mạnh?"

Biểu tình Hòa Thanh trở nên đứng đắn một chút: "Mèo già bộ lông sẽ trở nên khô khốc, cậu nhìn tiểu tử này xem, so với lần trước tới phòng khám của tôi, bộ lông có chút mềm, khi tôi đoán nó cũng phải 8, 9 tuổi rồi. Lúc này sờ lên người đã có da có thịt, cảm thấy so với trước béo hơn không ít, lông cũng sáng hơn. Nếu giờ tôi mới gặp thì sẽ đoán chừng chỉ 6, 7 tuổi thôi."

Đông Chí ngây người một chút, lập tức trong lòng mừng như điên: "Anh nói thật chứ?!"

"Đương nhiên là thật." Hòa Thanh thực khinh thường nhìn Đông Chí: "Bộ tôi thường hay nói hươu nói vượn lắm sao?! Đúng rồi, gần đây cậu chăm nó thế nào?"

Đông Chí nghĩ nghĩ: "Nó theo chúng tôi đi một chuyến tới Tây Bắc, lại ở trên núi vài ngày. Mới trở về được nửa tháng, ngày nào cũng ngủ, hơn nữa còn đặc biệt dính người, nó thích ngủ trên ngực tôi."

Hòa Thanh cười trêu đùa: "Vậy chắc trên người cậu có năng lượng đặc biệt nào đó truyền cho nó rồi."

Đông Chí cười theo hai tiếng, chợt tiếng cười đột nhiên dừng lại.

Hòa Thanh kỳ quái nhìn anh: "Sao vậy?"

Sắc mặt Đông Chí biến ảo bất định, như nghĩ tới điều gì, nhất thời lại có chút không dám khẳng định: "Ngày mai tôi bớt thời gian đưa nó tới phòng khám của anh, anh kiểm tra nó toàn diện giúp tôi được không? Không chỉ riêng nó mà hai con mèo kia cũng kiểm tra luôn."

Hòa Thanh vẻ mặt đau khổ oán giận: "Suất ca, tôi vừa lặn lội đường xa trở về, cậu không thể để tôi nghỉ ngơi hai ngày sao?"

"Cái này đâu mất nhiều thời gian." Đông Chí liếc mắt nhìn hắn một cái: "Ban ngày tôi còn có lớp, buổi tối thế nào? Không ảnh hưởng tới anh ban ngày lười biếng ngủ nướng."

Hòa Thanh nhìn Đông Chí, lại nhìn lão miêu ngủ say trong ngực anh, tâm không cam tình không nguyện gật đầu: "Vậy… được rồi."

85. Chương 85: Phỏng Đoán Viên Đá

Hòa Thanh cởi bỏ bao tay y tế, chậm rãi mở vòi nước rửa tay, ánh mắt lại nhìn chằm chằm vào mấy con mèo đang nô đùa trên bàn kiểm tra, biểu tình trên mặt vừa hưng phấn vừa không hiểu nổi: "Thật sự kỳ quái. Không phải ảo giác, chúng nó thật sự càng trở nên khỏe mạnh. Hai con mèo con còn không quá rõ ràng nhưng con mèo xám quả thực tăng mức lũy thừa…"

Đông Chí trong lòng sốt ruột, vội vàng đánh gãy lời Hòa Thanh thao thao bất tuyệt: "Đừng nói số liệu, tôi không hiểu. Anh nói xem rốt cuộc tình hình sức khỏe tụi nó thế nào rồi?"

"So với trước tốt hơn nhiều." Hòa Thanh khẳng định gật đầu, sau đó nghiêng đầu cân nhắc một chút, giải thích thực sinh động cho Đông Chí nghe: "Cậu cũng biết, với tuổi của nó ở thế giới loài người đã là một lão trung niên rồi. Chức năng cơ thể đã bắt đầu thoái hóa, các bộ phận cũng bắt đầu chậm rãi suy kiệt. Đây là chuyện bình thường không thể thay đổi. Nhưng thể trạng của nó…nói thế nào nhỉ, giống như các tế bào khỏe mạnh trong người nó đột nhiên gia tăng, đẩy lùi, thay thế các tế bào ốm yếu ra khỏi cơ thể. Nó thích ngủ như vậy, có lẽ là bởi vì thân thể chưa thích ứng kịp với…ách, năng lượng thay thế đột ngột đó?"

Hắn nhìn Đông Chí, tựa như muốn qua sắc mặt anh thấy được đáp án mong muốn: "Cậu rốt cuộc đã làm gì?"

"Tôi có thể làm gì?" Đông Chí khẽ nhíu mày, không biết nên giải thích chuyện này theo lý luận khoa học thế nào: "Nghỉ đông, tôi tới Tây An một chuyến, ở cùng họ hàng hơn nửa tháng. Trang Châu cũng dẫn tụi nó cùng theo đến. Liệu có phải là ăn thực phẩm sạch tự trồng chăng? Thực phẩm rau dưa không chất hóa học, thuần thiên nhiên?"

Hòa Thanh suy nghĩ trong chốc lát, lắc đầu: "Nếu chỉ là thực phẩm sạch thì không có khả năng có tác dụng lớn như vậy. Nó có tiếp xúc với vật thể có tính phóng xạ nào không?"

Đông Chí nhất thời khẩn trương: "Trên người nó có dấu vết dính phóng xạ sao?"

Hòa Thanh vội lắc đầu: "Không, không, cái này là do tôi đoán mò thôi."

Đông Chí kinh hồn chưa định nhìn hắn.

Hòa Thanh giải thích: "Sự biến hóa trong cơ thể nó là có thật, tôi chỉ tìm một lý do hợp lý để giải thích thôi. Cậu không thấy phỏng đoán này rất có khả năng sao? Đương nhiên tính phóng xạ trong lời tôi nói không giống như trong phim ảnh dính một chút liền khiến người ta bị bệnh bạch cầu gì đó, mà là...giống như đất đá, hay chất khoáng thạch nào đó, chúng nó tản xa xạ tuyến có tác dụng kích thích nhất định đối với cơ thể động vật nhưng cũng không sinh ra bệnh ác tính."

Đông Chí triệt để ngây người, viên đá màu sắc cổ quái này, chính là một loại khoáng thạch ở trong núi sâu liệu có phải nó là loại khoáng thạch thần bí đến từ thiên ngoại như Hòa Thanh phỏng đoán hay không? Vậy liệu có phải khả năng bộ tộc Sơn Thần có thể giao tiếp với động vật cũng bởi vì ảnh hưởng từ xạ tuyến của loại khoáng thạch này?

Đông Chí hồn du thiên ngoại, suy nghĩ trong chốc lát lại cảm thấy suy nghĩ của mình có chút ly kỳ.

Hòa Thanh ánh mắt sáng ngời nhìn chằm chằm Đông Chí, không được như ý liền dây dưa không bỏ mà truy vấn: "Dọc đường đi bọn cậu có tới nơi nào đặc biệt hay tiếp xúc với vật nào kỳ quái không?"

Đông Chí cách lớp quần áo sờ viên đá đeo trước ngực: "Không, không có gì đặc biệt."

Hòa Thanh khẽ lắc đầu, cảm khái thở dài một cái: "Thiên nhiên thật sự luôn tràn ngập năng lượng thần bí. A, đúng rồi, nếu cậu nhớ ra cái gì nhất định phải nói cho tôi biết nha."

Đông Chí bụng đầy tâm sự, qua loa đáp ứng liền ôm mấy con mèo trở về nhà.

Khi anh về tới nhà Trang Châu còn chưa về, mấy hôm nay Trang Châu thường xuyên đi sớm về muộn, vội đến không thấy bóng dáng, hỏi hắn hắn cũng không nói. Đông Chí đoán hắn đang thu xếp mở công ty riêng. Chỉ có Hắc Đường ở nhà một mình, chán muốn chết nằm trên thảm xem ti vi. Nó biết Đông Chí đứa nhóm miêu miêu tới chỗ Hòa Thanh khám bệnh, nhưng không biết tình huống cụ thể thế nào, trong lòng vẫn luôn lo lắng. Lúc này nghe nói thân thể chúng đều khỏe mạnh, Hắc Đường cảm thấy thực sự cao hứng.

Đông Chí lấy cá nhỏ trong tủ lạnh ra quay nóng lên làm cơm cho mấy con mèo, còn mình nấu một bát mỳ ăn tạm. Về phần Hắc Đường, buổi chiều Trang Châu về dẫn nó đi tản bộ rồi mới cho nó ăn, Đông Chí tạm thời mặc kệ nó. Dù sao vị đại thiếu gia nhà giàu này vẫn còn nhiều đồ ăn vặt, không sợ chết đói.

Lúc ăn cơm, Đông Chí lưu ý quan sát động tĩnh của mấy con mèo, quả nhiên khẩu vị của Tiểu Xám so với lúc trước tốt hơn nhiều. Khi đó vô luận nó ăn cái gì, đều trông vô cùng mệt mỏi, không có tinh thần, tựa như không còn chút khí lực. Hiện tại sức lực mười phần giành ăn cùng với Tiểu Dạng Nhi và Bồi Tây.

Đông Chí cảm thấy đối với phỏng đoán của Hòa Thanh, trong lòng anh cũng ân ẩn nghĩ tới, chỉ là không có chứng cớ, nên vô pháp khẳng định hoàn toàn.

Loại nghi hoặc nửa thật nửa giả này quả nhiên khiến nhân tâm khó chịu.

Tiểu Xám ăn no, khoan thai bước tới ghế sô pha, hướng về phía Đông Chí đang xuất thần meo một tiếng. Đông Chí phục hồi tinh thần, cầm hai chân trước nhấc nó lên, cẩn thận nhẹ nhàng xoa xoa bụng nó: "Không thấy trướng bụng sao? Tao thấy hôm nay mày còn ăn nhiều hơn Bồi Tây nữa."

Tiểu Xám liếm liếm miệng: "Hai ngày nay dường như đặc biệt nhanh đói."

"Có cảm thấy chỗ nào không thoải mái không?"

"Không có." Tiểu Xám lắc đầu, ngáp lớn một cái, lại nằm xuống ngực Đông Chí.

Đông Chí dở khóc dở cười: "Vừa ăn no đã đi ngủ?"

"Buồn ngủ." Tiểu Xám từ từ nhắm hai mắt lại cọ cọ trước ngực anh: "Ngủ trên ngực anh đặc biệt thoải mái."

Tiểu Xám cọ cọ chính là chỗ viên đá đeo trước ngực Đông Chí. Đông Chí đợi nó ngủ say rồi tháo viên đá để xuống đùi. Tiểu Xám vô ý thức cọ cọ trước ngực anh hai cái lại chuyển người về phía viên đá. Đông Chí lại bỏ viên đá sang cái ghế sô pha bên cạnh, Tiểu Xám đang ngủ say động động vài cái, lăn lông lốc, lăn hẳn sang cái ghế đó, dùng cả tứ chi ôm chặt viên đá vào trong lòng, yết hầu còn phát ra tiếng ngáy thoải mái.

Đông Chí trong lòng kích động, cầm dây đeo cổ từ trong tứ chi Tiểu Xám kéo viên đá ra, đặt trong lòng bàn tay tinh tế nhìn kỹ.

Chẳng lẽ viên đá không ai biết này tựa như độc dược trong câu chuyện cổ tích, có thể bổ sung sinh lực bị xói mòn? Hoặc là sinh lực bản thân cũng là một loại năng lượng thần bí, mà loại đá này vừa lúc ẩn chứa năng lượng đồng dạng? Nhưng anh đeo nó lâu như vậy, toàn thân không có cảm giác dị thường nào, cũng không giống Tiểu Xám đặc biệt thích ngủ, hay dòng năng lượng này chỉ có thể bổ sung giới hạn cho động vật?

Suy nghĩ của Đông Chí không khỏi bay xa, từ việc Tiểu Xám thích ngủ liên tưởng tới tình huống của nhân loại, mọi người đều biết, mỗi khi con người bị cảm, bác sỹ thường đề nghị uống nhiều nước ấm, dùng vitamin và nằm nghỉ trên giường. Trừ hai cái trước, nghe nói ngủ nhiều có tác dụng tăng sức đề kháng chống vi khuẩn — đồng dạng trong giấc ngủ con người sẽ khôi phục sức khỏe, điều này hoàn toàn giống với tình trạng của Tiểu Xám.

Hoặc là nói, nhóm động vật thích bộ tộc Sơn Thần không chỉ bởi vì bọn họ có thể nghe hiểu tiếng động vật nói chuyện mà còn có thể giao tiếp với chúng mà trọng yếu hơn bọn họ có thể làm cho nhóm động vật ngày

càng khỏe mạnh hơn. Cho nên chúng nó đối với người của tộc Sơn Thần trừ bỏ hữu ái còn có một loại tình cảm kính sợ, giống như bọn họ là — Thần đối với chúng.

Đông Chí càng nghĩ càng hưng phấn.

Nhớ tới con chuột Mễ Đoàn, liệu có phải do nó giữ viên đá này hơn hai mươi năm, sớm chiều ở chung cho nên nó mới có thể khỏe mạnh và sống lâu như vậy?

Vậy liệu có phải Tiểu Xám cũng có khả năng sống lâu như Mễ Đoàn hay không?

Đủ loại suy nghĩ lướt qua trong đầu Đông Chí, cuối cùng lại quay trở về điểm xuất phát: Mình phải tìm được tộc nhân của mình.

Mình phải tìm được tộc nhân của mình.

Chỉ khi tìm được họ, mới có thể giải đáp được những nghi vấn trong đầu anh.

Cuối tuần sau tết trồng cây là ngày mà Trang Châu và Đông Chí định cùng gia đình hai bên cùng nhau tham dự hoạt động gia đình. Trừ bỏ Trình An Ny còn đang ở Tây Bắc, Trang Thành Ngôn liền dẫn theo Trang Lâm, còn ông bà Lăng cùng một nhà ba người Lăng Lập Đông đều tới đông đủ. Bởi vì nhiều người, trước đó một ngày Trang Châu cố ý gọi Thất bá chạy tới hỗ trợ một chuyến, từ nhà chính mang một đống dụng cụ tới.

Trang Châu và Đông Chí phụ trách trồng cây, hai vợ chồng Lăng Lập Đông phụ trách trợ thủ cho con trai bảo bối Lăng Bảo Bảo, cả nhà cùng nhau chăm sóc mảnh đất nhỏ dành riêng cho bé. Các trưởng bối phụ trách quy hoạch cả sân vườn, nào là gieo hạt, tưới nước. Mảnh sân vườn nối thông với phòng bếp rốt cuộc định trồng rau củ hay trồng hoa, chuyện này khiến ông bà Lăng cãi nhau một trận, sau đó bà Lăng giành thắng lợi, vườn rau được quy hoạch toàn bộ ở khu đất gần cửa sau phòng bếp nhất — từ phòng bếp đẩy cửa đi ra là tới ngay vườn rau củ, thực thuận tiện.

Nam nhân đều không hiểu việc nhà bằng phụ nữ.

Lăng Bảo Bảo phát hiện mảnh đất dành cho bé so với trong tưởng tượng lớn hơn nhiều lắm, vì thế bé thay đổi chủ ý trồng thêm một khóm hoa cẩm tú cầu cùng hoa mào gà. Lăng Bảo Bảo vừa ở nhà trẻ học được một bài hát có liên quan tới cây hoa mào gà, cảm thấy nó là một loại cây thập phần thú vị.

Dọc tường viện đã trồng xong hoa hồng leo và cây lục la (cây trầu bà), vườn rau trong hoa viên cũng đã được sới thành từng luống từng luống gieo hạt xong, diện mạo của tiểu viện nhất thời rực rỡ hơn hẳn khiến mọi người đồng loạt sinh ra cảm giác vô cùng thành tựu.

Duy nhất không cao hứng chỉ có Hắc Đường.

Cả nhà này vốn là địa bàn của riêng nó, nó muốn chạy nhảy thế nào thì chạy nhảy, muốn đào đất chôn xương ở đâu thì đào. Hiện tại hay rồi, những cục xương nó không nhớ chôn chỗ nào đều bị đào lên không nói, lại còn bị mọi người giễu cợt một phen.

Sân vườn chia ra rất nhiều khu vực nhỏ, mỗi khu vực đều được vây bằng một dãy hàng rào gỗ màu trắng. Tuy rằng độ cao hàng rào không cao tới đầu gối cha nó, với độ cao đó, nó nhấc chân nhảy qua cũng không thành vấn đề, nhưng cha nó dường như đã đoán được suy nghĩ của nó, thực nghiêm túc cảnh cáo nó không được nhảy qua hàng rào mà loạn bới đất, còn không được tiểu vào gốc cây hay hàng rào.

Quả thực quá đáng!

Hắc Đường cảm thấy tôn nghiêm tao nhã của một con cẩu cao phú soái như nó bị khiêu chiến một cách nghiêm trọng.

Nó muốn kháng nghị!

Hắc Đường quyết định phải tới phòng bếp ăn chút thịt bò lót bụng trước đã, đêm nay nó sẽ không ăn cơm! Đúng thế, nó quyết định Tuyệt! Thực!

86. Chương 86: Chút Chuyện Vụn Vặt

Khi Trình An Ny trở về trừ bỏ mang theo cái chày đã cho bọn họ xem qua video call, còn mang về thêm hai cái cốc nước, trong đó một cái có khắc một đóa hoa lựu đang chớm nở.

Đông Chí cầm mấy món đồ yêu thích không buông tay, Trình An Ny từng hỏi thăm bạn bè trong giới đá quý nhưng tiếc là không ai biết nó làm từ chất liệu gì. Trong đó một vị thương nhân buôn bán đá quý đoán rằng có thể là một loại khoáng thạch đặc biệt chỉ có ở vùng hẻo lánh, bởi vì số lượng ít ỏi nên không được công chúng biết tới, không được lưu hành ở trong thành phố bởi vậy cũng không rõ giá trị của những món đồ này.

"Nói tóm lại, chính là rất hời."Trình An Ny khoát tay, ý bảo Đông Chí không cần rút ví: "Mua được từ trong cửa hàng đồ cổ cũng không tốn bao nhiêu tiền. Nó trông giống lam điền ngọc, mà lam điền ngọc không mắc, cái này so với lam điền ngọc còn rẻ hơn, coi như đi du lịch về mua quà lưu niệm cho các con, điều kiện là chờ tới khi nho nhà các con ra quả để lại cho dì một chút để ủ rượu là được rồi."

Đông Chí và Trang Châu nhìn nhau mỉm cười, Trang Châu giả bộ bất đắc dĩ: "Vậy được ạ. Ông chủ cửa hàng giống cây nói gốc nho này đã trồng được 5, 6 năm, năm nay nhất định có thể kết quả."

"Vậy thì tốt quá." Trình An Ny mặt mày hớn hở: "Dì cũng đang định trồng nho ở nhà chính, như bài hát gì ấy nhỉ..." Trình An Ny ngâm nga một đoạn dân ca Tân Cương, rồi cười nói: "Kết quả hoạt động gia đình nhà chúng ta dì không thể tham dự, tiếc quá đi. Thằng út gọi điện kể tới nước miếng tung bay, còn khoe

nó tự trồng một gốc táo."

Trang Châu hỏi Đông Chí: "Chúng ta có mua táo sao?"

Đông Chí nhớ lại một chút, thần sắc thoáng có chút khó xử: "Em cũng không nhớ, những cây đó bề ngoài nhìn giống hệt nhau, hay là không cẩn thận lẫn vào trong rồi?" Nói tới đây bỗng có chút ngạc nhiên: "À, mà cây táo trông như thế nào ấy nhỉ?"

Trang Châu: "…"

Trình An Ny: "… được rồi, coi như dì chưa hỏi."

Đông Chí có chút ngượng ngùng: "Trước kia con đã từng vẽ cây táo nhưng mà cách quá xa, vẽ cả vườn táo trong thôn trang mà. Đứng gần nhìn không hết được…"

"Được rồi, không cần giải thích." Trình An Ny cảm thấy buồn cười: "Còn chuyện này nữa, không phải chuyện quan trọng nhưng có liên quan tới con, cho nên dì vẫn nói lại với con thì hơn. Cây gậy và cặp cốc dì đều mua từ trong tay của một người, lúc ấy chủ quán nói với dì, người muốn bán đồ còn hỏi ông ấy một câu: trước kia đã từng thấy thứ này sao?"

Tim Đông Chí nhảy dựng.

Trình An Ny nói: "Dì nói với ông ấy, trong nhà có một người có đồ trang sức bằng chất liệu này. Nhưng người ta lại không nói gì." Bà nhìn Đông Chí sắc mặt khẩn trương, theo bản năng hỏi lại một câu: "Không sao chứ?"

"Không, không ạ." Đông Chí vội nói: "Thực ra con cũng muốn biết thứ này rốt cuộc là cái gì. Theo như lời dì, con còn tưởng người bán biết rõ chứ." Nói xong lại cùng Trang Châu liếc mắt nhìn nhau, hai người trong lòng đều có chung suy nghĩ: Nếu đơn thuần chỉ là gửi bán đồ vật, hẳn sẽ không hỏi vấn đề ái muội không rõ ràng như vậy. Người bán mấy món đồ này nói không chừng thật sự có liên quan tới bộ tộc Sơn Thần.

Đông Chí trông mong nhìn Trình An Ny: "Cửa hàng kia… dì có lưu số điện thoại không?"

"Dì có để lại số điện thoại cho ông chủ cửa hàng." Trình An Ny nói: "Ông chủ cửa hàng nói, nếu về sau gặp được đồ vậy tương tự vậy sẽ gọi điện cho dì."

"Vậy thì tốt quá." Đông Chí nhịn không được chạy tới ôm chầm Trình An Ny một cái: "Con cảm ơn dì."

Trình An Ny cười nói: "Được rồi, dì biết các con có bí mật của riêng mình, các con không nói dì cũng lười hỏi." Nói xong xách túi đi ra ngoài: "Giờ dì phải tham gia kì thi thi họa đây, nếu còn dây dưa nữa sẽ muộn mất."

Đông Chí nghe dì ấy nói cuộc thi thi họa, vội nói: "Dì vất vả rồi, nếu không có dì, mẹ con sẽ không biết có lớp học như vậy. Con cũng thật sơ sót, cho tới bây giờ cũng không nghĩ được chuyện này…"

Trình An Ny cười vỗ vỗ mặt Đông Chí: "Con là một đứa trẻ ngoan, Đông Chí, không cần tự trách. Con nghĩ xem, nếu mấy năm trước chị Lăng biết có lớp học như vậy nhưng lúc đó chị ấy còn phải chăm sóc cháu trai không đi được, trong lòng chị ấy không phải sẽ bị dày vò sao? Hiện tại mới biết vừa hay, chị ấy có thời gian đi học, đây không phải chuyện nước chảy thành sông sao?"

"Bất cứ chuyện gì cũng cần phải có thời cơ thích hợp mới có thể thực hiện." Trình An Ny cười nói: "Đông Chí, chuyện mẹ con, con không cần phải áy náy."

Đông Chí gật đầu: "Cám ơn dì."

Sau một trận mưa nhỏ, thời tiết thành phố Tân Hải chậm rãi trở nên ấm áp hơn. Đến cuối tháng ba, Đông Chí cùng các đồng nghiệp nhận được thiệp cưới của phó hiệu trưởng Hoắc Tình. Cô nương này đường tình có chút nhấp nhô rốt cục cũng đính hôn.

Đông Chí nhìn Lục Hành đồng dạng cầm một cái thiệp cưới: "Chú rể là ai vậy?"

Lục Hành chỉ chỉ trong thiệp cưới: "Tên Trình Huy. Nè, trong này có viết đấy."

Đông Chí dở khóc dở cười: "Cám ơn anh, Lục đại gia. Tôi thật sự đã tốt nghiệp tiểu học rồi, biết đọc chữ. Tôi là muốn hỏi chú rể này rốt cuộc là người nào?"

Lục Hành nghĩ nghĩ: "Tôi cũng chưa từng gặp qua, nghe nói là học sinh trước đây của lão Hoắc, mới từ nước ngoài trở về không bao lâu, liền rơi vào ma trảo của phó hiệu trưởng Hoắc. Aiz, tối mai cậu tới không?"

"Đương nhiên rồi." Đông Chí giơ giơ tấm thiệp cưới trong tay lên: "Tiểu Hoắc rốt cuộc gả đi, là đồng nghiệp, sao cũng phải tới kính một chén rượu, chúc một câu trăm năm hảo hợp chứ."

Lục Hành nháy mắt mấy cái: "Người anh em, đó là câu chúc khi người ta kết hôn mà?"

"Có gì khác nhau sao?"

"Chắc là không." Lục Hành buông tha việc tranh cãi ý nghĩa ngôn từ, ghé sát vào người Đông Chí trêu ghẹo: "Nghe cô ấy có chủ, có phải cậu thấy thở phào nhẹ nhõm hay không? Thành thật khai báo coi."

Hoắc Tình lúc trước buông tha không theo đuổi Đông Chí, chuyện này rất nhiều người biết, Lục Hành và Đông Chí quan hệ thân thiết, bình thường ít khi lấy cái này để đùa giỡn.

Đông Chí tà liếc hắn một cái, học theo vỗ vỗ vai Lục Hành: "Ái nhân kết hôn, chú rể không phải mình… Lục công tử, nén bi thương."

Lục Hành tức giận muốn đá anh, Đông Chí cười né tránh.

Đùa đùa giỡn giỡn, tối ngày hôm sau hai người vẫn cùng nhau tới khách sạn Hâm Hải. Lễ đính hôn giữa hai người Hoắc – Trình diễn ra ở tầng ba khách sạn, hai người vừa ra khỏi thang máy liền thấy Hoắc Tình mặc váy trắng tinh, khoác tay chú rể đứng ở ngoài cửa hội trường đón khách. Chú rể là một thanh niên cao gầy, đeo mắt kính gọng đen, thoạt nhìn hào hoa phong nhã. Thấy đồng nghiệp của Hoắc Tình khuôn mặt tự nhiên tươi cười đón tiếp. Hai người đưa lễ vật, nói mấy câu chúc phúc rồi đi vào hội trường.

Trong đại sảnh có không ít khách nhân đã tới, Lục Hành và Đông Chí ngồi cùng với nhóm đồng nghiệp trong trường, ngẩng đầu đánh giá khắp nơi, thật bất ngờ, thế nhưng lại có thể nhìn thấy Đồ Thịnh Bắc Đồ đại thiếu gia đã lâu không gặp. Đồ Thịnh Bắc nhìn qua khí sức khá tốt, ngồi cùng bàn khách quý chậm rãi nói chuyện, trên mặt vẫn bộ dạng khí phách phấn chấn tùy tiện ngày thường.

Đông Chí nhớ lại mấy lời Đồ Tiểu Bắc nói khi vừa mới trở về Tân Hải, trong lòng thập phần nghi hoặc. Anh không rõ Đồ gia rốt cuộc là tình huống gì, nhưng Đồ Tiểu Bắc ngày đó vẻ mặt rõ ràng không phải đang diễn trò — hơn nữa diễn trò với mình cũng không có tác dụng gì. Chẳng lẽ Đồ Tiểu Bắc không có việc gì nên lo lắng vớ vẩn? Đồ Thịnh Bắc đã tự vượt qua được?

Đông Chí đột nhiên nhớ tới một chi tiết, ngày đó Đồ Tiểu Bắc đột nhiên nhắc tới chuyện anh trai cậu ta, nhưng lại không hề nhắc tới Trịnh Từ một lời nào. Hai người họ dây dưa nhiều năm như vậy, cũng không biết rốt cuộc có thể đạt được kết quả nào.

Hoặc có thể là do mình suy nghĩ nhiều, bất luận bọn họ có thế nào thì cũng là do bọn họ tự lựa chọn, hoàn toàn không liên quan gì tới người khác.

Đông Chí tuy nói không muốn để ý tới chuyện của người khác, nhưng trong lòng tồn tại nghi hoặc, chờ tan tiệc về nhà, nhịn không được lại hỏi Trang Châu: "Đồ gia rốt cuộc là có chuyện gì? Không phải Đồ lão gia tử đã thu quyền của gã rồi sao? Hôm nay em thấy Đồ Thịnh Bắc vẫn bộ dạng mũi cao hơn trán mà diễn trò?"

Trang Châu nghe bà xã hỏi cái này, trong lòng hiểu rõ: "Người đại diện Đồ gia tới dự là Đồ Thịnh Bắc?" hắn tự nhiên biết trung học Nam Sơn có quan hệ với vài công ty ở Tân Hải thị, mấy thương nghiệp đó vẫn cần giữ gìn mỗi quan hệ này, con gái của hiệu trưởng Nam Sơn kết hôn tự nhiên vẫn là cơ hội tốt để giao lưu gia tăng tình cảm.

Đông Chí gật đầu: "Còn ngồi ở bàn vip đó."

Trang Châu đẩy đĩa táo đã gọt sẵn tới trước mặt Đông Chí: "Đồ lão gia tử lúc còn trẻ cũng là một nhân vật phong vân, nhưng già rồi lại có chút hồ đồ, trở thành một ông già tính nết trẻ con, thích người khác nghe theo mình. Đồ Thịnh Bắc tính tình bướng bỉnh, lão gia tử không thèm để ý tới gã, ngược lại càng thích Đồ Tiểu Bắc tính tình trẻ con. Anh nghe nói lúc trước Đồ Tiểu Bắc mua một món đồ cổ tặng cho lão

gia tử, chắc là muốn xin cho anh trai cậu ta đi. Nếu Đồ Thịnh Bắc không còn bị vùi dập, vậy nói không chừng biện pháp của Đồ Tiểu Bắc có hiệu quả rồi đi."

Đông Chí thuận miệng hỏi: "Đồ cổ cũng không rẻ như vậy, Đồ Tiểu Bắc có nhiều tiền vậy sao?"

"Chắc là Đồ Thịnh Bắc mua, nhờ em trai ra mặt hộ." Trang Châu nói tới đây lại bật cười: "Gần đây Đồ Tiểu Bắc cũng gây động tĩnh rất lớn, cậu ta đem bán hết nhà cửa, xe cộ, đồ đạc có giá trị của mình, tính toán mở một quán bar."

Đông Chí sửng sốt một chút: "Cậu ta tự mở quán?"

"Ừ, không liên quan tới Đồ gia." Trang Châu cười nói: "Anh thấy dường như cậu ta đã thông suốt rồi thì phải."

Đông Chí trầm mặc một chốc, chậm rãi lắc đầu: "Hy vọng là thế."

Ngày hôm sau, Đông Chí trực tiếp tới trường đại học sư phạm giảng dạy, dạy xong hai tiết lại tới phòng vẽ tranh dạy phụ đạo, lúc trở về trường Nam Sơn đã qua giờ cơm trưa. Đông Chí tìm một cửa hàng thức ăn nhanh ở cổng trường tùy tiện giải quyết bữa cơm của mình. Cơm nước xong vẫn còn khoảng một tiếng nữa mới tới giờ lên lớp, vừa lúc có thể tới phòng vẽ tranh nghỉ ngơi một chút.

Đông Chí mua một cốc trà sữa nóng mở cửa phòng vẽ, chìa khóa còn chưa kịp cho vào túi áo đã thấy hai con bồ câu béo đang bay vòng vòng ngoài phòng vẽ. Tầm mắt anh theo hai con bồ câu vô pháp vô thiên này nhìn qua cánh cửa sổ, sau đó tầm mắt dừng ở một vật thể màu xám trắng ở trên bệ.

Đông Chí phát điên: "Tiểu Bát! Tiểu Cửu! Lần này lão tử nhất định phải đem hai đứa chúng mày đi hầm canh!"

Tiểu Cửu thất kinh từ cửa sổ bay thẳng ra ngoài, Tiểu Bát cũng định bay theo lại bị Đông Chí nhanh tay chạm được chân nó, sợ hãi nhảy dựng lên, xiêu xiêu vẹo vẹo bay lên bám vào khung rèm cửa, miệng chít chít oa oa thay mình biện giải: "Thật sự không phải em! Ai nha, Đông Chí, chúng ta quen thân như vậy, sao em có thể lừa anh được?"

Đông Chí không được như ý thì dây dưa không bỏ mà trừng nó.

Tiểu Bát chống đỡ không nổi ánh mắt sắc lẻm của anh, xám xịt rón rén bước đi trên khung rèm, rụt bả vai nói: "Thực xin lỗi a Đông Chí, em… em không cố ý, về sau sẽ không như vậy nữa."

Đông Chí trừng nó, phẫn nộ chỉ trích: "Mày còn nói dối gạt tao, định lừa dối qua cửa có phải không?!"

"Không phải là sợ anh tức giận sao?!" Tiểu Bát bay lên, dạo một vòng trên đầu anh, nhẹ dừng trên cái giá

vẽ cao hơn anh nửa người: “Kỳ thật, em sốt ruột là có nguyên nhân, em là tới báo tin cho anh.”

87. Chương 87: Tình Bởi Vì Nhân Quả

Đông Chí vừa tìm khăn tay lau sạch đống phân chim trên bệ cửa sổ, vừa không quá tin tưởng thuận miệng hỏi Tiểu Bát một câu: “Tin gì, thư hỏa tốc à?”

Tiểu Bát ngốc hồ hồ nghiêng đầu nhìn anh: “Thư hỏa tốc* gì cơ? Vì sao lại là lông gà, có lông nào khác không, như lông chim khách nè, lông bồ câu nè…” (Jer: thư hỏa tốc (Jīmáo xìn – kê mao tín, thư lông gà) vì trước đây các công văn, thư tín hỏa tốc đều có gắn thêm một chiếc lông gà để phân biệt)

“Dừng, dừng.” Đông Chí sắp phát điên: “Nói chính sự!”

“A, được, chính sự.” Tiểu Bát nói xong còn ưỡn ưỡn cổ làm ra vẻ đứng đắn một chút: “Lúc anh chưa trở về, có người hỏi em có biết anh không, em liền nói đương nhiên biết nha, tổ của em ở ngay bên ngoài cửa sổ phòng tranh của anh, mỗi ngày đều có thể nhìn thấy anh nha…”

“Mày chờ chút…” Đông Chí nhìn nó, trong mắt tràn đầy thần sắc không thể tin: “Mày nói là có người hỏi mày về tao phải không?”

“Phải nha.” Tiểu Bát chớp chớp đôi mắt tròn xoe như hạt đậu của mình, vẻ mặt đắc ý cầu biểu dương: “Em không có nói bừa nha. Mấy chuyện như anh thường trốn trong phòng vẽ ăn dưa hấu nè, còn cả mùa hè hay đi chân trần nè…” Tiểu Bát nhìn sắc mặt Đông Chí, thức thời ngậm miệng lại, lập tức lấy lòng mỉm cười: “Em đều không nói cho hắn biết đâu!”

“Người đó như thế nào?” Đông Chí cảm thấy đầu óc ong ong, tựa như vừa bị một cây gậy đánh trúng: “Người đó trực tiếp hỏi mày? Hay là lúc đó người đó đang hỏi bảo vệ hay một người nào khác, sau đó mày vừa vặn ở bên cạnh…”

Tiểu Bát tức giận đánh gãy lời anh: “Vừa rồi em và Tiểu Cửu tới công viên bên ngoài trường học chơi, ách, anh cũng biết mà, cô bọn em trú trong cái đình gỗ ở gần hồ trong công viên ấy, năm ngoái vợ chồng cô chú ấy mới sinh hai cái trứng…”

Đông Chí phát điên: “Nói trọng điểm!”

“Được rồi, được rồi.” Tiểu Bát bị Đông Chí rống đến mức rụt cổ lại, thành thành thật thật nói tiếp: “Khi em và Tiểu Cửu mới từ công viên bay về, liền thấy một người, a, là một nam nhân, rất cao lớn. Anh ta hướng về phía bọn em huýt sáo một cái. Bởi vì có đôi khi anh cũng huýt sao gọi bọn em cho nên bọn em khẽ liếc nhìn anh ta một cái.”

Đông Chí: "…"

Thằng nhãi này về sau chắc chắn là fan cuồng đi, nhất định vậy.

"Sau đó anh ta liền nói với em: Hi, tiểu mập mạp, hỏi mấy đứa chút chuyện, trong trường này có một thầy giáo mỹ thuật tạo hình họ Lăng, tên Lăng Đông Chí, hai đứa tụi bây có biết không?" Tiểu Bát nhìn hai mắt Đông Chí có chút dại ra, trong lòng nhất thời có vài phần đắc ý: "Sau đó em liền nói biết a, ổ của tôi nằm ngay bên ngoài cửa sổ phòng anh ấy, mỗi ngày đều có thể nhìn thấy…"

Đông Chí đơ mặt nhắc nhở nó: "Đoạn này mày đã kể rồi."

Tiểu Bát thở dài, nhỏ giọng oán giận một câu, rồi nói tiếp: "Sau đó, em liền nói cho anh ta biết, anh hiện tại đang đi dạy ở trường khác, phải qua trưa mới có thể trở về. Anh ta liền nói tới không đúng lúc rồi. Em nói em có thể giúp anh ta chuyển lời nha. Anh ta nói chuyển lời thì không cần, dù sao anh ta sẽ còn quay lại."

"Chỉ có thế?"

"Chỉ có thế." Tiểu Bát đối với phản ứng của anh rất bất mãn, Đông Chí thoạt nhìn một chút cũng không có ý muốn cảm ơn nó.

Đông Chí mặt đơ đối diện với nó một khắc: "Anh ta thật sự… nói chuyện với mày?"

Tiểu Bát nhất thời nổi giận: "Bộ anh cho là bên cạnh còn ai khác mà em không nhìn thấy sao?"

"Ý tao không phải vậy…"

Tiểu Bát hùng hùng hổ hổ hỏi lại Đông Chí: "Vậy ý anh là gì?"

Đông Chí xoa xoa mặt: "Mày không để ý là anh ta đã nói chuyện với mày sao?"

"Vậy thì sao chứ? Không phải anh cũng thường xuyên nói…" Tiểu Bát đột nhiên phản ứng lại, nhất thời sợ tới mức nhảy dựng lên: "Trời ạ, trời ạ, anh ta đã nói chuyện với em… a ….A….."

Đông Chí: "…"

Tiểu Bát hưng phấn ngữ điệu đều thay đổi, giương cánh bay qua bay lại quanh phòng vẽ kêu gào: "Anh ta thật sự đã nói chuyện với em! Trời ạ, anh ta cũng có thể nói chuyện với bọn em! Đông Chí, Đông Chí, anh ta giống anh! Anh thấy không?! Thấy không?!"

Đông Chí: "…"

Phản xạ hình cung cùng với bộ dạng béo mập của nó thật sự kém xa.

Đông Chí đang định hỏi kỹ một chút, chuông di động lại vang lên, cầm lên vừa thấy là số điện thoại phòng trực ban cổng trường, Đông Chí nhất thời tim đập như đánh trống: "Alo?"

"Thầy Lăng tổ mỹ thuật tạo hình phải không? Có một vị tiên sinh muốn tìm thầy."

"Được." giọng Đông Chí lạc cả đi: "Tôi lập tức qua đó."

Tiểu Bát ở phía sau giẫm giẫm chân gọi: "Nhất định là anh ta! Nhất định thế!"

Ở trước cổng trường, nam nhân cúi đầu đi qua đi lại là Trịnh Từ.

Đông Chí cùng hắn bốn mắt nhìn nhau, trong lòng không khỏi hoảng hốt một chút. Phía sau hắn là ngã tư đường vừa ướt mưa, đỉnh đầu là bóng lá xanh in xuống, thậm chí qua kẽ lá có các tia nắng nhè nhẹ xuyên qua tựa như hình ảnh trước đây trong trí nhớ, khiến Đông Chí bỗng chốc phân không rõ là thật hay ảo.

Nhưng những gì đã trôi qua thì cũng đã thành quá khứ, chỉ để lại một chút hồi ức đã phai màu.

"Trịnh Từ." Đông Chí khẽ thở dài: "Đã lâu không gặp."

Trịnh Từ mỉm cười với anh, mặt mày ủ dột khẽ giãn ra, tựa như đã trở lại là chàng trai anh tuấn nhanh nhẹn phong tư trước kia: "Đông Chí, anh tới nói lời từ biệt với em."

Đông Chí trong lòng khẽ nhói lên.

Trong trí nhớ, người trước mắt này cũng từng lưu lại cho anh một nỗi đau khắc sâu, đó là khi hắn tới nói lời từ biệt. Hắn ta phải rời đi, cùng với người hắn ta bảo không thích, nhưng lại có trợ giúp rất lớn đối với sự nghiệp của hắn, cùng nhau tới một đất nước xa lạ, chuẩn bị tiền đồ tương lai, tích lũy tiền tài.

Đông Chí bỗng nhiên phục hồi tinh thần: "Anh định đi đâu? Từ bỏ Trịnh gia sao?"

Trịnh Từ nhìn anh, ánh mắt ôn nhuận, cực kỳ giống chàng trai mấy năm trước đứng dưới tàng cây bạch quả mỉm cười với anh. Nhưng trong lòng Đông Chí rõ ràng, chàng trai năm đó cầm tay mình, trong ngày mưa, ở sau lớp vải vẽ tranh sơn dầu hôn môi mình, đã không còn tồn tại.

"Đi thôi." Trịnh Từ khẽ thở dài: "Về sau chỉ sợ sẽ không còn cơ hội."

Đông Chí đi tới trước mặt hắn, nhịn không được hỏi: “Anh định tới đâu?”

Trịnh Từ tựa như không nghe thấy câu hỏi của anh, tự cố nói: “Đông Chí, anh nhớ rõ trước kia em rất thích ăn nước hoa quả đá bào ở quán nước ngọt ngoài cổng trường.”

Đông Chí giật mình, lập tức lắc đầu: “Đã lâu không ăn.”

Trịnh Từ tò mò hỏi: “Vì sao?”

Đông Chí thản nhiên đáp: “Không tại sao cả, bỗng nhiên không thích thôi.” Sau ngày Trịnh Từ rời đi, anh một mình đi dạo ngoài trường, mua một cốc đá bào ngồi ghế đá vỉa hè ăn. Sau khi trở về không hiểu sao bị thổ tả, cả đêm còn bị sốt cao, cứ thế gây sức ép cả tuần mới chậm rãi tốt lên. Từ sau lần đó, anh không ăn lại lần nào nữa.

Trịnh Từ không thể nào tưởng tượng được chuyện này, chỉ có thể cảm khái thời gian trôi qua quá nhanh, cảnh còn người mất.

Lúc này là thời gian làm việc, cổng trường hay các cửa hàng đối diện trường đều vắng vẻ, bởi vậy trên đường không có người. Hai người song song đi với nhau hồi lâu, mới nghe Trịnh Từ nói một câu: “Đông Chí, em có tín ngưỡng gì không? Phật? Đạo? Chúa Jesus hay chúa trời?”

Đông Chí nghĩ nghĩ, thần sắc ngược lại trở nên mơ hồ: “Tôi cảm thấy mình có. Nhưng thực tế mà nói, tôi dường như không có tín ngưỡng. Tôi tin tưởng trên thế giới này có một thứ gì đó cao quý hơn nhân tâm, nhưng thứ này không phải Phật tổ hay thần linh. Đại khái tôi tin tưởng vào sức mạnh của thiên nhiên, trong mắt tôi, đó chính là thần.”

Trịnh Từ bật cười: “Kỳ thật anh không định hỏi sâu như vậy, năm ngoái, mẹ anh cùng một người bạn tới núi Nga Mi, sau khi trở về không hiểu sao bắt đầu tín Phật. Quả nhiên lực lượng tôn giáo rất cường đại, hiện tại bà ấy bắt đầu ăn chay, rất nhiều chuyện so với trước đây đều thông suốt hơn, anh cảm thấy đây là một chuyện tốt.”

Đông Chí không hiểu hắn vì sao lại nhắc tới chuyện này.

Trịnh Từ nói tiếp: “Bà ấy sẽ đi cùng anh tới Anh Quốc. Ở bên đó, anh cùng vài người bạn hợp tác mở một công ty nhỏ, về sau chắc sẽ không quay về nữa.”

Đông Chí kinh ngạc nhìn hắn.

Trịnh Từ quay sang hỏi: “Đông Chí, em nói xem vì sao lúc trẻ phạm sai lầm, đợi khi thời gian trôi qua rồi mới cảm thấy hối hận?”

Trên mặt hắn mang theo ý cười, trong mắt lại toát ra thần sắc bi thương. Đông Chí không dám nhìn thẳng hắn, trong lòng chậm rãi hiện lên một tia thương cảm.

"Tôi không biết."

"Anh cũng không biết." Trịnh Từ khoác tay lên vai Đông Chí chậm rãi vỗ vỗ, tựa như bọn họ vẫn còn là sinh viên, hết giờ học liền cùng nhau tới sân thể dục, tới thư viện, hay tới nơi bọn họ cảm thấy hứng thú: "Mẹ anh nói anh chấp niệm thành ma, bà kêu anh nghĩ thoáng một chút, còn nói anh nên đọc kinh Phật. Em có từng đọc kinh Phật không?"

Đông Chí lắc đầu, trong lòng chua xót, ánh mắt lại cảm thấy khô khốc.

"Kinh Phật nói: bỉ ngạn hoa, một ngàn năm hoa nở, một ngàn năm hoa tàn, hoa lá vĩnh viễn không gặp nhau, tình bởi vì nhân quả, sinh tử do duyên định. Phật giảng nhân duyên, duyên còn thì tụ, duyên diệt thì tán, bất luận chuyện gì cũng không thoát khỏi quy luật này, sinh tử cũng vậy. Cho dù tình cảm có sâu sắc đến mấy mà không có duyên phận thì cũng không thể nào tụ lại được." Trịnh Từ nhìn Đông Chí, khóe miệng lộ ra tia cười trào phúng: "Đông Chí, anh không tin chúng ta không có duyên phận. Chỉ là… do anh không tốt, dù duyên phận có tốt đến mấy cũng bị anh phá nát không còn."

"Hiện tại anh nói cái này để làm gì?!" Đông Chí đẩy hắn ra.

"Anh không biết. Em xem em đứng đây, vẫn là bộ dáng trước kia, lông mày, ánh mắt, tất cả đều giống hệt trước đây, nhưng giữa chúng ta cố tình cái gì cũng không còn như trước." Trịnh Từ tạm dừng một chút, khó khăn nói: "Em có hiểu được loại cảm giác này không?"

Đông Chí lắc đầu: "Đó là lựa chọn của anh, Trịnh Từ."

"Đúng vậy, cho nên anh không thể oán thán. Có hối hận nhiều hơn nữa cũng chỉ có thể tự mình gánh vác."

"Còn Trịnh gia? Từ bỏ?"

"Chiếm được rồi mới biết đó chỉ là một vũng bùn, ngây ngốc lâu như vậy, chỉ biết càng lún càng sâu, cuối cùng sẽ bị chết chìm trong đó. Một năm qua cơ hồ anh không có một đêm ngủ ngon giấc, rất mệt mỏi, rất bực bội. Cho dù là vậy, vẫn có người không hài lòng." Trịnh Từ tạm dừng một chút, khẽ lắc đầu: "Mẹ anh cũng đã nói, sẽ không bắt ép anh làm việc anh không thích nữa. Bà nói chỉ muốn yên ổn ở cùng anh, thanh thanh tĩnh tĩnh sống qua ngày."

Đông Chí biết Trịnh Từ không có căn cơ trong Trịnh gia, nếu không lúc trước cũng không lựa chọn nịnh bợ anh em Đồ gia như vậy. Dù có như thế, thì khi ngồi lên vị trí gia chủ cũng sẽ không thư thái, tất nhiên sẽ có người không phục. Nghe nói lứa con cháu hiện nay của Trịnh gia cũng có vài đứa rất ưu tú, lớp người già chỉ sợ đều đang quan vọng, cái ghế gia chủ không phải Trịnh Từ thì cũng còn nhiều người khác nhòm ngó.

Trịnh Từ cười cười: “Đừng nghĩ nhiều, hiện tại anh cái gì cũng rất tốt, chỉ là…”

Hắn chưa nói hết, Đông Chí cũng coi như cái gì cũng không nghe thấy cắt đứt lời hắn: “Đã quyết định?”

“Đã đặt vé máy bay rồi.” hắn do dự nhìn Đông Chí: “Đông Chí, anh có thể… anh có thể ôm em một cái không?”

Đông Chí nhìn hắn, gật đầu.

Trước mắt Trịnh Từ phút chốc sáng ngời, lập tức tiến lên một bước, tựa như ôm vật gì trân quý mà nhẹ nhàng kéo Đông Chí vào trong ngực.

Thời gian từng phút từng giây trôi qua tựa như lưu thủy, từ một mối tình ngây thơ trong sáng, đến lúc chia tay ảm đạm thảm thương, rồi tới khi gặp lại có chút xót xa bất đắc dĩ, rồi lại một lần nữa chia lìa.

Tình bởi vì nhân quả, sinh tử do duyên định.

Chuyện này chung quy không vì nhân tâm lưu chuyển mà có thể thay đổi.

Trịnh Từ lặng lẽ bỏ một cái túi nhỏ vào trong túi áo Đông Chí, lại ôm chặt một cái, rồi lùi ra sau một bước, cười vẫy vẫy tay với anh, rời đi.

Đông Chí lấy cái túi màu xanh đậm từ trong túi áo, mở ra, một vật lạnh lẽo rơi vào lòng bàn tay anh, một miếng ngọc nho nhỏ, trên mặt có khắc một đóa hoa lay động đón gió.

Bỉ ngạn hoa.

Đông Chí ngẩng đầu, bóng dáng Trịnh Từ đã biến mất ở góc ngã tư đường. Ánh mặt trời ấm áp trên cao qua kẽ lá khẽ chiếu xuống, không gian yên tĩnh trong lành.

88. Chương 88: Tên Của Em...

Trịnh Từ đi rồi, Đông Chí khó hiểu cảm thấy có chút sa sút tinh thần.

Lòng thương cảm của anh không phải vì mối tình cũ trước đây mà chỉ đơn thuần vì hai chữ ly biệt gợi lên một bụng đầy tâm sự.

Duyên còn thì tụ, duyên diệt thì tán, thời gian trôi qua sẽ không vì bất cứ điều gì hay bất cứ kẻ nào mà dừng lại. Trên thế giới con người lúc tụ lúc tán lưu chuyển, nhưng vẫn muốn ngày qua ngày tiếp tục cùng người mình yêu thương trải qua cuộc sống củi gạo dầu muối…

Đông Chí đặt miếng ngọc khắc hình hoa bỉ ngạn cùng với mấy món đồ ngọc khí mua được từ Tây An để chung trong ngăn kéo tủ phòng vẽ tranh ở nhà. Cách vài ngày, anh sẽ lấy món đồ giống cái chày gỗ kia dể vào trong ổ mèo để bọn chúng ngủ cùng nó. Mỗi lần như vậy, lũ mèo kia ngủ đặc biệt trầm, đặc biệt yên ổn.

Nhưng mỗi lần làm như vậy Đông Chí lại cảm thấy bất an. Anh chỉ biết bọn Tiểu Xám bởi vì thường xuyên ở cùng với món đồ đó mà thân thể trở nên cường tráng hơn, nhưng món đồ này có năng lượng gì, đối với nhóm động vật có tác dụng thế nào, Đông Chí hoàn toàn không biết gì cả. Anh cũng không biết hai mấy năm qua Mễ Đoàn sử dụng nó như thế nào, nếu sớm biết mấy món đồ kỳ quái này có công dụng thần kỳ như vậy, anh đã sớm hỏi một tiếng. Hiện giờ có nói gì cũng đã muộn, cũng không thể nhờ bà dì đi hỏi con chuột già trong thôn rồi nói lại cho mình nghe được.

Đông Chí thở dài.

Về phần chuyện Tiểu Bát nói, anh đã kích động vài ngày nhưng vẫn không thấy có chuyện gì xảy ra. Không có ai tới trường hay tới nhà tìm anh, càng không có điện thoại từ người xa lạ nào gọi tới, khiến anh thập phần nhụt chí. Trưa hôm qua thừa dịp mọi người cùng nhau ngồi ăn cơm liền quanh co lòng vòng hỏi các đồng nghiệp xem mấy hôm nay có người lạ nào hỏi thăm về mình hay không, chuyện này còn bị Lục Hành giễu cợt một phen, tò mò hỏi có phải Đông Chí đã trêu phải lạn đào hoa nào đó không?

Đông Chí ngồi trên ghế sô pha chậm rãi xuất thần, ba con mèo chạy qua chạy lại quanh anh chơi đùa, Hắc Đường nằm trên thảm sàn ngủ gật, cũng không biết nằm mơ thấy cái gì mà chân sau khẽ giật giật.

Hôm nay anh có tiết ở trường sư phạm, sau khi ăn trưa xong liền lái xe tới đó dạy, hết giờ học cũng lười về trường Nam sơn, cộng thêm tâm tình không tốt, liền trực tiếp về nhà. Trang Châu còn chưa về, anh cùng đám chó mèo nhà mình nô đùa một trận, lại cảm thấy nhàm chán.

"Hay mình đi nấu cơm nhỉ?" Đông Chí lẩm bà lẩm bẩm: "Anh ấy bận rộn công tác bên ngoài, khi về nhà, thấy cơm canh đã dọn sẵn, đầy đủ chất dinh dưỡng, còn có động vật siêu cấp đáng yêu cùng người yêu đồng thời chờ anh ấy, anh ấy có thể cảm nhận được không khí gia đình ấm áp…"

Nhóm sủng vật ngủ vẫn tiếp tục ngủ, chơi vẫn tiếp tục chơi, chả đứa nảo để ý tới anh.

Đông Chí nghĩ nghĩ, đứng dậy xắn tay áo: "Nói liền làm, đêm nay sẽ cho tụi bây thấy sự lợi hại của tao."

Hắc Đường lười biếng lăn một vòng trên thảm sàn, nhắm tịt hai mắt than thở: "Đến trộn salad mà cũng có thể nhầm giữa sốt salad và sốt ướp thịt thì anh có gì lợi hại? Cả đời chỉ biết rán cá, còn rán nửa sống nửa chín, may mắn đám ngốc miêu kia không chê anh, cha tôi cũng không ghét bỏ anh, còn tôi…"

"Tối nay mày không có cơm ăn!" Đông Chí tức giận nghiến răng: "Tiếp tục tuyệt thực đi!"

Còn nhớ tối hôm trồng cây ở nhà, loại hàng này rất cao ngạo mà tuyên bố tuyệt thực. Đông Chí xấu xa giựt dây mẹ mình hầm canh xương cùng xào thịt bò, mùi thơm lan tỏa khắp nhà. Loại hàng này vừa tham lam liếm mép vừa giả bộ ý chí kiên định. Sau đó cẩu cha nhịn không được, lấy thịt ngon trộn cơm đặt trước mặt nhi tử, còn sợ nó mạnh miệng không chịu xuống đài, vì thế nghiêm mặt giả bộ tức khí mệnh lệnh cho nó không được nhịn ăn, lúc này mới coi như giải vây cho nó. (Jer: =)))) vậy là tuyệt thực không thành công hở?)

"Anh chính là đang thẹn quá hóa giận." ánh mắt Hắc Đường trợn tròn, đắc ý dào dạt tà liếc anh một cái: "Tôi biết ngay mà."

Đông Chí khoa tay múa chân làm thủ thế bắn súng hướng về phía nó: "Mày biết quá nhiều rồi, con trai!"

Hắc Đường ngao ô một tiếng, lăn đùng ra thảm tứ chi run rẩy: "….Tôi trúng đạn rồi. A, các đồng chí thân mến, vĩnh biệt. Nhất định phải tiếp tục kiên trì với sự nghiệp cách mạng…"

Ba con mèo cười lăn lộn trên ghế.

Đông Chí dở khóc dở cười, khẽ đá vào mông nó một cái, xoay người đi vào bếp.

Khi Trang Châu về tới nhà, Đông Chí đang cùng nhóm miêu miêu cẩu cẩu chạy vòng quanh sân nhà.

Chạy vòng quanh nhà là trò chơi Hắc Đường mới nghĩ ra, bởi vì ngoài sân trồng rất nhiều cây hoa chiếm diện tích nên chúng nó không thể chạy loạn như trước đây, Hắc Đường liền lợi dụng căn nhà rộng thiết kế thông nhau giữa các phòng mà chạy loạn, khi chạy lung tung giữa các phòng còn thuận tiện trốn đi, thoạt nhìn giống như đang chơi trốn tìm với lũ mèo. Quy tắc cụ thể là gì Đông Chí không hiểu rõ lắm nhưng thấy mấy đứa nô đùa vui vẻ cũng đủ rồi.

Đông Chí chạy đã mệt, ở bậc thang bên ngoài phòng khách trải một tấm thảm, lười biếng ngồi trên đó vừa phơi nắng vừa kí họa đám tiểu tử đang nô dùa tới bất diệc nhạc hồ kia.

Thời tiết ngày một ấm hơn, mà các cây non gieo trồng cũng đã phát triển xanh rờn một mảnh. Hoa hồng leo cũng đã nhú ra vô số nụ hoa. Trời về chiều, ánh sáng chan hòa mang theo tia ấm áp, Trang Châu ngồi trong xe từ xa nhìn hình ảnh này ở sân vườn nhà mình, cảm thấy tuy rằng trong đầu từng tưởng tượng hình ảnh bà xã ngồi vẽ tranh còn đám sủng vật trong nhà nô đùa quanh em ấy, nhưng khi nhìn thấy cảnh thật việc thật thì thực sự cảnh đẹp ý vui. Trang Châu đang định bóp còi thông báo mình đã về, ai ngờ Đông Chí như có cảm ứng ngẩng đầu nhìn về phía hắn, lộ ra một nụ cười hòa ái.

Trang Châu bỗng nhiên cảm thấy toàn thân cao thấp chỗ nào cũng đầy sinh lực, không còn mệt mỏi.

Vừa cửa, đỗ xe xong, đẩy cửa bước ra, việc đầu tiên là ôm Đông Chí vào trong ngực. Bên người còn có một

con chó lớn đang cùng mẹ kế nó tranh sủng, ba con mèo thì nhảy tới nhảy lui góp vui.

Trang Châu từ từ nhắm hai mắt lại cọ cọ trên vai Đông Chí, nhỏ giọng nói thầm: "Anh ngửi thấy mùi thơm, em hầm canh gà?"

Đông Chí ừ một tiếng: "Cẩu nhi tử nhà anh nói muốn ăn canh gà."

Trang Châu vươn tay xoa xoa đầu Hắc Đường, nó đang nhọc lòng muốn chen vào giữa Trang Châu và Đông Chí, thình lình lại bị cha nó sờ soạng một phen, giật nảy mình.

Trang Châu cười nói: "Hóa ra là dính hào quang nhi tử."

Hắc Đường rốt cục đẩy được Đông Chí ra một bên mà sấn vào chiếm lấy cha nó, hai móng vuốt quả thực không biết nên để đâu mới tốt, quanh quẩn qua lại bên người Trang Châu miết, nhìn qua giống như muốn nhìn cha nó từ đầu tới chân hết một lần mới có thể yên tâm. Đông Chí bị nó chọc tức bật cười, ở mông nó đá thêm một cước: "Cha con hai người dính nhau xong chưa, xong rồi thì vào rửa tay, chúng ta đi ăn cơm."

Hắc Đường gâu gâu cáo trạng: "Anh ta ngược đãi con! Còn thừa dịp cha không có ở nhà mà đá mông con!"

Trang Châu nhìn đôi mắt ủy khuất của con trai liền đoán được nó đang muốn nói cái gì, vội vàng an ủi nó: "Lát nữa cho con ăn thịt nha! Miếng lớn nhất!"

Hắc Đường yên tâm, hóa ra cha nó vẫn yêu thương nó như cũ, một chút cũng không giống như trong mấy câu chuyện cổ tích bị mẹ kế tà ác che mờ mắt. Cuộc sống thật sự rất tốt đẹp.

Chờ khi bọn Trang Châu nháo đủ, Đông Chí cũng đem đồ ăn bưng lên bàn. Nhóm miêu miêu cẩu cẩu chạy đi tìm bát ăn của mình, Trang Châu cũng thư thư phục phục thay đồ rửa tay sạch sẽ ngồi xuống bàn ăn, vừa uống canh vừa nói với Đông Chí: "Cuối tuần chúng ta đi tắm suốt nước nóng đi."

Đông Chí gật đầu: "Cuối tuần em rảnh, anh sắp xếp đi."

Trang Châu giúp Đông Chí múc thêm một chén canh nữa, trong nháy mắt toát ra vài phần áy náy: "Thời gian này anh bận quá, không ở cùng em được, xin lỗi."

Nghe hắn chính thức nói như vậy, Đông Chí không khỏi nở nụ cười: "Còn khách khí?"

Trang Châu cười nói: "Mấy hôm nay cùng Lý Hạ chạy đôn chạy đáo khắp nơi, chắc cậu ta cũng mệt chết rồi, hai mắt đều đen xì." Nói xong tạm dừng một chút, thăm dò hỏi: "Đông Chí, bọn anh nhìn trúng lô đất trong Lotus Hill, định mua chút bất động sản ở đó, em cảm thấy thế nào?"

Đông Chí có chút ngoài ý muốn, không ngờ hắn lại đổi nghề sang buôn bán bất động sản: “Em không hiểu rõ cái này lắm, nhưng nghe nhiều người nói thời kì buôn bán bất động sản thuận lợi đã qua rồi.”

Trang Châu cười nói: “Nhà ở tốt nhất ở Tân Hải thị đều ở trong Lotus Hill, dưới chân núi chính là công viên Đồng Hồ, có sơn có thủy, từ nhiều năm trước, người Tân Hải thị đều biết Lotus Hill có phong thủy tốt nhất, ở đâu cũng không tốt bằng chỗ đó. Lotus Hill cũng không phải khu vực ngoại thành, từ trên núi xuống tới nội thành cũng không quá nửa giờ lái xe. Trong sinh hoạt không có vấn đề bất tiện nào.” vấn đề lớn nhất chính là làm sao có thể thu mua được nơi đó.

Đông Chí cười lắc đầu: “Em không hiểu chuyện kinh doanh. Bác Trang thấy sao?”

“Còn chưa nói với ba, hiện giờ chỉ đang trong giai đoạn khảo sát, chờ khi chắc chắn rồi mới thương lượng với ba.”

Đông Chí cũng không hỏi nữa.

Trang Châu nói tiếp: “Đúng rồi, về sau ra ngoài nhớ cẩn thận một chút, nghe nói gần đây trị an không tốt lắm. Khi anh vừa mới về còn thấy bảo vệ đang ngăn cản một người lạ không cho vào tiểu khu đấy.”

Đông Chí trong lòng khẽ động: “Hạng người nào vậy?”

Trang Châu nghĩ nghĩ: “Tuổi không lớn, anh chỉ thấy mặt nghiêng, không phải người trong tiểu khu này.”

Đông Chí suy nghĩ trong chốc lát, lại cảm thấy lần nói chuyện với Tiểu Bát khiến mình luôn nghi thần nghi quỷ, cũng không hỏi thêm. Không ngờ cơm chiều vừa ăn xong, phòng trực ban bảo vệ liền gọi điện lên, nói có người tìm một người họ Lăng, tên Lăng Đông Chí, bọn họ nghe miêu tả của người kia, cảm thấy rất giống Lăng tiên sinh ở đây, cho nên mạo muội gọi điện tới hỏi một câu.

Đông Chí lập tức tim nhảy dựng: “Là ai?”

Bảo vệ cổng nói: “Anh ta nói anh tới từ Tây An.”

Đông Chí vội nói: “Tôi lập tức ra đó.”

Trang Châu ít nhiều đoán được, ở cạnh nhỏ giọng nhắc nhở: “Trực tiếp kêu người tiến vào là được rồi, em ra đó làm gì?!”

Đông Chí lắc đầu: “Em chờ không kịp.”

Đông Chí chạy ra cổng tiểu khu, thấy một nam nhân đang đứng dưới đèn đường ngoài cổng lớn, bốn mắt

giao nhau, cả hai đồng thời ngây ngẩn cả người.

Người này có khuôn mặt năm phần tương tự với Đông Chí.

Một lát sau, nam nhân xa lạ rũ mắt xuống thấp giọng nở nụ cười: "Lăng Đông Chí? Em hiện tại tên Lăng Đông Chí?"

Nam nhân xa lạ từng bước đi tới gần, nam nhân này lớn tuổi hơn Đông Chí một chút, chân mày khóe mắt nhiễm một tầng sương gió thản nhiên, nhưng khi cười rộ lên trên mặt lại toát ra vẻ hào sảng phong lưu không kiềm chế được, thập phần mê người.

Đông Chí giống như bị ma ám nhìn chằm chằm đôi mắt màu trà thập phần tương tự mình kia, chỉ cảm thấy hốc mắt nóng dần lên, không chút nghĩ ngợi hỏi han: "Vậy em vốn tên là gì?"

Nam nhân khẽ đặt bàn tay to lên vai Đông Chí, Đông Chí ngửi thấy hương vị thanh u (thanh tĩnh và đẹp đẽ) tựa như làn gió lạnh nhè nhẹ thổi trên nền tuyết trắng, như dòng suối mát giữa núi sâu, dường như trong kí ức từng ngửi thấy mà khi tỉnh lại cố tình lại không thể nào nhớ ra được, chỉ vương lại chút dấu vết quen thuộc trong linh hồn.

"Tiểu Ngư."

"Tên của em là Tiểu Ngư."

89. Chương 89: Nốt Ruồi Son

Đông Chí bị kéo vào trong lồng ngực dày rộng.

Đây là một loại cảm giác vô pháp dùng từ để miêu tả, nam nhân này là người xa lạ nhưng anh ta và Đông Chí có cùng huyết mạch tương liên, là người thân cận nhất. Loại rung động ám ảnh này chỉ có trong những người cùng huyết thống thậm chí không cần dùng chứng cớ gì để chứng minh, Đông Chí ngây ngốc mà ôm lại nam nhân kia, kinh hỉ bất ngờ ập tới xen lẫn nỗi bi ai cực kỳ trầm trọng, tựa như thủy triều mãnh liệt thi nhau ào ào quét tới, dễ dàng khiến lý trí anh bị vỡ nát.

Áp lực, lo âu cùng nỗi chờ mong lâu ngày đè nén trong lòng trong nháy mắt rốt cục bạo phát ra ngoài, thậm chí còn mang theo sự ủy khuất mà ngay chính bản thân Đông Chí cũng không nhận thấy.

Đông Chí chôn mặt ở hõm vai nam nhân, không nín được mà khóc nấc lên.

Trang Châu có chút bất đắc dĩ nhìn cảnh hai người vừa gặp mặt đã ôm nhau khóc kia, vừa thấy cao hứng

thay Đông Chí đồng thời lại có chút ủ rũ nho nhỏ. Hắn biết, có những thứ đã định trước hắn không thể đem lại cho Đông Chí.

Nhưng trong lòng Trang Châu vẫn có chút không tư vị.

Trang Châu rút bao thuốc lá từ trong túi quần ra đưa cho mấy anh bảo vệ đang đứng xem náo nhiệt, mời mỗi người một điếu, qua loa giải thích: "Thân thích thất lạc đã lâu."

Mấy nhân viên bảo vệ toát ra thần sắc bừng tỉnh đại ngộ.

Trang Châu thấy hai người bọn họ khóc đã đủ, đi qua vỗ vai Đông Chí: "Có chuyện gì về nhà rồi nói."

Đông Chí buông nam nhân kia ra, ngại ngùng khụt khịt cái mũi: "Em nên gọi anh thế nào đây?"

Nam nhân thực ôn hòa nhìn anh: "Anh tên Thanh Thụ. Dựa theo tuổi tác mà nói thì… lúc em được sinh ra anh đã được bảy tuổi."

Đông Chí ngơ ngác nhìn hắn, trẻ con bảy tuổi đã có thể nhớ được rất nhiều thứ. Anh ấy có thể nhớ được cha mẹ mình, còn cả hoàn cảnh sống của họ, những chuyện đã từng phát sinh đều có thể nhớ. Thậm chí anh ấy còn có thể nhớ rõ người nhà mình khi mình được sinh ra…

Trong lòng Đông Chí sốt ruột khó có thể hình dung, nhưng ngay sau đó, trong lòng anh lại sinh ra một tia đau lòng. Anh vô tri vô giác sống hai hơn hai mươi năm cuộc đời, còn người trước mắt lại đem theo những ký ức nặng nề mà trưởng thành. Mối hận diệt tộc, nỗi đau cốt nhục ly tán, ngày qua ngày đều dằn vặt trên vai anh ấy.

"Thanh Thụ…"

Thanh Thụ khẽ xoa xoa đầu Đông Chí, tựa như một người anh trai ôn hòa.

Trang Châu ở bên cạnh ho khan một tiếng, cố gắng chịu đựng xúc động muốn kéo Đông Chí về phía mình: "Về nhà thôi, chỗ này không tiện nói chuyện."

Thanh Thụ vừa rồi cũng chú ý tới Trang Châu, thấy hắn đứng cạnh Đông Chí còn tỏ ra tư thái chủ nhà, thần sắc thoáng có chút nghi hoặc: "Vị này là…"

Đông Chí không muốn đứng giữa đường giới thiệu với tộc nhân vừa gặp mặt của mình nói "đây là người yêu em" liền kéo Thanh Thụ đi về hướng nhà mình: "Về nhà rồi nói, anh tới đây lâu chưa? Đã ăn tối chưa?"

Thanh Thụ mỉm cười: "Ăn rồi."

Trang Châu nhẫn lại nhẫn, thật sự nhẫn hết nổi: "Về nhà rồi nói!"

Ngay trước mặt hắn mà trắng trợn thân thân thiết thiết, còn nhào vào lòng nam nhân khác mà khóc lóc, còn kéo tay hắn ta, còn để hắn ta sờ đầu…thật sự coi hắn như xác chết sao?!

Trang Châu ở trong lòng âm u suy nghĩ, nếu trong nhà mình có thuốc xổ thì tốt rồi, bỏ một chút trong nước trà của hắn ta… Nhóm chó mèo trong nhà không ngờ nhà mình có khách tới chơi, đồng thời ngồi xổm ở cửa phòng khách tò mò nhìn.

Hắc Đường hấp hấp cái mũi ngửi mùi trên người Thanh Thụ vừa đi qua, lặng lẽ nói với ba con mèo: "Người này vừa đi qua chợ, tớ ngửi thấy mùi chợ trên người anh ta."

Ba con mèo còn chưa kịp đáp lại, chợt nghe vị khách nhân xa lạ bật cười nói: "Đúng vậy, tao quả thật vừa đi qua chợ, bởi vì muốn mua chút đồ nấu cơm. Bọn mày có thể ngửi thấy tao đã mua cái gì không?"

Hắc Đường lại ngửi ngửi, không quá chắc chắn lẩm bẩm: "Ớt xanh? Còn có cà chua? ừm, còn có mấy đồ không có mùi…"

Thanh Thụ bật cười, quay đầu hỏi Đông Chí: "Đều là em nuôi?"

Đông Chí lắc đầu: "Nó là Hắc Đường, là anh ấy nuôi, còn ba con mèo kia là mèo hoang, khi em dọn tới đây chúng nó cũng theo tới."

Đông Chí nhìn thấy sự nghi hoặc trong mắt Thanh Thụ, do dự một chút, giải thích nói: "Anh ấy là… người yêu em."

Thanh Thụ ngơ ngẩn, ngay từ đầu anh đã cảm thấy mối quan hệ giữa Đông Chí và nam nhân này có chút khó hiểu. Thanh Thụ khẽ nhíu mày, chuyện này hoàn toàn vượt xa ngoài dự đoán của anh. Trước khi gặp mặt, anh cũng từng đoán Đông Chí có thể đã lập gia đình, nhưng không ngờ cậu ấy lại ở cùng với một nam nhân.

Ngược với Thanh Thụ, khi Trang Châu nghe được hai chữ "người yêu" trong lòng rốt cuộc thấy thoải mái hơn một chút. Hắn vươn tay ra trước mặt Thanh Thụ, nho nhã lễ độ tự giới thiệu: "Tôi tên Trang Châu."

"Thanh Thụ." Thanh Thụ bắt tay với hắn, trong mắt quan sát thật kỹ: "Nếu chúng tôi không nhận nhầm nhau thì tôi xem như anh họ của Đông Chí."

Đông Chí nháy mắt mấy cái, cảm thấy nước mắt khó lắm mới lau khô lại có xu thế muốn tràn mi. Nếu anh ấy thật sự là anh họ của mình, như vậy trên thế giới này Thanh Thụ chính là người có huyết thống gần nhất với mình.

Trang Châu cũng có chút động dung, biểu tình nhất thời trở nên đứng đắn hơn: “Rất vui khi hai người có thể gặp mặt.”

“Tôi cũng rất vui.” Thanh Thụ hấp háy hé miệng: “Hơn nữa tôi cảm thấy anh Trang là một người phi thường may mắn.” nếu Đông Chí lớn lên trong thôn, lấy số lượng nhân khẩu ít đến đáng thương của bộ tộc bọn họ mà suy xét thì cha mẹ Tiểu Ngư và các tộc nhân khác nhất định sẽ không bao giờ đồng ý để hai nam nhân sống cùng nhau.

Trang Châu tự nhiên không đoán được suy nghĩ này của Thanh Thụ, nhưng cũng không thể ngăn cản hắn có thể lĩnh hội được chút không cam lòng kỳ quái trong lời anh ta. Hắn cảm thấy có lẽ trong bộ tộc bọn họ chưa từng xuất hiện tiền lệ như Đông Chí, nhưng thực ra mà nói, Thanh Thụ không có tư cách khoa tay múa chân đối với cuộc sống riêng của Đông Chí.

“Tôi cũng luôn cảm thấy như vậy.” Trang Châu buông tay Thanh Thụ ra: “Đều ngồi đi, tôi pha trà cho hai người.”

Đông Chí nóng lòng kéo Thanh Thụ ngồi xuống ghế: “Người trong tộc chúng ta có phải đều đã mất?”

Sắc mặt Thanh Thụ có chút cương cứng, trầm mặc một chốc, chậm rãi nói: “Chuyện đêm đó phát sinh hẳn em cũng đã biết rồi đi?”

Đông Chí gật đầu: “Em đã nghe Nanh Sói nói.”

Trang Châu an an tĩnh tĩnh ngồi một bên pha trà cho bọn họ. Hắn kỳ thật rất không thích tình hình bây giờ, cảm xúc Đông Chí phập phồng bất ổn kịch liệt, đây không phải tình huống hắn muốn thấy.

Thanh Thụ thản nhiên nói: “Trên thực tế, chuyện ông ta kể không đầy đủ, em muốn nghe phiên bản đầy đủ không?”

Đông Chí và Trang Châu liếc mắt nhìn nhau, đều thấy trong mắt đối phương là sự kinh ngạc. Lúc trước khi nghe Nanh Sói kể lại, hai người bọn họ đều cảm thấy ông ấy còn chuyện gì giấu diếm không nói, không ngờ ông ta chỉ kể tóm tắt câu chuyện.

“Ông ta kể chuyện ông ta và nhóm săn trộm cùng nhau lên núi?”

Đông Chí gật đầu: “Hai lần.”

Thanh Thụ cười cười, trong mắt mang theo chút cảm xúc phức tạp: “Kỳ thật còn nhiều hơn thế. Ông ta sau khi cùng mấy tên tiểu lâu la trốn ra được lại quay trở lại núi. Hai đứa đoán xem ông ta đã làm gì?”

Trang Châu mỉm cười, không lên tiếng.

Đông Chí nghĩ nghĩ, căm giận nói: "Sửa mái nhà dột đi?"

Thanh Thụ cũng cười: "Đây chỉ là một trong các nguyên nhân, chủ yếu là do trong lòng ông ta thấy bất an, muốn quay lại xem có chuyện gì hay không, có thể khiến ông ta an tâm được hay không. Từ bản chất mà nói, ông ta là một tên lưu manh nửa mùa nhưng tâm nhãn cũng không quá xấu."

"Khi đó dư chấn vừa chấm dứt, ông ta một đường quay lại thôn cũng không gặp bất cứ ai. Hơn một nửa thôn đều bị chôn vùi dưới núi đá. Ngay cả mấy tên đạo tặc cũng không phát hiện thấy tên nào còn sống. Ở bên ngoài thôn, Nanh Sói đã đào mồ chôn cất từng người đã chết mà ông ta tìm thấy. Ông ta làm như vậy coi như đã tích đức cho ông ta. Sau đó ông ta đào đất tìm mấy món đồ trong các căn phòng đổ nát, đều mang hết xuống núi. Quá trình này đại khái diễn ra khoảng hai ngày, trong lúc đó ông ta đào được mấy thôn dân bị đè chết, đều đem đi chôn cất. Tối hôm sau, ông ta đào được tới nhà anh, cứu được anh và một bé gái tên Đậu Nành ra ngoài, khi đó cách lúc động đất khoảng hai mươi mấy tiếng đồng hồ."

Đông Chí hít sâu một hơi.

"Nanh Sói đưa bọn anh xuống núi, mời bác sỹ khám cho bọn anh, sau đó ông ta bán một ít đồ vật đào được từ trong thôn, rồi mở một cửa hàng nhỏ trong Thanh Thạch trấn." Thanh Thụ tiếp nhận chén trà Trang Châu rót cho, nhấp nhấp môi lại tiếp tục nói: "Khi anh và Đậu Nành học trung học, ở phụ cận ngọn núi có người khai thác mỏ, trong thôn xuất hiện rất nhiều người, ông ta liền cùng một người quen hợp tác kinh doanh khách sạn. Tiền anh và Đậu Nành học đại học cũng từ đó mà có. Em cũng biết, mấy món đồ bằng thủy thảo thạch lấy được trong thôn bán đi không được bao nhiêu tiền, căn bản không đáng giá."

Đông Chí thì thào: "Thủy thảo thạch?"

Thanh Thụ mỉm cười: "Là lấy được từ trong một thủy đàm ở bên ngoài thôn, người trong thôn đều gọi nó như vậy."

Đông Chí thực muốn hỏi công hiệu của thủy thảo thạch là gì nhưng hiện tại còn rất nhiều vấn đề trọng yếu hơn muốn hỏi: "Thanh Thụ, trong thôn, còn có ai sống sót không?"

Thanh Thụ trầm mặc một lát: "Anh chỉ biết trong lúc loạn lạc, trưởng thôn liền sai người đưa trẻ con đều tống xuất ra ngoài. Nhưng là đưa đi đâu, tất cả có bình an hay không, anh đều không nhớ được. Tình hình đêm hôm đó… thật sự rất hỗn loạn, mà ngay cả em, cũng là do anh nghe Nanh Sói kể lại, mới chậm rãi nhớ ra. Nanh Sói nói bộ dạng em rất giống anh, trong trí nhớ của anh, phù hợp điều kiện đó cũng chỉ có mình em. Anh nhớ mẹ anh đã nói với anh, Tiểu Ngư nhà A Tuệ thẩm thẩm trông rất giống anh tựa như anh em ruột vậy."

Hốc mắt Đông Chí chợt nóng lên: "Mẹ của em tên… A Tuệ?"

Thanh Thụ thoáng có chút ngại ngùng gãi gãi đầu: "Tên trưởng bối, anh không gọi được. Anh chỉ nhớ lúc đó lũ nhỏ trong thôn đều gọi bọn họ là A Tuệ thẩm thẩm và Trường Sơn thúc thúc. Tiểu Ngư, có phải ngón út chân trái em có một nốt ruồi son?"

Ngón chân Đông Chí bất giá co rụt, anh nâng chân mình lên, kéo tất xuống, trên ngón út chân trái quả nhiên có một nốt ruồi son to bằng hạt gạo.

Thanh Thụ thực lưu ý nhìn kỹ, tựa hồ thông qua hình ảnh trước mắt mà nhìn hồi ức trước đây còn lưu lại trong trí nhớ. Sau một lúc lâu, anh gật đầu: "Không sai, chính là nốt ruồi son này. Khi đó em nằm trên giường chân đạp loạn, còn đá anh một cái, khi đó anh…" Thanh Thụ vươn tay khẽ chỉ nốt ruồi son của Đông Chí nói: "Anh còn cắn lại một cái ở đây trả thù."

Đông Chí bật cười, hốc mắt có chút ướt át.

Trang Châu ngồi bên cạnh, nhìn ngón tay khinh bạc của Thanh Thụ, nội tâm tựa như bị trăm trảo cào nát. Hắn thật sự rất muốn gạt cái móng vuốt kia ra, chỉ là nếu hắn thật sự làm như vậy, Đông Chí nhất định sẽ tức giận.

Trang Châu bi thương thở dài, vươn tay liều mạng xoa xoa đầu cẩu nhi tử nhà mình cầu an ủi.

"Sau khi anh tốt nghiệp liền bắt đầu tìm kiếm hài tử trong tộc chúng ta ở quanh phụ cận Chim Nhạn sơn." Thanh Thụ kể tiếp: "Sau đó Nanh Sói nhắc nhở anh về thủy thảo thạch, nếu như người trong thôn chúng ta đi ra ngoài, cho dù chuyện trong thôn không nhớ rõ thì bên người cũng mang theo loại đá đó. Cho nên anh liền cầm mấy món đồ đó đi gửi bán ở các cửa hàng ông ấy quen biết."

Đông Chí bừng tỉnh đại ngộ: "Dì An Ny mua hai cái chén cùng cái kia…" Anh không biết tên cây gậy kia là cái gì, vươn tay miêu tả hình dạng của nó.

Thanh Thụ gật đầu: "Chày thuốc. Đều là anh gửi ở đó."

"Anh theo dì An Ny tới Tân Hải?"

Thanh Thụ lắc đầu, thần sắc thoáng có chút ngại ngùng: "Không phải, anh dựa vào danh thiếp bà ấy lưu lại nghe được quỹ khuyến học của bọn em. Tên quỹ khiến anh thập phần nghi hoặc, anh rất muốn tìm vị phu nhân đó để hỏi kỹ càng tỉ mỉ một chút, lại có chút do dự, bởi vì bà ấy nhìn qua không giống người của bộ tộc Sơn thần."

Đông Chí gật đầu: "Dì ấy quả thật không phải."

"Sau đó anh điều tra tình huống của quỹ, tìm được tên em. Trên mạng có giới thiệu các tác phẩm của em, anh liếc mắt một cái liền nhận ra bức gia hương kia chính là thôn chúng ta…" Thanh Thụ khẽ thở phào, trên mặt lộ ra tươi cười thản nhiên: "Anh dựa vào đó tìm hiểu nguồn gốc người vẽ cuối cùng tìm được tới trung học Nam Sơn. Vừa lúc đơn vị có chuyện cần tới Tân Hải công tác, anh liền tiện đường tới thăm em."

90. Chương 90: Thanh Thụ

"Mấy ngày nay anh vẫn luôn đi theo em…"

Thanh Thụ gật đầu, một chút cũng không cảm thấy: không nói một câu mà lén lút đi theo người khác như vậy có gì không đúng: "Anh muốn trước khi gặp mặt, cần tìm hiểu xem em là người như thế nào?"

Đông Chí tò mò hỏi: "Vậy anh đã tìm hiểu được bao nhiêu?"

Thanh Thụ nghĩ nghĩ, trong mắt toát ra thần sắc giảo hoạt: "Mỗi ngày em đều tới trường Nam Sơn dạy học, còn giảng dạy ở một trường đại học, mỗi tuần tới đó khoảng hai, ba lần. Giữa trưa nếu không về trường trung học ăn cơm sẽ tới cửa hàng thức ăn nhanh ở đối diện cổng trường ăn cơm, sau khi ăn xong sẽ mua một cốc trà sữa mang đi. Còn nữa, em thích đi boot cổ ngắn, anh thấy em mỗi ngày đều thay quần áo nhưng dưới chân chỉ đi hai đôi giày, một đôi màu nâu, một đâu màu xám xanh, đều là boot ngắn."

Đông Chí chưa từng bị người khác tỉ mỉ quan sát như vậy, không khỏi có chút xấu hổ: "Điều này chứng minh cái gì?"

"Chứng minh em là một người thích ứng với cuộc sống đô thị, nhưng cũng rất thích ra ngoài." Thanh Thụ cảm thấy lời nói của mình có cảm giác như đang kể chuyện cười, nhún vai cười nói: "Trên thực tế cũng không nhìn ra được cái gì, cho nên cảm thấy trực tiếp tới tìm em thì tốt hơn. Nhưng nơi này anh không thể vào được, không biết em rốt cục sống thế nào…"

Đông Chí gật đầu, tỏ vẻ mình đã hiểu: "Thanh Thụ, anh có thể nói qua về cuộc sống của anh không? Anh biết rất nhiều chuyện của em, nhưng em lại không biết tý gì về anh, còn cả cô bé được cứu ra cùng anh tên Đậu Nành nữa."

Thanh Thụ hỏi lại: "Về mặt nào?"

"Toàn bộ." Đông Chí nói: "Em muốn hiểu thêm về hai người."

Thanh Thụ nghĩ nghĩ: "Khi anh và Đậu Nành được Nanh Sói đưa tới Thanh Thạch trấn, cũng là lần đầu tiên anh rời Chin Nhạn sơn. Đậu Nành bị dọa sợ vẫn luôn khóc mãi không thôi, một thời gian dài còn không chịu mở miệng nói chuyện. Sau đó Nanh Sói lại đưa bọn anh trở lại núi một lần nữa, ông ấy kể với hai bọn anh chuyện động đất, cả thôn đều bị vùi trong núi đá. Còn nói người chết cũng đã chết rồi, nhưng người sống trên lưng còn đeo kỳ vọng của người chết, phải cố gắng mà sống."

"Đậu Nành khóc lớn một hồi, khi xuống núi gục trên lưng Nanh Sói ngủ say. Sau khi tỉnh lại dần bắt đầu mở miệng nói chuyện với bọn anh. Nanh Sói cho bọn anh đi học tiểu học, nói là hài tử ông ấy nhặt được, là con nuôi của ông ấy. Trường học trong trấn nhỏ chung quy không được quy củ như chỗ này, chỉ cần hài tử báo danh, gia trưởng thuộc trấn trên, tất cả đều nhận. Nhưng khi đó Nanh Sói cũng rất nghèo, bọn anh đã trải qua những tháng ngày khá vất vả, đương nhiên, sau này cũng chậm rãi tốt hơn."

"Lúc nhỏ anh muốn làm bác sỹ thú y." Thanh Thụ mỉm cười: "Dùng năng lượng của thủy thảo thạch để chữa bệnh cho nhóm động vật, kéo dài tuổi thọ cho tụi nó. Nhưng sau khi trải qua biến cố này, suy nghĩ của anh liền thay đổi, anh cảm thấy trên thế giới này so với ốm đau càng đáng sợ hơn chính là bọn săn trộm, bắn được bọn chúng chẳng khác nào cứu được tính mạng của mấy chục, thậm chí mấy trăn động vật. Cho nên sau đó anh đăng kí học cảnh sát."

Đông Chí chấn động: "Anh là cảnh sát sao?"

Thanh Thụ bị phản ứng của Đông Chí làm cho bật cười: "Không giống sao?"

Đông Chí cảm thấy bị kích thích: "Vậy nguyên nhân chủ yếu anh tới Tân Hải…"

"Có một vụ án liên tỉnh, anh tới đây để hợp tác điều tra."

Nhìn ra được Thanh Thụ không định nói rõ công việc của mình, Đông Chí cũng không hỏi kỹ, nhưng nghe thấy hai chữ cảnh sát, trong đầu linh quang chợt lóe, theo bản năng truy vấn một câu: "Vậy anh có quen biết Tả đội trưởng không?"

Thanh Thụ hỏi lại: "Ý em là Tả Hạc?"

Đông Chí gật đầu, vươn tay chỉ Trang Châu: "Hai bọn em đều biết anh ấy, nhưng không quá quen thân."

Trong mắt Thanh Thụ toát ra thần sắc tán thưởng: "Cậu ấy là một người rất có năng lực, vừa khôn khéo vừa có khả năng, kinh nghiệm phá án phong phú."

Đông Chí nhớ tới lần trước gặp Tả Hạc, anh ta nói anh ta đang điều tra Đồ thị, cũng không biết rốt điều tra thế nào rồi. Nhưng chuyện này người ngoài như bọn họ không tiện hỏi.

Đông Chí lại thay đổi đề tài: "Vậy còn Đậu Nành?"

Thanh Thụ hé miệng mỉm cười: "Cô ấy đang ở Cam Thành. Cách nơi này không xa lắm, lúc trước làm việc ở công ty thiết bị y tế, hiện tại đang muốn mở cửa hàng riêng. Tình hình cụ thể anh còn chưa rõ, nhưng nếu cô ấy biết anh tìm được người của tộc mình, nhất định sẽ phi thường cao hứng."

Đông Chí cũng rất vui: "Khi nào rảnh gọi cô ấy tới Tân Hải, em sẽ dẫn cô ấy đi chơi."

Thanh Thụ nghĩ nghĩ: "Gần đây chắc không được, dạ dày Nanh Sói không tốt, cô ấy đang định trở về đưa ông ấy đi kiểm tra, chắc khoảng tháng sau đi, hoặc là chờ tới hè, khi đó ở Tân Hải có đợt huấn luyện, vừa lúc anh có thể xin nghỉ, cũng phải nửa năm nữa."

Đông Chí vui mừng quá đỗi: " Có thể xin nghỉ sao?"

Thanh Thụ hé miệng mỉm cười, đôi mắt màu trà mang theo vài phần chắc chắn: "Không thành vấn đề."

"Vậy thì tốt quá."

Đông Chí quả thực muốn nhảy dựng lên, không đợi Thanh Thụ nói gì thêm, chuông di động từ phòng vẽ vang lên, Trang Châu vội nói: "Em đi nghe đi, anh tiếp anh ấy."

Đông Chí kích động chạy đi nghe điện.

Bóng người vừa biến mất sau cửa phòng vẽ, độ cong khóe miệng Trang Châu liền hạ xuống một chút, hắn nhìn Thanh Thụ ngồi đối diện, ánh mắt như có điều suy nghĩ: "Thanh Thụ, tôi có thể xem thẻ ngành của anh không?"

Thanh Thụ nháy mắt mấy cái, nở nụ cười: "Cậu có thể chịu đựng tới lúc này, thật không dễ dàng. Ngay từ đầu cậu đã không tin tôi?" Nói xong liền lấy thẻ ngành kẹp trong túi áo trong ra đưa tới.

Trang Châu tiếp nhận thẻ ngành của Thanh Thụ, ngoài cười nhưng trong không cười hừ hừ hai tiếng: "Sao cũng được."

Thanh Thụ cong cong khóe miệng, không lên tiếng.

Trang Châu tỉ mỉ nhìn thẻ chứng nhận cảnh sát, ảnh chụp đúng là Thanh Thụ, nhưng trẻ hơn bây giờ một chút, khuôn mặt anh tuấn, mãn nhãn chính khí. Từ góc độ diện mạo nhìn vào, Trang Châu cảm thấy anh ta và Đông Chí không giống nhau. Ngũ quan Đông Chí nhu hòa, lúc nào nhìn người khác cũng luôn toát ra thần khí đạm mạc, còn ngũ quan Thanh Thụ có vẻ góc cạnh, ánh mắt so với Đông Chí lợi hại hơn vài phần.

"Thật sự là anh?" Trang Châu vẫn không nguyện ý tin tưởng.

"Không thể giả được."

Trang Châu lật qua lật lại nhìn vài lần, rất là tiếc nuối đem trả lại.

Thanh Thụ cảm thấy biểu cảm trên mặt Trang Châu rất thú vị: "Tôi nhìn qua không đáng tin vậy sao?"

"Không phải anh không đáng tin." Trang Châu lắc đầu: "Mà là anh trông rất đáng tin, Đông Chí có đầu óc của một nghệ thuật gia, có đôi khi làm việc rất dễ xúc động."

"Sợ cậu ấy bị lừa?" Thanh Thụ mỉm cười: "Nam nhân bộ tộc chúng tôi sẽ không dễ bị lừa. Con người sẽ lừa gạt nhau nhưng động vật thì không."

Trang Châu đối với lời anh ta không cho là đúng: "Động vật cũng sẽ có ác thú vị." Tỷ như Hắc Đường nhà hắn, lúc trước đã đùa giỡn Đông Chí hết lần này tới lần khác.

Thanh Thụ lắc đầu: "Đừng coi cậu ấy như trẻ con."

Trang Châu không khách khí nói: "Chúng tôi ở chung thế nào không nhọc anh quan tâm."

Thanh Thụ đối với chuyện Đông Chí tìm nam nhân làm bạn đời ít nhiều có chút xoi mói, nhưng lại không muốn biểu hiện ra ngoài trước mặt Đông Chí. Lúc này Đông Chí không có mặt, anh cũng lười bày ra gương mặt hòa khí: "Nghe nói cậu đã từ bỏ công ty gia đình? Có thể nói nguyên nhân không?"

Trang Châu hỏi lại: "Làm sao anh biết?"

"Cậu quên tôi đang làm gì à?" Thanh Thụ cười nói: "Chuyện như vậy hỏi thăm rất dễ dàng."

Trang Châu không phải quên mà là thực tâm không tin anh ta là cảnh sát: "Nếu thực dễ dàng tìm hiểu được, vậy anh còn hỏi tôi làm gì? Định đùa nhau sao?"

Thanh Thụ muốn cười lại nhịn được, anh chợt nhớ tới chuyện kế tiếp còn cần phải được người này đồng ý mới được, bây giờ không nên chọc tức cậu ta.

"Tôi chỉ muốn biết quyết tâm sống cùng một người nam nhân của cậu cao bao nhiêu thôi."

Trang Châu đối với câu giải thích này rất chi là khinh thường: "Cùng ai đó sống chung không cần quyết tâm gì cả, anh trai, tôi đoán anh nhất định đang độc thân."

Thanh Thụ bật cười: "Phải, sao cậu đoán được?"

"Căn bản không cần đoán." Trang Châu nghĩ thầm, căn bản đều viết rõ trên mặt anh ta. Nam nhân râu ria xồm xoàm còn giả làm thiếu niên 13, nếu có người yêu mới thực là không có thiên lý.

Thanh Thụ liếc mắt nhìn về phía cửa phòng vẽ đang khép hờ, đè thấp thanh âm: "Tôi biết cậu không tin tôi, cái này không sao, cậu có thể đi điều tra tôi. Nhưng cậu Trang này, tôi chỉ muốn nhắc nhở cậu một câu, người lo lắng cho Tiểu Ngư phải là tôi mới đúng. Có lẽ cha và kế mẫu cậu có cuộc sống tình cảm ấm áp duy trì thái độ ủng hộ cậu, nhưng cậu cũng đừng quên trong nhà cậu vẫn còn nhiều người khác, bọn họ đối với sự tồn tại của Tiểu Ngư có thái độ gì? Tiểu Ngư không biết, không có nghĩa là cậu cũng giả bộ không biết."

“Anh muốn nói ai?” Trang Châu nhất thời cảnh giác, hắn chú ý nam nhân trước mặt nhắc tới là “bọn họ” mà không phải là “ông ấy.”

Thanh Thụ ảm đạm cười, ánh mắt ý vị sâu xa: “Cậu hẳn phải biết rõ chứ?!”

Trang Châu không lên tiếng.

Thanh Thụ còn nói: “Chuyện riêng nhà cậu thì cậu tự mình xử lý cho tốt, đừng liên lụy người vô tội.”

Trang Châu muốn phản bác, thì cách đó không xa cửa phòng vẽ được mở ra, Đông Chí mặt mày tươi cười bước ra ngoài: “Thanh Thụ, anh định ở Tân Hải bao lâu? Hiện giờ đang ở đâu?”

Biểu tình trên mặt Thanh Thụ nhất thời thay đổi, tựa hồ như thấy Đông Chí, ánh mắt anh liền trở nên ôn hòa hơn: “Anh ở nhà khách bộ công an, chắc cũng ở khoảng ba, bốn ngày nữa.”

Đông Chí thực kinh ngạc nhìn hắn: “Ở trong nhà khách còn phải tự mình nấu cơm sao?”

“Không, không phải.” Thanh Thụ bật cười: “Anh chỉ đùa thằng nhóc hắc mập mạp kia thôi, kỳ thật anh qua chợ để tìm hiểu tình hình.”

Hắc Đường vô tội nằm không cũng trúng đạn, biểu tình dại ra một chút, quay đầu đáng thương nhìn cha nó: “Anh ta gọi con là hắc mập mạp?”

Đông Chí nhịn cười an ủi nó: “Anh ấy chỉ thuận miệng nói thôi, Hắc Đường, kỳ thật dáng người mày rất tiêu chuẩn, thật đó. Tựa như mày hay nói đó… ách, cao phú soái gì đó ấy.”

Vừa đánh vừa xoa, Hắc Đường tội nghiệp hết nhìn Đông Chí lại quay sang nhìn vị khách lạ mới tới, không biết nên tin lời ai nói.

Đông Chí hướng nó cam đoan: “Thật đó, tin tao đi, mày thật sự rất bảnh.”

Trang Châu thế mới kịp phản ứng, đôi mắt lợi hại nhìn Thanh Thụ: “Anh nói xấu con tôi?”

Thanh Thụ lắc đầu: “Tôi chỉ thuận miệng nói, tôi không ngờ thần kinh nó lại tinh tế như vậy.”

Trang Châu nhớ vừa rồi Đông Chí nói cái gì dáng người, đại khái đoán được Hắc Đường đang uể oải cái gì, vội vàng kéo Hắc Đường vào ngực vuốt ve, tiểu tử này lòng tự trọng cao rất thích được chiều chuộng, cũng không thể tùy tiện đả kích, sợ sẽ lưu lại bóng ma tâm lý: “Con cha là đẹp trai nhất! Đẹp trai đệ nhất thiên hạ!”

Hắc Đường liếm liếm mu bàn tay cha nó, tự hào nói: "Cha cũng đẹp trai nhất! Đẹp trai đệ… nhị thiên hạ!"

Đông Chí: "…"

Thanh Thụ: "…"

Đông Chí chịu hết nổi với cặp cha con thổi phồng nhau đến phát buồn nôn này, quyết đoán nói lảng sang chuyện khác: "Đúng rồi, Thanh Thụ, thủy thảo thạch rốt cuộc là cái gì?"

"Sau thôn chúng ta có một thủy đàm chứa một loại khoáng thạch, nơi khác đều không có. Về thành phần cụ thể của nó…" Thanh Thụ nghĩ nghĩ: "Nói thật, cho dù anh có điều kiện cũng không dám lấy ra nhờ người ta xét nghiệm giùm."

Đông Chí hiểu rõ, nếu thành phần của nó có liên quan tới bí mật tộc Sơn Thần, vậy quả thật không ổn tý nào.

"Sự ảnh hưởng của nó với con người là rất nhỏ, nhưng đối với động vật mà nói, có thể đẩy nhanh tốc độ liền miệng vết thương, hơn nữa còn giúp chúng nó duy trì tinh lực tràn đầy. Anh nhớ rõ khi còn bé đã nhìn thấy trưởng thôn đem thạch cầu cột vào chỗ bị thương trên sừng hươu."

Lời giải thích này cũng không khác mấy với sự phỏng đoán của Đông Chí. Đông Chí từ trong cổ áo lấy viên đá ra: "Vật này rốt cục phải dùng thế nào? Tiểu Xám có một thời gian thích ngủ trên ngực em, bác sỹ cũng nói thân thể nó so với trước đây tốt hơn rất nhiều."

Thanh Thụ nhìn con mèo lông xám theo hướng tay Đông Chí chỉ, nó đang cùng nô đùa với hai con mèo khác trên thảm sàn, thoạt nhìn rất có tinh thần.

"Anh cũng không biết rõ lắm." Thanh Thụ nghĩ nghĩ: "Anh chỉ nhớ người trong thôn thường đeo loại khoáng thạch này lên người động vật để trị ngoại thương, nếu chỉ muốn chậm rãi thay đổi thể chất của nó thì không cần để quá gần nó. Ở trong phạm vi nhất định, nhóm động vật cũng có thể cảm ứng được. Cho nên thôn chúng ta thường xuyên có rất nhiều động vật qua lại."

Thanh Thụ khe khẽ thở dài: "Đó cũng là một trong các nguyên nhân thường xuyên đưa tới bọn săn trộm."

91. Chương 91: Phiền Toái Của Trang Châu

Trang Châu ngủ một giấc tỉnh lại, sờ thấy khoảng trống bên cạnh, hắn vươn tay cầm đồng hổ để ở tủ đầu giường lên xem giờ, đã hơn hai giờ sáng.

Trang Châu khoác áo ngủ lên người, đi xuống lầu xem Đông Chí đang làm gì.

Từ sau ngày cái tên Thanh Thụ kia xuất hiện, Đông Chí liền trở nên không được bình thường. Đông Chí của hắn vẫn luôn đạm mạc tùy tính, ngẫu nhiên sẽ có chút bướng bỉnh nhưng mỗi ngày đều trôi qua vô tư tự tại. Nhưng từ sau khi tên gia hỏa đáng ghét kia xuất hiện, Đông Chí liền thay đổi chóng mặt, chẳng những tâm sự nặng nề mà biểu hiện cũng được cảm xúc hóa. Chuyên gia cũng đã nói cảm xúc thay đổi quá lớn đối với sức khỏe không có lợi.

Đèn chỗ rẽ cầu thang bật sáng mờ nhạt, mơ hồ có thể thấy Hắc Đường đang cuộn tròn người ngủ ở cửa cầu thang, chắc do ngủ không quen mà đống thịt trên người cuộn tròn ép chặt một chỗ, mũi đè lên đuôi, ánh mắt nửa khép nửa mở. Ổ chó của nó đã được chuyển tới cửa phòng vẽ của Đông Chí, ba con mèo đang chạy loạn quanh ổ chó của nó, mấy cặp mắt mèo xanh lè sáng lòe lòe trong đêm tối.

Cửa phòng vẽ khép hờ, ánh đèn hắt ra ngoài, tựa như ở ngoài cửa vạch ra một giới tuyến rõ ràng. Trong giới tuyến là phạm vi thuộc về riêng em ấy, bất luận kẻ nào cũng không thể tiến vào thế giới riêng đó.

Trang Châu lặng lẽ theo khe cửa nhìn vào trong, Đông Chí đeo cái tạp dề liền thân, đang cầm cọ phủ màu sơn dầu lên vải. Bức tranh sơn dầu đặt cao hơn em ấy nửa cái khung hiện rõ hình ảnh một góc rừng rậm xanh um tươi tốt, thái dương chiếu trên xuống khu rừng cùng lớp bụi cỏ dọc sườn núi. Màu lục đậm nhạt khiến bức tranh tràn ngập sức sống sinh cơ bừng bừng.

Trang Châu không hiểu hội họa lắm nhưng hắn sắc bén nhận thấy tâm tình Đông Chí đã có sự thay đổi rõ ràng. Trước đây em ấy đều vẽ các mảnh phế tích, miếu sơn thần đổ nát, cùng với thôn trang bị núi đá bùn đất vùi lấp, hình ảnh tràn ngập sự tưởng niệm cùng khí tức bi thương trầm trọng. Mà hiện tại những hình ảnh tối tăm đầy thương cảm đó dưới ngòi bút của em ấy tựa hồ hết thảy đã biến mất không dấu vết.

Tay Trang Châu đặt lên tay nắm cửa, do dự một chút, lại lặng lẽ rụt trở về, sau đó lại lặng lẽ đi lên lầu.

Hắn biết, Đông Chí đã vượt qua được hố sâu trong lòng.

Khi Trang Châu rời giường thì Đông Chí vừa mới đi ngủ lại, nửa khuôn mặt chôn trong gối đầu, mái tóc rối tung che phủ lông mày, chỉ lộ ra cặp mi cong nồng đậm. Bộ dáng ngủ của em ấy rất giống trẻ con, hô hấp mang theo chút yên tĩnh cùng cảm xúc ngọt ngào tựa như chỉ nhìn khuôn mặt em ấy khi ngủ thôi cũng biết em ấy đang năm mơ một giấc mơ đẹp.

Trang Châu khẽ xoa xoa đầu người yêu, thật cẩn thận rời giường thay quần áo, lúc rửa mặt cũng không dám mở vòi nước quá lớn, sợ phát ra động tĩnh khiến Đông Chí tỉnh.

Mấy đứa nhỏ dưới lầu đã sớm tỉnh ngủ, đang ở trong sân không phiền không chán mà vòng vòng chạy đuổi nhau chơi đùa. Buổi tối Trang Châu chỉ khép hờ cánh cửa phòng khách, nếu bọn Hắc Đường muốn ra sân chơi chỉ cần dùng mũi gẩy cánh cửa là có thể mở ra. Dù sao cổng nhà cũng đã khóa, nó cũng không thể chạy ra ngoài được.

Trang Châu hầm cháo, còn gọi Thất bá mang bánh bao hấp cùng ít điểm tâm tới. Gần đây Đông Chí quá bận rộn, ngay cả việc rán cá cho lũ mèo cũng bị Trang Châu ủy thác cho dì đầu bếp ở nhà chính. Nhóm miêu miêu tỏ vẻ, tuy rằng chúng nó trước sau như một đều yêu quý Đông Chí nhưng làm một con mèo chuyên nghiệp chúng nó phải công nhận, cá rán dì Trần làm ăn ngon hơn nhiều. Hắc Đường không quá thích cá rán, điểm tâm của nó luôn là thức ăn cho chó, còn mấy món đồ ăn vặt đều đợi sau khi Đông Chí dậy sẽ lấy cho chúng nó sau.

Trang Châu chuẩn bị sẵn điểm tâm cho Đông Chí, lại dặn mấy đứa con trai nhà mình không được gây ầm ĩ, rồi mới lái xe đi làm.

Hòa Khoan đã tới trước, còn đang cùng một số người bàn bạc chuyện khu đất định mua kia, khi Trang Châu thấy bên cạnh hắn có một nữ nhân trẻ tuổi mặc bộ đồ công sở màu lam nhạt, mặt mày không đổi nhưng có chút cau có. Cô gái này tên Emily, tên tiếng Trung là gì hắn không nhớ, là giám đốc khu vực tại chi nhánh Anh quốc của tập đoàn Trang Thị. Chắc là do lão gia tử nghe được chuyện của Trang Châu nên mới điều người gọi về khiến hắn thêm phiền toái, tựa như sợ hắn rời khỏi Trang thị những ngày sau sẽ không được thoải mái vậy.

Hòa Khoan đã thấy hắn, xa xa vẫy vẫy tay với hắn. Trang Châu nhìn ra được Hòa Khoan đối với cô gái này thực không kiên nhẫn, nhưng hắn theo thói quen đối với bất cứ ai cũng bày ra vẻ tươi cười tiêu chuẩn, cho nên Emily vẫn chưa phát hiện được cô không được chào đón ở đây. Kỳ thật với điều kiện của cô gái này mà nói, coi như một nữ nhân xinh đẹp có tài năng, đáng tiếc sự xuất hiện của cô lúc này lại khiến Hòa Khoan nghĩ rằng cô ta đang muốn giựt tiền trên tay hắn. Trang Châu biết rõ cô gái này là do lão gia tử dù đầu tóc ria mép đã bạc trắng cũng sống chết không chịu nhường địa vị quyền lợi lại cho lớp hậu bối nhà hắn cử tới, vì thế cũng chả còn lòng dạ thưởng thức mỹ nhân.

Emily cười chào hỏi với hắn: “Trang thiếu gia, hôm nay anh tới muộn vậy.”

Trang Châu chống lại biểu tình chế nhạo của Hòa Khoan bên cạnh, ngoài cười nhưng trong không cười cùng bọn họ gật đầu chào hỏi: “Thứ lỗi, buổi sáng dậy có chút muộn, lại tốn thêm chút thời gian chuẩn bị điêm tâm cho bà xã, khiến mọi người đợi lâu.”

Biểu tình Emlily cương cứng một chút, lập tức lại cười tiêu chuẩn: “Trang thiếu thật thích đùa.” Ai mà không biết hôn sự của Trang nhị thiếu gia phải được Trang lão gia tử gật đầu mới được chấp nhận, lão gia tử chưa gật đầu, cho dù là hồ ly tinh thần thông quảng đại cỡ nào cũng đừng hòng bước được chân vào cửa Trang gia.

Trang Châu không để ý tới cô, đi về phía Hòa Khoan, dường như nhớ ra cái gì đó quay lại nói với Emily: “Hôm nay cô không cần đi theo chúng tôi, kế tiếp chúng tôi bàn chuyện làm ăn không tiện có người ngoài ở cùng.”

Emily không ngờ Trang Châu sẽ nói chuyện không chút lưu tình như vậy, hơn nữa còn nói thẳng ngay trước mặt một đống người, sắc mặt nhất thời có chút khó coi: “Trang thiếu, là lão gia tử kêu tôi…”

Trang Châu không thèm để ý nói: “Cô trở về nói với ông, là tôi và Hòa Khoan, chỉ hai người chúng tôi hợp tác làm ăn, không phải hợp tác làm ăn giữa Hòa gia và Trang gia. Không đủ tài chính tự chúng tôi sẽ nghĩ

cách."

Emily cảm thấy tìm được vấn đề tiếp cận, vội vàng nói: "Vấn đề tài chính…"

"Tôi đã nói, vấn đề tài chính tự chúng tôi sẽ nghĩ cách." Trang Châu nhìn cô, vẻ mặt lạnh nhạt: "Cô về nói với ông, nếu mối làm ăn này vì ông mà khiến chúng tôi thất bại, tôi liền triệt để buông bỏ kế hoạch gây dựng sự nghiệp ở đây, trực tiếp cùng vợ tôi ra nước ngoài định cư, cả đời này không bao giờ trở về nữa. Cô giúp tôi hỏi ông một câu, có phải ông muốn bức tôi tới bước này mới có thể hết hy vọng?"

Emily vội nói: "Trang thiếu, anh hiểu lầm lão gia tử rồi."

Trang Châu làm thủ thế ngăn lại: "Chuyện Trang gia chúng tôi không cần người ngoài xen vào giải thích. Cô chỉ cần chuyển lời của tôi lại cho ông nội là được. Còn một câu mong cô không quên: tôi đã rời khỏi Trang thị, ông nội không còn là cấp trên của tôi nữa. Còn về sinh hoạt cá nhân của tôi, thứ lỗi, tôi đã là người trưởng thành, vô luận là cha hay ông nội, đều không có quyền hỏi tới."

Emily muốn nói lại bị Trang Châu một lần nữa ngăn lại, thần sắc Trang Châu thực rõ ràng thể hiện ý tứ cảnh cáo: "Nhờ cô chuyển nguyên văn, đừng tự cho mình thông minh mà bóp méo tìm từ."

Emily chưa từ bỏ ý định khuyên nhủ: "Lão gia tử cũng vì muốn suy nghĩ cho Trang thiếu…"

Trang Châu nhìn cô, bỗng nhiên bật cười: "Trên ngọn núi gần đây có một loại chuột rất béo, nghe nói ăn thịt giống chuột này chẳng những có thể dưỡng nhan mà còn có thể thúc đẩy vòng một nở nang. Lát nữa nhất định tôi sẽ nhờ người bắt mấy con cho cô nếm thử."

Sắc mặt Emily trắng bạch: "Ch…chuột?!"

"Tôi nghĩ cô nhất định sẽ không từ chối, bởi vì tôi cũng đang vì cô mà suy nghĩ." Trang Châu nhấn mạnh mấy chữ cuối cùng, nụ cười trên mặt lại càng tỏ ra hòa ái hơn: "Tôi nghe ý tứ trong lời cô cảm thấy cô là một người đặc biệt nguyện ý lĩnh hội ý tốt của người khác. Thật sự là… thấu tình đạt lý."

Hòa Khoan không nhẫn tâm nhìn mỹ nữ bị hắn chọc ghẹo, liền lôi kéo hắn đi về phía trước, vừa đi vừa thấp giọng oán giận: "Mày rảnh rỗi thì tìm lão gia tử nhà mày oán giận đi, khó xử một cô gái thì có ý nghĩa gì."

"Diêm vương gặp tiểu quỷ cũng khó đi." Trang Châu căm giận: "Đám tay chân của ông đều rất khó chơi. Mày nói xem, khi ba tao tới tìm ông nói chuyện, ông còn ra vẻ rộng lượng, tỏ vẻ không quan tâm tới tao; quay đầu lại lén lút giở trò quỷ, còn cử một nữ nhân mỗi ngày đều ăn diện lòe loẹt tới đây, mày nói xem ông có ý đồ gì. Thật là, càng già càng đáng ghét."

Hòa Khoan cười nói: "Chắc là ông mày già rồi nên nhàm chán quá chăng, người già mà, con cháu đều bận rộn chuyện của chúng nó, lão nhân gia không tự tìm niềm vui cho mình thì biết trải qua mỗi ngày thế nào? Aiz, mày nói xem, ông nội mày có sai người tới tìm vị kia nhà mày phiền toái không?"

"Hẳn sẽ không đâu." Trang Châu nghĩ nghĩ: "Ông không thèm để mắt tới loại thủ đoạn này. Ông cảm thấy chỉ cần đè lại con cháu nhà mình, người ngoài có nhảy nhót cũng không gây nên được sóng gió gì."

"Cũng đúng." Hòa Khoan gật đầu, sầu lo mà nhìn thằng bạn: "Có nên nói cho vị kia nhà mày biết không?"

Trang Châu nhảy cẫng lên: "Nếu em ấy biết, có khi em ấy lại đá tao lần nữa!"

Hòa Khoan nhất thời cười phun.

Trang Châu đập thằng bạn một cái thở dài: "Nếu lần này cô ta còn chưa chịu rút lui, buổi trưa đi ăn cơm rồi chúng ta tính tiếp."

Hòa Khoan cười an ủi hắn: "Vừa lúc nhậu cùng tao luôn." Nói xong hắn trộm liếc về sau nhìn một cái, Emily đang tựa vào cửa xe ô tô gọi điện thoại, lông mày nhíu chặt, vẻ mặt mang vài phần ủy khuất.

Hòa Khoan lắc đầu, tâm nói sao lại có người cố chấp như vậy cơ chứ? Người ta đều đã tỏ rõ thái độ, mà cô ta vẫn còn nghĩ rằng chỉ cần cô ta ra mặt, cho dù có là Transformers cũng phải quỳ gối dưới chân cô ta là sao? Trang lão gia tử có thể tìm được người như vậy đấu với cháu trai mình, cũng coi như nhọc lòng…

Quả nhiên khi Trang Châu và Hòa Khoan chuyển động một vòng trở về, Emily vẫn còn ở bãi đỗ xe chờ bọn họ, thấy bọn họ đi tới, từ xa đã lộ ra khuôn mặt tươi cười.

Trang Châu lặng lẽ hỏi Hòa Khoan: "Có phải tao biểu đạt còn chưa đủ rõ ràng không?"

"Không phải." Hòa Khoan đồng tình nói: "Cô ta căn bản đã dựng lên tấm chắn cản lại tất cả tín hiệu cự tuyệt từ mày. Tin tao đi, mày có nói cái gì cô ta cũng không nghe vào tai đâu, cho dù có cũng bị cô ta tự động loại bỏ. Hơn nữa mày càng đả kích, cô ta càng sục sôi ý chí chiến đấu. Rốt cuộc lão gia tử nhà mày tìm được ở đâu một vị khó chơi dữ vậy?"

Trang Châu cười khổ: "Cha cô ta trước đây từng làm trợ lý cho ông, có một thời gian thường xuyên ra vào nhà tao. Sau đó cô ta xuất ngoại làm việc ở chi nhánh bên Anh, tháng trước mới được ông tao triệu hồi về."

"Lão gia tử cảm thấy loại hình này có thể câu dẫn được mày à?"

"Chắc thế đi." Trang Châu cảm thấy đau đầu: "Ngay từ đầu tao đã cảm thấy ông nội muốn xen vào cuộc làm ăn giữa chúng ta, hiện tại thoạt nhìn không giống vậy. Mày nói xem, ông tao gây sức ép như vậy, sẽ không phải vì muốn quấy rối tách tao và Đông Chí ra đấy chứ?"

"Tao thấy giống lắm." Hòa Khoan mãnh liệt gật đầu: "Ông mày vẫn luôn muốn giao Trang thị lại cho mày, sao có thể coi trọng cuộc tiểu mua bán giữa chúng ta? Khẳng định có nguyên nhân khác."

"Vậy phải làm sao bây giờ?" Trang Châu phát sầu, hắn thật sự chưa từng gặp loại người nào đeo bám chặt như keo con voi thế này. Trước kia, mỗi khi hắn trừng mắt một cái đã khiến cô ta bụm mặt khóc chạy, không hề giống bộ dạng bất khuất như bây giờ.

Hòa Khoan sờ sờ cằm nghĩ nghĩ: "Nếu không mày gọi thầy Lăng nhà mày tới để cô ta nhìn xem, nói không chừng khi thấy cậu ấy, cô ta liền triệt để hết hy vọng."

Trang Châu thực hết nói nổi nhìn thằng bạn: "Tao cũng muốn làm theo lời mày, nhưng lão tử không dám."

Hòa Khoan an ủi hắn: "Hiện tại không còn giống trước kia, mày nghĩ mà xem, hiện giờ bọn mày đều đã ra mắt gia đình hai bên hết rồi, mối quan hệ đã được thành lập rõ ràng, cô gái kia muốn đào góc tường nhà mình, vị kia nhà mày có thể thờ ơ được sao? Hơn nữa, đều nói trên đời này không có bức tường nào không lọt gió, nếu để cậu ấy nghe được tin đồn về mày từ đâu đó, mày càng khó giải thích."

Trang Châu bị thằng bạn nói có chút động tâm.

Hòa Khoan không ngừng thúc đẩy: "Hơn nữa lão gia tử nhà mày không có ý định đối phó Đông Chí, nhưng nữ nhân kia nói không chừng sẽ đi. Thủ đoạn nữ nhân khó lòng phòng bị, đến lúc đó cô ta nói hươu nói vượn một trận, thí dụ như đang mang thai con của mày chẳng hạn, cho dù cả người mày đều là miệng cũng khó lòng giải thích, đó mới thực sự là thê thảm!"

Trang Châu não bổ tình cảnh đó một phen, nhất thời tóc gáy dựng ngược, da gà da vịt thi nhau trồi lên, dứt khoát lấy di động ra ấn số gọi điện cho Đông Chí. Chưa kịp đợi đầu dây bên kia mở miệng liền vội vã cầu cứu: "Vợ ơi, cứu anh…"

92. Chương 92: Nói Đạo Lý

Trong lòng Trang Châu rõ ràng, vô luận bọn họ có vòng vèo thế nào Emily đều sẽ có cách để theo kịp, đơn giản cũng không tìm cớ nữa, cô ta muốn theo thì để cô ta theo đi. Về phần Đông Chí khi thấy cô ta sẽ có phản ứng gì, bản thân Trang Châu thấp thỏm nhưng có một điều thực rõ ràng, nếu hắn có ý định giấu diếm, vạn nhất bị lộ ra, chỉ sợ hậu quả sẽ càng nghiêm trọng hơn.

Địa điểm ăn cơm trưa do Hòa Khoan chọn, hắn vốn định sớm một chút vứt bỏ cái đuôi phiền toái này để về quán của mình. Nhưng nghe nói lát nữa Đông Chí sẽ tới đây, sao có thể bỏ qua được trận náo nhiệt này, nếu không phải sợ Trang Châu thẹn quá hóa giận mà trở mặt với hắn, hắn quả thực muốn gọi cả Hòa Thanh tới cùng hóng chuyện vui một phen.

Ba người gọi xong đồ ăn, Trang Châu lại gọi thêm một bát canh gà, một chén canh tuyết lê ngân nhĩ làm điểm tâm sau khi ăn xong món chính.

Hòa Khoan thấy hắn gọi thêm hai thứ này, trong lòng thập phần tò mò: "Từ khi nào mày thích ăn mấy

món toàn nước với nước này vậy?"

Trang Châu sắc mặt không thay đổi nói: "Mấy ngày nay Đông Chí đều thức đêm, để bồi bổ cho em ấy."

Emily nhẹ nhàng miết khóe miệng, trước khi về nước cô đã biết rõ nhiệm vụ của mình, trong quá trình tiếp xúc cô cũng không thèm che dấu điểm này. Trang Châu trong ấn tượng của cô là một người thực biết xem thời thế, cô cũng không tin khối bánh ngọt lớn như Trang thị anh ta nói bỏ là bỏ, chắc chỉ làm mình làm mẩy với gia đình anh ta mà thôi, tác dụng của cô chính là làm cầu nối trung gian giữa Trang Châu và lão gia tử, chấp nhận cô, đồng nghĩa với thuận lý thành chương cũng sẽ được lão gia tử lượng thứ, lựa chọn nào đối với Trang Châu là có lợi nhất không phải quá rõ ràng sao?! Cho nên trong mắt Emily, việc Trang Châu gây khó dễ đủ kiểu với cô đơn giản chỉ là một loại tư thái không nguyện ý cúi đầu, hoặc là nói muốn biến nó thành lợi thế để tranh thủ lợi ích lớn nhất từ chỗ lão gia tử. Mà kết quả cô chờ đợi tất yếu sẽ xảy ra.

Vấn đề chỉ là sớm hay muộn mà thôi.

Cô luôn nghĩ chắc chắn như vậy, thẳng tới vài giây đồng hồ trôi qua mới kịp phản ứng ý tứ trong lời Trang Châu, anh ta định bồi bổ cho bà xã? Vậy có phải hắn muốn… trong phòng ăn bỗng nhiên an tĩnh một chút.

Emily theo bản năng theo hướng tầm mắt của các vị khách bàn bên cạnh nhìn về phía cửa nhà hàng, một thanh niên mặc một chiếc áo khoác trắng đứng ở cửa nhà hàng nhìn vào bên trong. Người này đôi chân thon dài, đứng ở đó liền có cảm giác như hạc giữa bầy gà, khiến người ta nhìn một lần lại bất giác nhìn thêm lần thứ hai.

Emily cảm thấy người này có chút quen mắt, tựa như đã từng nhìn thấy ở đâu rồi, nhịn không được lại nhìn nhiều thêm một chút. Người thanh niên này có khuôn mặt xinh đẹp anh khí bừng bừng, mặt mày như họa, ánh mắt nhìn quanh lại mang theo chút hương vị không thèm để ý, tựa như không có người khác ở trong này, tâm tư đang phiêu đãng ở một nơi rất xa.

Giây tiếp theo, Emily kinh ngạc mở to hai mắt, cô thấy Trang Châu đứng lên, đi tới chỗ thanh niên xinh đẹp kia, khi thấy Trang Châu lại gần, thanh niên xinh đẹp kia lộ ra một nụ cười nhẹ, hai người thấp giọng trò chuyện với nhau vài câu, rồi thanh niên kia đi theo Trang Châu tới bàn bọn họ.

Hòa Khoan cười chào hỏi: "Thầy Lăng, đã lâu không gặp."

Sắc mặt Emily nhất thời thay đổi. Cô chợt nhớ ra vì sao lại cảm thấy thanh niên này quen mắt, bởi vì khi vừa trở về cô đã được lão gia tử cho xem ảnh chụp của anh ta! Nhưng ảnh chụp từ khá xa, lại là một góc mặt nghiêng, cho nên nhất thời cô không thể nhận ra. Cô cũng không thể nào ngờ được, trong bức ảnh kia anh ta trông khá mờ nhạt, thế nhưng ngoài đời thực lại khiến con người ta không thể nào dời tầm mắt đi được như vậy.

Emily bỗng nhiên cảm thấy cô đã bị lão gia tử lừa gạt. Lão gia tử nói cô không cần để ý tới mấy người loạn thất bát tao, đặt sự chú ý lên người Trang Châu, chỉ cần bắt hắn trở lại như xưa là OK. Mấy ngày nay, cô vẫn luôn cho là thế. Nhưng khi nhìn người nam nhân này dùng một loại phương thức trực tiếp không ai ngờ được mà xuất hiện trước mặt, Emily mới giật mình ý thức được, đây rõ ràng là một đối thủ nguy

hiểm, có anh ta đứng chắn trước mặt, nếu như muốn làm theo lời lão gia tử tranh thủ rời đi lực chú ý của Trang Châu quả thực rất khó khăn.

Emily miễn cưỡng lộ ra một nụ cười gượng, đang cân nhắc tìm từ tự giới thiệu bản thân thì thanh niên xinh đẹp kia quay sang nhìn cô, đôi mắt sáng như lưu ly nhìn cô từ trên xuống dưới đánh giá một phen, ngữ khí đạm mạc cất lời: "Cô chính là tay sai mà Trang gia phái tới muốn cùng tôi đoạt nam nhân đó sao?!"

Hòa Khoan phù một tiếng bật cười, lại vội vàng nhịn xuống, trong lòng tiểu nhân lại sống chết đập bàn rầm rầm cười lăn lộn. Sớm biết Lăng Đông Chí thú vị như vậy, vừa rồi hắn nên gọi điện kêu Hòa Thanh tới đây cùng xem náo nhiệt mới phải.

Emily một hơi tắc nghẹn trong cổ họng, đột nhiên ho khan liên tục, sắc mặt nháy mắt trướng đến đỏ bừng. Từ nhỏ tới lớn cô chưa từng bị người ta không chút lưu tình mà chỉ trích thẳng mặt như vậy đâu, trong lòng tức giận quả thực vô pháp dùng lời để hình dung.

"Anh là anh Lăng phải không? Thứ tôi nói thẳng, giáo dưỡng của anh so với bề ngoài quả thực thật khiến người ta tiếc nuối." Emlily bình tĩnh nhìn Đông Chí, hiện tại cô cảm thấy khuôn mặt này một chút cũng không đẹp, không chỉ không xinh đẹp mà còn vô cùng tà ác. Nào có nam nhân nào lại bất lịch sự với nữ nhân như thế chứ?

Đông Chí ngồi xuống bên cạnh Trang Châu, không chút để ý cười cười: "Cô tới đào góc tường nhà tôi, tôi còn khách khí với cô làm gì? Đầu óc tôi lại không có bệnh. Chẳng lẽ còn phải tới bắt tay, ôm hôn cô, rồi khách khách khí khí cho cô mượn thêm hai cái xẻng mời cô không cần sơ suất mà tiếp tục đào sao?"

Emily: "…Tôi không cho rằng mối quan hệ giữa tôi và anh Lăng là tình địch."

"Đương nhiên không phải." Đông Chí tiếp nhận chén canh Trang Châu đưa tới, khẽ nhấp môi uống một chút, trên mặt toát ra biểu tình vừa lòng: "Còn muốn nữa."

Trang Châu vội vàng múc thêm canh gà cho Đông Chí, hắn cảm thấy gặp được Đông Chí rồi, Emily hẳn sẽ chết tâm. Nhưng trong lòng Đông Chí khẳng định sẽ có chút khó chịu. Trang Châu âm thầm quyết định lát nữa bất luận Đông Chí muốn phát tác thế nào đều để em ấy phát tác đủ mới thôi, không nên vì một ngoại nhân không liên quan mà khiến cho Đông Chí chịu đựng trong lòng không thoải mái.

Về phần người khác có thoải mái hay không, không liên quan tới hắn.

Đông Chí nhìn nhìn Emily, cười nói: "Cô trình gì mà muốn làm tình địch với tôi?"

Ngực Emily phập phồng, cô rốt cục phát hiện khi một người nam nhân căn bản không thèm để ý tới phong độ thục nữ của mình thì loại phong độ thục nữ này chính là chướng ngại vật lớn nhất đối với cô. Cô quyết định điều chỉnh phương thức tác chiến: "Anh Lăng nói vậy chắc cũng biết, Trang lão gia tử đã lập sẵn kế hoạch cho cuộc sống của con cháu mình, trong kế hoạch của ông ấy, người thừa kế không có khả năng lựa chọn bạn đời đồng tính. Người đó sẽ mất đi tư cách người thừa kế."

"Tư cách người thừa kế gì đó, rất hiếm lạ sao?" Đông Chí vẻ mặt mạc danh kì diệu: "Ngoạn ý đó không phải Trang Châu đã từ bỏ rồi sao?" Anh quay đầu sang nhìn Trang Châu, Trang Châu vội vàng gật đầu như gà mổ thóc tỏ vẻ khẳng định chắc chắn, Đông Chí mở tay ra nói: "Cô xem, chúng tôi không hiếm lạ cái đó, không có tư cách người thừa kế ngược lại càng khiến chúng tôi gặp ít phiền toái, càng có nhiều thời gian ở bên nhau, tôi cảm thấy đó là một chuyện vô cùng tốt."

Sắc mặt Emily trở nên trắng bệch, hết trắng lại tái xanh, ngữ khí cũng trở nên hấp tấp: "Anh không thấy suy nghĩ này của anh rất ích kỷ sao? Sao anh biết Trang thiếu không muốn có một gia đình đầy đủ, có con cái…"

Đông Chí không khách khí đánh gãy lời cô: "Làm sao cô biết chúng tôi không phải là một gia đình đầy đủ? Về chuyện con cái, chúng tôi đã có bốn đứa, còn không cần uy sữa bột, không cần đóng bỉm, không cần mời bảo mẫu, chẳng những không khóc nháo mà còn có thể giúp chúng tôi trông nhà, mỗi ngày khi về nhà còn biết mang dép ra cho chúng tôi thay."

Emily nắm chặt khăn ăn ở dưới gầm bàn, liều mạng khắc chế không đem nó ném thẳng vào mặt thanh niên kia.

Hòa Khoan ngồi ở đối diện đã cười tới mức muốn tắt thở, hắn nhìn Trang Châu, trên mặt Trang Châu mang tươi cười, trong mắt tràn đầy sự sủng nịnh, tựa như một chút cũng không để ý Đông Chí đang phun độc về phía người khác. Hòa Khoan bắt đầu cảm thấy đồng tình với vị mỹ nữ kia, hắn vừa rồi hắn nên nhắc nhở cô một câu: không có việc gì cũng đừng nghĩ tới việc cướp đồ của bệnh thần kinh.

Đặc biệt là cướp nam nhân.

Đông Chí uống hai chén canh gà, trong lòng mới cảm thấy thoải mái hơn một chút. Lại nhìn Emily thần sắc cũng hòa ái hơn rất nhiều: "Cô không nên tức giận, nào, để tôi giảng một chút đạo lý cho cô."

Emily tức giận trừng Đông Chí, đây là do ai chọc tức? Ai sẽ cùng loại mặt hàng không tích khẩu đức này tức giận?!

Đông Chí xuất ra tư thế giáo viên nói chuyện với học sinh không thông suốt, bày ra sắc mặt hòa ái mà giảng đạo lý: "Tôi thấy cô từng đi du học nước ngoài, vậy chứng tỏ đầu óc rất thông minh, cho nên tôi giảng cô nhất định sẽ nghe hiểu."

Emily: "…"

Hòa Khoan đem mặt chôn xuống mặt bàn, cười đến hai vai run rẩy, quả thực không dám ngẩng đầu, Trang Châu cảm thấy bộ dạng này của thằng bạn thực đáng khinh, ở dưới gầm bàn hung hăng đạp cho hắn hai cước, cũng không để ý nó đá lại, rõ ràng không thèm để ý tới nó nữa.

Đông Chí nói tiếp: "Thứ nhất, cô muốn theo đuổi chiến thắng, suy nghĩ này tôi có thể lý giải, nhưng cô không thể đi phá hoại hạnh phúc gia đình người khác, đây là vấn đề đạo đức cơ bản. Hai bên cha mẹ chúng

tôi đều đã gặp gỡ lẫn nhau, quan hệ cũng đã được khẳng định, còn thiếu mỗi việc ra nước ngoài lấy giấy chứng nhận kết hôn thôi. Tôi nghĩ chắc cô cũng không muốn đang đi trên đường bị tôi chặn xe lại, sau đó kéo ra ngoài, giữa bàn dân thiên hạ mà lột quần lột áo cho người ta xem, loại chuyện này hiện nay có rất nhiều… Không cần hoài nghi! Loại chuyện này tôi làm được!"

Hòa Khoan vừa mới hòa hoãn một hơi đã lại lần nữa cười lăn cười bò ra bàn.

Emily sắc mặt xanh mét còn chưa kịp mở miệng phản bác, lại bị Đông Chí chặn họng nuốt trở về. Hết cách, Đông Chí là thầy giáo, trừ phi anh không muốn mở miệng chứ nếu không so việc nói nhiều ai có thể hơn được giáo viên?!

"Thứ hai, cho dù có muốn làm tiểu tam thì cũng phải có tình cảm làm trụ cột. Cô và Trang Châu có tư tình gì sao? Không có đi. Tôi biết chắc là không có khả năng. Cô nhìn hai chúng ta đi, tuy rằng một nam một nữ nhưng đứng chung một chỗ thì số người nhìn tôi chắc chắn nhiều hơn cô. Ít nhất từ bề ngoài mà nói, cô so với tôi không chiếm ưu thế. Đúng rồi, lương một năm của cô là bao nhiêu?"

Trong mắt Emily toát ra thần sắc hiểu rõ, lãnh mặt báo một con số.

Đông Chí gật gù: "Không ít, cũng gần bằng giá một bức tranh của tôi."

Emily: "…"

Được rồi, cô tựa hồ đã từng nghe nói, nam nhân Trang Châu yêu là họa sĩ. Nhưng cô thật sự không ngờ rằng thời buổi này họa sĩ cũng thổ hào như vậy.

Đông Chí lời nói thấm thía khai đạo: "Dù có trưởng bối của Trang Châu ủng hộ thì cô có muốn làm tiểu tam cũng không được đâu. Thật đó, bây giờ là thời đại mới rồi, luật hôn nhân gia đình cô đã đọc chưa? Hai người muốn sống cùng nhau phải có tình cảm làm trụ cột mới được."

Emily dùng ánh mắt chán ghét không nói nên lời nhìn Đông Chí: "Bất luận thời đại nào cũng vậy, hôn nhân cũng cần phải môn đăng hộ đối."

Đông Chí trong mắt toát ra thần sắc đồng tình: "Vậy càng không phải chuyện của cô rồi. Nếu muốn nói tới môn đăng hộ đối, thì anh ấy hẳn phải nên kết hôn với con gái của tập đoàn tài chính nào đó đi. Cô và anh ấy đứng chung cũng đâu có môn đăng hộ đối. Chậc, cô còn không bằng cả tôi, ít nhất tôi còn kiếm được nhiều tiền hơn cô, lại càng có danh tiếng hơn cô."

Trong đầu Emily vang lên một tiếng rắc, phong độ thục nữ tốt đẹp bề ngoài triệt để biến mất: "Lăng Đông Chí, tôi thật không ngờ anh đường đường một đại nam nhân còn có thể da mặt dày đến vậy."

Trang Châu biến sắc: "Emily, chú ý ngôn từ của cô."

Đông Chí không thèm để ý: "Trước mặt học sinh, tôi là thầy giáo tài đức song toàn; trước mặt đồng nghiệp bạn bè tôi là người trọng tình trọng nghĩa; trước mặt trưởng bối, tôi là đứa con ngoan hiếu thuận hiểu chuyện; tôi lập chí lấy được một người chồng đầy đủ ba tiêu chuẩn*, mà tôi cũng là một người vợ có khả năng chăm lo cho gia đình, vậy thì tôi có chỗ nào gọi là mặt dày?" (*người chồng đủ ba tiêu chuẩn: cái này tớ cũng không rõ lắm, chắc là có tiền, có tài, có tâm đi)

Emily định cầm cốc nước trước mặt hất qua, lại bị Trang Châu tay mắt lanh lẹ đè lại.

Đông Chí sắc mặt khẽ trùng xuống: "Hôm nay Trang Châu gọi tôi tới đây, một mặt không hy vọng tôi có hiểu lầm gì với anh ấy, về phương diện khác cũng bởi vì anh ấy là một người đàn ông lịch thiệp không muốn tỏ ra bất lịch sự với nữ nhân, cô đừng lợi dụng ưu điểm này của anh ấy mà cố tình tiếp cận. Tiểu thư à, thứ tôi nói thẳng, loại người mặt dày mà cô vừa nhắc là đang tự nói chính mình đi. Vị lão gia tử kia rốt cuộc đã hứa hẹn với cô cái gì? Tiền? Địa vị? hay là đồng ý để Trang Châu lấy cô? Vị trí thiếu phu nhân Trang gia đối với cô mà nói thực sự quan trọng thế sao?"

Lồng ngực Emily phập phồng, trong mắt toát ra hận ý sâu sắc: "Anh thì biết cái gì, khi tôi quen biết Trang Châu, còn không biết anh núp ở chỗ nào bú sữa mẹ đâu."

"Hóa ra còn có uẩn khúc sâu xa như vậy." Đông Chí hiểu rõ gật đầu, lập tức lại lắc đầu: "Đáng tiếc, chuyện tình cảm cho tới bây giờ đều không liên quan gì tới vấn đề thời gian."

Emily xoay mặt sang một bên, đôi mắt hơi ửng đỏ.

Không khí trên bàn ăn đột nhiên trở nên trầm mặc, Hòa Khoan cũng không cười nữa, chỉ là vẻ mặt có chút mơ hồ, không hiểu sao sắc mặt mấy người kia đột nhiên đều không đúng.

Trang Châu cầm tay Đông Chí, sự tình phát triển có chút vượt quá dự định của hắn. Hắn vốn chỉ muốn giới thiệu Đông Chí với Emily sau đó nói rõ với cô ấy là hắn đã có người yêu, không ngờ Đông Chí vừa lên đài khí tràng toàn bộ khai hỏa, câu nào câu nấy đều mang theo gai nhọn. Tuy rằng em ấy thoạt nhìn khó chịu tới cực điểm nhưng em ấy phản ứng như thế đối với Trang Châu mà nói là một cái kinh hỉ thật lớn.

"Emily," Trang Châu do dự một chút, giải thích: "Vô luận là anh hay Đông Chí đều không có ý muốn nhục mạ em. Anh chỉ muốn giới thiệu người yêu của mình cho em biết, anh muốn thông qua em nói lại cho ông nội anh rằng tình cảm của bọn anh phi thường tốt, vô luận là anh hay em ấy, đều không phải người dễ dàng thay lòng đổi dạ. Còn em, em thực thông minh, cũng có năng lực, đừng để ông nội anh lừa gạt, ngốc hồ hồ bị ông sai khiến. Thật đấy, em đáng giá tìm được người tốt hơn."

Emily lau nước mắt, không nói một lời cầm túi xách xoay người rời đi. Khi tới cửa nhà hàng lại chợt dừng bước, nghĩ nghĩ quay trở về, đứng cạnh bàn ăn nhìn Đông Chí nói: "Tôi chưa từng gặp ai không có phong độ nam nhân như anh, anh vẫn luôn khiến người ta chán ghét như vậy sao?"

Đông Chí nở nụ cười: "Cho tới bây giờ tôi cũng chưa từng muốn người đáng ghét phải thích mình. Hảo cảm của địch nhân đối với tôi mà nói một chút cũng không đáng giá. Hơn nữa cô vì muốn thương tổn tôi nên mới xuất hiện, tôi chán ghét cô không phải rất bình thường sao?"

Emily thật tâm nói, cuối cùng cô cảm thấy mình điên rồi mới quay lại cãi nhau với anh ta. Nhưng không xả ra ngoài cô lại không cam lòng.

"Tôi thật sự muốn nhìn xem anh có thể kiêu ngạo tới khi nào, Lăng Đông Chí."

Đông Chí nhìn chằm chằm cô, cặp mắt màu trà ánh lên dương quang ngoài cửa sổ, rực rỡ lóa mắt, khiến người ta không thể nào nhìn thẳng: "Nếu thực tâm thực lòng sống với người mình yêu là kiêu ngạo trong lời cô nói, như vậy thỉnh cô tin tưởng, tôi vẫn sẽ luôn kiêu ngạo."

93. Chương 93: Điều Kiện Của Đông Chí

Trang Châu nhéo nhéo tay Đông Chí: "Em đã ăn no chưa, có muốn ăn thêm chút nữa không?"

Đông Chí vẻ mặt khó chịu nhìn hắn: "Em tức giận tới no bụng rồi."

Hòa Khoan ngồi một bên lặng lẽ gãi gãi mũi, tâm thầm nói: là cậu chọc tức người khác tới no bụng có được không?! Nhưng hắn lại không dám nói ra miệng, rõ ràng Đông Chí hiện giờ đang muốn gây sức ép với Trang Châu, hắn cũng không ngu mà chường mặt ra trước họng súng.

Trang Châu co rúm người giả bộ cô vợ nhỏ: "Em cứ nghĩ chuyện này... dựa theo lời Hòa Khoan thì chính là ông nội anh rảnh rỗi sinh nông nổi, lấy cháu trai ra làm trò tiêu khiển thôi. Hơn nữa, em nhìn anh này, thái độ nhận sai tích cực cỡ nào, còn chưa đợi có người nói bóng nói gió anh đã chủ động nhận tội, một chút cũng không dám tư tàng."

Đông Chí lạnh như băng trừng mắt nhìn hắn: "Anh gọi em tới đây là muốn cho em thấy anh cỡ nào được người hoan nghênh đi?"

"Tuyệt đối không có." Trang Châu nắm chặt tay bà xã, vẻ mặt chính khí giải thích: "Em xem anh giờ đã là người có gia đình có vợ có con, chỉ cần được mình em hoan nghênh như thế là đủ rồi, người khác hoan nghênh chào đón anh hoàn toàn không để ý."

Đông Chí tức giận ngồi im trong chốc lát mới hỏi: "Cô gái kia quen biết anh lâu chưa?"

Trang Châu cảm thấy có chút đau đầu, vì vấn đề này hắn thật sự không thể lảng tránh được: "Cha của Emily vốn là trợ lý làm việc bên cạnh ông nội, cho nên hai nhà quen biết là chuyện bình thường. Nhưng anh đối với cô ấy không có tâm tư gì cả, cho dù anh đối với nữ nhân có thể "cứng" nhưng nhất định không phải cô ta, em nghĩ anh là loại người sẽ ăn cỏ gần hang sao?"

Đông Chí suy nghĩ trong chốc lát, khoanh tay trước ngực, híp mắt hoài nghi nhìn hắn: "Ý anh muốn ám chỉ anh còn có cỏ ở xa hang?"

Trang Châu dở khóc dở cười: “Tuyệt đối không có.”

“Thật sự nó không có, tôi có thể làm chứng!” Hòa Khoan thấy thằng bạn thảm thương quá, nhìn không nổi, khó trách mọi người đều nói những người đang yêu chỉ số thông minh đều là số âm, tựa như hai tên đựa rựa trước mắt này, lăn qua lăn lại toàn nói mấy câu không có ý nghĩa, này chẳng lẽ là các triệu chứng điển hình của căn bệnh yêu đương sao?

Đông Chí nhìn Trang Châu, lại nhìn nhìn Hòa Khoan giả bộ nghiêm trang chững chạc, gật gật đầu: “Được rồi, vấn đề này em không truy cứu nữa. Nhưng trong lòng em vẫn rất khó chịu.”

Lúc này đây, Trang Châu thực thông minh sắc bén nắm bắt được trọng điểm: “Vậy, bà xã thân ái, anh có thể làm gì mới khiến em thoải mái đây? Em cứ nói đi.”

Hòa Khoan dựng thẳng lỗ tai, âm thầm phỏng đoán chẳng lẽ thầy giáo Lăng thoạt nhìn không vướng chút khói lửa nhân gian khi nói chuyện yêu đương cũng đòi hỏi hoa tươi, socola, kim ngân, châu báu gì đó sao…không biết loại mặt hàng thần khí nào mới có thể dỗ cậu ta hồi tâm chuyển ý đây?

Đông Chí nghĩ nghĩ, bắt đầu ra điều kiện: “Hôm nay em muốn ăn chân gà muối của nhà lão Lưu ở phía Nam thành.”

Trang Châu ôn nhu gật đầu: “Được.”

Hòa Khoan: “…”

Đông Chí nói tiếp: “Vừa rồi anh ra ngoài trêu hoa ghẹo nguyệt, cuối tuần thành thành thật thật ngốc ở nhà đi, vừa lúc phải làm giàn mướp… tự mình làm!”

Trang Châu vội vàng gật đầu: “Không thành vấn đề! Một mình anh làm cũng đủ rồi!”

Hòa Khoan: “…”

Đông Chí tiếp tục ra điều kiện: “Ăn xong cơm tối cõng Hắc Đường ra ngoài tiểu khu mua táo. Nhớ rõ: cõng nó đi!”

Trang Châu: “…”

Hòa Khoan: “…”

“Trong vòng một tuần, từ sáng tới tối trước khi đi ngủ phải chống đẩy tại chỗ 200 cái. Hắc Đường và bọn Tiểu Dạng Nhi thay phiên nhau ngồi trên lưng anh!”

Biểu tình Trang Châu nứt ra: "…"

Hòa Khoan: "…."

Đông Chí còn đang định tiếp tục ra điều kiện lại bị Trang Châu tay mắt lanh lẹ bụm miệng lại: "Bà xã, chừa cho anh chút mặt mũi được không? Tuy rằng thằng nhãi Hòa Khoan không phải người ngoài, nhưng mà…"

Đông Chí lúc này mới liếc mắt sang nhìn Hòa Khoan, gắng gượng mà gật đầu: "Vậy trước mắt cứ tạm thế đã. Nếu anh làm không xong em sẽ tiếp tục ra điều kiện!"

Hòa Khoan yên lặng lau mồ hôi lạnh một phen. Hóa ra mỗi khi thầy Lăng nổi bão lại dọa người tới vậy, gì mà chống đẩy tại chỗ, rồi chó mèo còn phải ngồi trên lưng … này còn có thể chống lên được sao?! Hòa Khoan rất đồng tình mà liếc mắt nhìn thằng bạn một cái. Nhưng nhìn thấy vẻ mặt nó bị phạt mà từ nội tâm vẫn toát ra sự sung sướng, Hòa Khoan bỗng nhiên cảm thấy dường như hắn đã hiểu được vì sao Trang Châu lại lựa chọn một người đàn ông như vậy làm bạn đời.

Trang Châu tiếp tục xum xoe bà xã mình: "Buổi chiều có tiết không? Anh đưa em về trường nhé?"

"Không cần." Đông Chí nhìn đồng hồ: "Chiều nay em có tiết ở trường sư phạm, cách đây không xa, em tự mình tới đó là được, hai người các anh bận thì cứ đi đi."

Hòa Khoan khẽ thở phào ra: "Thầy Lăng đi thong thả."

Chờ Trang Châu tiễn chân bà xã xong, Hòa Khoan mới lôi kéo tay áo Trang Châu lặng lẽ phun trào: "Thầy Lăng nhà mày khi nổi bão quả thực siêu cấp lợi hại, người quả thực không thể nhìn tướng mạo."

Trang Châu không vui lòng: "Bà xã tao chỗ nào lợi hại?"

Hòa Khoan: "…Coi như tao chưa nói."

Tiết dạy buổi chiều của Đông Chí là về cấu thành sắc thái trong tranh, trong phòng học như thường lệ chen vào một đống học sinh tới dự thính, sau khi tan tiết còn có một đống nam nữ sinh líu ríu vây quanh anh hỏi này hỏi kia. Hài tử tuổi này đều như vậy, đứa nào cũng có một chút bướng bỉnh, một chút tiểu hoa si, lại có chút ồn ào, nhưng nói tóm lại vẫn thực đáng yêu. Đông Chí cũng không ghét bỏ đám tiểu hài tử choai choai này, có đôi khi anh đối đãi với đám tiểu hài tử này giống như đang đối xử với Hắc Đường vậy.

Trong lớp học, bọn nhỏ thì thoảng phát ra những tiếng xì xào nho nhỏ, Đông Chí theo tầm mắt bọn nhỏ nhìn qua, một thân ảnh cao lớn đang đứng cạnh cửa lớp, lẳng lặng nhìn bục giảng. Thấy Đông Chí nhìn về phía mình, trên gương mặt người kia lộ ra tươi cười chói mắt.

Một nữ sinh hưng phấn kêu lên: “Thầy Lăng, anh ấy là anh trai thầy sao? Hai người trông rất giống nhau.”

Đông Chí cười đáp: “Đúng vậy, là anh trai thầy, đẹp trai không?”

Nhóm nữ sinh mãnh liệt gật đầu: “Rất đẹp trai!”

Đông Chí liền cho bọn nhóc một liều mê dược: “Bài tập tôi giao ai làm tốt nhất tôi sẽ cho người đó số điện thoại của anh ấy.”

Nhóm nữ sinh đồng loạt cười rộ lên.

Đông Chí cất đồ đạc của mình rồi nói lời từ biệt với đám học trò, chạy về phía Thanh Thụ.

Thanh Thụ từ xa nhìn em trai chạy về phía mình, nhịn không được vươn tay kéo vào trong ngực mình, lập tức lại có chút không yên lòng: “Như anh không thành vấn đề gì sao? Học trò của em vẫn đang nhìn em đấy.”

“Không sao đâu.” Đông Chí cười nói: “Bọn họ biết em vẫn còn trẻ mà.”

Thanh Thụ bật cười: “Thật không ngờ Tiểu Ngư lại lợi hại như vậy.”

Đông Chí cười cười, vươn tay cẩn thận khoác tay anh trai.

Ngay chính Đông Chí cũng không tự ý thức được, mỗi khi đối mặt với Thanh Thụ, trong tiềm thức sẽ luôn mang một chút cảm giác cẩn thận dè dặt, tựa như sợ sự xuất hiện của anh chỉ là ảo giác của chính mình, trong nháy mắt người này sẽ biến mất hư không. Thanh Thụ có thể cảm nhận rõ ràng nỗi lo sợ nghi hoặc trong lòng em trai, nhưng anh không biết nên làm thế nào mới có thể đánh mất nỗi bất an đó, chỉ có thể ôm chặt vai Đông Chí, ý đồ muốn dùng ngôn ngữ tứ chi để khẳng định sự tồn tại của mình.

Đông Chí từ nhỏ được người nhà nuông chiều, ông bà Lăng thì khỏi cần nói, Lăng Lập Đông cũng coi anh như trái tim mình mà sủng nịnh chiếu cố nhưng cảm giác đó cùng với Thanh Thụ hoàn toàn bất đồng. Ở trước mặt Lăng Lập Đông, Đông Chí tựa như tiểu bá vương không chút nào cố kỵ, bởi vì vô luận anh có gây ra bao nhiêu rắc rối thế nào, Lăng Lập Đông đều ra mặt giúp anh. Nhưng khi ở cùng với Thanh Thụ, Đông Chí sẽ theo bản năng cảm thấy mình là một đứa nhỏ, sẽ có loại quyến luyến tin cậy phát ra từ trong tâm.

Đây là một loại tâm tính hết sức kỳ quái, nhưng hai người đều không muốn thay đổi.

“Sao hôm nay anh lại rảnh tới đây?” Đông Chí nhìn đồng hồ: “Ra ngoài đi dạo hay về nhà em?”

Thanh Thụ chú ý tới em trai mình coi nơi ở chung với nam nhân kia là "nhà", biểu tình khẽ run sợ một chút, lập tức lại lộ ra biểu tình thoáng cười khổ: "Ra ngoài đi dạo đi, anh có chuyện muốn nói với em."

Đông Chí gật đầu, dẫn Thanh Thụ tới bờ biển.

Sắp tới tháng 5, thời tiết đã dần trở nên ấm áp hơn, nhưng gió biển vẫn mang theo hơi lạnh man mác, hai người đi dọc cầu cảng, Đông Chí đột nhiên hỏi: "Anh, sao bộ tộc chúng ta lại có thể nghe hiểu tiếng động vật nói chuyện?"

Thanh Thụ ngắm nhìn mặt biển xa xa, khẽ nheo mắt lại: "Khi còn bé, anh đã nghe các bô lão trong thôn kể chuyện, họ đều nói chúng ta là hậu đại của Sơn Thần. Anh nghĩ, nói không chừng chuyện này là sự thật."

Đông Chí do dự nhìn Thanh Thụ.

Thanh Thụ xoa xoa đầu em trai: "Cổ đại có những câu chuyện thần thoại kỳ bí, có khả năng không phải nói bừa. Sơn Thần, Sơn Quỷ, hoặc là những tên gọi thần linh khác, nhưng chung quy cũng đều là một, đều sống trong núi cao rừng già, rời xa nơi ở của con người. Em không thấy những câu chuyện như vậy rất có thể là đang nhắc tới bộ tộc của chúng ta sao?"

Đông Chí trầm ngâm không nói.

"Có thể giao tiếp với động vật, thực vật, có lẽ thời cổ đại trước đây từng có người như vậy. Thí dụ như thần Nông, em không thấy chỉ cần dựa vào đầu lưỡi là có thể nếm ra được công hiệu bất đồng của hàng trăm loại thảo dược là chuyện vô pháp tưởng tượng sao?"

Đồng tử Đông Chí khẽ co rụt lại: "Ý anh là…"

"Đúng vậy, anh luôn nghĩ, có thể ông ấy cũng là một người có năng lực đặc thù, có thể nói chuyện với thực vật. Các nhà khoa học không phải luôn nói thực vật cũng có thể phát ra sóng điện não đó sao?"

Đông Chí cảm thấy lời Thanh Thụ nói có chút kỳ lạ, nhưng nghĩ kỹ lại ngay chính bọn họ cũng có thể hiểu ngôn ngữ của động vật, loại năng lực thần kỳ này sao có thể không kỳ lạ?

Thanh Thụ khẽ nhíu mày, con ngươi thâm thúy toát ra thần sắc trầm tư: "Loại năng lực này có lẽ ở thời cổ đại trước đây không có gì đáng ngạc nhiên, nhưng theo phạm vi sinh hoạt của con người không ngừng mở rộng, bộ tộc có năng lực thần bí không ngừng thông hôn với ngoại tộc, loại huyết thống thần bí này dần bị pha loãng vì thế năng lực này cũng dần trở nên yếu đi, cuối cùng hoàn toàn tiêu thất." Thanh Thụ xòe bàn tay ra, làm một cái thủ thế thập phần tiếc nuối: "Cứ như vậy, những câu chuyện chân thật lúc trước chậm rãi trở thành câu chuyện thần thoại truyền kỳ."

"Năng lực của bộ tộc chúng ta sở dĩ nhất đại truyền thừa là bởi vì chúng ta xa lánh thời thế, vẫn luôn ở trong thâm sơn cùng cốc, hơn nữa… rất ít khi cùng ngoại tộc thông hôn."

Đông Chí do dự nhìn hắn: "Cứ như vậy, bộ tộc chúng ta không phải sẽ dần bị thoái hóa sao?"

"Đúng là thế." Trong mắt Thanh Thụ toát ra một tia đau xót: "Anh nhớ khi mình còn bé, kỳ thật người trong thôn chúng ta cũng không nhiều lắm. Cho dù không bị thiên tai địch họa đả kích thì cũng không thể tồn tại được lâu. Có thể qua mấy chục hoặc mấy trăm năm nữa là triệt để diệt sạch."

Ánh mắt Đông Chí có chút mê mang: "Hết thảy số phận đã được định trước…"

Thanh Thụ nhún nhún vai.

Đông Chí có chút khổ sở dựa đầu vào vai anh trai: "Thanh Thụ, trên đời này… chỉ còn lại mấy người chúng ta sao?"

"Anh không biết." ánh mắt Thanh Thụ cũng có chút mờ mịt: "Anh và Đậu Nành vẫn luôn tìm kiếm, chưa từng buông tha hy vọng. Nhưng đôi khi vẫn sẽ cảm thấy hoang mang, cho dù tìm được thì thế nào đây? Hai người, ba người, năm người hay mười người, kỳ thật cũng có khác gì nhau đâu? Chọn lọc tự nhiên mà, Tiểu Ngư, chúng ta đấu không lại ý trời."

Đông Chí trầm mặc hồi lâu, mới chậm rãi lên tiếng: "Anh, người nên tìm chúng ta vẫn sẽ tìm, tìm được thì hỗ trợ giúp đỡ lẫn nhau, trong nhà có hài tử, chúng ta có quỹ chung, tranh thủ cho bọn nhỏ nhận được sự giáo dục tốt nhất, sau khi trưởng thành có thể có cuộc sống tốt đẹp hơn."

Thanh Thụ nháy mắt mấy cái, đáy mắt nổi lên thủy quang mỏng manh.

"Không phải vẫn nói làm hết sức rồi mới nghe thiên mệnh sao." Đông Chí không nhìn biểu tình Thanh Thụ, tiếp tục tự cổ vũ cho cả hai: "Chúng ta còn chưa cố gắng hết sức, thì chưa có tư cách nói chấp nhận số phận."

94. Chương 94: Lời Nói Ác Ý

Cơm chiều hai người chọn một quán thịt nướng mới mở, nơi này cách nhà khách Thanh Thụ đang ở một con phố, cơm nước xong vừa lúc có thể tản bộ đi về.

Sau khi hai người ngồi xuống, Thanh Thụ hỏi Đông Chí: "Không gọi Trang Châu tới sao?"

Đông Chí từ trong lỗ mũi hừ một tiếng: "Tiểu gia khó chịu, hôm nay không muốn thấy anh ta."

Thanh Thụ lắc đầu bật cười, từ một số thói quen của Đông Chí có thể nhìn ra được, đứa nhỏ này lớn lên trong sự sủng ái của những người xung quanh. Phát hiện này vừa khiến anh vui mừng lại vừa có chút xót xa trong lòng. Anh cảm thấy Tiểu Ngư nên được mọi người sủng ái mà vô tư vô lự lớn lên, nhưng sự sủng

ái này không xuất phát từ người thân ruột thịt của cậu ấy, lại khiến anh cảm thấy có chút khổ sở.

Giọng Thanh Thụ bất giác trở nên ôn nhu hơn, tựa như trước mặt anh lúc này là một đứa nhỏ cần được dỗ dành mới có thể vui vẻ trở lại: "Làm sao vậy, cậu ấy chọc giận em à?"

Đông Chí lắc đầu. Anh không am hiểu tố khổ với người khác, hơn nữa còn là một đại nam nhân bị một nữ nhân muốn tới đào góc tường nhà mình chọc tức, anh cũng có chút nói không nên lời. Về lý trí mà nói, Đông Chí rất rõ ràng biết cô gái tên Emily kia là do Trang lão gia tử bày kế mà chủ động bò tới chỗ Trang Châu, bản thân Trang Châu không làm sai cái gì, hơn nữa còn thực chủ động thẳng thắn với mình, một chút cũng không muốn gạt mình. Từ điểm này mà nói, hôm nay hẳn nên biểu dương anh ấy, nhưng vừa nghĩ tới có một ông già chưa từng gặp mặt lén lút ở trong tối đối nghịch với mình, hơn nữa còn muốn giật dây Trang Châu trở về, anh lại cảm thấy trong lòng tràn đầy khó chịu.

Không phải là đang cậy già mà lên mặt sao?

Già thì có gì đặc biệt hơn người? Già thì có thể không nói lý, có thể tùy tiện an bài đời sống riêng tư của người khác, có thể không kiêng nể gì mà khiến người khác thêm phiền sao? Đông Chí nghiến răng nghiến lợi cắn xé miếng thịt ba chỉ, quyết tâm đem phẫn nộ của mình đối với lão già hồ đồ kia hết thảy hóa thành thức ăn, một hơi cắn nuốt!

Thanh Thụ đại khái đoán được đã có chuyện gì đó xảy ra, nhưng Tiểu Ngư đã lớn rồi, không muốn nói thì anh cũng không tiện truy vấn. Đang định tìm đề tài dẫn dắt sang chuyện khác, thì thói quen nghề nghiệp trường kỳ tạo cho anh một thần kinh cảnh giác cao độ, chỉ một ánh mắt xúc động âm thầm rình coi, Thanh Thụ đã nhạy bén phản ứng lại, quay đầu nhìn qua, người nọ còn chưa kịp thu hồi tầm mắt, vừa lúc cùng gã chạm mặt.

Là một nam nhân trẻ tuổi, tướng mạo không đến nỗi chỉ là lông mày khóe mắt mang theo một cỗ hương vị bừa bãi tùy ý, tựa như ai thấy hắn cũng phải tự giác tránh đường.

Thanh Thụ khẽ nhíu mày, nhẹ giọng hỏi Đông Chí: "Sau lưng em, bàn trong góc có một nam nhân vẫn nhìn về phía chúng ta, là người quen của em sao?"

Đông Chí theo phương hướng Thanh Thụ nói thoáng nhìn qua, lập tức văng ra một câu thô tục.

Cái bàn trong góc cách bọn họ không xa là một cái bàn lớn có khoảng mười người đang ngồi cùng nhau, cả bàn toàn trai thanh gái lịch vây quanh vỉ nướng vui vẻ, thoạt nhìn tựa như một cuộc họp mặt cá nhân, nhưng sao lại chọn một quán ăn không chút thu hút nào, liệu có phải do không muốn ai chú ý tới? Nhưng cái tên đang ngồi vị trí chủ tọa kia là một tên đại kiêu ngạo chắc chưa bao giờ biết kín đáo là cái khỉ gì đi?

Đông Chí nghĩ không ra Đồ Thịnh Bắc sao lại chọn một quán ăn bình thường thế này, loại nhà hàng bình dân này cùng với khí chất thổ hào của gã quả thực rất không hài hòa. Anh căm giận thu hồi tầm mắt: "Sao vận khí của lão tử lại kém như vậy chứ? Bà nó chứ, hết người này tới người khác đến làm phiền lão tử?!"

Thanh Thụ nghi hoặc: "Quen?"

Đông Chí đem mối quan hệ sâu xa giữa mình và anh em Đồ gia chọn lọc nói lại một lần, còn nhắc tới đứa em trai phiền toái của gã: "Thằng nhóc kia chính là bị chiều hư rồi, thậm chí còn có chút não tàn, còn thằng anh nó thì mười phần ác bá, ỷ vào bản thân có quyền có thế luôn coi mình như Thiên Vương lão tử. Mẹ nó, thật muốn tìm cơ hội chụp bao tải đánh nhừ tử một trận."

Ánh mắt Thanh Thụ lóe sáng, vô ý thức liếc mắt nhìn về phía bên kia. Ngồi cạnh bàn bọn Đồ Thịnh Bắc là mấy thành phần tri thức trẻ tuổi, trong đó có một cô gái sắp kết hôn đang khoe khoang nhẫn kim cương với đám bạn bè xung quanh, viên kim cương xinh đẹp màu hồng nhạt, to bằng hạt đậu tương, dưới ánh đèn trông có vẻ rực rỡ lóa mắt.

Ở phía sau bọn họ, một đạo nhân ảnh đứng dậy. Thanh Thụ ngẩng đầu liếc nhìn Đồ Thịnh Bắc đang đi về phía bọn họ. Khoảng cách gần, tướng mạo gã coi như anh tuấn, chỉ là thần khí trên mặt thật sự khiến người ta chán ghét. Thanh Thụ nhíu mày, thu hồi tầm mắt, rời sang nhìn Đông Chí đang mở nắp chai rượu: "Em đừng uống nữa, lát nữa còn phải lái xe."

Đông Chí tâm tình không vui, cảm giác bị đè nén đương nhiên muốn tìm rượu giải sầu: "Lát nữa có thể bắt xe về, không sao cả."

Thanh Thụ còn chưa kịp nói chuyện, dư quang khóe mắt liền thoáng nhìn gã nam nhân không được hoan nghênh đang đi tới gần bọn họ, xem ra gã đúng là hướng về phía bọn họ mà tới, Đông Chí cũng thấy nhưng không thèm để ý. Tên này không những không phải bạn anh mà thậm chí ngay cả người quen cũng không phải, nhiều lắm cũng chỉ tính là có nhận thức, hơn nữa còn là người ước gì cả đời này không bao giờ gặp mặt. Vậy cần gì phải tốn hơi để ý tới gã làm gì.

Đồ Thịnh Bắc hiển nhiên không nghĩ như vậy, gã đứng cạnh bàn, hai tay chống lên mặt bàn, mỉm cười nhìn Đông Chí: "Thầy Lăng, đã lâu không gặp."

Đông Chí nhìn gã bằng nửa con mắt, thản nhiên nói: "Hóa ra là Đồ thiếu gia, sao anh lại hạ mình tới loại quán cơm dành cho tiểu dân chúng thế này? Thật sự rất kỳ quái."

Đồ Thịnh Bắc đã có vài phần say xỉn, nhìn Đông Chí mặt cười càng tỏ ra vui vẻ: "Gần đây lỗ tai hay ngứa, vẫn thường nghe người ta nhắc tới thầy giáo Lăng, không ngờ hôm nay lại gặp được người thật, chúng ta đúng là có duyên phận."

Thanh Thụ nhíu mày.

Đông Chí dùng loại giọng điệu phê bình học sinh đáp lại: "Đừng có loạn dùng từ, Đồ thiếu, hai từ duyên phận này không thể dùng như vậy, không phải anh học ngữ văn ở Châu Phi đấy chứ?"

Đồ Thịnh Bắc bật cười: "Cậu là thầy giáo, hay là cậu tìm cơ hội dạy riêng cho tôi đi?"

Đông Chí kinh ngạc nhìn gã, tên này nói chuyện mang theo ngữ khí ngả ngớn, không giống với mấy lần trước chạm mặt. Đông Chí đoán không ra gã đang định đùa giỡn cái gì: "Anh rốt cuộc là có chuyện gì? Không có việc gì thì mời anh đi cho, anh không thấy hai chúng tôi đang ăn hay sao?!"

Đồ Thịnh Bắc tự ý kéo ghế ra ngồi xuống, bấy giờ mới phát hiện bên cạnh còn có một người khác, gã nghiêng đầu nhìn mặt Thanh Thụ, ngây người một chút, xoay trở về nhìn Đông Chí, sau đó lại quay sang nhìn Thanh Thụ, rồi sau đó… Gã nhắm mắt lắc lắc đầu.

Đông Chí: "…"

Thanh Thụ cũng không biết nên khóc hay nên cười: "Tên này chắc uống không ít rồi đi?!"

"Ai biết a," Đông Chí bất đắc dĩ vẫy vẫy tay về đám bạn cùng bàn của gã, ý bảo bọn họ tới mang người đi đi. Một nam một nữ nhanh chóng chạy tới đỡ người, ai ngờ Đồ Thịnh Bắc còn cố bướng bỉnh nán lại, đẩy hai người kia ra, sán lại khoác tay lên vai Đông Chí: "Thầy Lăng, có câu này tôi nghẹn thật lâu muốn hỏi cậu."

Đông Chí hất tay gã ra nhưng không được, sắc mặt nhất thời trầm xuống: "Anh đừng tưởng tôi không dám đánh anh."

Đồ Thịnh Bắc ghé sát tai Đông Chí thấp giọng nở nụ cười: "Cũng đã được vài tháng, người cậu theo đuổi sao rồi?"

Những lời này lập tức giẫm trúng quả mìn trong lòng Đông Chí, anh lập tức nóng nảy đẩy gã ra: "Quản mày phóng thí!"

Đồ Thịnh Bắc bật cười, giống như tán tỉnh mà hướng về phía lỗ tai anh khẽ thổi khí: "Nếu không theo đuổi được, vậy thì… theo đuổi tôi đi, kỳ thật tôi cũng không kém ai."

Đông Chí: "…"

Hôm nay đầu tên này bị kẹp cửa sao?

Thanh Thụ khó chịu đứng dậy, kéo tên kia từ trên vai Đông Chí ra: "Nơi công cộng, thỉnh anh chú ý chừng mực!"

Đồ Thịnh Bắc đứng lên, ngã trái ngã phải mà cho Đông Chí một cái hôn gió, rồi bị hai bằng hữu lôi đi.

Đông Chí cũng triệt để không muốn ăn nữa. Anh cảm thấy hôm nay ra khỏi cửa đã không xem hoàng lịch, hôm nay là một ngày cực kỳ xui xẻo tuyệt đối không nên xuất hành.

“Chúng ta đổi chỗ khác ăn cơm đi.”

Thanh Thụ thu hồi tầm mắt khỏi đám người Đồ Thịnh Bắc bên kia, cười nói: “Cần gì phải đổi, chờ đó, cho em xem náo nhiệt.” Nói xong lấy điện thoại ra ấn một dãy số, nói với đầu dây bên kia: “Cử vài người tới đây, có chút phiền toái.”

Đông Chí không hiểu gì nhìn anh, đang định hỏi lại thấy Thanh Thụ đặt một ngón tay trước môi ra hiệu đừng lên tiếng.

Đông Chí lòng hiếu kì bị khơi dậy: “Anh gọi cho ai vậy?”

“Tả Hạc.” Thanh Thụ cười nói: “Lần này bọn anh tới Tân Hải là vì hợp tác với đội cậu ta. Anh và cậu ta cũng coi như ăn ý, nhờ cậu ta giúp một chút không thành vấn đề.”

“Giúp cái gì?”

Thanh Thụ liếc mắt nhìn về phía Đồ Thịnh Bắc, ý vị sâu xa nở nụ cười: “Tiểu dân chúng như chúng ta có lẽ không có biện pháp đối phó gã, nhưng chỉnh gã một chút thì không thành vấn đề.”

Đầu Đông Chí đầy dấu chấm hỏi, đang định hỏi tiếp lại cảm thấy dưới chân có vật gì lạch bạch lướt qua, cúi đầu nhìn, là hai con chuột xám theo góc tường chạy tới, một trước một sau đứng dưới chân Thanh Thụ. Thanh Thụ lật lật mấy miếng thịt nướng trên vỉ, gắp vài miếng để vào đĩa, lẳng lặng đặt dưới chân mình, còn thấp giọng thì thầm cái gì đó với hai con chuột.

Đông Chí: “…”

Thanh Thụ ngồi thẳng, cười nói với anh: “Nhờ người hỗ trợ vẫn nên cảm tạ một chút.”

Đông Chí ân ẩn đoán được Thanh Thụ đang muốn chỉnh Đồ Thịnh Bắc nhưng cụ thể chỉnh như thế nào anh một chút cũng đoán không ra, trong lòng tò mò không chịu nổi, chợt nghe nhóm nữ nhân phía sau kêu lên.

“Vừa rồi còn ở đây mà…tớ tháo ra rồi để ở đây…” một cô gái tóc xoăn nhảy dựng lên, thần sắc lo âu, quả thực như muốn khóc lên: “Tớ chỉ muốn xem một chút rồi sẽ trả lại cho chị Na Na…”

Mấy cô gái cùng bàn cũng lộ ra thần sắc bối rối, cô gái tên Na Na chính là người đã khoe chiếc nhẫn kim cương cho mấy người còn lại, chắc do tuổi lớn hơn mấy cô gái kia nên sắc mặt cô so với mấy người kia âm trầm hơn một chút, vừa vỗ lưng cô gái đang hoang mang rối loạn hét ầm lên kia vừa an ủi nói: “Không sao, chúng ta đều còn ở đây, nhẫn khẳng định không thể vô duyên vô cớ biến mất, tìm hết dưới gầm bàn, dưới giấy ăn xem, không được bỏ qua chỗ nào, đừng khóc…”

Cô gái ngồi bên cạnh Na Na cầm di động muốn báo cảnh sát, Na Na đại khái không muốn khiến mọi chuyện bị xé lớn, nhưng mấy cô gái bên cạnh đều nói nhẫn cưới quý giá như vậy, không thấy đương nhiên phải báo cảnh sát, cũng thuận tiện rửa sạch hiềm nghi cho nhau. Vạn nhất bị kẻ xấu lấy đi, bọn họ về sau sao có thể chơi cùng Na Na được nữa.

Đông Chí ngốc hồ hồ nhìn tình cảnh hỗn loạn này, xoay mặt lại liền thấy vẻ mặt tươi cười của Thanh Thụ, vội vàng lấy chân đá anh một cái: "Không phải là anh làm đấy chứ, anh họ?!"

Thanh Thụ thở dài một tiếng, ý bảo tiếp tục xem náo nhiệt đi.

Cảnh sát tới thực nhanh, mấy cô gái cũng không ngờ cảnh sát lại xuất hiện nhanh như vậy, vội vàng chạy tới líu ríu kể lại tình hình, cảnh sát cũng vội vàng giúp đỡ tìm đồ. Trong đó một viên cảnh sát đứng tuổi hỏi cô gái tóc xoăn đang khóc nức nở: "Mấy cô vẫn luôn ngồi ở đây? Có ai đi ngang qua hay lại gần các cô không? Hoặc là có ai va chạm gì với các cô?"

Cô gái tóc xoăn tựa như bị điện giật, lập tức nhảy dựng lên chỉ vào một góc, bởi vì kích động mà giọng nói có chút thay đổi: "Đồng chí cảnh sát, vừa rồi người này có đi ngang qua bàn chúng tôi, còn tựa vào cạnh bàn chúng tôi, suýt nữa còn đụng đổ chai rượu trên bàn!"

Người cô chỉ chính là Đồ Thịnh Bắc.

Một bàn Đồ Thịnh Bắc cũng không phải dạng lương thiện gì, vừa nghe cô bé kia ám chỉ đều hùng hùng hổ hổ đứng dậy nói lại. Cảnh sát cũng thấy đám người kia không dễ chọc, nhưng người báo án đã cung cấp manh mối cho dù thế nào bọn họ vẫn phải qua đó hỏi một chút.

"Vị tiên sinh này, có phải vừa rồi anh từng chạm vào bàn bọn họ như lời cô gái kia nói không?"

Đồ Thịnh Bắc tùy tiện cười với viên cảnh sát: "Mày muốn hỏi cái gì? Muốn hỏi có phải là tao đã lấy cái nhẫn đểu kia của bọn nó hay không chứ gì?"

Đồng chí cảnh sát bị ngữ khí kích thích này của gã có chút không vui lòng: "Vị tiên sinh này, đề nghị anh phối hợp điều tra, nơi này đã xảy ra án trộm cướp, bất luận là manh mối gì có liên quan chúng tôi đều phải hỏi tới."

Đồ Thịnh Bắc vẻ mặt khinh thường: "Thực cmn thối nát, rốt cuộc bọn mày có muốn giữ miếng cơm không?"

Đồng chí cảnh sát cũng nổi giận: "Bọn tôi đang làm theo trình tự công tác bình thường, đề nghị vị tiên sinh này phối hợp với cảnh sát."

Đồ Thịnh Bắc đối với đám nữ nhân líu ríu rất không kiên nhẫn: "Mày không phải muốn hỏi tao có trộm cái nhẫn đểu của mấy đứa nó sao? Mày xem trên người tao có mấy cái túi áo? Trộm rồi để đâu? Ở đây? ở

đây? Hay ở đây?" Vừa nói, gã vừa moi hết túi áo ra cho mọi người xem.

Đồng chí cảnh sát bị chọc tức tới mặt mày trắng bệch, cậu làm cảnh sát không bao lâu, không tiếp xúc nhiều với nhân sĩ đặc quyền, nhưng vị Đồ Thịnh Bắc này tư thế rõ ràng đang nói cho cậu biết: Đừng đến phiền tao, tao không phải loại người tiểu dân chúng thấp cổ bé họng như mày có thể trêu chọc.

Phàm là thanh niên trẻ tuổi đều có vài phần nóng nảy, cho dù biết rõ người trước mắt không thể chọc vào nhưng giữa nơi công cộng bị trêu ngươi như vậy, cho dù không tức giận thì thái độ cũng trở nên cứng rắn hơn: "Tôi hỏi lại một lần, anh có từng chạm vào cái bàn kia không?!"

Đồ Thịnh Bắc móc hết túi áo ra rồi lại đút tay vào túi quần, vẻ mặt đùa cợt nhìn viên cảnh sát trẻ tuổi: "Không phải muốn hỏi ông đây có ăn trộm không sao? Ông cho mày xem, ông thấy mày đang rất tức giận, mày nhất định không biết mày đã giẫm phải mìn rồi, đồ ngu. Sau này khi mày tới cầu xin tao…" Thân thể gã cứng đờ trong giây lát.

Mọi người trong nhà hàng đều theo phản ứng quỷ dị của gã mà an tĩnh lại.

Đông Chí đã đoán được kết quả, nhưng lòng hiếu kì vẫn không giảm bớt. Anh nhịn không được ghé tới bên tai Thanh Thụ thì thầm hỏi: "Làm thế nào mà… A, là chuột?"

Thanh Thụ xoa xoa đầu em trai, trong mắt lộ ý cười: "Xả giận giùm em."

Đông Chí quay đầu nhìn về phía Đồ Thịnh Bắc, gã vẫn còn cương cứng đứng đó, biểu tình kiêu ngạo trên mặt đã biến thành vẻ không thể tin nổi. Cô gái tóc xoăn nhịn không được, ba bước thành hai tiến lên, một phen kéo tay gã ra khỏi túi quần, một vật nho nhỏ lóe sáng theo động tác rút tay của Đồ Thịnh Bắc rơi ra ngoài, va chạm với sàn gỗ lạch cạch vang lên những tiếng khe khẽ.

Toàn bộ nhà hàng tựa như bị tiếng động này ấn chốt mở, nhất thời ồ lên một trận, đủ loại âm thanh phát ra. Mấy đồng chí cảnh sát cũng có chút há hốc mồm, như thế nào cũng không ngờ tới sự tình sẽ xoay chuyển thành như vậy, vụ án ăn trộm trong nháy mắt liền phá.

Cô gái tóc xoăn nhặt chiếc nhẫn lên giao lại cho Na Na, ủy khuất mà khóc ầm lên, lại được nhóm bạn cùng bàn chạy tới ôm an ủi. Còn cô gái tên Na Na kia bị mất nhẫn giờ lại tìm được, không chút suy nghĩ xông tới cho Đồ Thịnh Bắc một cái bạt tai đau đớn: "Đồ khốn! Lưu manh! Ăn cắp không biết xấu hổ!"

Đông Chí theo bản năng mà che mặt lại, chỉ nghe tiếng "chát" vang dội kia cũng cảm thấy quá đau.

Thanh Thụ bật cười.

Nam nhân ngồi cạnh Đồ Thịnh Bắc vội vàng chạy tới muốn vươn tay ngăn lại cô gái thô bạo, thì cô bạn đang đứng cùng Na Na cũng cầm túi xách xông tới đập cho một trận, người này ngay từ đầu đều không coi đám nữ nhân này vào mắt, căn bản không dự đoán được con gái cũng có lúc bạo lực như thế, kết quả bị ăn

một cái túi xách vào mặt, kêu thảm một tiếng ngã đụng vào cái bàn sau lưng, chén đĩa trên bàn bị hắn va chạm, loảng xoảng rơi xuống đất.

Trong nhà ăn nhất thời loạn thành một đoàn.

95. Chương 95: Lão Già Bướng Bỉnh

Xe Trang Châu còn chưa dừng hẳn, quản gia Thất bá đã chạy tới đón tiếp: "Nhị thiếu gia."

Trang Châu liếc mắt nhìn chiếc xe thể thao màu hồng đang đỗ trong bãi, nhíu mày: "Cô ta tới lúc nào?"

Thất bá nói: "Emily tiểu thư đã tới hơn một tiếng rồi, đang ở trong thư phòng nói chuyện với lão thái gia." Nói xong nhìn trái nhìn phải, đè thấp giọng nói: "Tôi thấy lão thái gia không quá cao hứng."

Trang Châu hừ lạnh một tiếng, tâm nói ông ấy cao hứng mới là lạ.

"Tôi có việc muốn nói chuyện với ông," Trang Châu nói: "Làm phiền ông giúp tôi pha một ấm trà."

Thất ba gật đầu: "Dạ, thiếu gia."

Trang Châu dọc theo đường mòn treo đủ loại lan đi thẳng tới hậu viện. Trang lão gia tử hàng năm mỗi khi từ trại an dưỡng về nhà chính, vẫn luôn ở trong hậu viện. Tiểu viện này vốn là để đãi khách, diện tích cũng không lớn, không hiểu sao lại bị ông nhìn trúng, còn nói ở trong chủ trạch buồn đến phát hoảng.

Trang Châu âm thầm đoán ông là vì không muốn mỗi ngày đi ra đi vào đều nhìn thấy dì An Ny.

Hôn sự lúc trước của Trang Thành Ngôn và Hạ Tuyết Oánh chính là do lão gia tử an bài, lại không dự đoán được hai người họ chẳng những gây nhau huyên náo không chịu nổi, suýt nữa còn liên lụy cả Trang gia, Hạ gia trở mặt thành thù. Đặc biệt là trưởng tôn Trang Mặc nhà bọn họ tự chủ trương đi theo Hạ Tuyết Oánh về Hạ gia, lại còn sửa họ, chuyện này khiến lão gia tử thập phần không thoải mái. Cho nên, mặc dù ông biết rõ Trình An Ny không liên quan gì tới chuyện ly hôn của Trang Thành Ngôn và Hạ Tuyết Oánh nhưng vẫn đối với đứa con dâu này vẫn không thể nào vừa mắt. Cho dù cô có sinh thêm một đứa cháu trai cho Trang gia cũng không thể thay đổi cái nhìn của ông đối với cô. Đương nhiên, tính cách Trình An Ny vốn phóng khoáng rộng rãi, tình cảm với chồng lại vô cùng tốt, một lão nhân cổ hủ có thích cô hay không, đối với cô mà nói không trọng yếu.

Trang Châu thực buồn bực ông nội sao vẫn không chịu tỉnh ra. Một tay ông an bài hôn sự hai nhà Trang Hạ cuối cùng biến thành hậu quả nặng nề như vậy, giờ đến anh cũng muốn nhúng tay vào là sao?

Trang Châu gõ cửa thư phòng hai cái, không đợi người bên trong mở miệng liền tự ý mở cửa đi vào, quả nhiên Emily đang ngồi bên cạnh ghế salong của ông nội mà thút thít rơi lệ, bộ dạng khổ sở vô cùng ủy khuất.

Trang Châu nhíu nhíu mày, thực không khách khí nói thẳng: "Emily, nếu tôi nhớ không lầm thì cô không phải người Trang gia chúng tôi, muốn tìm người khóc kể, có phải cô đã tìm lầm người rồi không?"

Trên mặt Emily vẫn còn nước mắt, sắc mặt đột nhiên thay đổi, đúng như lời Đông Chí nói, Trang Châu thân sĩ phong độ đối với một cô gái mà nói mức độ công kích vẫn còn rất nhân nhượng. Cô vẫn luôn biết vô luận người khác làm gì, Trang Châu sẽ không biểu đạt đặc biệt trắng trợn hay tỏ ra phản cảm rõ nét, mà chỉ hàm súc nhắc nhở, đó mới là phương thức quen dùng của hắn. Cô thật sự không ngờ Trang Châu sẽ nói chuyện với cô như vậy, ngây người một lúc.

Lão gia tử gõ quải trượng trong tay xuống sàn một cái thật manh: "Ngay trước mặt ta mà còn dám nói vậy, Trang Châu, có phải cháu không để ông nội là ta vào mắt có phải không?"

Trang Châu hỏi lại ông: "Vậy ông có coi cháu là cháu ruột sao? Mỗi ngày đều tính kế cháu, gây khó dễ cho cháu, mối làm ăn của cháu đến lúc này vẫn chưa thành là do ai làm? Trên đời có ông nội như vậy sao?"

Lão gia tử bị hắn làm cho nghẹn họng, mặt trầm xuống, từ lỗ hừ lạnh một tiếng: "Là ta sai con bé đi."

"Cháu biết." Trang Châu ngồi xuống đối diện bọn họ, lòng tràn đầy phiền toái: "Nếu không một cô gái tốt như vậy sao có thể trở nên không giữ mặt mũi như thế chứ?!"

Emily bị lời này chọc tức lại bật khóc lên.

Lão gia tử cả giận nói: "Cháu mắng con bé như vậy chính là không nể mặt ta!"

Trang Châu hỏi lại ông: "Emily không hề có quan hệ huyết thống với ông và cháu, vì một người ngoài như cô ta mà ông đối nghịch cháu, cháu để cho cô ta khi dễ vợ cháu đó mới là điên rồi. Hai người cho rằng cháu khiếp nhược như vậy sao?!"

"Tiểu tử vô liêm sỉ!" Lão gia tử bị hắn nói triệt để kích thích, giơ tay cầm quải trưởng đánh tới, Trang Châu cũng không né tránh, mặc ông nội đánh mình mấy cái.

Trang Châu biết người già đều thích con cháu làm mọi chuyện theo ý mình, nhưng một số việc có thể thuận theo, một số lại không thể. Nếu hắn lộ ra một chút do dự trước mặt ông nội, chuyện này về sau sẽ kéo dài không dứt.

"Cháu sẽ không xin lỗi Emily." Trang Châu chắc như đinh đóng cột nói: "Tuyệt đối không. Bất luận cô ta xuất phát từ mục đích gì mà tới phá hoại hạnh phúc gia đình cháu, loại hành vi này không thể tha thứ. Emily, cô nghe cho kỹ đây, từ nay về sau, tôi và cô không còn một chút quan hệ, tình cảm từ nhỏ lớn lên

cùng nhau gì đó, cô về sau đừng có nhắc lại. Tôi coi như không biết cô."

Emily sợ hãi nhìn hắn, trong mắt tràn đầy không thể tin. Lông mi dài cong vút còn treo nước mắt, thoạt nhìn điềm đạm đáng yêu.

Trang Châu lại không có tâm tư thương hoa tiếc ngọc, hắn đã nhận ra từ chỗ Đông Chí, phong độ thân sĩ chó má gì đó, ngoạn ý kia đối với vài người mà nói căn bản là vô dụng: "Cô nghe cho kỹ đây, tôi mặc kệ cô nghe theo lệnh ai tới đối nghịch với tôi, nếu chuyện này còn xảy ra một lần nữa, tôi sẽ không để cô sống yên ổn ở Tân Hải thị này đâu. Có lẽ ông nội sẽ giúp đỡ cô nhưng cô đừng quên, đối phó với một cô gái độc thân, tôi chỉ cần thuê vài tên lưu manh như vậy là đủ rồi. Cô tốt nhất đừng ép tôi phải dùng thủ đoạn này."

Sắc mặt Emily trở nên trắng bệch, kinh hoảng nhìn về phía Trang lão gia tử.

Lão gia tử vừa định dùng quải trượng đánh Trang Châu tiếp, lại bị hắn đỡ được. Hai ông cháu cứ thế giằng co, ngoài cửa lại truyền tới tiếng gõ cửa nhè nhẹ, Thất bá bưng trà cụ đi tới, tựa như không phát hiện không khí giương cung bạt kiếm ở trong phòng, không một tiếng động rót trà đã pha sẵn cho mấy người ngồi trong phòng, lại không ngẩng đầu lên mà lui ra ngoài.

Trang Châu buông quải trượng của lão gia tử ra, ánh mắt tức giận nhìn ông, thở dài một cái: "Ông nội, cháu không rõ rốt cuộc ông muốn làm gì? Ông không thể giống ông nội các nhà khác vui thú điền viên chăm hoa chăm cỏ sao, cần gì phải cả ngày tính kế đối nghịch cùng con cháu, sao ông cứ ép con cháu trở thành kẻ thù của ông vậy?"

Lão gia tử căm giận nói: "Ta còn không phải vì muốn tốt cho cháu sao?"

Trang Châu cười khổ: "Trước đây ông cũng vì muốn tốt cho ba, cho nên sống chết ép buộc ba lấy mẹ. Cuối cùng ông có thấy như thế là tốt cho ba mẹ cháu không? Như thế rất tốt sao?"

Lão gia tử mất tự nhiên dời tầm mắt: "Còn không phải do chúng nó không hiểu chuyện?"

"Hai người bọn họ không có tình cảm với nhau, ép buộc bọn họ sống cùng một chỗ, có thể tốt được sao? Chẳng những bọn họ thống khổ mà còn liên lụy tới con cái. Ông nội không thấy sao, cháu từ nhỏ không được mẹ yêu thương, không phải vì cháu lớn lên giống ba cháu sao? Cho nên mẹ thấy cháu liền thấy phiền. Cháu rõ ràng có đủ cả cha lẫn mẹ, lại không ai quản lý, tựa như con hoang mà lớn lên, ông cảm thấy như vậy là tốt sao?!" Nói tới câu cuối, mắt Trang Châu đã ửng đỏ.

Lão gia tử trầm mặc.

"Có một khoảng thời gian, cháu cả ngày đều nghĩ xem nên đặt thuốc nổ ở đâu. Cháu muốn cho nổ tung cả tòa nhà này, cháu muốn tất cả người trong cái nhà này đều cmn đi gặp quỷ hết đi, chuyện này ông có biết không?!"

Lão gia tử chấn động.

Trang Châu cười lạnh tiếp tục: "Ông không biết đúng không, mà ông cũng đâu muốn biết, ông chỉ muốn người khác vây xung quanh ông, họ chỉ cần nghe lời ông, ông liền cao hứng. Ông đừng có nói ông vì muốn tốt cho con cho cháu, ông chỉ vì chính ông mà thôi! Thấy kết cục ba mẹ cháu thành như vậy, ông không suy nghĩ chút gì sao?!"

Lão gia tử tức giận dùng quải trượng đánh hắn, Trang Châu cũng mặc kệ, những lời này hắn nghẹn trong lòng cũng một thời gian quá dài rồi, hắn vẫn cảm thấy hắn đã trưởng thành, chuyện này đã không cần để ý tới, nhưng hiện tại nói ra miệng, hắn lại cảm thấy vết sẹo này vô luận thời điểm nào cũng là sẹo, đều sẽ đau.

Không phải vết thương nào cũng sẽ được thời gian chữa khỏi.

"Ông đánh đi!" Trang Châu lau mặt một phen, một bộ lợn chết không sợ nước sôi: "Chỉ cần ông cao hứng, tùy tiện đánh. So với việc bị ông bài bố, lặp lại vết xe đổ của ba mẹ cháu, còn không bằng hôm nay để ông đánh chết luôn đi cho xong. Gọi cả vệ sỹ của ông vào đánh đi, cháu biết ông đánh không nổi nữa."

Quải trượng dừng lại trên vai Trang Châu, lão gia tử tức giận tới hai tay đều run lên: "Hôm nay mày là tới chọc tức tao có phải không?"

"Không phải." Trang Châu thực nghiêm túc lắc đầu: "Cháu chỉ muốn nói thẳng cho ông biết, cuộc sống hiện tại của cháu phi thường tốt, phi thường hạnh phúc."

Lão gia tử ngơ ngẩn, trong mắt toát ra thần sắc không thể tưởng tượng nổi: "Đồ vô liêm sỉ, mày có biết mày đang nói cái gì không?"

"Đương nhiên biết." Trang Châu thực nghiêm túc nhìn ông: "Sau khi sống cùng em ấy, cháu mới phát hiện, đây chính là cảm giác sinh hoạt gia đình đầy thỏa mãn mà từ nhỏ cháu luôn khát vọng. Cháu chưa từng thấy hạnh phúc như vậy. Cho nên, ông nội, cháu không cho phép bất cứ ai tới phá hoại điều đó."

"Bất luận kẻ nào, đều không được!"

Sau khi đuổi đám hậu bối ầm ĩ đi rồi, Trang lão gia tử lững thững đi ra sau phòng, ngồi xuống chiếc xích đu để dưới mái hiên nhà.

Khi Thất bá đưa cơm chiều tới (vì lão gia tử này thật sự chán ghét ngồi cùng một bàn cơm với con trai và con dâu, bởi vậy một ngày ba bữa đều ăn ở trong viện của mình) phát hiện Trang lão gia tử vẫn ngồi trên xích đu đung đưa qua lại, trong tay cầm quải trượng vừa đánh cháu ruột mình một trận, vẻ mặt trầm tư u sầu.

Thất bá khẽ ho khan, nhắc nhở lão gia tử đã tới giờ: "Lão gia, cơm chiều đã đưa tới."

Trang lão gia tử không lên tiếng.

Thất bá không biết lão gia tử đang suy nghĩ chuyện trọng yếu gì, nhưng thấy ông tư thái không yên lòng, Thất bá cũng không dám đứng đó tiếp tục thúc giục.

Nửa giờ sau, Thất bá đứng ở cuối hành lang lặng lẽ ló đầu ra nhìn, lão gia tử vẫn ngây người ngồi trên xích đu.

Thất bá có chút đứng ngồi không yên. Lão gia tử đã gần bảy mươi rồi, bác sỹ đặc biệt dặn dò sinh hoạt phải điều độ, có quy luật, đói quá hoặc no quá đều không được.

Thất bá lại gần ho khan một tiếng, đang định nhắc nhở lão gia tử tới giờ ăn cơm chiều, chợt nghe lão gia tử trong bóng tối thở dài một cái: "Lão Thất, ông gặp đứa nhỏ kia của thằng Hai chưa?"

Thất bá thành thành thật thật gật đầu: "Từng gặp." Lúc trước nghe thấy tam thiếu gia và mẹ cậu ấy nói chuyện điện thoại với nhau, ông cũng hoảng sợ, sau này mỗi khi tới Ngự Cảnh Uyển đều thấy hai người họ vui vẻ hạnh phúc, lại cảm thấy hai nam nhân sống cùng nhau cũng không có gì không tốt. Dù sao nhị thiếu gia so với trước đây đã tươi cười nhiều hơn. Ông cũng không cảm thấy vị Emily tiểu thư mắt cao hơn trán kia có thể khiến nhị thiếu gia nhà bọn họ mỗi ngày đều có thể vui vẻ như vậy.

Lão gia tử tò mò quay đầu nhìn ông: "Ông cảm thấy cậu ta là người thế nào?

Thất bá nghiêm túc nghĩ nghĩ rồi nói: "Thầy Lăng rất lợi hại, tôi nghe tam thiếu gia nói cậu ấy có rất nhiều tác phẩm đươc khen ngợi, báo chí cũng khen cậu ấy là họa sĩ trẻ có tài."

Lão gia tử nhướn mày, không lên tiếng.

Thất bá nói tiếp: "Con người cậu ấy thực hòa khí, cũng thực chăm sóc tam thiếu gia. Khi tam thiếu cùng bạn học phát sinh mâu thuẫn, cậu ấy lo lắng trong nhà sẽ trách cứ tam thiếu, còn cố ý đưa tam thiếu về nhà."

Thất bá tạm dừng một chút, thấy lão gia tử không có ý định mở miệng nói chuyện tiếp, liền tiếp tục chọn lọc kể tiếp. Ông biết những chuyện này trên cơ bản đều là do tam thiếu thường xuyên lải nhải ở nhà, ông nghe câu được câu chăng, cư nhiên cũng biết được không ít chuyện: "Thầy Lăng còn lấy toàn bộ tiền tiết kiệm của mình, chính là do bán tranh có được, thành lập một quỹ khuyến học giúp đỡ trẻ em nghèo đi học. Quỹ từ thiện này hiện đang được phu nhân hỗ trợ quản lý. Phu nhân còn nói tuy số tiền không phải là quá lớn nhưng thầy Lăng tâm địa thiện lương, cho nên phu nhân cũng góp một phần tiền vào trong quỹ."

Lão gia tử ý tứ không rõ khẽ hừ một tiếng.

Thất bá nói tiếp: "Tôi nghe nói gia trưởng hai bên đã gặp mặt nhau, còn từng làm hoạt động gia đình chung, cùng nhau trồng cây hoa ở trong sân nhà nhị thiếu gia. Mấy hôm trước, tôi mang đồ tới nhà nhị

thiếu gia, còn thấy hoa hồng leo nở đầy bờ tường, thật sự phi thường xinh đẹp."

Lão gia tử trầm mặc một khắc, nói với Thất bá: "Tôi muốn gặp đứa nhỏ kia."

96. Chương 96: Hậu Nhân

Khi Trang Châu về tới nhà, còn chưa kịp xuống xe đã sắc bén nhận thấy không khí trong nhà không đúng. Cửa sổ phòng khách đều đóng chặt không nói, còn mơ hồ nghe thấy tiếng miêu miêu cẩu cẩu nhà mình đang kêu gào thảm thiết…

Không cần đoán cũng biết, nhất định là Đông Chí đang tắm rửa cho đám nhóc con trong nhà.

Trang Châu có chút dở khóc dở cười, hắn không hiểu vì sao mỗi khi Đông Chí tâm tình không tốt đều lựa chọn cách này để phát tiết. Nhưng không thể phủ nhận, sau khi phát tiết xong, tâm tình của em ấy rõ ràng đã chuyển biến tốt đẹp hơn. Hắn nên đi vào luôn hay chờ bọn họ nháo ầm ĩ xong mới đi vào đây?

Trang Châu còn đang đứng ngoài cửa âm u đấu tranh tâm lý, chỉ thấy một bóng đen vụt chạy ra từ bên trong, rầm một tiếng đụng phải cửa thủy tinh phòng khách, khiến cánh cửa khẽ rung lên. Trang Châu bị nó làm cho hoảng sợ, hình thể này, cái đầu ngốc ngốc này, trừ cẩu nhi tử của hắn ra còn ai khác, nó là bị ức hiếp tới cùng đường nên muốn đi tự sát sao?!

Trang Châu vội vàng mở cửa thủy tinh phòng khách ra, cúi đầu nhìn ngốc nhi tử nhà mình. Hắc Đường lông toàn thân đều ướt sũng dính bết trên người, vốn là một con cẩu béo mập tròn đô đô, lúc này nhìn lại cư nhiên gầy tong teo. Hắc Đường hướng về phía cha nó lắc lắc cái đuôi, muốn sán lại cầu ôm một cái, lại băn khoăn bản thân ướt sũng, bộ dáng cực kỳ đáng thương.

Đông Chí vẫn đang ở trong nhà vệ sinh tầng một tắm cho lũ mèo, nghe thấy tiếng cửa mở còn tưởng Hắc Đường đang cố gắng mở cửa chuồn đi, gân cổ họng gào lên: "Mày rốt cuộc sợ cái gì chứ, máy sấy chỉ thổi tung lông mày thôi cũng đâu có ăn thịt mày…"

Hắc Đường gâu gâu kêu to hướng cha mình làm nũng: "Cái thứ kia cứ kêu ù ù, hù chết người a!"

Đông Chí chỉ tiếc rèn sắt không thành thép: "Sao lá gan của mày lại nhỏ vậy? Mày có thực sự là chó không đấy, không phải mày là con chuột đấy chứ?"

"Anh mới là chuột!" Hắc Đường càng ủy khuất, Đông Chí tự dưng vừa về đã đè nó ra tắm rửa, sau đó lại đè nó ra sấy lông. Kỳ thật hiện tại thời tiết ấm áp như vậy nó hoàn toàn có thể chạy qua chạy lại rũ rũ lông trong vườn, gió thổi cũng khô, mới không bị cảm đâu!

Đông Chí hừ lạnh: "Tao mới không phải chuột, mày mới là con chuột, con chuột béo lá gan lớn bằng hạt

gạo, cha mày cũng là một con chuột tinh, vừa gian xảo vừa đáng giận…"

Trang Châu nhịn không được lên tiếng: "Đang yên đang lành sao lại mắng anh?"

Từ trong phòng vệ sinh truyền tới một trận náo động, lại lập tức vang lên tiếng Đông Chí thẹn quá hóa giận: "Lén lút vào nhà, anh thật sự là chuột tinh sao?!"

Trang Châu đổi giày, mang theo Hắc Đường cả người đầy nếp nhăn đi tới nhà vệ sinh. Đông Chí chỉ mặc áo phông và quần đùi, đang ấn ba con mèo vào bồn tắm lớn để tắm rửa. Trong bồn tắm chỉ đổ một ít nước, ba con mèo cũng chẳng tỏ ra sợ hãi gì, ngoan ngoãn ngồi im bên trong, Tiểu Dạng Nhi thi thoảng còn dùng móng vuốt đập đập mặt nước cho bắn tung tóe.

Đông Chí thấy Trang Châu tiến vào, hừ một tiếng cũng không thèm để ý tới hắn.

Trang Châu kéo Hắc Đường sang một bên, lấy khăn bông lau người cho nó, rồi chỉnh máy sấy ở mức độ thấp, từng chút từng chút sấy lông cho con trai.

Hơi nước trong phòng tắm cũng không nhiều, nhưng lại tràn ngập mùi sữa tắm hương trà thản nhiên, hai người không ai nói với ai câu gì, nhưng không khí trong phòng tắm lại tràn ngập sự ôn nhu trấn an nhân tâm. Cả ngày nay Trang Châu đều như đang đánh giặc, cho tới bây giờ thần kinh căng thẳng như dây cung bị kéo căng mới chậm rãi trùng xuống, trên mặt bất giác toát ra vài phần mệt mỏi.

Đông Chí liếc mắt nhìn hắn: "Anh làm gì lại mệt thành như vậy?"

Trang Châu lắc đầu không lên tiếng, Đông Chí nghi hoặc liếc hắn mấy cái cũng không truy vấn. Anh nhìn ra Trang Châu có tâm sự, tâm sự này tám chín phần mười là có liên quan tới ông già ăn no rửng mỡ rảnh rỗi sinh nông nổi nhà hắn. Tuy rằng Đông Chí vẫn luôn nói: chuyện trong nhà hắn thì hắn tự giải quyết, nhưng nhìn thấy bộ dạng này của Trang Châu, trong lòng vẫn có chút khổ sở.

Sau khi sấy khô lông cho đám miêu miêu cẩu cẩu, thấy chúng nó như được đại xá chạy ra sân chơi đùa, Đông Chí lúc này mới dựa vào cạnh bồn rửa mặt lười biếng hỏi: "Có tâm sự? không thể nói?"

Trang Châu cúi đầu cầm tay Đông Chí niết niết trong lòng bàn tay mình, tựa như hạ quyết tâm rất lớn mà mở miệng: "Đông Chí, chúng ta di dân đi."

Đông Chí sửng sốt.

Một khi đã mở miệng, những câu nói kế tiếp liền tương đối thông thuận: "Tới Anh hoặc Canada, hoặc bất cứ đâu cũng được, chỉ cần em thích, chúng ta đưa cả tụi nó đi cùng, tìm một chỗ an an tĩnh tĩnh sinh sống, em có thể chuyên tâm sáng tác, chúng ta không cần hao tâm tổn trí ứng phó đám người kỳ kỳ quái quái tới thăm dò hay quấy nhiễu, có thời gian còn có thể cùng nhau đi du lịch."

Đông Chí mặt không đổi sắc lắng nghe, trong mắt lại bất giác trở nên nhu hòa hơn: "Bị ông nội anh kích thích?"

Trang Châu cứng lại một chút, bất đắc dĩ gật đầu: "Anh chỉ có thể cho ông thấy thái độ của anh, nhưng anh không thể dùng thủ đoạn đùa giỡn với ông được. Dù sao ông cũng già rồi, con cháu không nghe lời thì thôi, trái lại còn muốn đối phó ông thì có chút không thể chấp nhận được."

"Cho nên anh lựa chọn đi xa né tránh?"

Trang Châu gật đầu, trong mắt toát ra vẻ xấu hổ: "Anh chỉ có thể nghĩ tới việc di dân, tới chỗ mà bàn tay ông không thể với tới, không tạo được ảnh hưởng."

Đông Chí cười cười: "Thái độ anh né tránh như thế kỳ thật đối với ông cũng là một loại bất hiếu đó."

Trang Châu nhéo nhéo ngón tay vợ, nhẹ giọng thở dài: "Không còn cách nào khác."

"Ai nói?!" Đông Chí rút tay về lại không khách khí mà vỗ vỗ hai má hắn: "Kiên nhẫn chờ đợi nghe có vẻ có chút yếu đuối nhưng cũng coi như không còn cách nào khác. Nếu bỏ đi một cách quyết tuyệt thì về sau thật sự không còn đường cứu vãn. Trang Châu, dù sao anh và ông cùng huyết thống, em nghĩ anh cũng không muốn nháo tới bước này."

Trang Châu gối đầu lên vai Đông Chí, giống như nảy sinh ác độc mà than thở một câu: "Ai cũng đừng hòng bức anh nghe lời."

Đông Chí cọ cọ lên đầu hắn: "Vậy còn em?"

Trang Châu khẽ cắn một hơi trên cần cổ bà xã: "Em nói xem?"

Đông Chí đè lại cái tay bắt đầu trở nên không thành thật: "Vừa rồi em và Thanh Thụ đã ăn cơm ở ngoài rồi, còn anh ăn tối chưa?"

Trang Châu rầu rĩ đáp: "Anh ăn cùng với ba và dì, bọn họ cũng nói không khác em, đều khuyên anh đừng đối nghịch với ông, ba anh còn nói sẽ đi nói chuyện với ông lần nữa."

Đông Chí không lên tiếng, ông nội Trang Châu xuất thân quân nhân, ý chí kiên định chỉ sợ người thường không thể nào sánh bằng, người như vậy càng già càng cố chấp, nữ nhân trong mắt bọn họ không khác gì quân lính, phục tùng mệnh lệnh là tuyệt đối. Muốn bọn họ thay đổi thói quen tư duy hơn nửa đời người, đứng vào vị trí người khác mà suy nghĩ, hay để ý tới suy nghĩ của nữ nhân, ngẫm lại đã cảm thấy không có khả năng.

Đông Chí cũng biết biện pháp Trang Châu nói là phương pháp an ổn nhất, nhưng thật tâm anh không

muốn buông bỏ mọi thói quen vốn có của mình để rời đi. Cha mẹ anh giờ tuổi càng lúc càng lớn, thói quen công tác làm việc bao năm cũng không thể nói bỏ liền bỏ, sau đó lại tới một thế giới lạ lẫm hết thảy phải bắt đầu lại từ đầu. Hơn nữa Thanh Thụ vẫn còn đang tìm kiếm tộc nhân của bọn họ, anh cũng muốn giúp anh ấy một tay.

"Từ từ sẽ tốt thôi," Đông Chí an ủi hắn: "Hai bên gia trưởng chúng ta đều đã chấp thuận, chỉ còn mỗi lão gia tử nhà anh, kỳ thật chúng ta cũng đã thành công phân nửa rồi."

Trang Châu ôm eo bà xã, trong lòng áy náy vô cùng: "Khiến em chịu ủy khuất rồi."

Đông Chí không am hiểu an ủi người khác, đống khinh ngôn tế ngữ trấn an vừa rồi là đã vượt quá giới hạn kiên nhẫn của anh, thấy hắn vẫn còn rót mật vào tai mình không dứt, nhất thời phiền chán: "Biết lão tử bị ủy khuất về sau phải đối xử thật tốt với lão tử, nghe lời lão tử, không được cùng lão tử chít chít oa oa, nghe rõ chưa?!"

Trang Châu bật cười, hắn biết Đông Chí nhà mình không thích vui đùa, trêu chọc hai cái liền tựa như mèo giẫm phải đuôi, lộ ra móng vuốt sắc nhọn ngay lập tức.

"Hôm nay em và Thanh Thụ làm những gì?"

"Đi ăn cơm..." Đông Chí nhớ tới chuyện náo nhiệt trong nhà hàng, nhất thời hưng phấn quá độ: "Tiện thể còn xem Đồ Thịnh Bắc diễn hề."

"Em nói Đồ Thịnh Bắc?" Trang Châu lắp bắp kinh hãi: "Xảy ra chuyện gì?"

Đông Chí kể lại chuyện trong nhà ăn cho hắn, vừa cười vừa nói: "Khi nhẫn được phát hiện, sắc mặt của gã quả thực phấn khích cực kỳ, nếu không phải sợ gã về sau sẽ trả thù, em thực sự muốn chụp lại lưu làm kỷ niệm." Nói tới đây, mới nhớ tới trước khi về nhà phải lên mạng tìm kiếm xem có ai quay video tung lên mạng không. Tuy nói Đồ gia có đội ngũ truyền thông, nhưng việc tìm kiếm các thông tin liên quan tới Đồ Thịnh Bắc, phương diện này hẳn sẽ tốn một chút thời gian.

Đông Chí nói liền làm, đẩy Trang Châu ra vội vã chạy tới thư phòng. Trang Châu không hiểu chuyện gì, chỉ có thể đi theo sau cùng xem. Lúc này cách lúc xảy ra chuyện cũng đã mấy tiếng, Đông Chí mở các diễn đàn nổi danh tìm kiếm một lúc, cũng chỉ moi ra được mấy bức ảnh chụp, các loại video quay lại đều không tìm thấy, cũng không biết có phải Đồ gia đã mó tay vào hay chưa.

Ảnh chụp không rõ lắm, nhưng có thể thấy bộ dạng vẻ mặt suy sụp của Đồ Thịnh Bắc cũng đủ khiến Đông Chí vui vẻ.

Trang Châu xoa xoa đầu Đông Chí, cảm thấy bà xã ngốc nhà mình cũng thực dễ thỏa mãn. Trong mắt hắn, dính phải phiền toái này, đối với Đồ Thịnh Bắc cũng chẳng đáng gì, cảnh sát sẽ không lập hồ sơ, dư luận càng không có lời đồn nào bị tiết lộ ra, nhiều lắm là Đồ Thịnh Bắc bị trưởng bối trong nhà chửi một câu "Không cẩn thận." Nhưng nghĩ tới Đông Chí từng ngậm bồ hòn làm ngọt với anh em nhà đó, Trang

Châu lại cảm thấy có thể hiểu được tâm tình ngây ngô này của em ấy.

Nói đi nói lại, vẫn là do bản thân không đủ mạnh, nếu hắn thật sự cường đại, ai dám khiến người yêu hắn bị ăn mệt.

Trang Châu gắt gao mím chặt môi, cảm thấy trước đây mình dễ dàng đưa thư từ chức, hành động này có chút xúc động. Nhưng ba hắn nói với bên ngoài là để hắn có thời gian nghỉ ngơi, cũng coi như một nước cờ lấy lùi làm tiến.

Trang Châu phục hồi lại tinh thần, Đông Chí đang hầm hầm mà trừng hắn, ngón tay còn đều đặn gõ gõ trên mặt bàn không ngừng: "Vừa rồi em nói anh có nghe thấy không?"

Trang Châu vội vàng cúi đầu thừa nhận sai lầm: "Vừa rồi anh đang mải nghĩ một chuyện trọng yếu, có chút thất thần. Em nói gì? Có thể nhắc lại một lần không?"

Đông Chí nổi sùng: "Mặt đối mặt mà anh còn có thể thất thần?"

"Thật sự là chuyện trọng yếu." Trang Châu kéo Đông Chí từ ghế đứng lên, chính mình ngồi xuống, lại kéo bà xã ngồi lên chân mình: "Hiện tại anh nghiêm túc nghe, em nói lại lần nữa đi."

Đông Chí thở hồng hộc tức giận nói: "Lão tử muốn cùng Đậu Nành sinh hài tử."

Trang Châu ngẩn ra, hoài nghi mình nghe lầm: "Em nói cái gì?!"

"Sinh hài tử!" Đông Chí nhéo lỗ tai hắn gào lên: "Lão tử muốn cùng Đậu Nành sinh một đứa nhỏ thuần huyết thống Sơn Thần!"

"Nghĩ cũng đừng nghĩ!" Trang Châu giận tím mặt: "Em dám bỏ anh đi tìm nữ nhân khác sinh con thử xem!"

Cả ngày nay hắn đã cực kỳ nghẹn khuất, khó khăn về tới nhà mới thấy thoải mái một chút, Đông Chí lại cho hắn một đòn cảnh cáo, Trang Châu lập tức cuồng hóa, ném lại những lời này xong quay đầu bỏ đi, lúc ra tới cửa không biết cố ý hay vô ý mà còn hung tợn đóng sầm cửa một cái.

Bởi vì dùng sức quá độ mà cánh cửa gỗ đập vào khung cửa văng trở lại đập thẳng vào vách tường.

Đông Chí ngốc hồ hồ nhìn cánh cửa gỗ lúc đóng lúc mở lung la lung lay, sau một lúc lâu biểu tình mếu máo, đôi mắt khẽ ửng đỏ.

"Lão tử còn chưa nói xong mà..."

Quay lại mấy tiếng trước, Đông Chí ăn uống no đủ dùng cây tăm gạt gạt lựa lựa tìm dưa Ha-mi trong đĩa hoa quả ăn, Thanh Thụ cầm chén trà tâm sự nặng nề nhìn anh. Đông Chí thấy anh họ mình nhìn chằm chằm nhịn hết nổi, cầm miếng hoa quả trong tay đưa tới: "Anh, ăn hoa quả đi."

Thanh Thụ do dự một chút, tiếp nhận miếng hoa quả.

"Ăn nhiều một chút." Đông Chí tâm nói: đừng có nhìn em nữa.

Thanh Thụ giống như hạ quyết tâm buông đồ trong tay xuống, thần sắc ngưng trọng nhìn Đông Chí: "Đông Chí, em có từng nghĩ sinh một đứa con cho mình chưa?"

Đông Chí đang ăn hoa quả bị sặc một cái, khụ khụ ho khan.

Thanh Thụ cố chấp nhìn Đông Chí: "Anh biết em đã nghe rõ."

Đông Chí ho khan hỏi lại: "Khụ…khụ khụ, sao tự dưng lại nghĩ tới chuyện con cái?"

Thanh Thụ thở dài: "Đậu Nành cũng sắp ba mươi rồi, nữ nhân bộ tộc Sơn Thần sau ba mươi năng lực sinh sản sẽ yếu dần, không dễ thụ thai."

Đông Chí rớt cằm dưới đất: "Thanh… Đậu Nành?"

Mình căn bản còn chưa từng gặp qua cô ấy có được không?!

Đông Chí cảm thấy Thanh Thụ nhất định là điên rồi, anh ấy nói vậy chắc không giống như mình phỏng đoán đâu nhỉ: "Năng lực sinh sản của cô ấy thì có liên quan gì tới em, em còn chưa từng gặp cô ấy…"

Thanh Thụ giữ tay Đông Chí lại vỗ vỗ: "Những gì anh biết về bộ tộc Sơn Thần chỉ có nhiêu đó, nếu như có thể lưu lại hậu nhân, anh cảm thấy…"

Đông Chí kỳ quái nhìn Thanh Thụ: "Anh và Đậu Nành quen biết nhau lâu như vậy, vì sao không tự mình sinh con?"

Thanh Thụ cười khổ: "Hai bọn anh đều xem nhau như anh em ruột…"

Đông Chí hiểu được.

Thanh Thụ cõi lòng đầy hy vọng nhìn Đông Chí: "Hoặc là thụ tinh nhân tạo…"

Đông Chí chậm rãi lắc đầu: “Không được, em làm không được.”

Ánh mắt Thanh Thụ có chút buồn bã: “Không làm được sao…”

“Có lẽ ngày nào đó trong tương lai, em sẽ muốn có một đứa con, nhưng em không muốn đứa bé này là một… một công cụ kéo dài hơi tàn.”

Đây là kết quả Thanh Thụ đã dự liệu trước nhưng vẫn cứ cảm thấy thập phần thất vọng.

“Hơn nữa cho dù em và Đậu Nành có sinh thêm một đứa nhỏ có huyết thống sơn thần rồi thì sao, đến lúc nó trưởng thành thì thế nào? Em đi đâu tìm bạn đời cùng bộ tộc cho nó đây?”

Đông Chí nhìn Thanh Thụ vẫn trầm mặc không nói, chậm rãi nói tiếp: “Quan trọng nhất, em không hy vọng con của em khi trưởng thành lưng phải đeo gánh nặng trầm trọng như vậy. Nếu có một ngày nó thật sự tới với thế giới này, em hy vọng nó có thể có được cuộc sống riêng của chính nó.”

97. Chương 97: Bị Bỏ Rơi?

Trang Châu tức giận.

Đông Chí uể oải phát hiện Trang Châu đang thật nổi giận với mình, cho dù lần trước vì Hạ Mạt mà muốn đá anh ấy, anh ấy cũng không tức giận mà còn mang theo nhóm miêu miêu cẩu cẩu đường xa lặn lội đi tìm. Gặp mặt cũng không có một câu trách cứ, nhưng lúc này, hắn cư nhiên không để ý tới mình!

Tối đó cãi nhau, đêm hắn liền ngủ trên ghế sa lông ngoài phòng khách, Đông Chí cố ý để cửa hắn cũng không vào. Sáng dậy chạy thể dục xong trực tiếp tới nhà vệ sinh trong phòng khách, còn thừa dịp Đông Chí đang đánh răng rửa mặt, vào phòng thay quần áo, chờ tới khi Đông Chí từ buồng vệ sinh đi ra, Trang Châu đã xuống lầu. Đông Chí giả bộ không thèm để ý đi xuống lầu, ông anh dỗi hờn này đã khởi động xe không thèm liếc một cái ra khỏi nhà.

Đông Chí nhìn theo bóng chiếc xe lái đi, vẻ mặt bất mãn cùng con trai hắn mắt to trừng mắt nhỏ.

Hắc Đường đồng tình lắc lắc cái đuôi: “Anh bị bỏ rơi rồi!”

Đông Chí nghiến răng nghiến lợi: “Còn lâu.”

“A!” Hắc Đường ý tứ không rõ kêu lên một tiếng, ngồi tại chỗ cân nhắc một lát lại hỏi Đông Chí: “Anh thật sự sẽ bị cha tôi bỏ rơi sao?”

Đông Chí tràn đầy nóng nảy: "Trước khi tao bị bỏ rơi cũng sẽ đem mày đi bán trước. Liền bán vào quán thịt chó lần trước mày gạt tao đó — nếu mày chờ mong loại tình tiết này phát sinh, tao sẽ khiến cho mộng đẹp của mày thành sự thật. Tao còn bảo chủ quán để lại cho tao một ít thịt về nấu lẩu ăn."

Lông trên lưng Hắc Đường đều dựng đứng, hoảng sợ nhìn anh một khắc, run run lùi về sau hai bước, cụp đuôi chạy biến. Cha nó hiện tại không ở nhà, trong các câu chuyện cổ tích, mẹ kế độc ác đều thừa dịp này mà hại chết nhân vật chính đáng thương, nó một chút cũng không muốn mình biến thành nhân vật chính đáng thương trong các câu chuyện cổ tích.

Hắc Đường chạy được hai bước, lại quay đầu về phía Đông Chí giơ giơ móng vuốt với anh.

Đông Chí: "…"

Được rồi, kỳ thật móng vuốt nó toàn thịt với lông tròn vo một mảng, mấy cái đầu ngón chân cũng không nhìn rõ, Đông Chí vô pháp phỏng đoán nó có đang thật sự dựng thẳng ngón giữa với anh hay không. Nhưng cái động tác đáng khinh này rất hợp với biểu tình căm giận của nó, Đông Chí thế nào cũng cảm thấy trực giác của mình không sai. (Jer: =))) tôi đi chết đây, chó dựng ngón giữa=)))

"Mày chán sống rồi?" Đông Chí xuất ra tư thế như sắp bắt gà nhào về phía nó: "Lão tử không bán mày không được!"

Là một con chó ngốc, Hắc Đường tuy rằng không hiểu dựng thẳng ngón giữa rốt cuộc có ý nghĩa gì nhưng nó thấy trong phim có rất nhiều, nó cũng biết người bị dựng ngón giữa sẽ thập phần tức giận vì thế nó vô sự tự thông lĩnh hội được động tác đả kích người khác này. Quả nhiên, thấy nó khoa tay múa chân như vậy, Đông Chí lập tức liền cuồng hóa.

Hắc Đường chạy trối chết, lúc chạy ra khỏi cửa hông phòng bếp còn không quên gào lên: "Anh ngược đãi tôi! Cha ta mà biết nhất định sẽ bỏ rơi anh, nhất định sẽ!"

Đông Chí nhất thời có loại xúc động muốn ngửa mặt lên trời mà gào thét. Tình cảnh của mình có cần bi thương đến vậy không, bên ngoài có cường địch không nói, nội bộ còn cùng minh hữu bất hòa, bên cạnh còn có đồng đội heo mong chờ mình bị đá ra khỏi cửa…Con cẩu ngốc này có phải vẫn luôn cảm thấy mình bị đá ra khỏi cửa rồi sẽ phi thường vui sướng hay không? Ai tới nói cho tôi biết rốt cuộc là vì cái gì a?!

Ba con mèo thấy không khí nhà mình hôm nay không đúng, đã sớm chạy ra sân chơi. Đông Chí ở trong nhà trống rỗng chuyển động một vòng, trong chốc lát lại sinh hờn dỗi, quyết định ra ngoài tản bộ giải sầu, thuận tiện giải quyết vấn đề bữa sáng của bản thân.

Aiz, bữa sáng dinh dưỡng mỗi ngày không còn người làm cho…

Khó trách đến Hắc Đường cũng cảm thấy mình đã bị bỏ rơi.

Đông Chí đi bộ ra ngoài tiểu khu tìm một nhà hàng để lấp đầy cái bụng đói, sau đó lại lượn một vòng trở về. Hôm nay anh không có tiết, tâm tình lại không tốt, cũng chả muốn tới trường. Tối hôm qua Trang Châu tức giận với anh, tự nhiên sẽ không thực hiện điều kiện buổi tối cõng Hắc Đường ra ngoài mua táo, nên chỉ có thể tự mình đi mua.

Phía sau Ngự Cảnh Uyển, gần hồ có một cửa hàng hoa quả, buổi tối mỗi khi Đông Chí và Trang Châu rảnh rỗi sẽ thường xuyên đi bộ tới đây mua hoa quả, trước kia mua đồ đều là Trang Châu xách về nhà, hiện tại chỉ có một mình anh tội nghiệp xách theo đống hoa quả nặng trịch về nhà. Đông Chí thở dài, cảm thấy cuộc đời mình thật sự bi kịch. Rõ ràng người bị khi dễ là mình, như thế nào đến cuối cùng mình lại trở thành thế bị động thế này?

Cách đó không xa truyền tới tiếng vỗ cánh, lập tức một giọng nói quen thuộc truyền vào lỗ tai anh kêu kên: "Đông Chí, đi dạy à?"

Đông Chí hoảng sợ, ngẩng đầu nhìn, đó chính là con yểng ở kí túc xá trước kia, nó đang đậu trên cành cây ngây ngô cười với anh.

"Sao mày lại bay tới đây?"

Con yểng thu cánh, ngoẹo cổ thở dài một tiếng: "Thời thế thay đổi, một lời khó nói hết."

Đông Chí khóe miệng co rút: "Mày chậm rãi cảm khái, tao còn có việc, đi trước."

Con yểng vội nói: "Này, này, anh chờ chút. Thật vất vả mới gặp được người quen, anh không thấy tâm tình tôi đang rất kích động sao?"

Đông Chí không biết phải làm sao: "Vậy mày nói đi, sao mày lại tới đây?"

Con Yểng nghiêng nghiêng đầu: "Anh muốn nghe chi tiết câu chuyện hay phiên bản ngắn gọn?"

Đông Chí quay đầu bước đi.

"Này này, đừng đi a," con yểng vỗ cánh bay theo: "Không phải tôi đang đùa anh đâu a, chỉ là thấy người quen nên cao hứng quá thôi, nhất thời có chút hí hửng."

Đông Chí tà liếc nó một cái, bỗng nhiên cảm thấy nó cũng thực đáng thương, giống như mình vậy.

Con yểng không khách khí đậu trên vai anh, móng vuốt nho nhỏ bám vào áo anh, Đông Chí thấy ngưa ngứa khẽ né tránh một chút, con yểng lung lay không vững, suýt nữa ngã lăn từ trên vai anh xuống: "Ai nha, anh đứng vững đi, suýt nữa ngã chết tôi rồi. Anh có muốn nghe tôi kể chuyện không đây?"

Đông Chí: "…Mày làm như tao hiếm lạ lắm ấy."

Con Yểng thấy anh muốn vươn tay đẩy đẩy chính mình, cũng không ầm ĩ nữa, thành thành thật thật nói: "Chủ cũ của tôi phải chuyển nhà, trước khi đi đã tặng tôi lại cho thầy giáo của anh ta, trong nhà ông thầy có một bà già ghét bỏ tôi ồn ào, lại đưa tôi cho bạn của bà ta, bạn của bà ta tới nhà một ông già làm khách, ông già kia khen sắc lông tôi đẹp, cuối cùng bà già kia tặng lại cho ông già…"

Hai mắt Đông Chí sắp biến thành hình hương vòng: "Vậy chủ nhân hiện tại của mày là ai?"

"Một ông già." Con yểng đáp: "Tính tình không quá tốt, con cháu cũng không thích ông ấy. Nhưng coi như đối với tôi không tệ, nếu không đi dạo cũng sẽ không đem tôi theo."

Đông Chí buồn bực: "Chủ nhân của mày đâu?"

Con yểng hết nhìn đông tới nhìn tây, dùng một cánh vỗ vỗ lên gáy anh một cánh chỉ: "Chỗ đó!"

Đông Chí đi tới đó vài bước, thấy trên một chiếc ghế đá ven hồ có một lão nhân tóc xám trắng đang ngồi, gương mặt bình tĩnh nhìn mặt hồ lăn tăn gợn sóng như có tâm sự. Đôi lông mày rậm hơi nhăn nhăn, nhìn qua cư nhiên rất có cảm giác uy phong. Đông Chí nghĩ thầm khó trách ông ta lại không có quan hệ tốt với người nhà như vậy, trông hung dữ như thế, có bị M mới có thể thích ông ta.

Con yểng thấy chủ nhân, bỏ lại Đông Chí vỗ cánh bay tới, mang theo vẻ mặt nịnh nọt đứng ở bên chân ông lão. Lão nhân bị nó kinh động, ngẩng đầu nhìn Đông Chí.

Đông Chí bị lão nhân xa lạ nhìn chằm chằm như vậy, không thể cứ không nói gì, liền tươi cười với ông ta: "Chào ông, đây là vật nuôi của ông à, vừa rồi cháu thấy nó bay tới bên kia."

Ông già thực nghiêm túc nhìn Đông Chí, ánh mắt dừng ở túi đồ to tướng trong tay anh, đảo qua đảo lại.

Ông già không thân thiện như vậy thực không đáng yêu. Đông Chí nhún nhún vai, lúc xoay người định đi thì nghe ông ta nói một câu: "Cậu thanh niên này, hoa quả trong túi có thể cho ta một quả không?"

Đông Chí có chút kinh ngạc nhìn ông lão, không phải là ăn xin đấy chứ, ông già này nhìn thế nào cũng không giống ăn xin. Trong lòng nghi hoặc nhưng vẫn thành thành thật thật đưa cái túi qua, ý là ông muốn lấy quả nào thì lấy. Dù sao chỉ là một ít hoa quả thôi, cũng không có gì đáng giá.

Ông lão không chút khách khí, lựa tới lựa lui rồi lấy ra hai quả sơn trà, bóc vỏ đưa cho yểng một quả.

Đông Chí trợn trắng mắt nhìn ông lão, ông ta xin mình là vì muốn cho chim ăn?! Con yểng này khổ tận cam lai, cuối cùng tìm được một chủ nhân thổ hào hay ngụy thổ hào đây?!

Con yểng đắc ý dào dạt ăn luôn cả quả, rồi lại nhả ra dùng móng vuốt cầm quả sơn trà dính đầy nước, nhỏ giọng oán giận: "Loại sơn trà gì thế không biết, một chút cũng không ngọt, vẫn là chuối tiêu ăn ngon hơn." Nói xong còn cõi lòng đầy hy vọng nhìn Đông Chí.

Đông Chí thấy ông già lại bóc vỏ sơn trà, nhịn không được nhắc nhở một câu: "Cháu cảm thấy nó thích ăn chuối tiêu hơn."

Ông già tà liếc mắt nhìn anh một cái, bất động thanh sắc tiếp tục lột vỏ, đưa tới bên miệng con yểng.

Con yểng: "…"

Đông Chí: "…"

Con yểng thực ai oán nhìn quả sơn trà rồi lùi về sau hai bước. Nó đều đã đem ý muốn của mình nói lại cho Đông Chí rồi, sao ông già này còn cố tình cho nó ăn sơn trà tiếp?

Ông già lại liếc mắt nhìn Đông Chí, lúc này trong mắt rõ ràng có chút do dự.

Đông Chí giỏi quan sát lấy chuối tiêu từ trong túi hoa quả ra đưa cho ông lão, con yểng được thỏa mãn nguyện vọng, cao hứng phấn chấn chạy tới, còn không đợi lột vỏ chuối xong đã xông tới mổ ăn.

Khóe miệng ông già lộ ra nếp nhăn khi cười, cũng không ngẩng đầu lên hỏi Đông Chí: "Làm sao cậu biết nó thích ăn chuối?"

Đông Chí xách theo túi hoa quả nửa ngày cũng cảm thấy mệt mỏi, có người nói chuyện với mình liền thuận thế ngồi xuống cạnh ông lão, cười nói: "Là cháu đoán. Dường như cháu có thiên phú thần kỳ có thể hiểu được nhóm động vật."

Ông già lắc đầu: "Còn trẻ mà đã thích mạnh miệng."

"Không phải mạnh miệng." Đông Chí vươn tay vuốt ve lưng con yểng: "Tâm tư động vật phi thường đơn thuần, cho nên cháu có thể từ trong ánh mắt nó nhìn ra được ý tứ chúng nó muốn biểu đạt."

Con yểng ở bên cạnh thực không chút nể mặt mà đâm chọc: "Nhảm nhí!"

Đông Chí: "…"

Ông già lại hỏi: "Vậy cậu nói xem, hiện tại nó đang nghĩ gì?"

Đông Chí cốc đầu con yểng một cái: "Nó cũng giống ông, đều nghĩ cháu đang mạnh miệng."

Ông lão bật cười, nghiêng đầu thật sâu nhìn vào mắt anh.

Đông Chí nghỉ ngơi trong chốc lát, đang định đứng dậy rời đi lại chợt nghe ông lão hỏi: "Cậu sống ở đây?"

Đông Chí biết ý ông ta muốn nói chính là Ngự Cảnh Uyển, gật gật đầu: "Nhà người yêu cháu ở đây, cháu dọn tới ở cùng người đó."

Ánh mắt ông lão trở nên ý vị sâu xa: "Ở trong nhà người yêu, cậu không thấy có áp lực sao? Cậu là nam nhân mà."

Đông Chí tùy tiện nhìn ông lão: "Nếu trong vấn đề kinh tế cháu dựa vào người đó thì chắc cũng có áp lực đi. Nhưng cháu không phải, cháu cũng không phải không có nhà riêng, cũng không phải ham muốn gì ở người đó, vậy thì việc gì phải xấu hổ?"

Ông lão nghe vậy, sửng sốt một chút, ánh mắt có chút thay đổi: "Vậy cha mẹ cậu biết không? Bọn họ tán thành chứ?"

"Biết." Đông Chí gật đầu: "Bọn họ là người thân nhất trên đời này của cháu, vô luận có chuyện gì cháu cũng sẽ không gạt bọn họ. Về phần tán thành hay không, cháu đã trưởng thành rồi, bọn họ cũng hoàn toàn tôn trọng cháu, sẽ không can thiệt vào quyết định của cháu."

Ông lão thì thầm lẩm bẩm: "...Tôn trọng?"

"Đương nhiên là tôn trọng nha." Đông Chí biết mấy người già có đôi khi suy nghĩ thực cố chấp, muốn giải thích rõ hơn một chút: "Nếu bọn họ coi cháu là con nít không có khả năng sắp xếp sinh hoạt của chính mình, bọn họ sẽ khoa tay múa chân thay cháu ra quyết định. Còn nếu bọn họ coi cháu là người lớn, sẽ hoàn toàn tín nhiệm cháu, để cháu tự đi giải quyết chuyện của mình."

Ông lão lung tung gật đầu, ánh mắt có chút phức tạp.

Đông Chí cảm thấy mình đúng là quá nhàm chán cư nhiên cùng một ông lão không quen biết ngồi bên hồ nói chuyện phiếm. Nhưng thời tiết bây giờ rất đẹp, ánh mặt trời ấm áp, ngồi xuống hưởng thụ, anh lại không muốn đứng dậy. Hơn nữa Trang Châu không có ở nhà, anh cũng không muốn về nhà sớm, ngồi thêm một chút cũng không sao.

"Ông, ông cũng ở đây sao?" Đông Chí cảm thấy mỗi lần để người khác mở miệng hỏi cũng không ổn, vì thế thử chủ động khơi mào đề tài.

Ông lão lắc đầu: "Ta ở trại an dưỡng."

Đông Chí nhớ con yểng nói ông lão này có quan hệ không tốt với người trong nhà, khó trách sẽ tới ở trong trại an dưỡng, không khỏi có chút đồng tình. Cho dù sau này ông bà Lăng có già thế nào, anh cũng không để bọn họ tới trại an dưỡng ở, cùng một đám người xa lạ ở cùng một chỗ thì có gì thú vị?

Ông già chắc từ vẻ mặt của Đông Chí nhìn thấu suy nghĩ này của anh, khẽ nhíu nhíu khóe miệng: "Cậu chắc không biết cũng bởi vì cha mẹ cậu vẫn chưa già lắm. Người già rất phiền toái."

Đông Chí đối với cách nói này không cho là đúng: "Ba mẹ cháu dù có già cũng sẽ không phiền toái, bọn họ đều là người thấu tình đạt lý, người già và con trẻ đều thông cảm lẫn nhau, thì sao có thể có phiền toái được?!"

Ánh mắt ông lão có chút ý vị sâu xa: "Thông cảm lẫn nhau? Nhưng hiện tại bọn trẻ đều không biết thông cảm với ý tốt của người già, con ta chính là như thế, cứ thích ở cùng một chỗ với đứa con gái ta chướng mắt, aiz…"

Theo lý thuyết, chuyện nhà người khác không có liên quan gì tới Đông Chí, nhưng chuyện ông lão này nói khiến Đông Chí liên tưởng với chuyện xấu trong nhà Trang Châu, nhịn không được nhíu mày: "Mạo muội hỏi một câu, con trai ông đã thành niên chưa?"

Ông lão bật cười: "Ta đã từng này tuổi rồi, cậu nói con trai ta đã thành niên chưa?"

Đông Chí lại hỏi: "Trí lực của chú ấy thế nào? Đầu óc… có bình thường không?"

Ông lão không vui: "Sao cậu lại hỏi như vậy?"

Đông Chí hỏi lại ông: "Chú ấy đã thành niên, đầu óc lại không có vấn đề, vì sao không thể tự lựa chọn bạn đời cho mình?"

Ông lão không lên tiếng.

Đông Chí đối với ông lão này không còn hảo cảm, trong lòng cũng toát ra ý tứ xa cách thản nhiên: "Ông có ghét ăn món nào không?"

Ông lão không hiểu sao Đông Chí lại đột ngột hỏi vậy, sửng sốt một chút mới nói: "Ta không thích rau cần."

"Nếu người khác cảm thấy rau cần rất ngon, dinh dưỡng đầy đủ, còn đang giảm giá, rất nhiều ưu đãi, cứ ép ông ăn thì sao?"

Ông lão bật cười: "Không thích ăn chính là không thích ăn, có ép ăn cũng nuốt không trôi."

"Không thích ăn liền nuốt không trôi, loại tâm lý này vô pháp vượt qua, chỉ có thể nói mỗi người có một nhu cầu cùng sở thích khác nhau." Đông Chí thản nhiên nhìn ông lão: "Vậy bản thân mình yêu thích và lựa chọn bạn đời như thế nào, cũng là chuyện người khác không thể bức bách."

Ông lão trầm mặc một khắc: "Mồm mép cậu cũng lanh lợi nhỉ."

"Trừ bỏ dùng lí lẽ đả động nhân tâm, cháu cũng không còn biết lấy biện pháp gì để đối phó với những người bức bách cháu." Đông Chí nhìn ông lão, trong mắt toát ra thần sắc ý vị sâu xa: "Kỳ thật cháu thật sự hy vọng những người đó có thể hiểu được một đạo lý đơn giản: lòng người đều là thịt, bức bách và áp lực vĩnh viễn không đổi được chân tâm tôn kính của người khác."

98. Chương 98: Mâu Thuẫn

Đông Chí không rõ vì sao có người lại thích xen vào chuyện riêng của người khác như vậy, chắc là do khống chế dục hoặc là một loại biến thái độc tôn bành trướng, cảm thấy người trong thiên hạ đều là đồ ngốc, chỉ có mình ông ta mới có thể đưa ra lựa chọn chính xác.

Đổi một góc độ khác mà nói, nếu người chịu sự bài bố của ông ta ngay cả năng lực gánh vác sinh hoạt của mình cũng không có vậy làm sao có thể gánh vác được những trọng trách lớn, trong lòng Đông Chí kỳ thật vẫn luôn hoài nghi mạch não của Trang lão gia tử rốt cuộc đã hình thành thế nào, vừa yêu cầu nhóm con cháu phải giống như nhược trí, vô điều kiện phục tùng mệnh lệnh của mình, ngay cả hôn sự cũng phải do ông ta an bài, vừa mong muốn bọn họ ý chí kiên định đầu óc thông minh có thể gách vác chống đỡ được sản nghiệp Trang gia.

Đây không phải là muốn trêu ngươi người khác sao?

Đông Chí xoay người xách theo túi hoa quả bước nhanh tới cổng sau tiểu khu, càng nghĩ càng khó chịu.

Ông lão vẫn còn ngồi bên hồ phơi nắng, chỉ còn mỗi con yểng ngốc đứng bên cạnh ông tự tỉa lông cho mình, thấy xa xa có bóng người đi tới, gào cổ họng: "Đông Chí, đi dạy à?"

Đông Chí: "…"

Đi dạy em gái mày ấy! lão tử là tới lý luận với lão già này!

Đón nhận ánh mắt kinh ngạc của ông lão, Đông Chí thở hồng hộc lần nữa ngồi xuống bên cạnh ông ta: "Vừa rồi cháu còn một câu chưa nói xong."

Ông lão ý bảo anh cứ nói.

“Một nhà không quét, nói cái gì quét cả thiên hạ, ông từng nghe rồi chứ?”

Ông lão gật đầu: “Nghe rồi, thì sao?”

Đông Chí xuất ra sức mạnh giáo dục học sinh cá biệt, tận tình khuyên bảo bắt đầu giảng bài: “Ông nghĩ đi, những lời này ý muốn nói một người có năng lực sẽ biểu hiện rõ trong từng phương diện sinh hoạt cá nhân. Nếu người đó thực sự có tài, như vậy tất yếu sẽ xử lý chuyện cá nhân của mình gọn gàng ngăn nắp.”

Ông lão tỏ vè đương nhiên biết câu nói kia là có ý gì.

Đông Chí không để ý tới ông, tiếp tục nói: “Cho nên ông không thể yêu cầu một người vừa có sự quyết đoán thông minh làm được đại sự vừa ngu ngốc không thể xử lý được chuyện riêng của bản thân. Ông không thấy yêu cầu này đến chính ông cũng không làm được sao, làm gì có ai vừa thông minh, vừa nhược trí?”

Ông lão: “…”

Đông Chí dùng ánh mắt kiểu ‘chỉ số thông minh của ông thực khiến người khác quan ngại’ nhìn ông ta: “Nếu Trang Châu không có mắt chọn người yêu, ông thật sự yên tâm giao sản nghiệp nhà ông cho anh ấy sao?”

Ông lão bật cười: “Cậu đoán ra ta từ khi nào?”

“Kỳ thật cháu chỉ gạt ông thôi.” Đông Chí âm thầm bĩu môi, tâm nói: khó đoán lắm sao? Anh sống ở đây, mỗi ngày đều đi ra đi vào, cho dù anh không biết hết người xung quanh nhưng gặp gỡ qua lại cũng quen mặt. Thình lình xuất hiện một gương mặt xa lạ, cách nói chuyện còn kỳ quái như vậy, có nhắm mắt cũng đoán được.

“Thằng nhóc này, cậu thực thú vị.” Ông lão tinh tế nhìn kỹ Đông Chí, bộ dạng đẹp, lại là người yêu của cháu trai lão, từ nhỏ được sủng nịnh lớn lên, hơn nữa so với những thanh niên cùng tuổi, mặt mày bất giác toát ra một loại thân thiện vi diệu. Loại thân thiện này còn mang theo chút thói quen chơi xấu, bởi vì vô luận là ông bà Lăng hay Lăng Lập Đông vẫn luôn vô điều kiện dung túng anh như vậy.

Đối với Trang gia gia mà nói, loại cảm giác vi diệu này thập phần mới lạ, ông có ba đứa cháu trai, Hạ Mạt không cần nhắc tới, từ khi sinh ra đã giống như nghé con luôn đâm trái đâm phải, với ai cũng đối nghịch giống như cừu nhân. Trang Châu từ nhỏ đã thu mình lại, với ai cũng xa cách, cho dù ông bỏ qua mặt mũi mà tới ôm nó một cái, Trang Châu cũng không chút phản ứng. Còn Trang Lâm lại càng đừng nói tới, bởi vì nó biết ông không thích mẹ nó, vì thế mà luôn tự động né tránh ông, mỗi lần thấy ông tựa như chuột thấy mèo.

Đó cũng là lý do vì sao Emily là con của một thuộc hạ trong nhà lại thân cận với ông như vậy. Con bé chẳng những không sợ ông mà còn coi ông như trưởng bối bình thường trong nhà, có thời gian rảnh sẽ tới tìm ông nói chuyện, có việc cũng xuất ra bộ dạng tiểu bối có vấn đề tới cầu ông giúp đỡ.

Bình thường mà nói, mỗi một người ông có thể không chút lưu tình dùng gậy gộc đánh con trai mình không thương tiếc, nhưng với cháu chắt mà nói cho dù nó có trèo lên người giật ria mép hay làm trò gì đó thì chẳng những người ông còn vui tươi hớn hở ôm hôn nó, mà còn sợ vật nhỏ chơi không cao hứng. Người già mà, trong lòng đều có chút tịch mịch, cho nên sẽ yêu thích hài tử hoạt bát thú vị, càng làm nũng chơi đùa người ông càng thích, nghiêm trang chững chạc ngược lại không thích chút nào.

Nói trắng ra là, Emily khiến Trang lão gia tử thỏa mãn nhu cầu tâm lý của một người ông bình thường cho nên ông mới biết thời biết thế mà đồng ý để cô đi gặp Trang Châu, nếu cô có thể khiến Trang Châu chấp nhận mình, ông Trang cũng thập phần vui vẻ.

Nhưng ông không ngờ Trang Châu lại có phản ứng kịch liệt như vậy, nhớ tới gương mặt đen xì hôm qua lúc nó bỏ đi, ông có chút không yên lòng: "Thằng hai đâu?"

Đông Chí thở dài: "Bị cháu chọc tức bỏ đi rồi."

Ông Trang tâm tình phức tạp, kỳ thật tình cảm hai đứa nó không tốt ông phải thấy cao hứng mới đúng? Hiện tại sao lại không cảm thấy vui vẻ chút nào, dù vậy ông vẫn gắng gượng hỏi thêm một câu: "Vì sao?"

"Cháu nói cháu muốn cùng nữ nhân khác sinh con."

Ông Trang: "…"

Nếu lời này là thật thì ông nên cao hứng hay nên lo lắng thay cho cháu trai mình đây?

Đông Chí thở dài: "Kỳ thật cháu cũng không phải cố ý muốn chọc giận anh ấy, chủ yếu là rất phiền lòng đi. Ông không biết nhà bọn họ có một vị cực phẩm thân thích…" Đông Chí bị chính nước miếng của mình nghẹn sặc một cái, bất tri bất giác kịp phản ứng mục tiêu anh đang kể khổ tựa hồ chính là cực phẩm thân thích – đại Boss kia.

Ông Trang còn chưa hiểu gì: "Cái gì gọi là cực phẩm thân thích?"

Đông Chí trầm mặc nhìn ông Trang trong chốc lát, cuối cùng lành làm gáo vỡ làm muôi nói tiếp: "Chính là kiểu người đặc biệt điêu ngoa, dùng đạo lý bình thường nói chuyện, bọn họ căn bản là nghe không hiểu, còn đặc biệt tự cho mình là trung tâm vũ trụ muốn tất cả phải xoay xung quanh mình."

Ông Trang khóe miệng co rút một cái: "Cậu đang nói ai?"

Đông Chí nhún nhún vai: "Dò số ghế ngồi không phải là thói quen tốt, ông à."

Ông Trang khó chịu: "Những người không thích cậu đều là cực phẩm gì đó?"

"Đúng thế," Đông Chí vẻ mặt vô lại đúng tình hợp lý nhìn ông: "Những người muốn gây khó dễ hay không thích cháu, đối với cháu mà nói đều không phải người tốt. Chẳng lẽ người khác khi dễ mình, cháu còn phải cười với bọn họ, khen bọn họ tốt sao?"

Ông Trang: "…"

Hình như có chỗ nào không đúng đi. Ông già rồi, đầu óc không còn linh mẫn như xưa, nghĩ không ra liền không nghĩ nữa.

"Tựa như cái người tên Hạ Mạt nhà ông ấy, anh ta từng chỉ thẳng vào mặt cháu rồi bảo cháu cút đi, nếu không sẽ xuống tay với bố mẹ cháu. Loại người âm hiểm ti bỉ khốn nạn như thế, cháu mà còn đối tốt với anh ta nhất định là đầu cháu bị lừa đá rồi."

Ông Trang nhíu nhíu mày, Hạ Mạt đã làm ra loại chuyện này? Nhưng âm hiểm ti bỉ khốn nạn gì đó…

Ông Trang nâng mặt: "Thằng nhóc này cậu luôn không tích khẩu đức vậy sao?"

Đông Chí cười lạnh: "So với không tích khẩu đức, thì ông không thấy loại hành vi tiểu nhân vô lại như ỷ thế hiếp người, uy hiếp tính mạng bố mẹ người ta, dùng âm hiểm ti bỉ để hình dung là đã quá rộng lượng nhân từ rồi sao?"

Ông Trang ngồi trên địa vị cao đã lâu, cuộc đời không thích nghe nhất chính là bốn chữ "ỷ thế hiếp người", nhưng ngẫm lại bối cảnh giữa Hạ Mạt và Đông Chí, lại thật sự vô pháp phản bác sự lên án này, vì thế nghẹn khuất trầm mặc.

Đông Chí trong lòng sảng khoái được một chút, anh kỳ thật đang lợi dụng sơ hở, biết ông Trang không có khả năng so đo với một tiểu bối không quyền không thế như anh.

"May mắn anh ta họ Hạ, bằng không đã làm xấu mặt Trang gia các người rồi."

Ông Trang: "…"

Đây là đang an ủi ông sao?!

Ông Trang bắt đầu cảm thấy thằng bé trước mắt này không thể coi khinh, quỷ tâm nhãn nhiều lắm! Ông ngồi ngay ngắn, dùng giọng điệu giải quyết việc chung hỏi Đông Chí: "Cậu tính làm gì?"

"Dạ?" Đông Chí không hiểu ý ông Trang: "Ý ông muốn hỏi về chuyện của cháu và Trang Châu? Không làm gì cả, nếu anh ấy có thể chịu đựng thì tiếp tục, còn không được thì chia tay. Còn có thể làm gì?"

Ông Trang: "…"

"Cháu cũng không thể vì anh ấy mà đẩy bố mẹ cháu vào chỗ nguy hiểm đi?" Đông Chí dùng ánh mắt kiểu 'chỉ số thông minh của ông thực khiến người ta lo ngại' nhìn ông Trang: "Ai mà không biết người có quyền có thế không thể chọc vào? Nhà ông tùy tiện đi ra một người, tiểu dân chúng như cháu cũng chỉ có thể đi đường vòng thôi."

Ông Trang hừ hừ hai tiếng, không cao hứng: "Trang gia chúng ta là loại ỷ thế hiếp người sao?"

"Chẳng lẽ còn không phải?" Đông Chí dùng một loại ánh mắt thực vô tội thực khiếp sợ nhìn ông Trang: "Rõ ràng Hạ Mạt nhà ông đã tới uy hiếp sự an toàn của ba mẹ cháu, ngay cả ông còn phái cả nữ đặc vụ thuộc hạ tới đào góc tường nhà cháu, rõ ràng ông cũng rất mong chờ cháu bị người nhà ông đuổi ra khỏi cửa còn gì…Những cái đó còn không tính thì cái gì mới gọi là ỷ thế hiếp người?"

Ông Trang: "…"

Vẫn có chỗ nào không đúng thì phải. Nhưng thằng bé này mồm mép thật sự lanh lợi, ông căn bản không thể phản bác lại, hoàn toàn không phải đối thủ của nó. Ông Trang ngửa mặt lên trời thở dài, rốt cục hiểu được vì sao Emily lại khóc chạy trở về.

"So với hỏi cháu định làm gì còn không bằng hỏi xem ông muốn làm gì?" Đông Chí nghiêm trang chững chặc nhìn ông: "Hết thảy đều nghe theo ý kiến thủ trưởng đi. Nếu ông đại nhân đại lượng thả cho cháu một con ngựa, cháu liền cùng Trang Châu thành thành thật thật trải qua cuộc sống của hai chúng cháu. Còn nếu ông sống chết không chịu chấp nhận, kiên quyết phải diệt trừ thằng nhóc khiến cháu trai ông phải đi nhầm đường là cháu mới cao hứng được, thì cái này cháu cũng không nhọc ông tự mình động thủ, sau khi nói chuyện với ông xong, cháu liền về nhà thu dọn đồ đạc, xách theo hành lý của cháu, mang theo mèo của cháu, lái xe về nhà ông bà cháu thôi. Cam đoan đời này không bao giờ xuất hiện ở Tân Hải thị nữa. Hiện tại cháu chờ ông lên tiếng."

Ông Trang thực đau đản nhìn Đông Chí, thằng nhóc xấu xa này cứ phải chụp cái mũ ỷ thế hiếp người lên đầu ông là thế nào? Trưởng bối nhà nó chắc chắn là quân tiên phong của Hồng vệ binh đi, bộ dạng hiên ngang lẫm liệt làm thực thuần thục…Ông rõ ràng là một lão đảng viên trong sạch, cư nhiên không khiến người khác tin tưởng chút nào sao?!

Đông Chí cùng ông mắt to trừng mắt nhỏ giằng co trong chốc lát, tự dưng giống như bừng tỉnh đại ngộ: "Cháu hiểu rồi." Nói xong nhìn trái nhìn phải, đè thấp giọng nói: "Ông xem, tiểu dân chúng như cháu đúng là không hiểu biết, suy xét vấn đề một chút cũng không chu toàn, thân phận lão nhân gia ngài cao quý như thế, những lời kia sao có thể nói ra ngoài được, cháu hiểu, cháu hiểu mà."

Ông Trang càng đau đản (trứng).

"Vậy cháu về trước, chờ ngài phái người tới truyền đạt ý chỉ của ngài. Yên tâm, yên tâm, cháu tuyệt đối không tiết lộ ra ngoài. Đương nhiên, với thân phận địa vị của ngài cũng chẳng sợ cháu tiết lộ ra ngoài đâu đúng không? Cháu trở về đóng gói hành lý, chờ ý chỉ của ngài tới, cháu liền rời khỏi thành phố." Đông Chí

cúi đầu khom lưng đứng dậy, tốn nước bọt cả nửa ngày, anh nghỉ ngơi đủ mà chơi cũng đủ, vẫn nên nhanh chóng về nhà cho mèo ăn thôi.

Ông Trang bối rối nhìn theo bóng Đông Chí rời đi.

Sau một lúc lâu, ông Trang mới lắc đầu nở nụ cười: "Cái thằng nhóc này."

99. Chương 99: Lão Bóng Đèn

Ông Trang điền thông tin ở cổng bảo vệ, nhân viên an ninh liên hệ với Trang Châu một chút, xác nhận thân phận khách nhân rồi cho vào. Trên vai ông Trang có một con yểng màu đen tuyền, ông lững thững đi bộ vào trong tiểu khu. Về phần Trang Châu nghe tin ông tới cửa sẽ có phản ứng gì ông mới lười quản, dù sao nó không có ở nhà, cho dù có rốt suột cũng không thể về nhà ngay được.

Ông Trang đi bộ một lúc trong tiểu khu mới tìm được nhà Trang Châu. Lúc trước Thất bá nói với ông, trong sân nhà Trang Châu trồng rất nhiều cây hoa và cây ăn quả, khi đó ông còn có chút nửa tin nửa ngờ, lúc này đứng gần mới thấy sắc màu rực rỡ một mảnh, trong lòng vẫn có chút hoài nghi, ông thật sự không đi nhầm nhà phải không.

Hoa hồng leo đã sắp tàn, nhưng trên giàn hoa vẫn có rất nhiều lá non sinh sôi nảy nở. Trong sân chia thành từng khu nho nhỏ, mỗi khu trồng hoa hoặc trồng cây ăn quả đều được phân chia rõ ràng. Sân sau còn trồng một giàn nho, lá đã phủ kín giàn, tạo một bóng dâm mát mẻ thoải mái hợp lòng người. Ông Trang thực sự yêu thích cái xích đu cùng bộ bàn ghế gỗ kê dưới giàn nho kia, ông cảm thấy ngồi ở chỗ đó nhất định thực thoải mái.

Phía ngoài cửa hông phòng bếp là một vườn rau khá rộng, trồng một số loại rau thường dùng như rau chân vịt, đậu, ớt, cà chua… tới gần còn thấy có cả mướp và khổ qua, thảm cỏ xanh phủ khắp nhìn thập phần tươi mát. Ông Trang đột nhiên cảm thấy trồng rau ở sân vườn là một ý tưởng không tồi, chẳng những nhìn đẹp mắt còn có đồ ăn tươi ngon.

Phát hiện mới này khiến ông Trang thoáng có chút ảo não, trước kia ông nghe mấy ông bạn già nói tới việc trồng hoa cắt cỏ gì đó, ông đều cảm thấy chả ra làm sao, còn thấy đúng là rỗi việc, tự gây sức ép cho bản thân, hiện tại nhìn thấy vườn rau xanh mướt của người ta, thật đúng là cảm thấy vô cùng thú vị.

Trong sân trồng không ít hoa hoa cỏ cỏ, góc sân còn có một khóm thược dược cao cỡ nửa người, đóa hoa minh diễm nở to trông rất vừa ý. Ông Trang cảm thấy trồng hoa cũng không tồi, có thể khiến không gian sáng bừng tươi vui, nhìn nhìn lại thấy trong sân có chó có mèo chạy tới chạy lui nô đùa vui vẻ, bỗng nhiên cảm thấy nuôi mấy con vật cũng rất có ý tứ…

Con yểng thấy mấy con mèo rất quen mặt đang chạy trong sân, sợ tới mức quác quác gào to, tựa như lửa đốt mông từ trên vai trái ông Trang nhảy sang phải, lại từ bên phải bay sang trái hỗn loạn vô cùng. Rối loạn trong chốc lát mới phát hiện nhóm miêu miêu cẩu cẩu không đứa nào chú ý tới nó mới khẽ thở phào

một cái. Mấy con mèo kia trông thực có tinh thần, một đám da lông sáng bóng, hiển nhiên không thiếu đồ ăn, xem ra cuộc sống của chúng nó đã được đảm bảo.

Trang lão gia tử trấn an con yểng xao động bất an trên vai, có chút do dự có nên vào nhà ngồi một lát hay không. Căn nhà lúc mới mua xong, ông từng cùng Trang Thành Ngôn tới xem qua, đương nhiên khi đó còn không có bộ dạng thích mắt như lúc này, chỗ nào cũng trụi lủi, một chút cũng không thấy thư thái. Khi đó ông còn nói thầm với con trai, nói thẳng hai đúng là cứng ngắc, cứ phải đối nghịch với gia trưởng, không ở trong nhà chính cứ muốn chuyển ra ngoài ở căn nhà nhàm chán như vậy. Hiện tại nhìn lại, ông Trang cảm thấy có một căn nhà riêng như thế cũng không tồi.

Đi quanh sân một vòng, bất tri bất giác đi tới sân sau, cách hàng rào sắt nhìn chiếc xích đu đặt dưới giàn nho, ông Trang đứng lại.

Ông ấy thật sự không muốn vào nhà ngồi một chút sao?

Đông Chí từ cửa phòng bếp ló đầu ra nhìn, ông Trang vẫn đang đứng đó lén lút nhìn vào trong. Đông Chí bất an, ông lão này biết bị mình đùa giỡn nên tới tận cửa khởi binh vấn tội sao? Hay là ông ấy đã quyết định biết thời biết thế, đem mình sung quân ra ngoài?

Đông Chí lắc lắc cái thìa trong tay, quay đầu hỏi Hắc Đường: "Tao có thể giả bộ không phát hiện không?"

Hắc Đường đồng tình nhìn anh: "Anh sợ ông ấy?"

"Cũng không phải." Đông Chí nghĩ nghĩ, thở dài: "Thôi được rồi, đã lớn như vậy rồi, còn so đo với ông ấy làm gì."

Hắc Đường an ủi anh: "Ông nội của cha tôi cũng tốt lắm, khi còn ở nhà chính còn dẫn tôi ra sau núi tản bộ, còn bắt thỏ cho tôi ăn nhé."

"... mày là cái đồ tham ăn." Đông Chí trong lòng căm giận, cho mày ăn thì là người tốt sao, lão tử cũng cho mày ăn, sao mày một lòng luôn nhớ thương muốn lão tử bị đá ra khỏi nhà?!

Hắc Đường không biết tham ăn không phải lời khen, ăn nhiều thì thân thể mới cường tráng, không phải con người thường nói vậy sao, thân thể là tiền vốn của cách mạng mà. Thấy ông Trang lại đi tới cửa chính, Hắc Đường khoan khoái phe phẩy đuôi chạy ra ngoài. Đông Chí buông đồ vật trong tay xuống, ngửa đầu lên trần nhà giả cười một cái, rồi thở dài đi mở cửa.

Ông Trang tựa như không phát hiện biểu tình rối rắm trên mặt Đông Chí, cười tủm tỉm đi vào sân, dọc theo con đường nhỏ đi thẳng tới hậu viện, như ý nguyện ngồi xuống cái xích đu dưới giàn nho. Khi Đông Chí nghe được tiếng thở dài thỏa mãn của ông, nhịn không được, trên mặt co rút mấy cái.

Dù sao Trang lão gia tử cũng là trưởng bối, nếu đã tới cửa, vãn bối cũng phải tiếp đãi một chút. Đông Chí

lấy ra hồ trà của Trang Châu pha một ấm, lại cắt một đĩa hoa quả, đồng thời mang ra cái bàn gỗ dưới giàn nho.

Ông Trang khoát khoát tay với anh: "Nên làm gì thì cứ làm đi, đừng có quấn lấy ta."

Đông Chí: "…"

Rốt cuộc là ai quấn ai a!

Đông Chí dự cảm hôm nay mình đừng hòng tới thư phòng vẽ tranh được, thôi vậy, vẫn là tới phòng bếp tìm thực đơn đi nấu cơm thôi. Nói đến nấu cơm, cũng sắp tới giữa trưa, không giữ Trang gia gia ở lại ăn một bữa cơm dường như có chút không ổn. Đông Chí trộm liếc lão nhân gia tự đắc kia một cái, đau đầu trở về tìm quyển thực đơn.

Lão nhân gia thân thể không tốt, đồ ăn phải chú ý lượng cholesterol, thịt cá không được ăn nhiều, hải sản càng phải cấm, hương vị kích thích quá cũng không được. Đông Chí không biết nấu nhiều món, trừ bỏ đang hầm nồi canh gà ra, lật tới lật lui cũng không tìm được thứ nào lão gia tử có thể ăn, mắt thấy thời gian làm cơm trưa sắp tới, đơn giản lành làm gáo vỡ làm muôi, hái một ít rau từ trong vườn nhà làm salad trộn.

Chờ tới khi đồ ăn được bưng lên bàn, Trang Châu một đầu đầy mồ hôi chạy về, khi bảo vệ cổng gọi điện xác nhận tin tức khách nhân tới cửa đã dọa hắn một trận nhảy dựng, nghĩ tới Đông Chí đang ở nhà một mình, nhanh chóng bỏ lại mọi việc dẹp đường hồi phủ. Trong lòng bất ổn nhưng cũng không biết là đang lo lắng ông nội khi dễ Đông Chí hay lo Đông Chí chọc tức ông nội nữa. May mắn khi về tới nhà hết thảy đều bình thường, ông Trang lau khô tay cười tủm tỉm đi tới bàn ăn ngồi xuống chờ cơm.

Trang Châu thở phào một hơi, liếc mắt nhìn Đông Chí biểu tình thập phần bình tĩnh, đi theo rửa tay chuẩn bị ăn cơm.

Đông Chí thấy hắn trở về, trong lòng kỳ thật có chút cảm động, anh cũng muốn tìm cơ hội nói rõ ràng với Trang Châu, không có người làm điểm tâm sáng cho mình, còn luôn bị đám nhóc con trong nhà nghi ngờ mình bị bỏ rơi…tâm tình thực không vui chút nào. Dù Trang Châu đã trở lại nhưng có một lão bóng đèn đang ngồi chình ình ở đó, rõ ràng không phải lúc thích hợp để nói chuyện riêng.

Đông Chí buồn bực xới một chén cơm đưa cho Trang Châu, ý bảo anh mang ra đưa cho lão gia tử, xoay người lấy thêm một cái bát không, cảm thấy sau lưng ấm nóng một chút, Đông Chí ngẩng đầu, Trang Châu đang cúi đầu nhìn mình, ánh mắt dịu dàng thắm thiết, thấy Đông Chí ngẩng đầu nhìn mình, lòng bàn tay khẽ dùng sức trấn an xoa nhẹ hai cái.

Đông Chí trong lòng tràn đầy oán khí bỗng nhiên biến mất sạch sẽ.

Trang Châu nhẹ giọng hỏi: "Còn tức giận?"

Đông Chí hấp hấp cái mũi chua xót: "Rõ ràng là anh tức giận với em có được không, đến Hắc Đường còn nói anh muốn đá em!" nhắc tới cái này, anh lại bắt đầu khó chịu. Bên người lúc nào cũng có một con ngốc cẩu như hổ rình mồi nhìn lom lom, chờ mong mình bị đã ra khỏi cửa, cảm giác thực khiến con người ta bức xúc.

Trang Châu cười cười, vươn tay kéo người yêu vào trong lòng vỗ vỗ: "Nó chỉ đùa với em thôi, nó không muốn em rời đi đâu."

Đông Chí hừ một tiếng: "Nó vẫn luôn coi em là mẹ kế đó."

Trang Châu cười vang.

Trang lão gia tử ở bên ngoài ho khan một tiếng: "Cơm của ta đâu?"

Đông Chí cùng Trang Châu đi ra ngoài.

Trang lão gia tử liếc mắt nhìn hai người đi ra từ phòng bếp, ánh mắt có chút ý vị sâu xa, nhưng khi ông mở miệng lại không có liên quan gì tới chuyện cơm trưa: "Thủ tục tiếp nhận khối đất kia ta đã sai người làm xong cho cháu rồi, chuyện còn lại phải dựa vào chính mình."

Trang Châu sửng sốt một chút, lập tức vui mừng quá đỗi: "Ông nội, ông nói thật chứ?"

Ông Trang hừ lạnh một tiếng, một ánh mắt cũng lười cho hắn.

Trang Châu nhảy dựng lên cấp tốc gọi điện cho Hòa Khoan, Đông Chí nhìn thần tình tỏa sáng của hắn, trong lòng cũng thấy rất cao hứng. Gần đây, Trang Châu ngoài miệng không nói gì, hắn vẫn luôn nhàn rỗi ở nhà không nói, chuyện trù bị muốn làm lại bị người ta áp chế, trong lòng hắn vô cùng nghẹn khuất. Có lời này của Trang lão gia tử, hắn không còn buồn phiền ở nhà nữa, sao có thể không cao hứng đây.

Trên mặt Đông Chí cũng lộ ra tươi cười, chủ động gắp một miếng đậu đũa vào bát ông Trang: "Ông nội, ông ăn nhiều một chút."

Trang lão gia tử liếc mắt nhìn anh một cái, tâm nói ai là ông nội cậu a, thằng nhóc thối còn biết nịnh bợ. Nhưng thấy thằng hai hưng phấn thành như vậy, vẫn không nên tuy tiện tạt nước lạnh nó đi.

Nếu không để ý tới chuyện Trang gia gia và Đông Chí thi thoảng ngẫu nhiên nói chuyện, trao đổi ánh mắt chẳng phải nhiệt tình cũng chẳng phải hảo hữu, cùng với Trang Châu khẩn trương hưng phấn ra thì bữa cơm này diễn ra vô cùng thuận lợi. Ít nhất không vỡ cái chén đĩa nào, cũng không xuất hiện thảm kịch ăn được một nửa liền hất cơm vào mặt nhau. Hơn nữa, sau khi ăn trưa xong, Đông Chí còn thập phần chủ động mà thu dọn bát đĩa đi rửa, còn pha trà nóng đưa tới bàn ghế gỗ kê dưới giàn nho, Trang lão gia tử cảm thấy bữa cơm này ăn càng thêm thoải mái.

Trang Châu lấy lòng lão gia tử mà châm trà cho ông: "Ông nội, uống trà tiêu thực, sau đó ông tới phòng khách ngủ một giấc nhé." Hắn biết ông nội mình có thói quen ngủ trưa, sau khi ăn xong sẽ nằm ngủ khoảng nửa tiếng, nếu không buổi chiều sẽ không có tinh thần.

Trang lão gia tử sao cũng được hừ một tiếng. Gần đây, thằng oắt này đối chọi gay gắt với ông, ông đã sắp quên bộ dạng nó vây bên cạnh mình hảo hảo nói chuyện là có cái dạng gì rồi, nhất thời có chút cảm khái: "Hai à, cháu định sống tiếp như vậy sao?"

Trang Châu ngồi xuống đối diện ông, nhẹ giọng nói: "Ông cũng thấy rồi đấy, cuộc sống hiện tại của cháu không phải rất tốt sao?!"

Trang lão gia tử không lên tiếng, sống hơn nửa đời người, đến giờ già sắp xuống lỗ ông mới phát hiện mình đã đánh mất bản năng phán đoán tốt xấu. Ông từng nghĩ rằng, hôn sự môn đăng hộ đối, tướng mạo tương đương là tốt, cuối cùng chẳng những nháo tới mức ly hôn, còn ảnh hưởng khiến trưởng tôn Trang gia bỏ đi mất, người trong gia đình đối đầu nhau tựa như kẻ thù. Còn hai người ông không xem trọng, cuộc sống của chúng nó lại rất vui vẻ thư thái, thậm chí còn khai hoang làm vườn, thích gì làm nấy, khiến ông nhìn đều có chút đỏ mắt.

Rốt cuộc thái độ thế nào mới là đúng đây?

Trang lão gia tử chưa từng hoang mang như vậy.

Chờ tới khi Trang Châu cẩn thận đỡ ông tới khách phòng, ngồi xuống giường lớn, ông khẽ quyết định trong lòng: ông nên bớt thời gian đi thăm mấy vị lão chiến hữu kia một vòng, khảo sát xem những người đó ở trước mặt con cháu ra dáng ông nội như thế nào.

100. Chương 100: Tin Tức Mới

Lúc Trang gia gia rời đi cũng sắp tới giờ cơm chiều, Trang Châu và Đông Chí vốn muốn giữ ông lại ăn tối, ông Trang kỳ thật cũng muốn ở lại nhưng ông cảm thấy lần đầu tới nhà chúng nó, ăn một bữa không nói còn ở nhà chúng nó ngủ trưa, nếu còn ở lại ăn thêm bữa nữa, thì giống như không muốn đi, này thật sự có chút phá hỏng hình tượng anh minh thần võ của ông. Cho nên vẫn luôn do dự mãi, tận tới trước giờ cơm chiều mới kêu vệ sỹ tới đón ông đi.

Trang lão gia tử đứng ở trước sân có chút lưu luyến không rời: "Ta thấy nho nhà hai đứa sắp kết quả, đậu không ít. Hai đứa rảnh rỗi hỏi chuyên gia xem, có cần bón thêm phân gì không, đừng chậm trễ."

Hai đứa cháu đồng thời gật đầu.

Ông Trang bước được hai bước lại nói tiếp: "Dưới giàn nho để hai cái lu to tướng làm gì? Để không cũng lãng phí, nuôi mấy cái bơi qua bơi lại nhìn cũng thích mắt."

Hai đứa cháu lần nữa cùng gật đầu.

Ông Trang đứng trước cổng nhìn chiếc xe tới đón mình, lại nhìn nhìn sân vườn thảm cỏ xanh mướt sau lưng, quay đầu hỏi Trang Châu: "Sẽ nuôi cá chứ?"

Trang gia gia có tâm tư gì ai mà còn không nhìn rõ? Trang Châu bất đắc dĩ nói: "Hai bọn cháu đều chưa từng nuôi cá, nếu ông nội rảnh rỗi mong ông tới đây hướng dẫn bọn cháu."

Ông Trang nhất thời cao hứng: "Vậy cuối tuần đi, cuối tuần ta lại tới." Nói xong còn bất động thanh sắc liếc nhìn Đông Chí một cái, tựa như đang chờ chủ nhân còn lại trong nhà tỏ thái độ.

Đông Chí có chút dở khóc dở cười, tâm nói đây không phải nhà của cháu trai ông sao? Nhưng tâm tư lão nhân cao ngạo, anh cũng chỉ có thể phối hợp: "Cuối tuần bọn cháu đều ở nhà, ông nội muốn tới lúc nào cũng được. Cháu làm món ngon cho ông ăn."

Ông Trang một chút cũng không thấy Đông Chí nấu được món gì ngon, thật sự nếu chọn ra một ưu điểm mà nói cũng chỉ có rau dưa nhà tụi nó thực tươi mới. Đương nhiên, Trang gia gia là một người từng trải, dù ông không đồng ý đối với câu nói của Đông Chí nhưng cũng không ở ngay trước mặt bọn nó không nể mặt mà vạch trần nó được. Thái độ của Đông Chí coi như tri kỷ, vì thế lão gia tử cũng thấy thoải mái, vô cùng cao hứng ngồi lên xe đi mất.

Xe đi rồi, Đông Chí mới thở phào một cái: "Thật muốn mệnh, sao giống Lăng Bảo Bảo nhà em thế, còn phải nịnh."

Trang Châu cười nói: "Không phải mọi người đều nói người già giống trẻ con sao?!"

Đông Chí nghĩ nghĩ, thôi kệ, dù sao mình cũng vui vẻ.

Trang Châu khóa cổng, khoác bả vai Đông Chí đi vào nhà. Mấy hôm nay xảy ra quá nhiều chuyện, hai người bọn họ lại cãi nhau một trận, tuy rằng hắn biết rõ Đông Chí sẽ không có khả năng đáp ứng Thanh Thụ cùng nữ nhân khác sinh con, nhưng đang lúc hỏa khí xông đầu tất nhiên sẽ không thể dễ dàng nhượng bộ mà đi xin lỗi trước được, dù sao cũng phải tìm thời cơ thích hợp. Kết quả, hắn còn chưa tìm cơ hội, lão gia tử liền tới cửa, may mắn sợ bóng sợ gió một hồi, ông nội cũng không phải tới bổng đả uyên ương.

Hai người ngồi phịch xuống bậc tam cấp bên ngoài phòng khách, Đông Chí duỗi dài thắt lưng làm biếng: "Mệt mỏi quá."

"Chỗ nào mệt?" Trang Châu đặt tay lên vai bà xã xoa bóp: "Là bị ông nội dọa sợ đi?"

Đông Chí không lên tiếng. Anh mới không muốn thừa nhận mình thật sự bị ông nội dọa nhảy dựng lên đâu.

"Ông nội anh vẫn luôn không thích trong nhà có sủng vật," Trang Châu thấy Hắc Đường và ba con mèo từ sân sau chạy tới, cười nói: "Hôm nay không hiểu có chuyện gì, cư nhiên nói với anh trong nhà nuôi mấy vật nhỏ thực náo nhiệt."

Chắc là do ông ấy thật sự tịch mịch, hoặc không biết nên tìm đề tài nào để nói chuyện đi. Đông Chí nghĩ thầm: nói tới nói lui chính là một ông già không biết nên lấy thái độ gì để tiếp cận con cháu mà thôi. Đông Chí từ việc Trang gia gia và Trang Châu ở chung với nhau có thể cảm giác được loại thái độ tận lực cẩn thận che giấu này. Ý thức được Trang gia gia không phải không quan tâm tới cái nhìn của cháu trai, Đông Chí cũng thấy an tâm.

Trang Châu xoa bóp vai cho Đông Chí: "Ngày đó sao lại nói như vậy với anh?"

Đông Chí một chút cũng không né tránh, rụt cổ, hừ một tiếng: "Ông nội anh khi dễ em, em lại không thể khi dễ lại được, chỉ có thể trút giận lên người cháu trai ông ta thôi."

Trang Châu mỉm cười: "Chuyện kia là Thanh Thụ đề nghị đi? Em thật sự không dao động đấy chứ?"

"Nơi này, dùng sức." Đông Chí vỗ vỗ lưng mình: "Anh cũng đừng oán giận Thanh Thụ. Anh ấy chính là có suy nghĩ đó, vô luận em có đồng ý hay không, anh ấy cũng không có ý kiến."

Trang Châu vẫn cảm thấy khó chịu, có một loại cảm giác bị người mưu đồ bí mật muốn chọc gậy bánh xe. Được rồi, cảm giác này không khác biệt lắm cảm giác của Đông Chí khi chống lại Emily.

"Em cảm thấy anh ấy có chút giống Mộ Dung Phục trong 'Thiên Long Bát Bộ', trong đầu đã ăn sâu bén rễ suy nghĩ muốn khôi phục lại quá khứ huy hoàng trước kia." Đông Chí thở dài: "Nhưng tốt xấu gì Mộ Dung Phục còn có đám thuộc hạ trung thành tới chết, còn anh ấy cái gì cũng không có, trừ bỏ suy nghĩ cố chấp ra còn lại chẳng còn gì, aiz…"

Trang Châu thản nhiên nói rằng: "Không giống, những gì Mộ Dung Phục muốn khôi phục chỉ là sự hư vô, còn điều Thanh Thụ muốn khôi phục lại phi thường có thật: tộc nhân, tình thân, hình thức sinh hoạt cố hữu trong trí nhớ." Mấy thứ này Đông Chí lại không có tí xíu ấn tượng nào, cho nên em ấy mới có thể cảm thấy suy nghĩ của Thanh Thụ giống Mộ Dung Phục.

Đông Chí đại khái cũng ý thức được vấn đề này, vỗ vỗ tay Trang Châu thở dài: "Anh đừng trách anh ấy."

Nói không trách là không có khả năng, nhưng trước mắt không khí hài hòa, Trang Châu tự nhiên sẽ không ngu ngốc mà đi ném đá vào hội nghị. Hơn nữa Thanh Thụ hiện tại đang đi công tác, thời gian ở lại Tân Hải thị không quá lâu.

"Anh ta sắp trở về?"

Đông Chí nghĩ nghĩ: "Hình như nội trong tuần này."

Trang Châu quyết định rộng lượng một phen: “Vậy chúng ta làm tiệc chia tay anh ta nhé.”

Đông Chí gật đầu: “Được.”

Kế hoạch thường sẽ có sự biến hóa không lường trước được. Đông Chí vừa quyết định làm tiệc chia tay vào cuối tuần thì sáng hôm sau Thanh Thụ gọi điện nói đã đặt vé máy bay, trong hôm nay sẽ trở về.

“Sao lại vội vàng như vậy?” Đông Chí thập phần ngoài ý muốn: “Đã xảy ra chuyện gì vậy?”

Giọng Thanh Thụ mang theo tia hưng phấn không che dấu được: “Đậu Nành gọi điện cho anh, nói con bé tìm được hai người, có khả năng là người của bộ tộc chúng ta. Bởi vì chưa từng chính diện tiếp xúc nên con bé không dám khẳng định, kêu anh sớm trở về, cùng nó nghĩ cách chứng thật một chút.”

Đông Chí suýt nữa bật ra nói cũng muốn đi theo, nhưng nhớ tới mình còn đang kèm mấy học sinh chuẩn bị thi đại học, trước tháng sáu vô luận thế nào cũng không đi được.

“Đậu Nành phát hiện bọn họ ở chỗ nào?”

“Chỗ đó cách Thanh Thạch trấn không xa, nhưng vị trí địa lý thực nhỏ, tên Bình An Tập. Anh và Đậu Nành chưa từng tới đó, Đậu Nành cũng chỉ là nghe bạn bè nói. Bạn nó theo đơn vị ra ngoài du lịch thám hiểm, ở chỗ đó tìm nơi ngủ trọ. Lúc trở về có kể ở Bình An Tập có một cửa tiệm thú ý đặc biệt nổi danh, trâu bò lợn gà ở quanh đó mà có vấn đề gì đều đưa tới đó chữa trị. Nói trong cửa tiệm có hai bác sỹ thú ý đặc biệt thần kỳ, giống như có thể nghe hiểu tiếng động vật nói chuyện.”

Tim Đông Chí đập mạnh.

“Lúc ấy Đậu Nành cũng rất kích động, hỏi thăm bọn họ hai bác sỹ kia trông như thế nào, bạn con bé nói hai người đó đều còn rất trẻ, bộ dạng đặc biệt xinh đẹp.” Thanh Thụ nói tới đây, trong giọng nói bất giác lộ ra tiếng cười: “Tiểu Ngư, em không phát hiện người của bộ tộc chúng ta đều có bộ dạng không tồi sao?”

Đông Chí nhìn trời liếc mắt xem thường: “Đừng nhắc về người trong tộc chúng ta, em cũng chỉ gặp qua mỗi anh.” Hơn nữa hai người bọn họ là anh em họ, lớn lên giống nhau vốn chính là rất bình thường.

Thanh Thụ nở nụ cười: “Anh nói thật. Người của tộc chúng ta đều rất đẹp. Chuyện trong tộc anh còn nhớ một ít, các cô dì chú bác trong thôn thậm chí ngay cả trưởng thôn gia gia bộ dạng vô cùng anh tuấn xinh đẹp.”

Anh tuấn xinh đẹp thì có ích lợi gì, còn không phải suốt ngày trốn trong thâm sơn cùng cốc không dám ra ngoài gặp ai, suốt ngày lo lắng bí mật của bộ tộc có thể bị tiết lộ, dẫn tới phiền toái nào đó. Đông Chí ở trong lòng khẽ phun tào, đồng thời lại có cảm giác xót xa trong lòng. Bộ tộc bọn họ rốt cuộc có bao nhiêu nghẹn khuất a.

Đầu dây bên kia Thanh Thụ đương nhiên không cảm nhận được tâm tình của Đông Chí, ngược lại, thời gian trôi qua lâu như vậy rốt cục cũng có tin tức, anh đương nhiên rất hưng phấn: "Là hai nam nhân, Tiểu Ngư, em biết không, nữ nhân bộ tộc chúng ta không có khả năng giao tiếp với động vật, nếu thật sự là nữ, thật đúng là không cách nào chứng thật. May mắn là hai nam nhân…"

Đông Chí ngây người một chút: "Sao anh biết?"

"Lúc anh rời núi đã mấy tuổi rồi?!" Thanh Thụ đối với câu hỏi này của Đông Chí không cho là đúng: "Rất nhiều chuyện anh đều nhớ rõ, mẹ anh còn có các cô, dì, chị, em gái trong thôn anh đều đã tiếp xúc qua, việc này đối với người trong bộ tộc là thường thức căn bản có biết không?"

Đầu óc Đông Chí có chút hỗn loạn. Thường thức căn bản Thanh Thụ nói đối với anh cho tới bây giờ là chuyện hoàn toàn mới lạ, huyết mạch bộ tộc Sơn Thần rốt cuộc còn cất giấu những bí mật gì nữa đây? Đông Chí có chút lý giải sự coi trọng của Thanh Thụ đối với Đậu Nành, hóa ra bởi vì cho tới hiện tại mà nói, Đậu Nành không chỉ là em gái Thanh Thụ là tộc nhân cùng chung hoạn nạn với anh ấy, mà còn là cô gái duy nhất xác định được là người của tộc Sơn Thần.

Đông Chí chua xót nghĩ: Hóa ra Đậu Nành lại quý giá như vậy.

Nhưng ngay sau đó anh lại nghĩ tới một vấn đề khác, Thanh Thụ chạy tới chạy lui đi tìm người, với chút tiền lương của anh ấy hẳn sẽ khá túng quẫn. Tìm kiếm tộc nhân dù sao cũng không phải là chuyện của một mình Thanh Thụ, Đông Chí tính rút một phần tiền trong quỹ khuyến học ra đều làm kinh phí đi tìm người. Có như vậy, cuộc sống của Thanh Thụ mới có thể tương đối được đảm bảo, lúc tìm người cũng không đến mức vì phương diện tiền tài mà tay chân co cóng.

Chuyện này anh vẫn cần phải thương lượng với dì An Ny một chút, Đông Chí nghĩ nghĩ quyết định tạm thời chưa nói cho Thanh Thụ biết.

"Mấy giờ bay?" Đông Chí hỏi anh: "Em có tiết, để Trang Châu đưa anh đi."

Thanh Thụ nói thời gian, còn nói thêm: "Không cần phiền mấy đứa, Tả đội trưởng sẽ đưa anh tới sân bay."

Đông Chí trầm mặc trong chốc lát, thăm dò hỏi: "Anh và Tả đội trưởng quan hệ tốt lắm sao?"

"Đương nhiên rồi." Thanh Thụ tùy tiện trả lời: "Bọn anh bất luận phương diện nào cũng vô cùng ăn ý phối hợp, trong công việc cũng như trên sân huấn luyện."

Đông Chí có chút rối rắm có nên nói cho anh ấy biết Tả đội trưởng tám chín phần mười là 'cong', mà hơn nữa rất có thể còn có suy nghĩ khác với anh ấy không đây? Anh cảm thấy chắc là do mình suy nghĩ nhiều, nhưng quả thực Đông Chí có suy đoán như vậy, nếu giả bộ cái gì mình cũng không nghĩ tới… vạn nhất chuyện đó thành sự thật, vậy anh sẽ cảm thấy có lỗi với Thanh Thụ.

Thanh Thụ nói tiếp: “Bạn bè giao tình với nhau không phải từ đó mà ra sao?”

Đông Chí: “…”

Được rồi, xem ra Thanh Thụ là ‘thẳng’. Anh hẳn là nên yên tâm một chút?

Thanh Thụ đắc ý dào dạt: “Nếu động thủ thật mà nói, Tả đội trưởng không đánh lại anh đâu, nói về thể năng đơn đấu, anh đây có thể bỏ xa cậu ta mấy con phố. Căn bản không phải là đối thủ của anh, ha ha.”

Đông Chí yên lặng lau mồ hôi một phen, cuối cùng quyết định cái gì cũng không nói thì hơn.

101. Chương 101: Mộng Tưởng Huyền Ảo

Khi Thanh Thụ làm xong thủ tục đăng kí, Đông Chí còn chưa tới, Trang Châu đang đứng ở một chỗ xa hơn chút nói chuyện với Tả Hạc, ánh mắt thi thoảng liếc ra hướng cửa. Trước đó cả hai đã nói sẽ tới đưa tiễn Thanh Thụ, nhưng Đông Chí cảm thấy Trang Châu từ ngoại thành chạy trở về còn phải vòng vào thành phố đón mình rồi tới sân bay có chút phiền toái, nên bảo hắn bận việc xong thì lái thẳng xe tới sân bay trước, bọn họ hẹn gặp nhau ở sân bay. Kết quả khi Thanh Thụ tới giờ qua cửa an ninh, bóng dáng Đông Chí vẫn chưa thấy đâu.

Tả Hạc nhìn đồng hô, rất có kinh nghiệm mà cho ra một kết luận: “Chắc là kẹt xe rồi.”

Thanh Thụ thoáng có chút tiếc nuối, nhưng vẫn an ủi Trang Châu: “Không tới kịp cũng không sao, dù sao hai tháng nữa tôi sẽ quay lại.” Có Tả Hạc hỗ trợ, anh có tên trong danh sách đặc huấn là chuyện không thành vấn đề.

Trong lòng Trang Châu u ám thở dài, ai sốt ruột a. Thật là, lão tử còn ước gì Đông Chí đừng chạy tới nữa kìa.

Từ sau khi gặp người anh họ không biết thật hay giả này, Trang Châu cảm thấy lực chú ý của Đông Chí đặt rất nhiều lên người anh ta, hắn đã sắp tới giới hạn chịu đựng rồi. Hơn nữa cái gã không đứng đắn này còn muốn giựt dây Đông Chí cùng nữ nhân sinh con, quả thực khiến hắn không thể nào nhẫn nổi nữa.

May mắn Đông Chí không đồng ý.

Hơn nữa cũng do mình sốt ruột vô cớ một hồi, Trang Châu nghĩ tới đây, cảm thấy trong lòng nghẹn khuất vô cùng, loại cảm giác bị anh họ vội vã chụp cái mũ này lên đầu rốt cuộc là thế nào?! Hắn cũng không tin lời Thanh Thụ nói, một cái hùng hài tử là có thể thỏa mãn được giấc mộng khôi phục bộ tộc đã suy tàn của hắn? Có đứa thứ nhất, chẳng lẽ hắn sẽ không giựt dây khiến bọn họ sinh đứa thứ hai, thậm chí đứa thứ ba?

Cho nên chuyện này càng phân tích càng không thể tha thứ!

Tả Hạc ra ngoài nghe điện thoại, Thanh Thụ rốt cục tìm được cơ hội nói chuyện riêng với Trang Châu, vì thế kéo hắn ra một góc tương đối yên tĩnh chủ động mở miệng nói lời xin lỗi: "Hôm đó trong điện thoại tôi nói còn chưa được rõ ràng lắm, hôm nay tôi bổ sung thêm hai câu. Tóm lại chuyện này tôi không nên đề nghị như vậy nhưng xin cậu hãy tin tưởng tôi, tôi tuyệt đối không hề có ý miễn cưỡng Đông Chí làm chuyện đó."

Thực không dễ trả lời, Trang Châu lại không muốn nói mấy câu nói trái lương tâm như "không sao cả" gì gì đó, vì thế gương mặt đờ ra nhìn Thanh Thụ, tâm nói anh muốn miễn cưỡng liền miễn cưỡng à? Đông Chí nhà tôi dễ dàng miễn cưỡng như vậy sao?

Thanh Thụ thấy hắn không lên tiếng, hơi có chút phiền muộn mà gãi gãi đầu. Trong lòng anh kỳ thật nhìn Trang Châu có chút không vừa mắt, khó khăn lắm mới tìm lại được đứa em trai cưng, còn chưa kịp ôm nóng tay đã phát hiện cư nhiên nó là 'cong', thật sự chuyện này chênh lệch quá lớn so với dựa đoán của anh, trong lòng khó tránh khỏi có chút choáng váng. Hắn lại không thể trút hỏa khí xuống đầu em trai, cho nên có oán khí đối với Trang Châu thật sự là rất bình thường. Nhưng nhìn không vừa mắt là một chuyện, anh cũng không muốn phá hoại hạnh phúc của tụi nó.

Không khí có chút xấu hổ, Thanh Thụ không khỏi thở dài: "Hôm đó Đông Chí đã nói với tôi, cho dù sau này có con, cũng sẽ không để con mình lớn lên có gánh nặng trên vai. Mấy ngày qua tôi đã nghĩ có lẽ thằng bé nói đúng, người trong bộ tộc chúng tôi đều sống quá mệt mỏi, bao nhiêu năm qua vẫn luôn trốn đông trốn tây, đối với thế giới bên ngoài vừa có khát khao vừa tràn ngập đề phòng. Nếu như không có huyết mạch cổ quái như vậy, có lẽ tất cả mọi người đã sống thoải mái hơn một chút."

Nếu thuận lợi tiếp tục kéo dài sự tồn tại của một bộ tộc rốt cuộc phải cần bao nhiêu người, anh không biết nhưng anh biết chỉ dựa vào vài người hay mấy chục người là tuyệt đối không có khả năng.

Ngay từ đầu, suy nghĩ của anh chỉ là một hồi mộng tưởng hão huyền.

Trang Châu nhịn không được hỏi anh: "Vậy anh vẫn tiếp tục tìm kiếm tộc nhân của mình chứ?"

"Tìm." Thanh Thụ trả lời chắc như đinh đóng cột: "Phải tìm, cho dù bộ tộc tôi cuối cùng vẫn sẽ biến mất nhưng trước khi nó biến mất, tôi vẫn hy vọng những người sống sót còn lại sẽ có được một cuộc sống tốt đẹp nhất."

Trang Châu không hiểu được loại tình cảm "tộc nhân chính là thân nhân" này, nhưng sự cố chấp mạnh mẽ này của Thanh Thụ khiến người ta có chút động lòng. Trên thế giới này, vẫn sẽ có một số người sẽ chủ động gánh vác trách nhiệm nặng nề trên vai, đặt sự tồn tại của mình ở vị trí nhỏ nhất, đặt sự chú ý tới càng nhiều người khác. Loại ý chí này được hình thành có thể là do sự từng trải của Thanh Thụ hoặc là do chức nghiệp phó thác cho anh ta. Trang Châu tự nhận mình không phải là người như thế, mà Đông Chí của hắn cũng không phải.

Đối với người từng có ý định phá hoại hạnh phúc gia đình mình, Trang Châu lần đầu sinh ra cảm giác

khâm phục anh ta.

Trang Châu vỗ vỗ vai Thanh Thụ, biểu tình trên mặt cũng trở nên nghiêm túc hơn: "Nếu có gì tôi có thể giúp được, anh cứ nói với tôi. Người thân của Đông Chí, với tôi mà nói không phải là người ngoài."

Thanh Thụ nhìn hắn trong chốc lát, gật gật đầu.

Tả Hạc nói chuyện điện thoại xong trở lại, lôi kéo Thanh Thụ dặn dò một số chuyện công tác, Trang Châu có chút băn khoăn nội dung nói chuyện của bọn họ, cảm thấy mình không nên nghe vẫn hơn, liền lấy cớ đi gọi điện tránh đi vài bước.

Đứng cách cả hai khá xa, Trang Châu bỗng nhiên cảm thấy dường như mình nhìn thấy rõ cái gì đó. Ánh mắt Tả Hạc khi nhìn Thanh Thụ giống hệt ánh mắt hắn ta từng nhìn Đông Chí trước đây. Trang Châu có chút nghi hoặc không biết người này có biết rõ người đang đứng trước mặt hắn là ai hay không?

Trang Châu cân nhắc trong chốc lát, lại cảm thấy mình có chút ăn no rửng mỡ suy nghĩ lung tung. Tả Hạc là một người phi thường lý trí, sẽ không phải vì có hảo cảm với ai đó mà muốn sống muốn chết, thứ tình cảm này trong lòng hắn ta chỉ sợ còn không thật bằng việc hắn ta bắt tội phạm. Hảo cảm trong lòng Tả Hạc rất có thể từ đầu tới cuối cũng chỉ có thể là hảo cảm.

Khi Đông Chí cố gắng chạy tới sân bay, Thanh Thụ đã qua cửa an ninh, hai người chỉ vội vội vàng vàng dặn dò nhau mấy câu liền vẫy tay từ biệt, may mắn hai tháng nữa Thanh Thụ lại trở lại, hơn nữa còn có thể ở Tân Hải thị nửa năm.

Đông Chí lo lắng truy vấn Tả Hạc: "Tả đội trưởng, anh tôi thật sự có thể tới đây với tư cách tham gia huấn luyện sao?"

"Tôi không thể nói chắc trăm phần trăm." Tả Hạc nghĩ nghĩ: "Nhưng nếu không có chuyện gì đột ngột phát sinh, thì cậu ta chắc chắn có tên trong danh sách, thư mời được gửi đi từ chỗ tôi, bọn tôi hoàn toàn có thể dùng lý do từng hợp tác để trực tiếp điểm danh gọi người."

Đông Chí vẫn không quá yên tâm: "Vậy anh sẽ lên danh sách gọi anh tôi tới đây sao?"

Tả Hạc bật cười: "Sao cậu lại lo lắng quá như vậy chứ."

Đông Chí vội nói: "Tôi đây là lo quá hóa loạn có được không. Aiz, lúc này anh tôi không có ở đây, anh dứt khoát nói cho tôi biết biểu hiện công tác của anh tôi như thế nào đi. Anh yên tâm, tôi tuyệt đối sẽ không nói lại cho anh ấy biết."

Tả Hạc ánh mắt săm xoi quét tới quét lui trên mặt Đông Chí, tựa như muốn nhìn ra những bất đồng rất nhỏ giữa ngũ quan hai người: "Anh cậu và cậu đều có sức quan sát rất tốt, khi phá án thường có thể phát hiện ra những manh mối rất nhỏ. Đầu óc lãnh tĩnh, tính cách trầm ổn, thân thủ phi thường tốt."

Đông Chí cao hứng: “Là thật sao?”

Tả Hạc ý ví sâu xa nhìn Đông Chí: “Tuyệt đối là thật.”

Trang Châu đứng bên cạnh khẽ nhíu mày, đơn thuần nghe đoạn đối thoại của hai người dường như hoàn toàn không có vấn đề gì, nhưng phối hợp với ánh mắt đầy thâm ý của Tả Hạc sao cứ thấy không được tự nhiên thế nào ấy? Không phải anh ta vẫn còn để ý tới Đông Chí đấy chứ? Đông Chí nhà hắn có lúc rất khôn khéo, lại có lúc rất ngốc nghếch, thật khiến người ta lo lắng.

Đông Chí không hiểu về nghề nghiệp của bọn họ lắm, lúc đi tới bãi đỗ xe còn nhịn không được hỏi thêm một vấn đề không đứng đắn: “Việc điều động hệ thống nhân viên trong ngành các anh… có khó lắm không?”

Tả Hạc hết nói nổi nhìn Đông Chí.

Trang Châu nhìn ra được, vươn tay xoa xoa đầu người yêu: “Em xác định Thanh Thụ thực sự muốn tới Tân Hải sao?”

Đông Chí há miệng thở dốc, lại khép lại. Anh thật sự chưa hỏi ý định của Thanh Thụ, muốn anh ấy ở lại Tân Hải cũng phải được anh ấy đồng ý, Thanh Thụ rốt cuộc có đồng ý hay không thật sự khó nói. Hơn nữa Thanh Thụ đối với việc tìm kiếm hậu duệ tộc nhân sơn thần có cực đại nhiệt tình, nếu loại nhiệt tình này chưa bị dập tắt, phỏng chừng anh ấy sẽ không muốn dọn tới Tân Hải.

Tả Hạc nhìn thấu sự uể oải của Đông Chí, ý đồ khơi mào một đề tài khác thu hút sự chú ý của anh: “Aiz, các cậu có chú ý tới động tĩnh Đồ gia gần đây không?”

Lực chú ý của Đông Chí quả nhiên bị hấp dẫn, mở to hai mắt hỏi hắn: “Nhà bọn họ làm sao vậy?”

Ngữ điệu Tả Hạc mang theo vài phần tiếc nuối: “Chuyện trong nhà ăn lần trước mặc dù có người Đồ gia ra mặt áp chế nhưng vẫn nháo rất lớn. Đồ lão gia tử vốn đã có thành kiến với Đồ Thịnh Bắc, chuyện này vừa bị phanh phui liền trực tiếp đẩy gã xuống, cho sung quân tới phía nam. Căn cơ của Đồ gia đều đặt ở Tân Hải, một khi rời khỏi nơi này, gã chỉ sợ không còn cơ hội xoay chuyển.”

Đông Chí yên lặng suy nghĩ: đây xem như mình được báo thù rửa hận phải không?

Tả Hạc còn nói: “Đồ gia trừ bỏ dòng chính còn có rất nhiều chi thứ, đồng lứa với Đồ Thịnh Bắc có không ít người có biểu hiện xuất sắc. Trước kia Đồ Thịnh Bắc làm việc không lưu tình, kết oán không ít cừu gia, hơn nữa không có mối quan hệ tốt với những người khác trong dòng chính.” Tả Hạc nói tới đây liền lắc đầu, hắn còn đang muốn tìm khâu đột phá từ chỗ Đồ Thịnh Bắc, giờ Đồ Thịnh Bắc bị thải loại, kế hoạch của hắn liền ngâm nước nóng.

Đông Chí lại nghĩ tới Đồ Tiểu Bắc luôn được Đồ Thịnh Bắc bảo bọc dưới cánh tay, giờ anh trai cậu ta rời Tân Hải, cậu ta có đi cùng không? Nếu không đi cùng, cậu ta có khả năng chống đỡ cuộc sống riêng của

mình được hay không?

Thôi kệ, đó là chuyện riêng của người ta, vốn không có liên quan gì tới anh, Đông Chí lắc đầu: "Đồ Thịnh Bắc sẽ nghe theo sự sắp xếp của người nhà mà tới đó sao?"

"Ai biết được." Tả Hạc cũng có chút cảm khái: "Nếu là người thường thì dốc sức làm việc ở đâu đó trong thành phố này đều không thành vấn đề gì, nhưng những người sinh ra trong thế gia như bọn họ đều thực coi trọng sự ủng hộ của gia tộc, đối với gia tộc cũng có phần nể trọng. Nếu Đồ Thịnh Bắc cố ý lưu lại, thì chắc hẳn sẽ chủ động thoát ly khỏi Đồ gia, về sau muốn lập nghiệp phải dựa vào chính gã rồi. Gã có khả năng sao?"

Đông Chí nghĩ tới đến Đồ Tiểu Bắc cũng đã tự mở quán bar cho mình, gã cũng có thể làm chuyện này, Đồ Thịnh Bắc không lý nào không làm được. Nhưng loại chuyện này không dễ nói, bởi vì mỗi người đều có mục tiêu khác nhau. Có lẽ đối với Đồ Tiểu Bắc chỉ làm ăn nhỏ là đã đủ thỏa mãn nhưng với Đồ Thịnh Bắc nói không chừng như thế không đủ liếc mắt.

Nhưng đó là chuyện người khác, Đông Chí nghĩ thầm: cuộc sống của người khác liên quan gì tới mình đâu chứ?

102. Chương 102: Mèo Làm Mai

Thanh Thụ đi rồi, cuộc sống của Đông Chí lại trở lại quỹ đạo như trước. Lên lớp, tan học, chăm sóc chó mèo, cuối tuần cùng gia đình hai bên ăn cơm, hoặc là đưa Lăng Bảo Bảo tới Ngự Cảnh Uyển để bé tự tay chăm sóc khu vườn nhỏ của mình. Cà chua Lăng Bảo Bảo trồng đã kết quả, nhóc con kia thích thú vô cùng, còn lấy di động của mẹ chụp rất nhiều ảnh đem khoe với các bạn nhỏ trong nhà trẻ.

Mùa hạ từng bước tới gần, Đông Chí cũng càng lúc càng bận rộn. Năm nay học trò của anh có 6 người đăng ký thi học viện mỹ thuật, anh và Lục Hành chia nhau kèm cặp mấy đứa nhóc đó, trừ bỏ phụ đạo thêm còn phải hướng dẫn tụi nhỏ các vấn đề cần chú ý trong lúc thi, mỗi lần về nhà đều đã tối muộn.

Trang Châu cũng bận rộn không kém, mỗi ngày đều đi sớm về trễ, có đôi khi còn phải nhờ tiểu trợ lý Lý Hạ tới nhà cho chó mèo nhà bọn họ ăn. Thời gian cả hai gặp mặt trở nên phi thường ít, nhưng đây có lẽ cũng là chuyện tốt, bởi vì từ khi cả hai bận rộn công tác, Trang gia gia cũng không nhắm vào Đông Chí mà gây chuyện gì nữa.

Đông Chí tuy rằng tự nhận da mặt tương đối dày, nhưng không dày đến nỗi mất lý trí, sẽ không cho rằng lão gia tử mới gặp mấy lần đã bị mị lực của mình thu phục. Từ tình hình ở chung giữa anh và Trang gia gia đến xem, tám chín phần mười là lão nhân gia đang băn khoăn chuyện hai ông cháu nhà bọn họ đang thong thả tu bổ tình cảm, tạm thời lười động tới anh mà thôi.

Bởi vì tất cả đều bận rộn, mỗi ngày trôi qua của Đông Chí cư nhiên trở nên hòa hợp êm thấm chưa từng có.

Kỳ thi vào học viện mỹ thuật qua đi, tuy rằng trường học còn chưa cho nghỉ, nhưng Đông Chí và Lục Hành vẫn lập tức bỏ của chạy lấy người. Một mặt là do thời gian trước thi tốt nghiệp quá mệt mỏi, mặt còn lại là do những học sinh thi đại học bình thường khác đều đang chuẩn bị cho cuộc chiến đẫy cam go sắp diễn ra, mấy người bọn họ cho dù có tới trường cũng chỉ có thể bận rộn trong phòng vẽ, nên đơn giản tự cho mình nghỉ hè trước.

Đông Chí ở nhà ngủ hết hai ngày, rồi bắt tay vào tổng vệ sinh nhà cửa. Trong nhà mặc dù có Thất bá định kỳ sai người tới làm vệ sinh giúp bọn họ nhưng phòng vẽ tranh và thư phòng chung của cả hai thì đều do một tay anh thu dọn. Hơn nữa anh còn phải tới chợ một chuyến để mua đồ ăn ngon cho đám miêu miêu cẩu cẩu nhà mình, đoạn thời gian trước bận quá, không thể để ý tới bọn nó, giờ rảnh rỗi mới phát hiện trong nhà cư nhiên có đại sự xảy ra mà anh không hề hay biết!

Đông Chí trợn mắt há mồm nhìn Bồi Tây ngồi trên cửa sổ, hoài nghi mình đã nghe lầm: "Mày vừa nói gì?!"

Bồi Tây nhăn nhó một chút: "Em nói… có thể cho Anh Đào tới đây ở không? Em sẽ chia phần cơm của mình cho em ấy, thật đó, sẽ không lãng phí thức ăn cho mèo đâu…"

"Từ từ…" Đông Chí có chút váng đầu, hiện tại trọng điểm thảo luận hẳn không phải là thức ăn cho mèo đi: "Mày gọi nó là Anh Đào, còn sắp sinh con. Đứa nhỏ… là con của mày?"

Bồi Tây ngượng ngùng gật đầu.

Đông Chí nhìn nó, lại nhìn con mèo màu nâu đang nằm ngủ dưới gốc cây hải đường, vẫn cảm thấy thực khó tin. Anh vẫn luôn cho rằng đứa có vợ sớm nhất hẳn là Tiểu Dạng Nhi, dù sao nó là đứa hoạt bát nhất, không ngờ lúc này Bồi Tây còn sắp làm cha, mà Tiểu Dạng Nhi vẫn một mình lắc lư chạy nhảy khắp nơi.

Trong lòng Đông Chí bỗng nhiên sinh ra cảm giác trong nhà có con trai trưởng thành, anh hẳn sắp được thăng chức thành ông nội rồi đi?!

Đông Chí vội vàng chạy ra chợ mua cá và xương về, gần đây anh bận rộn không có thời gian làm đồ ăn cho lũ nhỏ trong nhà, trừ bỏ thức ăn cho chó cho mèo cũng chỉ có Thất bá thi thoảng tới cải thiện bữa ăn cho tụi nó. Bây giờ anh không có việc gì, vừa lúc có thể dùng mỹ thực gia tăng tình cảm với đám sủng vật trong nhà.

Đông Chí bận rộn trong phòng bếp hầm xương rán cá, còn nhóm miêu miêu cẩu cẩu lại nằm phơi nắng trên bậc tam cấp bên ngoài cửa bếp. Con mèo mẹ tên Anh Đào kia đối với hoàn cảnh mới còn mang theo chút đề phòng, nó chẳng những thời thời khắc khắc lẩn trốn Hắc Đường, mà còn không dám lại gần Đông Chí. Đồ ăn cũng là do Bồi Tây gặm tới bên miệng nó mới bằng lòng ăn. Nhưng khi đối diện với Tiểu Xám và Tiểu Dạng Nhi, thái độ của nó cũng tương đối thả lỏng.

Đông Chí nghĩ nghĩ, vẫn nên gọi điện trước cho Hòa Thanh thì hơn, miễn cho tới lúc Anh Đào sinh con, mọi người lại tay chân luống cuống, làm ra sai lầm gì.

Hòa Thanh hỏi một chút tình hình của Anh Đào, lại dặn dò anh bổ sung dinh dưỡng cho nó.

Đông Chí vừa cúp điện thoại đã thấy xe Trang Châu dọc theo bóng cây lái vào nhà. Đông Chí vội vàng đi ra mở cửa cho hắn, xa xa cách lớp kính xe, thấy chỗ ghế phó lái còn có một người. Đông Chí mới đầu còn cảm thấy người kia trông quen quen, tới khi người nọ cười cười với mình mới kịp phản ứng đó không phải Tả đội trưởng sao?!

Xe đỗ ở một góc tại sân trước, Tả Hạc xách theo một cái hộp giấy lớn từ trên xe xuống, đối diện với ánh mắt kinh ngạc của Đông Chí nhếch miệng mỉm cười: "Thầy Lăng, đã lâu không gặp, có thể xin một bữa cơm không?"

Đông Chí có thể nói mình đang có chút hỗn độn không?

"…Hoan nghênh." Đông Chí nhìn Tả Hạc lại nhìn Trang Châu vẻ mặt trầm như nước, tâm nói: đây rốt cuộc là tình huống gì, sao hai người họ lại đi cùng nhau?

Tả Hạc nhìn ra nghi ngờ của Đông Chí, vừa đưa túi đồ cho Đông Chí vừa giải thích nói: "Tôi và anh Trang gặp nhau ở cổng khu, vừa lúc tôi có đồ muốn đưa cho cậu, này, là anh cậu gửi tới."

Đông Chí hoảng sợ: "Sao anh tôi lại gửi đồ tới chỗ anh?"

Tả Hạc cười nói: "Trước khi đi cậu ấy đã hứa gửi cho tôi một ít thổ sản, nhận đồ của người ta thì phải giúp người ta cho nên tôi liền cam tâm tình nguyện làm chân chạy mang đồ tới cho các cậu." Nói xong vươn tay chỉ chỉ túi giấy: "Cậu ấy sử dụng hệ thống vận chuyển đặc biệt dành riêng trong ngành chúng tôi, vừa nhanh vừa thuận tiện mà tối trọng yếu nhất chính là giữ được bí mật cấp cao, đặc biệt an toàn."

Đông Chí khinh bỉ nhìn hắn: "Gửi thổ sản mà cũng cần an toàn? Này rõ ràng là các anh đang chiếm tiệm nghi quốc gia!"

Tả Hạc cười to: "Thầy Lăng thật là, cần gì phải nói rõ ra như vậy, trong lòng chúng ta tự hiểu là được rồi."

Đông Chí: "…"

Trang Châu giúp đỡ Đông Chí xách đồ vào: "Đều vào nhà đi, em nấu cơm chưa?"

Đông Chí vội nói: "Để em làm thêm mấy món, rất nhanh sẽ xong."

Trong tủ lạnh có rất nhiều đồ ăn sẵn Thất bá đưa tới, mở ra hâm nóng lại là có thể ăn ngay, hơn nữa anh vừa mới hầm xương, rán cá cùng làm canh rau, ba người ăn như thế cũng đủ rồi. Khi thu thập đồ ăn, Đông Chí kiểm tra cái túi giấy Tả Hạc mang tới, bên trong là một ít mộc nhĩ, nấm hướng, ngoài ra là một ít đồ khô Đông Chí không biết. Ngửi mùi có hương vị thơm mát của thực vật hẳn đều dã vật dùng phương thức

thô sơ phơi nắng. Đông Chí quyết định buổi tối gọi điện cho anh họ mình hỏi xem mấy thứ rau dại kia ăn như thế nào.

Trang Châu đi rửa tay, lại tới phòng bếp hỗ trợ bưng đồ ăn lên bàn, lại lấy mấy lon bia từ trong tủ lạnh ra.

"Buổi chiều anh không đi làm sao?" Đông Chí thấy hắn rất ít khi uống bia rượu vào ban ngày, có chút kinh ngạc.

"Không đi." Trang Châu mấy ngày nay mệt muốn chết, bọng mắt thâm quầng hiện rõ: "Mai cũng không phải đi, lúc trước Hòa Khoan đã xin nghỉ hai ngày."

Đông Chí vươn tay xoa xoa đầu hắn: "Mai em cũng không phải tới trường, chúng ta có thể cùng ngủ nướng."

Trang Châu sán lại cúi đầu khẽ cắn lên gáy bà xã một cái, khàn cổ họng nói: "Từ nay về sau quân vương không tảo triều."

Đông Chí bị hắn cắn cả người run lên, nhịn không được đạp hắn một cái: "Cầm thú, trong nhà còn có khách đấy, anh mang bia ra trước đi."

Trang Châu bật cười đi ra ngoài.

Tả Hạc ngồi trên ghế nhìn mấy con chó con mèo đang nô đùa ầm ĩ ngoài sân, thấy bọn họ một trước một sau đi ra, cười càng ý vị thâm trường: "Trước kia tôi chỉ nghe nói 'hoa làm mối' hôm nay mới biết được cái gì gọi là mèo làm mối." Nói xong vươn tay chỉ chỉ mấy con mèo: "Hai người lúc trước là bởi vì tụi nó nên mới thành đôi đi?"

Đông Chí thình lình bị hắn nói thẳng như vậy, trên mặt có chút xấu hổ, Trang Châu lại thoải mái cười nói: "Cũng không hẳn, nhưng chúng nó đã giúp tôi một ân huệ lớn như vậy, đương nhiên phải cung phụng chúng nó hảo ăn hảo uống rồi."

Tả Hạc thật sự không nghĩ nhiều, bởi vì lúc ấy đã chứng thật mấy con mèo này là mèo hoang, hắn chỉ cho rằng hai người này sau đó mới thu nhận nuôi dưỡng chúng nó, rất cảm khái nói: "Để hai người nuôi cũng tốt, miễn cho mấy nhóc con này không người trông giữ, một đám lại to gan lớn mật, quay đầu làm ra chuyện xấu gì lại khiến người ta bắt giết thì tội lắm."

Lúc trước quả thật Tả Hạc cũng từng hoài nghi Đông Chí, nhưng hỏi thăm một vòng mới phát hiện Đông Chí chỉ là quá mềm lòng, thích chiếu cố đám chó mèo lưu lạc ở quanh trường, cũng không có năng lực thần quái triệu tập đám tiểu động vật này, bối cảnh lại phi thường trong sạch, thật sự không có gì để hoài nghi. Hơn nữa, chuyện này cũng chỉ xem như chuyện kỳ lạ, cũng không phải phạm tội gì đó, nguyên cáo cũng không bị tổn thất gì, cộng thêm khi đó hắn có chút tiểu tâm tư đối với Lăng Đông Chí, nên lòng nghi ngờ chậm rãi bị áp xuống.

Đông Chí liếc nhìn Tả Hạc một cái, thấy hắn quả thật không nghĩ tới phương diện khác, lúc này mới thoáng thở phào. Lúc trước biểu hiện của anh có khá nhiều sơ hở, may mắn người này tư duy chính thống, không hề nghĩ tới những chuyện linh thần dị quái.

Tay nghề nấu ăn của Đông Chí không được tốt lắm, dưới tình huống có sự lựa chọn, nhóm miêu miêu cẩu cẩu đều nhất trí không ăn đồ anh làm. Nhưng Trang Châu thì ngược lại, hắn cảm thấy có người cam tâm tình nguyện hầm canh cho mình uống là đã khiến hắn vô cùng cao hứng rồi. Bởi vậy vô luận Đông Chí có nấu cái gì, cho tới bây giờ hắn đều không kêu ca lấy một tiếng. Về phần Tả Hạc, hàng năm ra ngoài nhận nhiệm vụ, có đôi khi ngay cả mì gói cũng không kịp ăn, bởi vậy càng thêm không chút kén chọn. Bây giờ là giữa hè, vốn cũng không thèm ăn cái gì, chỉ cần có bia lạnh cùng mấy món nhắm rượu, đối với nam nhân như thế đã thực thích ý.

Mấy người ăn uống vui vẻ, tới khi bia trong tủ lạnh chỉ còn một nửa, Tả Hạc rốt cục quanh co lòng vòng hỏi vấn đề mình muốn biết: "Thầy Lăng, cậu và Thanh Thụ thật sự là anh em họ sao?"

"Đương nhiên là thật." Đông Chí nhìn hắn, không hiểu sao anh ta lại hỏi câu này: "Anh không thấy diện mạo chúng tôi rất giống nhau à?"

Tả Hạc đổi tới đổi lui lon bia trong tay, trên mặt toát ra thần sắc do dự bất định: "Nếu tôi nhớ không lầm thì Thanh Thụ và em gái cậu ấy đều là cô nhi, được người ta nhận nuôi. Cậu ấy và bác Lăng lại không có quan hệ huyết thống."

Trong lòng Đông Chí tim đập mạnh, anh chỉ nghĩ Tả Hạc là bạn của Thanh Thụ, suýt nữa thì quên mất thân phận của hắn. Người như anh ta, chỉ sợ có bất cứ chuyện gì phát sinh trước mắt đều phải điều tra rõ ràng tỉ mỉ. Quan hệ giữa mình và Thanh Thụ nếu nói ra thì đúng là có nhiều sơ hở lắm.

Trang Châu cũng không vui lòng: "Sao anh quản nhiều vậy? anh em họ thì làm sao? Anh em họ cũng phạm pháp à?"

Tả Hạc gãi đầu, tỏ ra thần sắc áy náy: "Hai người đừng hiểu lầm, tôi thật sự không có ý đó, nhưng tư liệu của Thanh Thụ trước khi tới Tân Hải đã được gửi tới chỗ tôi, tình huống thầy Lăng tôi cũng đã biết, chuyện này có chút khó hiểu, cho nên tôi chỉ tò mò thôi."

Đông Chí biết nếu hôm nay không nói rõ thì còn không biết lòng nghi ngờ của người này sẽ phát triển theo hướng nào nữa. Anh ta là cảnh sát, có nghi ngờ liền sẽ có hành động, vạn nhất quanh co lòng vòng để cho ba mẹ mình nghe được, kinh động tới bọn họ, chuyện này sẽ càng phiền toái.

Đông Chí vươn tay kéo Trang Châu lại, nói với Tả Hạc: "Nói cho anh biết cũng không sao, nhưng loại chuyện này có liên quan tới bí mật thân thế, anh có thể bảo đảm không nói cho người thứ hai biết không?"

Tả Hạc từ sắc mặt Đông Chí nhìn ra chuyện có chút nghiêm trọng, theo bản năng gật đầu ngồi thẳng thắt lưng: "Cậu nói đi, cái khác tôi không dám nói chứ giữ bí mật thì tôi là một cao thủ."

Đông Chí bỗng nhiên có chút rối rắm. Mấy người dám nói chắc như vậy thường không đáng tin, tựa như mấy người say rượu hay nói mình không say.

Tả Hạc biết mình có chút nói quá vội vàng giải thích: "Tôi dám nói chắc với cậu là bởi vì nghề nghiệp của tôi suốt ngày tiếp xúc với bí mật của người khác, làm công việc này tối trọng yếu chính là biết giữ miệng, nếu tôi thật sự là một cái loa thì đã sớm bị người ta diệt khẩu rồi, còn có thể ngồi ở đây huyên thuyên với mấy cậu sao?"

Đông Chí do dự do dự, nghĩ nghĩ hình như cũng có lý.

Tả Hạc nói thêm: "Chuyện của anh em họ các cậu kỳ thật không lớn cũng không nhỏ, mấu chốt là trong lúc tôi chưa biết rõ, tôi sẽ luôn nghĩ tới, đây không phải là muốn mạng sao?!"

Đông Chí nghĩ nghĩ: "Tôi và Thanh Thụ đúng là anh em họ, tôi cũng được thu dưỡng. Lúc ấy trong nhà gặp khó khăn nên con cháu đều bị đưa ra ngoài."

Tả Hạc ngây người một chút: "Không có khả năng a…" hắn đã từng điều tra kỹ về Đông Chí, hoàn toàn không có dấu vết được nhận nuôi, nếu không sao hắn có thể nghi ngờ lời Thanh Thụ nói.

Đông Chí bất đắc dĩ gật đầu: "Là thật, nhưng mẹ và anh hai tôi cũng không biết. Lúc ấy mẹ tôi khó sinh, hôn mê bất tỉnh, đứa nhỏ sinh ra đã chết lưu, tôi được ba ôm trở về."

Tả Hạc sửng sốt nửa ngày mới hồi phục tinh thần: "Khó trách…"

Đông Chí dặn dò hắn: "Mấu chốt là mẹ và anh hai tôi đều không biết!"

Tả Hạc vội vàng gật đầu: "Tôi hiểu, tôi hiểu, chuyện này tôi cũng từng gặp qua rồi, tuyệt đối sẽ không nói lại với bất cứ ai. Hơn nữa tôi cũng phải nể mặt Thanh Thụ mà, yên tâm đi."

Cuộc sống của Tả Hạc trên cơ bản không có dính líu gì tới cuộc sống Lăng gia. Điểm này Đông Chí kỳ thật cũng rất yên tâm. Cho dù hôm nay anh thật sự muốn lừa gạt cho qua chuyện thì Tả Hạc cũng không để ý, nhưng nếu mai sau hắn điều tra ra được sự thật, nháo tới Lăng gia thì thật sự không dễ nói.

Không phải có câu đứng trước hai cái hại sẽ chọn cái hại ít hơn đó sao.

Chuyện đứa nhỏ nhà người ta có phải con ruột hay không, đối với người trong chuyện mà nói là chuyện đỉnh thiên đại sự, nhưng đối với người ngoài mà nói chỉ là nghe qua cho biết. Hơn nữa mặc kệ là chuyện gì, ai cũng sẽ không để chuyện nhàn sự của người khác ở trong đầu. Nhưng thấy Tả Hạc để bụng mọi chuyện liên quan tới Thanh Thụ như vậy, Đông Chí bất giác lại nghĩ tới phương diện kia: vị Tả đội trưởng này có phải thật sự có ý tứ kia đối với anh mình không?

Đông Chí vừa nghĩ nếu chuyện này là sự thật thì…

Được rồi, cho dù thật sự mình có như thế nào thì Đông Chí cũng không có khái niệm xác định rõ ràng giới tính của người khác, nam nhân hay nữ nhân đối với anh mà nói cũng không khác nhau gì mấy. Cho nên, anh thấy cho dù Thanh Thụ có tìm một người nam nhân làm bạn đời cũng không có gì không thích hợp. Vấn đề là, anh họ mình hình như là thẳng.

Chuyện này có chút phức tạp.

Đông Chí liếc mắt nhìn Tả Hạc ngồi phía bàn ăn đối diện, xấu xa khẽ nở nụ cười.

103. Chương 103: Mèo Mẹ

Sau khi thương lượng với dì An Ny xong, bọn họ liền trích ra một phần tiền trong quỹ khuyến học, trừ bỏ dùng để tìm người còn để trù bị viện trợ tài chính giúp đỡ cho những tộc nhân đã tìm lại được. Thanh Thụ không nói gì nhiều về phương diện này nhưng Đông Chí nghĩ, trong tình thế nguy cấp lúc đó, những đứa nhỏ vội vã được đưa đi khẳng định là chọn những gia đình ở phụ cận quanh núi. Quanh Chim Nhạn sơn có vài thôn trang điều kiện sinh hoạt cũng không được tốt lắm, không nghe nói có nhà nào có điều kiện hay đặc biệt giàu có. Người nông thôn mà, nhà không có con là số ít, rất nhiều người đều vụng trộm nuôi hai ba phụ nữ bên ngoài. Dưới tình huống đó, nếu nhặt được một đứa nhỏ, cuộc sống sinh hoạt gian khổ thế nào đều có thể tưởng tượng ra. Đông Chí không thể giống Thanh Thụ coi chuyện tìm kiếm tộc nhân trở thành chuyện quan trọng nhất trong cuộc đời mình, cũng chỉ có thể dùng phương thức của mình để bày tỏ sự ủng hộ giúp đỡ Thanh Thụ, dù sao anh cũng có công việc và cuộc sống của riêng mình.

Khi Đông Chí phủ một lớp sơn dầu lên vải, đầu vẫn mải suy nghĩ, không biết hai vị bác sỹ thú y trẻ tuổi kia có phải tộc nhân của mình không, nếu là thật phỏng chừng Thanh Thụ vui tới hỏng mất.

Sau lưng truyền tới tiếng bước chân rất nhỏ, không phải là tiếng động quen thuộc mà là tiếng bước chân của tiểu động vật, thoáng mang theo vài phần tập tễnh nặng nề. Đông Chí dùng dư quang khóe mắt nhìn lại, quả nhiên thấy thân ảnh tròn vo mập mạp màu nâu lấp ló ở cửa phòng vẽ ngó vào trong nhìn.

Là con mèo cái Bồi Tây đưa về.

Đông Chí giả bộ cái gì cũng không chú ý tới, tiếp tục khuấy màu trong tay. Nhóc con này tên Anh Đào cực kỳ nhát gan, trời sinh hết sức cẩn thận. Từ khi nó vào cửa Đông Chí đã muốn tắm rửa cho nó một cái, nhưng vẫn không được như ý nguyện. Anh Đào luôn trốn ở dưới gốc cây hải đường, anh hay Trang Châu mà xuất hiện thì nó lại lẩn đi mất. Gần đây, Đông Chí mỗi ngày đều bưng bát tới uy nó ăn cá, Anh Đào mới buông lỏng đề phòng với anh một chút.

Trưa nay Đông Chí lấy chậu nước ra sân, vừa cùng Bồi Tây tuyên truyền giảng giải vệ sinh cá nhân cho nó, khuyên can mãi nó mới chịu để cho anh tắm cho. Tuy rằng quá trình có chút thảm thiết nhưng sau khi tắm xong, thái độ của nó với Đông Chí rõ ràng đã có sự thay đổi. Mỗi khi thấy anh, cặp mắt màu lục xinh

đẹp kia đã không còn đề phòng như trước. Tuy rằng vẫn chưa thể thoải mái tự nhiên như mấy tiểu tử kia, nhưng đã không còn sợ hãi anh nữa.

Anh Đào luẩn quẩn ngoài cửa phòng vẽ mấy vòng, sau đó hướng về phía phòng vẽ khẽ kêu một tiếng: "Meo…"

Đông Chí buông bút lông xuống, xoay người giả bộ như vừa phát hiện ra nó nói: "Nha, là Anh Đào à, em còn chưa vào phòng vẽ tranh của anh phải không, vào đây xem thử đi."

Anh Đào do dự một chút, lại rụt rè bước từng bước nhỏ tiến vào. Đôi mắt mèo màu xanh biếc nhìn trái nhìn phải, lại hướng về phía bức tranh ở góc tường nuốt một hơi nước miếng: "Cá lớn… thật ngon."

Đông Chí dở khóc dở cười liếc mắt nhìn bức tranh tĩnh vật kia, tâm nói, thưởng thức này của nó quả thật giống hệt Bồi Tây, đúng là một cặp.

"Muốn ăn cá sao?" Đông Chí nhớ tới Hòa Thanh từng nói bà bầu phải bổ sung dinh dưỡng thường xuyên, vội vàng đứng dậy nói: "Trong tủ lạnh có cá rán, anh đi hâm nóng cho em ăn."

Nhãn tình Anh Đào sáng lên: "Được, được."

Hóa ra là vì đói mà tới. Trong lòng Đông Chí vừa có loại cảm giác sung sướng bị trẻ con quấn lấy đòi ăn vừa có cảm giác phiền não tới đau đản. Cùng lúc cảm thấy trẻ con chuyện gì cũng không thể ly khai người lớn, về phương diện khác lại có chút do dự, trẻ con mà không tự nhiên thoải vui chơi thật sự không có vấn đề chứ?!

Anh Đào so với lúc mới tới đã béo hơn một vòng, ánh mắt sáng ngời, da lông bóng loáng. Lúc ăn cũng lang thôn hổ yết, có loại cảm giác ai cũng đừng hòng đoạt đồ ăn cùng lão nương, vừa thấy chính là đã ăn không ít khổ khi còn ở bên ngoài. Đông Chí cảm thấy xót xa trong lòng, nhưng vẫn phối hợp không lại quá gần nó, mèo hoang và mèo nhà bất đồng, chúng nó đối với việc người xa lạ lại gần càng thêm mẫn cảm.

Anh Đào ăn xong điểm tâm, cảm thấy mỹ mãn liếm liếm môi, lại hướng về phía Đông Chí meo một tiếng.

Đông Chí thử thăm dò vươn tay vuốt ve nó, Anh Đào khẽ co rúm một chút, nhưng cũng không né tránh. Đông Chí nhất thời mềm lòng muốn tan chảy.

"Một lần không nên ăn nhiều, đối với dạ dày không tốt." Đông Chí nhẹ nhàng vuốt ve lưng nó, ôn nhu nhỏ nhẹ an ủi: "Hai tiếng sau anh lại làm cho em ăn."

Anh Đào được anh vuốt ve thoải mái, da thịt toàn thân cao thấp không còn cứng ngắc như trước, đôi mắt to tròn ướt sũng nhìn Đông Chí, toát ra vài phần mềm mại.

"Bỏ đói cũng không tốt, nhưng mỗi lần không thể ăn nhiều, mỗi ngày còn phải chú ý duy trì vận động." Đông Chí vừa vuốt ve vừa cằn nhằn dặn dò bà bầu trong nhà: "Nếu không đến lúc sinh bảo bảo sẽ thực khổ sở."

"Meo." Anh Đào liếm liếm đầu ngón tay Đông Chí.

Đông Chí toét miệng nở nụ cười: "Em quen biết Bồi Tây ở đâu vậy?"

Anh Đào nhẹ giọng nói: "Tại quảng trường cạnh đài phun nước, em và bạn đang chơi ở trong hòn núi giả cạnh quảng trường, lúc đi ra phơi nắng thì có người thả chó muốn cắn bọn em, may có Bồi Tây dẫn dắt nó rời đi."

Hóa ra tiết mục anh hùng cứu mỹ nhân không phân biệt chủng tộc.

Đông Chí cảm khái một chút, lập tức cảm thấy chuyện nó nói tựa hồ có chút quen tai, nghĩ nghĩ mới kịp phản ứng nhớ lại chuyện Tiểu Xám bị thương lần trước. Lúc ấy mấy con mèo đang bới rác ở cửa sau nhà hàng, sau đó có người dắt chó ra cắn bọn nó. Đông Chí âm thầm nghiến răng, tâm nói, mèo nhà mình không phải xui xẻo như vậy chứ, tới tới lui lui không phải gặp cùng một tên cặn bã rồi đi?

Suy nghĩ như vậy vừa hiện ra trong đầu, nhất thời có chút nhịn không nổi, Đông Chí nhẫn nại hỏi một câu: "Người thả chó trông như thế nào? Trước đó em có từng gặp gã chưa?"

Anh Đào gật đầu: "Gặp rồi. Nhà gã ở trong tiểu khu có nhiều cây xanh ở gần bờ biển, em từng tới đó rồi. Nhà gã nuôi nhiều chó lắm. Gã thích dắt chó ra ngoài đi dạo, chị của gã cũng thích dắt chó ra ngoài. Gã còn hãy cãi nhau với chị gã!"

Đông Chí lại hỏi: "Bồi Tây có từng nói đã gặp qua gã không?"

Anh Đào do dự một chút: "Anh ấy nói anh ấy nhớ rõ mùi con chó kia."

"..." Đông Chí trong lòng bỗng nhiên có chút phẫn nộ, ngay sau đó lại có cảm giác vài phần mờ mịt. Hỗn đản thả chó cắn mèo thì có thể làm gì? Kêu mèo cắn lại? đây cũng đã là chuyện vài tháng trước, hơn nữa trong tay anh cũng không có bằng chứng gì.

Đông Chí căm giận mắng một câu.

Anh Đào tiếp tục nói: "Tên kia luôn đứng trong sân gào to cổ họng: Tào Minh Châu! Bà là heo sao?! Quản con chó chết tiệt của bà đi, còn dám quá giới hạn, lão tử làm thịt nó!" Nó giả giọng nam nhân khàn cổ họng kêu lên, gào xong còn dùng móng vuốt nhuận nhuận cổ họng mình, ho khan hai tiếng: "Mỗi lần tên kia đều gào như vậy."

Đông Chí mỉm cười: "Đừng học theo! Cũng không phải người tốt." Lập tức có chút buồn bực, cái tên Tào Minh Châu này rốt cuộc đã nghe ở đâu rồi? sao lại quen tai như vậy?

Tiểu nghi vấn này trong buổi tụ hội hai ngày sau liền có người giải đáp.

"Em nói Tào Minh Châu?" Hòa Khoan vừa khui bia cho cả nhóm vừa hỏi Hòa Thanh: "Cô ta không phải là trưởng nữ Tào gia bán trang sức đá quý sao? Từ khi nào em lại có quan hệ với nhà bọn họ vậy?"

Hòa Thanh chậm rãi chĩa cốc bia về phía Trang Châu: "Em mới lười quản chuyện này, là có liên quan với Trang Nhị."

Mấy người đồng thời nhìn về phía Trang Châu, Trang Châu lại nhìn lại mấy người kia, vẻ mặt kỳ quái: "Liên quan gì chứ? Tôi nào biết Tào Minh Châu là ai, tôi căn bản không biết cô ta!"

Lại nói tiếp, hôm nay cũng không phải ngày trọng đại gì, chỉ là sinh ý của Trang Châu và Hòa Khoan tạm thời hoàn thành, cả nhóm tranh thủ lúc rảnh rỗi tụ tập một phen. Trời nóng, cả đám cũng không muốn ăn cái gì, lười hao tâm tổn trí nghĩ địa điểm tụ tập, liền trực tiếp chọn một cửa hàng đồ nướng ở gần Ngự Cảnh Uyển.

"Anh đừng có nói dối!" Hòa Thanh cười nói: "Cô ta rất có liên quan tới nhà các người. Anh không nghe Hạ Mạt nhà anh gần đây đặc biệt gần gũi với Tào gia sao?"

Trang Châu sửng sốt một chút: "Hạ Mạt kinh doanh sản phẩm điện tử, có liên quan gì tới trang sức đá quý đâu?"

Hòa Thanh dùng ánh mắt "anh OUT" nhìn hắn: "Hạ Mạt muốn thu mua Nguyên Thúy lâu, trong vấn đề mấu chốt này kết hôn với Tào gia mới là lựa chọn chính xác." Tào gia không chỉ có địa vị quan trọng trong giới trang sức đá quý ở Tân Hải thị, mà ở Đông Nam Á còn sở hữu một số lượng mỏ quặng tương đối lớn.

Trong lòng Trang Châu càng mờ mịt, hắn không ngờ có một ngày Hạ Mạt lại tự an bài chuyện chung thân đại sự của mình như vậy. Hắn vốn tưởng rằng thấy được vết xe đổ của cha mẹ mình, trong phương diện tình cảm anh ta sẽ lựa chọn một loại phương thức khác, tùy tâm tùy ý, càng tự do cũng càng thêm ôn nhu. Hắn toàn không nghĩ tới, Hạ Mạt lại lựa chọn một hướng đi cực đoan tới vậy, coi chuyện hôn nhân của mình tựa như đồ vật thuần túy để trao đổi lợi ích. Hắn bỗng nhiên có chút không hiểu, hiện giờ rốt cuộc Hạ Mạt coi Trang gia là cái gì? Mục tiêu để trả thù? Hay là minh hữu tiềm tàng? Trên thế giới này, người với người có quan hệ tình cảm ràng buộc, trong mắt anh ta, điều đó đã bị vật hóa biến thành lợi ích trao đổi? Vậy trong mắt anh ta tình thân rốt cuộc đã biến thành cái gì rồi? là nguồn tài nguyên có thể lựa chọn lợi dụng hoặc buông tha hay sao?

Đông Chí vốn không có hảo cảm gì với Hạ Mạt, tự nhiên sẽ không nghĩ nhiều như vậy, ngược lại càng thêm tò mò tin tức Hòa Thanh vừa kể: "Anh từ đâu mà biết được?"

Hòa Khoan cũng rất ngạc nhiên khi thấy em trai mình vốn luôn không để ý chuyện nhàn sự của người khác

lại chú ý tới loại tin tức bát quái này như vậy: “Nhà chúng ta và Tào gia đâu có quan hệ gì?”

Hòa Thanh biểu tình thừa nước đục thả câu: “Mấy người tuyệt đối không đoán ra được đâu.”

Đông Chí vẻ mặt xem thường anh ta: “Đúng vậy, anh nói đúng, nếu chúng tôi mà đoán được thì còn cần hỏi anh làm gì?”

Hòa Thanh cũng không để ý thái độ khinh bỉ của Đông Chí, cười hì hì nói: “Việc này không có liên quan gì tới nhà chúng tôi, nhưng có liên quan tới chức nghiệp đặc thù của tôi a.”

Đông Chí trong lòng vừa động, chức nghiệp của Hòa Thanh là gì, là bác sỹ thú y. Bác sỹ thú y thì làm sao, đương nhiên là chăm sóc cho chó mèo… Anh Đào cũng từng nói trong Tào gia có nuôi mấy con chó.

Hòa Khoan đầu óc có chút lơ mơ: “Phòng khám bé tý kia của em sao? Cũng không phải quán trà khách sạn, còn có thể nghe được tin tức gì?”

Hòa Thanh cười nói: “Cần gì phải hỏi thăm, Tào Minh Châu tự mình đem tin tới cửa.”

Từ khi nghe được tin tức Hạ Mạt muốn kết hôn với Tào gia, cả người Trang Châu đều cảm thấy không tốt. Thất vọng, lo lắng thậm chí còn có một loại phẫn nộ mơ hồ, đủ loại cảm xúc đan xen với nhau, khiến não đều đau nhức. Thấy Hòa Thanh còn muốn thừa nước đục thả câu, không quan tâm mà đánh gãy lời cậu ta: “Tào Minh Châu nói cho cậu?”

Hòa Thanh nhìn sắc mặt Trang Châu, biết hắn đang nổi khùng, tuyệt không thích hợp tiếp tục đùa giỡn, vì thế có chút tiếc nuối nói: “Tôi cũng không biết cô ta, sao cô ta có thể nói với tôi chứ. Nhà cô ta có nuôi chó, mấy hôm trước có mang chó tới chích ngừa, lúc buôn chuyện điện thoại với bạn thì đứng ở cạnh tôi, tôi nghe được.”

Trang Châu mặt không đổi sắc nhìn Hòa Thanh: “Nguyên văn cô ta nói gì?”

Hòa Thanh nghĩ nghĩ, lại nổi lên tâm tư tác quái, túm cổ họng giả giọng nữ nheo nhéo: “Ai nha, thật đáng ghét, biết rõ còn cố hỏi người ta… còn không phải là anh ta sao, thật ra anh ta vốn không phải tên Hạ Mạt, mà là Trang Mặc. Sau đó ba mẹ anh ta ly hôn, anh ta đi theo mẹ nên mới đổi họ… bà nói mẹ chồng á? Tôi còn chưa gặp bà ta, nhưng nghe nói tính tình không tốt lắm, không dễ ở chung… ai nha, vấn đề không lớn, về sau kết hôn rồi, tôi sẽ không ở chung với bả đâu, bả cũng không thể xen vào việc của tôi..Cùng lắm thì lễ tết ngồi ăn chung một bữa cơm thôi mà… yên tâm đi, lễ đính hôn với ngày cưới không thể thiếu bà…” Nói xong còn mở tay ra, làm ra biểu tình thập phần bất đắc dĩ.

Đông Chí nghẹn cười tới nội thương, nhưng dư quang khóe mắt nhìn thấy sắc mặt âm trầm của Trang Châu lại không dám trắng trợn cười to. Đến người mù cũng nhìn ra tâm tình Trang Châu lúc này không ổn.

Hòa Khoan không chú ý tới vẻ mặt âm trầm của Trang Châu, còn gật gù: “Thật ra mà nói, Trang gia, Hạ

gia và Tào gia cũng coi như môn đăng hộ đối…"

Lời còn chưa dứt, Trang Châu đã ném đũa đứng dậy bỏ đi.

Dư lại ba người hai mặt nhìn nhau, Hòa Khoan nhìn đôi đũa bị Trang Châu ném chỏng chơ trên bàn, lại nhìn theo bóng dáng Trang Châu rời đi, thập phần không hiểu nổi hỏi Đông Chí: "Tôi có nói gì sai sao?"

"Không liên quan tới anh." Đông Chí thở dài: "Là anh ấy luẩn quẩn trong lòng."

104. Chương 104: Bệnh Di Truyền Gia Tộc

Đông Chí mua một phần cơm thịt bò đóng gói mang về, khi về tới nhà thấy lầu trên lầu dưới đều không bật đèn. Đông Chí vào cửa, đặt hộp cơm lên bàn bếp, ló đầu qua cửa sổ nhìn ra hậu viện, quả nhiên thấy Trang Châu không nói một tiếng mà ngồi thu lu một chỗ dưới giàn nho, cũng không biết là đang tức giận với người khác hay tự bực bội chính mình. Hắc Đường lười biếng nằm úp sấp dưới chân hắn, chán muốn chết lắc lắc cái đuôi bông xù. Mấy con mèo đang chạy đuổi nhau dưới giàn mướp, cũng không biết đang chơi trò gì.

Mặt trời đã xuống núi, bầu trời trên cao dần nhuốm một màu than chì lạnh lẽo. Ánh đèn xa xa hắt lên đám dây leo chằng chịt trên tường viện, tạo ra những hình bóng lờ mờ vô hình trên mặt đất. Đám côn trùng ẩn trong lớp bụi cỏ thi thoảng cất tiếng nỉ non, đêm hè yên tĩnh.

Đông Chí hâm nóng món cơm thịt bò, lại rửa thêm chút hoa quả bày ra đĩa, đặt tất cả lên một cái khay lớn rồi bưng ra hậu viện, không nói tiếng nào đặt lên cái bàn ở trước mặt Trang Châu.

Trang Châu còn chưa động, Hắc Đường nằm úp sấp híp mắt ngủ hít hít cái mũi, bật phắt người đứng dậy. Nó ngẩng đầu, lúc đứng lên vừa vặn ngang bằng cái bàn thấp kia, nếu cố rướn đầu vào liền trực tiếp gặm được cái đĩa. Đông Chí vươn tay vỗ lên đầu nó một cái: "Tránh sang một bên, không phải bữa tối mày vừa ăn thịt rồi sao?"

Hắc Đường đè nặng cổ họng gâu gâu kêu to: "Có ăn thịt, nhưng tôi đang trong tuổi ăn tuổi lớn, rất mau đói."

Đông Chí vừa bực mình vừa buồn cười: "Mày còn cần lớn cái gì nữa? Mày nhìn mông mày xem, rõ ràng đã thành hình rồi đi?"

"Không thể nói như vậy." Hắc Đường cố gắng vươn đầu lưỡi liếm liếm miếng thịt bò trên đĩa cơm: "Hình thế tuy rằng không thay đổi nhưng tôi cũng cần béo thêm chút, hôm qua ra ngoài có một bà cụ thiện lương còn nói tôi rất gầy đó."

"Nói mày gầy là thiện lương? Còn nói mày béo cần giảm cân thì không thiện lương?" Đông Chí vẻ mặt khinh bỉ nhìn nó: "Mày rốt cuộc có biết cái gì gọi là tiêu chuẩn thể trọng không hả?"

Hắc Đường mặc kệ: "Tiểu chuẩn cái gì, còn không phải do đám nhân loại các người nghĩ ra sao? Bọn tôi mới không hiếm lạ cái tiêu chuẩn với không tiêu chuẩn đó đâu, chúng tôi chỉ cần khỏe mạnh! cường tráng! Ăn no!"

Đông Chí cũng mặc kệ nó: "Ai không cho mày ăn no? mày có còn chút lương tâm nào không? Lúc nào tao bỏ đói mày hả? mày có khi nào bị đói chưa?"

Hắc Đường: "…Dù sao tôi đói bụng."

Đông Chí bị sức mạnh vô lại của nó chọc cười, đang định phản bác, Trang Châu vẫn im lặng ngồi một bên thản nhiên hỏi: "Nó lại đòi ăn à?"

"Cũng không phải." Đông Chí bất đắc dĩ xoa xoa cái đầu đen trắng của nó: "Hắc Đường, chú Hòa của mày nói, nếu mày còn ăn không tiết chế như vậy rất nhanh sẽ biến thành trung niên đáng khinh đại thúc đầu hói bụng phệ, rất không đẹp trai. Mày tự suy nghĩ đi."

Hắc Đường do dự một chút: "Chú Hòa nói vậy?" trong cảm nhận của nó địa vị của Hòa Thanh tương đối cao, bởi vì anh ta là bác sỹ chuyên chữa bệnh cho tụi nó, đối với thể trạng của tụi nó rất có quyền lên tiếng.

Đông Chí khẳng định chắc nịch gật đầu.

Hắc Đường phân vân trong chốc lát, thương tâm quay đầu chạy mất.

Trang Châu dở khóc dở cười nhìn cảnh này, nhịn không được hỏi một câu: "Em không lừa nó đấy chứ?"

Đông Chí khinh thường hừ một tiếng: "Lừa nó hoặc là để anh đói bụng, đổi lại là anh, anh chọn đi?"

Trang Châu: "…"

Đông Chí cuối cùng mở miệng đùa giỡn hắn, còn đặt đôi đũa vào tay Trang Châu: "Anh mau ăn đi, lát nữa nguội không thể ăn. Mà anh cũng lạ, Hạ Mạt cưới vợ là chuyện của anh ta, anh bực bội tức giận cái gì? Phản ứng này của anh, bảo em phải nghĩ thế nào đây? Anh thầm yêu Hạ Mạt hay là thầm yêu Tào Minh Châu?"

"Nói bậy cái gì đó." Trang Châu nhíu mày.

Đông Chí nhún nhún vai: "Anh đúng là ăn no rửng mỡ nghĩ linh tinh. Con người Hạ Mạt tuy rằng không

có chỉ số cảm xúc EQ nhưng tên đó đầu óc lợi hại, nói về tâm nhãn hay tính kế, chỉ sợ anh có hai cái đầu cũng không phải đối thủ của anh ta. Anh lo lắng anh ta bị người lừa gạt? em thấy vẫn nên lo lắng xem anh ta có hại chết bà chị kia hay không còn thực tế hơn."

Trang Châu thở dài: "Lúc trước khi anh ta rời Trang gia, anh tuy rằng cũng có tức giận nhưng anh biết anh ta làm như vậy là vì muốn bảo vệ mẹ anh. Nhưng hiện tại sao anh ta lại biến thành như vậy? Em nghe lời cái cô Tào Minh Châu kia nói xem, một chút cũng không để mẹ anh vào mắt. Lúc trước Hạ Mạt có thể vì mẹ anh mà ngay cả Trang gia cũng không cần, vì sao hiện tại lại có thể cho phép vợ chưa cưới của mình xem nhẹ mẹ anh như vậy…"

Đông Chí thản nhiên tiếp một câu: "Vì vợ chưa cưới có thể đem lại lợi ích cho anh ta chứ sao."

Trang Châu trầm mặc.

Không sai, chính là ích lợi! đó mới chính là chỗ khiến Trang Châu thấy khổ sở. Lúc trước Hạ Mạt tới gây khó dễ cho Đông Chí, hắn còn có thể hiểu là anh ta vẫn còn quan tâm tới mình, nhưng hiện tại rất khó lừa mình dối người rằng anh ta thực lòng suy nghĩ vì hạnh phúc của mình. Chỉ sợ Hạ Mạt để ý nhiều nhất chính là Đông Chí vào cửa rồi có thể mang lại lợi ích thật lớn nào cho Trang Châu hay toàn bộ Trang gia thậm chí kể cả Hạ Mạt hay không.

Trang Châu thực tâm không muốn thừa nhận anh trai cùng huyết thống của mình đã biến thành một con quái vật trừ bỏ tiền tài địa vị ra cái gì cũng không để mắt tới.

"Có lẽ trong nhà ép buộc anh ta?" Trang Châu ý đồ tìm ra một lời giải thích hợp lý: "Trưởng bối Hạ gia, hoặc là ông nội bọn anh gâp áp lực với bọn họ?"

"Có lẽ thế." Đông Chí lười biếng cầm dĩa xiên miếng xoài ăn, không để ý nhắc nhở hắn: "Muốn chứng thật cái này dễ thôi, anh gọi điện hỏi ông nội anh xem?"

Trang Châu do dự một chút, lấy di động ra bấm số điện thoại của nhà chính, người nghe máy là Thất bá, nghe Trang Châu nói có việc muốn tìm Trang lão gia tử, rất nhanh liền chuyển máy.

Cháu trai chủ động gọi điện tới, ông Trang rất cao hứng, trong giọng nói còn lộ ra sự kích động không kiềm chế được: "Sao bây giờ mới có thời gian nhớ tới mà gọi điện cho ta?"

Trang Châu vô tâm cùng ông lòng vòng, trực tiếp hỏi thẳng: "Ông nội, ông và người Tào gia có giao tình gì không?"

"Tào gia?" ông Trang hỏi lại: "Là Tào gia kinh doanh trang sức đá quý đó hả?"

"Vâng, chính là nhà đó."

"Quen biết." Trang lão gia tử nghĩ nghĩ nói thêm: "Lúc lão thái gia nhà bọn họ còn sống cũng có chút giao tình, hiện tại trên cơ bản không có gì lui tới. Sao tự dưng lại hỏi cái này?"

Trang Châu trong lòng có chút khó chịu: "Cháu nghe nói nhà bọn họ và Hạ Mạt đi lại rất gần."

"Hả?" Ông Trang lập tức nắm được ý tại ngôn ngoại của thằng cháu: "Ý cháu là đứa con gái Tào gia kia?"

Trang Châu ủ rũ hờn dỗi: "Cháu nghe nói Hạ Mạt sắp đính hôn với Tào Minh Châu, định hỏi xem ông có biết hay không?"

Ông Trang suy nghĩ trong chốc lát, cảm thấy ngữ khí này của Trang Châu dường như không phải gọi tới để hỏi thăm, vì thế có chút không cao hứng: "Mày hoài nghi ông sắp xếp?"

Trang Châu không lên tiếng.

"Nhóc con vô liêm sỉ!" Ông Trang mắng nhiếc: "Ông mày vì chuyện tệ hại của hai đứa chúng mày đều đã buông tay mặc kệ rồi, còn chạy tới Hạ gia quản chuyện người ta làm quái gì? Cho dù tao có muốn quản, Hạ gia có thể để cho ông mày quản sao? Đầu của mày có phải vừa bị kẹp cửa không hả?!" Trang lão gia tử bị oan uổng thập phần phẫn nộ, trải qua chuyện của Trang Thành Ngôn và Hạ Tuyết Oánh cùng với Trang Châu và Đông Chí luân phiên đả kích, ông hiện tại đã không dám làm ông tơ bà nguyệt đi nối tơ hồng cho người khác nữa rồi. Mà nguyên nhân quang trọng nhất là hiện tại ông đang rất mờ mịt, căn bản không có một cái tiêu chuẩn hạnh phúc nào trong lòng, không biết dắt tơ hồng rồi sẽ lại có hậu quả gì.

"Đúng là đồ óc heo!" Trang lão gia tử căm giận cúp điện thoại.

Trang Châu: "…"

Trang Châu vô tội nhìn cuộc gọi bị chấm dứt, lại nhìn nhìn Đông Chí vẻ mặt xem chuyện vui: "Anh bị mắng."

Đông Chí bật cười vui vẻ: "Đáng đời. Nói chuyện với ông không biết khách khí."

Trang Châu phiền não ném điện thoại sang một bên. Chuyện này nếu không phải là do ông nội an bài, vậy rất có thể là do người Hạ gia thu xếp, nhưng chuyện Hạ gia nào đến phiên hắn có ý kiến?

"Mẹ anh bên kia… có muốn hỏi một câu không?"

Trang Châu lắc đầu. Hắn và mẹ đã bao năm không thể bình tĩnh hòa khí nói chuyện được, nếu hiện tại gọn gàng dứt khoát hỏi chuyện hôn sự của Hạ Mạt, thì không biết bên kia sẽ nghiền ngẫm dụng ý của hắn thành thế nào đâu. Vừa nghĩ như vậy, Trang Châu lại cảm thấy nản lòng thoái chí.

“Anh rốt cuộc cmn bị cái quái gì thế này…”

Đông Chí khóe miệng cong cong, giả bộ mình cái gì cũng không nghe thấy.

Chuông điện thoại vang lên, là từ nhà chính gọi tới. Trang Châu vẫn cho rằng là do ông nội gọi, không ngờ người gọi tới lại là Thất bá: “Nhị thiếu gia, lão gia tử kêu tôi thông báo cho hai cậu một tiếng, cuối tuần cả hai về nhà ăn cơm. Đại thiếu gia và Tào tiểu thư cũng sẽ tới đây.”

Trang Châu sửng sốt một chút, quay đầu hỏi Đông Chí: “Đi không?”

Đông Chí hưng trí bừng bừng gật đầu: “Đương nhiên đi!” đây chính là tiêu biểu cho hôn nhân chính trị giữa hai hào môn thế gia a, sao có thể bỏ qua cơ hội được tới gần quan sát thế này chứ.

Trang Châu nói lại với đầu dây: “Làm phiền ông nói lại với ông nội một tiếng, chúng tôi nhất định tới đúng giờ.”

Thất bá còn nói: “Lão gia tử còn nhờ tôi nhắc nhở nhị thiếu một câu, nếu là về nhà ăn cơm, tính tình cũng phải thu liễm lại, đừng ở trước mặt lão gia tử nháo cái gì không phiền toái.”

Trang Châu thở dài: “Tôi hiểu.”

Sau khi cúp điện thoại, Trang Châu nhịn không được thở dài thêm cái nữa: “Sao anh cứ cảm thấy lần gặp mặt này sẽ thực nghẹn khuất chứ?”

Đông Chí làm như có thật gật đầu: “Em không muốn anh lo lắng về lời tiên đoán đó đâu, nhưng em không thể không nói, dự cảm của anh tám chín phần mười sẽ là ác mộng thành sự thật.”

Trang Châu: “…”

Từ giờ cho tới cuối tuần còn hai ngày nữa, Trang Châu chú ý tới động tĩnh gần đây của Hạ Mạt, trong đó quả nhiên có tin tức anh ta thu mua Nguyên Thúy lâu.

Nguyên Thúy lâu vốn là một công ty kinh doanh vàng bạc đá quý nổi danh, hai năm trước ông chủ của Nguyên Thúy lâu mất, công ty giao lại cho con trai, vị tân lão bản này lại dốt đặc cán mai về chuyện kinh doanh vàng bạc đá quý, càng làm càng nát, công ty dần dần trở nên điêu tàn. Trước đó còn có người đoán Nguyên Thúy lâu sẽ rơi vào tay Tào gia, không ngờ nửa đường lại nhảy ra một con quá giang long (rồng qua sông) không nói không rằng hẫng tay trên của Tào gia.

Trang Châu đoán không ra lúc ấy Tào gia có bị Hạ Mạt chọc tức hay không, nhưng sau đó Hạ Mạt có thái độ tích cực trong chuyện kết hôn giữa anh ta và Tào gia không thể nghi ngờ đã khiến Tào gia thấy vui mừng. Dù sao sau lưng Hạ Mạt có hai nhà thế gia đại tộc Trang gia và Hạ gia làm chỗ dựa, con người lại

có năng lực xuất chúng, tướng mạo phong độ giữa đám con cháu thế gia bây giờ cũng coi như nổi bật.

Trang Châu tra tới tra lui, còn phát hiện một tin tức nhỏ: Con dâu trưởng của Hạ gia cũng chính là chị dâu của Hạ Tuyết Oánh, Lâm Đình cùng với phu nhân Tào đại đương gia Hoàng Hải Mạt là bạn thân cùng trường, hai người đều theo học trường nữ giáo Cheltenham Ladies' College nổi tiếng ở Anh quốc, cho nên quan hệ cá nhân phi thường tốt.

Cuối cùng xâu chuỗi lại mọi việc.

Trang Châu cảm thấy hôn sự này tám chín phần mười là sự thật. Điều này khiến hắn có cảm giác bị thất bại.

"Em nói xem anh có nên tìm Hạ Mạt nói chuyện không?" Trang Châu do dự hỏi ý kiến Đông Chí: "Anh muốn hỏi xem anh ta nghĩ thế nào, anh ta đã đủ giàu có, tiền tài địa gì đó đối với anh ta thực sự quan trọng thế sao?"

"Lo chuyện bao đồng." Đông Chí vẻ mặt xem thường móc mỉa hắn: "Thích chõ mũi vào chuyện người khác có phải là bệnh di truyền của người nhà các anh không?"

Trang Châu: "…"

Hắn biết Hạ Mạt lớn tuổi hơn hắn, lãnh tĩnh hơn hắn, đương nhiên cũng càng ngoan độc quyết tâm hơn hắn, nhưng Trang Châu vẫn muốn tìm Hạ Mạt nói chuyện, hỏi rõ suy nghĩ của anh ta — có lẽ sau khi nghe được từ chính miệng anh ta nói, hắn mới có thể triệt để hết hy vọng.

Hết chương 104

105. Chương 105: Thăm Dò Và Phản Thăm Dò

Đông Chí ôm tâm tình xem náo nhiệt đi theo Trang Châu về nhà chính ăn cơm.

Bọn họ tới sớm, khi vào cửa, Trang gia gia vừa mới cùng Trang Lâm tới hậu sơn đi dạo, Trang Thành Ngôn vẫn đang ở công ty, ít nhất phải nửa tiếng nữa mới có thể trở về. Vì thế, dì An Ny vứt Trang Châu cho Thất bá, còn mình kéo ngay Đông Chí vào thư phòng. Đông Chí mặc dù là ông chủ bàng quan, nhưng có một số vấn đề về việc chi phí quỹ anh vẫn phải nắm rõ.

Chờ hai người bận bận rộn rộn từ trong thư phòng của Trình An Ny đi ra, Trang lão gia tử đã trở lại, ngồi trên ghế sa lông chậm rãi chờ uống trà. Trang Lâm ngồi bên cạnh ông, thật cẩn thận mày mò đống trà cụ giúp ông rót trà. Thấy mẹ và Đông Chí đi ra, vội vàng đứng lên chào hỏi.

Trình An Ny khẽ nhíu mày, nói thật, bà có chút không tiếp thu được con trai mình biến thành bộ dạng con cừu non thế này. Bà cũng biết lão gia tử luôn chướng mắt hai mẹ con bọn họ cho nên phàm là lão gia tử ở nhà, hai mẹ con bọn họ có thể né được bao xa thì né. Gần đây, không hiểu lão gia tử bị cái gì kích thích, giống như bị động kinh mà cứ lúc nào rảnh rỗi liền xách thằng út ra ngoài cùng ông ấy, nào là đi dạo, nào là tới chợ hoa, thậm chí tới nhà lão chiến hữu làm khách cũng kéo nó theo… Trang Lâm vốn nhanh nhẹn hoạt bát, trong khoảng thời gian này do luôn ở bên lão gia tử, nhìn qua cư nhiên… ổn trọng hơn rất nhiều.

Trình An Ny thở dài, bà vẫn thấy con trai mình sôi nổi bát nháo như trước kia càng đáng yêu hơn một chút.

"Mẹ, thầy Lăng, con mời hai người uống trà." Trang Lâm nhu thuận rót hai tách trà đưa tới trước mặt hai người.

Đông Chí liếc mắt nhìn Trang lão gia tử đang nhìn đâu đâu, thành thành thật thật ngồi xuống sô pha đối diện ông: "Ách, sao khách còn chưa tới ạ?"

Trình An Ny tay cầm tách trà dừng một chút, nghi hoặc hỏi lại anh: "Khách nào? Hôm nay nhà mình có mời khách sao?"

Đông Chí không còn gì để nói nhìn bà, thầm nghĩ: rốt cuộc đây là có chuyện gì a?

Trang Châu cũng sửng sốt một chút, sau đó có chút bất mãn nhìn lão gia tử: "Ông nội, trong nhà mời khách, sao ông không nói cho dì An Ny một tiếng?"

Trình An Ny có chút bất an, bà biết có một khoảng thời gian Trang lão gia tử và Trang Châu gây nhau không thoải mái, thẳng tới khi ông Trang chạy tới Ngự Cảnh Uyển ăn ké hai bữa cơm mới thoáng dịu đi. Nếu là Trang lão gia tử muốn mời khách, không nói cho bà tựa hồ cũng không có gì bất thường. Ông ấy không phải vẫn luôn như vậy sao?

Trình An Ny đang định nghĩ xem nên nói cái gì để hòa hoãn không khí trong phòng khách, chợt nghe Trang lão gia tử ho khan hai tiếng, có chút mất tự nhiên nói với Trình An Ny: "Ta bảo Hạ Mạt đưa bạn gái nó về nhà ăn cơm, cô gái kia là người Tào gia."

Trình An Ny giật mình, lập tức gật đầu: "Vậy để con tới phòng bếp thương lượng với Thất bá thực đơn buổi chiều." Lúc đứng dậy trong lòng khó tránh khỏi có chút rối rắm, khách nhân sắp tới cửa, lúc này mới đi nghiên cứu thực đơn thật sự vẫn còn kịp sao? Hay là nói lão gia tử căn bản không coi vị Tào tiểu thư này vào mắt?

Trang Thành Ngôn an bài chuyện công ty xong, cũng dẫn cả Emily trở về. Emily và lão gia tử có tình cảm rất tốt, đám tiểu bối trong nhà cũng đều có mặt, lão gia tử cũng đồng ý cho cô tới đây náo nhiệt náo nhiệt. Hơn nữa, lúc trước vì ông vô duyên vô cớ loạn dắt tơ hồng khiến Emily và Trang Châu trở thành hai người xa lạ, nếu như có thể nhân cơ hội này hảo hảo nói chuyện, Trang lão gia tử vẫn thích ý nhìn thấy đám tiểu bối trong nhà vui vẻ hòa thuận.

Emily bị Đông Chí cho ăn mệt, giờ thấy anh cũng có mặt, căn bản không dám đối diện với Đông Chí, vừa vào nhà chào hỏi trưởng bối xong liền nhanh như chớp chạy tới phòng bếp hỗ trợ cho Trình An Ny.

Đông Chí nhìn về phía Trang Châu có dụng ý khác làm một cái mặt quỷ.

Trang Châu: "..."

Trang Châu quyết định không để ý tới bà xã xấu tính nhà mình, xoay người hỏi ba mình: "Hạ Mạt có liên lạc với ba không?" hắn kỳ thật vẫn luôn muốn gọi là Trang Mặc, sau đó lại cảm thấy người ta không chấp nhận cái tên đó, tự lừa mình dối người gì đó thật không có ý tứ.

Trang Thành Ngôn lắc đầu. Ông không biết những người khác có cảm giác gì, nhưng con trai mình rời nhà này đi hơn hai mươi năm, đây là lần đầu quay trở về, tâm tình ông có chút nửa vui nửa buồn.

Thất bá tiến vào thông tri cho mọi người: "Đại thiếu gia và Tào tiểu thư tới."

Trang Thành Ngôn khẽ ho khan hai tiếng, tựa hồ muốn mượn động tác này để che dấu khẩn trương trong lòng. Trang Châu phát hiện điểm này, trong lòng khẽ thở dài.

Kỳ thật hắn cũng có chút khẩn trương.

Nhưng chờ tới khi Hạ Mạt dẫn theo Tào Minh Châu đi vào phòng khách, Trang Châu lại cảm thấy mình khẩn trương có chút không cần thiết. Bởi vì Hạ Mạt thoạt nhìn rất tự nhiên, thật giống như hơn hai mươi năm qua anh ta vẫn sinh sống ở đây vậy. Anh ta mỉm cười vấn an Trang lão gia tử, lại chào hỏi Trang Thành Ngôn, thậm chí còn cười với Trình An Ny, gọi bà một tiếng "Trang phu nhân", vì thế tất cả mọi người kể cả Trang Lâm đều có chút thụ sủng nhược kinh.

Trang Châu tâm tư một đường lay động, rớt xuống tận đáy cốc.

Khi Hạ Mạt đeo mặt nạ hảo hữu xuất hiện ở nhà chính Trang gia, những phỏng đoán trước đó về anh ta, vào giờ khắc này hết thảy đều được chứng thật.

Tào Minh Châu và người Trang gia là lần đầu gặp mặt, nơi chốn đều toát ra phong thái thiên kim tiểu thư, rụt rè vô cùng. Sau đó thấy thái độ của người Trang gia đối với Hạ Mạt, cũng thoáng thả lỏng một chút. Chắc là băn khoăn cảm thụ của Hạ Mạt nên mỗi khi nói chuyện cô đều cố ý tránh né Trình An Ny, còn lại đối với mấy người khác trong nhà, đặc biệt là thân phận của Emily – cô gái duy nhất cùng tuổi cô ở đây, thập phần tò mò.

Emily mặc kệ tính cách thế nào thì diện mạo cũng không thể chê vào đâu được. Cao gầy xinh đẹp, lời nói cử chỉ thành thục khéo léo, so ra diện mạo của Tào Minh Châu lại khá bình thường, mắt nhỏ, môi dày, trang điểm lại đậm, trông có vẻ không mấy thân thiện. Emily cùng cô hàn huyên vài câu, thấy bộ dạng cô ta tỏ ra xa cách, cũng không bắt chuyện nữa.

Chiêu đãi nữ khách vốn là trách nhiệm của nữ chủ nhân, nhưng người mời khách hôm nay không phải là Trang Thành Ngôn, mà là Trang lão gia tử. Trình An Ny là người hiểu mình hiểu người, bà ở trong Trang gia vừa không được lòng Trang lão gia tử vừa không được lòng Hạ Mạt, Tào Minh Châu lại tỏ ra chướng mắt với bà, bà cũng chả thừa hơi mà đi xu nịnh loại người như vậy. Căn cứ vào nguyên tắc thêm một chuyện không bằng bớt một chuyện, Trình An Ny an an tĩnh tĩnh ngồi bên cạnh Trang Thành Ngôn, ngẫu nhiên múc canh cho ông xã, lại gắp thức ăn cho Trang Lâm và Đông Chí, một phản ứng dư thừa cũng không có.

Đông Chí vốn chính là tới xem náo nhiệt, ngồi trong phòng ăn tráng lệ của Trang gia hết nhìn đông tới nhìn tây, lại ghé sang bên dì An Ny nói thầm: "Dì An Ny là người đẹp nhất trong số mấy người này." Ăn ngay nói thật, vợ chưa cưới của Hạ Mạt quả thực không ưa nhìn, Đông Chí cảm thấy cô ta chỉ đẹp mặt hơn Thất bá một chút mà thôi, thậm chí còn kém hơn cả Trang lão gia tử. Đương nhiên mỗi người đều nói tướng mạo là không quan trọng, nhưng Đông Chí nghĩ tới thằng em trai ác hình ác trạng của cô ta, liền không thể nào yêu thương nổi cả nhà cô ta.

Trình An Ny mỉm cười, lại sẵng giọng nói: "Bướng bỉnh."

Tào Minh Châu ngồi ở đối diện tò mò nhìn cảnh này, nhịn không được hỏi Hạ Mạt: "Vị này là?"

Cậu thanh niên xinh đẹp này tựa hồ rất quen thuộc với người Trang gia, Trang lão gia tử luôn gọi anh ta là tiểu tử thối, Trang tam thiếu gọi anh ta là thầy Lăng, Trang nhị thiếu vẫn luôn ân cần gắp đồ ăn cho anh ta, bộ dáng thập phần che chở.

Hạ Mạt đang định mở miệng, chợt nghe Trình An Ny thản nhiên đáp: "Đông Chí là chủ đầu tư quỹ từ thiện tôi đang làm, xem như cấp trên của tôi đi."

Tào Minh Châu nghe bà nói như vậy, càng không thể nào đoán ra được thân phận của Đông Chí. Theo bản năng nhìn sang Hạ Mạt, thấy một tia lãnh ý lóe lên trong mắt hắn, tựa như đối với sự tồn tại của Đông Chí thập phần không chấp nhận được. Tào Minh Châu lòng hiếu kỳ nổi lên, nhịn không được dưới gầm bàn đá Hạ Mạt một cái, Hạ Mạt liếc mắt nhìn cô, mặt không đổi sắc nói: "Nếu muốn biết Lăng Đông Chí là ai, tự cô trực tiếp đi hỏi nhị thiếu."

Trong phòng ăn nhất thời một mảnh an tĩnh.

Đông Chí cười lạnh liếc nhìn Hạ Mạt đầy thâm ý, không phải là muốn bọn họ không xuống đài được sao, việc gì phải bí mật như vậy? Anh giữ lại Trang Châu đang định lên tiếng, khẽ mỉm cười nhìn Hạ Mạt nói: "Mặc kệ tôi là gì của Trang Châu, nhưng tôi muốn nói một câu: cho dù Trang Châu chỉ còn một cái quần cộc trên người, tôi cũng vui vẻ đi theo anh ấy, có cháo ăn cháo, có cơm ăn cơm, bất ly bất khí cả đời. Còn anh thì sao, Hạ thiếu gia? anh có dám thổ lộ một câu như vậy với vị tiểu thư bên cạnh hay không?"

Không khí bàn ăn càng ngưng đọng.

Hạ Mạt mặt không đổi sắc gườm gườm nhìn Đông Chí, ánh mắt sâu kín chuyển lãnh.

Tào Minh Châu nhìn Đông Chí, lại nhìn Hạ Mạt toát ra lãnh khí, có chút không hiểu chuyện gì xảy ra.

Đông Chí cười càng vui vẻ: "Anh xem, chỉ có thế cũng không làm được, anh so ra còn kém cỏi hơn tôi. Vậy anh có cái gì mà xem thường tôi? Anh cảm thấy có chút tiền tài gia sản là đủ chiếm ưu thế nhưng đối với tôi nó lại chả là cái gì, ngay cả Trang Châu cũng chướng mắt, tôi lại càng không cần tới. Trong mắt tôi, ít nhất anh ấy sống quang minh chính đại, cúi đầu ngẩng đầu không thẹn với ai, chỉ riêng điều này so với loại người vương bát đản khẩu thị tâm phi, ra vẻ đạo mạo đã bỏ xa mấy con phố rồi."

Trang Châu cầm chặt tay Đông Chí ở dưới gầm bàn, trong lòng cảm thấy vô cùng phức tạp, vừa chua vừa ngọt, còn có cảm giác nóng cháy, vô pháp dùng lời để hình dung.

Trang Thành Ngôn ho khan một tiếng, muốn nói gì đó lại cảm thấy Trang lão gia tử đang ngồi đó, ông cụ còn còn chưa lên tiếng, thì chỗ nào tới lượt ông? Hơn nữa ông làm cha cũng thật đáng xấu hổ, Hạ Mạt không nghe lời ông, còn Đông Chí, nó không phải con ruột ông, bình thường cũng chỉ hàn huyện qua lại mấy câu, nếu muốn quở trách nó cũng rất không ổn. Quay đầu sang nhìn vợ mình, lại thấy trên môi em ấy đang nở nụ cười sung sướng, thần sắc vô cùng hứng thú.

Trang Thành Ngôn ngẩng đầu nhìn ghế chủ tọa, sắc mặt Trang lão gia tử vẫn trầm như nước, biểu tình này không giống như muốn xem náo nhiệt, nhưng cũng không hề có ý muốn ngăn lại. Trang Thành Ngôn không nắm bắt được tâm tư cha mình, chẳng lẽ là đang muốn dò xét Hạ Mạt? ông cũng biết trong khoảng thời gian gần đây hành động của Hạ Mạt có chút gây chú ý.

Trang Thành Ngôn nghĩ tới Hạ gia sau lưng Hạ Mạt, lại vô thức liên hệ với mấy anh em trong nhà Hạ Tuyết Oánh, càng nghĩ càng cảm thấy hành động của Hạ Mạt thực không đơn giản. Hạ gia nguyên bản chỉ khinh doanh đồ điện tử, gần đây Hạ Mạt lại muốn xây dựng phân xưởng, kế tiếp lại thu mua Nguyên Thúy Lâu, kết minh với Tào gia…

Hạ Mạt ngay từ đầu không chỉ đại diện cho chính nó mà là toàn bộ Hạ gia.

Nghĩ tới việc Trang lão gia tử cũng đã đoán được điểm này, cho nên mới tạo cơ hội gọi Hạ Mạt về nhà, cho nó thấy thái độ của Trang gia tuyệt đối không gây khó dễ cho nó.

Trang Thành Ngôn trong lòng trầm xuống, bỗng nhiên có chút không tư vị. Hạ gia muốn lấy con trai ông làm quân cờ mà sai sử sao?

Trang Thành Ngôn khẽ ho khan thêm tiếng nữa: "Hạ Mạt."

Hạ Mạt theo bản năng quay đầu lại nhìn ông. Khuôn mặt này đã sớm không còn là vẻ mặt thiếu niên khái khỉnh khỏe mạnh trong trí nhớ Trang Thành Ngôn, mà là gương mặt nam nhân thành thục góc cạnh phân minh, vẻ mặt kiên định, ánh mắt lãnh đạm, lúc nhìn người có vẻ hùng hổ hăm dọa.

Trang Thành Ngôn thở dài: "Con là trưởng tử Trang gia, vô luận con làm gì, Trang gia đều sẽ ủng hộ con. Nhưng loại ủng hộ này là có điều kiện."

Trong mắt Hạ Mạt toát ra thần sắc 'quả thế', gật đầu, bên môi cong lên một độ cung mỉa mai nhợt nhạt: "Ngài cứ nói, tôi nghe đây."

Trang Thành Ngôn nhìn thẳng hắn, từng chữ nhấn mạnh: "Điều kiện chính là: việc con đang làm phải là việc con chân chính muốn làm, không phải là ý của người khác áp đặt cho con, cũng không phải là kết quả cuối cùng sau khi đã cân nhắc suy tính hết các lợi ích."

Hạ Mạt ngây người một chút, trong mắt toát ra thần sắc khó tin.

Trang Thành Ngôn mở hai tay, thần sắc thản nhiên: "Chỉ duy nhất điều kiện đó thôi, Trang Mặc, nhớ kỹ con là trưởng tử Trang gia, thân phận này vĩnh viễn không thay đổi. Ta tin con hiểu được ý ta." Nói xong ông buông khăn ăn trong tay, nho nhã lễ độ nhìn Trang lão gia tử nói ở ghế chủ tọa: "Cha, chiều nay con còn có cuộc họp."

Trang lão gia tử gật đầu.

Trang Thành Ngôn đứng dậy xoay người dặn bọn Trang Châu: "Ba đi trước, mấy đứa có thời gian rảnh thì ở nhà bồi ông nội một chút."

Trình An Ny vội vàng đứng dậy tiễn chồng đi làm.

Ánh mắt Trang lão gia tử quét mắt nhìn con dâu và con trai một vòng, lại thu trở về, thản nhiên đảo qua đám thanh trẻ tuổi trên bàn ăn, cuối cùng dừng ở trên mặt Đông Chí, nhẹ giọng quở trách: "Tiểu tử thối, về sau không cho phép không trên không dưới mà ồn ào với anh cả, nếu không ta gọi cảnh vệ vào đánh mông cháu! Có nghe chưa?!"

Đông Chí một phen giữ chặt tay Trang Châu đang định phản bác, ngẩng đầu cười nói: "Ông nội hiểu lầm rồi, kỳ thật cháu ngoan lắm, chưa bao giờ chủ động khi dễ ai cả."

Trang lão gia tử bị Đông Chí chọc giận cười rộ lên: "Cháu mà ngoan? Có mà da mặt dày nhất thì có."

Đông Chí tựa như không để ý lời nói kháy của Trang gia gia, tiếp tục vuốt mông ngựa: "Đều là do ông nội biết cách dạy."

Trang lão gia tử: "..."

Mấy người còn lại nghe vậy đều muốn cười mà không dám cười, ông Trang lười để ý tới thằng cháu xấu xa, quay đầu nói với Hạ Mạt: "Con cháu đều đã trưởng thành, người lớn có muốn quản cũng quản không nổi, nhưng ta cũng có một câu dặn cháu, cho dù cháu không lớn lên ở trong nhà này, nhưng nơi này vẫn luôn là nhà cháu. Cháu đừng nghĩ sai."

Những lời này vừa nghe có chút không đầu không đuôi, nhưng lại khiến sắc mặt Hạ Mạt có chút thay đổi.

106. Chương 106: Chủ Ý Xấu Xa

Thanh Thụ rời khỏi Tân Hải được một tháng mới gọi điện cho em họ Đông Chí thông báo một tin tốt.

"Đông Chí, Đông Chí, anh thật sự rất vui, hai người họ đúng là người của tộc chúng ta. Thiên chân vạn xác, là một cặp anh em sinh đôi, người anh không thích nói chuyện, người em thì nhanh mồm nhanh miệng rất đáng yêu, giống em đó. Nhưng bộ dạng đáng yêu hơn em chút. Ai nha, gen của bộ tộc chúng ta thật sự quá cường đại…"

Đông Chí nghe Thanh Thụ lâm vào tự kỷ lẩm bẩm, quả thực đầu đầy hắc tuyến.

"Nhưng hai anh em họ vận khí không tốt như em." Thanh Thụ cảm khái: "Hai người họ bị tộc nhân đưa tới thôn làng dưới chân núi, kết quả không hiểu sao lại bị ném tới Bình An tập. May mắn không bị tách ra…"

Đông Chí nghe không hiểu ra sao: "Hai người bọn họ đều do một gia đình nuôi lớn?"

"Em từng nghe tới Mộ Dung thế gia chưa?"

Đông Chí trong đầu nhất thời sinh ra cảm giác hoang đường, mấy hôm trước mình còn vừa lải nhải với Trang Châu nói Thanh Thụ giống Mộ Dung Phục trong tiểu thuyết, hôm nay Thanh Thụ liền nói cho mình biết trên đời có một cái Mộ Dung thế gia…

"Làm gì? Võ lâm thế gia?"

Thanh Thụ sửng sốt một chút, rồi bật cười ha ha: "Đông Chí, suy nghĩ của em thực thú vị, võ lâm thế gia gì chứ?! Mộ Dung gia là thế gia đại tộc giàu có nổi danh trong giới đồ cổ."

Đông Chí thầm nghĩ lão tử trừ bỏ tới bảo tàng nhìn mấy cái hiện vật ngoài ra chưa thấy món đồ cổ nào, sao mà biết được loại phương diện này cong vẹo thế nào.

"Mộ Dung gia là đại gia tộc thực hiển hách, nhưng hai anh em họ không phải con ruột của Mộ Dung gia." Ngữ khí Thanh Thụ nghe qua có vẻ rất tiếc nuối: "Chỉ là con nuôi không có tư cách học nghề gia truyền. Sinh trưởng trong đại gia tộc, chậc, ngẫm lại thấy thực không dễ dàng."

Đông Chí đối với loại chuyện tay nghề gia truyền của các gia tộc xa xưa ít nhiều đã từng nghe thấy, những gì liên quan tới bí mật gia truyền đều được quy định thập phần nghiêm ngặt. Hai đứa trẻ không có quan hệ huyết thống, nếu muốn sống sót trong đại gia tộc kiểu như thế đúng là quá khó khăn.

"Vậy lần trước anh nói họ mở phòng khám thú y là nhầm lẫn?"

"Cũng không tính là nhầm." Thanh Thụ giải thích nói: "Mộ Dung gia tuy rằng không đem độc môn tay nghề gia tộc truyền lại cho hai người bọn họ nhưng cũng không bỏ bê không chăm sóc. Tiểu Lục, chính là người anh, đi theo lão quản gia học cách chăm sóc gia súc, sau đó lại đi theo lão thú ý trong thôn học tay nghề của ông ấy. Phòng khám là của sư phụ cậu ta. Tiểu Thất biết ăn nói, người lại thông minh, vẫn luôn đi theo Mộ Dung lão đương gia làm chân chạy vặt."

Đông Chí trong lòng rầu rĩ, Tiểu Lục Tiểu Thất vừa nghe liền biết đều là những cái tên tùy ý đặt bừa. Địa vị của bọn họ ở trong nhà người ta chắc cũng không khác gì con chó con mèo đi.

"Lúc anh tới tìm bọn họ, Tiểu Thất cũng đang ở trong phòng khám hỗ trợ Tiểu Lục, chuyện này vốn không được phép, nhưng mà…" Thanh Thụ có chút do dự: "Mộ Dung lão gia tử qua đời, đám con cháu Mộ Dung đều ồn ào đòi ở riêng, Tiểu Thất trước kia đều đi theo bên người lão gia tử, cho nên bị đuổi đi trước tiên, sau khi tân đương gia chọn được người và thuận lợi ra ở riêng, Tiểu Thất cũng không được đón trở về. Em có hiểu không?"

Đông Chí theo bản năng gật đầu, lập tức ý thức được Thanh Thụ ở đầu dây không nhìn thấy hành động này của mình, vội nói: "Em hiểu. Hay là đưa bọn họ tới Tân Hải đi."

Đông Chí chỉ thuận miệng nói chuyện, nhưng sau khi nói ra miệng rồi mới cảm thấy ý tưởng này đối với hai anh em bọn họ là tốt nhất. Bọn họ vốn không phải người Bình An Tập, lại không có huyết thống ràng buộc với Mộ Dung gia, so với việc giãy dụa ở lại nơi đó, còn không bằng đổi một hoàn cảnh mới bắt đầu lại từ đầu.

Thanh Thụ trầm mặc, dường như cũng đang cân nhắc tính khả thi của đề nghị này.

"Tiểu Lục có thể tới bệnh viện thú ý của bạn em làm việc…" Đông Chí nghĩ nghĩ, cảm thấy đưa người anh tới chỗ Hòa Thanh hẳn không có vấn đề gì lớn, "Còn Tiểu Thất…"

Đông Chí do dự một chút, không biết người em có kỹ năng gì, nếu chỉ biết làm chân chạy thật sự không dễ sắp xếp công việc. Nếu không có thể thương lượng với Trang Châu một chút, xem chỗ anh ấy có cần người làm không. Đông Chí lại nhớ tới quỹ khuyến học của mình, cảm thấy có thể nhờ người dạy kế toán tài chính để cậu ấy làm việc trong quỹ cũng không phải không thể. Điều kiện ở Tân Hải thị không tồi, hai anh em bọn họ có thể an cư lạc nghiệp ở đây so với vùng núi hẻo lánh chắc chắn tốt hơn nhiều.

Thanh Thụ không nắm chắc nói: "Anh thử đi nói chuyện với bọn họ xem."

"Được." Đông Chí nói: "Em cũng đi liên hệ một chút, đề phòng bọn họ tới còn dễ xoay sở, mặc kệ thế nào, chúng ta là những người thân nhất trên thế giới này."

Cúp điện thoại, Đông Chí lập tức vào tắt bếp, nước canh cá trong nồi có màu trắng sữa nồng đậm, kết hợp với màu xanh biếc của rau tươi, thoạt nhìn khiến người ta thèm thuồng.

Đông Chí nếm thử hương vị, hạnh phúc mà híp mắt lại lầm bầm: "Hương vị thật không tệ… Trang Nhị anh thật có phúc."

Trang Châu vừa đi vào phòng bếp: "…"

"Bưng canh ra nào, ăn cơm thôi!" Đông Chí nhanh chóng sai việc, còn mình cầm chén bát dẫn đầu đi tới bàn ăn.

Trang Châu bưng bát canh nóng đi vào nhà ăn, thuận miệng hỏi: "Vừa rồi nói chuyện điện thoại với Thanh Thụ?"

"Đúng vậy." Đông Chí nhớ tới nội dung cuộc nói chuyện vừa rồi, vội vàng hỏi Trang Châu; "Chỗ anh có cần người không? Có thể sắp xếp công việc cho một người không?"

Trang Châu kinh ngạc: "Người kia có thể làm gì?"

"Ah…" Đông Chí cũng không rõ tình huống cụ thể của hai anh em Tiểu Lục Tiểu Thất: "Là nam, chắc bằng tuổi em. Sở trường là gì, hiện tại em cũng chưa rõ."

Trang Châu nghĩ nghĩ: "Cao Vân xin nghỉ sinh, hiện tại bên cạnh anh chỉ có mình Lý Hạ là trợ lý, nếu người kia tay chân lanh lẹ, có thể tới đây giúp đỡ Lý Hạ."

"Phương diện đối nhân xử thế hẳn không có vấn đề." Đông Chí nghĩ nghĩ, Thanh Thụ không phải nói Tiểu Thất vẫn luôn làm chân chạy bên cạnh Mộ Dung lão đương gia sao?

Trang Châu cũng không để ý lắm: "Được rồi, khi nào cậu ta tới làm cũng được."

Chỗ Trang Châu đã sắp xếp xong, chỉ còn nói với Hòa Thanh bên kia một tiếng nữa là được. Đông Chí nghĩ nghĩ, tốt nhất nên hẹn anh ta đi ăn một bữa cơm rồi hảo hảo nói chuyện. Lần tụ tập trước, Trang Châu ném đũa bỏ đi, mặc dù là bạn bè tốt có thể thông cảm cho nhau, nhưng không thể không tiết chế là phát giận lung tung được.

Đông Chí chọn chọn mấy chỗ đều không thấy vừa lòng, cuối cùng trực tiếp chọn Tư Phòng Thái Quán của Hòa Khoan.

Ngày đó Trang Châu đột nhiên nổi khùng, sau khi tỉnh lại cũng có chút hối hận. Chuyện Hạ Mạt cưới vợ chả có tý liên quan nào với anh em Hòa gia, nhưng lúc ấy không hiểu sao lại làm vậy, cư nhiên không khống chế được. Vì biểu đạt sự xin lỗi của bản thân, Trang Châu cố ý mang theo rượu ngon trân quý của mình tới tạ tội.

Anh em Hòa gia cũng không để bụng, có rượu có mỹ thực, không khí rất nhanh trở nên thân thiện như

trước. Trang Châu thừa dịp không khí vừa đúng, liền chủ động xin lỗi: "Hôm đó là tao không đúng, bị tin tức Hạ Mạt đính hôn kích thích, hai người đừng so đo."

Hòa Khoan cùng hắn cụng ly, tùy tiện quở trách: "Mày thật sự là ăn no rửng mỡ. Mày ở đây loạn quan tâm, người ta cảm kích sao?"

Trang Châu không nói gì.

Đông Chí cực kỳ không muốn đề tài lại kéo tới trên người cái tên nhân tra Hạ Mạt kia, vội vàng tận dụng mọi thứ hỏi Hòa Thanh: "Phòng khám của anh tuyển người có điều kiện gì không?"

"Điều kiện?" Hòa Thanh nghĩ nghĩ: "Không có điều kiện gì."

Đông Chí: "...tôi đang nghiêm túc hỏi anh đó."

Biểu tình Hòa Thanh trở nên đứng đắn hơn một chút: "Làm sao vậy? có người muốn tới chỗ tôi làm việc à?"

"Cũng không phải," Đông Chí do dự một chút: "Họ hàng tôi có hai anh em muốn chuyển tới Tân Hải sinh sống. Người anh trước kia từng làm trong phòng khám thú y, cho nên tôi muốn hỏi thăm trước giúp cậu ấy, xem chỗ anh có cần người không?"

Nghe Đông Chí nói xong, Hòa Thanh còn chưa mở miệng, Hòa Khoan đã nở nụ cười chen vào: "Cậu nói vừa hay, hôm trước tôi còn nghe nó lẩm bẩm, nói muốn mở chi nhanh ở nam thành, đang suy nghĩ tuyển thêm người đó."

Đông Chí nhất thời kinh hỉ: "Thật hay giả?"

Hòa Thanh cười nói: "Là thật. Đúng như anh hai tôi nói, có ý định, địa điểm cũng chọn được rồi, chỉ là không đủ người, người kia cậu nói đã từng làm ở phòng khám thú ý, coi như quen tay, tới đây hỗ trợ vừa hay."

Đông Chí khó xử nhìn Hòa Thanh: "Anh đừng có đáp ứng nhanh như vậy, tôi muốn nói rõ cho anh biết, người anh họ kia của tôi chỉ từng xem bệnh cho gia súc gia cầm ở nông thôn thôi như trâu, bò, heo gà...nếu bệnh viện anh yêu cầu bằng cấp hay giấy chứng nhận gì đó, hẳn là cậu ấy không có đâu."

"Vấn đề không lớn." Hòa Thanh cân nhắc trong chốc lát: "Mở bệnh viện thú y, trừ bỏ bác sỹ có giấy chứng nhận còn tuyển thêm vài trợ lý. Anh họ cậu có kinh nghiệm trong phương diện này, vậy tới làm trợ lý trước. Sau khi đã quen việc, chúng ta có thể xin giấy chứng nhận sau. Cậu ta có kinh nghiệm thực tế, thi lấy giấy chứng nhận không khó."

Đông Chí tâm hoa nộ phóng: "Chuyện này có thành hay không, tôi vẫn cám ơn anh trước."

Hòa Thanh cũng cười: "Sao còn khách khí thế? Là người đặc biệt thân thích với cậu à?"

"Đúng vậy, đặc biệt thân thích." Có tin tức của hai anh em Tiểu Lục Tiểu Thất, Đông Chí trong lòng đặc biệt cao hứng. Cho dù hai người bọn họ về sau có tiếp tục làm nghề này nữa hay không chưa bàn tới, ít nhất khởi đầu có thể nuôi sống chính bản thân bọn họ là được, cái này so với bất cứ thứ gì khác đều quan trọng hơn.

Hòa Thanh mỉm cười chạm cốc cùng Đông Chí: "Không cần khách khí như vậy, nếu nói giúp đỡ thì chúng ta xem như đang giúp đỡ nhau. Nào, cạn."

Mấy cái chén rượu chạm cùng một chỗ, âm thanh thanh thúy mang theo hương vị vui sướng tràn ngập hy vọng. Đông Chí vừa cười ngây ngô vừa tính toán trong đầu tình hình hai anh em Tiểu Lục Tiểu Thất sau khi tới đây, căn nhà mình mua ở tập thể giáo viên có thể cho bọn họ ở nhờ. Phòng tuy rằng không lớn nhưng nội thất kết cấu không tệ, vừa lúc hai anh em mỗi người một phòng ngủ. Phòng khám mới của Hòa Thanh mở ở khu phía nam, vừa lúc không cần lo lắng Tiểu Lục đường xa đi làm. Khu vực kia cũng khá an tĩnh, ra vào cũng không có gì phiền toái, tàu điện ngầm hay xe bus đều ở quanh đó. Bên ngoài khu tập thể giáo viên có chợ và siêu thị, cái gì cũng thuận tiện…

Các trưởng bối tộc Sơn Thần mà biết bọn họ tìm lại được tộc nhân của mình, hẳn sẽ thấy rất vui mừng đi.

Đông Chí nghĩ nghĩ, cư nhiên sống mũi bắt đầu lên men.

Di động đặt trên bàn chuông vang lên, Hòa Khoan cầm lên thoáng nhìn, sắc mặt trở nên kỳ quái, thì thầm một câu: "Đệt, đúng là không oan gia không chạm mặt mà. Lão Nhị, ông anh trai của mày lại tới nữa, còn dẫn theo cô bạn gái tin đồn vừa mới tiến vào phía đông Thính Vũ Các. Vậy là chuyện này xem như đã định rồi sao?"

Trang Châu tận lực lộ ra biểu tình không thèm để ý nhưng sắc mặt hắn vẫn có chút không dễ nhìn: "Ai biết được."

Hòa Thanh như có điều suy nghĩ nhìn hắn: "Nếu muốn phá cho tan việc này cũng không phải không có cách. Tào Minh Châu còn một thằng em trai, nghĩ cách cho thằng đó tới nháo ầm ĩ đi. Tôi không tin anh ta có thể chịu đựng được một thằng em vợ như vậy."

Trang Châu mong chờ nhìn Hòa Thanh: "Làm thế nào?"

Hòa Thanh vẻ mặt cười xấu xa nhìn ba người, đè thấp giọng nói: "Chuyện này đơn giản, chỉ cần có người tới trước mặt Tào Minh Hà nói: anh rể tương lai của gã là một người nhiều năng lực, có thể giúp đỡ giải quyết đống phiền toái rắc rối gã gây ra, còn không kinh động tới trưởng bối nhà gã. Mấy người nói xem, Tào Minh Hà cái loại thối nát kia có tới khóc hô ôm đùi Hạ Mạt hay không?"

"Có sao?" Trang Châu và Hòa Khoan hai mặt nhìn nhau.

Đông Chí không còn gì để nói nhìn mấy nam nhân mưu đồ bí mật phá hư hôn sự của người khác, tâm nói có cần nhám chán vậy không? Đây là muốn bọn họ đấu tranh nội bộ? Hay muốn thử thách sự kiên nhẫn của Hạ Mạt? Không ngờ Hòa Thanh nhìn mặt thì thân thiện hòa khí cư nhiên lại nhiều chủ ý xấu như vậy.

Trang Châu vẻ mặt lo lắng hỏi Hòa Khoan: "Thật sự có thể sao?"

Hòa Khoan hỏi lại Trang Châu: "Cái này còn phải xem Hạ Mạt đối với Tào tiểu thư tình cảm sâu đậm cỡ nào."

Trang Châu bĩu môi: "Bọn họ có rắm tình cảm."

"Vậy thì xong ngay thôi!" Hòa Khoan buông tay, cười đến hài hòa êm ái: "Người tới trước mặt Tào Minh Hà nói chuyện này không cần người chúng ta xuất mã, mọi người cứ yên tâm chờ xem náo nhiệt đi."

107. Chương 107: Cặp Sinh Đôi

Đối với Đông Chí mà nói, giữa tháng tám là một tháng không yên tĩnh.

Đầu tiên là Trang Châu và anh em Hòa gia âm thầm tính kế phá chuyện hôn sự của Hạ Mạt, khiến cho mấy người này luôn túm tụm lại một chỗ với nhau, ăn cơm uống rượu trao đổi tình báo, thương lượng làm thế nào để xúi giục Tào Minh Hà gây chuyện, gây chuyện ầm ĩ xong lại không quên tới tìm cái tên Hạ Mạt coi tiền như rác… A, không, là anh rể tốt đi dọn dẹp cho gã.

Đông Chí rảnh rỗi không có việc gì ngẫu nhiên cũng đọc báo chí của thành phố, cơ hội Hạ Mạt lộ diện không nhiều lắm, ngẫu nhiên tin tức kinh tế giới thiệu về khoa học kỹ thuật mới hoặc xí nghiệp ngoại lai đặt ở Tân Hải thì có nhắc tới tên gã. Tào Minh Châu vẫn như cũ phách lối vô cùng, hôm nay mặc cái gì đeo cái gì tới tham dự tuần lễ thời trang, ngày mai tham dự tiệc rượu từ thiện. Nhưng gần đây nhiều ảnh chụp bị đưa ra trước ánh sáng, bạn trai đi cùng cô ta tới tham dự sự kiện đều không phải Hạ Mạt. Điều này khiến Đông Chí có chút nghi ngờ chẳng lẽ bọn Trang Châu có phương thức phá rối mới?

Kỳ thật ngày đó ăn cơm ở nhà chính, những gì Trang Thành Ngôn và Trang lão gia tử nói, Đông Chí đều nghe hiểu, đều muốn khuyên nhủ Hạ Mạt nhớ tới cốt nhục tình thân, có lẽ Hạ Mạt từ giữa bị dẫn dắt, quyết định buông tha ý định kết hôn ngu xuẩn này, ngược lại toàn tâm toàn ý đi ôm đùi Trang gia?

Đông Chí nghĩ không ra liền lười nghĩ tiếp, bởi vì lực chú ý của anh đã bị chuyện trọng yếu sau đây hấp dẫn: Thanh Thụ gọi điện cho anh nói Tiểu Lục và Tiểu Thất sẽ chuyển tới đây.

Đông Chí nhanh chóng trở về thu dọn nhà cũ của mình, các vật dụng cá nhân đều chuyển hết tới Ngự Cảnh

Uyển. Vốn là một phòng ngủ, một phòng vẽ đều được sửa chữa lại, đổi thành hai phòng ngủ. Một lần nữa sắm sửa lại toàn bộ gia cụ mới, rèm cửa, giường chiếu cũng thay mới, lại nhờ người tới dọn dẹp vệ sinh một lần.

Tất cả những chuyện thượng vàng hạ cám này bận rộn làm xong hết cũng tới cuối tháng tám, chỉ còn chờ người tới nữa là đủ.

Không thể không nói, tưởng tượng và hiện thực vẫn có chút khác biệt. Đông Chí não bổ hình ảnh Tiểu Lục Tiểu Thất đều là gương mặt thuần phác hàm hậu, quần áo ăn mặc tương đối quê mùa… khụ…

Nhưng khi đứng giữa biển người ở sân bay chờ đón người, trong đầu lăn qua lộn lại vẫn là hình ảnh diễn viên ăn mặc kiểu nông thôn như trong phim 'Thu Cúc lên tòa án', có quàng khăn trùm đầu gì đó… cho nên khi hai thanh niên dáng người cao lớn, tướng mạo xuất chúng đồng thời xuất hiện trước mặt anh, Đông Chí có chút trợn tròn mắt. Anh cho tới bây giờ chưa từng thấy qua cặp anh em sinh đôi nào đẹp mắt tới vậy, anh trai nho nhã tuấn tú, em trai thần thái phi dương.

Bất đồng với vẻ ngoài tinh xảo ôn hòa của Đông Chí, vẻ đẹp của cặp anh em này có chút khác biệt, là kiểu anh tuấn bức nhân. Quan trọng nhất là trên người bọn họ đều mang theo chút cổ phong nhã vận nào đó không thể nói rõ. Đông Chí từ xa nhìn lại, trong lòng khó hiểu cảm thấy đứng ở trước mặt mình chính là kiểu thư sinh của thời đại trước. Loại ý vị tác phong này rất có thể đã bị ảnh hưởng sâu sắc trong quá trình trưởng thành ở Mộ Dung gia tộc gần như phong bế hoàn cảnh.

Cảm giác này giống như người bước ra từ trong tranh, hoàn toàn không hòa hợp với vạn vật xung quanh.

Người anh hào hoa phong nhã bắt tay với Đông Chí: "Tôi là Mộ Dung Lục, em trai tôi là Mộ Dung Khinh. Làm phiền cậu rồi."

Lục? Khinh (nhẹ)? hai chữ này kỳ thật vẫn là từ biệt danh Tiểu Lục Tiểu Thất thuận miệng gọi ra đi? Đông Chí nhớ tới hoàn cảnh trưởng thành của cả hai, đột nhiên cảm thấy xót xa trong lòng.

"Tôi là Lăng Đông Chí, phiền toái gì đó không cần nhắc tới, chúng ta vốn là những người thân cận nhất còn lại, giúp đỡ lẫn nhau là điều nên làm." Đông Chí bắt tay hai anh em họ, lúc đầu còn thấy xa lạ dè dặt, sau đó một loại tình cảm nồng đậm hơn cả huyết mạch tương liên chậm rãi dâng trào, ba đại nam nhân nhìn nhau, đáy mắt đều bất giác có chút phiếm hồng.

Đông Chí vươn tay xách hai cái túi du lịch vừa nhìn cũng biết không có nhiều đồ: "Đi thôi, về nhà trước, tắm rửa nghỉ ngơi một chút, sau đó sẽ làm tiệc đón gió tẩy trần cho hai người."

Hai anh em nhìn nhau mỉm cười, ăn ý mười phần đi theo Đông Chí.

Kết quả ra tới bãi đỗ xe, vừa nhìn thấy chiếc xe cũ của Đông Chí, Mộ Dung Khinh liền ai nha một tiếng kêu lên: "Cái xe này là của cậu sao, tôi từng thấy nó một lần trong trấn."

Đông Chí giật mình: “Trấn? Thanh Thạch trấn? sẽ không trùng hợp thế đi…cậu nhìn qua là nhớ?”

Mộ Dung Khinh lắc đầu, có thâm ý khác liếc nhìn Đông Chí một cái: “Cậu nhìn biển số xe của cậu đi, hai số cuối một cái là 6 một cái là 9, đặt cạnh nhau nhìn thế nào cũng thấy rất không đứng đắn. Lúc ấy tôi còn nghĩ, không biết ai là chủ chiếc xe này… thật không ngờ, hắc hắc hắc.” (Jer: em cũng thấy nó không đứng đắn =))))))

Đông Chí: “….”

Mộ Dung Lục đầu đầy hắc tuyến, vươn tay cốc một cái thật mạnh lên đầu em trai, miệng quát lớn: “Người không đứng đắn nhất chính là em đấy.”

Mộ Dung Khinh xoa xoa đầu cười hắc hắc.

Đông Chí lau mặt một phen, mình có thể giả bộ nghe không hiểu không?

Hùng hài tử này thật là!

Đông Chí lên xe, hỏi hai anh em: “Hai người biết lái xe không? Tôi để chiếc xe này lại cho hai người đi, về sau…”

Mộ Dung Lục còn chưa kịp lên tiếng, Mộ Dung Khinh đã cười nói: “Bọn tôi đều biết lái, chỉ là không có bằng. Xe cậu cứ dùng đi, kẻo chúng tôi vừa ra đường đã bị cảnh sát tóm, vậy càng phiền toái.”

Đông Chí ngẫm lại hoàn cảnh hai anh em, dường như người trên núi không để ý tới chuyện có bằng hay không, chủ yếu cũng chẳng có ai tới kiểm tra. Đành gật đầu: “Vậy chờ hai người ổn định xong, thi lấy cái bằng rồi đi. Gần tiểu khu có trạm xe buýt, cũng có tàu điện ngầm, tôi mua bản đồ, hai người hảo hảo nhìn xem.”

Mộ Dung Lục vội vàng nói cảm ơn, vững vàng ngồi trên ghế.

Từ chi tiết có thể nhìn ra tính cách hai anh em hoàn toàn trái ngược, anh trai trầm tĩnh, em trai có chút không cố kỵ. Đông Chí đối với điểm này thoáng có chút nghi hoặc, anh nhớ rõ người em luôn làm việc bên người lão đương gia, tính cách bắng nhắng này thật sự không thành vấn đề chứ?

Mộ Dung Khinh ghé vào cửa sổ xe hết nhìn đông tới nhìn tây, một chút cũng không che dấu sự tò mò trong mắt: “A, anh, kia là cái gì?”

Mộ Dung Lục: “…”

Đông Chí cười nói: "Đó là nhà thi đấu dưới nước, đằng sau kiến trúc màu trắng kia chính là bể bơi chuyên dùng để thi đấu, bình thường không mở cửa cho người ngoài vào. Tòa cao ốc bên này là khách sạn…"

Đông Chí vừa lái xe vừa làm hướng dẫn viên du lịch, hai anh em chăm chú lắng nghe.

Chờ tới khi bọn họ về nhà, hai anh em đều lắp bắp kinh hãi. Tuy rằng trước đó Thanh Thụ từng nói qua chỗ ở sẽ do Đông Chí an bài, nhưng hai người đều không ngờ chỗ này lại tốt như vậy, vách tường, sàn nhà đều được sơn sửa lại, rất nhiều đồ đạc cũng là mới mua, bát đĩa bồn chạn… trong bếp, đồ trong trong phòng vệ sinh, cùng với quần áo trong tủ phòng ngủ… tất cả đều mới tinh.

Cho tới lúc này, sự thấp thỏm không yên trong lòng hai anh em đường xa mà tới mới thoáng yên ổn xuống.

Đông Chí lấy cái siêu nước từ trong phòng bếp, lại tìm hộp trà, lúc pha trà xong đi ra, trong phòng khách chỉ còn một mình Mộ Dung Khinh, nghe tiếng bước chân, Mộ Dung Khinh xoay người hướng về phía anh mỉm cười: "Anh tôi đi tắm rồi."

Đông Chí đặt bộ ấm chén lên bàn trà, thuận miệng nói: "Hai người có thói quen sinh hoạt thế nào tôi không rõ lắm, đây đều là tôi tự ý sắp xếp, nếu không hợp ý, hai người tự thay đổi nhé."

Mộ Dung Khinh ngồi xuống đối diện Đông Chí, ánh mắt dừng trên mặt anh, lộ ra vài phần cảm khái: "Đã rất tốt rồi, Mộ Dung gia giải tán, tôi và anh hai không có chỗ để đi. Cậu và Thanh Thụ ca đã giúp chúng tôi rất nhiều, hai anh em chúng tôi cả đời đều nhớ kỹ."

Đông Chí khoát tay: "Đừng khách sáo. Tình hình tộc chúng ta thế nào các cậu cũng biết, hiện tại chúng ta chỉ còn lại vài người, sao có thể không giúp đỡ lẫn nhau? Đúng rồi, tôi đã hỏi thăm một bệnh viện thú ý cho anh trai cậu, bệnh viện này quy mô lớn, cũng rất chính quy. Quan trọng là người mở bệnh viện là người quen của tôi, sẽ không làm khó anh trai cậu. Còn cậu tôi cũng đã…"

Mộ Dung Khinh hé miệng mỉm cười, bên má lộ ra núm đồng tiền nhợt nhạt lại thu trở về: "Chuyện của tôi, mọi người không cần hao tâm tổn trí, tôi có nghề của mình."

Đông Chí sợ run một chút: "Nghề gì?"

Mộ Dung Khinh trầm ngâm một khắc, giương mắt nhìn Đông Chí, thanh diễm sóng mắt lộ ra một tia thăm dò: "Tôi không muốn nói dối, nhưng bây giờ thực rất khó nói. Qua mấy ngày nữa tôi sẽ nói cho cậu biết được không?"

Biểu tình trên mặt Đông Chí dần dịu đi, cười gật đầu: "Chuyện của cậu, cậu không muốn nói thì đừng nói. Nhưng đừng coi tôi là người ngoài, có gì cần tôi giúp, cậu cứ nói."

Mộ Dung Khinh nhìn Đông Chí thật lâu, trong mắt dần trở nên ấm áp, sau đó gật đầu: "Cám ơn nhiều, anh."

Đông Chí đang định nói chuyện, chỉ thấy Mộ Dung Khinh vươn tay vỗ trán mình một cái: "Không đúng, không thể gọi là anh. Tôi nhớ Thanh Thụ ca có nói, cậu nhỏ hơn hai chúng tôi mà."

Đông Chí mừng rỡ: "Anh ấy nói vậy?"

"Khi chúng ta bị đưa đi, lúc đó bọn tôi sắp đầy tháng, còn cậu mới sinh được vài ngày." Mộ Dung Khinh cầm chén trà trước mặt lên nhấp một hơi, trong mắt mang chút thần sắc ghét bỏ: "Trà không được."

Đông Chí lần nữa cảm thấy trên người Mộ Dung Khinh có loại tư thái chân chính chỉ có ở những người được nuôi dưỡng trong thế gia đại tộc mới có, không nhanh không chậm, tư thế cầm tách trà có thể trực tiếp đi đóng quảng cáo. Tay Mộ Dung Khinh phi thường xinh đẹp, ngón tay thon dài, móng tay nửa vòng tròn nhu thuận sáng bóng, hơn nữa khi ngón tay hơi hơi gấp khúc còn mang theo một loại hương vị hấp dẫn vi diệu không nói nên lời.

Đông Chí ngốc hồ hồ nhìn trong chốc lát, trong lòng đau khổ nghĩ: lão tử sống hơn hai mươi năm, lần đầu biết mình là người luyến thủ phích.

Mộ Dung Khinh lại hỏi: "Chuyện anh của tôi… cậu nói là chỗ người quen?"

Vẻ mặt Tiểu Thất thực nghiêm túc, cặp mắt màu trà có cảm giác nhìn xuyên thấu mọi vật, lúc nhìn người sẽ khiến người ta nhớ tới cánh hoa đào dập dờn sóng sánh trên mặt sông, ánh mắt thanh lãnh lại phiếm vài phần mê mị không rời. Đông Chí bỗng nhiên cảm thấy chắc là do đặc thù sinh lý của bộ tộc mà màu mắt khá nhạt, khi ánh mặt trời chiếu vào lấp lánh rực rỡ đến lóa mắt.

"Là người quen, tên gọi Hòa Thanh, nhà anh ta coi như có chút bối cảnh, có làm kinh doanh. Anh ta làm việc này thuần túy là yêu thích." Điểm này rất lâu sau Đông Chí mới biết được, nhưng trình độ làm việc của Hòa Thanh không tệ chút nào, nghe nói rất nhiều sủng vật của nhà giàu đều giao cho anh ta chuyên môn phụ trách.

Mộ Dung Khinh lại hỏi: "Quan hệ của hai người rất tốt?"

Đông Chí từ trong lời cậu ta nghe ra ý lo lắng, biết cậu ta là đang lo lắng cho anh trai mình, Đông Chí do dự một chút có cần mở luôn lá bài chưa lật cho cậu ta nhìn không, ngẫm lại cảm thấy thời gian ở chung còn dài, anh em Mộ Dung sớm hay muộn cũng sẽ biết chuyện của mình, không cần phải giấu diếm: "Hòa Thanh còn có một người anh trai, hai anh em họ là bạn từ nhỏ với ông xã tôi, quan hệ đặc biệt thân thiết."

Mộ Dung Khinh sửng sốt một chút, tựa như không ngờ tới.

Đông Chí ho khan một tiếng, giải thích: "Bạn thân từ nhỏ với bạn trai tôi."

Mộ Dung Khinh ho khan một tiếng, trên mặt không hề có thần sắc không tiếp thu được, gật đầu: "Vậy tôi an tâm."

Đông Chí bỗng nhiên cảm thấy buồn cười, hóa ra hai anh em nhà này vẫn là em trai quản sự, còn thực chủ động bảo hộ anh trai mình.

Như vậy cũng tốt, có chuyện trực tiếp nói với cậu ấy, cũng đỡ phải suy nghĩ xem nói chuyện với ai tương đối hiệu quả hơn. Đông Chí từ trong ví tiền lấy ra một cái thẻ đưa cho Tiểu Thất: "Đây là thẻ ngân hàng tôi mới làm, hai người cầm dùng trước. Nếu cậu có ý kiến gì hoặc muốn kinh doanh gì đó, có thể đề xuất ý kiến với quỹ. Chuyện quỹ hẳn Thanh Thụ đã nói với các cậu rồi đi?"

Mộ Dung Khinh nhìn nhìn tấm thẻ, con ngươi ngưng trụ nhìn Đông Chí, trên mặt chậm rãi tràn ra một nụ cười sáng lạn: "Tiền thật sự không cần. Tôi không phải khách khí với cậu đâu. Nếu có khó khăn gì tôi sẽ nhờ cậu."

Đông Chí bị nụ cười của cậu ta làm cho hoa mắt, choáng váng thu hồi tấm thẻ, trong lòng đối với Mộ Dung Khinh càng thêm tò mò. Thanh Thụ nói người này tính cách nhanh nhẹn, nhưng khi gặp mặt rồi, Đông Chí lại cảm thấy Tiểu Thất tạo cho anh cảm giác thâm tàng bất lộ.

108. Chương 108: Sinh Con

Đông Chí dẫn Tiểu Lục Tiểu Thất đi ăn cơm, nhân lúc còn nhiều thời gian cũng dẫn bọn họ tới trung tâm thương mại dạo một vòng, sau đó mới chở bọn họ trở về phụ cận tiểu khu, làm quen hoàn cảnh chung quanh. Đồ đạc trong nhà Đông Chí đã sắm đầy đủ, chỉ cần mua thêm chút gạo, đồ gia vị, thức ăn là hai anh em họ có thể trực tiếp sinh hoạt.

Cách khai giảng còn khoảng vài ngày, Đông Chí quyết định nhân lúc này đưa hai anh em họ đi chơi một vòng quanh Tân Hải, khi chỉ còn hai ngày nghỉ liền hẹn Hòa Thanh đi ăn một bữa cơm, rồi quyết định công việc của Tiểu Lục. Thấy Tiểu Thất có chủ ý riêng, anh cũng không quan tâm nữa, thực sự cậu ta cần giúp đỡ gì cứ nói là được.

Viện hải dương học, núi Trân Châu, vườn bách thú… Đông Chí dựa vào những lần đưa Lăng Bảo Bảo đi chơi suy tính những thắng cảnh nổi tiếng của Tân Hải, lại lên mạng sưu tầm gợi ý du lịch xem những người nơi khác tới đây thường làm gì, còn tìm ra được những địa điểm ăn vặt nổi tiếng mà chính anh cũng không biết.

Vài ngày vui chơi du lịch, Tiểu Thất nói muốn tới phố đồ cổ nhìn xem. Nơi này Đông Chí chưa từng tới bao giờ, đi theo Tiểu Thất xác thực đại khai nhãn giới. Hóa ra những cửa hàng bán đồ cổ kia đồ thật đồ giả lại đa dạng như vậy, hóa ra những thứ bầy trên kệ đều là đồ lừa gạt dân ngoài nghề, Tiểu Thất cùng người ta trao đổi mấy câu mà Đông Chí nghe không hiểu, sau đó người trong cửa hàng liền dẫn bọn họ vào trong viện. Người tiếp đón là một nhóm người khác, nói gì đó mà Đông Chí vẫn nghe không hiểu, có đôi khi còn lôi ra một ít đồ vật bình bình lọ lọ, trong đó có một lão nhân râu tóc bạc phơ vỗ vai Tiểu Thất, cười đến thập phần hiền lành. Đông Chí tuy rằng không hiểu rốt cuộc xảy ra chuyện gì nhưng biết Tiểu Thất có chút trình độ, được người ta khen ngợi.

Đông Chí vì thế yên tâm hơn rất nhiều, cảm thấy mình không nhìn lầm, Tiểu Thất quả nhiên là thâm tàng

bất lộ, cũng không biết chuyện này có liên quan tới nghề nghiệp mà cậu ta chưa nói hay không.

So với Tiểu Thất thì chuyện của Tiểu Lục thuận lợi hơn nhiều. Hòa Thanh vừa gặp mặt, liền có ấn tượng rất tốt, cảm thấy con người cậu ấy đặc biệt chân thật, đặc biệt đáng tin. Ngày hôm sau liền sắp xếp cậu ta tới bệnh viện chính để làm quen công việc trước. Bởi vì bệnh viện chính cách thành nam khá xa nên mấy ngày này Tiểu Lục ở luôn trong bệnh viện. Trong bệnh viện của Hòa Thanh cũng có rất nhiều sủng vật được gửi nuôi, theo thường lệ mỗi đêm đều phải có người trực trông coi.

Đông Chí lại cố ý hỏi Tiểu Thất, nghe cậu ta nói đã có an bài, lúc này mới an tâm về nhà. Mấy ngày nay, trong nhà cũng có chuyện, hôm trước Hòa Thanh đã tới kiểm tra cho Anh Đào, tính ngày sinh con. Tuy rằng bây giờ cách ngày Hòa Thanh nói còn khoảng mười ngày, nhưng Đông Chí thấy bộ dạng lặc lè nặng nề của Anh Đào, cứ cảm thấy nó lập tức liền sinh con, trong lòng vẫn luôn có chút khẩn trương.

Trong khoảng thời gian này biểu hiện của Bồi Tây khiến Đông Chí cảm thấy thực kinh hỉ. Ngốc tiểu tử này trước nay chỉ biết chơi đùa chạy nhảy khắp nơi, từ khi đưa Anh Đào về nhà liền trở nên ổn trọng hơn rất nhiều, tựa như một nam nhân đã kết hôn gánh vác chuyện gia đình, đối với Anh Đào đang mang thai chăm sóc cực kỳ tỉ mỉ. Trước kia ăn ngon bao nhiêu cũng không đủ, hiện tại cư nhiên biết nhường đồ ăn lại cho lão bà, ngay cả Trang Châu cũng bị nó cảm động, nói rằng đứa nhỏ này quả thực chính là ông chồng kiểu mẫu, ừm, quả thực sắp bắt kịp hình tượng của hắn rồi. (ặc)

Người một nhà lớn nhỏ đều vây quanh Anh Đào, điều này khiến Hắc Đường có chút ăn dấm chua. Mỗi lần thấy cha nó từ ái nhìn con mèo béo ú kia, nó nhịn không được cào cào ống quần cha nó, tạo cảm giác tồn tại của bản thân. Có đôi khi còn lầm bầm linh tinh 'lão tử còn xinh đẹp hơn nó' gì gì đó.

Đông Chí tương đối hiểu tâm tư của nó, nhưng Anh Đào là bà bầu trong nhà, cẩn thận chăm sóc là điều phải làm. Đông Chí cảm thấy Hắc Đường cái tên tiểu tử to béo vô tâm này có thể sẽ tổn thương tới Anh Đào, bởi vậy cần thiết phải tiến hành một chút… khụ, bổ túc sinh lý học thường thức cho nó.

"Nè, mày xem, trên máy tính nói, bây giờ là giai đoạn Anh Đào dễ bị thương nhất." Đông Chí làm bộ làm tịch chỉ chỉ trên màn hình máy tính giảng đạo lý cho Hắc Đường: "Yêu cầu thích hợp vận động, nhưng nếu vận động quá độ hoặc là nhảy từ trên cao xuống, hoặc là bị va chạm mạnh…" Đông Chí càng nói càng nhấn mạnh ngữ khí: "Vậy có khả năng sẽ sinh non, khụ, sinh non chính là tiểu bảo bảo còn chưa sinh ra đã chết."

Hắc Đường toát ra biểu tình kinh hách: "Ch…Chết?"

Đông Chí thật mạnh gật đầu: "Trong khoảng thời gian này phải chuẩn bị nhiều đồ ăn tươi ngon cho Anh Đào, cá này, thịt này… Bởi vì nếu chúng ta không chăm sóc tốt, hoặc cho Anh Đào ăn đồ ôi thiu không dinh dưỡng, rất có thể nó sẽ bị tiêu chảy. Mèo mang thai bị tiêu chảy rất nguy hiểm, cũng có khả năng sẽ bị sinh non."

Hắc Đường hai mắt lộ rõ vẻ bất an, sáng nay nó còn oán giận Đông Chí làm thịt cá tươi cho Anh Đào mà không hầm xương cho nó ăn, tuy rằng lúc ấy quả thực rất ghen tị nhưng hiện tại nghe Đông Chí nói như thế, Hắc Đường bỗng cảm thấy phản ứng lúc đó của mình cũng không quá… ừm, không quá đàn ông.

Hắc Đường có chút mất tự nhiên giật giật móng vuốt trên mặt đất: "Nghe có vẻ rất nguy hiểm."

"Đúng vậy." Đông Chí khẽ xoa đầu nó: "Rất nguy hiểm, Anh Đào sắp làm mẹ, hiện tại nó ăn nhiều như vậy cũng là vì muốn tiểu bảo bảo trong bụng được khỏe mạnh. Mày nghĩ xem, về sau trong nhà sẽ có mấy nhóc con lông xù chạy qua chạy lại, chơi rất vui a."

Hắc Đường tưởng tượng hình ảnh như vậy, cảm thấy tựa hồ cũng không tồi.

Phổ cập khoa học xong, Đông Chí bắt đầu chuốc thuốc mê nó: "Mày xem, trong nhà tính cả Anh Đào tổng cộng có năm hài tử, nhưng trong số đó, chỉ có mày là được cha mày sủng ái nhất, đúng không?"

Hắc Đường kiêu ngạo ưỡn ngực.

Đông Chí cười nói: "Mày là chủ nhân nhà này, từ nhỏ đã được cha mày chiếu cố, nhưng nhóm miêu miêu trước khi tới đây không có chủ nhân, không ai chiếu cố, cũng không có người dẫn chúng nó đi tản bộ, không có ai mua đồ ăn ngon cho chúng nó, cho nên kỳ thật trong lòng chúng nó rất hâm mộ mày."

Hắc Đường hỏi lại Đông Chí: "Thật sao?"

"Đương nhiên." Đông Chí tiếp tục xoa xoa đầu nó: "Tiểu Dạng Nhi còn nói, từ khi nó vào nhà này, tiểu chủ nhân là mày đã chăm sóc tụi nó rất tốt, tựa như gia trưởng vậy, khiến chúng nó cảm thấy rất ấm áp." Đông Chí mới không nói nguyên văn câu nói của Tiểu Dạng Nhi cho nó nghe đâu: con ngốc cẩu kia chỉ hơn bọn em là được đầu thai vào chỗ tốt, mỗi ngày đi ra đi vào tự mãn vô cùng, cứ như nó là gia trưởng nhà người ta vậy.

Hắc Đường quả nhiên ngại ngùng: "Kỳ thật cũng không…"

"Trong nhà về sau sẽ càng náo nhiệt," Đông Chí nói: "Khi bọn tao không có nhà, vẫn còn tụi nhỏ chơi với mày mà."

Hắc Đường lỗ tai nhất thơi dựng thẳng, hóa ra, sự tồn tại của nhóm miêu miêu là vì làm bạn với nó a. Hóa ra địa vị trong nhà của nó lại cao như vậy… cha nó yêu nó như vậy nha…

Hắc Đường nhất thời cảm động.

Đông Chí lừa dối Hắc Đường xong lại chuyển sang lừa dối Anh Đào, phổ cập khoa học mà, đối với nhóm miêu miêu cẩu cẩu chưa từng tới trường đều rất trọng yếu đó.

Đông Chí cầm laptop ngồ xếp bằng bên cạnh Anh Đào đang nằm trong ổ mèo, để nó nhìn màn hình máy tính: "Nào, Anh Đào, chúng ta tìm hiểu một chút thường thức sức khỏe."

Bồi Tây ở đằng sau ổ mèo nhảy ra: “Thường thức gì?”

Đông Chí hỏi hai chúng nó: “Bọn mày có từng nghĩ sẽ sinh mấy đứa con không?”

“Dạ?” Bồi Tây nháy mắt mấy cái, lại nhìn bà xã nhà mình, ánh mắt có chút mê mang.

Anh Đào tựa hồ có chút rung động, tuổi nó còn rất nhỏ, lần đầu động dục, đối với chuyện về sau còn muốn sinh con nữa hay không căn bản nó chưa từng nghĩ tới.

Đông Chí đọc đống chữ loằng ngoằng trên màn hình cho tụi nó nghe: “Mèo cái trong độ tuổi trưởng thành không ngừng động dục khả năng tử cung sẽ bị biến chứng gây u nang hay u tuyến sữa… chậc chậc, đây đều những vấn đề rất phiền toái, nếu nghiêm trọng thậm chí còn nguy hiểm tới tính mạng.”

Anh Đào và Bồi Tây liếc nhau, hai tiểu tử đều có chút lo sợ bất an.

“Chú Hòa lần trước tới kiểm tra, anh ấy nói khả năng lần này mày sẽ sinh ba đến bốn đứa. Nhân loại bọn tao cùng lắm là sinh hai đứa, sinh nhiều quá, bố mẹ tinh lực hữu hạn không thể chăm sóc hết được, đối với con nhỏ mà nói, điều này thập phần không công bằng. Bọn mày cũng thế thôi, nếu chỉ có ba bốn đứa con, hai đứa bọn mày có thể thay phiên chăm sóc, nhưng nếu nhiều hơn, vạn nhất không trông coi được, chạy ra ngoài rồi biết tìm thế nào? Tìm không được nó lại trở thành mèo hoang lưu lạc khắp nơi…”

Đông Chí không nói tiếp, nhưng Bồi Tây và Anh Đào đều là mèo hoang, sao có thể không hiểu rõ ý Đông Chí. Cảnh màn trời chiếu đất, sinh hoạt không đảm bảo, còn bị con người ác ý tổn thương…

Hai con mèo lòng đầy bi ai.

“Chú Hòa là một bác sỹ thú y ưu tú, anh ấy đề nghị sau khi Anh Đào sinh con xong sẽ làm giải phẫu triệt sản.” Đông Chí khẽ vuốt ve lưng bụng Anh Đào: “Rất tốt đối với thân thể mày mà còn có thể kéo dài tuổi thọ của mày nữa.”

Anh Đào cho tới bây giờ chưa từng nghe những lời này, ánh mắt lo sợ bất an: “Thật không?”

Đông Chí bắt đầu tìm kiếm những ca bệnh của mèo vì sinh dục quá độ tạo thành tổn thương sinh lý, Anh Đào lúc đầu còn chút do dự, bán tín bán nghi, sau lại không chịu nổi đủ loại tai họa ngầm được công bố trong tư liệu tuyên truyền, nghe qua quá mức hung tàn, trong lòng run sợ dựa vào người Bồi Tây, lệ nóng doanh tròng gật đầu.

Đông Chí vuốt ve lỗ tai bông xù của nó: “Yên tâm đi, đây là ca giải phẫu đơn giản, kỹ thuật cũng thành thục, không có nguy hiểm đâu.”

“Về sau tụi mày sẽ sống thực khỏe mạnh, sống rất nhiều năm, đồng thời cùng chăm sóc các con, vui vui vẻ

vẻ, sinh hoạt đến già."

Anh Đào trong một đêm bão táp thuận lợi sinh ra ba con mèo con.

Hòa Thanh bị Đông Chí mạnh mẽ ép buộc giữ lại ở Ngự Cảnh Uyển hai ngày, cuối cùng Anh Đào cũng sinh thuận lợi, anh mới khẽ thở phào một hơi. Canh cá đều đã hầm sẵn, Đông Chí bưng ra cho Anh Đào uống bồi bổ khí lực. Bộ dạng nó ủ rũ mệt mỏi khiến cả nhà đều có chút đau lòng.

Đông Chí còn rửa tay mình thật sạch sợ trong móng tay mình có vi khuẩn gì đó ảnh hưởng tới đám mèo con, cuối cùng còn chưa yên tâm mà xin một đôi bao tay y tế của Hòa Thanh đeo vào, lúc này mới thật cẩn thận vuốt ve đám mèo con mấy cái. Thân mình nhỏ xinh, bao trùm bởi một đám lông mao mỏng manh. Mắt còn chưa mở, tiếng kêu nhỏ bé yếu ớt khiến con người ta từ tận đáy lòng mềm nhũn đến tan nát.

Hòa Thanh lấy một miếng vải phủ bên ngoài ổ mèo, lại chỉnh ánh sáng tương đối mờ nhạt để Anh Đào nghỉ ngơi, vừa nhẹ giọng nói với Đông Chí: "Hai con mèo đực, một con mèo cái."

Tên nhóm bảo bảo thì Anh Đào và Bồi Tây đã sớm nghĩ xong: Đậu Đỏ, Đậu Xanh, Đậu Đường. Cái tên cuối cùng là do Đông Chí đặt, lúc đầu Bồi Tây còn đặt là Đậu Đen, Anh Đào thì thích tên Đậu Tương. Đông Chí cảm thấy Đậu Đỏ, Đậu Xanh còn nghe tạm được, nhưng Đậu Đen và Đậu Tương gi đó thực rất khó nghe, dứt khoát đặt là Đậu Đường, vừa ngọt ngào vừa thơm thơm, rất hay.

109. Chương 109: Cho Nhìn Cái

Hắc Đường hướng về phía Bồi Tây vươn ra móng vuốt đầy lông của mình, ánh mắt khẩn thiết: "Cho nhìn một cái, nhìn một cái thôi."

"Không được." Bồi Tây bảo vệ trước ổ mèo, hung thần ác sát nhìn chằm chằm Hắc Đường và bọn Tiểu Dạng Nhi đang rục rịch trước mặt: "Mẹ con họ cần nghỉ ngơi!"

Hắc Đường nhẫn nhịn, tiếp tục cầu xin: "Bọn tôi chỉ lén nhìn thôi, tuyệt đối không để Anh Đảo phát hiện."

"Vậy càng không được." Bồi Tây nghe tiếng mèo con nhỏ bé yếu ớt truyền ra từ sau lưng, tiếng kêu mềm mềm nhũn nhũn cào cào tâm can ngứa ngáy. Chính nó cũng muốn nhìn nhưng còn phải ngăn cản mấy tên nhặng xị này, không khỏi trở nên nóng nảy: "Tìm chỗ nào mát mẻ mà chơi đi, vợ người ta sinh con mấy người tới quấy rối cái gì?"

Hắc Đường nổi giận: "Chỉ nhìn có một cái, cũng không mất miếng thịt nào! Lão tử không cho cậu ăn thịt nữa!"

Bồi Tây đi hai bước trước ổ mèo, nghiêng đầu rất nhanh liếc vào trong xem tình hình một cái, lại rất nhanh

quay đầu nhìn đám người rảnh rỗi xem náo nhiệt kia cao ngạo lắc lắc móng vuốt: “Giải tán, giải tán, ngày mai hãy nói!”

Hắc Đường thở hồng hộc muốn nhào lên, lại bị Tiểu Dạng Nhi cản lại, Tiểu Dạng Nhi cợt nhả cùng nó thương lượng: “Cậu đứng cạnh giám sát, chúng tôi chỉ liếc nhìn một cái liền giải tán.”

Tiểu Xám đứng cạnh cũng hát đệm theo: “Ai nha, Bồi Tây, để bọn tôi nhìn bảo bảo một cái đi, chúng tôi chỉ nhìn thôi, sẽ không kinh động chúng nó, thật đó.”

Bồi Tây nhìn con mèo xám trước mặt một bước cũng không nhường.

Hắc Đường hung tợn cào cào móng vuốt lên sàn nhà: “Mi ở trong nhà lão tử, ăn đồ ăn của lão tử, ngủ trên giường lão tử, lão tử muốn nhìn con mi một cái cũng không cho! Mi còn không cho ta nhìn, ta cũng không cho mi ăn nữa! Nôn hết đồ ăn lão tử cho mi ra đây…”

Đông Chí không biết nên khóc hay nên cười, anh ngồi đó xem náo nhiệt hồi lâu nhìn hết nổi, nhanh chóng chạy tới giảng hòa. Trước tiên xoa xoa đầu trấn an Hắc Đường tạc mao, sau đó thương lượng với Bồi Tây: “Tao bế mèo con lên để chúng nó nhìn một cái rồi tránh đi, có được không?”

Bồi Tây do dự một chút, mới miễn cưỡng gật đầu.

Hắc Đường nhất thời hưng phấn, móng vuốt giẫm lên sàn nhà muốn lủi qua, Đông Chí tay mắt lanh lẹ một cái bắt được, Hắc Đường hết cách chỉ có thể kiềm chế bản thân lặng lẽ sán lại ghé mắt vào nhìn. ổ mèo đặt trong phòng kho, ánh sáng mờ nhạt, Hòa Thanh lại phủ thêm một tấm thảm lên trên ổ mèo nên càng tối mờ. Hắc Đường mở to hai mắt nhìn mấy vật nhỏ nằm ngủ ở trong ổ phát ra tiếng thở khe khẽ, còn chưa kịp nhìn rõ đâu là chân đâu là đầu đã bị Đông Chí kéo ra. Hắc Đường còn chưa kịp nhìn tiếp đã bị Tiểu Xám và Tiểu Dạng Nhi chen vào, hai con mèo đều thật cẩn thận nhìn vào bên trong.

Hắc Đường bất mãn: “Thời gian nhìn của bọn nó nhiều hơn tôi!”

Đông Chí xoa xoa lỗ tai nó: “Anh Đào lúc này đang rất khó chịu, bọn mày vẫn nên để nó nghỉ ngơi hồi phục sức khỏe đã. Nghỉ ngơi không đủ sẽ không có sữa, nhóm mèo con sẽ đói bụng.”

“Vậy a…” Hắc Đường nghiêng đầu nghĩ nghĩ, nếu nói như vậy, Bồi Tây liều mạng ngăn cản chúng nó lại cũng không phải không thể tha thứ.

Đông Chí gọi Tiểu Xám và Tiểu Dạng Nhi đi ra, rồi đóng cửa phòng kho lại. Hòa Thanh cũng đã nói, Anh Đào nên nằm ở khu vực hẻo lánh, ít ánh sáng mới có cảm giác an toàn. Nó cần nghỉ ngơi nhiều.

Đám nhóc con trong nhà được thỏa mãn lòng hiếu kỳ cảm thấy mỹ mãn túm tụm lại một chỗ thì thầm trao đổi. Đông Chí cầm di động đọc đi đọc lại vài lần tin Tiểu Thất nhắn tới, trong lòng có chút lo lắng không yên không biết cậu ta rốt cuộc định làm gì?

[Đông Chí, tối nay cùng ăn một bữa cơm đi, tôi chờ cậu lúc 6h30 tại phòng 901 tầng 3 nhà hàng Tinh Hải."

Đông Chí trong lòng có chút không tư vị, anh cảm thấy mình và anh em Mộ Dung không còn là người ngoài, nếu Tiểu Thất thật sự có chuyện vì sao không nói luôn qua điện thoại, mà lại muốn gặp mặt nói chuyện…giống như với người ngoài vậy? trong ấn tượng của Đông Chí, chỉ có những người không quá quen thân có việc cần nhờ mới mời cơm đãi khách, sau đó thừa dịp rượu quá ba tuần không khí vừa lúc mới đưa ra yêu cầu.

Đông Chí không thích suy nghĩ Tiểu Thất coi mình là người ngoài, nếu không phải như vậy thì chỉ còn một khả năng, là chuyện Tiểu Thất sắp nói là chuyện thực sự nghiêm trọng, hoặc có thể phi thường trọng yếu với cậu ấy. Trọng yếu đến mức Tiểu Thất không dám có chút sơ suất.

Đông Chí do dự một chút, nhắn lại: [được, buổi tối gặp.]

Khi Đông Chí tới nhà hàng, Tiểu Thất đã tới trước một bước, ngồi trên ghế chán muốn chết xem tivi, lông mày cao ngất khẽ nhăn lại, tựa như có tâm sự. Nghe tiếng cửa phòng riêng mở ra, theo bản năng quay đầu lại, tầm mắt có chút tan rã nhìn Đông Chí rồi nháy mắt trở nên thanh minh.

"Đông Chí, cậu đã tới rồi."

Tầm mắt Đông Chí chuyển chuyển: "Tiểu Lục đâu?"

"Anh ấy có việc trong bệnh viện." Mộ Dung Khinh đứng lên tạo thủ thế "mời" ý bảo anh ngồi đi. Trên bàn tròn thủy tinh đã bày mấy món rau trộn tinh xảo, một chai rượu cao khoảng 30cm, không thấy dán nhãn, không biết là rượu gì.

"Đây là rượu tôi mang từ nhà lão gia tới." Mộ Dung Khinh cười nói: "Cậu nhất định chưa từng thưởng thức qua."

Đông Chí hiện tại có chút tin tưởng lời Thanh Thụ nói, Mộ Dung Khinh đối nhân xử thế thuần thục tự nhiên khiến anh không nhìn thấu. Đây là chuyện Đông Chí có thể không bao giờ học được là do anh sinh trưởng trong hoàn cảnh quá mức thuận lợi, cho nên anh không cần chu đáo dè dặt, còn Tiểu Thất lại khác…

Cậu ấy quả thực bất đồng với mình.

Đông Chí bỗng nhiên có chút mềm lòng, một chút khúc mắc đối với Tiểu Thất đã tan thành mây khói. Nếu đổi góc độ khác mà nói có lẽ chỉ có phương thức làm việc quen thuộc mới khiến Tiểu Thất có cảm giác kiên định ổn thỏa, mới khiến cậu ấy cảm thấy mọi chuyện phát triển đều đang được kiểm soát trong lòng bàn tay mình.

Đông Chí khẽ thở dài trong lòng, ngồi xuống cầm thực đơn, tư thế này của Tiểu Thất hẳn là đang chờ mình gọi đồ ăn xong mới nói. Quả nhiên vừa thấy Đông Chí cầm thực đơn, mày Tiểu Thất bất giác giãn

ra một chút. Đông Chí gọi vài món ăn, lại nhờ nhân viên phục vụ mở rượu, lúc này mới giả bộ không để ý hỏi Tiểu Thất: "Mấy ngày nay cậu bận rộn cái gì vậy?"

Tiểu Thất là một người thông minh, từ nhỏ đã học được sát ngôn quan sắc, chỉ một câu như vậy, cậu liền hiểu diễn xuất hôm nay của mình không có chỗ dùng rồi, Mộ Dung Khinh tự giễu cười cười, vươn tay cầm chai rượu rót cho cả hai.

"Đông Chí, cậu đừng để ý." Tiểu Thất đặt chén rượu tới trước mặt Đông Chí, hối lỗi nhìn anh: "Tôi biết cậu không coi anh em chúng tôi là người ngoài, nhưng hôm nay tôi gọi cậu ra, không phải muốn dùng rượu mở đường, mà là chuyện này thực khó làm, tôi cần một không gian yên tĩnh không bị ai quấy rầy hảo hảo nói chuyện với cậu, muốn hỏi ý kiến của cậu."

Đông Chí chân mày giãn ra thần sắc dịu đi: "Cậu nói đi."

Ngón tay Tiểu Thất thon dài gõ nhẹ hai cái lên mặt bàn, tựa hồ có chút khó mở lời.

Đông Chí thở dài: "Cậu cứ nói thẳng, có thể giúp được, tôi nhất định sẽ giúp."

Mộ Dung Khinh nhíu nhíu khóe miệng, núm đồng tiền trên má hiện ra, sau đó lại tiêu thất, Đông Chí có loại ảo giác bị hoa mắt, cứng mặt: "Không cho cười! Không được ý đồ sắc dụ!"

Tiểu Thất sửng sốt một chút, lập tức cười to.

Không khí vi diệu giữa cả hai vì chuyện này mà cũng trở nên hòa hợp hơn, Tiểu Thất ngồi ngay ngắn nhìn thẳng Đông Chí khẩn thiết nói: "Đông Chí, tôi muốn mở cửa hàng ở phố đồ cổ."

"Phố đồ cổ?" Đông Chí sửng sốt một chút, quả nhiên Tiểu Thất đã học được bản lĩnh của Mộ Dung gia rồi sao?

Tiểu Thất gật đầu: "Mua bán đồ cổ."

Đông Chí suy nghĩ trong chốc lát: "Nếu muốn vay vốn kinh doanh thì…"

"Không phải vấn đề tiền." Tiểu Thất vội vàng đánh gãy lời Đông Chí: "Tiền vốn tôi đã chuẩn bị xong rồi, nhưng tôi cần một người đứng ra thay mặt cho tôi. Cậu cũng biết hoàn cảnh của tôi, nếu bây giờ tôi ở bên ngoài lấy danh nghĩa mình mở cửa tiệm, người Mộ Dung gia sẽ không bỏ qua cho tôi. Tôi không muốn chọc phiền toái — Mộ Dung gia nổi tiếng trong giới, quan hệ lại rộng, tin tức rất linh thông."

Đông Chí nhất thời hiểu được: "Cậu muốn cửa tiệm của mình đứng tên người khác?"

Tiểu Thất gật đầu.

Chuyện này nói ra thập phần phiêu lưu. Tiền mình bỏ ra, giấy tờ đứng tên cửa tiệm lại là tên người khác, nếu xảy ra vấn đề gì, Tiểu Thất căn bản không có lý lẽ chứng minh. Nhưng nếu lấy thân phận của cậu ta mở cửa tiệm thì càng nguy hiểm, một thanh niên vừa từ nơi khác tới, mở một cửa hàng lớn như vậy, khó tránh khỏi sẽ bị người ta nghi ngờ.

"Tôi hiểu ý cậu rồi." Đông Chí cũng thấy chuyện này khó giải quyết: "Nhưng tôi không được, cha mẹ tôi thế nào ai cũng có thể điều tra được, hơn nữa thời gian trước tôi vừa dùng tiền của mình để thành lập quỹ từ thiện, rất nhiều người cũng biết. Nếu lần này tôi lại bỏ tiền ra mở cửa hàng, đồ ngốc cũng biết chuyện này có vấn đề."

Tiểu Thất nghe Đông Chí nói vậy, cũng không phải cố ý đùn đẩy trách nhiệm, nhất thời cũng có chút khó xử: "Vậy phải làm sao đây?"

Đông Chí lần lượt lướt qua trong đầu những người mình có thể tin tưởng được. Trang Châu là người đầu tiên được chọn, nhà anh ấy cũng là thế gia đại tộc, đứng sau còn có tập đoàn đa quốc gia Trang thị, trong tay cũng có đầu tư sinh ý ở nước ngoài. Nếu nói bỏ ra chút tiền đầu tư vào kinh doanh đồ cổ, cũng không phải không được. Nhưng vấn đề duy nhất chính là người xung quanh Trang Châu đều biết hắn không có hứng thú với đồ cổ, cũng chưa từng tới buổi đấu giá nào. Bất thình lình chuyển sang kinh doanh đồ cổ, người quen biết hắn khó tránh khỏi sẽ cảm thấy có chút quái dị.

Người thứ hai trong suy nghĩ của Đông Chí là Trình An Ny, quỹ từ thiện ngay từ đầu đều do một tay bà quản lý, Đông Chí phi thường tín nhiệm bà, bà cũng là tổng tài phu nhân Trang thị, thân phận địa vị không thể khinh thường, hơn nữa nữ nhân trời sinh đều thập phần mê luyến đối với trang sức ngọc ngà châu báu, nếu như nói bà thích đồ cổ cũng còn tạm chấp nhận. Vấn đề duy nhất chính là quan hệ giữa bà và Tiểu Thất thật sự quá xa, hoàn toàn là người xa lạ, người ta không đáng vì một người lạ không quen biết mà phiêu lưu.

Đông Chí nghĩ tới nghĩ lui, trong đầu đều nghĩ qua những người có khả năng nhờ vả, cảm thấy có rất nhiều người thích hợp nhưng cẩn thận nghĩ lại đều cảm thấy ai cũng có thể là tai họa ngầm. Tiểu Thất cũng nói cậu ấy phải đề phòng người Mộ Dung thế gia, đến lúc đó vạn nhất người gia tộc kia tới tìm phiền toái, chỉ sợ người bình thường không thể giải quyết được.

Đông Chí càng nghĩ càng cảm thấy do dự.

Tiểu Thất không thúc giục, chỉ lặng lẽ gắp thức ăn vào bát cho Đông Chí.

Đông Chí thấy Tiểu Thất dùng đũa gắp miếng hải sâm đặt vào bát mình, trong đầu đột nhiên đinh một tiếng vang lên, hiện ra một người vừa thích ăn hải sâm lại thập phần phù hợp với tiêu chí chọn người.

Đông Chí cầm tay Tiểu Thất nhéo nhéo, kích động nói: "Tôi nhớ tới một người vô cùng thích hợp, nhưng người ta có chịu giúp đỡ hay không hiện tại tôi chưa thể nói chắc, cậu cho tôi vài ngày, tôi đi thăm dò xem sao."

Tiểu Thất cũng cao hứng lên: “Là người nào?”

“Có gia thế, có bối cảnh.” Đông Chí cười nói: “Không sợ phiền toái, người đó cũng không ham chút sản nghiệp nhỏ nhoi của cậu đâu.”

Tiểu Thất càng thấy tò mò: “Ai vậy?”

“Tôi giữ bí mật trước đã,” Đông Chí cảm khái vỗ vỗ tay Tiểu Thất: “Hy vọng tôi có thể lay chuyển được người đó, thật sự giúp dược cho cậu thì tốt.”

Tiểu Thất mỉm cười: “Được, vậy tôi cám ơn cậu trước.”

110. Chương 110: Mượn Oai Hùm

Dù Đông Chí đáp ứng vậy nhưng cũng biết chuyện này có chút phiền toái. Những người mình quen biết cũng đều là những người có điều kiện kinh tế khá giả, thình lình nói muốn mở một hiệu đồ cổ, chắc cũng có nhiều người không tin. Huống chi chuyện này cũng không thể tùy tiện tìm người, chẳng may sau này hại chết Tiểu Thất thì anh cũng rất khó xử.

Đông Chí về tới nhà việc đầu tiên là rón ra rón rén nhìn Anh Đào và nhóm Đậu Đậu nhà nó, sau đó tới phòng bếp pha một ấm trà, cắt một đĩa hoa quả bê tới thư phòng Trang Châu. Trang Châu đang ngồi trước máy tính xem biên bản cuộc họp hôm nay, dư quang khóe mắt nhìn thấy Đông Chí đi vào, cũng không ngẩng đầu lên nói: “Đợi anh khoảng mười phút, sắp xong rồi.”

Đông Chí đáp ứng một tiếng, bưng khay sang một góc sô pha ngồi chờ hắn. Bình thường Đông Chí không chủ động tiến vào thư phòng của Trang Châu, người làm ăn mà, luôn không muốn người ngoài tiếp cận tài liệu kinh doanh hoặc đồ riêng của mình. Dù quan hệ giữa cả hai có thân cận đến mấy nhưng tình ngay lý gian, có một số chi tiết nhỏ vẫn phải chú ý. Ngược lại mỗi khi bận rộn trong phòng vẽ, Trang Châu cũng sẽ không chủ động tiến vào phá rối công việc của Đông Chí, chuyện này tựa hồ đã trở thành sự ăn ý giữa hai người.

Trang Châu nắm chắc thời gian hoàn thành công việc của mình, ngẩng đầu thấy Đông Chí cau mày không yên lòng ngồi đó gẩy gẩy đĩa trái cây, bộ dạng như có tâm sự.

“Làm sao vậy?” Trang Châu tắt máy tính, đi tới ngồi xuống cạnh Đông Chí.

Đông Chí nói lại chuyện của Tiểu Thất cho Trang Châu nghe, còn nói thêm: “Lúc đầu em định mượn danh nghĩa của anh đứng tên, sau đó lại cảm thấy không thích hợp, anh là người yêu em, em tin anh là chuyện bình thường nhưng trong mắt người khác, quan hệ của hai chúng ta không được công nhận, người ta có thể tin anh sao? Đổi lại là em, em cũng không dám chắc, vạn nhất có một ngày hai người làm ăn thất bại, vậy em đứng giữa biết phải làm sao? trở mặt hay tiếp tục, kiểu nào cũng không xong.”

Trang Châu mỉm cười: "Có lý."

"Sau đó em nghĩ hay là tìm dì An Ny hỗ trợ, nhưng Tiểu Thất và di ấy lại không quen biết, hai bên đều không thích hợp." Đông Chí thở dài: "Làm sao vừa không để Tiểu Thất tự mình đứng tên mở cửa tiệm, vừa không để ai hoài nghi đây?"

Trang Châu nghĩ nghĩ, hỏi lại: "Trong thành phố này cơ hồ mỗi ngày đều có người tự gây dựng sự nghiệp cho riêng mình, anh không hiểu vì sao cậu ta lại băn khoăn nhiều như vậy?"

"Bởi vì đích tôn của Mộ Dung gia cũng đang ở Tân Hải thị, anh cũng biết, gia tộc như bọn họ, Tiểu Thất là con nuôi không có tư cách học nghề gia truyền của nhà bọn họ, Tiểu Thất chẳng những học được mà dường như còn rất có trình độ, em đoán phỏng chừng tiền vốn cậu ta có cũng là lén kiếm được từ chuyện này. Nếu để Mộ Dung gia chú ý, Tiểu Thất sẽ có phiền toái."

Trang Châu đột nhiên hỏi: "Đích tôn của Mộ Dung gia có phải Mộ Dung Cẩm không?"

"Mộ Dung Cẩm?" Đông Chí nghĩ nghĩ cái tên này, lắc đầu nói: "Không biết, Tiểu Thất không nói."

Trang Châu nhíu nhíu mày: "Nếu thật sự là Mộ Dung Cẩm thì mọi chuyện không dễ làm đâu, mẹ Mộ Dung Cẩm là con cháu Tào gia, tính ra bà ta chính là dì của chị em Tào Minh Châu. Đối đầu với Mộ Dung gia và cả Tào gia nữa, thật sự nếu có chuyện gì, người bình thường chống đỡ không nổi."

Đông Chí nghe tới Tào gia kinh doanh trang sức châu báu, không khỏi lo lắng: "Vậy phải làm sao bây giờ?"

Trang Châu trầm mặc một khắc: "Thế này đi, em hỏi Tiểu Thất xem có phải là Mộ Dung Cẩm không, anh đi tìm ông nội, nhờ ông nghĩ cách xem sao."

Đông Chí vừa nghe nhắc tới Trang gia gia, trong lòng lập tức áy náy, trong lúc ăn cơm với Tiểu Thất, anh cũng đã cân nhắc những người có tiền một lần, đối tượng lý tưởng nhất chính là Trang lão gia tử. Vừa có quyền vừa có thế vừa có chí khí vừa có kinh nghiệm, hơn nữa lúc này lại nhàn rỗi ở nhà, cả ngày không có việc gì làm.

Nghĩ như vậy, nhưng lại không muốn Trang Châu biết được dụng tâm của mình, vì thế quanh co lòng vòng trước cùng Trang Châu ồn ào cổ vũ, sau mới sờ gót chân lão gia tử. Không ngờ Trang Châu lại tự mình tới tìm Trang gia gia cầu giúp đỡ, toàn tâm toàn ý suy nghĩ vì mình như vậy, nhất thời khiến Đông Chí áy náy vô cùng.

"Hay là thôi đi," Đông Chí kéo tay Trang Châu lại: "Em và Tiểu Thất bàn lại xem sao, tìm biên pháp khác..."

Trang Châu vươn tay xoa xoa đầu người yêu: "Đối với lão nhân mà nói, con cháu có chuyện không giải quyết được tới cửa cầu giúp đỡ, bọn họ mới càng cao hứng đó. Với quan hệ giữa em và Tiểu Thất, nhìn thế

nào cũng có liên quan tới Trang gia. Với người như Tào gia, nếu thật sự có vấn đề gì, dù ba anh có ra mặt cũng chưa chắc giải quyết được. Sớm nói cho ông nội biết trước một tiếng, không có gì không tốt."

Người xưa có câu 'phú không cùng quan đấu', Trang lão gia tử hiện tuy rằng đã lùi ra sau màn, nhưng uy lão hổ vẫn còn, nhân mạch trong quân đội càng không thể khinh thường. Có một pho tượng phật tọa trấn như vậy, thực sự dù có tiểu tâm muốn động tới cũng nên hảo hảo suy nghĩ cho kỹ. Cáo mượn oai hùm không phải là chuyện tốt nhưng nếu thật sự có thể mượn được oai hùm, đó cũng là vận khí.

Đông Chí nghĩ nghĩ: "Vậy em bớt thời gian hỏi Tiểu Thất xem, miễn cho lúc đó lão gia tử hỏi mối quan hệ giữa cậu ấy và Mộ Dung gia, em cái gì cũng không biết."

"Không cần đâu." Trang Châu có chút buồn cười nhìn dáng vẻ khẩn trương của người yêu: "Cho dù em có nói ông nội cũng không nhất định sẽ tin tưởng, nếu ông ấy muốn làm, chắc chắn sẽ tìm người điều tra rõ ràng."

Đông Chí trong lòng lo sợ, bên này còn chưa giúp đỡ cho Tiểu Thất được cái gì ngược lại nháo cho Trang lão gia tử đi điều tra cậu ấy. Nếu Tiểu Thất biết được, có cảm thấy ăn trộm gà không thành còn mất một nắm gạo hay không?

Trang Châu an ủi: "Em đừng nghĩ nhiều, chuyện này ông nội có thái độ gì còn khó nói, có đồng ý giúp đỡ được không còn chưa chắc."

Đông Chí không lên tiếng, trong lòng thoáng có chút không được tự nhiên. Anh cảm thấy như mình đang chiếm tiệm nghi Trang gia vậy.

Trang Châu không đồng tình với tâm tư mất tự nhiên này của người yêu: "Đã bảo em đừng nghĩ nhiều rồi, chúng ta là người một nhà, Tiểu Thất có quan hệ gần gũi với em như vậy, cho dù là thân thích bình thường, có thể giúp đỡ cũng không phải chuyện gì khó khăn. Nếu ông nội cảm thấy chuyện này khiến ông thêm phiền toái, ông sẽ trực tiếp cự tuyệt."

Đông Chí nghĩ nghĩ cảm thấy lời này cũng có lý, Trang lão gia tử nổi danh cáo già, lại từng đứng đầu cả một gia tộc, tự nhiên sẽ không làm ra quyết định ảnh hưởng tới lợi ích toàn gia tộc mình. Hơn nữa dù chỉ là đầu tư phổ thông cũng cần hiểu rõ tình hình cụ thể không phải sao? Nghĩ như vậy, việc có khả năng sẽ điều tra tình hình của Tiểu Thất cũng không phải là chuyện gì cổ quái.

"Vậy đi, anh gọi điện cho ông nội, ngày mai chúng ta về nhà một chuyến, nói thẳng chuyện này với ông." Trang Châu nói tiếp: "Cho dù ông không vui lòng hỗ trợ thì mình xin ý kiến của ông cũng không tồi, với tuổi tác và kinh nghiệm của ông trong phương diện này rất đáng tin."

Đông Chí ngẫm lại càng thấy hợp lý: "Được."

Hôm sau mọi chuyện quả nhiên như Trang Châu sở liệu, Trang gia gia nghe xong chỉ thản nhiên gật đầu, rồi nói: "Để ta suy nghĩ chút." Rồi không nói gì nữa. Đông Chí không rõ thái độ của ông là gì nhưng Trang

Châu cảm thấy ông không một hơi từ chối ngay chứng tỏ sự tình còn có hy vọng. Đông Chí lúc này cảm thấy có vẻ phức tạp, chính bản thân anh cũng không biết rõ rốt cuộc chuyện này có thể làm được không. Nhưng đã nói ra miệng rồi thì không thể thu hồi, chỉ có thể đi bước nào tính bước nấy.

Cơm nước xong lại cùng dì An Ny xử lý một số chuyện của quỹ, khi hai người dẹp đường hồi phủ cũng sắp tới giờ cơm chiều. Vốn Trang Châu muốn cọ thêm bữa nữa nhưng Đông Chí thật sự lo lắng mấy con mèo con mới sinh trong nhà, cuối cùng quyết định về nhà ăn tối.

Khi hai người đang đi đường tắt về Ngự Cảnh Uyển bất ngờ bị một chiếc xe chặn đường.

Chiếc xe việt dã màu đen so với xe của Đông Chí trông càng hầm hố hơn. Khi Đông Chí thấy ba bốn thanh niên dáng vẻ lưu manh từ trên xe bước xuống còn thầm nghĩ nếu hôm nay bọn họ đi chiếc xe cao cấp của Trang Châu ra ngoài, không biết mấy tên côn đồ này còn có mắt như mù mà chạy tới chặn đường nữa hay không?

Mấy người này tay cầm theo gậy gộc, vừa xuống xe liền hùng hùng hổ hổ đi tới, Đông Chí không dám dừng xe lúc này, rất nhanh quay đầu xe, ý muốn rời khỏi chỗ này, không ngờ xe vừa lùi lại đằng sau lại có một chiếc khác chặn ngang, muốn chặn hai đầu tiến lùi của bọn họ.

Đông Chí tâm đột nhiên trầm xuống: "Hướng chúng ta mà tới?"

Trang Châu lấy di động ra rất nhanh gọi cảnh sát, điện thoại nối thông, Trang Châu vừa nói xong địa điểm, chợt nghe một tiếng rầm thật lớn, kính chắn gió bị phang một cái nứt toang như mạng nhện, sau đó lại một tiếng rầm nữa nện ngay trên nóc xe. Một cây gậy bóng chày đập vào cửa kính xe ô tô, ngay sau đó lại hướng về phía Đông Chí đang ngồi trên ghế lái.

Trong tay Trang Châu không có vũ khí gì, dưới tình thế cấp bách ném ngay cái di động của mình qua, thừa dịp gã nam nhân kia còn chưa định thần lại, liền nhanh chóng cởi bỏ dây an toàn, vươn người ra tóm chặt tay cái tên đang cầm gậy bóng chày, dùng sức hất gậy một phát khiến tên bên cạnh ngã lăn quay ra bãi cỏ. Trang Châu dùng tay còn lại đấm thẳng vào mặt tên đang cầm gậy thuận thế cướp được cây gậy bóng chày về tay.

Nam nhân kia kêu thảm một tiếng, máu mũi chảy ròng ròng.

Choang một tiếng, cửa kính thủy tinh phía bên ghế lái cũng bị đập nát, mảnh vụn thủy tinh bay tứ tung, một miếng lớn còn bay tới rạch một đường trên cổ áo Đông Chí. Lúc này Đông Chí cũng kịp phản ứng, mở cửa xe đẩy mạnh ra ngoài hất văng cái tên đã đập vỡ kính xe ra xa. Đồng thời rút thanh chủy thủ vẫn luôn giấy ở ống giày mình ra.

Đông Chí cảm thấy, con dao này của mình cuối cùng cũng có lúc dùng tới, lúc này nhất định nó đang kích động muốn rơi lệ. Mẹ nó, bị nhét trong ống giày bao nhiêu năm ngửi mùi chân thối, cuối cùng cũng được uy vũ một phen.

Đông Chí tuy rằng chưa từng chính thức luyện qua nhưng dầu gì anh cũng là đại nam nhân cao mét tám, trong tay cầm dao sắc, thoạt nhìn rất dọa người. Hai tên côn đồ liếc nhau, nhất thời thật sự không dám manh động xông lên. Trang Châu cũng nhân lúc này mà nhảy xuống khỏi ghế lái phụ, cầm gậy vụt vào tên tóc vàng, rồi cùng một tên to con khác đánh tay đôi.

Ngoại trừ tên đô con đang đánh nhau với Trang Châu ra, còn có thêm hai tên từ xe đằng sau nhảy xuống, tất cả có năm tên, mỗi bên đang phải đối phó hai tên, còn một tên định chộp lấy chủy thủ của Đông Chí định đánh ngã anh từ bên cánh. Đông Chí phát hiện động tĩnh của tên này, cảnh giác liếc mắt nhìn một trong hai chiếc xe chặn hai bên đường, trong xe dường như còn có người chưa xuống. Đông Chí âm thầm kêu khổ.

Tên côn đồ cầm gậy tuy rằng cố kỵ trong tay Đông Chí có dao, nhưng cũng chỉ là một con dao ngắn dùng trong dã ngoại sinh tồn, không có ưu thế đánh nhau, so với gậy gộc dài ngoẵng của mấy tên kia thực không đáng nhắc tới. Giằng co vài giây đồng hồ, hai tên cầm gậy một trái một phải đánh tới, Đông Chí vốn không có kinh nghiệm thực chiến, lắc mình tránh được một bên, vừa mới vung dao khiến tên đó thối lui mấy bước, thì một cỗ sức mạnh từ phía còn lại bất ngờ đánh tới, vai trái một trận đau nhức, đau đến nỗi không nhấc cánh tay lên được. Thân thể lảo đảo ngã về sau, trượt dài theo thân xe, ngã ngồi dưới đất.

Tên đánh lén thực hiện thành công nhe răng cười hô hố đi tới, vừa mới vung gậy định đánh thêm phát nữa thì một bóng đen từ bên cạnh gã phóng tới. Trang Châu một cước đá thẳng vào sườn gã, đem gã cơ hồ đánh bay ra ngoài. Trang Châu đuổi theo một gậy đập mạnh vào đùi gã, dường như chưa hết giận, còn liều mạng đạp thêm vài nhát lên ngực tên đó, rồi hung tợn xoay người nhìn chằm chằm chiếc xe hơi cách đó không xa: "Lũ khốn không từ thủ đoạn, mày tự xuống hay chờ lão tử lôi mày xuống?!" nói xong cũng không ngẩng đầu lên mà cầm gậy vụt vào chân một tên đô con khác, đánh cho tên đó kêu cha gọi mẹ mới thôi.

Chiếc việt dã chặn ở đầu đường mở cửa xe, hai tên nam nhân vẻ mặt hung tợn một trái một phải đi xuống, cửa xe còn chưa đóng lại, động tác hai tên đó cứng lại một chút, lập tức liếc nhau, lại nhanh chóng lủi trở về trên xe.

Xa xa truyền tới tiếng xe u oát của cảnh sát.

Chiếc xe việt dã quay đầu chạy nhanh như chớp. Trang Châu tức giận không thở được, dùng hết sức ném cây gậy bóng chày về phía chiếc xe đang bỏ chạy như điên đó. Xe đột nhiên lách sang một bên tránh được cây gậy, lập tức tăng tốc biến mất khỏi con đường, không thấy bóng dáng. Trang Châu căm giận quay đầu lại, chiếc xe chặn đằng sau bọn họ cũng đã chạy thoát.

"Một đám khốn nạn!" Trang Châu cả giận nói: "Vĩnh viễn chậm một bước. Mẹ nó."

Đông Chí bám tay Trang Châu cẩn thận đứng dậy, còn đắc ý dào dạt lắc lắc chiếc di động trong tay: "Không sợ, em đều chụp được biển số hai chiếc xe của chúng! Nếu cảnh sát không giúp được, em liền tung lên mạng!" tóc tai lộn xộn, trên mặt còn bị bầm tím một mảng lớn, bộ dáng chật vật bất kham, nhưng khi cười rộ lên hai mắt vẫn long lanh sáng ngời như trước, còn kèm theo một chút sung bái: "Anh yêu, vừa rồi anh thật oách!"

Trang Châu nhìn bộ dạng ngốc nghếch này của Đông Chí, vừa đau lòng vừa có chút buồn cười: "Hồi còn trẻ trâu, cũng do đầu đường cuối ngõ thực chiến mà luyện ra!"

Đông Chí đá người yêu một cái: "Mới khen một câu đã lại lên mặt!"

Trang Châu thật cẩn thận chạm vào vết thâm tím trên mặt Đông Chí, kéo đầu Đông Chí tựa vào vai mình, nghiến răng nghiến lợi nói: "Chờ anh tìm ra được là thằng nào, nó đừng hòng sống yên được!"

111. Chương 111: Thời Buổi Rối Ren

Hai người lấy lời khai xong lại được đưa tới bệnh viện làm kiểm tra toàn diện, khi về tới nhà thì trời cũng đã tối.

Trang Châu đặt túi thuốc ở trên tủ giày cạnh cửa, đỡ Đông Chí đổi dép đi trong nhà, lại cẩn thận đỡ anh lên lầu nghỉ ngơi. Đông Chí bị nâng niu tới dở khóc dở cười, vỗ vỗ vai người yêu: "Em chỉ bị nứt xương thôi, cũng không phải tàn phế, anh không cần để ý vậy đâu. Kỳ thật em đã không còn thấy đau nữa. Thật đó."

Trang Châu tà liếc người yêu một cái, biết em ấy là đang cố trấn an tâm tư mình, nhưng bị thương chính là bị thương, sao có thể không đau, em ấy nói như vậy ngược lại càng khiến trong lòng Trang Châu thấy khó chịu.

"Ở trước mặt anh không cần cậy mạnh, nằm nghỉ trước đi, anh đi nấu cơm." Trang Châu dìu Đông Chí ngồi xuống giường: "Nấu xong anh lên gọi em."

Đông Chí bị gây sức ép cả chiều như vậy thật sự cũng không còn chút sức lực nào, hơn nữa mấy chỗ bị thương trên người cũng đều vô cùng đau đớn, không gắng gượng nữa, kéo chăn mỏng ra đắp lên người, từ từ nhắm mắt gật đầu.

Hôm nay về muộn, đám miêu miêu cẩu cẩu trong nhà chờ cũng sốt ruột, Trang Châu xuống lầu cho bọn chúng ăn no rồi mới bắt đầu vo gạo nấu cơm. Trong tủ lạnh có sẵn canh xương cùng thịt bò, làm thêm chút rau tươi cộng thêm dưa muối Thất bá đưa tới, một bữa cơm đơn giản liền xong.

Đông Chí vẫn còn đang ngủ, Trang Châu cũng không muốn đánh thức em ấy. Hắn nhớ rõ Đông Chí từng nói qua, lúc bị thương hay sinh bệnh, nhất định phải nằm trên giường nghỉ ngơi. Kháng thể chống bệnh tật hữu hiệu nhất chỉ có khi ngủ mới có thể sinh ra. Nghĩ tới trước đây Tiểu Xám thường hay ngủ sớm dậy muộn, Trang Châu lại chạy tới phòng vẽ tranh của Đông Chí, mở ngăn kéo lấy viên đá cùng mấy đồ cốc chén của bộ tộc mang ra, nhẹ nhàng đặt ở bên cạnh gối đầu Đông Chí. Hắn vẫn cảm thấy mấy thứ này có thể trị được bệnh cho động vật mà không trị được cho con người là không khoa học, đứng ở góc độ tế bào nhìn lại, con người và động vật kỳ thật không khác nhau là mấy…

Trang Châu chỉnh góc chăn cho Đông Chí, lại nhẹ nhàng đi xuống lầu. Hắn bảo quản phần ăn của Đông Chí, còn mình tự lấp đầy bụng trước, sau đó cầm di động đi tới thư phòng.

Nhìn đồng hồ, cách lúc sự cố phát sinh đã hơn hai tiếng đồng hồ.

Trang Châu không tính đợi nữa.

Đông Chí ngủ thẳng tới mười giờ sáng ngày hôm sau, bụng đói kêu ầm ĩ mới mở mắt ra, thấy gối đầu bên cạnh mình đặt mấy món đồ thủy thảo thạch có chút không biết nên khóc hay nên cười. Nhưng anh cảm thấy trên người thoải mát hơn rất nhiều, cũng không biết có phải do mấy món đồ thần bí này thật sự có tác dụng hay không.

Trang Châu không đi làm, đang ở trong thư phòng gọi điện thoại, tiểu trợ lý Lý Hạ của hắn đang pha trà trong phòng bếp, thấy Đông Chí đi tới liền nhanh chóng bỏ mấy thứ trong tay xuống mà chạy tới đỡ anh.

"Không nghiêm trọng như vậy." Đông Chí thăm dò nhìn nhìn: "Hôm nay hai người không tới công ty à?"

Lý Hạ vừa bận rộn chân tay hâm nóng đồ ăn cho Đông Chí vừa giải thích: "Sếp nói mấy hôm nay đều không tới. Lát nữa người của phòng thị trường sẽ đem báo cáo tới. A, đúng rồi, sếp nói đã xin nghỉ giúp anh rồi, để anh ở nhà nghỉ ngơi vài ngày."

Đông Chí gật đầu.

Đông Chí vừa uống xong một chén cháo nóng, chuông cửa liền vang lên. Lý Hạ vội nói: "Em đi mở cửa."

Đông Chí nhìn bộ dạng này của cậu nhóc — tuy rằng Lý Hạ thường xuyên bị Hắc Đường khi dễ, mỗi lần tới nhà đều nơm nớp lo sợ nhưng dường như hôm nay trạng thái của cậu nhóc này không ổn lắm. Không chỉ rất khẩn trương mà còn có chút tâm sự nặng nề. Đông Chí cách cửa sổ thủy tinh nhìn ra bên ngoài, Lý Hạ đang cùng một nam nhân tây trang phẳng phiu tiến vào. Nam nhân có gương mặt ngay ngắn nghiêm nghị, biểu tình gì cũng không có, cũng không biết có phải nhân viên phòng thị trường mà Lý Hạ vừa mới nhắc tới hay không.

Đông Chí nghĩ nghĩ, cầm khay trà ngon Lý Hạ vừa mới pha lặng lẽ đi lên thư phòng. Kỳ thật không phải anh muốn nghe lén đâu nhưng nam nhân vừa mới vào cửa khiến anh cảm thấy vô cùng kỳ quái…Đông Chí không biết rõ rốt cuộc đó là cái gì nhưng trực giác cứ luôn cảm thấy không yên, nhượng anh cảm thấy ý đồ người này tới cửa dường như không đơn giản.

Quả nhiên, anh vừa mới đi tới cửa thư phòng, chợt nghe tiếng một giọng nam nhân nghiêm trang chững chạc nói: "Đây là chi phiếu Hạ tổng nhờ tôi đưa tới, ngài ấy cảm thấy rất xin lỗi đối với chuyện xảy ra tối hôm qua. Hy vọng thầy Lăng đại nhân đại lượng, tha thứ tiểu hài tử không hiểu chuyện."

Đông Chí cảm thấy những lời này rất kỳ quái, Hạ tổng trong miệng người này nếu anh đoán không lầm có

lẽ là Hạ Mạt, nhưng tiểu hài tử là ai? Nhóm cướp đường tối hôm qua là con của gã? Con riêng? Đông Chí đầu đầy hắc tuyến phỉ nhổ suy nghĩ không đứng đắn của bản thân, Hạ Mạt nhìn qua cũng mới hơn ba mươi, gã có thể sinh được bao nhiêu đứa con?!

Trang Châu từ trong lỗ mũi hừ lạnh một tiếng: "Có phải Hạ tổng nhà cậu cảm thấy chúng tôi thực thiếu tiền cho nên thấy chi phiếu của chủ nhân cậu liền chân nhuyễn, vô luận bọn họ có làm chuyện gì vô liêm sỉ đều có thể bỏ qua không truy xét?"

Nam nhân kia có nề nếp nói tiếp: "Hạ tổng hy vọng không nên vì người ngoài không liên quan mà tổn thương tới hòa khí hai gia đình."

Trang Châu cười lạnh: "Người ngoài không liên quan? Chỉ sợ đối với cái định nghĩa người ngoài không liên quan này, chúng tôi và bên đấy hoàn toàn bất đồng. Cậu trở về nói lại với Hạ Mạt, lão tử không thiếu tiền, nếu gã nhất định muốn che chở cho cái tên tiểu vương bát Tào gia kia, vì một tên cặn bã mà bỏ qua mặt mũi của em trai, vậy tôi đây không còn gì để nói."

Trong lòng Đông Chí bỗng nhiên trầm xuống, vừa định đi vào, chợt nghe Trang Châu chậm rãi nói tiếp: "Chi phiếu cậu mang về đi, làm phiền cậu chuyển lời lại cho Hạ Mạt, báo chiều này sẽ đăng tin tôi và gã đoạn tuyệt quan hệ anh em, tôi sẽ tận dụng tất cả lực lượng của Trang thị để điều tra cho rõ ngọn ngành vụ đả thương người vô tội này!"

Trong thư phòng vang lên tiếng nam nhân lắp bắp kinh hãi, rồi bắt đầu nói có sách mách có chứng khuyên bảo Trang Châu cần lấy tình cảm anh em làm đầu vân vân…

Đông Chí cầm khay trà lặng lẽ quay trở lại phòng bếp. Trong thư phòng, tiếng sau cao hơn tiếng trước, từ trên lầu truyền xuống còn mang theo tiếng ong ong chấn động, có một loại hiệu quả hồi âm vi diệu. Cửa phòng kho khép hờ, bên trong truyền ra tiếng loạt xoạt, ngẫu nhiên còn kèm theo một hai tiếng meo meo mảnh mai.

Đông Chí tựa vào bệ bàn bếp, trong lòng bỗng cảm thấy luống cuống.

Kỳ vọng lớn nhất của Đông Chí đối với Hạ Mạt chính là gã đừng có lắc lư xuất hiện trước mặt anh, cũng đừng có can thiệp vào cuộc sống riêng của anh và Trang Châu. Nhưng anh cũng không muốn nhìn thấy có một ngày hai anh em họ phản bội nhau, cứ như vậy, chẳng phải anh sẽ trở thành kẻ gây tai họa thành sự không đủ bại sự có thừa như trong tiểu thuyết thường tả hay sao?!

Đông Chí cảm thấy đổi cách khác mà nói, nếu Lăng Lập Đông đặc biệt không thích Trang Châu, hoặc là ra tay gây phiền toái cho Trang Châu, mình cũng sẽ nghĩ tới chuyện sẽ thoát ly quan hệ với anh hai hay sao?

Đừng có đùa.

Đó chính là anh hai lớn lên từ nhỏ với mình… được rồi, dường như anh đã bắt được trọng điểm. Trang Châu và Hạ Mạt mặc dù là anh em ruột nhưng từ nhỏ đã tách ra, không có tình cảm tốt đẹp như giữa anh

và anh hai, hơn nữa anh hai cũng sẽ không dùng tiền hay danh dự gia tộc gì gì đó để áp chế người khác…

Đông Chí nghĩ nghĩ rồi lại phủ nhận, cảm thấy tuy rằng mình và Lăng Lập Đông không phải anh em ruột nhưng so với cặp anh em ruột nhà này thì quả thực có thể bỏ xa bọn họ mấy con phố.

Ngồi trong phòng bếp suy nghĩ lung tung, tay Đông Chí cũng không nhàn rỗi, từ trong tủ bếp lôi ra đống rau rừng, nấm khô Thanh Thụ cho, sau đó mới bất tri bất giác nhớ tới mùa hè cũng sắp hết mà Thanh Thụ còn chưa trở về. Nghe nói đợt huấn luyện kia bởi vì nguyên nhân nào đó mà phải kéo dài, cũng không biết sẽ kéo dài tới khi nào.

Đông Chí thở dài.

Vừa mới đầu thu đã phát sinh nhiều chuyện như vậy… khó trách người ta hay nói thời buổi rối ren, thời buổi rối ren…

Cùng lúc đó, tại nhà chính cách đó nửa thành phố, trong thư phòng hậu viện, Trang lão gia tử chậm rãi cầm tách trà trước mặt, không ngẩng đầu nói với người đối diện: "Cho nên, sáng sớm anh đã chạy tới chỗ tôi không phải vì quan tâm em trai anh thương thế ra sao mà là tới thay hài tử nhà khác cầu tình?"

Hạ Mạt bị mấy câu nói của Trang lão gia tử châm chọc, sắc mặt không chút dễ nhìn: "Ông nội, cháu cũng không phải muốn tới cầu tình thay cho Tào Minh Hà, cháu chỉ muốn tới thương lượng với ông một chút, làm thế nào mới có thể áp chế được chuyện này đi, loại chuyện này mà nháo ồn ào huyên náo, cũng ảnh hưởng xấu tới mặt mũi của chúng ta."

"Nháo?" Trang lão gia tử tựa tiếu phi tiếu liếc mắt nhìn gã: "Ai đang nháo?!"

Hạ Mạt có chút không kiên nhẫn: "Ông nội, Lăng Đông Chí và nhà chúng ta không một chút quan hệ, đáng giá để ông…"

"Không một chút quan hệ?" Trang lão gia tử đánh gãy lời gã: "Anh biết rõ quan hệ giữa nó và em trai anh, còn cho rằng nó không liên quan gì tới nhà chúng ta sao? Anh chính là nghĩ như vậy? cho nên anh mới giựt dây cái cậu em vợ còn chưa vào cửa của anh đi thu thập Đông Chí?"

Hạ Mạt muốn phản bác nhưng nghĩ lại cảm thấy ý mình cũng không khác biệt lắm, liền sửa miệng nói: "Cháu không giựt dây Tào Minh Hà làm thế, giữa hai người bọn họ có ân oán gì là chuyện của hai người bọn họ."

"Anh nói hay lắm." Trang lão gia tử cười lạnh: "Đông Chí là một giáo viên trung học, có ân oán gì với cái tên tiểu vương bát không nên thân của Tào gia kia, anh còn không biết?"

Hạ Mạt nhíu mày, lại miễn cưỡng áp chế không kiên nhẫn trong lòng: "Ông nội, cháu nói rồi, cháu thật sự không biết."

Trang lão gia tử buông chén trà trong tay xuống, nâng mặt giọng mỉa mai: "Bọn họ không có ân oán, tiểu vương bát Tào gia làm như vậy chính là vì muốn anh vui, muốn anh giúp gã trả nốt số nợ thua bạc. Hạ Mạt, anh thật sự cho rằng tôi không biết những ngày qua anh đã làm những gì sao?"

Hạ Mạt lông mày dựng đứng, không lên tiếng. Gã cảm thấy mọi chuyện có chút không ổn, trước kia ông nội luôn gọi gã là thằng cả, tỏ rõ sự thừa nhận gã vẫn luôn là con cháu nhà này, nhưng hiện nay từ đầu đến cuối ông đều chỉ gọi gã là "Hạ Mạt".

Trang lão gia tử lắc đầu, ý vị sâu xa nhìn Hạ Mạt một cái: "Hạ Mạt, đến lúc này, tôi cũng không khỏi bội phục năng lực Hạ gia. Cũng không biết bọn họ đã nuôi dạy anh những gì mà khiến anh tứ chi cường tráng, còn chỉ số thông minh lại không có gì. Đầu tiên là bị Hạ gia coi như chân chạy thay bọn họ làm tiên phong tới Tân Hải thị mở thị trường mới cho Hạ gia, sau đó lại bị Tào gia coi như con quay, ngay cả loại cặn bã như Tào Minh Hà cũng có thể coi anh như cái máy ATM mà vô hạn rút tiền — anh cư nhiên cũng cam tâm tình nguyện. Chẳng lẽ gen khôn khéo của người Trang gia ở trong thân thể anh một chút cũng không có tác dụng?"

Lời này của Trang lão gia tử rất không lưu tình nể mặt, sắc mặt Hạ Mạt hết trắng lại xanh, cố nén tức giận trong lòng mà phản bác: "Minh Hà về sau chính là em vợ cháu, cậu ấy không phải người ngoài, cháu…"

"Đông Chí hiện tại chính là em dâu anh! Tào Minh Hà không chỉ đánh thằng bé mà còn đánh cả em trai anh nữa kìa!" Trang lão gia tử đối với cách lý giải không phân rõ trắng đen trái phải của Hạ Mạt hết sức tức giận, mặt mày không khỏi toát ra thần sắc thất vọng: "Anh đã một lòng một dạ muốn nhận Tào gia là thân nhân, tôi quản không nổi anh, mà tôi cũng lười quản." Lão nhân mệt mỏi nhắm mắt tựa lưng vào thành ghế, trong nháy mắt tựa như đã già đi rất nhiều: "Hạ Mạt, về sau không có chuyện gì…thì đừng có tới đây."

"Ông nội?" Hạ Mạt sợ run một chút, gã không ngờ lão gia tử sẽ nói như vậy.

Trang lão gia tử khoát tay, ý bảo gã không cần nói nữa: "Tôi già rồi, ngồi một lát là mệt mỏi. Về đi, tới giờ tôi phải uống thuốc rồi, Hạ thiếu gia không có chuyện gì mời anh về cho."

Hạ Mạt có chút hoảng loạn: "Ông nội!"

Trang lão gia tử đi được hai bước, quay người lại thản nhiên nói: "Hạ Mạt, cha anh có lẽ có chỗ có lỗi với Hạ Tuyết Oánh, nhưng ngược lại, Hạ Tuyết Oánh không có lỗi gì sao? Đừng nói không có, làm một người con dâu, cô ta ở trước mặt tôi và bà nội anh từng có một chút hiếu tâm nào sao?!"

Hạ Mạt đang định phản bác, chỉ thấy lão gia tử gõ mạnh quải trượng xuống đất, thanh âm đột nhiên cất cao tới chói tai: "Từ khi thằng hai sinh ra tới nay, Hạ Tuyết Oánh có từng chủ động tới nhìn nó một cái hay chưa?! Có từng chủ động bế nó một lần nào chưa?! Cô ta từ bỏ chính đứa con của mình, lại nuôi hỏng thằng con lớn! Từ nay về sau, phàm là người Hạ gia, tuyệt không cho bước chân vào Tân Hải một bước!"

112. Chương 112: Anh Em

Hòa Khoan đoạt chai rượu và cái ly từ trong tay Trang Châu, còn chưa kịp buông xuống đã thấy Trang Châu lảo đảo loạng choạng với lấy một cái chai khác, nhắm mắt nhắm mũi dốc cả chai vào miệng.

Hòa Khoan nhất thời phiền não: "Đệt, mày có thôi đi không, mày định làm gì, có muốn tự sát cũng đừng tìm phương pháp phiền toái này chứ. Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, phá sản hay thầy Lăng lại đá mày rồi?"

"Lăng..." Trang Châu nghe được chữ quen thuộc, thần trí thoáng thanh tỉnh hơn chút: "Em ấy về nhà rồi."

Hòa Khoan nghe thấy kỳ quái: "Về nhà nào? ở đây không có người ngoài, sao mày không đưa cậu ấy tới đây luôn?" Nếu có vợ nó ở đây, vậy không cần hắn đứng đây đỏ mặt tía tai nhìn cái tên sâu rượu này liều mạng trong quán của mình.

Trang Châu than thở lẩm bẩm: "Mẹ em ấy hầm canh móng giò, nói là... ừm, bồi bổ xương cốt."

"Bổ xương?" Hòa Khoan càng nghe càng thấy khó hiểu: "bổ xương làm gì? Cậu ấy bị làm sao à?"

Trang Châu ôm chai rượu ngã chỏng vó tựa vào ghế sa lông trong phòng, ủ rũ nói: "Bị...bị tên cặn bã không có mắt đánh bị thương."

Hòa Khoan: "..."

Này con mẹ nó là cái loại trả lời gì? Câu đố sao? Hay là một loại triết lý ảo diệu, ám dụ sâu xa nào đó?

"Môn ngữ văn của lão tử không đạt yêu cầu, mày hảo hảo nói rõ cho lão tử! không chơi câu đố!" Hòa Khoan như phát điên: "Bổ xương cái gì, sao mày không đi cùng?"

Trang Châu trầm mặc, lại cầm chai rượu lên tu một hơi: "Tao không còn mặt mũi để đi."

"Đệt, rốt cuộc xảy ra chuyện gì?!" Hòa Khoan bị phản ứng của cái tên này cả đêm kích thích muốn điên luôn rồi: "Mày nói rõ ràng cho lão tử!"

Trang Châu ngửa đầu nhìn ánh đèn màu nhấp nháy trên đỉnh đầu, thở dài thật dài: "Khoan à, tao và anh tao, chỉ sợ cả đời này không còn duyên phận làm anh em nữa rồi."

"Sao lại nhắc tới anh mày ở đây?" Hòa Khoan càng lúc càng không hiểu nổi: "Mày gọi tao vào đây, cơm không được ăn, chỉ ngồi nhìn mày nốc hết chai này tới chai khác, nếu mày còn không nói rõ tao liền gọi điện hỏi thầy Lăng, tao trực tiếp hỏi cậu ấy!"

"Đừng!" Trang Châu thần sắc kích động quỷ dị: "Đừng gọi!"

Hòa Khoan tự cho là nắm được nghịch lân của Trang Châu, giơ di động lên thẳng thắn chờ thằng bạn cung khai.

Trang Châu trầm mặc, trên mặt chậm rãi nứt ra vài đường yếu ớt: "Em vợ của Hạ Mạt muốn thu thập Đông Chí, vừa lúc tao cũng có mặt trên xe, liền đánh nhau…"

Hòa Khoan sửng sốt một chút: "Chuyện này tao cũng đã nghe nói, không phải đều bắt được bọn động thủ rồi sao?"

Trang Châu suy sụp lắc đầu: "Đó đều là nói với người ngoài, cái tên cặn bã Tào Minh Hà vẫn còn đang nhơn nhơn ngồi ở nhà. Cái đồ vô liêm sỉ…"

Hòa Khoan có chút hiểu ra, đây là lòng tự trọng của nam nhân bị quấy phá, không thể bảo vệ tốt cho người yêu, cho nên mới ở đây đau khổ làm mình làm mẩy. Nhưng nghĩ lại, dường như không chỉ có thế, nó còn nhắc tới Hạ Mạt… Hòa Khoan nhất thời giật mình một cái, suýt nữa thì nhảy dựng lên từ ghế sô pha: "Mày nói chuyện này là do Hạ Mạt gây ra?!"

"Có lẽ thế." Tầm mắt Trang Châu vẫn không thay đổi cự ly, chăm chăm nhìn vào bồn cảnh để trong góc phòng, tầm mắt mờ mịt lộ ra vẻ mệt mỏi: "Sau đó anh ta đưa tới một tờ chi phiếu, kêu bọn tao đừng tới tìm Tào gia phiền toái."

Hòa Khoan không biết nên nói cái gì.

Trang Châu đột nhiên bật cười, ánh mắt lạnh như băng đến cực hạn: "Từ đầu tới cuối, đều không hề hỏi tao một câu có bị thương hay không?"

"Khốn nạn!" Hòa Khoan mắng chửi một tiếng, trong lòng cũng nghẹn khuất thay thằng bạn: "Chơi cái trò éo gì thế, mày là em ruột anh ta mà. Mày nói không còn duyên làm anh em với anh ta cũng chả sao, loại người như anh ta không có càng hay, loại vương bát ăn cây táo rào cây sung, tốt nhất đừng có dính líu gì mới là tốt nhất!"

"Tao định đoạn tuyệt quan hệ với anh ta, nhưng ông nội không đồng ý. Ông nói cho dù có thông báo ra ngoài hay không thì quan hệ cũng đã chặt đứt. Không cần phải ồn ào để người ngoài xem trò cười."

Hòa Khoan vội nói: "Ông nội mày nói đúng đấy, nếu mày làm ầm ĩ lên, khắp nơi tin tức đều nói anh em mày phản bội nhau, đây không phải là đánh yểm trợ thêm cho Tào gia hay sao? Chúng ta không nên hồ đồ ngu xuẩn mà cướp nổi bật của bọn chúng."

Trang Châu nặng nề gật đầu: "Phải!"

Hòa Khoan suy nghĩ trong chốc lát, cảm thấy Trang gia gia có thể nói ra như vậy, hẳn là còn có hậu chiêu, vội hỏi: "Không còn gì khác sao? Ông nội mày không xả giận giúp vợ chồng son tụi mày sao?"

Trang Châu cười khổ một chút: "Ông đã lên tiếng, không cho người Hạ gia bước một bước vào Tân Hải thị."

"Lão gia tử thật bá cháy." Hòa Khoan bội phục sát đất: "Sớm nên như vậy, mày nghĩ xem, ai mà không biết Tân Hải là căn cơ của Trang gia, Hạ gia bọn họ muốn đặt nhà máy ở đây, còn không phải muốn đối chọi với nhà mày sao, lại còn không biết xấu hổ mà sai anh mày xung phong tới đây mở đường. Chậc, kế này…"

Trang Châu ha ha bật cười, một bụng chua xót, cười đến hốc mắt đều đỏ ửng: "Mày xem, đến cả mày cũng có thể nhìn ra Hạ gia chỉ coi Hạ Mạt như chân chạy mà sai sử, vì cái gì mà tự anh ta không thấy rõ? Anh ta cho rằng Hạ gia bỏ qua nhiều đứa con cháu có năng lực như vậy chỉ cần coi trọng một đứa cháu ngoại là anh ta thôi sao?! Mày nói xem rốt cuộc anh ta nghĩ thế nào…"

Hòa Khoan thấy hốc mắt Trang Châu đỏ ửng, chỉ biết thở dài. Hắn có chút hiểu được vì sao hôm nay Trang Châu lại trốn tránh Đông Chí mà ra ngoài uống rượu. Cho dù có mạnh mẽ tài giỏi tới mấy thì cũng có lúc không muốn bà xã biết được những xót xa khổ sở cùng yếu ớt trong lòng, phỏng chừng chuyện Hạ Mạt đã khiến hắn không chịu được nữa rồi.

Lòng hiếu kỳ của Hòa Khoan được giải tỏa, bắt đầu thực tâm đồng tình với anh em chiến hữu của mình: "Tao nói thật, mày và Hạ Mạt không phải không có duyên phận anh em, mà có cũng đã bị mẹ tụi mày cưỡng chế gây sức ép thành không còn. Trước đấy bà ấy… nếu đổi lại là tao, đứng ở vị trí của bà ấy, a, ví dụ, muốn xé rách mặt cùng với gia đình mày, bằng bất cứ giá nào, da mặt gì cũng không cần, dù sống dù chết cũng phải đem cả hai đứa nhỏ rời đi. Bỏ một đứa ở lại là thế quái nào? Hơn nữa đứa bị bỏ lại còn nhỏ hơn đứa được mang đi. Chậc."

Trang Châu đối với cách lý giải của thằng bạn không cho là đúng: "Nếu mẹ tao muốn đem cả hai đứa đi, ông nội tao tuyệt đối không đồng ý."

"Ông ấy khẳng định không đồng ý." Hòa Khoan đúng tình hợp lý phản bác: "Nhưng mặc kệ ông mày có đồng ý hay không, mẹ mày có từng hết sức đấu tranh chưa? Bằng bất cứ giá nào cũng phải vì hai đứa chúng mày mà cố gắng chứ?"

Trang Châu trầm mặc một hồi, thản nhiên nói: "Bà ấy sẽ không vì tao mà đấu tranh. Tao lớn lên giống ba tao, mà người bà ấy ghét nhất chính là ba." Làm sao bà ấy có thể vì mình mà đối chọi với toàn bộ Trang gia? Nửa câu sau Trang Châu cố nén không nói ra. Bởi vì nửa câu đầu đã diễn tả ý thực rõ ràng, còn mang theo hương vị tựa như tiểu hài tử bị thương làm nũng. Da mặt hắn không có dày như vậy, cho dù là khi còn nhỏ, hắn cũng sẽ không nói những lời như thế.

Hòa Khoan thấp giọng mắng một câu, nói tiếp: "Cho dù lớn lên giống ai thì cũng là do bà ấy dứt ruột sinh ra!"

Trang Châu không lên tiếng, kỳ thật giảng đạo lý ai mà không biết, để Hạ Tuyết Oánh tự mình tới giảng

chỉ sợ không ai hơn được bà ấy. Nhưng đến khi là người trong cuộc, ai có thể nhìn thấu được như vậy? Cho dù có nhìn thấu, ai có thể cam đoan mình làm thực công bằng? con người mà, ai chả có tâm tư riêng.

Hòa Khoan hỏi lại: "Lão gia tử nhà mày đã lên tiếng, Hạ gia đã định không thể lên sàn, aiz, vậy còn Hạ Mạt, sẽ rời đi sao?"

Trang Châu nhắm mắt lại đầu óc mơ màng: "Chắc sẽ đi thôi." Hạ gia không thể mở nhà máy, Hạ Mạt lấy thân phận gì để lưu lại?

Như vậy cũng tốt, hắn nghĩ: có lẽ như thế mới là kết cục tốt nhất.

Dù sao trên thế giới này, không phải lần cửu biệt gặp lại nào đều khiến tâm con người ta sinh cảm động.

Sáng sớm ngày hôm sau Trang lão gia tử đã tới Ngự Cảnh Uyển.

Giàn nho nhà Trang Châu năm nay đặc biệt đậu nhiều quả, hầu như mỗi nhánh đều có một chùm. Trang lão gia tử cân nhắc cũng đã tới ngày thu hoạch. Để chín quá cũng không tốt, ngược lại để đàn chim sẻ ăn hết thì đáng tiếc.

Đông Chí thấy bộ dạng ông háo hức như vậy, liền đơn giản gọi điện cho tất cả mọi người cùng tới, coi như hoạt động gia đình cùng nhau hái quả. Lăng Bảo Bảo khẳng định cao hứng, Trình An Ny cũng nói muốn lấy về ủ rượu nho, Trang Châu đã chuẩn bị sẵn vài cái bình thủy tinh để ủ rượu, đến lúc đó mọi người cùng nhau vui vẻ, thật náo nhiệt.

Trang lão gia tử thừa dịp mọi người còn chưa tới liền kéo Đông Chí ra ngồi nghỉ chân dưới giàn nho, để mặc Trang Châu ở trong bếp một mình tẩy rửa mấy bình.

Đông Chí châm trà cho lão gia tử, lẳng lặng chờ ông mở miệng trước. Tối hôm qua thấy Trang Châu say xỉn lảo đảo được Hòa Khoan đỡ về nhà, Đông Chí liền biết Trang gia chắc chắn đã xảy ra chuyện. Vốn định chờ Trang Châu tỉnh rượu rồi hỏi một chút, nhưng còn chưa kịp hỏi, lão gia tử đã tự mình tới cửa.

Trang lão gia tử từ trong túi tiền lấy ra một tờ chi phiếu đưa cho Đông Chí: "Nhận đi."

Đông Chí mạc danh kỳ diệu nhận lấy, thấy con số trên đó mà giật mình hoảng sợ: "Ông nội...còn chưa tới năm mới đâu."

Trang lão gia tử bị anh chọc bật cười: "Cầm đi, đây là Tào gia đưa tới an ủi cháu."

Đông Chí không lên tiếng, Tào gia đưa tiền tới, ý là muốn giải quyết riêng. Nhưng nếu thật sự cứ vô thanh vô tức giải quyết riêng như vậy, thì chuyện Hạ Mạt và Trang Châu nháo một trận ầm ĩ liền biến thành hài kịch sao?

"Trang gia và Tào gia không làm ăn với nhau, luôn là nước sông không phạm nước giếng. Chuyện này nháo động tĩnh không nhỏ, người Tào gia khẳng định sẽ liều mạng lung lạc tin tức, bọn họ có khai ra Tào Minh Hà hay không còn không dễ nói. Cho dù cuối cùng có khai ra thằng đó, thì chỉ dựa vào việc đả thương người cũng không làm được gì gã, lại càng không ảnh hưởng gì tới Tào gia."

Trang lão gia tử ánh mắt nặng nề nhìn Đông Chí: "Đánh rắn không chết sẽ bị cắn. Đông Chí, một gậy này có đánh tiếp cũng đánh không chết Tào gia. Ngược lại, nếu biến Tào gia trở thành cừu nhân, như vậy đối với cháu hay với tất cả chúng ta mà nói không có chỗ nào tốt. Nếu thật sự hai nhà muốn xé rách mặt nhau, cái tên cặn bã vô liêm sỉ Tào Minh Hà kia không biết sẽ lại làm trò tệ hại gì nữa. Tặc khó phòng. Ta không thể để sự an toàn của các cháu bị mạo hiểm."

Đông Chí hiểu thì hiểu nhưng trong lòng chung quy vẫn không thấy thoải mái.

Trang lão gia tử nói thêm: "Ông nội sẽ không để cháu chịu ủy khuất. Chuyện này sớm hay muộn sẽ cho cháu một cái công đạo, cháu có tin ông nội hay không?"

Đông Chí vội vàng gật đầu: "Cháu tin."

Nụ cười trên mặt Trang lão gia tử có vẻ ý vị sâu xa: "Cháu yên tâm, sẽ không phải chờ lâu lắm đâu. Có những người, cho dù cháu không muốn hắn chết nhưng hắn cũng sẽ tự tìm đường chết."

Đông Chí cảm thấy Trang lão gia tử nhất định còn biết tin tức gì khác, mà còn là tin tức thực trọng yếu.

Trang lão gia tử không đợi anh hỏi, liền nhẹ nhàng lảng sang đề tài khác: "Đúng rồi, chuyện của anh em cùng quê với cháu, ông đã tìm người đi làm rồi. Phỏng chừng khoảng hai ngày nữa liền có tin tức."

Đông Chí nhất thời tâm hoa nộ phóng: "Cám ơn ông nội."

Trang lão gia tử thấy Đông Chí vui như vậy, trong lòng cũng có chút cảm khái. Bọn họ còn không phải anh em ruột, mà từ nhỏ cũng không ở cùng nhau, tình cảm ngược lại còn tốt như vậy, hỗ trợ nhau tận hết sức lực.

Cũng biết anh em đồng tâm thì đủ sắc bén để cắt vàng, nhưng trên đời lại có những cặp anh em, sao lại không thể làm được như thế?

113. Chương 113: Cửa Hàng Của Tiểu Thất

Tuần nghỉ lễ quốc khánh đúng hạn đã tới.

Đông Chí lần đầu tiên thành thành thật thật ở nhà cả kỳ nghỉ hè, lại thành thành thật thật ngoan ngoãn ở nhà cả kỳ nghỉ quốc khánh, khiến ông bà Lăng vừa cảm thấy kinh hỉ vừa cảm thấy bất an. Thằng út bay nhảy khắp nơi khiến bọn họ lo lắng hãi hùng nhưng giờ nó ở nhà sắm vai bé ngoan lại càng khiến bọn họ lo lắng bất an. Sau đó vẫn là ông Lăng an ủi bạn già nhà mình: "Thằng bé này, đừng thấy nó có học thức cao mà lầm vẫn chỉ là đứa trẻ trong bộ dạng người lớn, sau khi thành gia lập thất mới chân chính trở nên thành thục hơn. Đông Chí tuy rằng không cưới vợ nhưng cũng xem như người đã có gia đình, giờ biết thu liễm lại, bắt đầu an ổn sống qua ngày — cổ nhân nói quả không sai."

Bà Lăng cũng thấy lời này có lý, nên cũng không còn lo lắng nữa, không tiếp tục so đo xem con trai có phải bị cái gì kích thích hay không. Kỳ thật, Đông Chí không còn ra ngoài chạy lung tung trong lòng bà đặc biệt cao hứng. Tuy rằng Đông Chí bình thường rất ít khi nói về việc này nhưng ngẫu nhiên vô ý nhắc tới mấy câu, bà cũng có thể đoán được nó thường tới dạng địa phương nào, đa số đều là nơi hoang sơn dã lĩnh, nếu thật sự xảy ra chuyện gì chỉ sợ có kêu trời cũng vô dụng. Bà cũng đã già rồi, chỉ thích con cháu yên bình quây quần quanh mình, hoặc ít nhất cũng đứng ở chỗ mình có thể vươn tay tới, hoặc thi thoảng tụi nó lượn qua lượn lại trước mặt một cái cũng được, bằng không trong lòng bà rất bứt rứt.

Nghỉ quốc khánh dài hạn, Trang Châu và Đông Chí tựa như bình thường thay phiên tới Lăng gia hoặc Trang gia ăn cơm, còn đáp ứng Trang gia gia mời ông bà Lăng và gia đình Lăng Lập Đông tới Trang gia chơi một ngày. Nhà chính Trang gia nằm trên sườn núi, còn có thể đi dạo quanh núi sau bữa ăn. Trang gia gia đặc biệt thích Lăng Bảo Bảo, cứ quấn lấy bé luyến tiếc không muốn buông tay. Tựa như người già đều thích tiểu hài tử hoạt bát, lão chiến hữu của ông cũng đều đã lên chức cụ nội cụ ngoại hết cả, đáng tiếc mệnh ông không tốt, hai thằng cháu lớn đều không trông mong được gì, chỉ còn lại thằng cháu út biết nghe lời còn thường xuyên đi dạo với ông, đáng tiếc nó còn quá nhỏ, thực sự không trông cậy được…

Vừa nghĩ như vậy, Trang gia gia càng thấy xót xa trong lòng, thời gian còn lại ngay cả nhìn cũng lười nhìn Trang Châu lấy một cái, chỉ tập trung lắng nghe Lăng Bảo Bảo líu ríu kể chuyện nhà trẻ của bé. Tiểu hài tử bình thường mồm miệng lanh lợi nhưng phương thức tư duy vẫn còn chưa logic, kể chuyện không có trật tự, thường xuyên xuất hiện những câu nói khiến người ta đầu óc lơ mơ thắc mắc mà đặt dấu chấm hỏi. Dù vậy, Trang gia gia vẫn vô cùng hứng thú lắng nghe.

Cả đời là lão tướng ngựa chiến bôn ba rốt cục lúc này dưới ánh nắng tươi sáng của mùa thu mới chịu thừa nhận mình quả thật đã già rồi, bắt đầu thích cuộc sống sinh hoạt gia đình náo nhiệt, thích được nhóm vãn bối quan tâm, thích nghe tiếng cười đùa vui vẻ của lũ trẻ.

Trang lão gia tử lần đầu dùng ánh mắt thập phần khách quan toàn phương đánh giá đám con cháu của mình.

Kỳ nghỉ dài hạn sắp kết thúc, Đông Chí vừa mới từ giường đứng dậy, mặt còn chưa kịp rửa đã nhận được điện thoại của Mộ Dung Tiểu Thất gọi tới. Anh chàng này không biết đang đi dạo ở đâu mà nghe văng vẳng tiếng ồn ào: "Đông Chí, hôm nay có rảnh không? Ra đây ca cho cậu xem một cái kinh hỉ."

Điều có thể khiến Tiểu Thất kinh hỉ còn có thể là cái gì nha, Đông Chí nhất thời tim đập dồn dập trong ngực: "Làm… Làm xong rồi?"

Tiểu Thất cười rộ lên: "Trúng phóc."

Đông Chí muốn hỏi tình hình cụ thể chi tiết nhưng mở miệng ra lại là: "Ăn sáng chưa?"

"Chưa," Tiểu Thất nói: "Tớ kích động quá, ăn không vô. Cậu tới đây đi, chúng ta cùng ăn luôn, sau đó tớ dẫn cậu tới xem cửa hàng."

Đông Chí vội vàng đáp ứng, lòng như lửa đốt mà rửa mặt thay quần áo, lúc xuống lầu vừa lúc gặp Trang Châu và Hắc Đường chạy bộ trở về. Vào ngày nghỉ, Trang Châu rất ít khi thấy Đông Chí rời giường quá sớm như vậy, nhất thời hoảng sợ: "Xảy ra chuyện gì?"

"Tiểu Thất hẹn em tới xem cửa hàng." Đông Chí vừa nói vừa đi ra ngoài: "Chắc là làm xong rồi."

Trang Châu đuổi theo hỏi: "Buổi trưa có về ăn cơm không?"

"Không biết." Đông Chí qua loa nói xong rồi cho hắn một cái vẫy vẫy tay: "Chờ điện thoại của em."

Không đợi Trang Châu nói xong câu "lái xe chậm một chút" Đông Chí đã khởi động xe phóng như bay ra khỏi nhà.

Trang Châu ấm ức nhìn theo bóng bà xã rời đi, trong lòng đối với đám huynh đệ cùng tộc bỗng nhiên xuất hiện của em ấy tràn ngập ghen ghét.

Phố đồ cổ hai năm trước đã được chính phủ chỉnh đốn và cải cách, vốn là một khu phố rách nát giờ đây biến hóa nhanh chóng thành một khu phố rộng lớn mỹ quan sạch đẹp dành riêng cho người đi bộ. Hai bên ngã tư đường được quy hoạch thống nhất, nhà nào cũng cùng dạng tiểu lâu ba tầng, nhuốm đầy hương sắc cổ kính, ngay cả bảng hiệu cũng dùng chất liệu gỗ kiểu cũ. Khách sạn ở góc đường cư nhiên còn làm giống như trong bối cảnh phim truyền hình cổ trang, cắm một cây tửu kỳ cao cao.

Đông Chí cảm thấy nơi này tràn đầy phong cách làm màu. Mặc dù cũng có những chỗ không hợp ý điểm xuyết nhưng nhìn qua cũng khá lạ mắt và thu hút, không khỏi tán thưởng: "Đẹp lắm, giống như trong phim truyền hình vậy."

Mộ Dung Khinh nén cười dẫn Đông Chí vào trong: "Không đẹp cũng không còn cách nào khác, tất cả cửa hàng đồ cổ trong thành phố đều tập trung ở đây hết mà."

Đông Chí tâm nói nếu nhóm chuyên gia đồ cổ đều tụ tập trong bóng tối, bên ngoài mặc người giả dạng lừa gạt người ngoài nghề, như vậy thật không dễ quản lý. Bây giờ gom hết bọn họ vào cùng một chỗ coi như hai bút cùng vẽ. Nói không chừng lúc người ta quy hoạch khu phố này đã tính tới phương án này rồi.

Khu phố đồ cổ nhìn từ trên cao xuống giống như hình xương cá, ở chính giữa là đường lớn thẳng tắp, hai đầu đường là công viên quảng trường, cửa hàng của Tiểu Thất nằm ở phía nam quản trường, bởi vì thống nhất quy hoạch nên lầu trên lầu dưới đều là các cột trụ được trang hoàng, cửa sổ và sàn nhà đều bằng gỗ, màu sắc ổn trọng trang nhã, chất liệu gỗ tuy rằng không thể nói là quá tốt nhưng nếu không quá xoi mói,

trên cơ bản cũng không cần sửa sang lại lần thứ hai. Bên trong chưa có đồ đạc gì, hoàn toàn trống không, nhìn qua diện tích cũng khá lớn.

Tiểu Thất dẫn Đông Chí đi một vòng từ lầu dưới lên lầu trên. Lầu một và lầu hai diện tích như nhau, tính ra cũng gần hai trăm mét vuông, lầu ba nhỏ hơn một chút, nhà vệ sinh đầy đủ, có thể ở luôn được. Cửa hàng như bọn họ, đến tối sẽ có người lưu lại trông tiệm, có chỗ cho người ở cũng khá thuận tiện.

"Lầu một để tiếp đã khách bình thường," Tiểu Thất giới thiệu một vòng cho Đông Chí: "Lầu hai sẽ để một số vật quý hiếm, còn bên này là để làm nơi tiếp khách đặc biệt, sẽ để thêm một bộ trà cụ tiếp khách. Còn lầu ba sẽ là nơi tớ ở, hoặc dành cho người có trách nhiệm ở lại."

"Có làm vách ngăn không?" Đông Chí không biết người khác có thói quen gì nhưng bản thân anh đã quen tách hẳn phòng ngủ và thư phòng.

Tiểu Thất nghĩ nghĩ, lắc đầu: "Cứ vậy thôi, tớ thích ở rộng rãi một chút."

"Còn việc nhập hàng thì thế nào?" Đông Chí hỏi hắn.

Tiểu Thất hé miệng mỉm cười: "Chuyện này tớ đã liên hệ xong xuôi rồi, không thành vấn đề."

"Tiểu Thất à, cái kia…" Đông Chí do dự một chút, cảm thấy vấn đề mình định hỏi có lẽ không được thích hợp cho lắm, nhưng không hỏi thì anh lại thấy khó chịu.

Ánh mắt Tiểu Thất tựa như có một loại linh thấu siêu việt nào đó, dường như đã sớm biết anh định hỏi cái gì: "Nhà này đã mua luôn rồi, người đứng tên là Trang Lâm."

Đông Chí sửng sốt một chút, cư nhiên không phải là Trang lão gia tử sao?

Thần sắc Tiểu Thất rất thoải mái: "Tớ và Trang Lâm cũng đã ký thêm một bản hợp đồng bổ sung, trong vòng 5 năm, cửa hàng đứng tên Trang Lâm, năm năm sau cửa hàng sẽ chuyển về sở hữu của tớ. Trang Lâm dùng căn nhà này đóng góp hùn vốn xem như là cổ đông của cửa hàng, hàng năm sẽ lấy 10% lợi nhuận."

Đông Chí đến lúc này mới tính là nghe rõ: "Căn nhà không phải do cậu bỏ tiền mua?"

Tiểu Thất gật đầu: "Là người Trang gia mua."

Đông Chí biết đây là lão gia tử muốn tạo sản nghiệp cho Trang Lâm, nhưng anh cũng không hiểu mấy về kinh doanh, trong đầu âm thầm tính toán giá tiền của căn nhà, cuối cùng cũng chả đưa ra được kết luận nào, vì thế vẻ mặt đau khổ hỏi Tiểu Thất: "Vậy… rốt cuộc là cậu có lời hay không có lời a?"

Tiểu Thất ánh mắt ấm áp, tươi cười vỗ vai Đông Chí: "Cả căn nhà này còn có Trang gia chống lưng, thấy thế nào cũng đều là tớ chiếm tiệm nghi a." Ở trong thành phố này, lại còn mở một cửa hàng ở đoạn đường này, không biết phải tốn bao nhiêu tiền đâu. Trước đây Tiểu Thất chỉ nghĩ sẽ thuê một căn nho nhỏ, sau này có tiền rồi sẽ mua sau, nhưng chỉ sợ có làm mãi cũng không đủ. Huống chi, còn có cái tai họa ngầm Mộ Dung gia lẩn quất xung quanh, đừng nói chỉ có 10%, cho dù có lấy hơn cậu cũng nguyện ý. Hơn nữa cậu mới đến, điều quan trọng nhất vẫn là một hoàn cảnh an toàn để cậu chậm rãi dung nhập và phát triển.

Trong vấn đề này, Tiểu Thất suy nghĩ tương đối rõ ràng.

Đông Chí nhìn trái nhìn phải, đè thấp giọng hỏi Tiểu Thất: "Tiền của cậu còn đủ không? Trong tay tớ vừa mới có thêm được một chút tiền…" Đó chính là số tiền bồi thường Tào gia nhờ Trang lão gia tử đưa tới. Đông Chí tạm thời không định chuyển số tiền kia vào quỹ từ thiện, bởi vì tình hình Tiểu Thất chưa ổn định, nếu chuyển vào quỹ thật sự không chiếm được trợ giúp thực chất gì.

Tiểu Thất từ chối lắc đầu: "Đã làm ăn thì bao nhiêu tiền cũng không đủ, có bao nhiêu liền dùng bấy nhiêu. Tớ tự thấy nhãn lực mình vẫn đủ dùng, chuyện kinh doanh sẽ càng làm càng tốt, yên tâm đi."

Đông Chí nghĩ nghĩ, cảm thấy giao hết tiền vào tay Tiểu Thất cũng khó được đảm bảo, vạn nhất đến lúc cậu ấy cần dùng tới tiền, xoay qua xoay lại đều không có thì không biết làm sao. Vì thế cẩn thận thu hồi lời nói: "Vậy tớ sẽ không đưa cho cậu nữa, tớ giữ lại, vạn nhất cậu quay vòng vốn không kịp, chúng ta còn có một số tiền đề phòng."

"Được." Tiểu Thất cười vang: "Đi thôi, tớ dẫn cậu đi thăm quanh đây."

Đông Chí xem như chấm dứt tâm sự, còn chuyện về sau sẽ phát triển thế nào, thì phụ thuộc vào kỹ năng chuyên môn của cậu ấy, anh thật sự không giúp được gì. Tâm tình tốt, cùng Tiểu Thất đi bộ trên đường, Đông Chí có loại cảm giác hưng phấn như năm mới sắp tới.

"Buổi tối tớ mời cơm, chúng ta hảo hảo chúc mừng, địa phương cậu chọn." Đông Chí vỗ vai Tiểu Thất, kích động nói: "Gọi Tiểu Lục đi, tới gọi cả Trang Châu nhà tới tới nữa, vừa lúc cho các cậu gặp mặt nhau. Về sau chúng ta là người một nhà."

Tiểu Thất cười đến ngũ quan giãn mở sáng rỡ, ánh mắt không con sương mù bao phủ mà tự nhiên toát ra khí tức thanh xuân bức người. Đông Chí mẫn cảm nhận thấy trên người Tiểu Thất đã xảy ra một chút biến hóa, so với bộ dạng như khi vừa mới tới Tân Hải, tựa hồ hiện tại cậu ấy có vẻ càng thoải mái hơn một chút.

Đông Chí vẫn cảm thấy mình có chút nhìn không thấu chàng trai này, bộ dạng này của cậu ấy, hẳn là… hiện tượng tốt đi.

Tiểu Thất chọn một quán bar tên là "110" từ cách trang hoàng nhìn lại, hẳn là mới khai trương không bao lâu. Bọn Đông Chí chọn một phòng riêng có thể quan sát tầng dưới cùng đại sảnh, chờ Trang Châu và Tiểu Lục tới. Bọn họ tới sớm, tầng dưới và đại sảnh còn chưa có nhiều khách lắm, nhạc công ở một góc sân khấu đang chơi một bản nhạc nhẹ nhàng, tốp năm tốp ba khách nhân tụ lại một chỗ, ai nấy đều mặc thoải mái cách điệu. Sau quầy bar có hai người, một người mặc một chiếc áo sơmi trắng tinh đang đùa

nghịch với bình shaker, một người khác thì hữu khí vô lực nằm gục trên quầy bar. Chắc còn chưa tới thời gian náo nhiệt của quán, hai người họ thoạt nhìn có chút uể oải.

Ban ngày Đông Chí và Tiểu Thất luôn đi bộ quanh phố đồ cổ, qua hai giờ chiều mới nhớ tới chuyện cơm trưa, kết quả ngồi trong quán vừa ăn vừa nói chuyện, ăn luôn tới hơn ba giờ chiều. Cho nên cơm chiều hai người đều chưa ăn, lúc này ngồi trong phòng riêng, lại cảm thấy bụng có chút trống rỗng. Trang Châu và Tiểu Lục còn chưa tới, Đông Chí không kiên nhẫn chờ bọn họ, liền gọi phục vụ làm hai phần cơm rang mang lên trước.

Sau khi cơm rang được đưa vào, Đông Chí thấy cậu thanh niên vẫn luôn úp sấp trên quầy bar đứng lên, hắn vừa ngẩng đầu, Đông Chí mới phát hiện cư nhiên là người quen.

Đông Chí hỏi nhân viên phục vụ: "Chàng trai đứng sau quầy bar mặc bộ quần áo trắng kia là ai vậy?"

Nhân viên phục vụ chắc cho rằng anh định đánh chủ ý gì lên người cậu ta mà không ngừng nói ra thân phận của hắn: "Đó là ông chủ của chúng tôi, là Đồ thiếu gia." Nói xong còn có chút bất an, trộm liếc nhìn phản ứng của Đông Chí.

Tùy tiện mời khách cũng có thể đụng phải người quen, Đông Chí cảm thấy chuyện này quá trùng hợp đi: "Đồ Tiểu Bắc mỗi ngày đều tới đây?"

Nhân viên phục vụ nghe thấy anh gọi đúng tên ông chủ mình, vẻ mặt rõ ràng thả lỏng rất nhiều: "Cũng không hẳn, nhưng gần đây ông chủ luôn ở trong quán cho tới khuya."

Đông Chí thuận miệng hỏi: "Cậu ta gần đây thế nào?"

Nhân viên phục vụ do dự một chút, lát sau lại lắc đầu: "Ngài vẫn đừng nên hỏi thì hơn, tôi làm việc ở đây, dựa theo quy củ không thể tùy tiện nói gì với khách."

Đông Chí gật đầu, cũng không tiếp tục làm khó nhân viên phục vụ nữa.

Nhưng có một số việc chính là như vậy, lúc muốn biết thì hỏi không được, lúc không muốn biết lại có người chủ động đưa tới bên tai mình.

Người đưa tin tới tận nơi chính là chủ tịch danh dự của bát quái đẳng cấp thành phố…

Hòa Khoan tiên sinh.

114. Chương 114: Sống Trong Phú Quý

Nhắc tới Hòa Khoan, khi Đông Chí vừa mới quen biết anh ta, luôn cảm thấy anh ta là một doanh nhân thân thiện, gặp ai cũng mỉm cười, lúc nào cũng phong nhã lịch thiệp. Sau này quen thân hơn rồi mới biết, người này một bụng muộn tao toàn chủ ý xấu, mỗi ngày đều nghẹn dùng sức nhìn người khác bị chê cười, có đôi khi còn bất động thanh sắc mà lén châm ngòi ly gián. Điển hình cho loại người e sợ thiên hạ bất loạn. Hứng thú chủ yếu của anh ta đều đặt hết trong tư phòng thái quán, nơi đó bình thường đi ra đi vào nhiều nhất đa số là nhóm mấy người bọn họ, bởi vậy mà âm thầm truyền lại cho nhau đủ loại bát quái chê cười của cái vòng tròn luẩn quẩn không thể nói với người ngoài này. Có đôi khi Đông Chí còn cảm thấy người này mở nhà hàng tám chín phần mười là vì thỏa mãn dục vọng hóng chuyện bát quái của bản thân.

Hòa Khoan nhàn rỗi không có việc gì liền đi tìm Hòa Thanh chơi, vừa lúc Hòa Thanh và Tiểu Lục đang định tới chỗ hẹn với bọn Đông Chí uống rượu, liền cứ như vậy nhập bọn luôn. Lúc Hòa Khoan tiến vào phòng riêng, thấy một gương mặt khác giống hệt Tiểu Lục liền bị dọa sợ. Lúc mới gặp Tiểu Lục ở bệnh viện thú y, hắn chỉ cảm thấy tướng mạo tiểu tử này hàm hậu thực không tồi, hiện giờ hai khuôn mặt giống hệt nhau ở cùng một chỗ, loại xúc động mạnh mẽ đánh thẳng vào thị giác này không ngừng bành trướng.

Hơn nữa Tiểu Thất tuy rằng ngũ quan giống anh trai mình nhưng thần thái khí chất lại hoàn toàn khác hẳn. Không giống kiểu thật thà chất phác như Tiểu Lục mà thuộc dạng ôn hòa nhã nhặn; không có sự thong dong của Tiểu Lục mà càng nhiều hơn là sự cay nghiệt. Lúc ấy Hòa Khoan vô cùng kinh ngạc, ngồi xuống bên cạnh Đông Chí, đè thấp cổ họng hỏi: "Cậu tìm được ở đâu cặp anh em họ này vậy? Hơn nữa người đối diện này, chậc, cậu nhìn cặp mắt của cậu ta đi, đã thành tinh rồi."

"Đẹp trai không?!" Đông Chí ngồi trên ghế đắc ý dào dạt xoa xoa bụng: "Gen nhà chúng tôi thật quá tốt…"

Hòa Khoan: "…"

Hòa Khoan liếc mắt nhìn Tiểu Thất ngồi đối diện, thấy cậu ta mỉm cười cùng ngốc đệ đệ nhà mình hàn huyên, giơ tay nhấc chân đều chu toàn, nhịn không được phun tào một câu: "Thầy Lăng, theo hiểu biết của tôi, cậu không phải giáo viên ngữ văn, nhưng cậu có cần phải hỏi một đằng trả lời một nẻo như vậy không? Tôi một chữ cũng không hề nhắc tới diện mạo của anh em nhà cậu?!"

Đông Chí mới không thèm để ý tới anh ta: "Anh thật sự không cảm thấy hai anh họ tôi bộ dạng rất ưa nhìn sao?"

Hòa Khoan bất đắc dĩ: "Rất ưa nhìn, so với cậu còn hoàn hảo hơn. Một người hai người đều rất có tinh thần."

Đông Chí càng đắc ý, tựa như bộ dạng tuấn mỹ của Tiểu Lục Tiểu Thất là do công lao của anh vậy. Hòa Khoan thấy bộ dạng này của Đông Chí, nghẹn khuất một lát, lại vui vẻ nói: "Aiz, mà này, sao cậu lại chọn cái chỗ này để uống rượu? Tôi nhớ cậu và hai anh em Đồ gia sống chết không nhìn mặt nhau cơ mà."

"Thật sự là quán của Đồ Tiểu Bắc?" Đông Chí liếc mắt nhìn dưới lầu, trong quán bar đã có một số đám trai thanh gái lịch vây quanh, bartender đẹp trai cầm bình shaker cao thấp tung hứng thể hiện tay nghề, còn Đồ Tiểu Bắc không biết đã đi đâu.

Hòa Khoan nói: "Là quán của Đồ Tiểu Bắc. Người ta bỏ tiền riêng ra mở đấy, không liên quan gì tới sản nghiệp tổ tiên của Đồ gia. Cho dù có một ngày Đồ gia muốn chia tài sản cũng không có ai đoạt của cậu ta."

Đông Chí không chút thành ý a một tiếng: "Vậy chúng mừng cậu ta."

Hòa Khoan cười nói: "Vận khí tốt và vận khí xấu luôn trộn lẫn cùng một chỗ. Cái thằng nhóc Đồ Thịnh Bắc này không biết là may mắn hay xui xẻo mà thành cũng tiêu mà bại cũng tiêu. Cậu ta xem như sản phẩm thất bại trong tay anh trai cậu ta."

Đông Chí tò mò: "Anh trai cậu ta? Ý anh là Đồ Thịnh Bắc? không phải gã luôn đặt em trai dưới tròng mắt mà nhìn sao?"

"Con người Đồ Thịnh Bắc nói thế nào nhỉ, năng lực nhất định có, nếu không lão già nhà gã cũng sẽ không giao sản nghiệp vào tay gã. Nhưng người này dã tâm quá lớn, tay vươn quá dài, còn thích xen vào việc của người khác." Hòa Khoan cảm khái nói: " Chắc cậu chưa biết, cha mẹ bọn họ là loại không quan tâm tới con cái, hôn nhân không như ý, hai vợ chồng bình thường chơi bời các nơi không can thiệp vào chuyện của nhau. Cũng không ai để ý tới con mình ra sao, cho nên Đồ Tiểu Bắc từ nhỏ đã đi theo anh trai mình, với năng lực của gã, mang theo một đứa nhỏ cũng chẳng có vấn đề gì. Gã giống như đại gia trưởng thời phong kiến, chuyện gì cũng muốn quản, cậu hiểu không. Cho dù chuyện to chuyện nhỏ gì gã cũng phải chen vào một chân. Nghe nói khi Đồ Tiểu Bắc lên đại học, gã cũng tự mình đưa đi."

Đông Chí bất giác tưởng tượng, thế mình và Lăng Lập Đông vào vị trí đó, nhất thời cảm thấy rét lạnh: "Gã rốt cuộc không yên tâm cái gì, em trai gã cũng đâu phải khuê nữ mảnh mai yếu ớt."

Hòa Khoan phẩy tay: "Có khác gì khuê nữ đâu. Tóm lại là có chuyện gì cũng ôm vào bụng, chỉ sợ em trai mình ở bên ngoài bị ăn mệt, phải chịu ủy khuất gì đó."

Đông Chí ngẫm lại, cảm thấy dường như chuyện này có thật, lúc trước chuyện của anh và Trịnh Từ, Đồ Tiểu Bắc còn chưa làm gì mà Đồ Thịnh Bắc đã sai bọn lưu manh cầm gậy gộc tới mở đường cho em trai gã.

Đông Chí lắc đầu: "Gã cũng đâu thể nuôi em trai cả đời được."

"Ai mà biết được." Hòa Khoan lắc đầu: "Cho dù có nuôi con cũng không dùng phương pháp như vậy."

Đông Chí không khỏi cảm khái một chút, nếu Đồ Thịnh Bắc sớm biết hóa ra sủng ái cũng có thể dưỡng phế một người, không biết gã có còn làm như vậy nữa hay không?

Hòa Khoan nói thêm: "Tôi nghe nói lúc trước Đồ Tiểu Bắc muốn mở quán bar này, gã còn không đồng ý, cảm thấy quán bar quá hỗn loạn, nhưng em trai gã muốn mở, gã cũng không còn biện pháp. Chỉ có thể thường xuyên tới kiểm tra, cậu xem bảo vệ nơi này không phải so với các nơi khác đều nhiều hơn sao?" thấy Đông Chí gật đầu, Hòa Khoan ra vẻ thần bí nói: "Tôi nghe nói đám bảo vệ kia không đơn giản, đều là bộ đội xuất ngũ không biết Đồ Thịnh Bắc đã tìm được ở đâu, một đám thân thủ đều rất cao."

Đông Chí trầm mặc một hồi, rồi lắc đầu cười nói: "Gã thật đúng là rất sủng em trai bảo bối."

Hòa Khoan nhún vai, ra vẻ thâm trầm nói một câu thập phần triết lý: "Đôi khi, quá độ cũng sẽ mang tới áp lực không tưởng."

Đông Chí không khỏi mỉm cười.

Hòa Khoan nhất thời lộ nguyên hình, cười hề hề vô lại nói: "Cậu không tin? Lấy ví dụ về bọn cậu đi, nếu lão Nhị mỗi tối đều bưng nước rửa chân tới, quỳ gối bên giường tỉ mẩn rửa chân cho cậu… sau đó còn tự mình tắm cho cậu, ngày qua ngày trong vài chục năm đều tắm cho cậu như vậy, cậu chịu được không? Aiz, chỉ nghe tôi nói thôi mà cậu còn tóc gáy dựng ngược, da gà da vịt thi nhau nổi lên kìa!"

Đông Chí sợ run một chút: "Ngày qua ngày trong vài chục năm, tôi đã sớm thành thói quen." Nói thì nói như vậy, nhưng Đông Chí vẫn phải thừa nhận, nếu Trang Châu nổi điên thành như vậy, quả thật một ngày cũng không thể nào chịu nổi.

Hòa Khoan còn nói tiếp: "Tôi còn nghe nói thời gian trước đây Đồ Tiểu Bắc nói chuyện có bạn trai, hình như là một nghệ sĩ dương cầm. Cậu ta và nam nhân kia nhận thức không bao lâu liền quen nhau. Sau đó Đồ Thịnh Bắc phát hiện, gã kêu người đi âm thầm điều tra nam nhân này, kết quả phát hiện nam nhân kia đã sớm kết hôn, hơn nữa còn giấu vợ mua mấy căn nhà, nuôi n cái tiểu nam sinh bạch bạch nộn nộn."

Đông Chí lộ ra một cái biểu tình vô cùng thê thảm.

Hòa Khoan một chút cũng không che dấu sắc mặt vui sướng khi người gặp họa: "Hậu quả có thể nghĩ a, Đồ Thịnh Bắc cùng đám bộ đội xuất ngũ thân thủ cao cường đánh tới tận cửa, nhà cửa đập nát, người đánh tới be bét máu, đám tiểu nam sinh đều bị thu thập, không khí vô cùng náo nhiệt… sau đó…" Hòa Khoan làm cái thủ thế nhấn mạnh trọng điểm: "Sau đó cao trào tới, gã và em trai bảo bối trở mặt với nhau! Cậu ta căn bản không hề cảm kích anh trai mình!"

Đông Chí há hốc mồm nhìn Hòa Khoan, lại thức thời ngậm mồm lại. Tâm nói rốt cuộc Đồ Tiểu Bắc đã cai sữa chưa? Hay là cậu ta muốn tự giải quyết chuyện của mình mà không cần dựa vào anh trai? Còn Đồ Thịnh Bắc có bị mắc hội chứng ồn ào không, từ đầu tới cuối chỉ biết có mỗi chiêu đập phá này?

"Hai anh em lần đó gây nhau vô cùng náo nhiệt," Hòa Khoan hư tình giả ý làm cái biểu tình tiếc hận: "Cuối cùng Đồ Thịnh Bắc liền cho thằng nhóc không biết phân biệt kia hai cái bạt tai, hai anh em liền triệt để cắt đứt!"

Đông Chí nghe xong náo nhiệt trong chốc lát, đột nhiên phản ứng lại là lạ ở chỗ nào: "Không đúng, Đồ Thịnh Bắc vẫn còn ở Tân Hải? Không phải nói gã bị lão già sung quân tới phía nam rồi sao?"

"Gã bị ngốc mới rời đi!" Hòa Khoan giống như chuyên gia nghiên cứu nhân văn học, tỉ mỉ mười phần phân tích cho Đông Chí nghe: "Cậu nghĩ xem, nơi này là đại bản doanh của Đồ gia, rời khỏi nơi này Đồ Thịnh Bắc còn muốn phát triển cái gì? Đừng đùa, gã lại không ngu, sẽ không đi đâu."

Đông Chí đối với quy tắc làm việc của hào môn thế gia hoàn toàn không hiểu, vì thế khiêm tốn thỉnh giáo Hòa Khoan: "Không phải đuổi gã là ông nội gã sao? Gã có thể không đi?"

"Có thể không đi, nhưng gã phải có một lý do hợp tình hợp lý." Hòa Khoan giải thích: "Ví dụ như vị hôn thê của gã vẫn đang ở Tân Hải, gia đình vị hôn thê không muốn Đồ Thịnh Bắc chạy xa như thế."

Đông Chí trợn trắng mắt, hồ đồ không hiểu: "Gã có vị hôn thê lúc nào? Sao không nghe ai nói?"

Hòa Khoan hé miệng cười vui vẻ: "Vốn không có, nhưng sau khi ông nội gã điều lệnh… liền có."

Đông Chí: "…"

Hòa Khoan dùng một loại ánh mắt sâu không lường được nhìn Đông Chí: "Hôn mê?"

Đông Chí xoa xoa ấn đường của mình: "Cũng sắp, sao chuyện của đám nhà giàu lại phức tạp đến thế. Từ già tới trẻ đều tính kế lẫn nhau."

Hòa Khoan nhẹ nhàng bâng quơ nói: "Đối với loại gia đình như vậy, từ khi sinh ra có rất nhiều thứ đã bị áp đặt lên mình. Phải đấu với người ngoài, đấu với người trong nhà, thậm chí không có ai cũng phải đấu, liều mạng mà đấu với chính bản thân mình một trận. Chiến đấu tới cùng. Thật sự khiến người ta… sợ hãi. Mẹ nó, thực là một gia tộc biến thái."

Đông Chí nhún nhún vai, thầm nghĩ kẻ có tiền đều là như vậy đi. Bởi vì sống trong phú quý cho nên trong đầu trừ bỏ phú quý ra không còn nhìn thấy cái gì khác.

Hòa Khoan thấy Đông Chí không lên tiếng, tiếp tục nói: "Tựa như vị hôn thê Đồ Thịnh Bắc tìm tới là con gái của bí thư thành ủy, bộ dạng không được tốt lắm…"

Đông Chí không muốn nghe hắn tổn hại một cô nương chưa thấy mặt, ngắt lời nói: "Không đẹp thì sao, nói không chừng tâm người ta đẹp. Aiz, anh xem người kia, người kia…" Đông Chí tùy tiện chỉ xuống dưới lầu một phen, muốn dời lực chú ý của Hòa Khoan sang chuyện khác, không ngờ ngón tay duỗi ra ngoài, thế nhưng lại nhìn thấy được người quen.

Còn là một người rất rất rất quen thuộc.

Ngón tay Đông Chí cứng lại một chút, nhất thời liền nổi giận: "Đệt, tên nào đui mù dám câu dẫn nam nhân của lão tử!"

Dưới lầu, cạnh sàn nhảy, Trang Châu mặc một chiếc áo sơ mi màu cam, đang cùng một nam nhân cao gầy nói chuyện.

Quán bar còn chưa tới lúc náo nhiệt nhất, đèn trong đại sảnh vẫn còn sáng, phân nửa khuôn mặt nam nhân kia hướng về phía phòng bọn họ, Đông Chí nhìn thấy rõ ràng, cặp mắt kia mỗi khi nhìn Trang Châu đều mang theo lả lơi câu dẫn.

Đông Chí muốn hỏi Hòa Khoan một chút, ai ngờ vừa quay đầu liền thấy hai mắt Hòa Khoan trợn tròn, biểu tình như thấy quỷ.

Đông Chí vừa rồi thuận miệng cằn nhằn một câu, chỉ là mượn rượu giả điên nói hươu nói vượn, nhưng phản ứng này của Hòa Khoan khiến lòng anh trầm xuống, nhất thời linh cảm mãnh liệt.

115. Chương 115: Dội Nước Lạnh

Trang Châu và nam nhân kia hàn huyên vài câu rồi xoay người đi về phía thang máy. Nam nhân kia đứng tại chỗ nhìn theo bóng hắn rời đi, cúi đầu trầm tư một khắc, lại nhanh chóng đuổi theo Trang Châu.

"Thấy không, thấy không?!" ngón tay Đông Chí run run chỉ xuống dưới lầu: "Này còn nói không phải đang muốn câu dẫn Trang lão Nhị, ai cmn sẽ tin a."

Thần sắc trên mặt Hòa Khoan biến ảo, tựa như không thể tin những gì đang chứng kiến trước mắt.

"Hắn ta rốt cuộc là ai?" Đông Chí thấy Hòa Khoan vẫn luôn không lên tiếng, có chút khó chịu: "Rốt cuộc có cái gì không thể nói? Tình nhân trước kia? Bạn giường? hay đối tượng thầm mến?"

Hòa Khoan thở dài: "Thực ra tôi biết không nhiều lắm, chỉ biết có một thời gian bọn họ đi lại rất gần, rốt cuộc tiến tới bước nào rồi thì tôi cũng không rõ. Tôi vẫn thực hoài nghi là lão Nhị thầm mến người ta. Trước đây không nói cho cậu biết còn không phải sợ cậu sẽ ăn dấm chua sao?"

Đông Chí khinh thường: "Cả người cả chó của Trang lão Nhị đều đã là của tôi, tôi còn phải ăn dấm nữa sao? Tôi cá với anh, tên này lát nữa sẽ đuổi theo vào tận đây — anh thấy ánh mắt của tên đó rồi chứ? Chính là loại ánh mắt thiếu đánh nhất định phải đem Trang lão Nhị nắm chặt trong lòng bàn tay, lão tử mà không thu thập gã buổi tối sẽ ngủ không yên!"

Hòa Khoan lại thở dài, hắn cảm thấy hôm nay nhất định là ăn no rửng mỡ, không có việc gì thì tới tìm Hòa Thanh làm gì, một mình ở nhà ngốc có cái gì không tốt mà phải chạy tới đây chịu tội…

"Kỳ thật cũng không có gì," Hòa Khoan nói ngắn gọn: "Cậu ta là học sinh chuyển lớp, hồi lớp 11 chuyển tới lớp bọn tôi, ngồi cùng bàn lão Nhị. Sau đó lại cùng thi vào đại học N, đến năm 3 lại sang Mỹ du học, sau đó không còn liên hệ gì nữa."

Đông Chí trừng hắn: "Hai người bọn họ lúc nào thân nhất? thân trong bao lâu?"

Hòa Khoan lắc đầu: "Tôi cũng không rõ lắm, tôi không học cùng khoa với bọn họ."

Trong lòng Đông Chí có chút không thoải mái, anh biết loại chuyện này không thể đem ra so đo, dù sao cũng đã là chuyện quá khứ, nhưng bỗng nhiên có một người như thế lù lù xuất hiện trước mắt, nghĩ tới Trang Châu từng có một khoảng thời gian không thuộc về mình, anh vẫn không thể nào bình tâm tĩnh khí cho nổi.

Khi Trang Châu đẩy cửa tiến vào cảm thấy bầu không khí không đúng, Hòa Thanh và cặp anh em sinh đôi kia đang tranh nhau hát karaoke, Hòa Khoan ngồi trên ghế sô pha ngẩn người, Đông Chí ngồi đối diện hắn cũng ngẩn người. Hòa Thanh vẻ mặt say mê cầm mic, lớn giọng hát một câu không đúng nhạc điệu: "…Bởi vì ái tình, sao sẽ có tang thương…"

Trang Châu nhìn biểu tình vô cùng thê thảm không khác gì nhau trên mặt cặp anh em sinh đôi, nhịn không được muốn cười. Từ nhỏ hắn đã cảm thấy các cặp sinh đôi đặc biệt thần kỳ, đặc biệt là khi hai gương mặt giống nhau như đúc có cùng biểu tình, loại cảm giác này càng kỳ diệu khôn tả. Trang Châu nhịn không được nhìn nhiều hơn một chút, cười nói: "Hát ngang phè phè còn chiếm míc…xông lên đánh nó đi!"

Đông Chí quay đầu sang, không hảo ý tà liếc mắt lườm hắn một cái.

Trang Châu lập tức cảm thấy không đúng, đi tới ngồi xuống bên cạnh Đông Chí, vươn tay kéo người vào lòng: "Em ăn tối chưa?"

"Mới vừa ăn." Đông Chí chọc chọc lồng ngực hắn, ý bảo buông mình ra: "Cơm rang trứng."

Tầm mắt Trang Châu dừng trên bờ môi Đông Chí, ái muội liếm liếm khóe miệng mình: "Anh nếm thử nhé?"

Đông Chí tức giận trừng mắt lườm hắn, trong đầu đang lăn qua lộn lại cân nhắc xem nên hỏi chuyện vừa rồi là như thế nào, thì cửa phòng bất ngờ bị đẩy ra, một nam nhân dáng người cao gầy xuất hiện ở cửa phòng, trên mặt vừa vặn mang thần sắc ngoài ý muốn: "Ai nha, xin lỗi, đi nhầm."

Trang Châu cũng kinh ngạc: "Lâm Miện?"

Hóa ra tên kia tên Lâm Miện. Đông Chí trong lòng chua xót nghĩ, còn biết tìm cớ, đi nhầm? nào có chuyện trùng hợp như vậy, vừa đi nhầm liền nhầm tới phòng của tình nhân cũ. Còn nữa, viền thái dương ẩm ướt là có chuyện gì? Vừa rồi còn tạt vào buồng vệ sinh soi gương trang điểm à? Đông Chí nghĩ nghĩ như vậy lại cảm thấy rất vui vẻ, thầm nghĩ: mi dù có trang điểm đến mấy còn có thể xinh đẹp bằng anh em Mộ Dung sao? Có Tiểu Thất đại sát khí tọa trấn ở đây, ai dám dùng mặt so sánh với cậu ấy?!

Ánh mắt Lâm Miện đảo qua anh em Mộ Dung đang ca hát, sợ run một chút, trong mắt hiện lên thần sắc kinh diễm, sau đó lại dời đi dừng ở trên người Đông Chí. Nam nhân này ngồi bên cạnh Trang Châu, trên vai còn khoác một cánh tay của Trang Châu, so với những người khác trong phòng, quan hệ rõ ràng khác biệt.

Lâm Miện hơi hơi cười nhìn về phía Đông Chí gật gật đầu: "Vị này chính là?"

Trang Châu kéo Đông Chí đứng lên: "Làm quen chút đi, đây là người yêu tớ, Lăng Đông Chí. Đông Chí, đây là Lâm Miện, bạn đại học của anh."

Biểu tình Lâm Miện cương cứng một chút: "Người… yêu?"

Người này rõ ràng tới là để dụ dỗ Trang Châu, Đông Chí mới không thèm lại gần bắt tay tên đó đâu. Thần sắc thản nhiên gật đầu, cũng lười nói mấy câu khách sáo đại loại như "rất vui được quen anh" gì gì đó. Trang Châu cũng không chú ý tới nhiều chi tiết như vậy, vội vàng giới thiệu mấy người trong phòng cho Lâm Miện: "Hòa Khoan, cậu còn nhớ không, khoa quản lý, học ở khu phía Bắc. Khi đó chúng ta còn thường xuyên cùng nhau ăn cơm."

Lâm Miện biểu tình ngây thơ, lúc này thật sự không phải giả bộ. Anh ta thật sự không nhớ rõ.

Hòa Khoan cũng không so đo, bắt tay. Hòa Thanh và anh em Mộ Dung càng không có gì để nói, Tiểu Lục thì không hiểu chuyện gì xảy ra, nhưng Tiểu Thất một ánh mắt đảo qua vị khách không mời mà tới này, cảm thấy không ổn khẽ nhíu mày.

Trang Châu gặp lại cố nhân nhiều năm không gặp, trong lòng rất cảm khái, rót rượu cho mọi người, nhịn không được thở dài nói: "Thời gian trôi qua thật nhanh, chỉ chớp mắt liền…"

Đông Chí đạp hắn một cước: "Cái gì chỉ chớp mắt, lời này chờ anh năm mươi tuổi rồi mới nói đi?" Làm như bao năm qua đều ngóng trông được gặp lại vị tình nhân cũ này vậy.

Hòa Khoan vội chen vào: "Đúng vậy, chúng ta mới bao nhiêu chứ? Giờ còn cách thời gian để cảm khái năm tháng vô tình còn xa lắm. Như tao nè, tao vẫn luôn cảm thấy mình mới chỉ hai mươi tuổi. Mấy người xem, mấy thứ cần thiết tôi đều có, muốn nghề có nghề, muốn bề ngoài có bề ngoài, vừa cường tráng vừa đẹp trai…"

Hòa Thanh cười châm chọc: "Anh đừng có tự tô điểm cho bản thân nữa được không, nghe rất hoang đường."

Cả đám bật cười vui vẻ.

Lâm Miện lại khẽ thở dài, trong mắt toát ra thần sắc hoài niệm: "Tuy nói như vậy nhưng tôi vẫn cảm thấy mình đã già rồi. Hơn nữa gần đây còn muốn quay lại khoảng thời gian như vừa mới lên đại học."

Mí mắt Hòa Khoan giật giật, thầm nghĩ vị Lâm ca ca này thực trắng trợn a, cái gì gọi là muốn quay lại khoảng thời gian vừa mới lên đại học… không phải đang ám chỉ nhớ về khoảng thời gian ở cùng một chỗ với Trang lão Nhị sao. Nếu còn để đề tài này tiếp tục phát triển, chắc chắn Trang lão Nhị tối nay sẽ phải quỳ bàn giặt cả đêm mất!

Trang Châu đại khái cũng kịp phản ứng không nên tiếp lời vấn đề này, mím miệng cười cười, không lên tiếng.

Hòa Khoan thấy bầu không khí tẻ ngắt, liền thuận miệng hỏi một câu: "Tiểu Lâm, chừng nào cậu về nước? hiện giờ đang làm cái gì? Sẽ ở lại Tân Hải sao?"

Có đề tài mới, thần sắc Lâm Miện cũng trở nên tự nhiên hơn: "Đã về mấy năm. Cùng bạn học mở một công ty phần mềm ở Thượng Hải." Anh ta tạm dừng một chút, tựa như không muốn tiếp tục đề tài liền đơn giản qua loa vài câu: "Lần này tới Tân Hải để gặp khách hàng. Chắc sẽ ở khoảng mười ngày." Anh ta nhìn mấy người vẻ mặt khác nhau trong phòng, cười nói: "Đừng nói tôi nữa, còn mấy người thế nào? A Châu chắc đã quản lý sinh ý trong nhà rồi chứ?"

Nghe thấy cái xưng hô A Châu quỷ dị như vậy, Hòa Khoan trong lòng khẽ nhảy dựng, lén nhìn Đông Chí, quả nhiên thấy trong mắt cậu ta chứa đầy sát khí. Chỉ có Trang Châu cái đồ đại ngốc tử cái gì cũng không phát hiện, vẻ mặt bình thường không biểu tình gật đầu nói: "Đúng vậy, mấy năm qua vẫn luôn giúp ba tớ."

"Rất khó đi." Trong mắt Lâm Miện không thèm che dấu thưởng thức: "Tớ biết cậu sẽ làm tốt mà."

"Không có gì, lúc đầu không được, sau này liền quen tay." Trang Châu bị anh ta nhìn chằm chằm như vậy, cũng thoáng có chút ngại ngùng, cho tới nay, vô luận hắn làm cái gì, người chung quanh đều tỏ thái độ đương nhiên. Tựa như hắn trời sinh đã thần thông quảng đại. Bởi vậy Lâm Miện nói một câu vô ý, xác thực cho hắn một loại cảm giác không đồng dạng, tựa như cậu ta luôn âm thầm yên lặng quan sát hắn, không chỉ hiểu biết mỗi một cửa ải khó khăn hắn phải trải qua, mà còn luôn có kỳ vọng khôn cùng với hắn.

Hòa Khoan không dám lên tiếng, Lâm Miện có ý đồ gì, lúc này ai mà còn không nhìn rõ. Hắn chỉ không hiểu nếu Lâm Miện thật sự có tâm tư đối với Trang Châu, vì sao phải chờ tới tận lúc này mới xuất hiện? chẳng lẽ trong chuyện này còn có thiên lôi cẩu huyết bất đắc dĩ gì đó sao?

Trong lòng Đông Chí cũng tức khí không nhẹ, thấy Trang Châu đại ngốc tử còn vẻ mặt vui vẻ khi gặp lại người quen cũ, nhịn không được nói một câu: "Trên đời này làm gì có việc nào nan giả bất hội, hội giả bất nan*. Anh ấy sinh ra trong gia đình như vậy, tai nghe mắt thấy, bước khởi đầu đã cao hơn người khác, lại học tri thức quản lý chuyên nghiệp bao năm, nếu chuyện này còn không làm được…" tầm mắt Đông Chí chuyển chuyển, lộ ra một nụ cười ý vị sâu xa: "…vậy anh cũng sẽ không thưởng thức anh ấy như vậy, đúng không?" (Nan giả bất hội, hội giả bất nan: làm bất cứ chuyện gì cũng phải có cách, nếu không có cách nhất định khó làm, còn nếu có cách tuyệt không khó khăn.)

Lâm Miện hé miệng mỉm cười, hữu ý vô ý tránh được tầm mắt Đông Chí.

Trang Châu ho khan hai tiếng, cảm thấy Đông Chí dội chậu nước lạnh này thật là… đúng lúc. Hắn quét mắt liếc Đông Chí một cái, giả vờ hậm hực khinh bỉ: "Em không thể để anh vui vẻ trong chốc lát à."

Đông Chí cười lạnh: "Em sợ anh vui quá không trở về được."

Nếu không phải chung quanh còn có rất nhiều người quen đang có mặt, Trang Châu thật sự muốn đè em ấy lên sô pha, cởi quần đánh cho mấy cái vào mông. Tiểu tử xấu tính này càng lúc càng không đáng yêu, có việc hay không có việc đều ném hắn ở nhà một mình không nói, giờ còn chọc hắn đau chân.

Đông Chí không để ý tới hắn nghiến răng nghiến lợi, cười cười hỏi Lâm Miện: "Này, nếu anh là bạn học với anh ấy, quan hệ cũng không tồi, vậy anh nhất định biết không ít chuyện của anh ấy hồi đó đi. Anh ta có mấy tình nhân vậy? nam hay nữ?"

Ánh mắt Lâm Miện hoảng hốt một chút, lập tức liền nở nụ cười: "Cậu ấy à, khi đó được hoan nghênh lắm. Bề ngoài đẹp trai, thành tích tốt, chơi bóng cũng không tồi. Đến chỗ nào cũng đều có người thích."

Đông Chí phán đoán tình cảnh Trang Châu khi đó, khuôn mặt nhỏ nhắn trầm xuống: "…còn rất phong tao."

Hòa Khoan dùng sức vỗ đùi cái đét: "…Mợ nó, tổng kết này quá sâu sắc. Thầy Lăng, cậu đúng là quá tài năng, cậu xác định cậu không phải giáo viên ngữ văn?"

Lâm Miện tò mò nhìn Đông Chí: "Cậu là giáo viên?"

Trang Châu vẻ mặt đắc ý vừa định mở miệng, đã bị Đông Chí ở dưới gầm bàn đá cho một cái.

"Đúng vậy." Đông Chí cười nói: "Giống giáo viên, dạy lũ nhỏ vẽ vời chơi thôi."

"À…" Lâm Miện không biết nên nói thế nào, đành khô khốc cười cười: "Rất tốt."

"Phải, rất tốt." Đông Chí tươi cười vẻ mặt càng chân thành: "Ổn định, thoải mái. Tuy rằng không có lương cao hậu đãi, nhưng an ổn. Không giống dân làm ăn, không biết lúc nào thì gặp chuyện mắc nợ hay phá sản gì đó."

Lâm Miện sắc mặt hơi thay đổi.

Trong lòng Đông Chí kinh hãi, trời ạ, không phải mình đã đoán đúng rồi chứ?

Kỳ thật suy nghĩ của Đông Chí phi thường đơn giản, anh cảm thấy sự xuất hiện của vị Lâm Miện này luôn lộ ra có mục đích phi thường mãnh liệt. Trèo kéo Trang Châu là chuyện không hề nghi ngờ, vấn đề là vì cái gì mà muốn lôi kéo Trang Châu?

Vì tình cảm?

Nói thật, phán đoán này ngay chính Đông Chí cũng không tin. Anh không tin một người nếu yêu một

người bao năm, sẽ chịu đựng không tới nhìn hắn một cái, hay không đi tiếp cận hắn. Hơn nữa còn trong tình huống người kia cũng có hảo cảm với mình.

Nếu không phải vì nguyên nhân tình cảm, chỉ còn lại một khả năng đó là muốn tìm người hỗ trợ. Có lẽ Lâm Miện nhìn chung quanh, sau khi cân nhắc qua những người có thể giúp đỡ hắn một lần, cuối cùng chọn Trang Châu cái đồ ngốc nhiều tiền lại còn từng có tâm tư với hắn, cứ thế mà trổ hết tài năng. Nếu thực sự như thế, vậy chuyện gã xuất hiện ở trong này trùng hợp gặp gỡ Trang Châu, sau đó đuổi theo tới tận phòng riêng để tiếp tục lôi kéo tình cảm đã có lời giải thích hợp lý, anh ta nghĩ Trang Châu là kẻ coi tiền như rác sao.

Đây cũng chính là nguyên nhân khiến Đông Chí tức giận.

116. Chương 116: Mối Tình Đầu

Lần trước ăn cơm ở nhà chính Trang gia, Trang lão gia tử có nói tính tình Đông Chí quá nóng vội, xúc động một cái liền không quan tâm tới mọi thứ, với ai cũng dám châm chọc bất kể hậu quả mà nói hươu nói vượn. Đông Chí luôn để lời nhắc nhở của ông nội canh cánh trong lòng, bởi vậy, một khi phát hiện trong lòng mình bắt đầu trở nên nóng nảy, liền cường bách chính mình tĩnh tâm, hít sâu vài cái, nghe nói chiêu này có thể bình ổn lửa giận, khiến bản thân mau chóng bình tĩnh lại. Địch nhân còn chưa xuất chiêu đâu, không thể giống lũ heo ngây ngốc chẳng biết khi nào bị đưa đi giết thịt, mình không thể loạn tâm trước.

Đông Chí chậm rãi hít sâu một hơi, bắt đầu tinh tế đánh giá Lâm Miện. Nhìn bề ngoài, người này thuộc loại hình thư sinh tiêu chuẩn, khuôn mặt thanh tú, tao nhã, lúc nhìn người khác luôn mang theo ý cười, là một nam nhân dễ dàng khiến người ta sinh ra hảo cảm muốn thân cận. Nếu đặt trong truyện 'Liêu Trai' thì chính là loại hình mà hồ ly tinh và nhóm yêu ma quỷ quái thích dụ dỗ nhất, kết quả đổi lại là bối cảnh hiện đại, thư sinh cũng bắt đầu biến thành hồ ly tinh.

Đông Chí rót cho mình một ly rượu, tĩnh tâm hòa khí bắt đầu dùng đại kế nói lời khách sáo: "Anh Lâm tự mình mở công ty, thật có bản lĩnh. Công ty anh nghiêng về lĩnh vực gì?"

Lâm Miên thực cẩn thận đáp: "Làm một ít phần mềm game, còn cả ứng dụng điện thoại."

"Không dễ dàng đi?" Đông Chí làm bộ làm tịch nói: "Tay trắng làm nên sự nghiệp."

"Đúng vậy." trên mặt Lâm Miện bất giác toát ra vài phần cảm khái: "Vốn ban đầu đều là do mấy đứa bọn tôi tự bỏ ra."

Đông Chí cũng theo đó cảm khái hai câu: "Tôi nghe nói mấy năm nay rất nhiều công ty phần mềm làm ăn hiệu quả, lợi nhuận phi thường tốt."

Lâm Miện nhìn Đông Chí, tựa hồ có chút không nắm bắt được anh nói như vậy là có ý gì. Nhưng biểu tình

Đông Chí đứng đắn, vẻ mặt hiền lành, thật sự khiến người ta không cách nào hiểu sai, anh ta đành hàm hồ nói: "Cũng tạm được."

"Thật hâm mộ những tinh anh khoa học kỹ thuật như anh, có học vấn có năng lực, còn có tài phú. Thật sự khiến người hâm mộ." Đông Chí thần tình tỏa sáng nhìn anh ta, thầm nghĩ: cậu đây đều đã khen mi tới trình độ này rồi, mi còn giữ ý đồ muốn vay tiền Trang Châu nhà cậu đây sao? Hơn nữa nhìn bộ dạng này của mi, chỉ sợ cho mượn rồi không thể đòi lại được nữa.

Lâm Miện nhìn thẳng Đông Chí trong chốc lát, cười cười không lên tiếng.

Hòa Khoan ngồi xem náo nhiệt hồi lâu, lúc này cũng e sợ thiên hạ bất loạn, cười ha ha chen vào: "Đó là đương nhiên rồi, Lâm Miện năm đó ở trong trường học đặc biệt tài năng, khi đó bọn tôi còn đang ngửa tay xin tiền người nhà mà cậu ta đã tham gia mấy cuộc thi phần mềm gì đó, lấy tiền thưởng làm sinh hoạt phí của mình đó. Vô cùng lợi hại!"

Hòa Khoan đến lúc này cũng đã hiểu được dụng ý của Đông Chí, so sánh giữa Đông Chí và Lâm Miện, Hòa Khoan tự nhiên quen thân với Đông Chí hơn một chút. Lâm Miện và Trang lão Nhị học cùng trường, đương nhiên hắn có quen biết, nhưng giao tình vốn không sâu đậm gì, càng miễn bàn đã nhiều năm không gặp. Huống chi hắn cũng không thích loại bạn học mạc danh kỳ diệu xuất hiện rồi muốn tính kế lên đầu anh em của mình — tuy rằng hắn còn chưa rõ vị bạn học cũ này định tính kế Trang Nhị thế nào.

Đông Chí ngầm hiểu, lập tức xuôi theo, tung hô Lâm Miện thành một đóa tiên hoa trên trời dưới đất thiên hạ vô song. Lâm Miện phỏng chừng bị Đông Chí khen tới ghê tởm, áp chế tinh thần uống nửa chén rượu, rồi lấy cớ đi gặp bằng hữu vội vàng cáo từ.

Thấy Lâm Miện rời đi rồi, Trang Châu mới xoay người nhéo nhéo lỗ tai người yêu: "Em rốt cuộc muốn quậy phá cái gì? Cho tới bây giờ anh còn chưa từng thấy em khen ai quá đà như vậy. Nói, em rốt cuộc có chủ ý xấu gì đây? Không phải thấy bộ dạng Lâm Miện hảo liền coi trọng đấy chứ?"

Đông Chí một phen đập móng vuốt của hắn, hừ một tiếng không thèm để ý.

Hòa Khoan ngồi một bên hắc hắc cười.

……

[Hòa huynh, giúp tiểu đệ điều tra vị Lâm đồng học kia nhé.]

[Có lợi lộc gì?]

[…]

[Không có lợi không điều tra.]

[Vậy… giới thiệu bạn gái cho anh? Trường tôi có mấy cô giáo vừa trẻ trung vừa xinh đẹp đều chưa lập gia đình]

[Chiêu cao cân nặng số đo ba vòng?]

[…]

[Không có không điều tra.]

[Hòa huynh, Hòa đại gia! Tôi cũng không phải lưu manh, làm sao biết số đo ba vòng của người ta?]

[Vậy đưa ảnh chụp tôi xem trước.]

[…Ngày mai nhất định sẽ gửi ảnh cho anh.]

[Vậy được rồi.]

[Kính nhờ, điều tra lẹ lẹ.]

[Khụ, nghiêm chỉnh mà nói, cậu lo lắng cho lão Nhị vậy sao?]

[Tôi lo lắng chính là người khác! Tôi cảm thấy vị bạn học kia của mấy anh không đáng tin lắm, sợ lão Nhị ngốc tử bị người ta lừa!]

[…Được, tôi hiểu rồi.]

[Lén điều tra, đừng nói cho lão Nhị biết.]

[Hiểu rồi. Chờ tin của tôi.]

Đông Chí nghe tiếng nước trong phòng tắm ngừng lại, vội vàng xóa hết đống tin nhắn vừa rồi, sau đó làm như không có việc gì mà ném di động lên tủ đầu giường. Kỳ thật từ khi quen nhau cho tới giờ anh và Trang Châu đều chưa từng kiểm tra di động của nhau, nhưng Đông Chí có tật giật mình, tránh không được có chuyện liền suy nghĩ nhiều, vẫn là xóa sạch tương đối yên tâm hơn.

Đông Chí cầm quyển khái luận nghệ thuật trong tay không yên lòng đọc, thấy Trang Châu từ trong phòng

tắm đi ra, liền ném sách sang một bên vỗ vỗ giường: “Lại đây, nói chuyện.”

Trang Châu có chút buồn cười: “Nói chuyện gì?”

“Đương nhiên là về Lâm Miện.” Đông Chí trừng mắt: “Nếu không còn có thể là ai?”

Trang Châu bỗng cảm thấy vô lực: “Này, em không phải đang đùa đấy chứ, thật sự ăn dấm chua sao?”

“Cái gì gọi là đùa,” Đông Chí không vui lòng: “Em không phải muốn nghe phong lưu sử của anh. Em chỉ muốn hỏi một chút, quan hệ giữa anh và Lâm Miện năm đó là thế nào? Bạn học? bạn bè bình thường? đối tượng thầm mến? Bạn giường? Hay tình nhân?”

Trang Châu trầm mặc một chốc, chậm rãi nói: “Cậu ấy coi anh là bạn bè bình thường, anh coi cậu ấy là đối tượng thầm mến.”

“Thực không có tiền đồ!” Đông Chí chỉ tiếc rèn sắt không thành thép trừng trừng nhìn hắn: “Anh ta có cái gì tốt?!”

“Nói thật đúng là không tốt.” Trang Châu nghĩ nghĩ: “Khi đó anh còn chưa thành thục như hiện tại, lúc mới lên đại học đối với hoàn cảnh xa lạ cảm thấy vô cùng khẩn trương. Lâm Miện vừa vặn là bạn cùng phòng với anh, trên lớp lại ngồi cùng bàn cho nên ngay từ đầu anh thân với cậu ta hơn so với những người khác. Khách quan mà nói, cậu ta cũng có nhiều ưu điểm, thông minh, hiếu học, lễ phép lại hay giúp đỡ người khác.”

“Cậu ta có biết tâm tư này của anh không?” Đông Chí cảm thấy mình có thể hiểu được loại tình cảm mông lung này, tựa như coi sự tồn tại của một người trở thành biểu tượng của niềm hy vọng hay sự ấm áp nào đó.

Trang Châu lắc đầu: “Có lẽ không biết, hoặc có thể biết mà giả bộ không biết. Vô luận là loại nào, với anh mà nói cũng không khác gì nhau.”

Đông Chí nghe hắn nói thực đáng thương, nhịn không được vươn tay nhéo nhéo má hắn một cái, ghét bỏ mắng: “Mất mặt muốn chết!”

Trang Châu ai u ai u kêu lên, thuận thế xông lên ôm chặt lấy Đông Chí liều mạng cọ cọ: “Đây chỉ là chuyện lông gà vỏ tỏi, em còn ở đây cau có với anh. Còn nữa, sao anh không biết em lại hẹp hòi thế chứ?”

Đông Chí đẩy mặt hắn ra, hầm hừ nói: “Vậy anh ta vì cái gì mà phải từ xa chạy tới câu dẫn anh? Anh đừng nói là anh không nhìn ra nhé.”

Trang Châu không lên tiếng. Người khác đều nhìn ra, hắn tự nhiên cũng nhận thấy thái độ của Lâm Miện khác thường, nhưng muốn nói là câu dẫn, Trang Châu tự nghĩ hẳn là mình không có mị lực lớn vậy đi.

"Năm đó cậu ấy còn không coi trọng anh, sau bao năm, cũng tuyệt đối sẽ không vì bất ngờ gặp lại mà thấy hảo cảm với anh." Trang Châu vỗ nhẹ mặt Đông Chí, an ủi nói: "Sẽ không phát sinh chuyện này, hơn nữa giờ anh đã có em, còn có thể để ý ai được chứ?!"

Đông Chí vốn đầy mình lo lắng nhưng ngẫm lại, anh chỉ là một giáo viên bình thường sinh hoạt trong cái vòng nhỏ hẹp của bản thân, Trang Châu là thương nhân lọc lõi đã nhìn quen mưa gió, trong phương diện đối nhân xử thế, tuyệt đối già dặn lão luyện hơn mình.

Đông Chí rất không tình nguyện căn dặn hắn: "Trong lòng phải kiên định. Tuyệt đối không được để đóa hồng trắng của mối tình đầu mê hoặc, rơi vào hố hãm hại nghe rõ chưa?"

Trang Châu tươi cười hôn hôn Đông Chí: "Tuyệt đối không, yên tâm đi."

Trang Châu không phải loại người trong lòng bất định không yên, hắn đối với nhận thức của bản thân luôn thập phần thanh tỉnh, đó cũng là lý do vì sao năm đó hắn đã không tìm Lâm Miện giáp mặt thổ lộ. Hắn hiểu bản thân cũng hiểu Lâm Miện, mấy năm gần gũi ở chung cũng đủ để Trang Châu nhìn rõ bản chất con người này.

Lâm Miện là một người thực chú trọng. Loại chú trọng này biểu hiện rõ trong từng phương diện sinh hoạt của cậu ta. Trong việc học, thành tích cậu ta thủy chung đều hạng ưu, trong phương diện sinh hoạt, cậu ta gần như điên cuồng theo đuổi một loại trạng thái hoàn mỹ khiến người ta líu lưỡi. Trong phòng ngủ, giường cùng bàn học của cậu ta vĩnh viễn đều được sắp xếp thu dọn ngăn nắp chỉnh tề, không một chút hỗn độn. Vì chuyện này mà không ít lần Lâm Miện đã cãi nhau với bạn cùng phòng. Một đám hài tử choai choai phần lớn thời gian ở nhà đều là áo dâng tận tay cơm dâng tận miệng, làm gì có đứa nào giống Lâm Miện ngay cả một nếp nhăn trên áo cũng không có đâu? Không vừa mắt nhau là điều hiển nhiên. Nếu không có Trang Châu che chở, còn không biết sẽ nháo thành cái dạng gì.

Trang Châu cảm thấy Lâm Miện đoán được tâm ý hắn chắc là do những lần hắn ra mặt giúp đỡ cậu ta.

Trang Châu biết rõ người như vậy sẽ không bao giờ coi trọng chính mình, lúc mới vừa hai mươi, thành tích của Trang Châu cũng không có gì đặc biệt xuất sắc, cũng không lộ ra năng lực khiến người ta tán thưởng, lại bởi vì nguyên nhân tất yếu mà tận lực che giấu thân thế của mình — về phần sau này Lâm Miện vì sao lại biết được lai lịch của hắn, Trang Châu cũng không rõ ràng lắm. Hắn chỉ nhớ khi đó hắn thoạt nhìn phi thường phổ thông.

Mặc dù bề ngoài của hắn quả thật rất đẹp trai.

Nhưng phương diện bề ngoài trong bảng xếp hạng điều kiện lựa chọn của Lâm Miện cũng không phải vị trí trọng yếu. Cậu ta không xem trọng điều đó, hoặc là cậu cũng có coi trọng nhưng cậu ta còn có rất nhiều thứ khác còn coi trọng hơn, mấy thứ đó so với một người có bề ngoài đẹp trai mà nói càng thêm trọng yếu. Lâm Miện luôn có yêu cầu rất cao, bởi vậy cậu ta yêu cầu người yêu cũng đồng dạng phải siêu phàm thoát tục, năng lực xuất chúng, dòng dõi hiển hách, tiền tài cùng địa vị… một thứ cũng không được thiếu.

Trang Châu không nói cho Đông Chí biết, lúc trước hắn không đi thổ lộ không phải vì hắn không đủ tự tin,

mà hắn mơ hồ phát hiện mỗi khi Lâm Miện đối diện với người theo đuổi cậu ta, điều cậu ta coi trọng ở người theo đuổi không phải là bản thân người đó như thế nào mà là trên đỉnh đầu người đó có đeo vương miện sặc sỡ lóa mắt hay không.

Điều nhận thức này từng khiến Trang Châu hồi trẻ thấy phi thường thất vọng.

Vì thế, mối tình đầu của hắn hết lần này tới lần khác bị thất vọng nặng nề mà tiêu thất, vô tật mà chết không còn thấy bóng dáng.

117. Chương 117

Trang Châu vừa họp xong trở lại phòng làm việc của mình, còn chưa kịp uống ngụm nước trà, tiểu trợ lý mới của Lý Hạ, Bạch Lộ Lộ liền gõ cửa tiến vào, nói nhân viên tiếp tân gọi điện lên phòng thư kí xin chỉ thị, có một vị Lâm tiên sinh không có hẹn trước muốn xin gặp Trang Châu, người này tự xưng là bạn thân của hắn, hỏi nên xử lý thế nào.

Trang Châu cầm tách trà ngẩn cả người: "Người nọ tên Lâm Miện?"

Bạch Lộ Lộ gật đầu: "Phải, là tên này."

Trang Châu nghe khẳng định là cậu ta, trong lòng có chút do dự. Tối hôm qua hắn còn cảm thấy Đông Chí cảnh cáo rất trẻ con, cái gì hoa hồng trắng, cái gì rớt hố hãm hại, còn cho rằng Đông Chí chỉ là đang ăn dấm chua nên mới làm nũng với hắn. Nhưng hiện tại, Lâm Miện lại mò tới, nói không chừng thật sự là có ý đồ không tốt. Hơn nữa, bây giờ mà ngồi tán gẫu một lát liền tới giữa trưa, người ta là khách từ xa mà tới, hắn dù thế nào cũng phải mời cậu ta một bữa cơm, làm hết nhiệm vụ chủ nhà tận tình.

Nhưng có những bữa cơm đôi khi không đơn giản chỉ là một bữa cơm.

Trang Châu cau mày nghĩ nghĩ, nói với Bạch Lộ Lộ: "Đưa cậu ta tới… phòng tiếp khách cách vách." Vốn định nói đưa cậu ta tới văn phòng mình, nhưng ý niệm chợt lóe, lại cảm thấy đưa sang phòng tiếp khách vẫn hơn. Dù sao nơi này cũng là chỗ mình làm việc, không thể chấp nhận một sai lầm nào dù là nhỏ nhất.

Bạch Lộ Lộ gật đầu lui ra ngoài.

Trang Châu cầm tách trà đi sang phòng tiếp khách bên cạnh, vừa cân nhắc xem Lâm Miện ngàn dặm xa xôi chạy tới Tân Hải là có dụng ý gì. Nếu nói cậu ta tới là vì hắn, chính Trang Châu cũng tuyệt đối không tin. Nếu Lâm Miện thật sự có ý tứ về phương diện kia với hắn, thì năm đó cũng sẽ không tỏ vẻ gì mà ra nước ngoài. Trừ bỏ nguyên nhân này còn có thể là cái gì? Công ty gặp khó khăn? Khuyết thiếu tài chính?

Đều có khả năng, nhưng cũng không đến mức khiến Lâm Miện buông tha sĩ diện mà chạy tới cầu xin hắn

giúp đỡ. Hắn là Trang Châu cũng không phải Lý Gia Thành*, còn chưa sống xa xỉ tới mức người người trong thiên hạ đều biết tới. Cha mẹ Lâm Miện về hưu đều định cư ở Thượng Hải, bạn bè thân thích Lâm gia cũng đều ở đó, thực sự nếu gặp khó khăn gì, cũng không đến mức sẽ phải chạy đường xa tới tận Tân Hải tìm hắn, người quen bắn đại bác cũng không tới xin hỗ trợ. (Lý Gia Thành: nhà tỉ phú người Trung Quốc xếp vị trí thứ 9 trong danh sách những người giàu nhất thế giới theo bảng xếp hạng của tạp chí Forbes với tổng tài sản 23 tỉ USD, còn là nhà đầu tư có tầm ảnh hưởng lớn nhất Châu Á)

Phương diện này nhất định còn có uẩn khúc nào đó.

Lúc đầu Trang Châu từng nghĩ vì không để Đông Chí ăn dấm chua mà tránh né Lâm Miện. Nhưng lúc này, suy nghĩ của Trang Châu đã thay đổi, Lâm Miện vì cái gì mà chạy tới tận đây tìm hắn, nếu không tìm ra được nguyên nhân sâu xa, chỉ sợ chuyện này sẽ mãi không thể kết thúc được. Dù sao trên thế giới này không thiếu chân chạy, không có Lâm Miện sẽ còn có Trương Miện, Lý Miện… Trang Châu nghĩ như vậy, trong lòng không khỏi có chút phiền muộn, đây là người hắn từng có cảm tình, không ngờ có một ngày, hắn và cậu ta lại phải đùa bỡn tính kế nhau thế này.

Trang Châu thở dài.

Cửa phòng bị người gõ nhẹ hai cái, Trang Châu đi qua mở cửa, cười cười với Lâm Miện đang đứng trước cửa: "Sao hôm nay lại có thời gian rảnh tới đây?"

Lâm Miện cũng mỉm cười với hắn: "Hôm nay có hẹn với khách, nghe người ta nói tổng bộ của Trang thị nằm ở đây, cho nên tới nhìn xem. Nể tình bạn cũ, tôi có thể vinh hạnh mời Trang tổng một bữa cơm không?"

Trang Châu hoảng hốt trong nháy mắt, lúc trước khi Lâm Miện rời đi, hắn còn cho rằng đó là ly biệt, không ngờ bọn họ còn có khả năng gặp lại, mà còn là trong tình huống thế này.

Trang Châu phục hồi tinh thần, cười cười: "Có bằng hữu từ xa tới, tôi dù có là cường hào ác bá cũng phải làm tròn trách nhiệm chủ nhà tận tình."

Ngũ quan Lâm Miện không quá xuất sắc, nhưng khi mỉm cười có cảm giác như tiểu hài tử đơn thuần đáng yêu. Tính ra hai người bọn họ cùng tuổi nhưng khi cả hai đứng chung một chỗ, Trang Châu luôn cảm thấy cậu ta nhỏ bé hơn mình. Có lẽ có những người có tính chất đặc biệt như vậy, khiến từ trong thâm tâm người ta sinh ra dục vọng muốn chiếu cố.

"Muốn ăn gì?" Trang Châu từ trên ghế sô pha cầm áo khoác của mình lên.

Lâm Miện nghĩ nghĩ: "Hay là đi ăn món cay Tứ Xuyên đi, tôi nhớ rõ trước đây cậu thích nhất ăn món cay Tứ Xuyên mà."

Ánh mắt Trang Châu chợt lóe, lập tức lại làm như không có gì mà nở nụ cười: "Thôi, vẫn là ăn chút gì thanh đạm đi, gần đây có chút nóng trong người. Đúng rồi, Hòa Khoan có mở một tư phòng thái quán, tới

xem thế nào?"

Lâm Miện do dự một chút, gật đầu: "Được."

Hòa Khoan không có trong quán, nhân viên phục vụ đưa hai người tới một gian sương phòng, dâng nước trà và điểm tâm rồi lui ra ngoài.

Lâm Miện lần đầu tới nơi này, ánh mắt đánh giá chung quanh không khỏi tò mò: "Cậu Hòa sao lại nghĩ tới việc mở hàng ăn? Cậu ấy biết nấu ăn sao?"

Trang Châu không ngẩng đầu lên đáp: "Cậu ta chỉ biết ăn."

Lâm Miện sửng sốt một chút, cười đến mặt mày cong cong: "Hồi đi học thật sự không nhìn ra cậu ấy lại có sở thích này."

Trang Châu cười cười không nói. Khi đó ngay cả hắn, Lâm Miện cũng không thèm chú ý thì làm sao có thể nhớ được Hòa Khoan có sở thích gì.

"Còn cậu," Trang Châu hỏi lại: "Cậu thích cái gì?"

Lâm Miện cúi đầu nghĩ: "Trước kia tớ vẫn luôn muốn làm bác sỹ."

Trang Châu bật cười: "Cái này hẳn không gọi là sở thích đi."

"Là sở thích." Lâm Miện kiên trì: "Khi đó tớ thích lấy trộm ống nghe của ba tớ, giả bộ làm bác sỹ nghe bệnh cho đám trẻ con hàng xóm. Bị đánh nhiều lần cũng không chừa. Đáng tiếc, sau này lại rẽ sang một hướng khác."

Trang Châu nhìn thấy sự mệt mỏi trong mắt Lâm Miện, thản nhiên nói: "Nếu đã lựa chọn hướng đi này, tự nhiên phải trả giá bằng tâm huyết mà cố gắng làm cho tốt. Suy sụp là điều không thể tránh khỏi."

"Đúng vậy." Lâm Miện cũng có chút cảm khái.

Trang Châu khóe miệng cười cười: "Chúng ta dù sao cũng học cùng trường, giao tình không giống bạn làm ăn. Nếu cần giúp đỡ gì, cậu đừng khách khí."

Thần sắc Lâm Miện khẽ do dự một chút, cười lắc đầu: "Không cần giúp đỡ gì cả, nhưng có lời này của cậu, tớ vẫn phải cám ơn cậu trước."

Trang Châu rũ mắt mỉm cười, có thâm ý khác mà nói: "Việc làm ăn, nhất định phải biết nắm bắt cơ hội."

Lâm Miện không kịp phản ứng vì sao hắn đột nhiên lại nói ra một câu như vậy, nhưng vẫn cười gật đầu: "Lời này rất có lý, về sau tớ sẽ coi nó là lời khuyên cho mình."

"Không sai, chính là lời khuyên." Trang Châu cười cười: "Bởi vì cơ hội sẽ lướt qua rất nhanh."

Lâm Miện nhìn hắn, đáy mắt hiện lên cảm xúc phức tạp: "Điểm này tớ so với bất cứ ai càng thêm lĩnh hội. A Châu, trước đây tớ vẫn luôn nghĩ cậu sẽ lấy vợ sinh con…"

Trang Châu nhắm mắt lại, trong nháy mắt biểu tình có chút khó chịu.

"Làm sao vậy?" Lâm Miện cũng chú ý hắn khác thường, sán lại thực săn sóc mà vươn tay định đặt lên trán hắn kiểm tra độ ấm: "Không thoải mái sao?"

Trang Châu nhanh chóng tránh được hành động thân mật quá phận này của cậu ta: "Không có gì, vừa họp xong, chiều còn phải họp nữa, có chút mệt."

Lâm Miện vội vàng nói: "Vậy chúng ta mau ăn cơm, cậu tốt nhất nên nghỉ trưa một chút, ngủ khoảng nửa tiếng."

Trang Châu gật đầu.

Trên mặt Lâm Miện lộ ra mỉm cười, vẫn là nụ cười trẻ con mang theo sự đơn thuần giống như không hề bị nhuốm màu năm tháng, nhưng trong mắt Trang Châu, nụ cười này có chút chói mắt.

Khi Trang Châu trở lại văn phòng, Hòa Khoan đã ngồi sẵn trong đó chờ hắn. Thấy hắn trở về, không nói một lời đưa tập văn kiện đang cầm trong tay cho hắn. Trang Châu mặt không đổi sắc mở văn kiện ra xem, đọc một lần từ đầu tới cuối nội dung bên trong. Bên trong có hai, ba tờ đánh máy, cho dù thực cẩn thận mà đọc cũng không tốn bao nhiêu thời gian.

Hòa Khoan chú ý vẻ mặt của hắn, hơi có chút ngoài ý muốn hỏi lại: "Dường như mày một chút cũng không ngạc nhiên?"

Trang Châu cũng không ngẩng đầu lên nói: "Tao đâu có ngu."

Hòa Khoan cười lắc đầu: "Mày lại định nói tao đừng quan tâm nữa hả?"

"Không phải mày luôn thích hóng chuyện bát quái sao?" Tầm mắt Trang Châu từ trong tập văn kiện quét qua nhìn Hòa Khoan một cái lại thu về: "Sao mày lại nghĩ tới chuyện điều tra Lâm Miện?"

Hòa Khoan lười biếng nói: “Mày đoán xem?”

Động tác Trang Châu dừng một chút: “Đông Chí bảo mày điều tra?”

Hòa Khoan cũng không định phủ nhận: “Nhưng cậu ấy không thèm xem. Tao gọi điện nói tra được một ít chuyện, cậu ấy nói cậu ấy không muốn biết, bảo tao trực tiếp đưa cho mày.”

Lúc này Trang Châu thật sự thấy ngoài ý muốn: “Em ấy nói như vậy?”

“Cậu ấy nói muốn điều tra tên này vì lo sợ mày bị tên này hãm hại.” Hòa Khoan cười nói: “Về phần chân tướng như thế nào, cậu ấy không có hứng thú muốn biết.”

Trang Châu hé miệng mỉm cười, biết Đông Chí nói như vậy là muốn giữ lại mặt mũi cho mình trước mặt bạn bè.

Hòa Khoan kéo lại đề tài trước: “Này, có phải mày đã biết được gì rồi không? Tao thấy phản ứng của mày khá bình tĩnh đó.”

Trang Châu ném tập văn kiện lên bàn, thở dài: “Mày nói xem tao thích ăn gì nhất?”

“Mày á?” Hòa Khoan cười lạnh: “Mày chính là Trư Bát Giới chuyển thế, mày có cái gì không thích ăn sao?”

Trang Châu dù bị thằng bạn nói móc, trên mặt ngược lại càng tươi cười vui vẻ: “Lần đầu tao tới Thượng Hải, Hạ Mạt ra sân bay đón tao. Lúc ấy anh ta hỏi tao muốn ăn gì, còn tao, khi đó cách bao năm mới gặp lại anh ta, trong lòng có chút khẩn trương, cũng không dám khiến anh ta thêm phiền toái. Thấy gần đó có một quán cay Tứ Xuyên liền thuận miệng nói một câu thích ăn món cay Tứ Xuyên.” Trang Châu trầm mặc một chút: “Mày biết không, vừa rồi khi Lâm Miện tới đây đã nói một câu: tớ nhớ rõ cậu thích nhất ăn món cay Tứ Xuyên…”

Hòa Khoan sửng sốt, lập tức cảm thấy chân tướng bất ngờ bị đưa ra ánh sáng thực rất không hồi hộp: “Hạ Mạt rốt cuộc nghĩ cái gì? Điên rồi à?”

“Còn có thể thế nào, ngay từ đầu anh ta đã không ưa Đông Chí. Phỏng chừng chuyện Tào Minh Hà đi thu thập Đông Chí, anh ta cũng biết rõ, nhưng lại không ngờ ông nội tao sẽ ra mặt thay em ấy, anh ta lại vì chuyện này mà chọc giận ông nội, khiến Hạ gia không cách nào sống yên ở Tân Hải. Chắc trong lòng vẫn còn cố chấp cảm thấy Đông Chí chính là căn nguyên xui xẻo của anh ta.”

Hòa Khoan xì một tiếng khinh miệt: “Vậy anh ta đẩy tên kia tới để làm gì? Muốn quấy rối chen vào giữa bọn mày? Hay muốn Đông Chí phải khổ sở?”

Trang Châu lắc đầu: “Chắc cảm thấy một khi Đông Chí chia tay tao rồi, không còn Trang gia che chở, anh

ta có thể tùy ý ra tay giáo huấn. Anh ta thực sự đã hận Đông Chí thấu xương."

Hòa Khoan hỏi hắn: "Chuyện này xử lý thế nào?"

Trang Châu nghĩ nghĩ: "Muốn động tới Hạ Mạt, phải có người tới nói chuyện với Hạ gia. Chuyện này phải nhờ ông nội tao ra mặt rồi."

Hòa Khoan không tiện hỏi chuyện của gia đình người ta, liền hỏi sang chuyện khác: "Vậy còn Lâm Miện?"

Trang Châu nhìn tập văn kiện trên bàn, ánh mắt không chút tình cảm: "Tao đã cho cậu ta cơ hội, nếu cậu ta cần tiền, tao có thể nể tình bạn học mà cho cậu ta mượn, nhưng hiển nhiên cậu ta đã từ bỏ cơ hội này."

Hòa Khoan tò mò muốn hỏi tình hình cụ thể, nhưng thấy biểu tình lãnh khốc trên mặt thằng bạn, lại khiến lòng hiếu kỳ nghẹn trở về.

Trang Châu ấn chuông gọi Lý Hạ tới, mặt không đổi sắc dặn dò: "Nói cho phòng lễ tân, nếu Lâm Miện lại tới công ty thì nói thẳng tôi không có ở đây. Còn nếu cậu ta gọi điện tới, cậu nói với cậu ta rằng: Tiền của Hạ Mạt không dễ cầm, bảo cậu ta tự giải quyết cho tốt."

118. Chương 118: Bí Mật Cuối Cùng

Khi Trang Châu về tới nhà, Đông Chí còn chưa về.

Phòng khách tối om, nhóm miêu miêu cẩu cẩu đều ở trong phòng kho vây quanh cái đèn nhỏ lấy từ nhà Đông Chí về chơi. Bọn Tiểu Xám đã chơi chán nhưng nhóm tiểu Đậu Đậu cho tới bây giờ chưa từng thấy qua vật nào vừa chạm là phát sáng như vậy, một đám bông xù đều tò mò vô cùng. Hắc Đường kỳ thật cũng chưa từng thấy qua, Trang Châu là dạng ông cụ non trong nhà không có khả năng sẽ xuất hiện mấy thứ đồ chơi nhỏ xinh đáng yêu như thế. Nhưng tò mò thì tò mò, ngoài mặt Hắc Đường vẫn thực bình tĩnh, nó không thể để đám tiểu tử này cảm thấy mình không biết cái đồ chơi này được.

Sau khi Trang Châu bật đèn lên, nhìn thấy chính là hình ảnh như vậy, cẩu nhi tử nhà mình tội nghiệp lom lom nhìn mấy cái đèn nhỏ mà chảy nước miếng, trên mặt còn cố tình bày ra bộ mặt mới không hiếm lạ thực mất tự nhiên. Trang Châu tươi cười đi qua, vươn tay cầm cái đèn trên mặt đất lên nghịch nghịch mấy cái, bọn Tiểu Xám tuy rằng không quá thân thiết với Trang Châu nhưng cũng không đến mức thấy hắn là bỏ chạy. Nhóm tiểu Đậu Đậu được sinh ra ở đây, nên thấy Trang Châu liền vô cùng thân thiết cứ bám dính lấy hắn. Vì thế… Hắc Đường không ngoài dự đoán lại ghen tị.

Hắc Đường lấy móng vuốt cào cào ống quần cha nó, đè thấp cổ họng gâu gâu kêu to hai tiếng.

Trang Châu không hiểu nó nói cái gì, nhưng từ biểu tình của Hắc Đường cũng hiểu được điều nó muốn biểu

đạt. Vì thế, cẩu cha mặt để cái đèn xuống trước mặt con trai: "Đừng ghen tị với chúng nó, chúng nó còn bé tí mà, này, chơi cái này đi, rất thú vị."

Hắc Đường quang minh chính đại đặt móng vuốt lên cái đèn, ánh đèn màu cam tùy theo sáng lên. Hắc Đường không khỏi há miệng chó, lộ ra một nụ cười ngây ngô.

Trang Châu xoa xoa đầu nó hai cái, đứng lên tới phòng bếp lượn một vòng. Nồi lạnh bếp lạnh, đúng là Đông Chí chưa trở về. Trang Châu lấy di động ra gọi điện cho Đông Chí, chuông điện thoại vang lên hai cái liền tắt ngóm. Một lát sau, Đông Chí gọi lại: "Anh về nhà chưa?"

"Anh vừa về." Trang Châu kẹp điện thoại giữa vai và cổ, xắn tay áo mở tủ lạnh lấy đồ ăn ra chuẩn bị nấu: "Đang định nấu cơm, tối nay em muốn ăn gì?"

Giọng nói Đông Chí lộ ra vẻ uể oải: "Tối nay em không về. Em đang ở trong bệnh viện."

Trang Châu sửng sốt một chút, nhất thời khẩn trương: "Em làm sao? Xảy ra chuyện gì?"

"Không, không phải em." Đông Chí vội vàng giải thích: "Là ba em. Hôm nay khi ông xuống lầu bị trượt chân ngã, bác sỹ nói phải ở lại bệnh viện quan sát thêm."

Trang Châu vội nói: "Anh lập tức qua."

"Anh đừng tới." Đông Chí nói: "Bệnh viện có quy định, chỉ một người được lưu lại qua đêm. Chờ anh đến nơi cũng tới giờ đóng cửa. Em cũng đã bảo mẹ và anh hai em về rồi. Ngày mai anh còn phải đi làm, sớm nghỉ ngơi đi."

"Tình hình ba sao rồi?"

"May mắn mặc quần áo dày, không bị ngoại thương. Chỉ là ngã sấp bị đụng đầu, bác sỹ nói não bị chấn động nhỏ, cần phải quan sát thêm."

Trang Châu do dự một chút: "Em ăn tối chưa?"

"Ăn rồi. Trước khi về anh hai đã mua cơm hộp cho em." Đông Chí nói thêm: "Được rồi, ba hình như tỉnh lại, không nói với anh nữa, mai em gọi lại cho anh."

"Cũng được." Trang Châu dặn dò: "Có việc gì phải gọi ngay cho anh."

Bệnh viện 8h đóng cổng, người chăm bệnh cũng được quy định rõ ràng, bởi vậy, buổi tối ở trong bệnh viện đặc biệt an tĩnh.

Đông Chí dùng nước ấm lau mặt cho ông Lăng, lại cẩn thận rửa tay cho ông. Ông Lăng cho tới bây giờ chưa từng được con trai hầu hạ qua, toàn thân không được tự nhiên: "Để ba tự làm."

"Không." Thái độ Đông Chí so với ông còn cường thế hơn: "Bác sỹ nói ba phải hảo hảo nằm trên giường nghỉ ngơi, không được lộn xộn, có chuyện gì ba cứ nói con làm cho."

Ba lăng tức giận trừng mắt nhìn thằng con: "Đi vệ sinh, anh cũng muốn làm thay tôi hả?"

Đông Chí: "…"

Thấy ba mình đỡ mép giường muốn đứng lên, Đông Chí vội vàng đè lại: "Ba, ba đừng lộn xộn, để con lấy bô cho ba."

"Tôi không cần cái thứ đó!" Ông Lăng tức giận muốn đấm giường: "Trong phòng bệnh cũng có buồng vệ sinh, đi vài bước là tới, tôi có thể tự đi được."

"Để con hỏi bác sỹ đã." Đông Chí không dám khinh thường, ấn chuông gọi bác sỹ trực ban tới, bác sỹ hỏi tình hình rồi nói nếu không cảm thấy choáng đầu thì có thể tự đi vệ sinh cũng được.

Đông Chí thật cẩn thận đỡ ba mình tới buồng vệ sinh, lúc trở lại giường ông Lăng thờ phào một hơi thật dài: "Cha anh đúng là không có số hưởng phúc, để con trai hầu hạ toàn thân đều thấy khó chịu."

Đông Chí không còn lời nào để nói nhìn ba mình: "Ba, kỳ thật ba đang nói kháy con phải không? Ý ba là bình thường con đối với ba không tốt cho nên thình lình đối tốt với ba một chút, ba liền không thích ứng?"

Ông Lăng vỗ Đông Chí một cái, trong mắt càng nhiều là cảm khái, nhưng ông cái gì cũng không nói, chỉ khẽ thở dài.

Một tiếng thở dài rất nhẹ, nhưng nghe vào tai Đông Chí lại có một loại tư vị khôn kể. Anh chợt nhớ lại những chuyện nhỏ đã bị anh xem nhẹ trong quá khứ. Anh nhớ ba mình có đôi khi không nói một lời mà đánh giá anh, hoặc có đôi khi ông trốn một mình ngoài ban công, tâm sự nặng nề ngẩn người.

Khi đó trong mắt ông có một loại thâm trầm ý tứ không rõ, nhưng hiện tại Đông Chí dường như đã hiểu.

Trong lòng Đông Chí bỗng nhiên có một loại xúc động mãnh liệt, muốn nói ra chân tướng, muốn nói cho ba biết anh đã biết rõ mọi việc năm đó, ba không cần một mình đeo gánh nặng trên vai như vậy nữa. Nhưng khi đối diện với cặp mắt trầm mặc tang thương kia, những gì Đông Chí muốn nói lại bất giác nuốt trở lại.

Nói ra sự thật sẽ khiến ba được giải sầu sao? Đông Chí không nắm chắc. Cuối cùng cũng chỉ cẩn thận đắp chăn cho ông: "Ba ngủ một lát đi. Có chỗ nào không thấy thoải mái thì nói cho con biết, con gọi bác sỹ."

Ông Lăng lên tiếng, mệt mỏi nhắm mắt lại: "Con cũng ngủ một lát đi."

Trong phòng bệnh có một cái giường sô pha, để cho người nhà bệnh nhân nằm nghỉ. Giường sô pha không tính là nhỏ, nhưng nam nhân cao lớn như Đông Chí nằm trên đó cũng sẽ không thoải mái, hơn nữa Đông Chí còn bị lạ giường, trong lòng lại lo lắng cho ba mình, nhắm mắt nằm nửa ngày cũng không tài nào ngủ được, mơ mơ màng màng khó lắm mới chợp mắt được một lát lại thình lình bừng tỉnh.

Tiếng hít thở của ba Lăng dường như không ổn lắm.

Đông Chí bật đèn tường lên, thấy sắc mặt ba Lăng có chút đỏ bừng, vươn tay kiểm tra nhiệt độ, trán thực sự nóng. Đông Chí vội vàng ấn chuông gọi bác sỹ trực ban tới. Bác sỹ sau khi kiểm tra nói ba Lăng phát sốt là bởi vì trước khi ngã đã có chút cảm mạo, không có việc gì.

Bác sỹ tiêm cho ba Lăng một liều rồi trở về. Ba Lăng vẫn mê man ngủ, sau khi tiêm thuốc cũng đã dần giảm sốt, đến sau nửa đêm còn mơ màng nói mớ. Đông Chí tâm hoảng ý loạn lại gọi bác sỹ tới lần nữa, bác sỹ nói không sao, chỉ là bệnh nhân tinh thần bị áp lực quá độ.

Đông Chí bỗng nhiên thấy xót xa trong lòng. Trừ bỏ bí mật cả đời không thể nói với ai, ba còn bị áp lực tinh thần nào nữa?

Lông mày ba Lăng gắt gao nhíu chặt, miệng thi thào gọi tên Đông Chí. Từ ngày vợ ông đau bụng sinh Đông Chí hôm đó, ông liền đặt tên cho đứa con sắp ra đời của mình như vậy. Tên này cũng gần giống tên anh trai nó, Lập Đông, Đông Chí, đều là những đứa nhỏ có duyên với mùa đông.

"Đông Chí…. Đông Chí…."

"Ba, ba." Đông Chí nắm chặt tay ba Lăng, tay nam nhân, ấm áp mà thô ráp, khiến anh cảm thấy vô cùng an tâm: "Ba, con ở đây."

"Đông Chí… ba không còn cách nào khác…" ba Lăng thì thào tự nói: "…để con một mình nằm ở… nằm ở… trong rừng… lạnh lẽo như vậy…ba thực xin lỗi con…"

Nước mắt Đông Chí chảy dài xuống.

Nếu không phải vì đứa nhỏ sinh non, ông Lăng có ra khỏi phòng trong đêm rét lạnh hay không? Nếu như không được ba Lăng bế về nhà, tộc nhân sẽ an bài mình thế nào đây?

Mình có khả năng sống sót sao?

Sau khi ông Lăng tỉnh lại, trời còn chưa sáng hẳn, lúc sáng sớm, sắc trời xám xịt sương mù bao phủ ngoài cửa sổ, an tĩnh mà lạnh lẽo.

Đèn tường bật sáng, con ông đang cầm một chiếc khăn mặt ấm mà cẩn thận lau trán cho ông. Trên người ông đầy mồ hôi, dính dính thực không thoải mái, nhưng trên trán và cổ đều rất nhẹ nhàng khoan khoái.

Ông đã hạ sốt.

Khi Đông Chí thu khăn về, mới phát hiện ba mình đã tỉnh, ông Lăng cũng nhìn anh, thấy mắt con trai ửng đỏ, còn có chút sưng phù, không giống thức trắng đêm mà giống như vừa mới khóc lớn một trận.

"Con làm sao vậy?" lòng ba Lăng lộp bộp một chút, muốn kéo con trai lại nhìn kỹ một chút.

Đông Chí theo bản năng né tránh, trong lòng đau xót, nước mắt lại chảy dài dọc hai bên má.

Ba Lăng hoảng sợ: "Làm sao vậy? Không phải bác sỹ nói không có việc gì rồi sao?"

"Không phải chuyện đó." Đông Chí lắc đầu, từ tủ đầu giường lấy một chiếc khăn khác ra lau khô mặt mình. Những áp lực và ủy khuất trong lòng luôn bị đè nén, bị ba mình hỏi như vậy, càng lúc càng không nhẫn nhịn được nữa.

Ba Lăng cầm tay con trai: "Lớn như vậy rồi còn khóc… có cái gì không thể nói với ba sao?"

"Ba…" Đông Chí thút thít hai tiếng, càng muốn nhẫn lại càng không nhẫn được.

Một khi đã mở đầu về sau càng không thể kìm nén, Đông Chí ôm chặt cánh tay ba mình, khóc nức nở không ngừng được.

Ba Lăng thấy thằng con khóc mơ hồ không hiểu gì: "Làm sao vậy?"

Bàn tay to dày vỗ nhè nhẹ trên lưng thuận khí cho Đông Chí, hồi bé mỗi khi Đông Chí và anh hai đánh nhau, chịu ủy khuất liền chạy tới tìm ba Lăng cầu an ủi như vậy.

Loại cảm giác này không bởi vì anh đã lớn mà thay đổi.

Đông Chí gục đầu lên vai ba mình, nghẹn ngào nói: "Ba, chờ ba khỏe lại rồi, con với ba về quê đi. Con với ba…"

Sắc mặt ba Lăng thay đổi: "Về quê làm gì?!"

"Con biết hết rồi." Đông Chí không dám ngẩng đầu nhìn mặt ba mình, chỉ giống như đà điểu rúc sâu vào lòng ba: "Con với ba trở về…đưa Đông Chí tới một chỗ tốt…miễn cho ba tiếp tục khổ sở như vậy…"

Bả vai ba Lăng khẽ run lên.

"Ba…" Đông Chí cọ cọ nước mắt ướt đẫm áo ba mình: "Bác sỹ nói ba bị áp lực tinh thần quá độ, như vậy không tốt cho thân thể."

Giọng ba Lăng có chút run rẩy: "Con làm sao mà biết được?"

"Ba còn nhớ lúc đi nhà trẻ có một lần con đánh nhau với bạn học không?"

Ông Lăng nghĩ nghĩ, bỗng nhiên bật cười: "Con nói con nghe thấy tiếng hai con chim trên cành cãi nhau, bạn học đều bảo con đang nói dối."

"Không phải con nói dối, tất cả đều là sự thật. Con thật sự có thể nghe hiểu tiếng động vật nói chuyện. Chuyện của Đông Chí… cũng là lần trước khi con về quê, con chim to trong nhà bà dì nói lại cho con biết. Trong thôn cũng có một lão chuột, nó cũng nói nó tận mắt nhìn thấy chuyện phát sinh hơn hai mươi năm trước trong buổi tối Đông Chí sinh ra."

Sắc mặt ba Lăng đã không thể dùng từ kỳ huyễn để hình dung: "Vậy con…con…"

"Con được sinh ra trong núi sâu, hiện tại mọi người trong thôn đều đã không còn. Cũng trong đêm Đông Chí hôm đó, bọn họ bị bọn săn trộm giết hại, sau đó còn gặp phải động đất…"

Ba Lăng thở dài.

"Con cũng đã tới thôn làng kia xem xét, hơn phân nửa thôn đều bị chôn vùi trong đất đá. Cái gì cũng không còn."

Ba Lăng xoa xoa đầu Đông Chí: "Đừng khóc."

Đông Chí vốn đã ngừng khóc, được ba Lăng an ủi một câu như vậy, nước mắt lại thi nhau lã chã rơi xuống: "Cho nên, ba không thể không cần con."

"Sao ba có thể không cần con được," ba Lăng nghe anh nói, hai mắt cũng đỏ lên: "Khi ba bế con về, con cũng mới được sinh vài ngày, nho nhỏ…"

"Ba!"

"Lúc trước lén lút dè dặt đề phòng bị người thấy, không ngờ trên trời dưới đất đều có mắt." Ba Lăng nói xong trên mặt toát ra thần sắc cảm khái: "Khó lòng phòng bị chính là ý này đi?!"

"Ba..."

Ba Lăng xoa xoa đầu Đông Chí. Từ khi đứa nhỏ này rời nhà đi học, rất ít khi làm nũng trước mặt ông. Giờ phút này, ánh mắt hồng hồng đỏ ửng ngược lại trông giống hệt hồi còn bé.

"Không được nói cho mẹ con biết." ba Lăng dặn dò: "Đừng để bà ấy biết."

Đông Chí hai mắt đỏ ửng gật đầu: "Vâng, không cho mẹ biết."

119. Chương 119: Hồi Kết

Từ khi ở bệnh viện bị Đông Chí khơi mào suy nghĩ trở về quê, sau khi về nhà ông Lăng luôn suy nghĩ chuyện này trong đầu. Càng nghĩ càng không dứt ra được. Hơn hai mươi năm trước, đêm Đông Chí được sinh ra luôn là nỗi ưu phiền không thể xóa nhòa trong lòng ông, thời gian càng dài càng không cách nào đối mặt.

Nhưng ông trời có mắt lại để Đông Chí thông qua phương thức bất khả tư nghị như vậy biết được chân tướng sự việc năm đó, áp lực trong lòng ông nhất thời thuyên giảm phân nửa, mà nguyện vọng bí ẩn vẫn luôn bị ông dằn xuống đáy lòng cũng dần trở nên bức thiết hơn: ông muốn sửa chữa hành động vội vàng năm đó, đem đứa nhỏ mệnh định không có duyên với gia đình ông một lần nữa đem đi an táng tử tế.

Nó từng là đứa nhỏ được cả gia đình ông vô cùng mong chờ, ông không thể tiếp tục để nó vô thanh vô tức nằm một mình lạnh lẽo trong rừng sâu u tối, ngay cả một cái bia mộ cũng không có mãi được.

Nhưng chuyện này phiền toái nhất là không thể để cho vợ ông biết, càng không thể khiến bà ấy có một chút nghi ngờ. Từ khi ông Lăng bế đứa nhỏ vẫn còn quấn tã bị vứt bỏ trở về phòng, ông đã hạ quyết tâm, chuyện này nhất định phải giấu tới cuối đời, tuyệt đối không thể để cho vợ mình biết được chân tướng.

Trải qua hơn hai mươi năm, bây giờ nhớ lại tình cảnh khi đó, ông vẫn có cảm giác không chân thật tựa như đang nằm mơ. Ông nhớ rõ mình lén lút trộm bế đứa nhỏ vào phòng như thế nào, lại chân tay luống cuống ra sao thay quần áo cho đứa nhỏ — một bộ quần áo sơ sinh mềm mại bằng vải bông ấm áp, đều là do vợ ông cùng các dì tự tay làm ra. Hài tử bị đông lạnh, làn da non mịn trở nên tái xanh, ông còn từng hoài nghi không biết đứa nhỏ này có sống được không. May mắn ông trời phù hộ, đứa nhỏ mới sinh chậm rãi hồi phục lại.

Đứa nhỏ bộ dạng thập phần xinh đẹp, lúc ông thay quần áo cho nó, cái miệng nhỏ nhắn của nó còn chu đôi môi phấn nộn toét miệng mỉm cười với ông, biểu tình vô cùng đáng yêu khiến ông ngay từ ánh mắt đầu tiên đã biết mình tuyệt đối không thể vứt bỏ nó. Ông Lăng ôm chặt đứa nhỏ, tựa như ông trời ngoài ý muốn ban ân cho gia đình ông, vừa xót xa vừa thỏa mãn. Chờ tới khi bà Lăng hôn mê tỉnh lại, khi nhìn thấy tiểu anh nhi vẻ mặt mỉm cười hạnh phúc, ông Lăng cảm thấy những gì mình làm hết thảy đều đáng giá.

Nhưng khúc mắc kia thủy chung vẫn luôn chôn chặt dưới đáy lòng ông.

Hơn hai mươi năm qua đi, ông Lăng cảm thấy đây là lúc phải trở về đối mặt với hết thảy những gì đã từng phát sinh.

Ngay trước ngày trường trung học Nam Sơn cho nghỉ đông mấy hôm, ông Lăng đã đăng kí cho bà Lăng cùng gia đình Lăng Lập Đông một chuyến du lịch Châu Âu kéo dài hơn nửa tháng. Chờ tới khi biên lai chuyển về nhà, bà Lăng đều trợn tròn mắt. Ông Lăng vuốt ve cái mặt tròn xoe của Lăng Bảo Bảo nói, con cháu đều đã lớn, cần ra ngoài thăm thú các nơi đại khai nhãn giới, còn nói ông thời trẻ từng đi theo lãnh đạo công ty tới những chỗ này khảo sát thị trường, đều đã tới những chỗ này, nhưng bà Lăng còn chưa từng đặt chân tới, vừa lúc cùng con cháu đồng thời đi thăm quan. Lăng Lập Đông và Hàn Mẫn tuy rằng cảm thấy có chút ngoài ý muốn nhưng thấy Lăng Bảo Bảo rất cao hứng, cũng không từ chối, ngược lại còn giúp ông đồng thời khuyên nhủ mẹ.

Chờ tới sau khi ba mẹ con Lăng gia lên máy bay rồi, Đông Chí mới cùng ba mình mang theo đồ đạc đã chuẩn bị sẵn một đường thẳng tới Tây An, trở lại Thạch Lựu thôn đã xa cách nhiều năm.

Thời gian đã trôi qua rất lâu, Thạch Lựu thôn lại thay đổi quá nhiều, ông Lăng đứng trước cửa thôn lòng vòng nửa ngày mới mơ hồ đoán được vị trí đại khái. Cả nhà bà dì cũng suýt nữa không nhận ra ông Lăng, nếu không có Đông Chí đứng cạnh, chỉ sợ đã làm ra trò cười gì rồi. Sau khi biếu quà thăm hỏi lẫn nhau, người một nhà vui vẻ náo nhiệt cùng ăn một bữa cơm, sau đó Đông Chí no căng bụng cùng ba mình ra ngoài thăm thú một vòng.

Ông Lăng theo Đông Chí đi quanh thôn một vòng mới miễn cưỡng gợi lại ký ức trước đây, may mà nhà bà dì vẫn còn giữ nguyên tòa nhà cũ, chỉ xây thêm phòng mới ở bên cạnh, toàn bộ vị trí sân vườn đều không thay đổi, có cái này làm trung tâm, chuyện kế tiếp liền trở nên dễ dàng.

"Chính là rừng cây này." Ba Lăng chỉ vào khu rừng già cách đó không xa, mắt hàm lệ nhòa: "Lúc ấy mẹ con đang mê man bất tỉnh, trong phòng không có ai, ba cũng không dám đi quá xa. Nhưng khi đó trời tối đen, rốt cuộc là gốc cây nào..." mặc dù là cùng một rừng cây nhưng giữa ban ngày và ban đêm lại hoàn toàn khác nhau. Hơn nữa cách một khoảng thời gian dài như vậy, không nhớ rõ cũng là chuyện bình thường.

Đông Chí từng bước đi sau lưng ba mình, sợ ông kích động quá độ mà thân thể lại thấy không thoải mái: "Ba đừng nóng vội, để con hỏi giúp ba. Hỏi Ma Điểm hoặc Mễ Đoàn, chúng nó hẳn còn nhớ rõ."

Ba Lăng nghi hoặc: "Ai cơ?"

Đông Chí chỉ chỉ gốc cây đại thụ trong sân nhà bà dì: "Ma Điểm là con chim to sống trên cái cây kia, còn Mễ Đoàn là con chuột ở trong thôn. Tụi nó đều sống đã lâu rồi, chuyện xảy ra trong thôn này không gì là chúng nó không biết."

Ba Lăng: "..."

Vẫn cảm thấy con trai mình nói chuyện thực huyền huyễn.

Đông Chí nghĩ nghĩ, từ trong túi quần lấy ra chiếc bánh chẻo chưa ăn hết, xé nhỏ rải dưới gốc cây.

Ba Lăng nhìn hành động của con trai, cảm thấy mạc danh kỳ diệu: "Còn làm gì…"

Đông Chí quay đầu lại cười với ông: "Tìm người hỏi thăm tin tức tự nhiên phải cho chút lợi ích rồi."

Một lát sau, một con chuột xám nhỏ từ trong gốc cây phía sau lặng lẽ thò đầu ra, nhếch cái mũi về phía bánh chẻo mà hít hít ngửi ngửi. Ngay sau đó lại có thêm một con chuột khác chạy ra, nhanh chóng chạy như điên tới cầm một miếng vụn bánh rồi lại chạy trở về. Sau khi chạy tới chạy lui mấy lần, phát hiện không có nguy hiểm, tốc độ khuân đồ của nhóm chuột con cũng dần trở nên chậm hơn.

Đông Chí ngồi xổm một bên nhỏ giọng hỏi: "Mễ Đoàn ở đâu vậy? tao tìm Mễ Đoàn có chuyện."

Đám chuột con bất ngờ nghe thấy tiếng nói chuyện, nhất thời náo loạn một đoàn chạy trốn lung tung khắp nơi. Nháy mắt biến mất sạch sẽ.

Ba Lăng đầu đầy hắc tuyến nhìn thằng con ngốc nhà mình. Quả nhiên vẫn không nên tin tưởng mấy câu chuyện thần thoại thằng oắt con này bịa ra đi.

Đông Chí cũng có chút bất đắc dĩ, lúc trước kia bị nhốt trên núi sâu, rõ ràng có cả một đoàn chuột tới cứu mình, sao bây giờ đứa nào đứa nấy đều trốn tránh mình hết vầy nè?

Một con chuột mập mập nhô đầu ra khỏi gốc cây, hướng về phía Đông Chí chít chít kêu hai tiếng.

Đông Chí nhất thời vui sướng ngất ngây: "Đản Đản?!"

Đản Đản chầm chậm chạy về phía anh: "Đông Chí, Đông Chí, anh tới đưa bánh trứng sữa cho em sao?"

Đông Chí: "…"

Anh có thể nói không phải không?

Đông Chí chán nản gãi gãi đầu, bánh trứng sữa không mang theo, nhưng trong túi áo còn có hai cái bánh bích quy đường: "Nếm thử cái này đi, còn ngon hơn bánh trứng sữa nữa."

Đản Đản xé mở gói bánh, cúi đầu nhai nhai: "Ưm, ăn ngon, nhưng vẫn là bánh trứng sữa ăn ngon hơn."

“Lần sau mang cho mày.” Đông Chí nói: “Tao tới đây là muốn tìm Mễ Đoàn, nó đang ở đâu vậy?”

Đản Đản miệng nhồi đầy đồ ăn, phồng má nói: “Ông nội Mễ Đoàn tối mới trở về. Ông nội cùng ông Ma Điểm lên núi tìm quả mọng rồi.”

“Vậy mày chuyển lời lại cho nó, nói buổi tối bọn tao lại tới tìm nó, hẹn gặp ở đây nhé, được không?”

“Dạ được.” Đản Đản ngoan ngoãn gật đầu, do dự một chút lại hỏi anh: “Có thể mang theo bánh trứng sữa không?”

Đông Chí đối với nhóc con tham ăn này thực bất đắc dĩ: “Mang cho mày một hộp được chưa?”

Ba Lăng nhìn cảnh con trai cùng một con chuột béo đứa hỏi đứa đáp, cả người đều cảm thấy không tốt. Ông từng là một người cực kỳ kiên định với chủ nghĩa duy vật, không ngờ đến khi già rồi, thế giới quan lại hoàn toàn sụp đổ…

Chuyện khó khăn đối với con người lại dễ như trở bàn tay đối với động vật.

Đông Chí và ba Lăng thu hài cốt của đứa nhỏ vào một chiếc tiểu đã chuẩn bị sẵn, dưới bóng đêm che dấu lại an táng cẩn thận trong khu mộ của thôn. Trước mộ cắm một tấm bia có viết tên: Lăng Đông Đông.

Lăng Đông Đông chi mộ.

Ba Lăng vuốt ve tấm bia đá, bất giác khẽ rơi lệ.

Đông Chí trầm mặc từ trong ba lô lấy ra nến, hương cùng đĩa hoa quả, từng chút bày ra trước bia mộ. Người dưới quê đều chuẩn bị tang sự như vậy, trong suy nghĩ của bọn họ, có lăng mộ mà không có khói hương cung phụng, người chết sẽ không thể chân chính an nghỉ.

Sau khi từ khu mộ trở về, ba Lăng liền ngã bệnh. Bà dì nói là do đường xa mệt nhọc, lúc vào thôn lại không quen khí hậu, không sao cả. Đông Chí cảm thấy tuy ba mình bị bệnh nhưng khuôn mặt đều thả lỏng, từ trên nét mặt lộ ra sự thoải mái trước nay chưa từng có. Đông Chí không biết rằng, trước khi ba Lăng rời khỏi thôn đã lặng lẽ nói lại chuyện này cho đại cữu. Ông và vợ mình đều đã già rồi, không có khả năng hàng năm đều trở về được, nhưng phần mộ của Lăng Đông Đông vẫn cần có người chiếu cố.

Có lẽ cũng không quá lâu nữa. Ba Lăng nhìn ngọn núi xa xa, trong lòng quanh quẩn phiền muộn kéo dài, qua mười năm hoặc hai mươi năm nữa, ông và bà Lăng sớm hay muộn cũng sẽ được lũ nhỏ đưa trở về đây, ngủ yên giữa nơi núi rừng hùng vĩ này.

Nơi này là nơi ông bà Lăng được sinh ra, cũng là nơi bọn họ sẽ an nghỉ cuối cùng.

Trang Châu tại ngày cuối năm liền chạy tới trên núi, trong xe trừ bỏ một đống quà biếu còn có một con ngốc cẩu với cái đuôi bông xù.

Đông Chí vừa mới mở cửa ra liền thấy cẩu cha cùng ngốc cẩu con từ trên xe bước xuống, liền sợ hãi nhảy dựng lên. Tay anh còn đang cầm tay nắm cửa, đứng đó trợn trừng mắt nhìn cha con Hắc Đường sinh lực tràn đầy bước tới, hoài nghi mắt mình có vấn đề: "Sao anh lại tới đây? Còn không nói trước một tiếng?"

Trang Châu đối với phản ứng của người yêu rất không vừa lòng: "Anh tâm tình không tốt, muốn ra ngoài đi du lịch không được sao?"

Đông Chí liếc mắt xem thường: "Anh thì có gì mà tâm tình không tốt?"

Trang Châu xoa bóp mặt người yêu: "Này không phải nên hỏi chính em sao? Đã nói trước, nhân dịp năm mới dành thời gian ở cùng người nhà, thuận tiện đi du lịch rồi chúng ta kết hôn cơ mà. Em giỏi lắm, vừa đi là đi một mạch tới sang năm, còn cùng ba em chạy tới chỗ xa như vậy, bỏ lại anh một mình cô đơn…"

Đông Chí toàn thân run rẩy: "Anh đang làm nũng đấy hả, Nhị thiếu gia?"

Trang Châu không được như ý liền dây dưa không bỏ mà truy vấn: "Em nói xem nên giải quyết việc này thế nào bây giờ?"

Đông Chí bị hắn bám dính không có biện pháp: "Sợ anh rồi, để đến nghỉ hè được không? Nếu không thì ngày 1-5?"

Trang Châu đạt được mục đích, cao hứng sán lại gần: "Nào, ôm một cái! Anh biết em nhất định rất nhớ anh mà."

"Có người thấy đó." Đông Chí gạt tay hắn ra, tức giận nói: "Đương nhiên nhớ Hắc Đường."

Hắc Đường nhảy dựng lên hai chân trước bám trụ lên tay Đông Chí, vui tươi hớn hở liếm liếm mặt anh: "Đương nhiên phải nhớ tôi nha, này không cần phải nói. Có bài hát thế này: tôi đẹp trai, tôi cường tráng, ai cũng không mạnh bằng tôi…"

Đông Chí ghét bỏ đẩy nó xuống: "Mày học ở đâu cái bài hát kinh khủng như vậy? hát sai rồi!"

Hắc Đường không phục: "Chú Hòa thường hát như vậy mà!"

Đông Chí: "…Chú Hòa của mày cũng là một tên nhị hóa (ngốc)! đừng có học theo anh ta!"

Trang Châu nhìn túi plastic trong tay Đông Chí: "Em định làm gì đó?"

Đông Chí mở cái túi ra cho hắn thấy hộp bánh trứng bên trong: "Tặng cho bọn Đản Đản, chúng nó vừa giúp em một đặc ân, muốn cảm tạ một chút."

Trang Châu đại khái đoán được chuyện gì, biết là bí mật của hai cha con Lăng gia, cũng không truy hỏi.

Đi theo Đông Chí tới rừng cây. Quả nhiên Đản Đản cùng một đám chuột con đang đứng chờ ở đó, nhưng khi thấy Hắc Đường vẫn có chút hỗn loạn, lũ chuột con sợ tới mức ôm đầu chạy bay chạy biến, có đứa còn chạy nhanh quá nhắm mắt nhắm mũi đâm đầu vào gốc cây, dọa mình ngất luôn tại chỗ.

Đông Chí vừa giới thiệu Trang Châu và Hắc Đường, vừa luống cuống tay chân mà trấn an lũ chuột kinh hách. Thẳng tới khi lôi mấy hộp bánh trứng ra, trận sóng triều kinh hoảng này mới chậm rãi chìm xuống.

Trang Châu nhìn Đông Chí ngồi xổm một bên chia bánh trứng cho mấy con chuột, cảm thấy giờ khắc này, khuôn mặt xinh đẹp ôn nhuận kia so với bất cứ thời khắc nào trong dĩ vãng đều khiến hắn tâm động.

Em ấy có một trái tim thủy tinh chứa đựng tất cả ôn nhu của thế giới này.

Trong sạch không nhiễm một hạt bụi.

Trang Châu bỗng nhiên cảm thấy hắn vô cùng may mắn, có thể giữa biển người mờ mịt gặp gỡ được em ấy, cùng em ấy tương ái, cùng em ấy trải qua những tháng ngày lâu dài sau này.

Một đời một thế, không xa không rời.

~o0o Hoàn chính văn o0o~

120. Chương 120: Phiên Ngoại 1: Hắc Đường

Bất cứ loại chuyện gì trên thế giới cũng sẽ chia thành dăm bảy loại.

Lời này ta thấy trên TV, ta cảm thấy lời này đặc biệt có đạo lý. Lấy ví dụ khúc xương đi, cha ta chỉ biết dùng nước luộc chín xương cho ta ăn, cũng không phải cha ta không biết nấu ăn mà thậm chí trong mắt ta, tay nghề của cha ta so với mẹ kế của ta — chính là nam nhân đang sống cùng với cha ta đó — giỏi hơn rất nhiều. Nhưng không biết cha ta học quan niệm này từ đâu mà nghĩ rằng chỉ cần luộc chín xương với nước là tốt cho sức khỏe của ta nhất.

Ta thấy xương luộc chỉ xếp vị trí thứ tư mà thôi, tuy rằng xếp thứ tư không phải là chót bảng. Chót bảng chính là thức ăn cho chó ấy, thực sự nó không phải là món ăn ngon gì, nhưng ngẫu nhiên ta cũng sẽ ăn. Tuy cha ta nói thức ăn cho chó cha ta mua về đều là hàng nhập khẩu ở quốc gia nào đó, nguyên liệu hoàn

toàn tự nhiên, không chứa chất phụ gia, nhưng nói thật, nhai cái thứ đó trong miệng chả khác gì đang ăn nước gạo.

Nước gạo cũng là ta nghe được từ trên TV, nghe nói cái thứ đó rất thối, toàn dùng để nuôi heo. Từ sau khi biết từ này xong ta vẫn luôn nghi hoặc bọn heo toàn ăn loại đồ đã hỏng đó, vì sao còn có thể béo thành như vậy?

Được rồi, đây kỳ thật là chuyện ăn uống của nhân loại, ta có không hiểu cũng có thể tha thứ. Dù ta có thông minh lanh lợi tới mấy thì cũng chỉ là một con cún mà thôi.

Trở lại chuyện chính. Xếp vị trí thứ ba chính là sườn om của mẹ kế ta. Thực ra sau này ta mới biết trình nấu ăn của anh ta đặc biệt tệ hại, căn bản kém hơn cha ta rất nhiều, nhưng mặc kệ là ai, sau một thời gian dài chỉ được ăn xương luộc, thình lình ăn một món được ướp xì dầu thơm phức, miệng lưỡi trong nháy mắt sẽ bị kinh diễm đi. Tuy rằng thật lâu về sau ta mới biết được trình nấu ăn của mẹ kế cũng chỉ giới hạn trong ướp xì dầu và hầm canh, nhưng khi đó, một chút xì dầu cũng đủ khiến ta chấn động điên đảo.

A, thượng đế a (kỳ thật ta cũng không biết rốt cuộc thượng đế là cái gì nhưng mấy người trong TV mỗi khi tỏ vẻ kinh ngạc đều sẽ nói câu này, thời gian lâu ngày ta cũng học được), ta lần đầu phát hiện xương mà cũng có thể có mùi thơm như vậy, hóa ra cuộc sống nhân loại hạnh phúc như thế sao?

Ta đã hạnh phúc một thời gian khá dài. Trong khoảng thời gian đó, ta cảm thấy xương ướp thêm chút xì dầu cũng đã là mỹ vị tối cao. Sau đó…

Thỉnh chú ý cái sau đó! sự tình lại biến hóa đảo điên: ta gặp mẹ của mẹ kế!

Đó là lúc…mùa xuân? Mùa thu? Không nhớ rõ, ta chỉ nhớ có lần cha đưa ta và mẹ kế tới nhà mẹ kế. Khi chúng ta đứng ở cửa phòng, mẹ kế còn dặn dò ta không được làm chuyện xằng bậy, bởi vì nhà bọn họ chưa từng nuôi chó, trong nhà lại có người già trẻ em, sợ ta làm ầm ĩ xảy ra chuyện ngoài ý muốn gì đó. Ta vừa nghe vừa không yên lòng, bởi vì lúc đó ta đã ngửi thấy mùi thơm nồng đậm bay ra từ khe cửa.

Dường như có chút giống sườn om mẹ kế hay làm, nhưng thơm hơn rất nhiều. Ai nha, ta không thể nào hình dung nổi mùi thơm mê người nồng đậm thế này, chỉ biết ngoan ngoãn sẽ có ăn.

Vì thế cả buổi hôm đó ta rất ngoan.

Nhà mẹ kế có một đứa nhỏ rất thích vươn tay nghịch lỗ tai của ta, vì sườn om, ta nhẫn. Ba của mẹ kế luôn dùng ánh mắt không quá yên tâm đánh giá ta, ta cũng nhẫn. Ta trốn đứa nhỏ kia lén chạy tới trước cửa bếp, nhìn vào bên trong thấy hai nữ nhân đang nấu nướng, không biết nếu hướng bọn họ đòi ăn bọn họ có nghe hiểu không nhỉ? Mẹ kế có thể nghe hiểu, đây là một chuyện thực sự thần kỳ, có lẽ người nhà anh ta cũng thần kỳ như vậy đi.

Ta thăm dò ngồi xuống trước cửa bếp, gâu gâu kêu lên đòi ăn sườn om.

Mẹ của mẹ kế thấy ta, khen một câu: “Con chó này thực ngoan.”

Xem ra bọn họ không hiểu ta nói gì, điều này khiến ta có chút uể oải. Sau đó…

Thỉnh chú ý cái sau đó! Với kinh nghiệm của ta, mỗi lần xuất hiện câu này, thì chứng tỏ sẽ có người vui vẻ giúp ta.

Hình như mẹ kế gọi nữ nhân trẻ tuổi kia là chị dâu, chị dâu mẹ kế cười nói: “Có phải nó đói bụng không?”

Mẹ của mẹ kế nếm nếm canh trong nồi, gật gật đầu: “Được rồi, hay là chúng ta cho nó mấy khúc xương ăn trước đi, dù sao hôm nay mẹ cũng nấu nhiều.”

Chị dâu mẹ kế nhanh chóng lấy ra một cái bát, để mẹ của mẹ kế bỏ mấy miếng sườn om vào trong đó, vừa thổi nguội vừa cười an ủi ta: “Còn nóng, chờ chút hãy ăn nha, ngoan.”

Ta đã có thể xác nhận, vừa rồi ở ngoài cửa mùi ngửi được chính là hương vị này! Trong cổ họng bắt đầu phân bố nước bọt, ta vô thức liếm liếm miệng, lại liếm liếm miệng. Nước miếng rất nhiều, thật sự không thể khống chế, tuy rằng ta đã cố sức biểu hiện khí chất phong độ ra ngoài, chỉ là… chỉ là vẫn không cẩn thận phát ra âm thanh nuốt nước bọt ừng ực ừng ực. Thậm chí nước miếng còn theo đầu lưỡi nhỏ tong tong xuống trước cửa bếp.

Mẹ kế lon ta lon ton chạy vào bếp hòng ăn vụng, anh ta mới nhón một miếng thịt viên ở trên đĩa, liền thấy ta ngồi xổm trước cửa phòng bếp, còn chảy nước miếng ròng ròng. Anh ta lập tức bày ra vẻ mặt ghét bỏ quở trách ta: “Hắc Đường, mày thật sự quá mất mặt!”

Ta vội vàng liếm một vòng quanh mép, thật sự cũng có chút dọa người, chính ta cũng nghe được tiếng nước miếng văng khắp nơi, nhưng mà ta không có cách nào khác a.

“Đây là bản năng của động vật.” ta không phục phản bác lại: “Không phải muốn khống chế là có thể khống chế được!”

“Nước miếng của mày lại nhỏ ra kìa!” Mẹ kế ghét bỏ kinh khủng.

Nhưng mẹ cùng chị dâu mẹ kế lại bật cười ha ha, lúc chị dâu anh ta đưa cái bát sườn om tới trước mặt còn xoa xoa đầu ta nói: “Mày tên Hắc Đường sao, thật đáng yêu.”

Ta biết lúc này nên cười với cô ấy một cái, hoặc nên cảm ơn một câu mới phải phép, chỉ là từ khi bát sườn để tới trước mặt ta, ta nào còn nghĩ được nhiều như vậy nữa. Ta cúi đầu thật cẩn thận liếm liếm khắp miếng sườn. Ưm, mùi vị sao lại… sao lại thơm như vậy chứ…

Ta cảm thấy linh hồn ta đều muốn bay ra ngoài. Thời gian kế tiếp đầu óc ta hoàn toàn trống rỗng, ta cũng

không biết rốt cuộc là chuyện gì xảy ra, chờ tới khi ta phục hồi tinh thần lại, bát xương trước mặt đã sạch bong kin kít, ngay cả nước canh cũng bị liếm sạch sẽ.

Là ta liếm sao?

Nhưng mà... ta còn chưa nếm ra mùi vị như thế nào đâu, sao đã hết sạch rồi?

Ta thập phần quý trọng đem cái bát liếm lại một lần, vừa liếm vừa ư ử khen gợi tay nghề nấu ăn của hai người bọn họ.

Mẹ kế cười nói với mẹ mình: "Hắc Đường đang khen tay nghề nấu ăn của mẹ đấy."

Mẹ của mẹ kế cũng cười: "Nhóc con này thực khiến người ta yêu thích, cho mày thêm chút nữa nè."

Ta lập tức nhảy dựng lên, đối với đề nghị của bà ấy vô cùng đồng ý.

"Được, được. Càng nhiều càng tốt." Ta sợ mẹ kế nghe không hiểu càng nhiều càng tốt là có ý gì, nên cố ý nhấn mạnh bổ sung: "Càng nhiều càng tốt chính là càng nhiều càng tốt đó."

Mẹ kế đơ mặt nhìn ta.

Ta liếm liếm môi, bỏ qua anh ta trực tiếp bán manh với mẹ anh ta. Ta đã nhìn ra, anh ta cũng phải nghe lời mẹ anh ta nói, giống như ta phải nghe lời cha ta vậy. Trong nhà này, địa vị của mẹ anh ta cao hơn anh ta rất nhiều nha.

Mẹ của mẹ kế quả nhiên lại múc thêm cho ta một bát đầy nữa, bọn họ còn sợ ta ăn mặn quá nên đã bỏ thêm một chút cơm vào trong. Cơm trắng mềm mềm, nước canh xương nhiều mỡ, nhìn qua đã thấy khẩu vị dâng trào.

Lúc đi về cha ta nói ta đã tròn hơn một vòng so với lúc mới vào cửa, cũng không biết là thật hay giả. Nhưng đêm hôm đó sau khi cáo từ trở về nhà, cha ta cầm đầu dây xích cài vào cổ ta, không cho ta lên xe. Hai người bọn họ ngồi trong xe rồi bắt ta một đường chạy chậm theo bên ngoài. Đây là cỡ nào bi thảm a, những người đi đường cũng sôi nổi dùng ánh mắt đồng tình nhìn ta. Thậm chí còn có cô bé chỉ trỏ ta mà nói: "Nhìn là biết không phải con ruột!"

Được rồi, chúng ta quả thật không phải ruột thịt, nhưng mi đứng ngay trước mặt ta mà chọc người đau chân như vậy, phúc hậu sao?

Ta cảm thấy cô bé nói lời sắc bén vừa rồi tương lai nhất định không gả đi được — Trên TV cũng có nói, trước mặt con gái mà nói cô ta không gả được ra ngoài là một câu nguyền rủa thập phần độc ác.

Ừm, cũng nghiêm trọng không khác gì nguyền rủa ta không có xương ăn.

Từ sau hôm đó, ta liền mê đắm mẹ của mẹ kế…ừm, tay nghề. Cho dù trở lại nhà chính trên núi, Thất bá cũng dùng sườn om cho ta ăn, ta cảm thấy hết thảy mỹ vị đều so kém sườn om do mẹ của mẹ kế làm lúc trước. Ta bắt đầu nài nỉ mẹ kế đưa ta về nhà, cớ cũng đã chuẩn bị sẵn: chính là đứa nhỏ trong nhà thích chơi với ta hoặc là ra ngoài tản bộ vừa lúc đi ngang qua nhà anh ta gì gì đó…

Nhưng mẹ kế sở dĩ gọi là mẹ kế, chính là bởi vì bọn họ đều có tâm địa độc ác. Mẹ kế của ta cũng không ngoại lệ, anh ta biết rõ ta bức thiết nhớ nhung nhà anh ta… ách, mẹ anh ta, vậy mà mỗi lần về nhà mẹ đẻ cũng không thèm mang ta theo. Có đôi khi còn dùng lời của cha ta mà lừa ta: "Mày là cẩu hay là heo, suốt ngày muốn ăn canh sườn om, mày muốn bị cao huyết áp sao?! Chó mèo đều không được ăn đồ có nhiều gia vị, ảnh hưởng sức khỏe!"

Nghe thì có vẻ đường đường chính chính, nhưng kỳ thật còn không phải sợ ta đoạt xương của anh ta sao?

Dối trá.

Ta liền xếp sườn om của mẹ của mẹ kế ở vị trí thứ hai, so với tay nghề của mẹ kế còn cao cấp hơn một bậc. Tiếc nuối chính là, món sườn cao cấp này cách ta quá xa. Ngẫu nhiên năm mới hay nghỉ lễ mới có cơ hội ăn cho đỡ thèm.

Aiz.

Trong khi ta đang ảm đạm nhớ thương món sườn om xếp thứ hai, thì trong nhà xảy ra chuyện lớn, mẹ kế bỏ nhà ra đi! Còn tới một nơi rất rất xa. Sau khi cha ta trở về từ Thượng Hải, vừa vào tới nhà liền trợn tròn mắt. Ta nhào lên người cha ta cáo trạng: "Đều là do tên bại hoại cao gầy kia gây ra! Chính gã đã đuổi mẹ kế đi! Còn đe dọa bọn con! Rất hung dữ!"

Cha ta nghe không hiểu, hắn dùng một loại ánh mắt đáng thương hề hề nhìn ta: "Chúng ta đều bị bỏ rơi sao?"

"Mới sẽ không. Cho dù vứt bỏ cũng là vứt bỏ cha." Ta còn nói: "Con vừa đẹp trai vừa cường tráng… ách, ai cũng sẽ không vứt bỏ con nha. Trước khi đi mẹ kế còn dặn con phải hảo hảo chăm sóc mấy con mèo con mà." (Jer: =))) poor anh Trang)

Cha ta phát ngốc trong chốc lát, rồi cắn răng một cái: "Đi! Chúng ta đi tìm em ấy!"

Chúng ta ngồi xe đi qua rất nhiều địa phương, cuối cùng còn lên núi. Nói tới việc trải qua trên núi lần đó, thật sự ba ngày ba đêm cũng kể không hết, trong lúc đó, mẹ kế bị bọn người xấu bắt đi, một đám động vật kỳ kỳ quái quái đều chạy lên núi cứu anh ta, có báo nè, có lộc nè, có chuột nữa nè, còn có rất nhiều loại động vật mà ta không biết, toàn cảnh khi đó thật sự vô cùng đồ sộ.

Sau đó mẹ kế được cứu ra, rồi lão thái thái trong nhà bà dì anh ta mời mọi người trong thôn tới, ở trong sân rộng dựng một cái bếp chân vạc nấu một nồi lợn rừng hầm lớn. Khi mùi thơm trong nồi bay ra, ta lại một lần nữa bị chấn kinh.

Hương vị này… hương vị này…

Có người đặt tay lên đầu ta vỗ một cái: "Đồ tham ăn! Nước miếng của mày lại chảy xuống!"

Là mẹ kế.

Ta hướng cái mũi về phía nồi thịt hầm hít hít ngửi ngửi không thèm để ý tới anh ta. Hừ, anh ta cũng đang nuốt nước miếng kia kìa, còn bày đặt nói người khác tham ăn.

Cha ta ngồi bên cạnh nói: "Em đừng trêu nó nữa, nó là đói bụng."

Mẹ kế cho ta một cái mặt quỷ: "Em thấy là nó tham ăn ấy, nước miếng chảy giàn giụa ghê muốn chết."

Ta mới mặc kệ anh ta, tay nghề kém cỏi như vậy còn đòi khiêu khích người khác. Hừ.

Thịt xương rốt cuộc nấu xong, nước canh đậm đà, thịt cùng xương gân mềm xốp, đúng là mỹ vị ta chưa từng nếm qua bao giờ. Ta quyết định xếp món canh xương này đứng vị trí thứ nhất.

Sau đó ta nghe mẹ kế nói nhỏ với cha ta cái gì mà dùng củi trên núi nấu trong nồi gang nên thịt mới thơm ngon như vậy. Ta cảm thấy anh ta nói cái gì củi cái gì lửa gì đó đều là lấy cớ.

Chân tướng chính là tay nghề của anh ta quá tệ có được không.

Có những mỹ vị chỉ được ăn một lần trong đời cũng khiến người ta không thể nào quên được.

Có những mỹ vị cho dù ăn một lần không thể quên cũng không còn cơ hội ăn lại lần nào nữa.

Ta chảy nước miếng rời khỏi tiểu sơn thôn đáng yêu này, bắt đầu hy vọng ngày nào đó mẹ kế sẽ lại một lần nữa rời nhà bỏ đi.

Sau đó…

Anh ta quả nhiên lại rời nhà bỏ đi!

Cha hỏi ta: “Chúng ta có nên đuổi theo em ấy không?”

Món canh xương hầm thơm phức bay qua bay lại trước mặt ta, trong cổ họng nháy mắt lại chảy nước miếng không kiềm được. Ta nhảy dựng lên chắc như đinh đóng cột ủng hộ cha: “Theo! Đương nhiên phải theo! Vợ chạy không đuổi theo, còn đáng mặt nam nhi nữa không?”

Cha nhìn ta, vẻ mặt nghi hoặc lầm bà lầm bầm: “Cha có thể hiểu được con đang ủng hộ đề nghị của cha, nhưng vì sao con lại kích động tới chảy nước miếng như thế?”

“Thật sự…rất kỳ quái!”

Hết phiên ngoại 1

121. Chương 121: Phiên Ngoại 2: Tiểu Ngư, Tiểu Ngư (1)

Ngày Tiểu Ngư sinh ra, lão tộc trưởng Vũ thúc vừa lúc dẫn mọi người trong tộc tới thủy đàm sau thôn tung lưới bắt được rất nhiều cá to.

Thời tiết lạnh, đàn cá đều thích tụ tập trong thủy đàm ấm áp trải qua mùa đông. Thủy đàm rất sâu, ánh sáng màu lục đậm, đàn cá như có linh tính đều tránh ở gần nham thạch dưới đáy thủy đàm, đứng trên bờ ngay một cái đuôi cá cũng không nhìn thấy. Người của tộc Sơn Thần trước giờ chỉ ở trên núi chưa từng xuống nước, bởi vậy mà không nhiều người biết bơi, tự nhiên cũng sẽ không biết làm ra mấy thứ đại loại như thuyền, bè… Cho nên, khi mùa đông tới chỉ có thể đứng trên bờ đan lưới bắt cá ở thủy đàm, quả thực giống như được Sơn thần phù hộ.

Người trong thôn đều rất cao hứng, mỗi gia đình đều được chia mấy con, ba Tiểu Ngư bế đứa con vừa mới được sinh ra nói: “Vậy cứ gọi luôn là Tiểu Ngư đi.” Những người dưới núi đều nói trẻ con phải có tên xấu mới dễ nuôi, ba Tiểu Ngư từng giao tiếp với người ngoài núi nên cũng từng nghe thấy chuyện này, còn mẹ Tiểu Ngư lại rất thích tên này, bởi vì mấy con cá được chia cho nhà bọn họ đều rất béo tốt, thả trong chum nước đều mạnh mẽ quẫy đạp, đặc biệt có sức sống.

Mẹ Tiểu Ngư cảm thấy đó là một dấu hiệu tốt.

Tiểu Ngư vừa sinh ra sẽ khỏe mạnh giống như mấy con cá mà bọn họ nuôi trong chum. Sữa của mẹ Tiểu Ngư lại tốt, nên dù mới sinh hai ba ngày mà những nếp nhăn trên mặt bé đều giãn ra hết, làn da càng ngày càng trắng nộn. Người trong thôn đều nói đây là đứa nhỏ xinh đẹp nhất thôn.

Mẹ Tiểu Ngư tựa vào gối đầu, cầm viên thạch cầu của hai người trêu đùa con trai, nhìn cánh tay mập tròn đô đô của Tiểu Ngư với với theo, với mãi cũng không bắt được, nhịn không được bật cười ra tiếng.

"Tiểu Ngư thích viên đá của ba mẹ sao?" mẹ Tiểu Ngư hôn hôn cái mặt tròn xoe của bé: "Về sau lớn lên để ba dạy con. Tay nghề của Tiểu Ngư nhất định càng giỏi hơn ba con."

Ba Tiểu Ngư ngồi một bên nhìn con trai, khuôn mặt mang theo thần sắc trầm tư: "Chờ thằng bé lớn hơn một chút, anh định đưa nó tới trường dưới núi đọc sách biết chữ."

Mẹ Tiểu Ngư chấn động: "Xuống núi?"

Ba Tiểu Ngư gật đầu, trong mắt toát ra thần sắc do dự: "Anh không muốn cả đời nó đều chôn chân trên ngọn núi này."

Mẹ Tiểu Ngư biết thời trẻ chồng mình đã từng có ý định muốn rời khỏi ngọn núi, kết quả bị cha mẹ ngăn cản. Cô có thể hiểu được chuyện muốn làm lại không làm được phiền não thế nào, nhưng nghĩ tới việc rời khỏi ngọn núi này lại khiến cô cảm thấy sợ hãi: "Ba nó à, xuống núi rồi, con trai có thể hay không…"

Ba Tiểu Ngư trìu mến nhìn con trai đang quấn tã, ngữ khí có vẻ thập phần kiên định: "Phiêu lưu nhất định là có, chúng ta dặn dò kỹ con trai, hẳn là có thể giấu được."

Mẹ Tiểu Ngư vẫn không yên lòng: "Vạn nhất…"

Ba Tiểu Ngư thở dài, an ủi thê tử đang bất an lo sợ: "Đừng lo, cho dù muốn xuống núi cũng phải đợi nó 6, 7 tuổi đã. Đến lúc đó rồi tính tiếp đi. Hơn nữa, muốn xuống núi cũng phải được Vũ thúc đồng ý mới được."

Mẹ Tiểu Ngư cân nhắc thật lâu, cầm tay chồng: "Để em suy nghĩ đã."

Ba Tiểu Ngư gật đầu. Anh biết chuyện này không thể nóng vội được, hơn nữa còn thời gian mấy năm nữa, quan niệm của người trên núi hẳn sẽ có một chút thay đổi. Bộ tộc Sơn thần chỉ có ngần ấy người, nếu tiếp tục ở trong cái khe suối này, sớm muộn gì cũng sẽ tự vây chết chính mình. Anh vẫn luôn có ý muốn, muốn rời khỏi ngọn núi này để nhìn ngắm thế giới rộng lớn bên ngoài, trên đời này liệu còn những tộc nhân Sơn thần khác nữa hay không. Nếu có, vậy bọn họ sinh hoạt như thế nào?

Ba Tiểu Ngư không hy vọng con trai giống mình, từ khi sinh ra cho tới khi chết già cũng chỉ thấy bầu trời xanh trên đỉnh đầu.

122. Chương 122: Phiên Ngoại 3: Tiểu Ngư, Tiểu Ngư (2)

"Trường Sơn, Trường Sơn."

Ba Tiểu Ngư không cần ngẩng đầu lên cũng biết vật đang gọi mình là con sơn tước làm tổ trên gốc cây

đầu thôn, nhóc con này tính tình nóng vội, dù động hay không động đều vội vàng, người trong thôn đều đã quen chậm nửa nhịp nghe nó nói chuyện.

"Làm sao vậy?" ba Tiểu Ngư cúi đầu hý hoáy với đống rau khô trong sân, thuận miệng nói: "Lại xảy ra chuyện gì à?"

Mấy hôm nay mặt trời rực rỡ, ba Tiểu Ngư lấy số rau chuẩn bị trong mùa thu ra phơi khô lại một lần. Mùa đông trên núi kéo dài, phải tới tận đầu tháng tư năm sau thời tiết mới có thể ấm áp hơn, trừ bỏ cải trắng, khoai tây cùng một số cây tương tự củ cải có thể kiếm được ở bên ngoài, người sống trên núi chỉ có thể dựa vào một số loại rau phơi khô hoặc dưa muối để chống đỡ cho qua mùa đông. Nhà Tiểu Ngư cũng vậy, từ trước mùa đông bọn họ đã bắt đầu tích trữ lương thực để trong hầm, lúc mẹ Tiểu Ngư mang bụng lớn đã phơi không ít rau củ khô ở trong sân. Nào là nấm, mộc nhĩ, các loại rau dại... tất cả đều là sản vật của núi rừng ban cho.

Sơn tước đậu trên mái hiên hót sôi nổi, ngữ khí lại sốt ruột vô cùng: "Bọn Vinh bá rốt cuộc đã đi đâu vậy, sao còn chưa trở lại? tôi có việc gấp muốn tìm ông ấy!"

Vinh bá là trưởng thôn, hôm nay tới lượt ông ấy dẫn một tiểu đội trong thôn đi săn thú, lúc này hẳn đang trên đường trở về.

Ba Tiểu Ngư trấn an nó nói: "Lập tức sẽ trở lại, đừng nóng vội."

Con sơn tước đi tới đi lui, miệng líu ra líu ríu: "Ai nha, anh không biết đâu, lúc này thật sự sắp xảy ra chuyện rồi! Có một đám quạ từ trong núi bay ra, tôi nghe chúng nó nói, mấy hôm nay chúng nó luôn cảm thấy hoa mắt chóng mặt, ngủ cũng không an ổn. Chỉ sợ trên núi sắp xảy ra chuyện lớn!"

Ba Tiểu Ngư đang lật tới lật lui đống rau khô nghe vậy không khỏi dừng tay lại. Mấy hôm nay, đám gà nuôi trong thôn thường có chút nóng nảy, còn cả mấy con chó giữ nhà cũng buồn bực khó chịu. Hỏi chúng nó cũng không được gì, tụi nó chỉ nói vô cớ cảm thấy hoảng hốt. Tình hình này trước đây cũng từng thấy qua, nhưng ba Tiểu Ngư thật sự không muốn nghĩ tới khả năng đó.

Thân là nam nhân bộ tộc Sơn Thần, anh biết rõ cảm quan của động vật vượt xa nhân loại, sắc bén hơn rất nhiều. Nếu bọn chúng cảm thấy có điều gì không ổn, chỉ sợ sắp phát sinh chuyện lớn gì đó.

Ba Tiểu Ngư đứng thẳng dậy xoa xoa tay, nhấc chân đi thẳng về phía nhà mình. Mới vừa đi tới cửa chợt nghe thấy tiếng cười khanh khách vui vẻ của trẻ sơ sinh cùng tiếng cười ôn nhu của mẹ Tiểu Ngư.

Ba Tiểu Ngư hấp háy hé miệng, đẩy cửa đi vào.

Thời gian trẻ con ngủ dài hơn thời gian thức, thú vị nhất chính là mỗi khi Tiểu Ngư tỉnh đều giống như cao hứng vô cùng, uống chút sữa cũng có thể khiến bé cười khanh khách không ngừng.

Mẹ Tiểu Ngư mới vừa cho bé bú xong, đang chuẩn bị địu bé ở sau lưng, khuôn mặt bé con non nớt hướng về phía ba Tiểu Ngư, cái miệng nhỏ nhắn phấn nộn cười toe toét, vẻ mặt cao hứng phấn chấn. Ba Tiểu Ngư biết cách xa như vậy hẳn là không nhìn thấy gì, nhưng vẫn cảm thấy con trai như đang cười với mình.

Ba Tiểu Ngư nhịn không được thở dài.

"Sao vậy?" mẹ Tiểu Ngư xoay người, thấy biểu tình ảm đạm trên mặt chồng mình có chút kinh ngạc: "Có phải đã xảy ra chuyện gì rồi không?"

Ba Tiểu Ngư lắc đầu: "Bây giờ còn chưa nói chắc được." nghĩ nghĩ lại bổ sung: "Em thu thập đồ đạc đi, vạn nhất xảy ra chuyện gì thì cũng không luống cuống tay chân. Anh qua những nhà khác dặn dò trước một tiếng."

Mẹ Tiểu Ngư bỗng nhiên có chút hoảng hốt: "Ba nó à…"

Ba Tiểu Ngư khẽ vỗ vai vợ mình: "Sơn tước nói trên núi có động tĩnh, chỉ sợ thật sự sắp có động đất. Hiện tại tình hình cụ thể thế nào còn chưa rõ, chúng ta cứ chuẩn bị sẵn sàng trước thì hơn."

Mẹ Tiểu Ngư gật đầu, cúi đầu nhìn Tiểu Ngư trước ngực. Tiểu Ngư vừa được ăn no liền ngáp to một cái, chẹp chẹp cái miệng nhỏ nhắn, hai mắt dần nhắm lại.

Mẹ Tiểu Ngư nhịn không được khẽ ôm chặt con trai.

Ba Tiểu Ngư cũng ôm hai mẹ con vào lòng: "Đừng sợ, chúng ta sẽ không có việc gì."

Mẹ Tiểu Ngư gật đầu, đôi mắt khẽ phiếm hồng.

123. Chương 123: Phiên Ngoại 4: Tiểu Ngư, Tiểu Ngư (3)

Khi trưởng thôn Vinh bá cùng một đội nam nhân trong tộc vội vã trở về, ba Tiểu Ngư đã cùng những người khác trong thôn thu xếp đồ đạc xong xuôi. Bọn họ đều đã chuẩn bị xong quần áo, lương thực và những đồ thiết yếu, mấy phụ nữ lớn tuổi ảm đạm nhìn đám trẻ con đang vui vẻ chơi đùa ở sân trống đầu thôn, trẻ con vô tư không suy nghĩ gì, bọn chúng cũng không thèm để ý đám sơn tước líu ríu sốt ruột cái gì đó. Mấy đứa nhỏ hơn đều đang ở trong nhà giao cho mẹ Tiểu Ngư và một phụ nữ khác sang tháng sẽ sinh chăm sóc.

Ba Tiểu Ngư đem chuyện con sơn tước đã nói kể lại cho Vinh bá nghe, Vinh bá gật đầu, vẻ mặt cũng thập phần ngưng trọng: "Trường Sơn, chuyện này chỉ sợ không tốt lắm."

Trường Sơn trong lòng có chút nghi hoặc, nghĩ không ra còn có chuyện gì nghiêm trọng hơn chuyện động

đất, toàn tộc không thể di dời tìm kiếm một điểm dừng chân mới?

"Còn nhớ lần trước Thiên Mộc Thanh đi ra ngoài gặp một đám săn trộm không?" Vinh bá trên nét mặt già nua hiện rõ sự mệt mỏi: "Trường Sơn, chúng ta cản đường bọn chúng, đã bị ghi hận!"

Trường Sơn nhìn đỉnh núi xa xa lượn lờ bay lên những đám khói đen quỷ dị, tâm càng trầm xuống: "Bọn chúng đang kéo lên đây?"

Vinh bá gật đầu: "Còn có súng. Lúc này chỉ sợ cách không xa."

Trường Sơn biết súng săn tự chế trong thôn không cách nào so được với súng thật của đám săn trộm kia, nếu thật sự phải đối đầu, như vậy người già trẻ nhỏ trong thôn phải làm sao?

Vinh bá dậm chân: "Không xong, đưa người già trẻ nhỏ chạy trước đi."

Bộ tộc bọn họ vốn ít người, lúc săn thú không đủ người, phụ nữ cũng phải tham gia lao động, nhưng chuyện trước mặt này quá khẩn cấp, nếu bị bọn săn trộm cầm súng chặn ở đầu thôn, không biết sẽ xảy ra chuyện gì nữa. Phụ nữ, trẻ nhỏ đều rời đi rồi, nam nhân bọn họ mới có thể an tâm đánh giặc.

Trong lòng Trường Sơn biết rõ sự thiệt hơn trong chuyện này, vội vội vàng vàng chạy về nhà sắp xếp cho nữ nhân, trẻ nhỏ cùng người già trong thôn rời đi trước. Từ nơi này đi dọc theo đường mòn rời khỏi ngọn núi, dưới chân núi có một thôn nhỏ khoảng hai ba trăm hộ dân tên là Trương thôn. Vinh bá thường xuyên dẫn người tới trao đổi đồ vật với bọn họ. Mỗi người của bộ tộc Sơn thần đều thông thạo dược lý, hơn nữa những bệnh như đau đầu, cảm mạo, bị thương, chỉ cần một hai liều dược là khỏe ngay, bởi vậy đi tới đâu cũng được hoan nghênh.

Có đôi khi người trong tộc cũng xuống chân núi đổi con mồi lấy một chút dầu muối tương dấm hay vật dụng hàng ngày, thường xuyên qua lại nên ở chung với người Trương thôn khá hòa hợp. Sau đó Vinh bá và trưởng lão trong thôn bọn họ thương lượng với nhau, bỏ chút tiền mua vài mảnh đất trong thôn làng kia, hàng năm đều chuyển đồ đạc tới đó. Cứ như vậy, nam nhân trong tộc nếu đi buôn bán trao đổi không vội về kịp cũng có thể tá túc ở những chỗ đó. Đó cũng là đường lui Vinh bá chuẩn bị cho những người trong thôn.

Nữ nhân trong thôn mang theo bọc hành lý, dìu người già dắt trẻ nhỏ từ đường mòn sau thôn rời đi.

Mẹ Tiểu Ngư vừa mới sinh được vài ngày, tuy rằng thân thể đã tốt hơn nhưng vẫn chưa khỏe hẳn, bận rộn cả buổi chiều, sắc mặt đã trở nên trắng bệch. Thấy ba Tiểu Ngư trở lại thu xếp cho cả nhà đi trước, trên mặt cô bất giác toát ra thần sắc kinh hoảng. Cô biết mình không đi không được, ở lại chỉ tổ làm gánh nặng cho các nam nhân, nhưng thật sự phải đi cô lại có chút sợ hãi, cô mới sinh con, trên người không có nhiều khí lực.

Ba Tiểu Ngư ôm mẹ Tiểu Ngư vào lòng thấp giọng nói: "Những người đó có súng, không đi không được."

Mẹ Tiểu Ngư hai mắt hồng hồng, gật gật đầu: “Em đi.”

Hai vợ chồng cùng nhìn Tiểu Ngư quấn tã lót trong tay, bé ăn no bụng đang ngủ say giấc, cái miệng nhỏ nhắn xinh xinh hơi chu lên, tựa như đang làm nũng với ba mẹ mình.

Ba Tiểu Ngư quyết tâm đặt bọc nhỏ lên lưng vợ để cô địu bé: “Chăm sóc con trai.”

Mẹ Tiểu Ngư nhìn chồng, chung quy không nói gì nữa, xoay người đuổi theo hai lão phụ nhân trong thôn, không quay đầu lại đi thẳng ra ngoài thôn.

Ba Tiểu Ngư nhìn theo bóng dáng bọn họ, tim như bị dao cắt. Anh không biết mẹ Tiểu Ngư có thể đi được bao xa, cũng không biết bọn họ có thể bình an tới được Trương thôn hay không. Nhưng anh không còn lựa chọn nào khác, nếu giữ bọn họ ở lại, sẽ càng thêm nguy hiểm.

Vinh bá ra lệnh các nam nhân trong tộc lấy toàn bộ vũ khí có trong nhà mình ra, rồi sắp xếp mai phục ở những địa điểm bí mật ở đầu thôn.

Bọn họ nhất định phải bảo vệ thôn, ít nhất phải giữ vững cho tới khi trời tối đen. Nếu không đám săn trộm này có thể dễ dàng tìm được đường đi của người nhà bọn họ từ những dấu vết quanh thôn.

124. Chương 124: Phiên Ngoại 5: Tiểu Ngư, Tiểu Ngư (4)

Trong thôn không có nhiều vũ khí, vũ khí có tác dụng chống chọi lớn nhất chính là mấy cái bẫy rập đặt bên ngoài thôn. Mấy cái bẫy này các thôn dân vốn là để đề phòng mãnh thú ở trên núi, dù sao cũng là nơi thâm sơn rừng già, mùa đông thường xuyên có sài lang hổ báo ban đêm ra ngoài kiếm ăn, vạn nhất chúng lẻn vào trong thôn, vậy thì rất nguy hiểm — không phải tất cả động vật đều có thái độ hữu hảo với bọn họ. Đặc biệt là khi chúng nó bị thương hoặc là khi quá đói bụng khó kiếm được con mồi, số gia súc gia cầm được nuôi dưỡng trong thôn đối với chúng nó sẽ trở thành món đồ ngon hấp dẫn vô pháp chống cự.

Đám săn trộm mỗi lần lên núi, lần sau so với lần trước càng cẩn thận hơn nhiều. Hơn nữa lúc này bọn chúng còn bỏ tiền thuê vài tên thợ săn trong núi dẫn đường. Những thợ săn này quen đường liền dẫn mấy kẻ đó theo đường mòn lên núi, thần không biết quỷ không hay mà tránh được thủ thuật che mắt của bộ tộc Sơn thần ở sườn núi mà tiến gần tới phụ cận thôn. Về vị trí bẫy rập, mấy tên đó hiển nhiên không có khả năng biết được, bởi vậy mỗi một tiểu đội của chúng hầu như đều có người dính bẫy.

Kẻ rơi vào bẫy phát ra tiếng kêu thảm thiết tựa như tín hiệu thông báo.

Vinh bá hô dài một tiếng. Âm cuối còn chưa kịp biến mất, nhóm dã thú đã mai phục trong rừng rậm trước đó liền liên tiếp xông ra. Ẩn trong bóng đêm che dấu, nhóm mãnh thú thần không biết quỷ không hay tới gần đám săn trộm mà cắn xé. Tiếng kêu la thảm thiết không ngừng vang lên, trong không khí bắt đầu tràn ngập mùi máu tươi tanh nồng khiến người buồn nôn.

Nhóm động vật xuất hiện càng ngày càng nhiều.

Chỗ đánh lén càng lúc càng trở nên đông đúc chật chội.

Vinh bá cảm thấy sự tình đột nhiên không đúng. Trừ báo và sói lúc trước ông gọi ra, còn có rất nhiều động vật khác cũng từ trong các hang hốc kéo nhau chạy ra hết. Cừu, lộc, hươu, thậm chí là gấu ngủ đông… một đám con nào con nấy đều thất kinh, rõ ràng nghe thấy tiếng súng và thấy con người cũng không tránh đi, cứ rầm rập lao đầu chạy về phía bọn họ, không thèm quay đầu lại mà chạy như điên xuống phía chân núi.

"Không ổn rồi…"

Vinh bá một câu còn chưa nói xong, từ trong bóng đêm đã nghe thấy tiếng hét thảm thiết vang dậy, đó là những tiếng thét chói tai sợ hãi tới cực hạn, tê tâm phế liệt khiến da đầu bất cứ ai cũng phải run lên. Ngay sau đó trong trời đêm cũng truyền tới một tiếng động dữ tợn khác, nặng nề như nổi trống, ầm ầm vang dội từ xa truyền tới, tựa như phát ra từ trên đỉnh đầu lại giống như từ dưới chân truyền lên.

Vinh bá biết có chuyện lớn xảy ra ở quanh mình nhưng bóng đêm đen kịt, chung quanh tất cả đều là dã thú đang chạy thoát thân, ông thậm chí còn không nhìn thấy nơi tộc nhân mình đang mai phục, chỉ nghe thấy tiếng tim đập thình thịch trong lồng ngực, từng chút từng chút, nôn nóng mà sợ hãi.

Một chùm ánh lửa từ xa xa đột ngột sáng bừng lên.

Trong nháy mắt ánh sáng lóe lên, Vinh bá thấy mặt đất dưới chân mình xuất hiện vô số những khe rãnh nham nhở nứt toang, tựa như bị điện quang xé rách, nuốt chửng những người có mặt ở đó, không còn nhận ra đâu là tộc nhân đâu là kẻ săn trộm, tất cả đều đã bị những chiếc miệng lớn này cắn nuốt.

Tiếng kêu thảm thiết cùng tiếng động đất ầm vang bao phủ khắp nơi, những khe rãnh trên mặt đất liên tiếp xuất hiện, lại lập tức bị đất đá chèn ép mà lấp lại tựa như một con quái thú khổng lộ xé ngang bầu trời mà xuất thế, sau khi cắn nuốt máu thịt lễ vật cúng bái liền nhanh chóng lẩn vào bóng đêm chuồn mất.

Vinh bá giống như nổi điên lao tới chỗ những miệng hố đang dần khép lại. Nhưng trong nháy mắt khung cảnh biến hóa quá nhanh, tới khi ông vọt đến nơi, mấy người vừa rồi vẫn còn đang đứng trên mặt đất đã biến mất không thấy tăm hơi.

Tựa như bọn họ chưa từng xuất hiện.

Cách đó không xa, nơi ánh lửa không chiếu tới, lại một lần nữa truyền tới tiếng hét chói tai đáng sợ.

Sợ hãi tới cực hạn, Vinh bá ngược lại có một loại cảm giác không chân thật.

125. Chương 125: Phiên Ngoại 6: Tiểu Ngư, Tiểu Ngư (5)

Cơn chấn động chậm rãi bình ổn xuống.

Một con nai con lạc đàn thất kinh nhảy qua đầu Vinh bá, thân ảnh nhanh nhẹn lẩn vào trong bụi cây, rất nhanh biến mất ở phía núi rừng xa xa.

Ánh lửa đã lan tới nhà cửa trong thôn, nương theo chiều gió, rất nhanh sẽ lan ra khắp thôn. Nhưng việc cấp thiết nhất trong lúc này vẫn là tìm người, ông ép buộc mình dời tầm mắt đi, ở trong các lùm cây bụi cỏ tìm kiếm các tộc nhân may mắn sống sót của mình. Nếu tìm được những tên săn trộm, liền không chút do dự bổ thêm một đao.

Đám đồ tể lén lút mò lên núi này còn hung tàn hơn cả lang sói. Lang sói chỉ vì đói khát mà đại khai sát giới, còn đám súc sinh kia lại giống như châu chấu ăn hại, vớ được cái gì liền tàn sát cái đó. Vừa nghe tiếng động vật gào thét vừa lột da giết sống chúng nó, những chuyện này trong mắt tộc nhân Sơn thần, căn bản không phải chuyện con người có thể làm được!

Vinh bá tổng cộng tìm được 9 tộc nhân còn sống, mỗi người đều có thương tích trên người, nặng nhẹ khác nhau, trong đó có người còn bị tảng đá đè vào chân, một người bị tên săn trộm đâm một dao vào sau lưng. Vinh bá tùy thân luôn đem theo thảo dược trị thương liền lấy ra xử lý vết thương cho mọi người, sau đó dìu đỡ nhau đi về phía Trương thôn. Nếu đêm nay vẫn còn có dư chấn, chỉ sợ Trương thôn cũng không quá an toàn, bọn họ phải nghĩ cách đưa nữ nhân, già, trẻ trong tộc tiếp tục chạy đi.

Dọc con đường nhỏ hướng về phía Trương thôn tối đen, một ánh sao hay một ánh đèn le lói cũng không thấy. May mắn Vinh bá đã đi lại quen thuộc con đường này, một lần nữa lần mò đi qua, nếu không thật sự không biết nên đi hướng nào mới đúng. Vừa rồi khung cảnh hỗn loạn, không ai có thể khẳng định đám săn trộm đều đã chết hết, mà trên người bọn họ đều đang bị thương. Nhóm bọn họ chỉ có mấy người, Vinh bá cũng không dám mạo hiểm bại lộ hành tung.

Tới khi đến gần khu rừng bên ngoài Trương thôn, Vinh bá đột nhiên ra hiệu cho tất cả dừng lại.

Tiếng gió từ trên đỉnh đầu ào ào thổi tới, giống như đang phát ra tiếng khóc thê lương. Xa xa trong rừng vẫn truyền tới tiếng nổ ầm vang nặng nề tựa như một lão nhân bị hen suyễn, từng chút từng chút cố sức thở dốc trong đêm khuya.

"Có mùi máu tươi."

Mấy người vốn tìm được đường sống trong chỗ chết bất ngờ có chút bối rối. Nếu Trương thôn cũng bị đánh lén, vậy đám săn trộm kia không phải đang đứng trước nòng súng sao?

Đúng lúc này, Trường Sơn đi ngay sau lưng Vinh bá bỗng nghe thấy xa xa phía trước vang lên tiếng khóc trẻ con mỏng manh. Trường Sơn sửng sốt một chút, liền túm tay áo Vinh bá: "Là Tiểu Ngư! Là Tiểu Ngư nhà tôi!"

Không đợi Vinh bá kịp mở miệng, Trường Sơn tựa như con thỏ chạy ngay về phía đó, chờ tới khi bọn Vinh bá đuổi tới nơi, chỉ thấy Trường Sơn quỳ gối xuống cố sức đỡ một người nâng dậy.

"Là… mẹ Tiểu Ngư."

Mẹ Tiểu Ngư nhìn qua hẳn là không sống nổi, vạt áo trước ngực thấm đẫm vết máu loang lổ, nhìn thực sự rất ghê người. Đứa nhỏ được cô phủ trong áo khoác lông của mình, gắt gao ôm chặt trong ngực. Lúc này được Trường Sơn bế lên, chỉ phát ra tiếng nức nở rên rỉ, không còn sức mà khóc.

Vinh bá hai mắt hằn đỏ: "Chuyện này… là thế nào?"

"Người Trương thôn… tâm địa độc ác." Mẹ Tiểu Ngư dựa vào lòng chồng mình, cố sức nói: "Cướp đoạt đồ đạc của chúng ta. Bắt được ai…liền giết, còn trẻ con…"

"Trẻ con làm sao?" Vinh bá hai mắt trợn tròn như muốn nứt ra.

"Trẻ con… trẻ…" mẹ Tiểu Ngư hơi thở càng lúc càng yếu, trên người cũng lạnh dần.

"Mẹ nó à…" Trường Sơn không thể tin được vợ mình ở ngay trước mắt lại không cứu kịp. Anh nhìn đứa con bé bỏng vẫn còn nức nở trong ngực, lại nhìn vợ mình đã không còn hơi thở, cả người đều run lên.

Vinh bá đặt tay lên vai Trường Sơn, giọng nói khàn khàn mang theo hận ý thấu xương: "Trường Sơn, là nam nhân phải đứng lên! Làm thịt hết đám thổ phỉ kia, lấy đầu bọn chúng để tế những thân nhân đã chết của chúng ta!"

126. Chương 126: Phiên Ngoại 7: Tiểu Ngư, Tiểu Ngư (6)

Cơn chấn động thứ hai đến càng mạnh, cả ngọn núi bị địa chấn tựa như đang rung chuyển, những tảng đất đá lớn thi nhau từ trên đỉnh núi ào ào đổ xuống như vũ bão, những nơi nó đi qua còn nhấc bổng cả những cây đại thụ một người ôm không hết ngả rạp chắn ngang đường.

Vinh bá cùng với mấy người nữa chạy tới khu đất trống ngoài rừng, chỗ bọn họ vừa đứng đã bị chôn vùi dưới đống đất đá lởm chởm. Bụi tung mù mịt, trong không khí còn vương mùi khó chịu khiến mọi người không thở nổi, khi nồng khi nhạt giống như qua lớp bụi mờ có một thứ gì đó không ai thấy đang từng chút từng chút lan ra khắp nơi.

"Cháy!!!" một người hoảng hốt la lên: "Là Trương thôn!"

Vinh bá quay đầu lại, quả nhiên dưới triền núi ánh lửa đỏ rực bừng cháy một góc trời.

"Qua đó xem." Vinh bá nhìn mấy người xung quanh: "Trường Sơn, A Đông, Trọng Bá lưu lại, những người khác đi theo tôi." Trường Sơn trong tay bế con nhỏ, A Đông và Trọng Bá đều đang bị thương, thật sự không thể đi.

Trường Sơn nhét đứa nhỏ vào trong tay A Đông, đứng lên nói với Vinh bá: "Tôi đi cùng mọi người."

Vinh bá nhìn anh, không nói gì nữa, liền vội vàng cùng mọi người khẩn trương chạy tới Trương thôn.

Chuyến đi này, đi thẳng tới nửa đêm mới trở về. Ai nấy trên người đều dính máu, nhưng lại không thấy bóng dáng Trường Sơn quay trở lại.

A Đông nhìn hài tử vẫn còn quấn tã lót khóc mệt đã ngủ say trong tay, lắp bắp hỏi Vinh bá: "Trường Sơn đâu?"

Vinh bá quay mặt sang một bên.

Vinh bá phẫn nộ đấm một quyền lên thân cây gần đó, ánh mắt âm trầm bốc lên huyết khí, nam nhân hán tử mạnh mẽ như sắt thép lúc này từ trong cổ họng truyền ra âm thanh nức nở: "Đã chết. Trương thôn giúp đỡ đám khốn khiếp kia, nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của. Nữ nhân của chúng ta không phải đối thủ của bọn họ. Bọn họ giết người của chúng ta, chúng ta diệt cả thôn bọn họ, trừ bỏ những người đã chạy khỏi ngọn núi, dư lại một người cũng không còn sống mà đi ra ngoài!"

A Đông mờ mịt nhìn bọn họ: "Trương thôn vì sao lại làm như vậy? Người của chúng ta… cũng chết?"

"Chính bọn họ dẫn đám săn trộm lên núi!" Vinh bá đè nặng cổ họng nói: "Có mấy người thôn chúng ta đã trốn thoát khỏi Trương thôn, nhưng nam nhân Trương thôn đã đuổi theo, chúng ta cũng phải mau đi tìm bọn họ. Cơn địa chấn tiếp theo không biết sẽ xảy ra khi nào, lại có một đám như lang như sói đuổi đằng sau, chỉ sợ mấy thôn dân bọn họ cũng không sống nổi."

"Vậy còn đứa nhỏ… làm sao bây giờ?"

Mấy đại nam nhân đưa mắt nhìn đứa nhỏ đang nằm trong tã, không hẹn mà cùng trầm mặc.

Trọng bá thở dài: "Không thể mang theo nó, chúng ta còn không biết có giữ được mạng sống hay không, nó chỉ là một đứa nhỏ mới sinh…"

Vinh bá quyết định thật nhanh: "Trọng bá và A Đông lập tức xuống núi, phía bên kia núi còn có một thôn làng. Hỏi thăm hỏi thăm…" Ông tạm dừng một chút: "Tìm một nhà khá giả, bỏ đứa nhỏ lại."

Bóng đêm tối đen, không ai thấy nước mắt ông đã chảy tràn xuống khóe mi.

Có lẽ bộ tộc Sơn thần bọn họ đã định trước không thể qua nổi đêm huyết tinh chết chóc này, nhưng đứa bé này hoặc còn những đứa nhỏ khác được Sơn thần phù hộ may mắn có thể sống sót.

Để huyết mạch độc nhất vô nhị của bộ tộc chảy trong người chúng nó, từng đời từng đời truyền thừa xuống.

Hết phiên ngoại 7

127. Chương 127: Phiên Ngoại 8: Hạ Mạt (1)

Cửa phòng đóng chặt, tiếng động ầm ĩ ồn ào dưới lầu đều bị chặn ngoài cửa.

Hạ Mạt nhìn vé máy bay trong tay, thở dài một hơi.

Vé máy bay là Trang lão gia tử phái người gửi tới, mặt trên ghi rõ tên Hạ Mạt, điểm tới là thành phố Bristol phía nam nước Anh. Gửi kèm theo vé máy bay còn có một lá thư. Ở nơi đó, Trang thị cũng có một công ty thương mại cỡ trung, Trang lão gia tử kêu hắn tới đó đảm nhiệm chức vụ trợ lý giám đốc bộ phận thị trường của công ty đó. Trong lòng Hạ Mạt biết rõ, nếu chấp nhận mệnh lệnh này, tương đương với việc hắn một lần nữa được Trang thị tiếp nhận, nhưng điều kiện tiếp nhận chính là hắn phải làm từ những công việc cơ bản nhất, từng bước đi lên chứng minh thực lực của bản thân.

Nếu mấy năm trước nhận được lá thư này, Hạ Mạt sẽ không chút do dự mà xé nát nó, nhưng hiện tại, hắn lại thập phần thận trọng thu hồi lá thư trong tay. Từ giờ tới lúc bay còn khoảng nửa tháng nữa, hắn cần phải suy nghĩ kỹ một chút.

Trang gia phái người tới Hạ gia quang minh chính đại đòi người, chuyện này đã chọc tức không ít người Hạ gia. Nhưng Trang lão gia tử dám gõ quải trượng đanh thép nói một câu không cho phép bất cứ người nào của Hạ gia được đặt chân tới Tân Hải, còn người Hạ gia lại không có can đảm dùng lời như vậy để phản kích. Hạ lão gia tử đã lui về nhà dưỡng già, thế hệ Hạ Tuyết Oánh tuy rằng còn có hai người anh họ cũng đang công tác trong bộ quốc phòng nhưng bất luận tư cách hay chức vị, thậm chí cả Hạ lão gia tử có ra mặt thì lực ảnh hưởng của bọn họ cũng vô pháp đánh đồng cùng Trang lão gia tử.

Đó cũng là lý do bọn họ sai Hạ Mạt tới Tân Hải làm tiên phong.

Hạ Mạt tự nhiên biết bọn họ lợi dụng thân phận mình để làm việc, nhưng Hạ Tuyết Oánh còn một ngày ở Hạ gia, hắn liền không cách nào nói lời cự tuyệt. Bởi vì trong cảm nhận của mẹ hắn, chỉ có Hạ gia mới chân chính suy nghĩ vì bà ấy, là chỗ dựa vững chắc bà ấy có thể tin được, vì lợi ích của Hạ gia bất luận làm gì cũng đáng giá.

Hạ Mạt có khi cũng cảm thấy suy nghĩ của mẹ mình quá mức cố chấp, hắn hy vọng một ngày kia mình có thể trở thành chỗ dựa vững chắc cho mẹ. Vì thực hiện mục đích này, hắn có thể lợi dụng thế lực của Hạ gia tạo chỗ đứng vững chắc cho mình. Chính vì vậy mà hắn thống thống khoái khoái đáp ứng đề nghị Hạ

lão gia tử mà tới Tân Hải.

Đáng tiếc…

Cửa phòng sau lưng Hạ Mạt bị người gõ nhẹ hai cái. Cách thức gõ cửa vừa nhẹ nhàng vừa dịu dàng như vậy, ở trong Hạ gia ngoại trừ mẹ hắn không còn ai khác.

Hạ Mạt mở cửa phòng ra, cười cười với Hạ Tuyết Oánh đứng ngoài cửa: "Mẹ, sao mẹ không nghỉ ngơi đi?"

Sắc mặt Hạ Tuyết Oánh có chút tái nhợt, mày cũng nhíu chặt lại, bà liếc mắt nhìn vé máy bay trong tay Hạ Mạt, đi vào khép cửa phòng lại: "Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Các cậu con đều nói con và Trang gia cấu kết với nhau gì đó, thực không dễ nghe."

Hạ Mạt kéo tay mẹ mình ngồi xuống ghế sa lông, nhìn sắc mặt bà hỏi ngược lại: "Bọn họ vẫn còn đang ồn ào?"

Đôi mắt Hạ Tuyết Oánh khẽ đỏ lên: "Ông ngoại con rất bực bội. Hai mợ con cũng ầm ĩ ngươi một câu ta một câu tranh cãi. Hai em con…"

Hạ Mạt xì một tiếng: "Tụi nó đâu phải em con?!"

"Không được nói như vậy." Hạ Tuyết Oánh quát lớn: "Chúng ta vẫn là người một nhà…"

Lời này Hạ Mạt được nghe từ nhỏ tới lớn, nhưng hiện tại được nghe lại cảm thấy vô cùng chói tai, nhịn không được phản bác: "Ai là người một nhà với bọn họ? Lúc lâm trận thì đẩy con lên trước tiên, lúc được lợi thì bọn họ tranh nhau tới trước. Có người một nhà nào như vậy không? Mẹ, mẹ vẫn cho rằng bọn họ thật sự coi con là người một nhà sao?"

Hạ Tuyết Oánh trầm mặc một chút, vẻ mặt thản nhiên nhìn hắn: "Con đang oán giận ông ngoại sao?"

"Oán giận thì chưa tới." Hạ Mạt búng tay với cái vé máy bay: "Nếu đổi lại là con, so sánh giữa cháu nội và cháu ngoại, con cũng sẽ đẩy cháu ngoại ra ngoài, làm bất cứ việc gì để lấy lòng người ta. Đây là chuyện thường tình."

Hạ Tuyết Oánh khuyên nhủ: "Con từ nhỏ lớn lên bên cạnh ông ngoại, tình cảm cũng giống như hai đứa cháu nội thôi."

"Sao có thể đồng dạng?" Hạ Mạt bật cười: "Cho dù hiện tại con đang ở cùng bọn họ, bọn họ cũng không có khả năng coi con là người Hạ gia. Không phải mẹ cho rằng một ngày kia ông ngoại sẽ giao Hạ gia vào tay con đấy chứ?"

Hạ Tuyết Oánh không lên tiếng. Dưới bà còn có hai người em ruột. Thế gia đại tộc đều coi trọng huyết mạch truyền thừa, bất luận ở triều đại nào cũng sẽ không có khả năng gạt con trai sang một bên mà giao tài sản cho con gái giữ.

Hạ Mạt khẽ thở dài: "Khi còn bé bị mẹ lừa gạt, trưởng thành rồi mới chậm rãi phát hiện tình huống Hạ gia căn bản không giống như lời mẹ đã nói. Mẹ, con thực không rõ, hai chúng ta vì cái gì mà cứ phải ở lại Hạ gia? Mẹ cũng đâu cần người Hạ gia phải nuôi?"

Hạ Tuyết Oánh vẻ mặt ủy khuất nhìn con trai: "Không trở về đây, một thiếu nữ mang theo con nhỏ như ta, có thể đi nơi nào?"

Hạ Mạt ở trong lòng tiếp tục thở dài. Rất nhiều chuyện phải đem đi so sánh mới có thể nhìn rõ ràng, tựa như vợ hai của Trang Thành Ngôn, cho tới tận bây giờ Hạ Mạt cũng chưa từng nhìn thẳng Trình An Ny, nhưng qua lời Trang Châu, điều kiện trong nhà Trình An Ny cũng đâu kém mà lúc đi du học bà ấy lại vừa học vừa làm, điều kiện như vậy chẳng lẽ còn so kém Hạ Tuyết Oánh, thiên kim tiểu thư được sinh ra trong nhà giàu hay sao? Hơn nữa lúc ly hôn, trong phương diện tiền tài Trang gia cũng không bạc đãi bà, Hạ Mạt tính toán, với số tiền đó, cho dù hắn không đi làm kiếm tiền thì hai mẹ con bọn họ cũng có thể sống an nhàn tới cuối đời.

Hạ Mạt không muốn xoi mói mẹ mình, nhưng hắn thật sự cảm thấy thiếu nữ mang theo con nhỏ thực sự không phù hợp với thân phận và bối cảnh của bà.

"Mẹ nghĩ xem," Hạ Mạt quyết định giáo dục tư tưởng lại một lần cho người mẹ nhu nhược của mình: "Hai chúng ta kỳ thật không thiếu tiền, ở bên ngoài mua nhà, sắm sửa mọi thứ cũng không hết. Con có thể đi làm, con cam đoan với mẹ, sau khi rời khỏi Hạ gia, cuộc sống của hai chúng ta hoàn toàn không có vấn đề."

Hạ Tuyết Oánh tựa hồ bị đề nghị này của hắn dọa sợ: "Con muốn rời Hạ gia?" bà nhìn vé máy bay trong tay Hạ Mạt: "Có phải Trang lão gia tử đã uy hiếp con không?"

"Không liên quan gì tới ông nội hết." Hạ Mạt đặt vé máy bay sang một bên, trong lòng lại bởi vì câu hỏi của mẹ mình mà nảy ra một ý tưởng mới: "Mẹ, hay là mẹ tới Anh với con đi."

Hạ Tuyết Oánh há miệng thở dốc: "Tới… Anh?"

Trong lòng Hạ Mạt có cảm giác sáng bừng rộng mở: "Đúng vậy, mẹ đi cùng con, sang bên kia, chúng ta thuê một căn nhà, mỗi ngày mẹ có thể đi dạo tới bến tàu, ngày nghỉ con có thể đưa mẹ ra biển giải sầu. Nếu mẹ sợ tịch mịch, chúng ta có thể thuê thêm người mỗi ngày ở cùng mẹ." Hắn giữ chặt tay Hạ Tuyết Oánh, nhẹ giọng nói: "Không còn hai mợ suốt ngày xỉa xói với mẹ, cũng không cần lo nghĩ lão gia tử thấy chúng ta không vừa mắt. Nếu mẹ ở cùng con, mẹ muốn làm gì thì làm, tự do thoải mái, mẹ nghĩ xem, mỗi ngày như vậy không thư thái sao?"

Trên mặt Hạ Tuyết Oánh toát ra thần sắc do dự.

Hạ Mạt nói thêm: "Sức khỏe của ông ngoại đã không còn tốt như trước, nếu ông nằm xuống, mẹ cảm thấy các cậu mợ sẽ để chúng ta sống trong Hạ gia nữa sao? Đến lúc phân chia tài sản, địa vị của hai mẹ con chúng ta sẽ trở nên rất khó xử. Mẹ có từng nghĩ tới chuyện đó chưa?"

Hai mắt Hạ Tuyết Oánh hồng hồng, nhất thời toát ra thần sắc bất lực.

Hạ Mạt vỗ vỗ vai mẹ, thấp giọng an ủi: "Khi còn bé, con thấy mẹ tức giận với ba, còn trốn trong phòng ngủ khóc một mình, khi đó con đã tự hứa với chính mình, lớn lên sẽ hảo hảo chăm sóc mẹ, bảo vệ mẹ, không để bất cứ ai khi dễ mẹ. Mẹ xem, hiện tại con đã trưởng thành, đỉnh thiên lập địa không dám nói nhưng chống đỡ một gia đình là không thành vấn đề. Vì sao mẹ không thử tín nhiệm con?"

"Không phải mẹ không tín nhiệm con." Hạ Tuyết Oánh cúi đầu rơi lệ: "Trong cái nhà này, mẹ chỉ là một đứa con bé bỏng trước mặt cha mình, rời khỏi nơi này ai sẽ đối xử với mẹ như vậy đây?"

Hạ Mạt bỗng cảm thấy vô lực, mẹ hắn là điển hình của loại người không chịu lớn lên.

"Vậy mẹ cũng không thể cả đời không rời khỏi Hạ gia." Hạ Mạt cố gắng thuyết phục: "Con gái nhà nào mà không rời khỏi nhà mình? Mẹ luôn nói hai mợ đối xử với mẹ không tốt, nhưng mẹ nhìn họ xem, hai người bọn họ đều chưa tới hai mươi đã ra ngoài đi học, sau đó vẫn luôn sinh hoạt ở gia đình nhà chồng, có ai vẫn luôn ở nhà mẹ đẻ đâu?"

Hạ Tuyết Oánh sâu kín nhìn hắn: "Con đang ghét bỏ mẹ vô dụng sao?"

"Con không có…" Hạ Mạt thở dài: "Mẹ, con chỉ muốn nói cho mẹ biết, ngoại trừ nhà mẹ đẻ ra, mẹ còn có con mà? Cũng bởi vì mẹ không chịu rời khỏi Hạ gia, cho nên con cũng bị vây hãm ở chỗ này. Người ngoài sẽ cảm thấy con thực vô dụng. Mẹ, con cũng sắp ba mươi tuổi rồi, mẹ xem xem, có đứa nhỏ nhà nào lớn như vậy rồi mà vẫn còn ở bên nhà ngoại không?"

"Con vẫn là đang oán giận ta…"

"Không phải!" Hạ Mạt bỗng nhiên có chút phiền lòng, cứ lặp đi lặp lại mấy câu vô nghĩa này thực tốn thời gian: "Lúc tốt nghiệp đại học, con đã đề xuất muốn rời khỏi Hạ gia, mẹ sống chết không cho. Sau này mỗi lần con đề nghị chuyển ra ngoài ở, mẹ đều lấy đủ loại lý do để từ chối. Mẹ vì cái gì mà không thử dựa vào con trai mẹ chứ?"

Hạ Tuyết Oánh trầm mặc. So sánh giữa hiển hách của Hạ gia, bả vai con trai bà quá mức đơn bạc, khiến bà không cách nào toàn tâm toàn ý ỷ lại được.

Hạ Mạt từ sự trầm mặc của mẹ mình phát hiện ra rất nhiều thứ, trong lòng hắn một loại cảm giác gọi là thất vọng chậm rãi trào lên. Nhưng hiện tại cho dù có thất vọng cũng vô lực: "Chẳng lẽ mẹ hy vọng con vẫn như trước đây luôn canh giữ bên người mẹ, canh giữ ở Hạ gia, chỗ nào cũng không được đi hay sao? Mẹ có biết rằng ông nội cảm thấy con đã bị mẹ nuôi hỏng rồi không?!"

"Sao có thể?" Hạ Tuyết Oánh kinh ngạc: "Có Hạ gia chống đỡ, con có thể làm được rất nhiều việc…"

Hạ Mạt tự giễu nở nụ cười: "Mẹ luôn cho rằng chỉ có thể dựa vào Hạ gia con mới có thể làm việc? Mẹ thật sự nghĩ như vậy?"

Hạ Tuyết Oánh luống cuống.

Hạ Mạt thất vọng lắc đầu: "Con là đại nam nhân, lúc trước con từng oán hận Trang gia, oán hận Trang Thành Ngôn… nhưng hiện tại, chính ba đã cho con cơ hội chứng minh với ông ấy rằng, con không phải đồ bỏ đi."

"Đừng nói như vậy," Hạ Tuyết Oánh nhìn bộ dạng con trai mình lúc này, trong lòng chịu không nổi: "Mẹ biết con vì chăm sóc mẹ nên mới ở chỗ này. Mạt Mạt, mẹ biết con làm thế đều là vì mẹ, mẹ biết con là đứa trẻ ngoan."

"Nhưng con cả đời không thể là đứa trẻ ngoan mãi được." Hạ Mạt cười khổ, xem ra, nước Anh, hắn không thể không tới. Nếu vẫn còn tiếp tục ở trong cái nhà này, cả đời hắn chỉ sợ thật sự sẽ tản mát ra mùi vị mục nát suy đồi mất: "Con sẽ tiếp thu sự sắp xếp của ông nội, tới Bristol công tác. Mẹ có thể lựa chọn đi cùng con hoặc tiếp tục ở lại Hạ gia, tùy mẹ."

Hạ Tuyết Oánh chấn động: "Con thật sự muốn rời đi?"

Hạ Mạt trịnh trọng gật đầu.

Ngay lúc này, trong lòng hắn thế nhưng lại sinh ra một loại cảm giác thoải mái kỳ dị.

Sau khi tiễn Hạ Tuyết Oánh tâm sự nặng nề trở về phòng bà, Hạ Mạt bắt đầu lên kế hoạch thu dọn đồ đạc của mình. Trừ bỏ quần áo cùng mấy vật phẩm tùy thân linh tinh ra, hắn còn muốn mang theo một phần tài liệu sách vở. Những đồ còn lại cũng phải chỉnh lý sắp xếp lại, dù không mang theo nhưng hắn cũng không muốn để đồ của mình ở lại Hạ gia.

Suy nghĩ muốn thoát khỏi Hạ gia từ khi xuất hiện, lần đầu tiên Hạ Mạt cảm thấy mình đã làm một việc đúng đắn, hắn phải có lập trường rõ ràng. Hắn coi như đã hiểu rõ, nếu muốn thực hiện mục tiêu làm chỗ dựa vững chắc cho mẹ mình, việc đầu tiên hắn cần làm chính là rời khỏi Hạ gia. Chỉ khi nào hắn tới nơi mà Hạ gia không thể vươn tay tới, hắn mới có thể cường đại lên được, hắn muốn vực dậy niềm nơi mẹ mình.

Trong khoảng thời gian tiếp xúc với Trang gia gần đây, khiến hắn hiểu ra rất nhiều chuyện. Người Hạ gia lợi dụng hắn, là bởi vì bọn họ không định để hắn tiến vào trung tâm nòng cốt Hạ gia. Bọn họ coi trọng lợi ích hắn mang lại cho Hạ gia, cùng lúc muốn hắn trở thành chân chạy việc, về phương diện khác, lại luôn phòng bị hắn, sợ khả năng của hắn sẽ uy hiếp con cháu Hạ gia trong tương lai. Hơn nữa, hắn phải luôn nghe lời, nếu không sẽ bị coi là 'Hạ gia nuôi dưỡng một đầu bạch nhãn lang'. Sau khi kế hoạch xây dựng nhà máy ở Tân Hải bị thất bại, hai người cậu cùng nhóm anh em họ đã truyền ra rất nhiều lời nhàn thoại ở sau lưng hắn.

Nhưng người Trang gia lại không nghĩ vậy. Trong mắt bọn họ, điều quan trọng nhất chính là Hạ Mạt có thể biểu hiện được năng lực của mình. Hắn có năng lực, có tiền đồ, con người hắn mới chính là điều Trang gia quan tâm tới.

Hạ Mạt cảm thấy trước đây mình đã làm sai rất nhiều chuyện

128. Chương 128: Phiên Ngoại 8: Hạ Mạt (2)

Hạ Mạt làm thủ tục gửi hành lý xong, phát hiện di động có một tin nhắn mới.

[Tôi đang ở sân bay, anh đang ở đâu?]

Tin nhắn là Trang Châu gửi, thời gian là mấy phút trước. Ngoại trừ tin nhắn này ra còn có hai cuộc gọi nhỡ cũng của nó. Khi đó hắn đang xếp hàng chờ làm thủ tục đăng ký, sau lưng có một cặp vợ chồng thi nhau nói liên tục, ồn ào khiến hắn không nghe được tiếng chuông điện thoại.

Hạ Mạt nhắn lại, hẹn gặp mặt ở quán cà phê. Hắn vừa mới xách balo tùy thân qua đó, liền thấy Trang Châu cũng đang đi về phía này, vừa đi vừa nhìn đông nhìn tây trông có chút ngốc ngốc. Hạ Mạt chợt nhớ thật lâu trước kia, có một lần Trang Châu lôi kéo hắn cùng chơi trốn tìm trong nhà chính Trang gia. Khi đó nó ngốc vô cùng, mỗi lần cho dù có tìm khắp nơi cũng không tìm thấy chỗ Hạ Mạt trốn. Có đôi khi Hạ Mạt chờ lâu không kiên nhẫn liền thăm dò ra ngoài nhìn nó, còn thấy nó vẫn ngốc ngốc ngó nghiêng tìm kiếm khắp các ngóc ngách trong nhà.

Hạ Mạt vẫy vẫy tay với Trang Châu. Trang Châu cũng thấy Hạ Mạt, chân mày đang nhíu khẽ giãn ra, lộ ra biểu tình trầm tĩnh. Hạ Mạt thu hồi di động đi tới chỗ Trang Châu. Hạ Mạt và Trang Châu tìm một chỗ trong góc quán ngồi xuống, giờ cách lúc bay khoảng một tiếng, hắn cũng muốn nhân lúc này mà hảo hảo nói chuyện với nó. Có những chuyện, nếu thật sự không nói ra vậy có khả năng cả đời này cũng không thể nói ra miệng được nữa.

Hồng trà Hạ Mạt gọi rất nhanh được mang tới, hắn đẩy một tách hồng trà tới trước mặt Trang Châu. Trong nhất thời hai người cũng không biết nên mở miệng thế nào. Trên thực tế, trong lòng Trang Châu đầy nghi hoặc, cho tới hiện tại hắn vẫn không thể hiểu được tại sao Hạ Mạt lại có thể chấp nhận lời đề nghị của ông nội mà chạy tới một xa xôi như vậy chỉ để làm một trợ lý nho nhỏ. Hắn càng không hiểu vì sao trước khi đi Hạ Mạt còn muốn gặp riêng mình. Sau vụ Tào Minh Hà, hắn cho rằng anh em bọn họ sẽ có một thời gian dài không liên lạc với nhau.

Hạ Mạt nhìn bộ dạng âm trầm của Trang Châu, nhịn không được thở dài: “Anh biết cậu còn giận anh.”

Trang Châu bĩu môi: “Dường như không thể dùng từ giận này để miêu tả vấn đề giữa chúng ta. Hạ Mạt, tôi hỏi anh, anh thật sự coi tôi là em trai sao?”

Hạ Mạt hỏi lại hắn: "Không coi cậu là em trai, anh còn kêu cậu đường xa chạy tới đây làm gì?"

"Anh tưởng dụng ý của anh khó đoán lắm sao?" Trang Châu khinh thường hừ lạnh một tiếng: "Anh đi xa như thế, lại lo lắng bà ấy một mình ở Hạ gia, cho nên chỉ muốn tìm người thay anh trông coi bà ấy thôi." Trang Châu tà liếc Hạ Mạt một cái, trong mắt rõ ràng mang theo sự hoài nghi đối với chỉ số thông minh của Hạ Mạt: "Vấn đề ở đây chính là Hạ gia là nhà mẹ đẻ của bà ấy, so với cha và anh em ruột của bà ấy, anh cảm thấy thằng con do bà ấy sinh ra, bao năm qua cũng lười liếc mắt một cái là tôi đây, tôi nói bà ấy sẽ nghe sao?"

Chuyện này kỳ thực đến chính Hạ Mạt cũng hiểu đó là một chuyện khó lý giải. Trang Châu dù sao cũng là em ruột hắn, là con ruột của mẹ, vì sao mẹ lại thấy phản cảm với thằng bé như vậy?

Trang Châu mở tay ra: "Anh xem, đến chính anh cũng nghĩ thế đi?"

Hạ Mạt thở dài: "Cậu không muốn gặp mẹ thì không cần gặp. Anh chỉ hy vọng thi thoảng cậu để ý tới tình hình của mẹ, vạn nhất có chuyện gì cần chiếu cố…"

"Biết, biết." Trang Châu không kiên nhẫn đánh gãy lời hắn nói: "Tôi còn có thể đứng nhìn bà ấy bị một đám sói đói ăn thịt sao? Bà ấy dù sao cũng là mẹ tôi. Mà này, tôi bỏ một đống chuyện chạy tới nơi này chỉ để nghe anh nói mấy lời vô nghĩa như vậy sao? Anh hoàn toàn có thể nói qua điện thoại, hoặc cùng lắm là nhắn tin, còn nếu tiết kiệm hơn…"

"Thực xin lỗi."

Trang Châu há to miệng ngây ngẩn cả người: "Hả?"

"Thực xin lỗi." Hạ Mạt nhìn Trang Châu, trong mắt cuồn cuộn cảm xúc: "Mặc kệ cậu có tin hay không, nhưng anh thật sự không muốn bất cứ ai tổn thương tới cậu. Anh không ngờ Tào Minh Hà lại chọn thời điểm có cả cậu ở đó để động thủ."

Trang Châu nghe vậy tức nghẹn tận cổ họng, hai mắt trợn đỏ lên: "Thằng khốn đó muốn nhảy lên đầu tôi phát uy, anh cũng đã biết trước đi?"

Biểu tình Hạ Mạt thoáng có chút xấu hổ: "Anh không thích cậu sống cùng nam nhân. Cái nhìn này cho tới tận bây giờ cũng chưa từng thay đổi. Hai à, anh biết ông nội ném anh tới nước Anh một mặt là muốn kéo anh thoát khỏi tấm chắn Hạ gia, mặt khác cũng là muốn che chở cho Lăng Đông Chí có phải không?" Hạ Mạt tạm dừng một chút, rồi nói tiếp: "Nhưng anh vẫn không thích cậu ta. Nếu không có cậu ta, anh cảm thấy rất nhiều chuyện sẽ không biến…biến…"

Hạ Mạt còn đang cân nhắc tìm từ thích hợp, Trang Châu ngồi đối diện đã toát ra thần sắc tức giận: "Con mẹ nó, anh một lòng một dạ muốn thu thập vợ tôi, anh có bệnh à? Em ấy tốt hay xấu thì liên quan đếch gì tới anh?!"

Hạ Mạt há miệng thở dốc.

"Tôi cho anh hay," Trang Châu vươn một ngón tay chỉ thẳng mặt Hạ Mạt: "Thằng khốn Tào gia kia, nếu không chỉnh chết nó, lão tử không mang họ Trang! Anh đừng tưởng anh nói mấy câu là có thể lừa gạt được tôi, dám động tới người của lão tử, còn phải xem tên đó có gan tiếp chiêu hay không. Chờ đó mà xem!"

Hạ Mạt bất đắc dĩ: "Anh không định lừa gạt cậu. Hơn nữa hiện tại anh và Tào gia không còn quan hệ gì. Anh đã sớm biết Tào Minh Hà không phải loại tốt lành gì, nếu cậu thật sự muốn thu thập gã, anh cũng sẽ không cầu tình giúp tên đó."

Trang Châu cười lạnh: "Được lắm, Hạ Mạt, đúng là bản chất của anh, qua sông đoạn cầu, ăn cháo đá bát, trở mặt vô tình, mấy trò đó anh chơi thực con mẹ nó thuận lợi."

Hạ Mạt mặt không đổi sắc nhìn Trang Châu: "Anh tốn không ít tiền vì gã, gã thay anh làm chân chạy, giúp anh làm những việc anh không tiện ra mặt, cậu không thấy đây là một giao dịch thực công bằng sao?"

Trang Châu bị sự vô liêm sỉ của Hạ Mạt làm cho chấn kinh.

Hạ Mạt nhìn bộ dạng này của Trang Châu, trong lòng thoáng có chút phiền hà: "Tào Minh Hà không phải loại tốt lành, cậu muốn thu thập gã thì cứ việc, không cần nói với anh."

Trang Châu có một loại cảm giác đầy bụng tức giận nhưng không thể nào phát tiết cứ thế nghẹn khuất: "Con mẹ nó, vậy rốt cuộc anh gọi tôi tới làm cái éo gì?"

"Có việc." Hạ Mạt nhìn biểu tình nghẹn khuất nén giận của Trang Châu, tâm tình bỗng nhiên vô duyên vô cớ tốt hơn rất nhiều: "Cậu cũng biết anh ở Anh ít nhất cũng phải ba năm, rất nhiều đồ đạc không mang theo được mà vứt bỏ lại tiếc, cho nên anh muốn tìm một người giúp anh bảo quản mấy thứ đó."

Trang Châu trừng hắn: "Ha, có việc mới nhớ tới tôi?!"

Hạ Mạt ngông nghênh gật đầu: "Đúng vậy."

Trang Châu: "…"

Khóe môi Hạ Mạt không thay đổi cảm thấy cong cong một chút: "Anh nhớ nhà cậu có tầng hầm ngầm, đúng không?"

Trang Châu hừ một tiếng.

Hạ Mạt làm như không phát hiện biểu tình âm trầm trên mặt Trang Châu, tiếp tục nói: "Anh đã ký gửi

hành lý tới công ty vận chuyển. Chắc trong vòng một tuần này là có thể chuyển tới Tân Hải. Đến lúc đó cậu thay anh sắp xếp một chút, tạm thời để trong hầm ngầm nhà cậu."

Trang Châu trừng hắn: "Anh thực không coi mình là người ngoài nhỉ."

Hạ Mạt rũ mắt xuống, thản nhiên nở nụ cười: "Hai à, anh biết các cậu có ác cảm với anh, cảm thấy anh ăn cây táo rào cây sung, liên hợp với người ngoài đánh người nhà… nhưng nếu cậu đứng ở góc độ của anh, ít nhiều cũng sẽ thông cảm vì sao anh lại làm như vậy. Hạ gia đương nhiên không phải nhà anh, nhưng anh đối với Trang gia cũng chưa từng có lòng trung thành."

Trang Châu không lên tiếng, thoáng có chút mềm lòng. Tình huống gia đình bọn họ có chút phức tạp, tựa như chính hắn cũng rất khó coi Hạ Tuyết Oánh là mẹ mình. Ở một mức độ nào đó, tình cảnh của Hạ Mạt so với hắn còn tệ hơn, anh ta tuy rằng lớn lên bên cạnh mẹ ruột, nhưng thực sự không có một nơi nào chân chính là nhà của anh ta.

"Hạ Mạt," Trang Châu đánh gãy lời anh trai: "Chắc cho tới tận bây giờ anh chưa từng nghĩ rằng, cái gọi là nhà, không nhất định là do người khác áp đặt đưa cho anh. Không có nhà thì có thể tự mình xây, tự tìm cho mình một người thích hợp làm người nhà. Thí dụ như ba và dì An Ny, hoặc như tôi và Đông Chí."

Biểu tình Hạ Mạt hoảng hốt một chút.

"Vì sao ông nội lại có phản ứng lớn như vậy đối với chuyện lần này của anh, bởi vì ông biết Đông Chí là người nhà của tôi, không phải tiểu tình nhân tôi tâm huyết dâng trào muốn bao dưỡng hay giữ bên người tùy tiện vui đùa. Tôi nói lại một lần nữa với anh, Đông Chí là người nhà, là thân nhân của tôi, so với thân phận vợ chồng bình thường càng thêm trọng yếu. Nơi nào có em ấy, nơi đó mới là nhà của tôi."

"Nhà sao?" Hạ Mạt cảm thấy mình dường như đã hiểu được: "Anh cũng từng nghĩ mua cho mình một căn nhà, nhưng mẹ thủy chung vẫn không chịu rời khỏi Hạ gia."

"Anh có thể rời đi trước." Trang Châu nhắc nhở hắn: "Anh mua nhà cho mình trước, để bà ấy thấy được sau khi rời khỏi Hạ gia cuộc sống về sau cũng có thể tốt đẹp, như vậy bà ấy mới có dũng khí rời khỏi nơi đó."

Hạ Mạt trầm mặc không nói. Nhưng trong lòng hắn không khỏi cảm thấy lời Trang Châu nói rất có lý. Nếu mẹ thấy cuộc sống sinh hoạt bên Anh của hắn rất tốt, so với lúc ở Hạ gia còn tốt hơn, bà ấy có thể động tâm hay không? Ngần ấy năm sớm chiều ở chung, tính cách của mẹ như thế nào hắn còn không rõ sao, bà ấy chỉ tin đồ vật ngay trước mắt, đồ vật đã tồn tại, còn lại luôn có thái độ hoài nghi đối với mọi kế hoạch, dự định cho dù nó có tốt đẹp đến mấy.

Trầm mặc thật lâu sau, Hạ Mạt mới chậm rãi gật đầu: "Cậu nói đúng."

Trang Châu không ngờ Hạ Mạt lại có thể dễ thừa nhận việc anh ta làm không tốt như vậy, chính hắn cũng thấy sửng sốt.

Hạ Mạt chú ý tới phản ứng của Trang Châu, cười khổ nói: "Anh vẫn cảm thấy mình ở các phương diện đều rất giỏi. Nhưng khi lớn tuổi một chút, anh mới bắt đầu ý thức được bản thân mình còn rất nhiều thiếu sót. Đầu tiên đó là ánh mắt thiển cận. Anh từ nhỏ sống bên cạnh mẹ, nói trắng ra, bà ấy chính là một phụ nữ suốt ngày ru rú trong phòng, không có kiến thức gì. Hạ gia dù có trưởng bối nhưng không một ai thực lòng tận tình tâm huyết nuôi dạy anh. Giờ anh mới cảm thấy ông nội nói anh bị mẹ nuôi hỏng, không phải là một câu nói trong lúc tức giận."

Trang Châu không biết nên đáp lại thế nào, nhưng anh ta nói ánh mắt anh ta thiển cận, điều này Trang Châu vô cùng đồng ý. Nhưng đồng thời hắn cũng hiểu được, năng lực của Hạ Mạt không chỉ có vậy. Ông nội hẳn đã nhìn thấu được điểm này, cho nên mới phái anh ta tới một nơi xa xôi, nơi mà anh ta không có chỗ dựa chống lưng để hảo hảo mài dũa đi. Vừa nghĩ như vậy, Trang Châu lại cảm thấy Hạ Mạt có chút đáng thương. Khoảng thời gian tốt đẹp nhất đều bị những điều thân bất do kỷ nói không rõ trói chặt tay chân.

"Các cụ cũng đã nói, trứng gà không thể đặt mãi trong rổ." Trang Châu muốn an ủi Hạ Mạt: "Nếu anh thật sự lo lắng cho mẹ, vậy thì càng phải phát triển sự nghiệp bên ngoài sự bảo bọc của Hạ gia, không để tiền đồ của mình cột lên con thuyền Hạ gia. Anh càng làm như vậy, mẹ càng không muốn ly khai Hạ gia."

Hạ Mạt gật đầu: "Anh đã suy nghĩ cẩn thận."

"Vậy là tốt rồi."

Trang Châu nhìn đồng hồ, do dự một chút mới nhắc tới dự định của mình: "Tôi và Đông Chí định tới Anh đăng ký kết hôn vào mùa hè này."

Hạ Mạt sợ run một chút.

"Chuyện này ông nội cũng đồng ý, đến lúc đó ba, dì An Ny và gia đình Đông Chí cũng sẽ tới dự hôn lễ của chúng tôi." Trang Châu nhìn hắn: "Còn anh? Nếu tôi mời anh, anh sẽ tới tham dự hôn lễ của chúng tôi chứ?"

Hạ Mạt không biết nên trả lời như thế nào, cho dù Trang Châu đã không dưới một lần nhấn mạnh nó coi trọng Đông Chí như thế nào, nhưng hắn cũng chưa từng nghĩ tới em trai hắn sẽ thật sự sẽ kết hôn cùng một người nam nhân.

Trang Châu tựa hồ cũng không ngoài ý muốn Hạ Mạt sẽ có phản ứng như thế, thản nhiên cười nói: "Khi nào quyết định được ngày, tôi sẽ thông báo cho anh, về phần anh có tới hay không, tùy anh."

Hạ Mạt thần sắc phức tạp, muốn nói lại nhịn xuống.

"Cũng tới giờ rồi." Trang Châu nhắc nhở Hạ Mạt: "Anh vào đi."

Hạ Mạt đặt tay lên vai Trang Châu vỗ nhẹ: "Hai, anh cho cậu biết, ác cảm đối với một người không phải một sớm một chiều là có thể thay đổi. Huống chi cậu cũng không cần quan tâm cái nhìn của anh, cho nên, anh không có ý kiến, cậu cảm thấy thích hợp là được."

Chân mày Trang Châu giãn ra, trên mặt lộ ra nụ cười thoải mái: "Có những lời này của anh như vậy là đủ rồi."

Trên đời này, cái gì cũng vậy, phá thì dễ mà muốn tu sửa lại rất khó. Hắn và Trang Châu có thể đi tới bước này đã rất không tồi rồi. Về phần sau này có thể hòa hảo hơn được nữa hay không, hắn không dám nói.

Nhưng có một điều hắn có thể khẳng định chính là về sau quan hệ giữa bọn họ so với hiện tại hẳn sẽ càng tốt hơn.

129. Chương 129: Phiên Ngoại 9: Thanh Thụ (1)

"Thanh Thụ! Thanh Thụ!" ông lão bảo vệ ghé vào cửa sổ phòng thường trực gân cổ hòng gào lên: "Có đồ gửi cho cậu này!"

Thanh Thụ cưỡi xe đạp mới từ cổng cảnh cục đi ra liền vội vội vàng vàng dừng xe, sau khi dựa xe ở ven đường xong mới chạy tới phòng thường trực. Đồng chí cảnh sát đi cùng cười trêu ghẹo anh: "Aiz, Thụ Nhi, không phải cậu tới Tân Hải một chuyến liền có người yêu rồi đấy chứ, ba ngày hai trận đều có quà gửi cho cậu, trong những thứ được gửi tới cảnh cục, của cậu là nhiều nhất đấy." (Jer: Thụ Nhi =)))))) chả nhẽ mệnh định sao)

Thanh Thụ bị đồng nghiệp nói có chút ngại ngùng, cười giải thích: "Nói lung tung, gì mà người yêu chứ. Đó là em họ tôi ở Tân Hải gửi đồ tới cho tôi thôi."

Tuy nói như vậy nhưng trong lòng Thanh Thụ thập phần rõ ràng, những món đồ này tuyệt đối không phải do Đông Chí gửi tới. Con người Đông Chí có lúc thận trọng có lúc lại quá tùy tiện, với tính cách của nó, cũng chỉ biết gọi điện hỏi anh "Ra ngoài cần chi tiêu gì anh cứ nói" hoặc là "Vé tàu xe gì đó anh cứ giữ lại, em trả cho anh" vv…vv…Mở miệng toàn nói mấy lời thổ hào, một chút cũng không văn nghệ.

Thanh Thụ tiếp nhận một cái hộp vuông lớn, tầm mắt liếc nhìn tờ giấy dán bên trên, đồ bên trong nhiều nhất vẫn là quần áo, người gửi là Tả Hạc.

Thanh Thụ khẽ thở dài trong lòng. Anh tới Tân Hải công tác không bao lâu, giờ về cũng đã được nửa năm, Tả Hạc còn thường xuyên gửi đồ cho anh, tựa như sợ mỗi ngày của anh đều rất tệ vậy. Quần áo, sách vở, thậm chí có cả mấy đồ ăn vặt anh vô tình nhắc tới trước mặt Tả Hạc, kể cả những thứ mà ngay chính anh cũng không nhớ hết được.

Nếu Tả Hạc nói rõ mọi chuyện, anh còn có thể tìm lý do để từ chối, nhưng người này cái gì cũng không nói,

chỉ dùng phương thức của hắn mà yên lặng biểu đạt sự quan tâm của chính mình, chuyện này khiến anh không biết nên làm thế nào mới tốt. Anh chưa từng yêu đương, cũng chưa từng có suy nghĩ muốn theo đuổi người nào đó, kinh nghiệm xử lý chuyện này thật sự vô cùng ít ỏi.

Thanh Thụ cảm thấy mình là một người trưởng thành rất sớm, lúc tuổi còn nhỏ đã có suy nghĩ phải tìm kiếm tộc nhân của mình, sau khi trưởng thành cố định dựa theo suy nghĩ này mà chấp hành. Nhưng anh trưởng thành sớm cũng không có nghĩa trưởng thành trong tất cả các phương diện, cho nên anh nghĩ không ra, Tả Hạc làm như vậy, rốt cuộc là có ý gì?

Người của bộ tộc Sơn thần có tướng mạo tuấn mỹ, đây là nguyên nhân sao? Thanh Thụ suy nghĩ thật lâu, cảm thấy khả năng này không lớn. Anh đã ba mươi tuổi, dù ưa nhìn cũng không thể phấn nộn như thiếu niên mười bảy, mười tám tuổi? Hơn nữa Tả Hạc sinh sống ở thành phố lớn, nhân khẩu đông đúc, nếu Tả Hạc thật sự thích đồng tính, sống ở nơi như vậy mới càng có nhiều cơ hội tiếp xúc với đồng loại. Bản thân anh ta cũng là một người xuất sắc, lại làm công việc có thể giao tiếp với nhiều người. Khả năng bị một ông chú quê mùa như anh câu dẫn thực sự không lớn.

Thanh Thụ không có nhà riêng, anh thậm chí cũng không có tích cóp gì, chuyện tìm kiếm tộc nhân còn may mắn sống sót không những vô cùng phí sức mà còn rất hao tài tốn của, cho nên, đã công tác gần mười năm, anh vẫn sống trong khu tập thể công an. Nếu không phải sau này có quỹ từ thiện của Đông Chí gánh vác chi phí tìm người thì anh đã nghèo lại càng nghèo thêm.

Thanh Thụ nghĩ tới nghĩ lui, cảm thấy bản thân mình thật sự không có ưu điểm gì nổi trội.

Trừ bỏ có thể đánh ngang tay với Tả Hạc.

Thanh Thụ trở về khu tập thể bóc quà ra, bên trong là hai cái quần áo, một chiếc áo len màu xám và một cái quần giữ ấm. Đều là hàng xịn, nhìn là biết không rẻ tiền.

Thanh Thụ nhịn không được thở dài một cái. Chuyện này là thế nào đây, giống như mình đang tiêu tiền của người khác vậy. Cho dù có qua có lại thì nơi quê mùa nghèo nàn như nơi này có cái gì đáng giá để mua đây? Nấm hương, mộc nhĩ, rau rừng, thịt khô, mấy thứ này cũng không phải anh chưa từng gửi, nhưng nếu gửi liên tục giống như anh đang vội vã hoàn lễ, như vậy cũng không tốt.

Thanh Thụ nhét đồ vào trong tủ quần áo, xắn tay áo đi làm cơm.

Phòng tập thể của anh rộng khoảng 30 mét vuông, phòng vệ sinh và phòng bếp phi thường nhỏ, khu vực ban công cũng không rộng, cũng chỉ đủ phơi vài bộ quần áo. Đồ đạc trong phòng đều là đồ được cảnh cục phân phát. Không có thứ gì tốt, nhưng Thanh Thụ cũng không để ý, anh một mình sống qua ngày, có một nơi để chui ra chui vào như vậy đã tốt lắm rồi.

Thanh Thụ bóc vỏ hành, rửa một mớ rau, lấy trứng gà từ trong tủ lạnh chuẩn bị rang cơm nguội còn thừa từ hôm qua, đang định lấy chảo ra, thì nghe thấy tiếng chuông di động kêu vang, vội vàng để đó, chạy ra nghe điện, là Tả Hạc.

Thanh Thụ do dự một chút, cuối cùng vẫn nhận điện.

"Thanh Thụ?" Trong giọng nói Tả Hạc mang theo tia khẩn trương: "Tan tầm rồi?"

"Tan tầm rồi." Thanh Thụ ngầm thở dài: "Đang định làm chút đồ ăn, còn cậu?"

"Tôi cũng vừa tan tầm." Tả Hạc nói xong những lời này lại giống như không biết nói thêm cái gì nữa nên muốn tìm đề tài. Thanh Thụ cũng nghe ra, vì thế hai người đều trầm mặc.

"Tả Hạc…"

"Thanh Thụ…"

Thanh Thụ nhịn không được bật cười một chút: "Cậu nói trước đi."

"Là thế này." Tả Hạc nghe thấy tiếng cười qua điện thoại, cũng bất giác trầm tĩnh lại: "Cuối tuần này tôi được nghỉ, tôi muốn tới thăm cậu. Có được không?"

Thanh Thụ sợ run một chút.

Có được không?

Có thuận tiện không?

Này con mẹ nó căn bản không phải vấn đề có thuận tiện hay không?!

"Thanh Thụ?"

Thanh Thụ bỗng nhiên có ý tưởng lành làm gáo vỡ làm muôi, đến thì đến đi, cậu đến tôi mới có thể chiêng trống gõ mõ nói rõ ràng với cậu được, mặc kệ cậu về sau có ghi hận với tôi hay không, nhưng nếu còn tiếp tục rơi vào tình cảnh mây mù dày đặc thế này, khiến anh không sao yên lòng cho được.

"Tới đây đi." Thanh Thụ nói: "Tôi có thể xin nghỉ vài ngày, đưa cậu đi tham quan quanh đây. Chỗ tôi mặc dù nhỏ bé nhưng cũng có vài nơi cảnh trí thiên nhiên không tệ lắm."

Tả Hạc hô hấp vi diệu tạm ngừng một chút, lập tức nở nụ cười: "Chờ tôi."

Vành tai Thanh Thụ hơi hơi nóng lên, nháy mắt có ảo giác như bị Tả Hạc thổi nhiệt khí.

Ngày Tả Hạc tới, trời có mưa nhỏ, hắn vừa ra sân ga liền thấy Thanh Thụ cầm ô kẻ caro đứng ở ven đường chờ hắn. Khuôn mặt ôn nhuận cách một màn mưa mỏng manh, khiến người ta không nhìn rõ thần sắc trong mắt. Tâm tình thấp thỏm đầy tâm sự khi đến vào giờ khắc này kỳ tích trở nên bình tĩnh rất nhiều.

Tả Hạc rất nhanh đi tới, bất ngờ giang hai tay cho Thanh Thụ một cái ôm khiến trên mặt Thanh Thụ có chút thần sắc kinh hoảng. Thanh Thụ bị hành động bất ngờ của Tả Hạc đẩy lùi về sau một bước, cái ô trong tay khẽ lay động, vài giọt mưa khẽ hắt vào, dừng trên mặt hắn, có chút lạnh.

Trong lòng Thanh Thụ có chút hoảng hốt, nhiệt độ cơ thể không phải của mình gần như không có khoảng cách mà ma sát với thân thể anh, khiến anh có loại cảm giác vi diệu như thế giới của mình bị xâm lấn, toàn thân cao thấp mỗi tế bào trong cơ thể bất giác trở nên cảnh giác hơn đồng thời lại mâu thuẫn mà cảm thấy vô cùng ấm áp…Cũng không tồi.

Thanh Thụ tỉnh táo lại, thử dùng thái độ không để ý hóa giải tình cảnh xấu hổ trước mắt. Anh vỗ vỗ lưng Tả Hạc, kéo ra khoảng cách giữa cả hai, cười nói: “Có mệt không?”

Tả Hạc nhìn anh, ánh mắt rất sáng, khóe miệng tươi cười không kiềm được.

Thanh Thụ thấy bộ dạng này của hắn, không hiểu sao, trong lòng bất giác mất tự nhiên: “Này, ô cho cậu, nhà tôi cách nơi này không xa, qua đó trước đi.”

Tả Hạc ngoài miệng đáp ứng, lại làm như không phát hiện cây ô khác Thanh Thụ đưa cho mà ngông nghênh chui vào che ô chung với Thanh Thụ. Ô không lớn, hai đại nam nhân chen chúc cùng một chỗ, không gian khó tránh khỏi có chút co quắp. Tả Hạc đơn giản duỗi tay kéo Thanh Thụ vào trong ngực, sườn mặt cơ hồ dán lên má Thanh Thụ.

Ánh mắt Thanh Thụ có chút phức tạp nhìn hắn: “Dù tôi không nói gì thì cậu cũng không nên quá phận như vậy chứ?”

Tả Hạc mỉm cười: “Làm sao vậy?”

Thanh Thụ hậm hực: “Cậu ngàn dặm xa xôi chạy tới đây, chính là vì muốn đùa giỡn lưu manh?”

Tả Hạc cười ha hả, cái tay khoác lên bả vai Thanh Thụ khẽ nắm thật chặt, ghé sát tai anh nói: “Nếu tôi nói cả đường đi tôi đều lo lắng, cậu có cảm thấy hiện tại tôi thất thường là chuyện dễ hiểu không?”

“Lo lắng cái gì?” Thanh Thụ dùng dư quang khóe mắt tà liếc hắn một cái. Kỳ thật anh rất muốn nghiêng đầu nhìn thẳng mặt Tả Hạc mà nói chuyện, đó mới là phương thức quen thuộc của anh. Thanh Thụ tin rằng khi đối diện ai đó, dễ dàng có thể nhìn ra được từ trong mắt người đó suy nghĩ chân thực nhất. Nhưng hiện tại khoảng cách của hai người lại quá gần gũi khiến anh không dám quay đầu, anh cảm thấy hai người bọn họ sắp mặt dán mặt tới nơi rồi, chỉ cần quay đầu một cái liền hôn lên mặt nhau luôn. Vậy càng muốn mệnh.

Tả Hạc dường như nhìn thấu suy nghĩ của Thanh Thụ, đè thấp cổ họng mỉm cười: "Tôi lo lắng cái gì cậu còn không biết sao?"

Nhiệt khí phả tới lỗ tai Thanh Thụ khiến vành tai anh tê tê khẽ đỏ lên, bản năng muốn tránh né. Tả Hạc như phát hiện ý đồ của Thanh Thụ, cánh tay nắm bả vai Thanh Thụ càng xiết lại.

Thanh Thụ bất đắc dĩ: "Cậu muốn đánh nhau ở đây?"

Tả Hạc cười hỏi lại: "Cậu xác định?"

Không xác định. Thanh Thụ một chút cũng không xác định hiện tại nếu đánh nhau thật thì Tả Hạc sẽ xuất ra chiêu thức lưu manh gì. Anh bắt đầu có chút hối hận đã đồng ý để tên này tới đây. Rõ ràng, tên này đã tìm bất mãn thật lâu. Có thể trông cậy vào một con sói già đang đói bụng bất ngờ ngửi được mùi thịt thơm ngon rồi bắt nó ngừng nuốt nước miếng sao?

Thanh Thạch trấn không lớn, cũng chỉ có vài cảnh viên, trên cơ bản các nhân khẩu trên trấn đều đã quen mặt với bọn họ, nhưng Tả Hạc lại khác, mọi người nơi này đối với hắn mà nói đều là người xa lạ, cho nên hắn hoàn toàn không cần cố kỵ.

Đây là hiện thực bi thương cỡ nào a.

Thanh Thụ quyết định thỏa hiệp.

Anh dùng khuỷu tay chọc chọc thắt lưng Tả Hạc: "Cậu để lão tử yên tĩnh chút, có gì chờ về nhà rồi nói."

Tả Hạc đột nhiên yên tĩnh trở lại, cái tay đang khoác lên vai Thanh Thụ cũng trở nên thành thật, sống lưng thẳng tắp, cũng không cố ý ghé sát tai Thanh Thụ nói chuyện nữa. Thanh Thụ lẳng lặng tà liếc hắn một cái, phát hiện trên mặt hắn cư nhiên mang theo tươi cười bắt đầu đánh giá cảnh sắc xa gần quanh Thanh Thạch trấn.

Thanh Thụ kiểm tra lại trong đầu những lời mình vừa nói một lần, không phát hiện có gì đặc biệt.

Chẳng lẽ Tả Hạc bị trúng gió rồi?!

Hết phiên ngoại 9.1

130. Chương 130: Phiên Ngoại 9: Thanh Thụ (2)

Phòng ở nhỏ, hai đại nam nhân cùng đứng trong phòng, quả thực giống như muốn xoay người cũng khó.

Tả Hạc vì muốn gần quan được ban lộc, nên trên đường tới nhà Thanh Thụ sống chết không chịu tới khách sạn ở, cứ muốn ở cùng nhà với anh. Lúc này nhìn thấy phòng tập thể của Thanh Thụ, mới kịp phản ứng, Thanh Thụ kêu mình tới khách sạn ở không phải vì muốn giữ khoảng cách với mình mà là điều kiện ăn ở có chút chật vật. Tả Hạc lại có chút hối hận có phải mình đã quá nóng vội rồi không?

Thanh Thụ lại không nghĩ nhiều như vậy, nếu hắn không muốn ở khách sạn thì chịu khó ở trong phòng tập thể của mình vậy. Dù sao cùng là đàn ông con trai với nhau cũng không cần để ý quá nhiều, trước kia khi chấp hành nhiệm vụ, bảy tám nam nhân chen chúc trong một cái lều nơi hoang dã qua đêm cũng không phải chưa từng có. Hơn trong nhà anh trừ bỏ giường còn có sô pha cũng có thể nằm.

"Cậu tắm rửa trước đi." Thanh Thụ đưa dép cho hắn thay, rồi tới bếp rửa tay pha trà, nấu cơm: "Tôi đi nấu cơm, cậu muốn ăn gì?"

Nhà hàng trên trấn cũng không nhiều lắm. Quán ăn ngon nhất mấy hôm trước bọn anh vừa mới tới cửa kiểm tra, bởi vì có người báo đằng sau quán ăn này có nuôi nhốt mấy lồng thú rừng. Lúc ấy Thanh Thụ dẫn đầu đoàn kiểm tra, những người trong quán khẳng định vẫn còn nhớ kỹ khuôn mặt này của anh, giờ mới qua vài ngày, vẫn nên hạn chế lui tới thì hơn.

Tả Hạc nghĩ nghĩ: "Tôi không kén chọn. Có thịt là được." Nói xong híp mắt lại từ trên xuống dưới quét mắt liếc Thanh Thụ vài cái, có thâm ý mà liếm liếm môi. (Jer: anh có cần tỏ ra đói khát con người ta như vậy không =))) mất hình tượng quá đi)

Thanh Thụ tức giận trừng hắn một cái.

Xương sườn và thịt bò lúc sáng đã sớm bỏ ra dã đông, làm thêm chút thịt gà, củ cải trắng làm rau trộn, hai đại nam nhân ăn như vậy cũng đủ rồi. Thanh Thụ từ nhỏ được Nanh Sói nuôi lớn, trước đây khi Nanh Sói mở khách sạn cũng phải tự phục vụ ba bữa cơm, Nanh Sói không thuê nổi đầu bếp, chỉ có thể mỗi ngày tự mình xuống bếp. Thanh Thụ mưa dầm thấm đất, tay nghề tuy rằng không thể nói rất tốt nhưng làm mấy món ăn bình thường đều không thành vấn đề.

Tả Hạc tắm rửa xong đi ra, Thanh Thụ vẫn còn đang bề bộn rán sườn. Trừ tiếng dầu sôi xèo xèo, trong phòng còn tràn ngập mùi đồ ăn mê người. Tả Hạc đứng ở cửa bếp nhìn vào, cảm thấy Thanh Thụ mặc quần áo rộng thoải mái ở nhà thoạt nhìn so với khi mặc đồng phục trông càng thêm… ngon miệng.

Thanh Thụ ngẫu nhiên quay lại, bị ánh mắt sáng quắc như sói đói của hắn dọa sợ, sửng sốt một chút mới chỉ chỉ bên ngoài: "Có nước trà mới pha để trên bàn. Cậu nghỉ ngơi chờ một chút, cơm sắp xong rồi."

Tả Hạc gật gật đầu, nhưng không động đậy. Suy nghĩ thật lâu mới quyết tâm đi gặp người này, hắn luyến tiếc ra ngoài ngồi một mình.

Thanh Thụ bị hắn nhìn chằm chằm như vậy, càng lúc càng cảm thấy mất tự nhiên. Anh tính toán sẽ chiêu đãi Tả Hạc trước, sau đó mới cùng hắn giảng đạo lý một chút. Hai người bọn họ đều là nam nhân không nói, hơn nữa khoảng cách địa lý lại quá xa, mà thời gian quen biết nhau lại khá ngắn ngủi, trong khoảng thời gian đó, căn bản không thể hiểu biết gì về nhau, rất có thể, tâm tình kia chỉ là nhất thời xúc động mà thôi.

Nghĩ thì nghĩ vậy nhưng Thanh Thụ không ngờ rằng gần đây biểu hiện của Tả Hạc lại quá mức trắng trợn như vậy. Chuyện này khiến cho mọi kế hoạch trước nay của anh đều bị quấy rầy. Giảng đạo lý gì đó để sau rồi nói đi, việc đầu tiên cần làm chính là tay mắt lanh lẹ giữ chặt cái vuốt sói của hắn lại, miễn cho hắn dò xét không xong liền xông tới cắn xé mình ngay cả xương cốt cũng không còn.

Tả Hạc bỗng nhiên đi tới chỗ anh, Thanh Thụ dư quang khóe mắt liếc thấy thân ảnh hắn đang tới gần, tóc gáy phía sau nhất loạt dựng đứng lên.

"Tả Hạc…"

"Huh?" Tả Hạc đứng cách không xa sau lưng Thanh Thụ, giả bộ nhìn nhìn đống ớt đỏ đã được thái sẵn trên thớt. Khoảng cách này, hắn duỗi tay ra là có thể chạm tới cần cổ Thanh Thụ, có thể khiến cho người trước mặt có một loại áp lực vô hình.

Thanh Thụ lời nói ra đến miệng lại trở thành: "…Cậu ăn được cay không?"

Tả Hạc giật giật khóe miệng: "Bỏ nhiều chút."

Thanh Thụ khó hiểu có chút nén giận, anh vặn lửa ở mức nhỏ nhất, đẩy Tả Hạc ra khỏi phòng bếp: "Nào, nào, hai ta nói chuyện."

Tả Hạc thả lỏng lực đạo toàn thân, để Thanh Thụ đẩy mình ra ngoài, vừa lười biếng hỏi: "Nói chuyện gì?"

Thanh Thụ ấn hắn ngồi xuống ghế sô pha, còn mình cũng ngồi xuống bên cạnh. Kỳ thật anh muốn ngồi đối diện hắn cho nó có khí thế nhưng hết cách, phòng tập thể anh chỉ có một cái sô pha đôi, hai đại nam nhân ngồi xuống trông giống hệt như đang ngồi ghế tình nhân trong mấy rạp phim.

Thanh Thụ thở dài: "Tả Hạc, về sau đừng có gửi đồ cho tôi nữa."

Tả Hạc một chút cũng không ngờ Thanh Thụ sẽ nói như vậy, trong lòng có vài phần khó chịu: "Không muốn nợ nhân tình của tôi?"

Thanh Thụ gật gật đầu, muốn đưa đề tài quay lại cục diện anh mong muốn: "Cậu xem, hai chúng ta đều là nam nhân. Tôi thì không sao cả, cậu cũng biết tôi được cha nuôi nhặt về, từ khi tôi lên đại học ông ấy liền không quản tôi, cho dù tôi có sống chung với khỉ ông ấy cũng không có ý kiến."

Tả Hạc đen mặt một chút.

Thanh Thụ vẫn tiếp tục: "Nhưng cậu thì khác, trong nhà cậu còn có cha mẹ thân thích, cậu định nói thế nào với bọn họ?" Anh nhìn Tả Hạc như muốn mở miệng, liền vội vàng đoạt trước: "Hơn nữa khoảng cách giữa hai chúng ta không phải chỉ mười cây, hai mươi cây, lái xe là có thể đến được. Chúng ta cách nhau tận hai tỉnh đấy. Tôi chỉ là một cảnh sát bình thường, nếu không có gì thay đổi, chắc cũng không có khả năng sẽ được điều động tới Tân Hải. Còn cậu, công việc ổn định, cũng không có khả năng buông bỏ công tác ở Tân Hải mà chạy tới cái nơi khỉ ho cò gáy này đi. Cậu nói xem, nếu tôi chấp nhận cậu, sau này chúng ta sẽ thế nào?"

Tả Hạc không chớp mắt nhìn chằm chằm Thanh Thụ, trong mắt lóe sáng thần thái khác thường: "Ý cậu là, nếu mấy vấn đề này đều được giải quyết, cậu liền chấp nhận tôi?"

Thanh Thụ: "…"

Mình có nói như vậy sao? Mình căn bản không phải có ý này có được không?!

"Ý tôi là…"

Tả Hạc một phen kéo tay Thanh Thụ lại. Thanh Thụ muốn tránh lại tránh không được, ngược lại tay càng bị Tả Hạc nắm chặt hơn. Lòng bàn tay Tả Hạc khô ráo mà ấm áp, xúc giác va chạm có cảm giác vi diệu khó tả nổi, tựa như trong cuộc sống vốn có của bản thân lại đột nhiên nhiều thêm ra cái gì đó, khiến lòng người yêu thích lại ân ẩn có chút kháng cự.

"Được rồi, tôi sẽ giải thích từng cái cho cậu nghe." Tả Hạc nhéo nhéo tay Thanh Thụ, ý bảo anh tập trung nghe hắn nói: "Đầu tiên là nhà tôi. Ba mẹ tôi đều là cảnh sát. Trước kia ba tôi là hình cảnh, mẹ tôi làm ở phòng hậu cần. Khi tôi học tiểu học có một lần tội phạm từng bị ba tôi bắt tìm tới nhà trả thù, hướng về phía tôi và mẹ bắn ba phát súng. Mẹ tôi trúng hai phát, một ở xương bả vai, một ở trên đùi. Tôi trúng một phát, ở bụng." Tả Hạc nói xong còn vén áo mình lên, để Thanh Thụ nhìn vết sẹo năm xưa trên bụng mình.

"Dù sao lúc ấy nguy hiểm vô cùng, suýt chút nữa còn không cứu được." Tả Hạc đón nhận ánh mắt có chút lo lắng của Thanh Thụ, tươi cười nói: "Tội phạm là do ba đưa tới, cho nên ba tôi đặc biệt hối lỗi. Mẹ tôi cũng tự tìm áy náy, bà ấy cảm thấy bà ấy đã không thể bảo vệ được tôi. Kỳ thật lúc ấy hắn ta chỉ muốn đe dọa thôi, nhưng mẹ tôi lại cãi nhau om sòm với hắn, khiến hai mẹ con suýt chút nữa liền không xong."

Tả Hạc nói xong nhếch miệng cười một chút: "Dù sao từ sau chuyện lần đó, ba mẹ tôi đều cảm thấy đặc biệt có lỗi với tôi. Lúc lên đại học, tôi cũng đã comeout với bọn họ, nói sau này muốn tìm nam nhân cùng chung sống qua ngày. Hai người bọn họ rối rắm suốt nửa năm. Lúc đầu còn rất không tình nguyện, còn ép tôi đi gặp mặt nhằm muốn uốn thẳng tôi trở lại, nhưng lâu dần rồi cũng đã chấp nhận. Sau đó hai ông bà thấy hết năm này qua năm khác, bên cạnh tôi vẫn không có ai, bọn họ lại bắt đầu sốt ruột. Đợt nghỉ tết vừa rồi, mẹ tôi còn oán giận với tôi, nếu để ý ai, con trai, con gái hay con gì cũng đều được, chỉ cần là người đứng đắn, đưa về nhà bà ấy liền chấp nhận."

Thanh Thụ trợn tròn mắt nhìn hắn, đây là đang muốn trả thù anh nói muốn sống cùng khỉ sao?

Tả Hạc cười nói: “Cho nên thái độ người nhà tôi không phải chướng ngại. Chúng ta nói tiếp tới vấn đề thứ hai. Thanh Thụ, tôi hỏi cậu, câu thích nghề này chứ?”

Thanh Thụ gật đầu, trừ bạo an dân đó là lý tưởng từ nhỏ của anh.

“Vậy tôi hỏi cậu, Thanh Thạch trấn có bao nhiêu nhân khẩu? mười vạn? cùng lắm là mười lăm vạn đi? Cậu làm cảnh sát ở đây, nhiệm vụ nhiều nhất là cái gì? Tuần phố? Bắt kẻ trộm? hay là lên núi bắt săn trộm? Chắc cũng chỉ có mấy việc đó đi? Khi tới Tân Hải, cậu cũng thấy cảnh cục chỗ tôi như thế nào rồi. Thành phố lớn, nhân khẩu hơn trăm vạn người, án tử sẽ càng nhiều, trong cuộc đời ngắn ngủi của mình, cậu có thể cống hiến rất nhiều cho xã hội. Không sai đi?”

Thanh Thụ bị hắn nói có chút mơ màng. Nhưng những gì Tả Hạc nói đều có lý, so với thành phố lớn nhân khẩu phức tạp mà nói, Thanh Thạch trấn dân phong thuần phác đích xác có vẻ an nhàn hơn nhiều lắm.

Tả Hạc còn nói: “Họp giao ban toàn cục tuần vừa rồi, cục trưởng có nói muốn thành lập một đội điều tra chuyên xử lý các vụ án lớn, chủ yếu là các vụ án hình sự đặc biệt nghiêm trọng. Chính vì chuyện này mà sẽ khảo sát toàn ngành để chọn người, tiêu chuẩn khảo sát đặc biệt cao, tôi vừa xem qua liền nghĩ tới cậu.”

Thanh Thụ bị hắn nói liền nóng lòng muốn thử: “Tôi có thể tham gia sao?”

“Tôi thấy có thể.” Tả Hạc nhịn không được, vươn tay gạt gạt tóc mái Thanh Thụ: “Cậu có thể đánh ngang cơ tôi. Trong cục chúng ta không ai có thể mạnh hơn cậu. Sao, có dám thử không?”

Thanh Thụ tâm động.

Tả Hạc còn nói thêm: “Còn một chuyện nữa, thành viên đội điều tra đặc biệt năm năm sẽ lại khảo hạch một lần. Nếu bị thương hoặc tình trạng sức khỏe không đủ tiêu chuẩn nhất định sẽ phải rời khỏi đội. Yêu cầu cực kỳ nghiêm khắc.”

Thanh Thụ xoa xoa mặt mình: “Cậu để tôi nghĩ đã.”

Đề tài dường như lại rơi vào ngõ cụt.

Tả Hạc bất động thanh sắc ngồi một bên đổ thêm dầu vào lửa: “Dù sao khảo hạch này đặc biệt khó, thật đó, không lừa cậu. Yêu cầu đặc biệt cao. Trước khi tôi tới đây, trong cục mới thông qua vòng chọn lựa, như tôi mà bọn họ còn không coi trọng nữa là. Nói thế là cậu đủ hiểu những người trong đội phải tinh anh cỡ nào rồi đi.”

Thanh Thụ mi tâm nhảy dựng.

“Đương nhiên, những vụ án thụ lý sau này cũng đặc biệt nguy hiểm. Khẳng định không phải mấy vụ án phổ

thông bình thường, phỏng chừng còn có cơ hội hợp tác với rất nhiều cảnh sát hình sự quốc tế nữa ấy chứ."

Thanh Thụ vẻ mặt phức tạp nhìn hắn.

Tả Hạc bật người giơ một bàn tay lên như muốn tuyên thệ: "Tôi cam đoan không có một lời nói dối."

Hắn quả thật không nói dối, chẳng qua che giấu một phần sự thật mà thôi. Nếu Thanh Thụ không thông qua khảo hạch, hắn cũng sẽ nghĩ biện pháp sắp xếp cậu ấy vào công ty Hải Hâm. Công ty Hải Hâm trên danh nghĩa là một công ty thương mại, nhưng lại âm thầm hợp tác với cảnh sát, phụ trách xử lý một số nghiệp vụ mà cảnh sát không tiện ra mặt. Rất nhiều cảnh vụ sau khi rời khỏi ngành đều tới công ty Hải Hâm. Với thân thủ của Thanh Thụ, vào trong đó làm việc là không thành vấn đề.

"Cho nên hiện tại không phải cậu nên suy xét sau này sẽ cùng tôi trải qua như thế nào…" Tả Hạc đối với với sự rối rắm của Thanh Thục có chút bất đắc dĩ, nhưng vẫn từ từ giải thích: "Mà là cậu có nguyện ý nắm chắc cơ hội này hay không. Nên tiếp tục ở lại Thanh Thạch trấn xử lý mấy chuyện lông gà vỏ tỏi, hay là nguyện ý phấn đấu một chút, trở thành đồng nghiệp của những cảnh sát tinh anh nhất cảnh cục, xử lý các vụ án nghiêm trọng, nguy hiểm."

"Thanh Thụ, đây không phải vấn đề cậu sống cùng tôi thế nào mà là lựa chọn mười năm kế tiếp của cậu sẽ ra sao." Tả Hạc ngưng mắt nhìn Thanh Thụ, thâm tình đong đầy trong mắt: "Tâm ý của tôi, cậu hẳn đã hiểu được. Nhưng Thanh Thụ à, cho tới tận bây giờ tôi cũng chưa từng có ý định cưỡng bách cậu chấp nhận tôi. Tôi chỉ hy vọng cậu có thể chú ý tới tôi, phát hiện con người tôi tốt thế nào — tôi có nhiều ưu điểm lắm. Nếu một ngày kia cậu muốn tìm một người đồng hành bên cạnh, cùng sống cùng sinh hoạt với cậu, tôi hy vọng người đó là tôi."

Thanh Thụ nhìn hắn, sau một lúc lâu, chậm rãi gật đầu.

Hết phiên ngoại 9.2

Jeremy: Hai anh về chung một nhà lẹ lẹ cho con dân nhờ.

131. Chương 131: Phiên Ngoại Cuối: Hôn Lễ

"…Sau khi âm nhạc vang lên, mọi người chú ý tôi ra hiệu," người thanh niên cầm bản kế hoạch cuộn tròn trong tay chỉ chỉ, lần thứ hai cường điệu trình tự diễn ra hôn lễ: "Bồn hoa sẽ để ở đây, hai vị từ hai bên trái phải đi vào. Chú rể đứng ở đây…"

Đông Chí nhịn không được ngáp dài một cái.

Trang Châu buồn cười nhìn người yêu, lặng lẽ làm cái khẩu hình miệng nói: cố nhẫn nhịn.

Người trẻ tuổi này là con một người bạn của gia đình dì An Ny, nghe nói là một chuyên gia tổ chức sự kiện nổi tiếng. Đông Chí tới nay vẫn chưa nhìn ra trình độ của cậu ta đến tột cùng giỏi như thế nào nhưng cảm thấy người này thập phần… lộn xộn. Diễn tả lộn xộn, trình tự an bài cũng lộn xộn. Chỉ có mấy cái nghi thức bước vào lễ đài mà cậu ta dông dài nói gần một tiếng đồng hồ. Theo ý Đông Chí, cậu ta chỉ cần nói cho hai bọn họ biết bọn họ đứng ở đâu, đi tới đâu, lúc nào thì bắt đầu đi vào, chỉ cần như vậy là đủ rồi.

Sớm biết kết hôn mà phiền toái như vậy thì ngay từ đầu thà không cần kết hôn, Đông Chí phẫn nộ nghĩ.

Trang Châu nhìn ra suy nghĩ của người yêu, vươn tay ở sau lưng Đông Chí vuốt vuốt mấy cái trấn an, ghé sát lỗ tai anh thì thầm: "Cố kiên trì trong chốc lát. Ngoan."

Đông Chí lộ ra biểu tinh đau đầu với hắn.

Trang Châu hé miệng mỉm cười.

Đông Chí cố gắng kiên trì thêm chút nữa, tầm mắt nhịn không được nhìn ra ngoài, ý đồ muốn lén chuồn khỏi hàng ngũ ngồi nghe.

Giữa mặt cỏ rộng lớn dựng một cái cổng vòm xinh đẹp, sáng sớm mai trước khi bình minh lên, hoa tươi được đặt trước từ một vùng nông thôn nước Anh sẽ được đưa tới tòa lâu đài cổ này. Nhân viên sẽ kết hoa lên cổng vòm, chuẩn bị thức ăn, rượu vang, khắp nơi sẽ được gắn hoa hồng và hoa bách hợp. Đông Chí tưởng tượng hình ảnh như vậy, cảm thấy tựa hồ… cũng không tồi. Đúng rồi, còn có rất nhiều bóng bay, bánh cưới cùng tháp Champagne, có thể đoán dược, ngày mai tuyệt đối sẽ là một ngày mệt chết người.

Đầu giờ chiều không gian có vẻ phá lệ yên tĩnh. Trang lão gia tử đi bộ một lát liền đi ngủ trưa; Trang Thành Ngôn cùng ông bà Lăng đã tới trấn nhỏ gần đó để ngắm cảnh; một nhà ba người Lăng Lập Đông cùng anh em nhà Mộ Dung đã ra hậu viện cưỡi ngựa; nữ chủ nhân tòa lâu đài, Trình An Ny đang ở trong phòng bếp kiểm tra thực đơn ngày mai; Nhóm mèo lớn mèo bé cũng được mang tới từ trong nước tới đang ở trong hoa viên phơi nắng; Hắc Đường thì ngồi cạnh bồn hoa, đôi mắt hứng thú dào dạt nhìn chằm chằm…cậu chuyên gia tổ chức sự kiện đang nói tới nước miếng tung bay.

Đông Chí nhịn không được mà bật cười. Con ngốc cẩu này bình thường một chút kiên nhẫn cũng không có, lúc này khó được khi trở nên thành thật. Giả bộ có thể nghe hiểu cũng thực giống — nó hiểu ngoại ngữ sao?! Thất bá là người Tân Hải chính gốc, cho tới bây giờ cũng chưa từng ra nước ngoài, xem TV phỏng chừng cũng không xem mấy kênh nói tiếng Anh.

Phát hiện tầm mắt Đông Chí nhìn mình, Hắc Đường liếc mắt nhìn anh một cái, vẫy vẫy cái đuôi, đứng lên lon ta lon ton chạy tới ngồi xuống đối diện anh.

Đông Chí thấy nó ngồi trước mặt mình: "Sao?"

Hắc Đường liếm liếm khóe miệng: "Người kia nhiều lần hoa tay múa chân, rốt cuộc là đang làm gì?"

Đông Chí: "…"

"Tôi tưởng anh ta đang hát, nhưng nghe lại không quá giống." Hắc Đường quay đầu nhìn người thanh niên kia: "Cổ họng anh ta cũng không tệ lắm."

"Anh ta đang nói chuyện, không phải đang hát." Đông Chí thở dài, tâm nói quả nhiên không thể nghiêm túc với nó, nghiêm túc ngươi liền thua.

Hắc Đường tò mò: "Anh ta đang nói cái gì vậy?"

Đông Chí lặng lẽ phiên dịch cho nó: "Tân nhân đứng ở chỗ này…"

Hắc Đường đánh gãy lời anh: "Tân nhân là cái gì?"

"Chính là tao và cha mày đó." Đông Chí giải thích cho nó hiểu: "Bởi vì bọn tao sắp kết hôn, khi kết hôn bọn tao sẽ được gọi là tân nhân, chắc là muốn nói nghênh đón cuộc sống mới đi." Kỳ thật tân nhân rốt cuộc có ý gì anh cũng không biết diễn tả thế nào, dù sao mọi người cũng đều nói như vậy.

Hắc Đường liếc mắt nhìn về phía người thanh niên kia chỉ, đôi mắt chớp chớp như có điều suy nghĩ: "A, hai người đứng ở đó, vậy còn những người khác?"

"Ông bà nội mày, còn có cụ nội và Trang Lâm đều ngồi ở hàng ghế đầu tiên, phía sau lần lượt là khách khứa của cha mày." Đông Chí chỉ chỉ một bên bồn hoa: "Còn ba mẹ và anh chị tao ngồi ở hàng đầu bên này, phía sau là khách nhà tao."

Hắc Đường đợi trong chốc lát, thấy Đông Chí không nói gì nữa, thoáng có chút sốt ruột: "Vậy…còn tôi?"

"Mày á?" Đông Chí chớp chớp mắt: "Địa vị của mày tương đối trọng yếu, cho nên mày phụ trách ngồi cạnh bồn hoa. Mọi người đều có thể nhìn thấy mày."

"Ngồi a…" Hắc Đường cân nhắc trong chốc lát, đối với vị trí sắp xếp này dường như không quá vừa lòng: "Vậy còn chú Hòa?"

"Chú Hòa là phù rể của cha mày, hai người bọn họ đều đi phía sau cha mày." Đông Chí nói xong câu đó trong lòng thầm rủa một câu: Thôi chết!

Quả nhiên lỗ tai Hắc Đường lập tức dựng thẳng lên: "Đi theo phía sau cha?"

Chuyên gia tổ chức sự kiện có điện thoại, liền ra hiệu xin lỗi với bọn họ rồi chạy sang một bên nghe điện. Đông Chí khom lưng xuống ý đồ muốn nói đạo lý với Hắc Đường một chút: "Phù rể chính là người đi theo

sau chú rể, giúp chú rể lấy cái nọ cầm cái kia, đại loại là chân chạy việc, một chút cũng không khí chất."

Hắc Đường tiếp tục đánh gãy lời anh: "Phù rể vẫn luôn đi theo sau cha sao?"

Đông Chí kiên trì gật đầu.

Hắc Đường nhất phái người lãnh đạo khí thế gật đầu: "Vậy quyết định thế này đi, tôi làm phù rể cho cha tôi là được. Tôi một chút cũng không muốn ngồi, làm chân chạy cho cha tôi vừa lúc thích hợp với tôi."

Đông Chí đau đầu nhìn nó: "Mày xem, dáng người của cha mày và hai chú Hòa đều không khác biệt, cha mày nhận đồ từ tay bọn họ cũng đặc biệt thuận tiện. Mày…"

"Nhưng tôi đẹp trai hơn chú Hòa!" Hắc Đường đối với điểm này rất tin tưởng không chút nghi ngờ, cũng không biết là ai dạy nó quan điểm này mà nó một mực chắc chắn như vậy: "Tôi đứng cạnh cha tôi so với bọn họ thập phần thích hợp hơn!"

Đông Chí trong phòng khẽ phun tào: nếu mày đẹp trai như vậy, tao nhường luôn vị trí chú rể còn lại cho mày đó!

Trang Châu thấy cẩu nhi tử nhà mình gâu gâu sủa lên, lại nhìn nhìn sắc mặt bà xã biến ảo khôn lường, nhịn không được liền hỏi Đông Chí: "Làm sao vậy?"

Đông Chí đơ mặt nhìn hắn: "Con trai anh muốn làm phù rể cho anh, nó nói nó còn đẹp trai hơn chú Hòa của nó!"

Trang Châu bật cười, vươn tay xoa xoa đầu con trai: "Con biết phù rể là làm gì không?"

Hắc Đường gâu gâu thay mình biện giải: "Biết! Là đứng cạnh cha, giúp cha lấy cái này cầm cái kia. Chỉ là chuyện nhỏ, con đều làm được!"

Đông Chí liếc mắt xem thường.

Trang Châu nghĩ nghĩ: "Hay là để nó ngậm nhẫn cưới của chúng ta đi."

Đông Chí rất chi là ghét bỏ nhìn Trang Châu: "Đến lúc đó lấy nhẫn từ trong miệng nó ra, xung quanh nhiễu nước miếng của nó. Dính dính, ướt ướt…"

Trang Châu cũng thấy đề nghị này dường như có chút không hoàn mỹ, nghiêng đầu nghĩ nghĩ: "Hay là để trong một cái túi nhỏ cho nó đeo trên cổ, thế nào? Đến lúc trao nhẫn cho nhau, con trai chúng ta ăn mặc thật xinh đẹp hiên ngang bước lên bục, tuyệt a."

Đông Chí cảm thấy thực làm như vậy cứ như đang muốn khoe khoang thú cưng nhà mình ấy. Nhưng thấy đôi mắt trông mong của Hắc Đường, biểu tình nóng lòng muốn thử, anh lại cảm thấy không đành lòng cự tuyệt nó. Cho dù không cho nó giữ nhẫn cũng phải sắp xếp cho nó một việc gì khác, nhưng nghĩ đi nghĩ lại cũng nghĩ không ra có việc gì thích hợp cho nó làm.

Hắc Đường bị đề nghị của cha nó kích thích hưng phấn vô cùng, cái đuôi bông xù quẫy tít hỏi cha nó: "Con đẹp trai thế này còn phải mặc đẹp nữa sao?"

Đông Chí thực không còn lời gì nói mà nhìn nó: "Có cần cài hoa cho mày luôn không?"

Trang Châu cười nói: "Thất bá cũng chuẩn bị không ít quần áo cho Hắc Đường, trước kia anh sợ nó ăn diện trông kỳ quái, đều chưa từng cho nó mặc. Bên trong hẳn có không ít lễ phục, nhanh tìm người sửa sang lại chút."

Đông Chí tưởng tượng cảnh Hắc Đường mặc vest, nhịn không được bật cười: "Nhớ trên túi áo lễ phục của nó cài thêm một bó hoa."

Thôi, tiểu hài tử thích dính người, lại thích xuất hiện nổi bật thì tùy nó đi. Dù sao cũng toàn bạn bè người nhà, cho dù nó có gây ra trò cười gì cũng không ai so đo với nó.

"Vậy mau làm thôi, đi tìm quần áo cho nó trước." Hai người thừa dịp cậu thanh niên kia còn chưa nói chuyện điện thoại xong, liền cong lưng bỏ chạy. Đằng sau còn đi theo một con cho lớn trông vô cùng vui vẻ.

Lễ phục của Hắc Đường cũng là màu đen, đứng cùng hai người cha của nó quả thực chính là đồng phục gia đình, ngay cả bó hoa cài trước ngực cũng giống y xì đúc. Hơn nữa nó đứng giữa hai đại nam nhân, biểu tình cư nhiên xuất thần vô cùng nghiêm túc, cổ hơi ngước cao, tựa như quán quân vô định bước lên đài nhận huy chương vàng.

"Thực sự bị nó đoạt hết nổi bật." Đông Chí lặng lẽ nói thầm với Trang Châu, tâm nói, may mà có nó ở bên nói leo, bằng không chính anh không biết mình có bao nhiêu khẩn trương nữa.

Trang Châu cười nói: "Nó muốn chứng minh nó rất trọng yếu thôi."

Đông Chí nghiến răng nghiến lợi: "Đúng rồi, nó muốn chứng minh cho dù mẹ kế có vào cửa thì cha nó vẫn yêu nó như trước." cho nên nó quanh co lòng vòng đề xuất yêu cầu, chờ mong cha nó không chút do dự thỏa mãn yêu cầu của nó, từ đó có được cảm giác thỏa mãn được khẳng định.

Bởi vì có Hắc Đường gia nhập hôn lễ, nên hai vị tân nhân vốn từ hai bên trái phải tiến vào lâm thời có chút thay đổi. Hắc Đường sẽ cùng hai người bọn họ bước lên bục, mà trong toàn bộ quá trình diễn ra hôn lễ nó vẫn luôn đứng giữa hai người bọn họ.

Sự sắp xếp này khiến Hắc Đường hưng phấn không chịu nổi.

Nó có bao nhiêu trọng yếu, nó biết mà!

Âm nhạc vang lên, bước đi đầu tiên trên thảm đỏ chính là… Hắc Đường. Dưới ánh nhìn chăm chú cùng tiếng cười hiền lành của các vị tân khách, nó ưỡn ngực ngẩng cao đầu đi đằng trước, trên chiếc cổ lông xù có đeo một cái ruy băng rất đẹp, phía dưới ruy băng là một chiếc túi nhỏ, theo bước đi của nó khẽ lắc la lắc lưu lúc ẩn lúc hiện, bên trong chính là "Món đồ trọng yếu nhất toàn bộ buổi lễ".

Đó là câu mà cha nó vừa xoa đầu vừa nói cho nó biết.

Hai người cha của nó nắm tay nhau đi ở đằng sau, đồng thời bước đi trên thảm đỏ rực rỡ, đứng dưới cổng vòm kết đầy hoa bách hợp xinh đẹp.

Hai chàng trai trẻ phong thần tuấn lãng mặc lễ phục đồng dạng màu đen, sóng vai đứng cùng một chỗ, hình ảnh hài hòa mà tốt đẹp.

Bà Lăng tựa đầu vào vai ông Lăng, không hiểu sao mà hốc mắt lại cảm thấy ướt át. Ông Lăng nắm tay bạn già khẽ vỗ vai vợ, trong lòng cũng trăm mối cảm xúc ngổn ngang.

Trong một khắc, Trang lão gia tử khẽ liếc mắt sang nhìn con trai và con dâu mình cũng đang nắm chặt tay nhau, khẽ thở dài, lại rời tầm mắt về hai đứa cháu đang đứng dưới cổng vòm. Con cháu đều đã lớn, cuộc sống của chúng nó vẫn nên để tự chúng nó tự thu xếp đi, ông – một lão nhân gia – cũng không cần phải hao tâm tổn trí.

Chủ hôn hỏi Trang Châu: "Trang Châu, con có nguyện ý kết hôn với Lăng Đông Chí, vô luận thuận lợi hay khó khăn, giàu có hay bần cùng, thủy chung yêu thương cậu ấy giống như yêu chính bản thân mình, quý trọng cậu ấy, trung thực với cậu ấy vĩnh viễn?"

Trang Châu gật đầu: "Con đồng ý."

"Con cũng đồng ý." Hắc Đường ngưỡng cổ thật cao gâu gâu kêu to: "Mỗi ngày đều có thịt cho con ăn! Cùng con chơi đùa, ôm ấp con vĩnh viễn … gâu gâu, vĩnh viễn là cái gì nha…"

Đông Chí co rút khóe miệng.

Chủ hôn lại hỏi Đông Chí: "Lăng Đông Chí, con có nguyện ý kết hôn với Trang Châu, vô luận khỏe mạnh hay bệnh tật, vui vẻ hay sầu lo, thủy chung quý trọng cậu ấy, trung thực với cậu ấy vĩnh viễn?"

Đông Chí trong lòng khẽ nóng lên: "Con đồng ý."

Hắc Đường tiếp tục bổ sung lời thề: "Không được ngược đãi con! Không được thừa dịp cha không có nhà mà cắt xén đồ ăn của con! Không được ba ngày hai bữa tắm rửa cho con! Lúc con ăn vụng thịt bị phát

hiện cũng không được lấy thìa cốc đầu con… con liền nguyện ý."

Đông Chí đầu đầy hắc tuyến.

Trang Châu khom lưng xuống lấy hộp nhẫn từ trên cổ Hắc Đường ra, Hắc Đường vẫn chưa yên tâm mà dặn dò cha mình: "Tuyệt đối không được cưới mẹ kế rồi liền quên tầm quan trọng của con, nha cha!"

Đông Chí liếc mắt nhìn anh em Mộ Dung bịt miệng cười không ngừng phía dưới, bỗng nhiên cảm thấy thập phần may mắn. May mắn đa số mọi người đều nghe không hiểu Hắc Đường nói gì, nếu mọi người đều nghe hiểu…thực sự ngày hôm đó không thể sống nổi!

Trang Châu lấy nhẫn ra đeo vào tay Đông Chí, ánh mắt sáng rỡ nhìn vợ.

Trong lòng Đông Chí chợt dâng lên một cỗ xúc động bột phát, anh chớp chớp mắt, lúc lấy nhẫn ra, ngón tay bất giác có chút phát run.

Trang Châu ôm chầm Đông Chí, nhẹ nhàng cúi đầu cụng trán với anh: "Từ nay về sau chúng ta là người một nhà."

Đông Chí ngẩng đầu hôn nhẹ lên môi hắn một cái: "Ừ, người một nhà."

Hắc Đường lại từ đâu chòi ra chen vào giữa hai người: "Còn cả con nữa, con nữa!"

Trang Châu: "…"

Đông Chí: "…"

"Ừ, cả con nữa." Trang Châu khom lưng xuống ôm cổ nó hôn chụt một cái, lúc này hắn thế nhưng kỳ tích lại có thể lĩnh hội được lời nó nói: "Chúng ta chính là người một nhà."

Hắc Đường đắc ý cọ cọ cha nó, lại lấy móng vuốt cào cào chân Đông Chí.

Đông Chí xoa xoa đầu nó, mỉm cười: "Chúng ta là người một nhà, sẽ cho con ăn thịt, chơi cùng con, ôm ấp con tới vĩnh viễn. Vính viễn chính là: Mỗi ngày chúng ta đều yêu con như vậy."

~ o0o Toàn Văn Hoàn o0o ~

Đọc và tải ebook truyện tại: http://truyenclub.com/bi-mat-cua-dong-chi